

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARANLIĞIN ÇIĞLIĞI

BÜŞRA TORAMAN

EPHESUS

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ SERİSİ-6

KARANLIĞIN ÇIĞLIĞI

BÜŞRA TORAMAN

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ SERİSİ-6

KARANLIĞIN ÇIĞLIĞI

BÜŞRA TORAMAN

EPHESUS

1

Peratha, doğduğundan beri yaptığı gibi aynı evin aynı penceresinden aynı manzarayı izliyordu. Çoğu kişinin güzelliğini unuttuğu bir çerçeveydi. İssiz ormanı süsleyen kar, sessiz bir ilerleyişle tüm ağaçları örtmüştü. İstila etmekten uzak bir şekilde, şefkatle kucaklamış gibi görünüyordu.

Elini pencereden dışarı uzatarak büyük kar kristallerinin avucuna yığılmasını bekledi. Manzaranın güzelliğine ve soğuğuna rağmen içinde büyüyen sıkıntı tüm vücudunu sarmış, onu kızgın bir toprağa gömmüştü. Beline dokunan elleri hissettiğinde başını çevirdi. Creon, ellerini karnının üzerine doğru kaydırıp onu kendine çekti.

"Benden daha sakın görünüyorsun," dedi Peratha.

"Neden sakın olmayayım?"

"Yine kaçmayacaksın, değil mi? Bugün Lanston'la konuşacağına söz verdin."

"Ben kaçmıyordum," dedi Creon. Ellerini tutmak için hafifçe geri çekildi. "Sadece bazı işlerim çıkıyordu ve Lanston'la konuşacağım anda gitmek zorunda kalıyordum. Tamamen tesadüf."

"Evlenmek istemiyorsan..."

"Peratha," dedi Creon ellerini daha sıkı tutarken.

Gözlerindeki mavilik, yerini öfkeli bir sarıya bıraktığında kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Birleşmiş olan ellerini kaldırarak Peratha'nın parmaklarını öptü. Lanston'la konuşmayı ertelemesinin tek sebebi, onun *hayır* diyeceğini bilmesindendi. Lanston'ı ikna etmesi gerekiyordu ve bunun ne kadar zor olabileceği hakkında ufak bir fikri vardı. Şimdi ise her şey yolundaydı. Lanston itiraz etmemiş, Peratha'yla ilişkisi zarar görmemiş, çözmeleri gereken bir sorun doğmamıştı.

"Seni zorlamak istemiyorum," dedi Peratha. "Ama Lanston'ın onayı olmadan hiçbir şey kesin değil."

"Lanston keyifsiz bir ruh hâlindeyse ve evlenmememizi söylerse benden ayrılacak mısın?"

"Hayır, sen Lanston'ın onayını alana kadar yanından ayrılmayacağın için bu konuşmayı yapma fırsatımız olmayacaktır," dedi Peratha.

"Diğer yandan Lanston kabul etmezse benden ayrılacak mısın?"

"Bunu şimdi konuşmayalım." Peratha saçlarını ensesinde topuz hâline getirip tokasına uzandı. "Ailemden bir tek Lanston ve Stone kaldı. Seninle evlenmek istediğimi söylediğimde ciddiydim, hâlâ öyleyim. Evliliğimizle ailemizin genişlemesini istiyorum, eksilmesini değil."

"Bekle," dedi Creon. Bir anda ona uzanarak kollarını tuttu. "Lanston'la konuşup ikna olana kadar peşinde dolaşabilirim ama Stone'u bana bırakmayacaksın, değil mi? Onunla da ben konuşamam. Adam tüylerimi ürpertiyor."

"Anlıyorum. Stone konuşmaktan pek hoşlanmıyor."

"Bu, durumu biraz hafife almak gibi. Etrafındaki çoğu kişiyi ciddiye alıp orada olduklarını bile fark etmiyor."

"Tamam, Stone'la ben konuşurum. Lanston'dan daha anlayışlı davranacaktır. Fakat şu anda ondan korkuyorsan dikkatini sana verdiğinde olacakları düşünmek istemiyorum."

Creon donup kaldığında Peratha, koluna dokunarak koltuğa oturmasını sağladı. Bir süreliğine oradan kalkamayacağı belliydi. Peratha ona su verdiğinde bardağı alsa da içmedi. "Sana evlenme teklifi ettiğimde bu kısmı hiç düşünmemiştim. Yani, sevgili olduğumuzda kimse itiraz etmedi."

"Ciddi olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum," dedi Peratha. Onun yanına oturarak saçlarına dokundu. "Şimdiye kadar senin de benim de birçok ilişkimiz oldu ve ikimizin de ailemize uygun bir evlilik yapmamız gerektiği anlayışıyla bakıyorlar. Kimse birbirimizle evlenmek istediğimizi düşünmemiştir."

"Ne yapacağız peki?"

"Birilerinin canı istemiyor diye evlenmekten vazgeçecek değiliz. Sadece bunun mümkün olduğunca sorunsuz yapılmasına ihtiyacımız var. Böylece sonrasında daha az problem yaşarız. Ne kadar çok kişinin onayını alırsak eminim ki o kadar mutlu olacağız."

"Tamam," dedi Creon. Öne eğilerek bardağı masanın üstüne bıraktı. "Lanston'ı ve annemi ikna edeceğim. Sen de Stone'la konuşacaksın. Onun haricinde kimseden onay almaya ihtiyacımız yok, değil mi?"

"Aynen öyle." Peratha eğilerek yanağını öptükten sonra yüzüne bulaşan rujunu temizledi. "Tia'yla da konuş. Son dakika öğrenirse kendini kötü hisseder."

"Düğün planların ne zamana yetişir?"

"Eğer aklımdaki her şeyi rahat bir program ile gerçekleştirecek olsaydım bir sene derdim ama sanırım beş ay da yeterli olur."

Creon yan dönerek elini koltuğun arkasına yasladı. "Bir ay," dedi.

"Rüyanda görürsün," dedi Peratha. "İki düğün yapacağız diye konuşmuştuk. Ayrıca evimizin düzenlenmesiyle de ilgilenmem gerekiyor. Sen orayı mümkün olan en güzel şekilde dekore etmişsin ama birkaç ekleme yapmak istiyorum."

"Haklısın. Çocuk odasını ihmal etmiştim."

Creon ayağa kalktığı anda Peratha, gömleğini çekip çıkartarak tekrar oturmasını sağladı. "Çocuk odası mı?"

"Özür dilerim," dedi Creon elini kaldırarak. "Çocuk odaları."

"Çocuk odaları?"

"Tamam, ne istediğini anlamamaya başladım."

"Öyle mi?" dedi Peratha. Creon için doldurmuş olduğu bardağı alarak kendi içti. Parmaklarını dudağının üstünde kaydırdıktan sonra bardağın dibinde kalmış suyu Creon'un yüzüne attı. "Belki bu seni uyandırır. Kendine gel. Daha evlenmemize beş ay var. Önce evlenip evlenemeyeceğimizi anlayalım."

"Bir ay."

Peratha ellerini yumruk yaparak homurdandı. "Yedi hafta. Daha fazla kısaltamam. Mümkün değil. Benim bir ismim var. Aceleyle getirilmiş bir düğünle evlenemeyeceğim. Ayrıca önümüzdeki hafta kış dönümü var. Lanston büyük bir kutlama yapmak istiyor. Düğünümüz onun gölgesinde mi kalsın?"

"Gösteriş seviyorsun, değil mi?"

"Kiminle evleneceğinden haberin var mı? Bana bir bak," dedi kendini göstererek. "Usulca evlenecek tarzda biri değilim. Bu, benim için büyük bir olay ve herkesin eğlenmesini istiyorum. Ne var bunda?"

Creon, Peratha'nın çenesine dokunarak dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. "Haklısın ve yedi haftayı kabul ediyorum. Yardıma ihtiyacın olursa haber verirsin. O zamana kadar gidip kendimi Lanston'a sevdirmeye çalışayım."

"Tamam," dedi Peratha. Creon kalkıp kapıya doğru giderken Peratha da olduğu yerde dönerek onu gözleriyle takip etti. "Ama çok deneme, olur mu? Lanston yakışıklıdır, fikrini değiştirmeni istemem."

"Buna engel olamam, Peratha," dedi Creon iç geçirerek. "Fazla karizmatik ve cazibeliyim. Lanston'ı ikna etmek için peşinde dolaştığım sürede bana tutulursa sanırım güç dengeleri açısından hangi kardeşle evleneceğimi tekrar düşünmem gerekebilir. Kızma hemen. Lanston lider. Sense güzelsin."

Peratha uyarırcasına parmağını uzatırken gözlerini kıpmıştı. "Defol buradan," dedi.

Creon koridora çıkıp kapıyı kendine siper alarak başını uzattı. "Endişelenme, sevgilim. Tüm çekici özelliklerim bir yana, aynı zamanda sığ herifin

tekiyim, yani Lanston'dan daha ateşli olduğun süre boyunca her şey yolunda demektir."

Peratha, Deanna'nın ona bıraktığı bıçaklardan birini fırlattığında Creon kapıyı hızla çekti. Bıçak neredeyse yarısına kadar kapıya saplanmıştı.

Koridorun sonundaki daireye doğru yürüyen Creon, Lanston'la yapacağı konuşmayı içinden başlatmıştı bile. Sakin ve kendinden emin davranacak, kararlılığını görmesini sağlayacaktı. Peratha'yla olan ilişkilerinin kimse tarafından ciddi görünmemesi pek de umurunda değildi. Bu sayede hiçbir müdahale olmadan rahatça birbirlerinin yanında olabilişlerdi. Şimdi ise tek yapması gereken ne kadar ciddi olduğunu kanıtlamaktı.

Korumalardan biri ona baktığında Creon elini girişe doğru salladı. "Görüşebilir miyim?" dedi.

"Toplantıda."

Creon geçirilmediğine emin olmak için içeriye dinlemeyi istese de daire tamamen ses geçirmezdi. Kalabalık bir aileyle yaşamının gerektirdiği zorunluktan biri olarak duvarları ses geçirmez yapmaları herkes açısından en iyiydi. Hem güvenlik hem de zihin sağlığı açısından...

"Beklerim," dedi Creon. Ellerini ceplerine yerleştirerek gülümsedi. "İsmin nedir?"

"Raven. İstedğin kadar bekleyebilirsin fakat uzun süreceğinin garantisini verebilirim."

"Ya da sürmez," dedi diğer koruma. "Ada, Lanston'ı sinirlendirmeden on beş dakikadan fazla konuşmuyor ve sanırım..." deyip saatine baktı. "Neredeyse kavgaya etmek üzereler."

"Harika. Beni içeri alın. Konu her ikisini de ilgilendiriyor," dedi Creon.

Raven kapının diğer yanında duran arkadaşına kollarını kaldırarak baktıktan sonra Creon'a döndü. "Lütfen bekleyin," dedikten sonra kapıyı açtı.

Creon telefonunu çıkararak arkasını döndü. Tia'ya nerede olduğunu soran bir mesaj attı. Doktor'un yargılandığı mahkemeden karar çıkmadan hemen önce Creon, kız kardeşini babasının yanına götürmüştü. Bu şekilde güvende olacağı konusunda annesiyle aynı fikirdeydiler ve Creon her ne kadar kardeşini ölese de tehlikeden uzakta olmasını tercih ederdi.

"Creon," dedi Raven geri döndüğünde. "Lanston seni bekliyor."

Telefonu cebine yerleştiren Creon, alnına düşen saçlarında parmaklarını dolayarak içeri geçti. Üzerinde bir bilgisayarla kalın bir dosyanın olduğu masada çalışan Ada'nın yanına gitti. "Minik lider bugün nasıl?" dedi Creon, Ada'nın omzunu dürterek.

Ada onun elini kovalarken ayağa kalktı. "Minik ya da lider değilim. Neden buradasın sen?"

Creon, Lanston'ın odasına doğru başını uzattı. Hâlâ içerideydi ve Creon onun telefonda konuştuğunu duyabiliyordu. "Peratha'yla evlenmek istediğimizi söyleyeceğim."

"Bol şans," dedi Ada. Gülmemeye çalışsa da pek başarılı olamıyordu. Bilgisayarını kapatıp evrakları dosyanın içine yerleştirerek kaldırmaya başladı.

"Belki sen de kalırsın."

"Kum torbası gibi mi?"

"Daha çok akıl hastanelerindeki yumuşak yastıklar gibi, Lütfen," dedi Creon başını ona doğru eğerken. "Sen benim tarafımda olmalısın. Peratha'nın eskiden sana ne kadar kötü davrandığını hatırla. Bense her zaman dürüstüm ve senin için oradayım."

"İlk kez insan olarak tanıştığımızda beni zehirli bir bıçakla yaralamıştın."

"Sadece kendimi savunuyordum. Bıçağı fırlatan sendin."

Ada dudaklarını ısıtırken dosyalarını Lanston'ın onun için ayırdığı dolaba koyarak kilitledi. "Lanston'a Remus soyumun geldiği yerden açık açık bahsetmedim," dedi Ada fısıltıyla. "O yüzden kuzen olduğumuzu dilendirmem. Beni korumadığı sürece seni savunurum ama uyarayım, bunu çok sık yapıyor. Ben pek aldırımıyorum. Yine de söz konusu Peratha olunca ne repki vereceğinden emin değilim."

"Dene sadece."

Lanston odadan çıktığında aynı anda ona dönen Ada ve Creon'a kollarını çattı. "Bir şey mi isteyeceksiniz?"

"Ben değil," dedi Ada. Avucunu Creon'un sırtına bastırarak öne itti.

Creon Ada'nın elini kovalarken Lanston'a masayı işaret etti. "Biraz oturalım mı? Konuşmak istediğim şeyler var. Benim için önemli."

Lanston bileğine baktı fakat saatini takmamıştı. Ada ne kadar vakitlerinin olduğunu anlaması için iki parmağını havaya kaldırdığında Lanston masaya doğru yürüyerek sandalye çekti. "Seni dinliyorum," dedi.

"Tamam," dedi Creon. Önce Lanston'a en yakın sandalyeye uzandı, sonra durup birkaç metre ötedekini çekti. Ada kollarını masanın en ucundaki sandalyenin tepesine yaslamış, biraz sonra tam önünde gerçekleşecek olan çarpışmayı izlemeye hazırda. Creon boğazını temizleyip ellerini masanın üstüne koydu. "Peratha'ya evlenme teklifi ettim. Hayır, dedi..."

"Problem çözüldü," dedi Lanston ayağa kalkarak.

"Bitirmedim."

Lanston burun kıvrarak yeniden oturdu. "Devam et öyleyse. Mecbursan."

Creon duyduklarına aldırmadan gülümsedi. "Birkaç hafta önce Peratha da bana evlenme teklifi etti. İçin aslı ben de hayır, dedim. Sonuç olarak

evleniyoruz. Tüm hikâyeyi bilmene gerek yok. Peratha için senin onayın önemli. Ben de bunun onayını almak için geldim. Sinirlenme."

"Sinirlenmedim," dedi Lanston. Ceketinin düğmesini çözerek bacak bacak üstüne attı. "Durumunuzu anlamayacağımı düşünebilirsin Creon ve... Haksız da sayılmazsın. Ama elimden geleni yapıyorum, değil mi? Onayımı almak istemeniz beni mutlu etti. Gerçekten fikrim sizin için bu kadar önemliyse söylemeliyim ki evliliğinizin uygun olduğunu düşünmüyorum. Ve bunun Remus soyuna ya da liderinizin yeğeni olmanla bir alakası yok."

Creon şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilememişti. Ada'ya baktı fakat o da aynı kafa karışıklığıyla Lanston'ı izliyordu. Creon'un aklında Lanston'ın yüzlerce itirazı dönüp durmuştu ve hemen hemen hepsine uygun bir cevap hazırlamıştı. "Neden peki?" dedi Creon.

"Seni tanımıyorum, sana güvenmiyorum. Kardeşimle evlenmen için onay verebilmem mümkün değil. Beni anlamam gerekiyor."

"Creon tanıdığım en iyi Remus," dedi Ada. *Ben dâhil*, diye geçirdi içinden. "Peratha ise hiç gömediğim kadar mutlu. Birbirlerini çok seviyorlar, Lanston."

"Sen Creon'a kefil mi oluyorsun?" dedi Lanston. Ada kararlı bir şekilde başını sallayınca Lanston gülümsedi. "Yeterli değil ama denediğin için teşekkürler."

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Ada gözlerini kısarak.

"Ada, buna sinirleneceksin fakat iyi karakter analizi yapamıyorsun. Etrafındaki insanların duygularını hissedebilen gücüne rağmen her zaman iyi yönlerine odaklanıyorsun çünkü tam tersini hissetmek işine gelmiyor."

Ada doğrularak iki eliyle sandalyeye sıkıca tutundu. "Tek bir örnek ver."

"Bir örnek mi? Daha iyisini yapayım," deyip parmaklarıyla saymaya başladı. "Hiçbir alakan olmamasına rağmen Remus'tan gizlice birini kaçırdın ve onu anında aranızda kabul ettin. Sanırım ismi Ray'di. Çok geç olana kadar Konrad'ın sana şük olduğunu fark etmedin ya da etrafındakilerin uyarılarına dikkate almadın. Aynı şu öğrenci çocuk için de geçerliydi. Thomas sanırım... Bilmiyorum. İçindeki gücü hissettiğin için Michael'a kontrol-üzce yaklaşmıştın ne oldu dersin? Boğazını güzel sıkıyıştı."

"Sadece bir örnek ver dedim. Bu kadar yeter," dedi Ada. Daha fazla dinlemek istemeden ellerini salladı. "Saydıkların benim için yabancı kişiler. Onları tanımadım ya da tanımadım. Ama Creon'u biliyorum, Peratha'yı da biliyorum. Peratha uzun bir süre boyunca umutsuz ve duygusal açıdan yorgun hâldeydi. Creon onu değiştirdi. Bunu engelleme lütfen." Sandalyenin kenarında asılı duran deri ceketini alıp giyerken ikisine de başını salladı. "Sizi yalnız bırakayım," dedi.

Ada dışarı çıktıktan sonra bile bir süre boyunca içeriye hâkim olan sessizlik Creon'u neredeyse parçalayacaktı.

Gavin ofisinin kapısından gelen sese yaşırarak başını kaldırdı. Tırmalamaya benzeyen rahatsız edici bir sestti. Ayaklarını masanın kenarından indirerek kalktı. Kapıyı açtığı anda koridoru boş görünce iç geçirdi. Eğer öğrencilerden biri onunla dalga geçiyorsa...

"Gev!"

Gavin ikilerek başını eğdiğinde minik dişlerini göstererek şırtın Lenora'yı gördü. Kapıya tutunarak başını koridora doğru uzattı. "Buraya nasıl geldin? Annenden kaçmadın, değil mi?"

"Tüysüz," dedi Lenora. Tüm parmaklarına bulaşmış çikolatayı yemeye çalışırken Gavin'in bacakları arasından ofise girdi.

"Hey!" Gavin aşağıya baktıktan sonra arkasını dönerek Lenora'yı yakaladı. Bu ofis yetişkin biri için bile yeterince güvenli değildi. Köyedeki üst üste yığılmış dosyaların tek bir dokunuşla devrilmesi birkaç saniyeden uzun sürmezdi.

Gavin çekmecedan aldığı telefonuyla Ada'yı aradı. Ada telefonu açtığı anda Gavin, Lenora'nın ona uzattığı çikolatadan bir parça sırmıştı. "Çocuklardan bir tanesi firar etmiş. Bu kadar kontrolsüzlük senin için bile fazla," dedi.

"Ah, biliyorum. Onu biraz oyalatsın, değil mi?"

"Bu benim işim değil."

"İşin olduğunu söylemiyorum. Rica ediyorum, Gavin."

"Çocuğunu kapımın önüne bırakıp kaçmışsın. Bu bir rica değil. Büyüdüğünde ona anlatacağım, Mahfer. Her birini."

"Tüysüz," dedi Lenora ağzından çikolatalı tükürükler saçarken.

"Yetişkinler konuşuyor," dedi Gavin ona. Lenora yeniden çikolatasını ısırmaya döndüğünde Gavin iç geçirdi. "Sanırım benimle kalabilir."

"Harika."

Gavin fikri değişmeden Ada telefonu yüzüne kapattı. Masanın arkasına geçerek sandalyesine oturan Gavin birkaç peçete çekerek Lenora'nın yüzünü temizlemeye çalıştı. "Annemin her zaman bir planı var ama bu seferkini tam

anlamıyla çöremedim. Eminim ki çok fazla dayanamadan dökülmeye başlar." Lenora'yı masanın kenarına oturup çikolatasından bir ısırık daha aldı. "Benim için ne yapabilirsin, onu konuşalım. Sanırım evraklarımda işe yaramazsın. Biraz temizlik iyi olurdu ama sana yerleri falan sildiremem, değil mi? Tam olarak kaç yaşına geldiğinde emirlerimi gerçekten anlayıp yerine getirmeye başların?"

Lenora çikolatalı ağzıyla eğilip Gavin'i öptü. Gavin elindeki peçete yağınıyla yanığını silerken gözlerini devirdi. "Bu bir şeyi ispatlamaz. Hâlâ işe yaramazsın," dedi. Çikolatayı çiğnemesini bitirdikten sonra parmağını uzattı. "İstir," dedi. Lenora belki gerçekten ona söyleneni anlamıyordu belki de son zamanlarda her şeyi uyardığından eğilerek Gavin'in parmağını ısırdı. "Gelişme var. Dişler güçlenmiş," dedi Gavin memnuniyetle.

Kapı birden açıldığında Gavin hızla başını kaldırdı. Parmağını minik dişlerin kısılcısından kurtarmaya çalışırken Lenora gülerken daha fazla ısırdı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Deborah.

"Bilmiyorum. Mahfer bunu benim kapıma bırakıp kaçtı. Çocuklara bakabilecek bir yığın insan var. Nasıl oldu da sıra bana geldi? Gavin suratını ekşiterek Lenora'ya döndü. "Bırak aruk."

Lenora bacaklarını ileri geri sallarken uslu bir çocuk gibi geri çekildi. Deborah masanın diğer ucundan uzanarak Lenora'yı aldı. Gavin'e gülümseyerek yanğındaki çikolata lekesini başparmağıyla ovuyordu. "Çocukla ben ilgilenirim. Sanırım bize tuzak kuruyorlar."

"Ne için?" dedi Gavin parmağına bulaşmış çikolatayı yalarken.

"Sense!" dedi Deborah. Elini Lenora'ya doğru sallayarak anlamasını bekledi ama Gavin arkasına yaslanırken omuz silktiğinde Deborah onun bu konuda tamamen kör olduğunu bir kez daha gördü. "Çocuk istiyorlar."

"Zaten dört tane var."

"Bizden," dedi Deborah ikisini iğare ederken.

"Eğlenceliymiş. İzaret etmeyi bırakınlar."

"Ben de aynı şeyi söylüyordum ama dinlemiyorlar," dedi Deborah. Lenora'nın saçlarını severek boynunu öptüğünde küçük kız güldükçün kucaklarından kaçmaya çalıştı. "Gavin'i yalnız bırakalım, ufaklık. Bugün aksi, yaşlı adamın tekine dönüşmüş."

"Çocukları sevmediğinden değil, Debby," dedi Gavin ayağa kalkarken. "Ama bu konuda anlaşmıştık. Hâlâ aynı fikirdeyiz, değil mi?"

Deborah onun hâline gülerken dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. "Endişelenecek bir şey yok," dedi.

Lenora aşağıya atlamaya çalıştığı anda Gavin hızla davranıp onu yakaladı. Kafa üstü düşmekten korkmamış götünen Lenora, hâliinden memnun bir şekilde kolunu Gavin'in boynuna sardı. Deborah onu almaya çalıştığı anda

Lenora başını iki yana salladı. Gavin onun kendi isteğiyle gitmeyeceğini anladığında yere bırakmaya çalıştı. "Maymun gibisin," dedi Gavin. Lenora kolları ve bacaklarını kullanarak tutunmaya devam ediyordu. "Aşağıya in. Yapacak işlerim var."

"Yukarı," dedi Lenora sadece.

"Yukarı," dedi Gavin. Deborah'a dönerek. "Her ne demekse!"

"Yardımcı olmaya çalıştım. Gitmem gerekiyor," dedi Deborah.

Deborah çıkmadan Gavin onun kolunu yakaladı. "Gitme. Lütfen. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Yapıy yapıy bir hâli var. Sürekli ilgi bekliyor ve beni korkutan bir gülümemesi var." Lenora parmaklarını Gavin'in saçları arasına sokarak karıştırmaya başladı. Gavin birkaç saniyelik gözlerini kapalı tutarak sinirlenmemeye çalıştı. "Lütfen çikolatalı elini kullanmadığını söyle. Lütfen." Yeniden gözlerini açtığı anda Deborah oradan kaybolmuştu. "Seni korkak," diye söylendi Gavin. Lenora'ya bakıp hatırladığında küçük kız onu taklit etmeye çalışarak burnunu kııştırdı. Gavin ayağının ucuyla itip kapıyı kapattı. "Yaparsan bari düzgün hallet. Tekrar dene," deyip dişlerini gösterdi. Lenora minik dişlerini birbirine bastırarak hırlamaya çalıştığı anda Gavin omuz silkti. "Kötü sayılmaz ve elin hâlâ saçlarımda."

"Gey."

"Hiç sevinli değilsin," dedi Gavin ve bu, söylediği en kötü yalandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç," dedi Ada telefonunu kapatarak.

Langston geniş aracının arka tarafındaki uzun koltukta oturuyordu. Önündeki masada dizüstü bilgisayar açıktı. Üç gün önceden planlanan toplantıya katılmak için yola çıkmışlardı ve Langston, bu toplantıdan kesin sonuç çıkmasını umuyordu. Doktor'un yargılandığı mahkemeden beri haftada iki kez toplantı yapıyorlardı. Mahkeme onlar için hem kötü hem de iyi bir örnek olmuştu. İyileştirebilecekleri birçok eksikliği bu şekilde fark etmişlerdi. Hem Remus hem de Aleut tarafı ittifakı sürdürmeye istekli olduğu için tam anlamıyla kurallar kesinleşene kadar toplantıların Tarafsızların bölgesinde yapılmasına karar verilmişti.

"Çocuğunu Gavin'in kapısına bırakıp kaçtın."

"Aslında ben değil, Hilary yaptı," dedi Ada. Langston'un karşındaki koltukta oturuyordu. Gözleri geçtikleri yolun manzarasında idi. Tarafsızların bölgesine gittiği her seferde aldığı öylesine karışık ve dolu oluyordu ki ne kadar güzel bir yol olduğunu fark edememişti.

"Hilary'nin, kızını kullanmasını sorun etmiyor musun?"

"Ona göre amacı kutsalmiş. Gavin ve Deborah'ı, çocuklarının olması için ikna etmeye çalışıyor. Bu kadar rahatsız görünme. Lenora, Gavin'in yanında mutlu oluyor; benim için sorun yok." Ada hafifçe doğrularak oturduğu yerde öne doğru kaydı. "Toplantı ne kadar sürer?"

"Ne kadar süreceği değil, sonuç alıp alamayacağımız önemli."

"Sorumlu lider," dedi Ada iç geçirerek. "Tekli."

Lanston bilgisayarının ekranını hafifçe kapatarak dikkatini Ada'ya verdi. "Şimdiye kadar bu toplantıların hiçbirine benimle gelmeye gönüllü olmamıştın. Ne planlıyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Toplantı salonuna giremeyeceğinin farkında mı, değil mi? Orada kesinlikle işin yok."

Ada bunun fikrine gülerken elini salladı. "Zaten orada olmak istemiyordum. Michael beni biraz korkutuyor," derken gülümsemesi kayboldu. Lanston ısrarla bakmaya devam ettiği için Ada açıklama yapmak zorunda hissetti. Oturduğu yerden kalkıp aracın arka kısmına yürüyerek Lanston'un yanına oturdu. Onun gibi yan dönerek bacak bacak üstüne attı. "Harrison'ın dün akşam evine döndüğünü öğrendim."

Lanston başını hafifçe eğmek dışında hiçbir tepki vermedi. Ada'ya bir süre önce verdiği dosyayı çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. Kız kardeşi Meriel'in ölmeden hemen önce araştırmaya başladığı Harrison'ın neden önemli olduğu hakkında bir fikri yoktu ve bunu açıkça sorgulayamaması Lanston'ı sinirlendiriyordu. Harrison bir Tarafsız'dı... Meriel'in bile onunla işi olmaması gerekiyordu fakat bir sebeple onun peşindeydi. Bir süre sonra ise Meriel, cadılar tarafından öldürülerek Aleu'a yollanmıştı. İplerle kontrol edilen bir kukla gibi...

"Emin misin?" dedi Lanston.

"Evet. Şu aralar Dantae ismini kullanıyor ve Rayleen'e göre son işinde biraz sorun yaşamış. Bu yüzden onu zorunlu izne çıkarmışlar."

"Anlamıyorum."

"Adamı kafayı yemiş yani."

"Hış," dedi Lanston arkasına yaslanırken. Başparmağıyla çenesinin altını kaşıırken Ada ona biraz süre tanıdı. Meriel'in ölümü, cadıların Kaiser'a olan kini yüzünden olmuştu. Aslına bakılırsa Lanston'un intikam alması gereken kişi ölmüş sayılırdı fakat Meriel'in yarım bıraktığı işin tamamlanmasını istiyordu. Ne yazık ki Dantae bir Tarafsız'dı. Bu, Lanston'un onu açıkça sorgusturamayacağı anlamına geliyordu. "Dikkatli oluyorsun, değil mi? Rayleen'den bilgi alman şart mıydı?"

"Rayleen'e güveniyorum. Ama merak etme, ona her şeyi anlatmadım elbette. Sadece Dantae'nin konusunun açılmasını sağladım."

"Bunu nasıl yaptın?"

"İnsanlar benimle konuşmayı seviyor," dedi Ada. Lanston gerçek bir cevap beklediğini gösterircesine kaşlarını kaldırdığında Ada nefesini bıraktı. "Ona Asena'yı gösterebileceğimi söyledim. Büyük bir şey değil."

Lanston'un dudakları aralanırken Ada'ya doğru eğildi. "Yapamazsın."

"Tabii ki yaparım. Asena'yla rüyalarımda konuşabiliyorum ve Rayleen de bir Azü olarak rüyaları görebiliyor."

"Neden şimdiye kadar bundan haberim olmadı?"

"Kaskandın mı?" dedi Ada gülümseyerek. Lanston ceketini düzelterek arkasına yaslanırken Ada başını iki yana salladı. "Tamam. Bir gün senin de Asena'yı görmeni sağlarım ama bana borçlu olursun."

Lanston bunu düşünmesi gerektiğini bildiği hâlde çoktan kararına vermiş olmanın moral borukluğu içerisindeydi. Kimseye borçlu olmaktan hoşlanmazdı. Yine de Asena'yı görmeyi sahiden istedi. Hayatının büyük bir kısmında onun efsane olduğunu düşünmüştü. Çocuklara anlatılan peri masalları gibi... Asena'nın varlığına dair hâlâ bir kanıt yoktu. Ada haricinde... Lanston bir elini koltuğun kenarına yaslayıp göx ucuyla Ada'ya baktı. "Doğabilecek ilk çocuğuma senin ismini vermeyeceğim," dedi.

"Borcunu tahsil etmenin başka yolunu düşünürüm," dedi Ada hemen. "Ama isim konusunda ısrarcı olacağım."

"Dilediğin kadar ısrar et. Hayatımda yalnızca bir Ada'ya yer var."

"Ah," dedi Ada elini kalbinin üstüne yaslayarak. Heyecanlı bir genç kız gibi iç geçirdi. "Bu ne kadar güzel bir sözde."

"Çok garip bir mantığın var," dedi Lanston huzursuz bir şekilde. Ada umursamadan omuz silkiğinde Lanston ona gülümsedi. "Bunu sahiden yapacak mısın? Gönüllü bir şekilde Rayleen'in ya da benim rüyalarını görmemize izin verecek misin?"

"Aslına söylemek gerekirse ben rüyalarımı hatırlamam. Rüya görmediğimi düşünüyordum fakat sonradan anladım ki oldukça şiddetli rüyalar görüyordum ve uyandığımda bunları anımsayamıyorum. Asena'yla olanlar ise başka bir şey. Onunla aramda bir kapı var ve uyduğumda oradan geçebiliyorum. Çoğunun Asena'nın kendisi yönlendiriyor. Bazen bir ormanda, bazense sıcak bir kumsalda konuşuyoruz. Eğer kontrolüm dışında zihnime girecek olsaydınız bundan rahatsız olurdum ama bu daha çok sizi aracımın arkasında taşımak gibi."

"Tekrar söylüyorum. Garip bir mantığın var."

"Bu şey beni çıldırıyor," dedi Meriel. Elindeki sivri uçlu bıçağı, kara kalem portrenin üzerinde çeviriyordu. "Bana isminden ve görüntüsünden başka bir şey vermediler. Ne aradığımı bile bilmiyorum."

"Belki de baban seni buradan uzaklaştırmak istemiştir," dedi Lisa. Oturduğu sandalyede arkasını dönerek Meriel'i görmeye çalıştı. "Son zamanlarda aranız kötü olduğu için üzgünüm. Kısmen benim suçum sayılır."

Meriel bakışlarını portreden ayırmadan güldü. Mermer rengine benzeyen saçları, yüzünün bir kısmını kapatıyordu. "Kısmen sorumlusun, öyle mi? Babamla aramızın açılmasının tek sebebi sensin. Sen ve küçük melezin."

"Böyle söyleme," dedi Lisa. Oturduğu yerden kalkıp Meriel'in yanına gitti. "Sorumusuzca davranıp bir Azü'yle birlikte olan bendim ve suçlusu da benim. Oğlum değil. Ayrıca bunu daha az dillendirirsen iyi olur."

"Gidip balkondan bağırarak değilim. Sakinleş." Meriel ince, uzun parmaklarını saçlarında dolayarak sırtına doğru bıraktı. Aklını biraz olsun Harrison'dan uzaklaştırmak için Lisa'ya döndü. Masaya yaslanıp kollarını göğsünün altında bağladı. "Darren'i, kurdunu bulması için buradan uzaklaştırmayı mantıklı buluyorum ama bu, babamın sizin peşinizi bırakmasını sağlamayacak. Tyson ya da sen itiraf ederseniz belki insafli davranması için onu ikna edebiliriz."

"Evet, belki bizi öldürmez fakat Darren'a ne olacak? Tüm hayatı mahvolur."

"En azından ailesi yaşar. Bu şekilde hepiniz öleceksiniz."

"Bir şeyler düşüneceğimi," dedi Lisa ama aklında en ufak bir fikir dahi yoktu. Darren'in eğitim sırasında bir Azü'yü dövmesi şimdiye kadarki tüm şüpheleri artırmıştı. Aleut'tan uzaklaşmak her zaman için bir fikir olarak varlığını sürdürüyordu... Buna rağmen Lisa da Tyson da kaçmalarının iyi olmayacağını biliyorlardı. Bu hem Darren'in hem de Deborah'ın hayatını mahvederdi. "Her neyse, Harrison'ın peşinden gidecek misin?"

"Evet ama bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor. Tarafsız olması işimi kolaylaştırmıyor. Resmî bir araştırma olmadığı için tüm hareketlerimin sorumluluğu bana ait olacak."

"Diğer bir deyişle, baban arkanda değil."

"Ve bunun için seni suçluyorum," dedi Meriel başını ona doğru eğerek. Lisa gözlerini devirdiğinde Meriel gülümseyip masanın üstüne oturdu. "Harrison'i, ona ilgi duyduğuma inandırabilirim."

Lisa, kızıl saçlarındaki bir parça kurumuş çamuru temizlemeye çalışırken dalgın bir şekilde başını iki yana salladı. "İşe bunu karıştırma. Hiçbir zaman iyi sonuçlanmaz."

Meriel, Harrison'ın portresini parmaklarıyla ileri doğru itti. "Yine de juna bir baksana. Eğer resmedildiğinin yarısı kadar iyiyse..." Lisa gözlerini

ona diktiğinde Meriel burnunu kıvrarak omuzlarını düşürdü. "Gördüğüm en yakışıklı adamdan bir oğlun ve kükümlü kadar zeki olan başka bir adamdan ise kızın var. Senin için böyle şeyler hakkında yorum yapmak hiç de zor olmamalı."

Lisa konuyu o noktaya çekmekten hoşlanmadığı için Harrison'ın resmini işaret etti. "Daha önemli detayları düşünmelisin, Meriel. Adamın bir Tarafsız olması gibi. Eğer sevgili gibi yaklaşacaksın ve adam kibirli soylunun tekiyse senin de bir Tarafsız olduğuna inanması gerekiyor. Sıradan bir Aleut dikkatini çekmez."

"Ben sıradan bir Aleut değilim, tatlım."

"Onun için öyle görüneceksin."

"Doğru, kendin de bir Tarafsız olduğun için böyle şeylere hükümsün, değil mi?"

"Beni kısa yoldan öldürmeye mi çalışıyorsun? Sesini kıs."

Meriel sabah erken saatlerde yaptığı antrenmanda yaralanan şakağını kaşıırken masadan aşağıya atladı. "Bir şeyler düşüneceğim. Şüphe uyandırmadan Harrison'ın etrafında olmanın bir yolunu bulacağım. Bana yardım edeceksin, değil mi?" dedi Meriel.

Lisa son zamanlarda fazlasıyla kendi dertleriyle meşguldü. Bu yüzden Meriel'le çalışmaları her zamankinden daha azdı. Fakat normal düzenine geri dönmesi gerektiğinin farkındaydı. Hem Kaiser'in dikkatinden uzaklaşmak hem de zihnindeki acımasız düşüncelerden kurtulmak için. Ayrıca Meriel'in tek başına bilinmez bir maceraya dalması da hoşuna gitmiyordu. Bu işle alakalı her şey Lisa'nın irkilmesine sebep oluyordu. İçindeki kötü hissten kurtulamıyordu. Ve her ne söylerse söylesin, Meriel'in geri adım atmayacağını biliyordu. Bu yüzden yanında olup başını belaya sokmamasını sağlayacaktı.

"Bensiz ne yapabilirsin ki?" dedi Lisa omuz silerek.

"Hiçbir şey," dedi Meriel. Coşkuyla topukları üzerinde sallanıp Lisa'ya sındı. Uzun boyu sayesinde Lisa'nın başının üstüne hevesli bir öpücük kondurdu. "Nereden başlamak istersin?"

"İsminden daha fazla şey öğrenmekle."

Felicia, buharlanmış olan aynada elini kaydırıp musluğa uzandı. Buharı neden sildiğini bilmiyordu bile. Kendisine bakmaktan hoşlanmıyordu. Gözleri kırmızı, teni solgun ve saçları bir akşam önceki macerasından sonra orantısız bir şekilde kısaydı.

"Cada?"

"Evet," dedi Felicia musluğu kapatırken.

"Şu anda büyü yapıyor musun?"

"Hayır, ne oldu?"

"Ufak bir yangın çıkıyor."

Felicia hızla arkasını döndüğünde ıslak ayakları yüzünden neredeyse yere yapışacaktı. Bornozunun ince kuşağını belinde düğüm hâline getirirken salona girdi. Duvarın köşesinde duran koltuk yanıyordu ve Stone meraklı fakat sakın bir şekilde yangını seyrediyordu. Ateş sadece koltuğun üzerinde hareket ediyor, artmıyor ya da yayılmıyordu.

Elini, avucu yukarı bakacak şekilde havaya kaldıran Felicia, dudaklarını ısıtıktan sonra parmaklarını kapattı. Ateş içe dönüp bir girdap gibi kendi kendini yutarken elektrik mavisine dönerek yok oldu. Krem rengi koltuk artık siyahtı ve ince bir duman tabakası her yerinden sızıyordu. Felicia sendelediğinde Stone onu belinden yakalayarak en yakınındaki sandalyeyi çekti. Oturmasını sağladıktan sonra kendisi için de bir sandalye bulup karşısına geçti.

"İyiyim," dedi Felicia. Sesi, onu yalancı ilan edercesine çatallaşmış boğuk çıkınca küfrederek başını eğdi. "İyi olacağım," diye düzeltti.

"Bunun kendi kendine düzelmesi için yeterince bekledik. Sence de başka bir çözüm bulmanın zamanı gelmedi mi?"

"Belki biraz daha beklemeliyiz."

"Felicia," dedi Stone. Felicia nefesini tutarak ona baktığında Stone uzanıp ellerini tuttu. "Yakın zamanda ciddi büyüler yaptın. Tecrübenin olmadığı şeyler... Mahkemenin üzerinden haftalar geçti ve büyülerin gittikçe daha da kontrolsüz bir hâl alıyor. Bırak, yardım bulalım."

"Bana Felicia dedin."

"İsmi mi değiştirdin? Unutmam, bilirsin."

Felicia gülümseyerek başını eğdi. Alınını Stone'un omzuna yasladığında onun güvenli ellerini sırtında hissetti. "Hayır. Bana tanıştırmızdan beri sadece *cadi* diyorsun."

"İşte, beni ne kadar endişelendirdiğinin farkında mısın? Yeni saçların hoşuma gitti."

Felicia daha fazla gülererek kollarını ona sardı. Bu adam, her zaman bir şekilde Felicia'yı rahatlatıyordu. Uygunsuz ve zamansız yorumlar yaptığından bile. Dün Felicia gözüne girip duran saçlarını eline geçen bir makasla rastgele kesmişti. Kontrolsüz büyülerinin aksine saçları Felicia'nın istediği şekilde durmalıydı. Etrafındaki her şey Felicia'yı sınırlandırıyordu. Tahammül edemediği insanlarla çevrilmiş, ait olmadığı bir evrene atılmış gibiydi. Aklini biraz olsun normal tutan şeyse Stone'un varlığıydı.

"Kendin için endişelenmiyorsan beni düşün," dedi Stone. Felicia'nın yüzüne dokunurken gözlerine bakabilmek için hafifçe geri çekildi. "Uyurken yangın çıkarsa ve yaralanırsam üzülmez miydin?"

"Yangından ne kadar korktuğumu gördüm. Yerinden kapıdamamışın bile."

"Ve sen de bu yüzden panik yapmadın."

Stone basit bir şekilde omuz silkti. Başparmağını Felicia'nın göğüsünün altında kaydırdı. Teninin solgunluğu Stone'u endişelendiriyordu. Büyüsünün kontrolden çıkması Felicia'yı fiziksel olarak etkiliyordu. Vücudundan bir parçanın hastalanmasıyla aynı şeydi. "Belki Lavina bize yardım eder. Onunla konuşmalıyız."

Felicia bu fikri düşüneceğini gösterir şekilde başını sallarken aynı zamanda başka bir alternatif düşünüyordu. "Doktor'un mahkemesinde, Remus tarafında bir kadın vardı. Creon onun büyü gücüne sahip olduğunu söyledi. İsmi Zaina."

"Bize yardım edeceği fikrine nereden vardın?"

"Çünkü bir büyüciden yardım istemek, büyü gücüne sahip bir kurtan yardım istemekten daha az rahatsız edici. Ayrıca Creon kadını tanıyor gibiydi. Ona fikrini sorarım."

"Ailede büyü gücüne sahip kimse yok mu?"

"Murat bu yönünü kullanmamayı seçti. Yeni doğan bir büyüciden daha kötü durumda yani. Diğer herkes ise öldü. Kaiser'in büyücülerden daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da kendi kurtlarının büyü gücüne sahip olmasıydı. Burada yaşayamadım bile. Murat beni her zaman uzak tuttu. Sanırım hâlâ hayatta olmamın sebebi bu."

Stone masanın diğer ucunda duran telefonunu alarak Felicia'nın eline tutuşturdu. "Creon'u arayıp bizi Zaina'yla buluşturmasını sağla."

"Ne zaman için?" dedi Felicia. Telefonun kılıdını açarak rehbera girdi. Creon'un ismine dokunup telefonu kulağına götürürken soran gözlerle Stone'a bakıyordu.

"Hemen! Hemen görüşme ayarla. Başka yangın istemiyorum."

Felicia gözlerini devirerek önüne döndü. Creon telefonu memnuniyet-siz bir homurtuyla yanıtladığında Felicia söyleyeceklerini unutarak ayağa kalktı. "Ne oldu?" dedi.

"Yalnız mısın?" dedi Creon.

Stone, Creon'un söylediklerini duyduğu için başını kaldırıırken Felicia ona çıkmasını işaret etti. Stone anlamamış gibi öylece oturmaya devam ederken Felicia, Creon'a, "Neredesin? Yanına geleyim," dedi.

"Merkezdeyim. Sana konum atarım," deyip telefonu kapattı.

Felicia dolabının önüne giderken bornozunu çıkararak yere bıraktı. Stone sandalyesinin arka ayakları üzerinde geriye yaslanarak Felicia'yı izledi. İnce vücudu birkaç haftadır iyice zayıf düşmüştü. Stone, onun için dillendirdiğinden daha fazla endişeleniyordu. Kurtların geçirdiği birçok hastalık görmüş, kolay ya da zor tedavilerinin nasıl olacağını öğrenmişti. Felicia'nın büyü güçleri ise kurt tarafının üstüne çıkıyordu. Bu, Stone'un ondan önce asla dikkat etmediği bir durumdu.

Bir ayağının üstünde zıplayarak botlarını giymeye çalışan Felicia, Stone'a bakarak gülmüştü. "Bana hastalanmış bir köpek yavrusuyum gibi bakıyorsun," dedi.

"Saçların benziyor."

Felicia bornozunu onun yüzüne attığında Stone sandalyeyi dört ayağı-nın üstüne getirerek ayağa kalktı. "Creon'la buluştuğunda ona Zaina'yı so-racağına söz verir misin?"

"Bir problemi var. Bunu konuşmam gerekiyor."

"Senin Zaina'yı sormaman problemini çözer mi?"

Felicia dudaklarını aralayarak sustu. Birbirine yapışmış saçlarında elle-rini dolayırken surat astı. "Sanmıyorum."

"Harika. Aynı düşüncedeyiz." Stone saatine bakarken hâlâ elinde tuttuğu bornozu yatağın üzerine bıraktı. "Sen dönene kadar birkaç işimi hal-ledeceğim. Çok uzun sürmez."

"Ne yapacaksın?" dedi Felicia. Arabanın anahtarlarını bulmak için çek-meceleri karıştırdı.

Stone, Ada'yla olan düzenli çalışmalarına devam etmeliydi. Ona bil-diği her şeyi öğreteceğine söz vermişti ve bunun yıllar süreceğinin ikisi de farkındaydı. Stone kimse için böyle bir sorumluluğun altına girmezdi ve

gitememişti de. Eğer Ada, Irkalla tarafından kaçırıldığını zihnini etkile-yen bir zehir yüzünden hatırlamasaydı Stone böyle bir söz vermezdi. Ada, Gavin'den fiziksel gücü için eğitim alırken Murat, zihninin sağlamlığı için mücadele ediyordu. Bunlar haricinde Dawson da tüm birikimini Ada'yla paylaşıyordu. Stone, Ada'nın üç kişinin tecrübelerinden faydalanmasının ne kadar değerli olduğunu görebiliyordu. Yine de üçü de hiçbir zaman Ada'nın mücadele etmesi gereken güçle doğmamıştı. Bu bazı düşmanları harekete geçiriyor, normalden çok daha fazla zorlanmasına sebep oluyordu.

"Ray bana yardım edebilir," dedi Felicia, Stone sorusuna cevap verme-diğinde. "Yaptığım büyülerden birinde bana yol göstermişti ve kötü bir iş de çıkarmadı. Büyülerle alakalı bir şey bilmiyor fakat kontrolsüz bir gücü nasıl yönlendireceği konusunda iyi fikirleri var."

"Bu konuda kötü olmasını bekleyemezdin zaten. Kendisi muhteme-len bir isimdir."

Felicia kapıya doğru yürüyorken durup Stone'a baktı. "Nereden bili-yorsun?"

"Tahmin," dedi Stone sadece. Felicia'nın yanına giderek saçlarını sevdı. Parmaklarını yüzüne doğru kaydırıp serin tenine dokundu. Felicia mem-nuniyetle gözlerini kapattığında Stone, eğilip dudaklarını öptü. "Senin için endişeleniyorum, cadı. Kendin için olmasa da benim için Creon'a Zaina'yı sor. Eğer görüşme ayarlayamayacağını söyler ya da Zaina'nın anlaşması zor biri olduğundan bahsederse Lavina'ya ulaşacağım."

"Sanırım ikisinden başka seçeceğimiz yok."

"Aslında var," dedi Stone. İşaret parmağıyla Felicia'nın çenesini yukarı doğru iterek dudaklarını kapatmasını sağladı. "Bir büyücü taniyorum fa-kat pek hoş değildir."

"Nasıl yani?"

"Kötü. Görebileceğin en kötü büyücülerden biri. Bana bir iyilik borcu var. Bu yüzden benden, ailemden hatta Kanada'dan uzak duruyor."

"Eğer ondan iyilik istersen sonrasında bize bela olabileceğini mi söylü-yorsun? Hepimize."

"Muhtemelen."

"Bunu kabul edeceğimi sanmıyorsun, değil mi? Sırf daha iyi hisse-deceğim diye bir büyücüyi karımıza alamayız. Östelik bu kadar kötü oldu-ğunu söylüyorsun." Felicia her şeye rağmen merak ederek ağırlığını bir aya-ğından diğerine verdi. Ellerini Stone'un kemerine yerleştirerek beline doğru kaydırırdı. "Bu büyücü çok mu güçlü?"

"Tanıdığım en yaşlı cadılardan biri. Kendi türünün ilk örneği."

"Bu ne demek?"

"Cassandra farklı türde bir cadı. Ritüellere ya da kurban vermesine gerek kalmadan karşındakileri etkileyebiliyor. Çok basit bir şekilde dillendirdiği

bir kelime seni boğup öldürebilir ve çok geç olana kadar bunu fark etmezsin bile."

"Neden böyle birini tanıdın kız?"

"Uzun hikâye. Şimdi ikimizin de gitmesi gerekiyor. Unutma..."

"Tamam," dedi Felicia. Parmaklarını Stone'un dudaklarına bastırdı. "Zaina'yla görüşme ayarlayacağım. Söz veriyorum."

Lanston toplantının yapılacağı salona girmeden önce duraksadı. Ada'nın uzattığı bilgisayar çantasını alarak omzuna yerleştirirken korumalar onun geçişi için kapıları açmıştı. "Çok fazla uzaklaşma ve mümkünse tek başına dolaşma," dedi. Ada söylediğini harfi harfine yapacakmış gibi başını salladığında Lanston, o an için inanmak zorunda kaldı. "Madem benimle geldin, toplantı bitene kadar buradan ayrılmı. Ve sakın korumalardan biri toplantıyı bölüp benim kurtlarımdan birinin sorun çıkarttığını söylemesin."

Ada ona yaklaşarak sessizce konuştu: "Merak etme, toplantıyı bölmemesi için tehdit ederim."

"Tehdidini anladığından emin ol," dedi Lanston. Ada arkasını döndüğünde Lanston uzanarak kolunu tuttu. Korumalara göz attıktan sonra Ada'ya doğru eğildi. "Hiçbir şey için acelemiz yok. Gereksiz risk alma." Ada gülümsediğinde Lanston kaşlarını çatı. "Söylediğinden ne anladın, Ada?"

"Senin için eski bir görevden daha önemliyim."

"Bunu mı anladın?"

"Evet," dedi Ada. Omuz silkiyerek ellerini ceplerine sıkıştırdıktan sonra koridorun diğer ucuna yürüyerek gözden kayboldu.

Lanston, Ada'nın birçok şeyi yanlış anladığının ya da kendine göre yorumladığının farkındaydı fakat bu sefer gerçek anlamı yakalamıştı. Meriel'in son görevini merak ediyor, yarım bıraktığı şeyi onun onuruna tamamlamak istiyordu. Yine de bunun için Ada'yı kaybetmeyi göze almazdı. Her iş gibi bunun da riskleri vardı. Tarafsızlar komuya dâhil olduğu için her zamankinden daha fazlaydı üstelik. Ada'nın amacından şüphelenirlerse veya olmaması gereken bir yerde yakalanırsa diye Lanston'un birkaç bahanesi vardı. Yine de her bir olasılığı tahmin edebilmeleri mümkün değildi ve Ada, Aleut'un resmi olarak arkasında duramayacağını bilmesine rağmen bu görevi kabullenmişti.

"Ödül müsün yoksa ceza mı, karar veremiyorum," diye mırıldandı Lanston içeri girerken.

En son gelen kişi olduğunu odanın diğer ucuna gittiğinde fark etti. Toplantıya başlamamış olduklarını umarak kare masanın boş sandalyesini

çekti. Karşısında Michael oturuyordu. Diğer sandalyelerde ise Ruis ve tanımadığı başka bir kurt vardı.

"Sanırım başka işlerle meşgulsün," dedi Michael.

"Öyleydim," dedi Lanston. Bilgisayarını açarak önüne yerleştirdi. "Şimdi buradayım. Başlayabiliriz."

Ruis bakışlarını Lanston'dan ayırarak elini karşısında oturan kadına doğru çevirdi. "Sizi Malena ile tanıştırayım. Bundan sonraki yargı süreçlerinde bulunup mahkemelere katılacak. Haricinde, oluşturulmaya devam eden ve hâlâ düzenlemeler yapılan ittifak kanunlarına katılmasının uygun olduğunu düşünmüyorum. Yine de bu tamamen sizin kararınız. Dengeleyici olması açısından süreç boyunca Tarafsızlardan birinin meclislerde yer almasını talep eden sizsiniz."

"Biraz ben değildim," dedi Michael. "Fakat gerekliliğini tartışmam. Lanston ve ben bu ittifakı sürdüreceksak mahkemelere katılmamızın uygun olacağını düşünmüyorum. Çok fazla... Geçmiş var. Duruma dâhil olan kişisel, karar vermeyi zorlaştırıyor."

Michael'in konuştuğu süre boyunca Lanston'a bakıyor olması Ruis ve Malena'nın dikkatini çekse de ikisi de bir şey söylemedi.

"Michael'a katılıyorum," dedi Lanston. "Yargı sürecinde bulunmamız işi karmaşıklaştırıyor. Aleut ve Remus taraflarından bir ya da birden fazla kişi seçebiliriz."

"Jüri gibi," dedi Malena.

"Evet," dedi Lanston ona dönerek. "Her zaman için oy birliği sağlanmaz fakat kişisel kararların mümkün olduğunca önüne geçeriz. Bunun için aklında birkaç kişi var."

"Remus tarafından kimleri alabiliriz?" dedi Ruis, Michael'a.

"İki ayardan uzun bir süredir Kanada'da yaşamıyorum. Tanıdığım çoğu kişi burada bile değil. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Düzgün ilerlemesi, acele bir karar alınmasından daha önemli," dedi Malena.

Lanston bilgisayarının ekranını hafifçe eğerek kadına baktı. Şüphe götürmez bir şekilde Vede olduğunu belli eden simsiyah saçları ve aynı renkte derin gözleri vardı. Kurtların neredeyse tamamı güneşi sevmezdi fakat Lanston, Malena'nın bronzlaştığına emindi. Dengeli bir şekilde yamış olan teni, soğuk mevsim seven soluk tenli kurtların yanında çok dik kar çekici görünüyordu.

"Mahkemede kiler haricinde bilirdikilerden oluşan bir kurula da ihtiyacınız var," dedi Ruis. Oçti birden ona döndüğünde konuşmaya devam etti: "Ada'nın sebep olduğu mahkeme etik yönlerden ne kadar kontrolsüz olduğumuzu gösteriyor. Söz konusu insanlarsa bazı şeylere dikkat etmeyebiliyoruz fakat zaman bize gösterdi ki insanları av olarak gören bir kurt, bir şekilde

bunu kendi halkına da yansıyor. Ortak fayda sağlayacak olan her araştırma ve deney için denetmenlere ihtiyaç duyuluyor. Bu kurullarda görev alacak kurtların tek tip olmaması çok önemli. Aleut ve Remusların birleşmesi büyük bir nefrete karşı geliyor fakat bizim asıl problemlerimizden biri ırkçılık."

"Tüm Remus lider ailesi Vede gibi görünüyor. Daha barışçıl olamazdık," dedi Michael. Bir an durup dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra gülümseyerek Malena'ya baktı. "Alınma lütfen."

"Ne için?" dedi Malena.

Michael kollarını çatarak önüne döndüğünde Lanston yüzündeki ifadeyi saklamak için yanağını kaşdı. Onu henüz yeni tanımıştı fakat Malena'dan hoşlandığına emindi.

Ruis toplantılarının asıl konusuna girmek üzereydi ki koridordaki gürültüyü duydular. Kapılar gürültülü bir şekilde açıldığında Lanston arkasına bakmamak için kendini zorladı. Bir sorun olduğu belliydi ve içeri bu şekilde giren yetkilinin arkasında, elleri bağlı bir şekilde duran Ada'yı görmek istemiyordu.

"Böldüğüm için bağışlayın," dedi kadın direkt Ruis'e. "Bir alt katınızda yangın çıktı. Kontrol altına alındı ve sebebi araştırılıyor fakat güvenliğinizi için toplantıya başka bir yerde devam etmenizi rica etmek zorundayım."

"Sorum değil, Niss. Benim daireme geçebilirsiniz," dedi Ruis.

Lanston ceketinin iç cebinde tıreyen telefonuna uzanırken ayağa kalkıyordu. Telefonu cebinden tam çıkarmadan ekranına baktı. Ada'dan gelen mesaj iki kelimelik tek bir cümleydi: *Ben yapmadım*. Lanston nefesini barakarak Niss'e baktıktan sonra telefonun ekranını kilitleyip cebine geri koydu.

Ruis'in dairesine geçtiklerinde Lanston sadece bir dakikalığına kapının kenarında bekledi. Ruis onu kendi evine davet etmeyeceğini açıkça söylemiş, belki bir ihtimal buradaki dairesine davet edebileceğinden bahsetmişti. Buna rağmen Lanston'un dairesine gelebilmesinin tek sebebi resmi bir ziyaret sonucu yangın çıkmasıydı. Düşününce, eğer yangını Ada çıkarmış olsaydı Lanston o kadar da kızmayacağına karar verdi.

"Toplantı masasına geçebilirsiniz," dedi Ruis başka bir kapıya doğru yürürken.

Salonun cam duvarlı ferah bir köşesine altı kişilik bir masa yerleştirilmişti. Michael ve Malena oraya doğru yürürken Lanston, bilgisayar çantasını omzundan indirerek etrafa baktı. Bir duvarında eski kitaplık vardı. İçi çok dolu değildi fakat düzenli görünüyordu. Lanston başını hafifçe eğdiğinde kitapların modern edebiyattan olduğunu fark etti. Yazarları tanıymıyordu, kapakları abartı bulmuştu ve o isimler de neydi öyle?

Lanston, Ruis'in kaybolduğu kapıya doğru baktıktan sonra kitaplığı döndü. Kitaplardan bir tanesini alıp arkasını okuduktan sonra yerine bıraktı.

"İlgini çeken bir şey varsa okuyabilirsiniz," dedi Ruis. Saçlarını omzundan önüne doğru almış, gelişigüzel bir şekilde örüyordu. Lanston'un yanında durarak kalın, yıpranmış ciltli bir kitap çekti. "Bu hoyuna gidebilir."

Lanston masada oturan ve konuşmaya başlamış olan Michael ve Malena'ya baktıktan sonra başını Ruis'e doğru eğdi. "Bunda katil palyaço var," dedi.

"Palyaçolardan korkar mısın?" dedi Ruis. Ciddi görünmeye çalışmasına rağmen gözleri kahkaha atıyordu.

"Sadece katil olanlardan," dedi Lanston.

Ruis yüzüne dokunmak için uzanmışken yalnız olmadıklarını hatırlayarak geri çekildi. Lanston hiçbir iş toplantısının bu kadar çabuk bitmesini istememişti. Karşı masada Michael ve Malena oturuyor olmasaydı, Ruis'in bir parçasını daha görebileceğine emindi. Eğlenceli ya da şefkatli yönünü belki.

"Gelmiyor musunuz?" dedi Michael.

Lanston'un dudakları kapalı olmasına rağmen boğazından kaçan hırıltı, Ruis'in ona uyarıcı bir bakış atmasına sebep oldu.

Yeniden masanın etrafında toplandıkları sırada Ada, binanın alt katında bahçe çıkışı bulmak için dolaşıyordu. Birkaç kez kaybolmuştu ve bu binanın, bir zamanlar işkence amacıyla labirent gibi kullanıldığına neredeyse emindi. Bahçeye açıldığını umduğu bir dönemecten geçtiğinde karşısına çıkan kişiyle çarpışmasıyla sendeledi.

"Tüysüz?" Ada gözlerini kırıştırarak ellerini kaldırdı. Dawson onun hâline gülerek ellerini indirmek için kollarına dokundu. "Yakalandığını bu kadar belli etme," dedi.

"Ben mi yakalandım?" dedi Ada. "Ne işin var burada?"

"Ufak bir araştırma meselesi. İlgini çekmez."

Ada başka bir şey soracakken Dawson'un telefona bakmasıyla dikkati dağıldı. Dawson kendisine gelen mesajı okurken Ada başını eğerek ekrana baktı. Düz okuyabilmek için Dawson'un yanında durdu. "Eric mi?" Dawson mesajı yanıtlamaya geçmişti ki Ada uzanarak telefonu kapı. Birkaç kısa mesajda sadece yerlerini söylemişlerdi. Tarafsızlara ve Ada'nın bilmediği bölgelere ait olan yerlerdi. "Eric'le ne işin var senin?" dedi Ada. Telefonu avucunda sıkıca tutarken Dawson'a dönmüştü.

"Sana söyleyecektim."

"Öyle mi?"

"Endişelenmeni istemedim. Saklamak gibi bir amacım yoktu."

"Bana bundan bahsetmemen saklamanla aynı şey," dedi Ada. Telefonu göğsüne çarptı. "Eric, annenin ve Stone'un hayatını mahvetti. Neredeyse doğmadan ölmene sebep olacaktı. Stone'un ondan nefret ettiğini biliyorsun. Nasıl olur da..."

"Tüysüz, Eric'in yaptıklarını onaylamıyorum ya da bundan memnun değilim. Daha sonra konuşacağımıza söz veriyorum ama şimdi, burada değil." Dawson telefonunu alarak cebine yerleştirdikten sonra saatine baktı. "Sen neden buradasın? Toplantının yukarıda olduğunu sanıyordum."

"Toplantıya girmem yasak."

"Neden geldin öyleyse?"

"Şimdi de sen mi merak ediyorsun?" dedi Ada.

"Bu bir yarışma değil."

Ada ona yaklaşarak parmak uçlarında yükseldi. "Tam şu an için söylebilecek harika bir söz bulabilirim ama aklıma gelmiyor. Ve geldiğinde," dedi işaret parmağını kaldırarak. "Uyuyor olsan bile bunu duymanı sağlayacağım."

Dawson gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırırken ciddi bir şekilde başını salladı. "Peki," dedi.

"Sana sinirliyim ve bahçeye çıkmam lazım. Birbirimizi görmemiş gibi davranalım, tamam mı?" dedi Ada. Dawson yeniden başını salladığında Ada çıkmak için arkasını döndü. Kapıları iki eliyle birden itti. Bahçeye çıkacakken Dawson'a bakarak iç geçirdi. "Eric? Sahiden mi?" dedi.

"Dikkatli ol," dedi Dawson.

Ada bahçeye çıkıp taşlarla belirlenmiş ve son yağışın ardından kardan arındırılmış patikadan yürüdü. Birkaç metre ötesinde genç bir kız, elinden tuttuğu küçük çocukla yürüyordu. Ada onların konuşmalarına kulak misafiri oldu.

"Oraya gidelim," diyordu küçük çocuk ormanı işaret ederek.

"Yarın gideceğiz," dedi genç kız. "Kibritlerle oynadığın için cezalısun. Ateşi sevmen tehlikeli olmadığına anlamına gelmiyor, Sonja. Anlıyor musun?" Çocuk cevap vermediğinde genç kız durup dizlerinin üstüne eğildi. Sonja'nın dişleri arasında ısırtı durduğu dal parçasını elinden aldı. "Bir daha ateşle oynadığın zaman seni orada bırakacağım."

"Tamam," dedi Sonja. Dalını geri almak için uzandığında kızın elini havaya kaldırmasıyla dudaklarını kıvrırdı. "Ateşi yakan kibrit değil." "

"Sus," dedi genç kız. Hızlı ve sert bir şekilde verdiği emir çocuğu korkutmuştu. Onları duyan biri var mı diye etrafına bakındığı sırada Ada hızlı bir şekilde başka tarafa yöneldi. Oradan yeterince uzaklaşmadan önce genç kızın son sözlerini duydu: "Ateşi kibritler yakar, bunu ezberle. Kimseye ateşin sana zarar vermediğinden bahsetmeyeceksin. Kimseye."

Ada omzunun üzerinden arkasına baktı. Sonja henüz yedi sekiz yaşlarında bir kız çocuğuydu ve belli ki kanında büyü gücü vardı. Ada güzel kız çocuğuna üzülmeyen edemedi. Bukle bukle kızıl saçları güzel yüzünü çevrelerken amber rengi gözler biraz meraklı, biraz da korkulu bakıyordu. Sonja muhtemelen ablası olan kızın eline uzanıp tutarken başını sallamıştı.

Küçüktü, belki de henüz ne gibi tehlikeli bir güce sahip olduğunun farkında değildi, yine de güçlerini saklaması gerektiğini anlayabiliyordu.

Duyduğu konuşma sesleriyle başını önüne çeviren Ada işine odaklandı. Yüz ifadesi birden değişirken hızlı adımlarla yürüdü. "Clint," dedi. "Sensin, değil mi?"

Karşısındaki iki kişiyle konuşmakta olan Dantae, Ada'nın ona baktığını anlamasına rağmen kendisine seslendiğine emin olamadan etrafına göz attı. Ada ısrarla Clint diye seslendiğinde Dantae işaret parmağını kaldırarak ona bir şeyler anlatan kadını susturdu. "Sanırım benimle konuşmaya çalışıyorsun," dedi Dantae.

"Evet," dedi Ada. Gülümseyerek onun yanına kadar yürüdü. Diğer iki kişiyi görmezden gelerek direkt olarak Dantae'ye bakıyordu. "Beni hatırladın mı? New York'ta tanışmıştık."

Dantae dudaklarını aralasa da cevap veremedi. Ada onun gözlerinden şüpheci düşüncelerini okuyabiliyordu. Dantae'nin kasıkcık sarı saçları ve yeşil-el arası neşeli gözleri vardı. Ada birçok yapılı ve uzun boylu kişi tanıyordu. Hiçbirinin yanında kendini küçük hissetmemişti fakat Dantae'nin yanındayken onun gücü Ada'nın üzerine yığılıyordu. Dantae bunu belki bilerek yapıyor, belki de istemsizce kendini ortaya koyuyordu.

Ada kollarını bağlayarak omuzlarını geriye doğru itti. "Hatırlamadın tabii," dedi. "Verdiğin bir sözü inkâr etmekten daha kolay, değil mi?" Ada küçümser bir şekilde başını iki yana salladıktan sonra diğer iki korda göz ucuyla bakıp arkasını döndü. Karşısındakinin yaşı, tecrübesi ya da cinsiyeti ne olursa olsun, Ada kurtların gurur psikolojisinden anlarda. Murat'la tanıştıktan beri haftada iki saatlerini bunun üzerine konuşarak geçirmeleri bir yana, Ada'nın alakurt gücüyle gelen empati yeteneği de işini kolaylaştırıyordu.

"Bekle," dedi Dantae. Ada gülümseyerek başını yere eğdi fakat Dantae'ye bakmadı. Yanındakilere dönerek onlarla sonra konuşacağını söyleyen Dantae, hızlı birkaç adımda Ada'nın karşısına geçti. "Verdiğim sözleri unutmam ama karşılaştığım kişileri bazen hatırlayamadığım doğru. Tanıştığımızda sarhoş muyduk?"

Ada gülümseyerek omuz silkti. "Ben değildim," dedi.

Dantae gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıktı. "Tamam. Bu bazı şeyleri açıklıyor. Sahte bir isim vermem de dâhil," dedi. "Ne için söz vermiştim?"

"Artık önemsiz," dedi Ada yüzüğünü göstererek.

Dantae kaşlarını kaldırdıktan sonra anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Nasıl tanıştığımızı sorabilir miyim?"

Ada titreyen telefonunu çıkardı. Dawson'dan gelen soru işaretini gördüğünde dudaklarını ısırarak binaya doğru baktı. Amacı o olmasa da Dantae'yle konuşabilmek için biraz flört etmiş olabilirdi. Ada başka türlü Dantae'nin ilgisini nasıl çekeceğinden emin değildi doğrusu. "Gitmem gerekiyor," dedi

Ada, Telefonu arka cebine saklıyorken geriye doğru adım attı. "Bizi Rayleen tanıştırmıştı. Sanırım onun kim olduğunu hatırlıyorsunuz."

Dantae'nin yürü ifadesizleşirken gözlerindeki yeşillik, yerini birkaç saniyelik sarıya bırakmıştı. Ada onun tepkisinden anladığı kadarıyla Rayleen'den pek hoşlanmıyordu. Dantae onun adını soracakken Ada, binaya doğru girerek gözden kayboldu. Ada, Rayleen'in dairesine doğru giderken Dawson'ı aradı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Dawson telefonu açar açmaz.

"Amacım kesinlikle flört etmek değildi."

"Ondan da hoşlanmadım, Tüysüz. Ama asıl bahsettiğim şey Dantae'nin kendisi. İşine karışmak istemiyorum, gerçekten..."

"Öyleyse bunu bana bırak."

Dawson birkaç dakikalığına konuşmadığında Ada telefonu indirip arama-nın sonlanıp sonlanmadığına baktı. Rayleen'in dairesine girip kapıyı arkasından kapattığı sırada Dawson derin bir nefes alıp kendi kendine mırıldandı: "Eve döndüğümüzde konuşacağız."

"Tamam," dedi Ada. Telefonu kapatırken Rayleen'in yanına oturdu. "Dantae'ye onunla New York'ta tanıştığınızı ve bizi tanıştıranın sen olduğunu söyledim. Ayrıca Clint ismini kullandığını da."

Rayleen okuduğu kitapta diğer sayfaya geçerken gülümsedi. "Sana söylediğim her şeyi tek seferde mi kullandın yani?"

"Başka türlü nasıl dikkatini çekeceğimi bilmiyordum."

Ada, bir hafta önce kadar Rayleen'e, Harrison'dan bahsetmişti. Meriel'in ya da onu araştırdığının konusunu açmamıştı elbette. Bunun tamamen kişisel amaçlarını barındıran bir merak olduğunu anlatmıştı. Rayleen, Ada'nın amaçlarıyla ilgilenmemiş; Harrison diye aradığı adamın artık Dantae ismini kullandığını söylemişti. Adam konusunda bilgisi kısıtlıydı. Onu New York'taki bir barda gördüğünü ve etrafındaki kadınlara kendini Clint olarak tanıttığını hatırlıyordu.

"Pazarlıkta kendi payını düşeni yap," dedi Rayleen. Ayracı sayfanın kenarına yerleştirerek kitabı kapattı. "Asena'yı ne zaman görebilirim?"

"Onu istediğin zaman çağırıyorum. Sana haber veririm." Ada bir ayağını kıvrarak koltuğun üstüne aldı. "Lanston kış dönümü kutlaması yapacak. Eskiden çok sık kutlanan bir gelenekmiş ve bu sene de böyle olmasını istiyor. Kutlamalar üç gün sürecek. Aleut'ta yapılacak için Remus ve Tarafsızlardan yalnızca davetiye gönderilen kişiler katılabilecek. Gün boyunca sürecek olan kutlamalara dışarıdan misafir kabul edeceğiz ama yatılı olarak bir grup kişi kalacak."

"Biliyorum. Bana da davetiye geldi."

"Evet." Ada dudaklarını ıslatarak ellerini birleştirdi. "Dantae'ye davetiye gitmedi. Lanston'un onu davet etmesi için hiçbir sebebi yok. Bu yüzden diyorum ki..."

"Hayır," dedi Rayleen. Başını şiddetle iki yana sallarken ayağa kalktı. "Dantae'yi eşim olarak getirmeyeceğim. Bu onunla üç gün boyunca daveti sürdürmem gerekiyor demek."

"Onu daha yakından tanımam için harika bir fırsat."

"Öyle ama benim için berbat. Dantae'den hoşlanmıyorum."

"Neden? Görünüşü harika, egzorik bir aksanı var ve o gamzeler..."

"Kendine gel," dedi Rayleen. Ada'nın bileğini tutarak yüzüğünü görebileceği şekilde kaldırdı.

Ada elini ondan çekerek Rayleen'in omuzlarını tuttu. "Bunu benim için yapar mısın? Lütfen."

Rayleen kollarını göğsünün altında bağlarken başını diğer tarafa çevirdi. "Belki ama bu, sana Asena'yı görmemden daha fazlasına bedel olur."

Ada gözlerini kısıtı. Aklına gelen fikirle başını eğerek bakışlarını Rayleen'inkilerle buluşturdu. "Dawson'la aramızda bir şaka savaşı var," dedi.

"İlgimi çekti. Devam et."

"Terahya beyaz papatyalar gelmişti. Çiçekleri ben almışam gibi Dawson'a hediye ettim. Biraz şoka girdi ama kaba bir şey söylememek için öylesine çabaladı ki görmem lazımdı. Şaka yaptığımı anlayınca da biraz bozuldu ve bir şaka savaşı başlattığını söyledi."

"Yüz ifadesini görmek isterdim," dedi Rayleen. Kıkırdarken Ada da onunla birlikte güldü.

"Geçen hafta tüm kıyafetlerimi ortadan kaldırarak tam iki gün boyunca beni onun kıyafetlerini giymek zorunda bıraktı. Şimdi sıra bende. Etkili bir şey yapmak zorundayım. Pes etmesini sağlayacak bir şey."

Rayleen'in gözleri eğlenceli bir ışıla aydınlanırken topukları üzerinde sallandı. "Bu hoşuma gider. Dawson'a şaka yapabilir, aynı zamanda kayda alabiliriz. Yıllarca izleyeceğimizi bilmesi bile onun sınırını zorlar."

"Anlaştık öyleyse."

"Ah, hem de nasıl!" dedi Rayleen. Üzerindeki bluzu düzelterek saçlarını kulağlarının arkasına itti. "Durumun iyi tarafına odaklanacağım. Dantae göz zevkime hitap ediyor ve bir süredir eğlenmemiştim."

"Harika. Üç gün boyunca, kutlama süresince Aleut'ta kalmasını sağlayabilirsin, değil mi?"

Rayleen tek kaşını kaldırdığında Ada sırıttı. Bu, Dantae'yle daha rahat iletişim kurmasını sağlayacaktı. Ayrıca onun Aleut'ta nasıl davranacağını da gözlemleyebilirdi. Meriel'in peşine takıldığını fark edip etmediğini Ada'nın anlaması gerekiyordu ve bununla alakalı risk alıp açık açık Dantae'ye sormazdı. Tüm avantajını kaybederdi.

"Kurulların oluşturulmasının yeterli olacağını sanmıyorum," dedi Michael. "Aynı zamanda araştırmalara öncül olmalıyız. Leone'un yöntemleri kabul görmese de bazı kurtlar onun amacını benimsiyor. Bu konuda ilk adımı biz atmalıyız."

"Bilim insanlarından oluşacak bir grubun hamilelik ve doğum süreçlerini araştırması gibi," dedi Malena. Michael başını sallayarak onayladığında Malena, Lanston'a döndü. "Bunun için Aleut destek verecek mi?"

"Elbette," dedi Lanston. "Aklımda birkaç isim var."

"Sadece bilim insanlarının değil, yakın zamanda doğum yapanların ve hamilelerin de araştırmaya katılmasını sağlamanız faydalı olacaktır. Tamamen gönüllü olmaları koşuluyla elbette," dedi Ruis.

Üç çift göz Lanston'a çevrildi. Araştırma ve etik kurulu için aklındaki isimleri yazmakla meşgul olan Lanston bir süreliğine başını kaldırmadı. Sessizlik devam ettiğinde iç geçirerek arkasına yaslandı. "Ne var?" dedi.

"Son iki yılda Aleut'a dört bebek doğdu," dedi Michael. "Remus'ta ise en genç kurt yirmi beş yaşından daha büyük."

"Ada'ya araştırmadan bahsedeceğim fakat katılıp katılmayacağını soramayacağım. Hilary ise duruma daha anlayışlı yaklaşabilir, bilmiyorum. Eşinin etik kurulunda olmasını istediğimden eminim. Bu yüzden belki daha olumlu bir cevap alabiliriz." Lanston, Murat'ın ismini listenin en başına yazmıştı. Onun değerlerine ve bilgisinin gücüne güveniyordu. Bu yüzden, bir ihtimal Hilary'nin araştırmaya dâhil olabileceğini düşünüyordu. "Buraya gelirken en az iki tane çocuk gördüm. Belki Tarafsız kadınlardan da araştırmaya dâhil olmak isteyenler çıkar," dedi Lanston.

Ruis, Lanston'a başını salladı. Hiçbir belirti göstermemesine karşılık onun sinirlendiğini anlayabiliyordu. Ruis bilinçli olarak Ada ve Hilary'yi hedef göstermemiş olsa da konunun onlara ulaşacağını tahmin etmişti. "Malena bu konuyla ilgilenecektir," dedi.

"Tabii," dedi Malena. "Zaina ve Beth'le konuşacağım. Araştırmanın amacını anlatarak katılıp katılmayacaklarını öğreneirim."

"Bir sonraki toplantıda kurul ve araştırmalarda bulunacak kişilerle beraber toplanalım öyleyse," dedi Michael. "Birleşmenin doğurduğu kanunları yeniden gözden geçirip halka dağıtılmasını sağlamalıyız. Özellikle son mahkemenin ardından çok fazla soru geliyor. Birçok kişinin kafası karışık. Kuralları ve haklarını tam anlamıyla öğrenmek istiyorlar."

"Bunu sağlayabilirim," dedi Lanston. Telefonunun yeniden titrediğini hissettiğinde elini cebine götürdü fakat bakışlarını Michael'dan ayırmıyordu. "En geç iki hafta içerisinde ilk basımlarının dağıtılmasını organize edeceğim."

Toplantının kalanında Malena, Ruis tarafından bilgilendirilirken Michael ve Lanston, odanın diğer ucundaydı. Lanston kendisine içki doldururken Michael boş bir bardağı önüne doğru itti.

"Durumdan rahatsız görünüyorsun," dedi Lanston. Kendi bardağından sonra Michael'ın bardağını da yarısına kadar doldurdu. "Eğer toplantılarda bulunmak istemiyorsan kardeşinin buraya gelmesini sağlayabilirsin. Ya da yönetimi başka bir aileye devredin. Ne kadar çabuk çözersek o kadar iyi."

"Rahatsız olmam sorumluluklarımı bilmediğim anlamına gelmiyor." Michael bardağı alarak büyük bir yudum içti. "Ayrıca gitmek veya seninle Remus yönetiminin problemlerini tartışmak gibi bir niyetim yok."

"Problemleriniz olduğu kesin."

"Lanston."

"Pekâlâ, yorum yapmamaya çalışırım," dedi Lanston. Kendi bardağını dudaklarına doğru götürürken arkasına göz attı. Malena, Ruis'in tam arkasında durmuş, ona gösterilen şeyi izliyordu. Ruis'in önündeki bilgisayarda her ne açıksa sesi kısaktı. "Remus'taki kişileri nasıl seçeceksin? Onları tanımadığını söylemiştin."

"Halledeceğim," dedi Michael. Şu anda aklındaki sorunlarda önceliği kesinlikle bu değildi. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Lanston duyduğu şeyden emin olmadan baktığında Michael onaylayarak başını salladı. Lanston boşalan bardaklarını yeniden doldurup Michael'a döndü. "Seni dinliyorum," dedi.

"Gavin'le iletişime geçmeye çalıştım. Benimle konuşmak istemiyor. En kolay ulaşabildiğim kişi sevgilisi oldu. Uzun süre Remus'ta yaşamış. Arkadaşlarından birini bulup haber yollamam zor olmadı fakat o da bana yardım etmedi," dedi Michael.

"Kişisel bir konuda kurtlarımdan herhangi birine emir vermem. Bu, benim yapacağım bir şey değil."

"Biliyorum, anlıyorum. Mahkemeden beri Gavin'le direkt konuşmaya çalışıyorum ama yapamadım. Düşündüm ki onu tanıyan biriyle konuşabilirsem belki bana nasıl ilerlemem gerektiğiyle alakalı bir fikir verir."

4

"Kurulların oluşturulmasının yeterli olacağını sanmıyorum," dedi Michael. "Aynı zamanda araştırmalara öncü olmalıyız. Leone'un yöntemleri kabul görmese de bazı kurtlar onun amacını benimsiyor. Bu konuda ilk adımı biz atmamız."

"Bilim insanlarından oluşacak bir grubun hamilelik ve doğum süreçlerini araştırması gibi," dedi Malena. Michael başını sallayarak onayladığında Malena, Lanston'a döndü. "Bunun için Aleut destek verecek mi?"

"Elbette," dedi Lanston. "Aklımda birkaç isim var."

"Sadece bilim insanlarının değil, yakın zamanda doğum yapanların ve hamilelerin de araştırmaya katılmasını sağlamanız faydalı olacaktır. Tamamen gönüllü olmaları koşuluyla elbette," dedi Ruis.

Üç çift göz Lanston'a çevildi. Araştırma ve etik kurulu için aklındaki isimleri yazmakla meşgul olan Lanston bir süreliğine başını kaldırmadı. Sessizlik devam ettiğinde iç geçirerek arkasına yaslandı. "Ne var?" dedi.

"Son iki yılda Aleut'ta dört bebek doğdu," dedi Michael. "Remus'ta ise en genç kurt yirmi beş yaşından daha büyük."

"Ada'ya araştırmadan bahsedeceğim fakat katılıp katılmayacağını sormayacağım. Hilary ise duruma daha anlayışlı yaklaşabilir, bilmiyorum. Eşinin etik kurulunda olmasını istediğinden eminim. Bu yüzden belki daha olumlu bir cevap alabiliriz." Lanston, Murat'ın ismini listenin en başına yazmıştı. Onun değerlerine ve bilgisinin gücüne güveniyordu. Bu yüzden, bir ihtimal Hilary'nin araştırmaya dâhil olabileceğini düşünüyordu. "Buraya gelirken en az iki tane çocuk gördüm. Belki Tarafsız kadınlardan da araştırmaya dâhil olmak isteyenler çıkar," dedi Lanston.

Ruis, Lanston'a başını salladı. Hiçbir belirti göstermemesine karşılık onun sınırlandığını anlayabiliyordu. Ruis bilinçli olarak Ada ve Hilary'yi hedef göstermemiş olsa da konunun onlara ulaşacağını tahmin etmişti. "Malena u konuyla ilgilenecektir," dedi.

"Tabii," dedi Malena. "Zaina ve Beth'le konuşacağım. Araştırmanın nacı anlatarak katılıp katılmayacaklarını öğreneirim."

"Bir sonraki toplantıda kurul ve araştırmalarda bulunacak kişilerle beraber toplanalım öyleyse," dedi Michael. "Birleşmenin doğurduğu kazanımları yeniden gözden geçirip halka dağıtılmasını sağlamalıyız. Özellikle son mahkemenin ardından çok fazla soru geliyor. Birçok kişinin kafası karışık. Kuralları ve haklarını tam anlamıyla öğrenmek istiyorlar."

"Bunu sağlayabilirim," dedi Lanston. Telefonunun yeniden titrediğini hissettiğinde elini cebine götürdü fakat bakışlarını Michael'dan ayırmıyordu. "En geç ild hafta içerisinde ilk basımların dağıtılmasını organize edeceğim."

Toplantının kalanında Malena, Ruis tarafından bilgilendirilirken Michael ve Lanston, odanın diğer ucundaydı. Lanston kendisine içki doldururken Michael boy bir bardağı önüne doğru itti.

"Durumdan rahatsız görünüyorsun," dedi Lanston. Kendi bardağından sonra Michael'ın bardağını da yarısına kadar doldurdu. "Eğer toplantılarda bulunmak istemiyorsan kardeşinin buraya gelmesini sağlayabilirsin. Ya da yönetimi başka bir aileye devredin. Ne kadar çabuk çözersek o kadar iyi."

"Rahatsız olmam sorumluluklarını bilmediğim anlamına gelmiyor." Michael bardağı alarak büyük bir yudum içti. "Ayrıca gitmek veya seninle Remus yönetiminin problemlerini tartışmak gibi bir niyetim yok."

"Problemleriniz olduğu kesin."

"Lanston."

"Pekâlâ, yorum yapmamaya çalışırım," dedi Lanston. Kendi bardağını dudaklarına doğru götürürken arkasına göz attı. Malena, Ruis'in tam arkasında durmuş, ona gösterilen şeyi izliyordu. Ruis'in önündeki bilgisayarda her ne açıksa sesi kısıktı. "Remus'taki kişileri nasıl seçeceksin? Onları tanımadığını söylemiştin."

"Halledeceğim," dedi Michael. Şu anda aklındaki sorunlarda önceliği kesinlikle bu değildi. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Lanston duyduğu şeyden emin olmadan baktığında Michael onaylayarak başını salladı. Lanston boşalan bardaklarını yeniden doldurup Michael'a döndü. "Seni dinliyorum," dedi.

"Gavin'le iletişime geçmeye çalıştım. Benimle konuşmak istemiyor. En kolay ulaşabildiğim kişi sevgilisi oldu. Uzun süre Remus'ta yaşamış. Arkadaşlarından birini bulup haber yollamam zor olmadı fakat o da bana yardım etmedi," dedi Michael.

"Kişisel bir konuda kurtlarımdan herhangi birine emir vermem. Bu, benim yapacağım bir şey değil."

"Biliyorum, anlıyorum. Mahkemeden beri Gavin'le direkt konuşmaya çalışıyorum ama yapamadım. Düşündüm ki onu tanıyan biriyle konuşabilirsem belki bana nasıl ilerlemem gerektiğiyle alakalı bir fikir verir."

"O kişi ben değilim."

Michael baskımağını dudakların üstünde kaydırarak sinirini bastırmayı ed. "Halkından bir kurdu, özellikle de gençleri eğiten ve savunma stratejilerini oluşturan bir kurdu tanımadığını mı söylüyorsunuz?"

"Gavin'in işi hakkında merak ettiklerin varsa elbette yardımcı olurum. tüm hayatı, işi ve öğrencileriyle ilgili her şeyi biliyorum. Ama sanırım in öğrenmek istediklerin bunlar değil."

"Bana yardımcı olmayı düşünüyor musun?" dedi Michael. Sesinin sili ve biraz da iğneleyici çıkmasının önüne geçememişti.

"Söylediğim şeyden pek hoşlanmayacaksınız."

"Söylemediklerinden de hoşlanmıyorum."

Lanston iç geçirek arkasını döndü. Büfeye yaslanırken gözleri Ruis'in erindeydi. "Eğer Deborah'tan cevap alamadıysan Gavin'e yaklaşabileceğin en iyi ikinci kişi Ada olur. Onu hatırlıyorsundur. Son mahkemede bozuna sarılıp tehdit etmiştin."

"Haklısın. Hoşlanmadım." Michael bardağında kalan tüm içkiyi tek se- de midesine gönderdi. Bardağı şişelerin yanına bırakıp ellerini ceplerine leştirdi. "Diğer seçenekler neler?"

"Dawson, Murat ve Peratha onun en yakın arkadaşları. Bir de kuzeni. Ama hiçbir Gavin'in istemediği bir şey için sana yardım etmez."

"Ada?"

Gavin'in isteğinden çok, ihtiyacı olanı düşünecektir. Sınır denen şeyi pek yor. Bu yüzden, Gavin'i sınırlendireceğini bilerek sana yardım eder." İyilesine kontrolsüz birini nasıl sağ kolun yapabildin?"

ontrolsüzlüğü, sadakatsizliğe tercih ederim. Ayrıca Ada, insanların da büyüdüğü için kurtların birleşme politikasını daha rahat anlaya- Onun için Remus ve Aleut ayrımı çok da önemli değil."

ile birine ihtiyacım var," diye mırıldandı Michael. "Dionne'un yön çekilmesi, Leone'un yargılanıp sonra da kaçması Remus halkını yaptı. Onların güvenini kazanmam gerekiyor fakat her an arkama ı ve paranoya içerisindeyken ne kadarını başarırım, bilmiyorum."

ından sonra aynı sorunları ben de yaşadım. Pek de sevilmeyen bir i. Aleut halkı huzursuzdu ve ondan sonra kim gelirse gelsin kuş- ayacaklardı. Öyle de oldu." otın peki?"

lerini kazanmam gerektiğinin farkındaydım. Hâlâ öyleyim. zaman için önceliğim hâline getirdim," dedi Lanston, Ruis'e Benim için Aleut'un çıkarlarından daha önemli hiçbir şey yok nu bilmesini istedim."

Lanston başını eğerek gözlerini ovuşturdu. Birkaç ay öncesine kadar bu söylediklerini daha büyük bir inançla dillendirebilirdi. Onun hayatı tama- men Aleut'un şimdiki ve geleceğinden ibaretti. Kurtları bu dünyada bir bü- rün hâlinde görmek istiyordu. Birleşmeyi de bu yüzden istemişti. Uykusuz geçirdiği günler boyunca bu amaçla çalışmış, birleşme gerçekleşene kadar kafasındaki senaryolar bitmemişti. Şimdi bile çok ince bir çizgide yürüdük- lerinin farkındaydı. Dengeler her an değişebilirdi. Lanston hâlâ birleşme için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı fakat artık kendine ait bir ha- yatının olmasını da umuyordu.

"Başka bir şey yoksa Malena ayrılıyor."

Lanston birden başını kaldırdığında Ruis'le göz göze geldi. Kalp atışla- rının bir anda değişmesiyle dişlerini sıkı. Ruis'e bazen sahiden çok öfkeli- niyordu. Onu böyle karmakarışık bir hâle soktuğu için... Duygularını dar- madağın edip düşüncelerini bulandırdığı için.

"Ben de gidiyorum," dedi Michael. "Seçilen kişiler netleştğinde sıra- daki toplantıyı hızlıca organize edelim."

Michael eşyalarını topladıktan sonra Malena'nın arkasından çıktı.

"Sen iyi misin?" dedi Ruis.

"Hayır."

"Aleutlardan iki kişiyi araştırma için ortaya koymak gibi bir niyetim yoktu," dedi Ruis. Tepkisini yanlış yorumlamıştı ve Ruis'in de aklı en az Lanston kadar karışık. "Michael bir konuda haklı. Kurtlar, kadınların do- ğum süresince güvende olmasını istiyor, bunun için çaba gösterilip bir çözüm bulunmasına ihtiyacımız var. Eğer düzgün bir şekilde aktarılsa Ada'nın itiraz edeceğini sanmıyorum, Lanston. Onun da kızları var. Eminim ki çocuklarının kendisi kadar kolay doğum yapamayacağının farkındadır."

"Bilmiyorum, belki de haklısın. Fakat ısrar etmeyeceğim."

"Tamam," dedi Ruis. Gülümseyerek temiz bardaklardan birine uzandı. Lanston içgüdüsel olarak hâlâ ağzı açık duran şişeyi alarak bardağını dol- durdu. Ruis içkisinden ufak bir yudum alırken Lanston gibi büfeye yaslandı. "Senin yerine mahkemede kimin yer alması gerektiğine karar verdin mi?"

"Ever fakat önce kendisiyle konuşmak istiyorum."

"Kış dönümü partisi için davetiyeleri gelen arkadaşlarım var."

"Henüz her şey tamamlanmadı tabii. Yine de günü belli," dedi Lan- ston. Ruis yan dönüp ısrarla ona baktığında Lanston gözlerini kıstı. Ne ima etmek istediğini anlamamıştı.

"Davetiye," dedi Ruis yeniden. "Bana da onlardan birini yollamaya- cak mısın?"

"Hayır," dedi Lanston. Ruis dudaklarını birbirine basturarak başını sallar- ken Lanston gülümsedi. "Sana davetiye gönderirsem yanında birini getirme

hakken olacak. Buna kullanmanı riske edemem. O yüzden kendime davetiye gönderdim. Sen de benim davetlisisin."

"Riskli oynamıyorsun," dedi Ruis. "Partinin üç gün sürmesi güzel bir ayrıntı olmuş. Gerçekten eski zamanlardaki gibi."

"1829, Paris," dedi Lanston. Ruis bardağı dudaklarına götürürken duraksayarak ona baktı. Lanston omuz silkti. "Seni ilk o zaman görmüştüm. 1829, Paris kış dönümü kutlaması. Üç gün sürmüştü."

"Partiyi hatırlıyorum ama seni değil."

"Davetli değildim. Babam partilerin liderlere göre olmadığına inanıyordu. Onun tarzına göre fazla ciddiyetsizdi. Bu yüzden Konrad'la birlikte partiye kaçak girdik. Ettiğin dansları, luyafetlerini ve şimdikinden daha uzun görünen saçlarını hatırlıyorum. Dikkat çekmemek için etkinliklerin hiçbirine katılamamıştık ve seninle ne kadar çok dans etmek istediğimi hâlâ hissedebiliyorum."

"Yani tüm bu kış dönümü partisi o dönemin intikamını almak için mi?"

"Kimseye söyleme, olur mu?"

Ruis gülererek başını salladı. Lanston karmaşadan yükselen toplumunu yönetip büyük bir ittifak kuracak kadar yetenekli ve olgun olmasına rağmen bazı konularda Ruis'i güldürebilecek kadar pervasızdı. Yüz elli kişiyi ve Aleut'u, neredeyse iki asır öncede kalmış bir partiyi anımsattığı için organize etmişti.

"Bu senin için sorun olmayacak, değil mi?" dedi Ruis. Bardağını bırakırken Lanston'a biraz daha yaklaşmıştı. "İlgilenmen gereken bir sürü kişi gelecek. Her ne kadar eğlenceli bir parti olaksa da çağırdığın kişilerden dolayı işin de karışacak. Benimle düşündüğün kadar dans edemeyebilirsin."

"İstifa ederim."

Ruis elini karnına yaslayarak kahlıca attı. "Benimle dans edebilmek için mi?"

"Kesinlikle," dedi Lanston başını ciddiyetle sallarken.

"Söylediğin çok hoş ama ikimiz de bunu yapamayacağımızı biliyoruz. Ayrıca liderlikten istifa edemezsin, o senden alınır." Ruis, Lanston'ın alnına doğru kıvrılan bir saç tutamını düzeltti. Parmak uçları alnına dokunduğunda gözleri birbirini buldu. "Ne yapacağız?" dedi Ruis.

Lanston gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. "Öldüğü için babamın mezar taşını parçalayabiliriz. Eğer yaşasaydı hâlâ özgür olurdu," dedi.

Ruis elini Lanston'ın yanağından göğsüne doğru indirdi. "Böyle söyleme. Harika bir lidere. Sadece Aleut halkı değil, tüm kurtlar tarafından takdir ediliyorsun. Birçok kişi tanıdım, Lanston. Lider, asker ya da savaşçı... Hiçbiri senin kadar umut vadetmiyordu. Sen kurtların beklediği lidere ve sadece Aleutları kastetmiyorum."

Elini Ruis'in elinin üstüne bastıran Lanston yavaşça gözlerini araladı. "Henüz Aleut'un yönetimini bile tam anlamıyla gerektirdiği noktaya ulaştıramadım. Sanırım diğer kurtlar beklemek zorunda."

"Onların kaybı," dedi Ruis. Parmaklarını kıvrarak Lanston'ın kalbinin üstüne bastırdı. İkisinin arasında gidip gelen duygular öylesine yoğundu ki nefes almayı bırakmışlardı. Kalpleri sıkıyor, su altında gibi güçlükle hareket ediyorlardı. Ruis Lanston'ın etrafındaki yoğun kırmızı tenge gülümserken onları daha güvenli bir konuya döndürdü. "Partinin asıl amacını gizleyeceğime söz veriyorum. Tabii, üç gün boyunca beni güzel bir şekilde misafir edersen."

"Bu kabul ettiğim en zorlu ve eğlenceli meydan okuma olacak," dedi Lanston.

"Zorlu olacağı kesin. O kadar yer görüp o kadar farklı kişilerle tanıştım ki beni eğlendirmek güçlü bir göreve dönüşmeye başladı."

"Daha önce benimle vakit geçirmediğin içindir," dedi Lanston doğrulurken.

Ruis onun arkasından bakarken bunun hem doğru hem de yanlış olmasından korktu.

Lanston eşyalarını topladığı sırada Ada da Rayleen'in odasından ayrılıyordu. Toplantının bittiği mesajını aldıktan sonra biraz daha oyalanmıştı. Lanston ve Ruis'in baş başa vakit geçirmek istediklerine emindi. Arabaların olduğu yere yürümeye başladığında Dawson'ın da ayrılmış olduğunu düşündü. Şu anda aklında Dantae'den çok, Dawson'ın burada ne aradığı vardı. Telefonuna bakıp Dawson'a ne zaman eve geleceğini sorarken bahçeye giden merdiveni hızlıca iniyordu.

Arka arkaya duran arabalara doğru giderken telefonu cebine sıkıştırdı. Hank'le göz göze geldiklerinde kısaca başını salladı.

"İstediklerini öğrendin mi?" dedi Hank. Arabanın kaputuna yaslanmış, bir ayağını diğerinin önüne atmıştı.

"Evet veya hayır."

"Küçük şeytan."

Ada elini sallayarak onu geçirdi. Hank, Ada'nın gördüğü en çalışkan öğrencilerden biriydi. Eğitimde olmadığı süreyi Lanston'ın yanında geçiriyordu. Her ne olursa olsun, her ne yaparsa yapsın Lanston'ın yakın adamlarından biri olma amacındaydı. Lanston, liderliğe gelmeden hemen önce karar vermişti Hank'i yanına almaya. Acemi bir genç olması çoğunluk açısından dezavantaj gibi görünüyorsa da Lanston için avantajları daha fazlaydı.

"Gavin'in, Eksen Turu'nda başarılı olamayan öğrencileri biraz zorladığını gördüm," dedi Ada yanında dururken.

"Biraz," dedi Hank. Kendisi de kazanamayanlar arasındaydı. Elini saçlarının arasından geçirek kar yağışı yüzünden ıslanan telleri düzeltti. "Teo'yu grup lideri yaptı. Beni seçeceğini düşünmüştüm."

"Hank, sen iyisin fakat Teo'nun uyumak haricinde yaptığı tek şey çalışmak. Sadece kendisini geliştirmiyor, aynı zamanda sorumluluk alıyor. Çalışma alanlarını düzenliyor, daha genç olanları hızla tutuyor. Ben Aleut'a yeni geldiğimde bile böyleydi. Yaşından çok daha olgun ve hedefleri var. Sanırım melez olmasından dolayı kendini daha fazla çalışmaya mecbur hissediyor."

"Biliyorum. Grup liderliğini hak ettiğinin farkındayım."

"Lanston'ın etrafında olmak seni sınıfın biraz gerisine düşürüyor fakat şimdilik. Uzun döneme bakığında şu anda yaptığın şey seni tahmininden çok daha fazla ileri taşıyacak."

"Haklı olabilirsin." Hank cümlesine devam edemeden çenesiyle Ada'nın arkasını işaret etti. "Biri seninle konuşmak istiyor."

Ada omzunun üstünden bakışında Michael'i gördü. Yüzündeki gülümseme kaybolurken yutkunarak hızlıca doğruldu. Botunun topuğu yoldaki taşlardan birine takıldığında Hank tökezlemesi için kolunu tuttu.

"Bize izin ver," dedi Michael, Hank'e.

Hank cebinden anahtarları çıkararak sürücü koltuğuna geçerken Ada birkaç adım atarak Michael'a yaklaştı. "Açık alandayız," dedi.

"Sana saldırmayacağım."

"Peki," dedi Ada. Michael'in sözüne güvenmediği için elleri iki yanında duruyordu. Kafası karışık olmasa o anda Michael'in daha büyük bir tereddüt ve isteksizlikle karşısına geldiğini anlayabilirdi. Ada binaya doğru bakıp Lanston'ın daha hızlı gelmesini umdu. Ruis'le vedalaşamadıklarını düşünürken bunu sevimli bulsa da şu anda hiç işine gelmiyordu. "Konuşmuyorsun," dedi Ada.

"Gavin, onunla iletişime geçmeme izin vermiyor," dedi Michael. Ada bir şey söylemeden bakmaya devam edince Michael dışlarını sıktı. Ne oğlu ne de arkadaşları kolay kişilerdi. Michael sonrasında bundan hoşlanabilirdi, şu anda sadece canını sıkıyordu. "Bana oğlumla konuşabilmem için yardım etmeni istiyorum."

"Hayır," dedi Ada hemen.

"Gavin'in buna sinirleneceğini biliyorum..."

"Tabii, sinirlenir ama sana yardım etmek istemiyorum. Çünkü senden hoşlanmıyorum."

"Yardım etmek istediğin herkesi sevmek zorunda değilsin, Ada. Bu yardım etmenin amacına tamamen tersidir."

"Biliyorum ama umurumda değil."

Michael nefesini bırakarak gözlerini kapattı. Ada'ya doğru bir adım daha attı. "Beni dinle," dedi sessizce. "Tek istediğim Gavin'le birkaç dakikalık düzgün bir konuşma gerçekleştirmek. Eğer bunu bir oyuna çevirmek niyetindeysen eminim ki istediğin bir şey vardır ve ben temin edebilirim."

"Pazarlık ve karşılıklı yardımlaşmayı severim. İstediğin şeyler kesinlikle var ama bunu böyle çirkin bir yolla almak hoşuma gitmez. Neden Rachell'la konuşmuyorsun? Eminim, birçok sorunu cevaplayacaktır."

"Rachell'la konuşmak istemiyorum. Ona soracağım hiçbir şey yok," dedi Michael. Gözlerinin rengi değişirken boynundaki damarlar belirginleşerek sesi daha kalın bir hâl aldı. Kendini sakinleştirmeye çalışırken geri çekilerek arkasını döndü.

Tanışıkları zamanlarda Isabel ismini kullanan Rachell, Michael için hayatının merkezindeydi. Rachell'in Remus ya da Aleut olmasını umursamamış, bunu ona sormamıştı bile. Orta da daha büyük bir sorun vardı: Rachell dış görünüşünden dolayı tanıştığı adamı bir Vede zannetmiş ve Michael da onu düzeltmemişti. Michael, Remus'tan ayrılarak en doğru kararı verdiğini düşündüğü bir dönemde Rachell onu iki cümlelik bir mektupla terk etmişti.

"Gavin'le neden konuşmak istiyorsun?" dedi Ada.

Michael yüzünü ovuştururken yeniden Ada'ya baktı. "Ona ne soracağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama o benim oğlum, Ada. Var olma gibi davranmam. Bana kızgın kalmasını ya da onu reddettiğimi düşünmesini de kabul edemem."

"Gururunu mu toparlamak istiyorsun yoksa oğlunu tanımak mı?"

"Mahkemeden beri yapmadığım tek şey Aleut'un kapılarını kırmak ve birkaç hafta önce boğazını sıkıyarak çalıştığım kadına yardım için yalvarıyorum. Sence gururumu düşünüyor olabilir miyim?"

"Bana yalvarıyor musun?" dedi Ada kaşlarını kaldırarak.

"Tanrı'm," dedi Michael. Gözlerini kapatıp boğazından yükselen hınlığı bastırdı. "Lütfen bana yardım et."

"Kiminle konuşuyorsun? Dua mı ediyorsun yoksa bana mı söylüyorsun?"

Michael küfrederek bir elini yüzüne kapattı. Ada arabaya doğru göz attığında Hank'in güldüğünü gördü. Sessiz olmaya çalışsa da Ada'nın Michael'i sınıra taşıyışından eğleniyordu. İşin aslı, Ada da biraz eğleniyordu. Mahkemede Michael, Ada'ya acımasızca yaklaşıp tehdit ederken neye buluştuğunun farkına bile varmamıştı. Ada hâlâ arabaya bakarken masumca omuz silktiğinde Hank artık bırakmasını isteyerek başını iki yana salladı.

"Tamam," dedi Ada. Michael'la gözleri buluştuğunda yeniden, "Tamam," dedi. "Sana yardım edeceğim. En azından bunu deneyeceğim. Gavin'le konuşabilmeni sağlayacağım fakat sonrası tamamen sana kalmış."

"Teşekkür ederim ve özür dilerim," dedi Michael. Elini boynuna götürerek omuz sildi. "Leone'u ödörmek istedim. Hâlâ istiyorum. Gavin'le durumumuz ne olur, bilmiyorum ve buradan ayrılabilir miyim, onu da bilmiyorum ama Leone'un peşini bırakmayacağım. Öyle ya da böyle ortaya çıkmak zorunda."

"Tabii," dedi Ada. Michael onu dünyanın her yerinde arayacaktı. Leone ise Ada'nın artık kendi ofisine çevirdiği odada taş bir duvarın arkasındaydı. Dawson haricinde kimse yerini bilmiyordu ve öyle de devam edecekti. "Artık gitmem gerekiyor. Sana haber veririm." Ada telefonunu çıkararak numarasını yazması için uzattı. Michael telefonu alıp numarasını yazdıktan sonra geri verdi.

"Buna karışmamalıydın," dedi Hank, Ada arabaya bindiğinde.

"Biliyorum ama çocuğun okduğunda fikrini yeniden söylersin, tamam mı?"

Ada kapıyı kapatarak arkasına yaslandı. Şimdi Gavin'i kandırarak bir yol bulmak zorundaydı.

"Onu benimle götürebilir miyim?" dedi Felicia, Hunter'i göğsüne yaslariken.

"Tabii," dedi Hilary. Hunter'in son birkaç saatte üstünden çıkanları toplamakla meşguldü. "Onu götürebilir, besleyebilir, uyutabilirsiniz. Uyku," dedi Hilary bir anda duraksayarak. "Sürekli tekrar ettiğim fakat anlamını kaybetmiş bir kelime. Yoksa eylem miydi? Bilmiyorum."

Felicia hâlâ gülerek olduğu yerde döndü. Hunter'i koluna yaslayıp yaklaştı. "Anneyi yoruyor musun, ufaklık?"

Hilary küçük kıyafetleri katlarken koltuğa oturdu. "Benden daha kötü görünüyorsun ve bildiğim kadarıyla bir bebeğin yok," dedi.

"Toparlanmaya çalışıyorum ama ne kadar başardığımdan emin değilim," dedi Felicia. Hilary'nin yanına otururken Hunter'i dikkatli bir şekilde çevirdi. "Aleut'a gelmeden önce her şeyi anında yaşıyordum. O an canım ne istiyorsa yapar, nereye gitmek istiyorsam yola çıkardım. Murat'ın beni Aleut'tan uzak tuttuğu sürede ona çok sinirlenmişim ama şimdi sebebini daha iyi anlıyorum. Burası çok yoğun. Kendimi dinlemeye bile fırsatım olmuyor."

"Bize lazım olan şeyi biliyorum." Hilary telefonunu bulmak için çekmesine uzandı. Mesaj kısmına girip hızlıca yazarken Hunter'in yeniden ağlamasıyla Felicia ayağa kalkmıştı. Hilary mesaj yazmayı bitirdikten sonra gelecek cevabı beklemeden işine geri döndü. "Gidip dış al ve üstünü değiştir. Bizi dışarı çıkarıyorum."

"Dış almaya gidersem uykuya dalabilirim. Ne yapacağız?"

"Aleut'un ne kadar boğucu olabileceğini biliyorum. Ben doğduğumdan beri buradayım ve alıştım sayılır ama zaman zaman uzaklaşmış insanların arasında vakit geçirmek iyi geliyor. Diğerlerine de haber verdim. Gidip hazırlan."

Felicia gönülsüz bir şekilde Hunter'a daha fazla sarıldı. Birkaç saatliğine dışarı çıkmakla ruhunun hafifleyeceğini, sorununun çözüleceğini sanıyordu. Yine de Hilary'nin ne yapmaya çalıştığını görebiliyordu. "Küçük adamı ne yapacağız?" dedi Felicia. Hunter'in minicik elini tutarak parmaklarını öptü.

"Eğer sabiden eğlenmek istiyorsan onu Gavin'in ofisine bırakabilirsin. Eminim, şu anda çıkarmak üzeredir."

"Gavin'i kızdıramam," dedi Felicia. Hayatıyla alakalı sorunları vardı fakat yaşamak istediğine emindi. "Gidip Murat'ı bulayım en iyisi."

"Ve sonra da dış alacaksın, değil mi?"

"Mecbur muyum?"

"Burunlarımız için evet. Tüm gün batakta falan mıydın?" dedi Hilary gülümseyerek. Felicia gözlerini devirse de Hunter'in bartaniyesini alarak odadan ayrıldı.

Hilary banyoya doğru giderken kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı. Nereye gideceklerinden tam olarak emin değildi fakat düşünmek için biraz daha zamanı vardı. Her zaman ölümle savaşıyordu ve bu süre boyunca yaşamayı unutuyordu. Ne yapılsa yapılsınlar, hayat onları hep meşgul ediyordu. Uyanmak ve uyumak arasında yaptıkları bazı şeyler ertesi gün hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sadece arkadaşlarının değil, kendisinin de Aleut'un stresli ortamından uzaklaşmak zorunda olduğunu hisseden Hilary, gerekirse hepsini mecbur bırakarak buradan çıkaracaktı. Kararlı bir şekilde başını sallarken suyu açmak için uzandı.

Kapının tıklatıldığını duyduğunda geri çekilerek bormozunu aldı. Salona geçerken bormozunun kuşağını bağlıyordu. Kapıyı aralayıp başını uzatığında şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Hank?"

Hank elindeki küçük dosyayı Hilary'ye uzattı. Hilary otomatik bir şekilde dosyayı alırken açıklama yapması için bekliyordu. "Kış dönümü için verilecek partiyi duydu mu?" dedi Hank.

"Evet, heyecanlı bekliyorum. Neden buradasın?"

Hank onun aceleciliğine gülümserken Hilary dosyayı açtı. İçinde davetli listesi, şimdiye kadar tamamlanan hazırlıklar ve üç günün kısmi programı vardı. "Partiyi Camille organize ediyordu fakat Aleut'tan ayrılması gerekti. Şimdiye kadar en az bir parti organize eden tek kişi sensin. Bu yüzden dosya sende."

"Ama parti gelecek hafta," dedi Hilary. Bağırarak için boğazını temizleyip ses tonunu düşürdü. "Ayrıca ben parti organize etmedim. Dawson ve Ada'nın evlilik kutlamasıydı. Kış dönümü partisiyle alakası bile yok. Bu program neredeyse yarım kalmış. Müzik grubunun geleceği bile kesin değilmiş."

"Büyük bir ayrıntı mı?"

"Bir parti için mi? Daha önce hiç eğlenmedin mi, Hank?"

"Özür dilerim ama iş sende. Eğer bir itirazın varsa Lanston'la konuşabilirsin. Neden, bilmiyorum ama bu parti onun için çok önemli. Her şey

düzgün ilerlemezse sonuçları biraz can sıkıcı olabilir. Hem tamamen yalnız sayılmazsın. Emrinde çalışacak yirmi beş kişi olacak."

"Aleut'un koridorunda bormozla koşmak istemiyorum, o yüzden de-
fol," dedi Hilary.

"Daha önce en az bir kez mayıyla koştuğunu biliyorum ama."

"Çocuğum var benim. Sorumlu falan olmam gerekiyor. Onun gibi sık sık birkaç şey daha." Hilary bir kez daha dosyaya bakıp iç geçirdikten sonra kapıyı çarparak kapattı.

Artık dışarı çıkmaya gönülsüz olan kendisiydi fakat geri adım atması hiçbir için iyi olmazdı. Dosyayı geçici süreliğine kenara bıraktı. Duşa girip hazırlanması on beş dakikadan daha kısa sürmüştü. Aşağıya inerken diğerlerine tekrar tekrar mesaj atıp aramasının sonucunda hepsi kısa sürede toplanmıştı.

"Hem arayıp hem de telefonu yüzüme kapattığın için geldim," dedi Ada. "Dışarı çıkamam. Yapmam gereken bir sürü şey var. Daha çocuklarımı bile görmedim."

"Dramatikleşmeye gerek yok," dedi Hilary. Ada yeniden itiraz edecekken Hilary elini kaldırdı. "Böyle mi geleceksin?"

Ada başını eğerek üzerindeki baktı. Lanston'la toplantıya giderken biraz daha özenli giyinmeye çalışırdı fakat bu sefer hiçbir yöneticiyle karşılaşmamayı planlamıştı. Bu yüzden üzerinde koyu mavi kot pantolonu, bağcıkları gevşemiş topuklu botları ve deri ceketini vardı.

"Grubun görsel seviyesini düşürüyorsun," dedi yanından geçen Peratha.

"Senin yanında herkes grubun görsel seviyesini düşürür," dedi Ada. İşlandığından dolayı kaban saçlarını Deborah'ın ona uzattığı tokayla topuz yaptıktan sonra tişörtünü pantolonunun içine sokup botlarını sıkıca bağladı. "Tamam mı?"

"Vasattan biraz daha iyi," dedi Peratha.

"İyi görünüyorsun," dedi Deborah.

Ada sırtarak başparmağını kaldırdıktan sonra Hilary'nin ona attığı anahtarları alarak araçlardan birine geçti. Hemen sonra Peratha arka koltuğa yerleşmişti. Ada arabayı çalıştırırken gözlerini dikiz aynasına çevirdi. Peratha emniyet kemeri bağlayıp saçlarını düzelttikten sonra Ada'nın bakışlarını fark edebilmişti.

"Ne var?" dedi Peratha.

"Ben senin şoförün değilim. Öne oturabilirsin."

"Biliyorum," dedi Peratha.

Felicia'nın gelmesini bekledikleri sırada Ada, oturduğu yerde yan dönerek arkasına baktı. "Sorun ne? Evlilik teklifiyle mi alakalı?" dedi Ada.

Peratha duymadan gelerek ilgisizce saçlarının uçlarıyla oynamaya başladı. Ada uzun bir süredir kışafelerine özen göstermemesine rağmen Peratha'nın görüşünün ne kadar iyi olduğunu düşündü. Beyaz dar kazağı kolsuzdu. Buz mavisi pantolonu ise üzerine tam oturmuş, sivri topuklu çizmeleleriyle uyum içerisindeydi. Yüzünde kusursuz bir ifade vardı ve kimse ikinci defa Peratha'yı zorlamazdı. Ada ise uzanarak dizine vurdu, "Ne olduğunu söyle yoksayol boyunca gördüğüm tüm çukurlara girerim," dedi.

Peratha, Ada'nın elini kovalarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Birkaç hafta öncesine kadar evlenmemize tek engel benim kararsızlığımıydı. Şimdi ise Lanston'in ikna olması gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü o benim kardeşim, Ada. Creon'la evlenmek uğruna Lanston'ı arkamda bırakmam."

"Lanston evliliğinizden memnun olmasa bile sizin kardeşin olarak kalacak. Eminim, bir yolunu bulursun."

Peratha bakışlarını dışarıdan çevirerek Ada'ya döndü. Emniyet kemerini zorlayacak bir şekilde öne eğildi. "Son zamanlarda çok yaktınız. Bana yardımcı olabilirsiniz," dedi.

"Tabii," dedi Ada omuz silerek. "Benim evliliğimde ne kadar yardımcı olduğumu hatırla. Yanlış anımsamıyorsam Dawson'la İsim Töreni yaptığımızı öğrendiğinde sinir krizi geçirmiştin."

Peratha gözlerini devirerek arkasına yaslandı. "Sadece biraz," diye mırıldandı.

"İsim Töreni yapacak mısınız?"

"Bunu konuşmadık."

"Lanston'ı ikna etmek için elimden geleni yaparım ama en etkilisi ne olurdu, biliyor musun? Senin ona hislerini söylemen. Güven bana, Lanston için hiçbir şey senin mutluluğundan daha önemli değil. Aleut'un geleneksel kuralları bile. Hem bildiğim kadarıyla Remuslarla evlenmenin yasaklandığı bir dönem hiç olmamış."

"Kâğıt üzerinde hiç yasaklanmadı, evet. Ama bu aynı şey değil. Hâlâ ittifakı kabullenemeyen, Remuslarla asla barışamayacağımızı düşünen kişiler var. Bu Lanston'ı zor durumda bırakabilir."

"Lanston'ı asıl zor durumda bırakan şey ittifakı gerçekleştirmesi oldu ama o bunu kabullendi ve kendini her defasında kanıtıyor. Hem Aleut'a hem de diğer kurtlara karşı."

Felicia da geldiğinde yola çıkmak için hazırlardı. Deborah ön tarafa otururken Felicia ve Hilary arkaya geçmişti. Ada emniyet kemerini taktıktan sonra sürmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Ada.

"Tarif edeceğim," dedi Hilary. Oturduğu yerde aşağıya doğru kaymış, turnağını kemiriyordu. Yorgun olmasına rağmen Peratha ve Deborah kadar güzel görünüyordu. Peratha kar fırtınasına benzerken, Deborah hem öfkesi hem görünüşüyle bir alev gibiydi. Hilary ise gece kadar beklenmedikti. Fakat buna rağmen her zaman neşeli olurdu.

"Neyin var?" dedi Deborah.

Hilary elini indirirken yanındaki Peratha'ya göz attı. "Lanston hakkında kötü bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

"Aleut sınırları dışında evet," dedi Peratha.

"Aklını kaçırmış!" diye patladı Hilary. "Kış Dönümü partisini bir enkaz hâlindeki benim kucığıma bıraktı. Parti organizasyonlarında bulunuyordum ama sadece yardımcı olarak. Hiç tek başıma böyle bir şey yapmadım."

"Bizim..."

"O sayılmaz," dedi Hilary, Ada'nın konuşmasına izin vermeden. "Ayrıca Hank bunun Lanston için çok önemli olduğundan bahsetti. Sanki durum yeterince baktan değilmiş gibi."

Ada bunun sebebini biliyor olsa da bir şey söylemedi. Üç günlük kutlamada Lanston, Ruis'le daha fazla zaman geçirmeyi umuyordu. Ada da durumu kendi lehine çevirip Dantae hakkında bilgi edinmeyi umuyordu. Ada bir an gülümseyerek dikiz aynasından Hilary'ye baktı. "Sana yardım ederim," dedi.

Hilary yüzünü buruşturarak oturduğu yerde biraz daha sindi. "Özür dilerim, tatlım ama böyle şeyleri umursamıyorsun. O yüzden ortaya çıkacak fikirlerden korkuyorum," dedi.

"Tamam, haklısın. İnsanken partileri umursardım. Yüzlerce partiye katıldım. Aleut'ta Coachella Festivali düzenleyemeyeceğimizin farkındayım. Ne yazık ki! Yine de bu konuda tecrübeme güvenebilirsiniz," dedi Ada.

Hilary hâlâ kararsız görünüyorken Peratha'nın diğer yanında oturan Felicia başını eğerek ona baktı.

"Pişman olmazsın. Sahiden çok partiye katıldın. Eğer tamamen insan moduna geçerse Aleut'un görüp görebileceği en çılgın partiyi verirsiniz," dedi Felicia.

"Buna sevindim." Hilary öne eğilerek Ada'nın koltuğunun arkasını kavradı. "Benim için önümüzdeki on gün boyunca insan olur musun?"

"Tabii ama baştan uyararak isterim. İnsan hâlim biraz kendini beğenmiş, kibirlî ve şımarıktır," dedi Ada.

"Biraz derken oldukça fazla demek istiyor," dedi Felicia.

"İdare ederim," dedi Hilary.

Felicia başını iki yana sallarken titreyen telefonunu çantasından çıkardı. "Neşe bulaştığını farkında değilsin. Üç gün içerisinde ağlayarak sinir krizi geçirmene sebep olacak," dedi Felicia.

Hilary kışkırtılarak dikiz aynasından Ada'ya baktı. Ada omuzlarını kaldırırsa da Hilary'nin şüphesini dindirmemişti. Yine de Hilary, Lanston'un öfkesinden Ada'yla çalışarak sinir krizi geçirmeyi tercih ederdi.

"Eğer her şey yolunda giderse bana da yardım etmeniz gerekiyor," dedi Peratha. Ada haricinde hepsi dönüp ona baktığında Peratha iç geçirdi. "Lanston kabul ederse Creon'la evleneceğiz ve iki kurtlama yapacağız. Detaylar kafamda çok net ama nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Daha önce böyle ayrıntıları düşünmem gerekmemiştir."

"Evleneceğini nasıl söylemezsin?" dedi Deborah. Şaşkın bir hâlde ona bakıyordu. "En yakın arkadaşın olduğumu sanıyordum."

"Önce Lanston'un bilmesi gerekiyordu ve o da bugün öğrendi. Şimdi de size söyledim işte."

"Tepkisizliğine bakılırsa Ada biliyordu," dedi Felicia.

"O sayılmaz," dedi Peratha. "Duygularımız kene gibi birbirine yapışık durumda. Bazen engelleyebiliyorum ama çoğu zaman aradan kaçanlar oluyor işte."

"Lanston ne söyledi peki?" dedi Deborah.

"Bilmiyorum. Creon'a, Lanston'ı ikna edene kadar yanıma gelmemesini söyledim. Yaklaşık dokuz saat önce."

"Zavallı şey," dedi Felicia nefesini bırakarak.

"Sen Lanston'un ne söylediğini biliyorsundur," dedi Peratha, Ada'ya.

"Biliyorum ve hayır, bundan bahsetmeyeceğim. Lanston'un yanındayken duyduğum hiçbir şeyi söyleyemem. Özgünüm," dedi Ada. Hilary'nin gösterdiği tarafa dönerken sinyal verdi. Kalabalığı gördüklerinde nereye gideceklerini anlamaları zor olmamıştı. Ada sıraya girerek yavaş yavaş ilerlerken Peratha'nın gözleri hâlâ üzerindeydi. "Bana ne kadar uzun ya da kötü baktığın fark yaratmayacak," dedi Ada. "Lanston bu konuda tuhaf ve fazla kuralcı. Söz verdim ve onunla çalışmaya devam etmek istiyorum. Bu yüzden zorlama."

Önündeki araba ilerlediğinde Ada da hareket etti. Yaklaşan valenin yönlendirmesiyle durdu. Arabadan indiklerinde anahtar teslim etti.

Hilary sıraya girmeleri yerine onu takip etmelerini istedi. Korumanın kulağına doğru yükselerek konuştuktan sonra geri çekildi. Kırmızı şeridi kaldırdı ve VIP kumandan içeri alındılar.

Takım elbiseli sarışın bir kadın onları karşılayıp kendisini takip etmelerini söyledi. Birbirlerine seslerini duyurmak için bağırarak zorunda kaldıkları bir

gece kulübüydü. Neyse ki hiçbirinin duyma konusunda bir sorunu yoktu. DJ çoktan içerideki kalabalığı havaya sokmuştu.

Kalabalıktan sıyrılıp kırmızı, deri, yüksek sırtlı bir koltuğa yönlendirildiler. Arkalarında bar ve dans eden bir grup, önlerinde ise DJ ve dans eden başka bir grup vardı. Ada, Hilary'nin yanına oturacağı sırada Peratha onun koluna yapışarak yanına çekti. Dengesini kaybeden Ada, Peratha'nın kucağına düştükten sonra dirseğini karnına geçirerek koltuğa oturdu.

"Çocuk gibi davranıyorsun," dedi Ada. Ceketini çıkararak hâlâ yanlarında durup Hilary'yle konuşan kadına uzattı.

"Çünkü endişeli ve meraklıyım. Beni biraz olsun yatıştırabilir misin?"

"Hayır."

"O kadar kötü yani," dedi Peratha. Endişe içinde elini göğsüne yasladı. "Lanston'un verdiği tepki, Creon'un ülke değiştirmesine sebep oldu, değil mi? Bir daha asla Kanada'ya gelmeyecek. Korkak piç kurusu! Biliyordum işte."

"Komik oluyorsun," dedi Ada.

"Kim benimle dans edecek?" dedi Hilary. Deborah ayağa kalktığında Hilary elini tutarak onu kalabalığın arasına çekti.

Felicia, Ada'nın diğer tarafına kayarak Peratha'ya baktı. "Creon kaçmadı. Kaçsaydı bilirdim. Ve bana ayrıntıları anlatmamış olmasına rağmen seninle evlenmeyi ne kadar istediğini gözlerimle gördüm. Daha iyisi, bunu hissettim. Bir parça sana aşığım yani. Kusura bakma."

Peratha nefesini bırakarak saçlarını düzeltti. Felicia'nın nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Kendisi de Ada'nın duygularını çarpıcı bir şekilde hissediyor, bazen yeni uyandığında veya dikkati dağıldığında hangi duygunun kime ait olduğunu karıştırıyordu. Bu durum üzerinde kontrol sahibi olmak için öylesine çabalamıştı ki neredeyse delirmek üzereydi. Dawson'a hissettiği aşk dolu hislerin tamamının Ada'ya ait olduğunu garantiye kadar Creon'la evlenmek istediğini dillendirememiştir. Şimdi hâlâ engelleyemediği durumlarda Ada'nın hislerini yaşıyor olsa da bunu ayırt etmek artık çok daha kolaydı.

İki garson, Hilary'nin önceden verdiği siparişleri masalarına bırakırken Ada, tüm coşkularıyla dans edenleri izliyordu. Hilary ve Deborah enerjileri bakımından birbirlerine çok benziyordu. İkisinin de tükenmez bir eğlence anlayışı vardı. Hilary, Deborah'a göre daha sevecen ve nahif olmasına rağmen çok kolay bir şekilde birbirlerini tamamlıyorlardı. Deborah birçok kişiye göstermediği anlayışı Hilary'ye karşı cömert bir şekilde kullanıyordu. Belki Hilary'nin küçük olmasından, belki de Gavin için bir kardeş ifade etmesinden.

"Ne kadar endişelendiğim umurunuzda değil," dedi Peratha.

"Doğru," dedi Ada. Peratha elinin tersiyle ona vurduğunda Ada *karşı-*
lık verdi. "Yerinde dur, Peratha. Kimse kolay yoldan evlenmiyor. Ve güven
bana, evliliği sürdürmek evlenmekten çok daha zor. Şu anda en rahat gün-
lerini yaşıyorsun."

Felicia içki doldurduğu bardağı kapkırması olan Peratha'ya uzattı. Pe-
ratha tek seferde bardağı bitirdiğinde Felicia yeniden doldurdu.

"Aprallık mı ediyorum?" dedi Peratha.

"Eğer kararsızsan evlenmemelisin," dedi Ada.

"Onu kastetmemiştim. Creon'la evlenmek konusunda bir tereddüdüm
yok. Yine de evliliğime çok fazla karışılacak. Ailelerimiz için hiçbir zaman
bir karmaşadan ya da sorundan öteye geçemeyecek."

"Büyük ihtimalle," dedi Ada. Masanın üzerindeki şişelere tek tek ba-
karken burun kıvrırdı. "Burada alkolsüz hiçbir şey yok. Bunlardan içersen
Mara'yı ne kadar süre emzirmemem gerekir?"

"Bence bunun hesabını yapmayalım," dedi Felicia. Elindeki şişeleri on-
dan uzaklaştırarak alkolsüz içecek getirmesi için garsonu çağırırdı.

"Temizliği en yavaş yapan grupsunuz," dedi Gavin. Birkaç dakikadır
öğrencilerin alanı toparlamasını bekliyordu.

"Büden öncekiler fazla dağınık olduğu için," dedi Teo.

"Cevap vermen hiçbir işe yaramayacak," dedi Gavin. "İş başına," deyip
başıyla işaret verdiğinde Lenora dudakları arasındaki düdüğü nefesi yetti-
gince üflödü. Düşük dudaklarından fırlayarak birkaç metre öteye gitti. "Bir
dahaki sefere kendini kontrol et. Alt tarafı düşük çalışıyorsun, bu kadar be-
yecanlanmana gerek yok," dedi Gavin.

Lenora çıplak ayaklarıyla koşarak düdüğünü yakaladıktan sonra Gavin'in
yanına geri döndü. İkisi birlikte sınıfın karşısında durmuş, derse hazır hâle
gelmediklerini bekliyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde sadece üst düzey bir
grup öğrenci ders alıyordu. Gavin'in özel olarak seçip çalıştırdığı beş öğrenci.

Gavin saatine baktıktan sonra iç geçirdi. Lenora yaklaşık yedi saatir
yanındaydı. Jasmine gelip onunla ilgilenip yemeğini verdiğinde bile Lenora
gitmek istememişti. Şimdi uykusu gelmişken gözlerini ovuşturuyor, sürekli
esniyordu. Buna rağmen Jasmine'e tüm gücüyle bağırarak karşı koymuştu.

Lenora pantolonun paçasını çekştirerek kollarını uzattığında Gavin
eğilip kucağına aldı. "Ne kadar inatçısın böyle," dedi Gavin. Lenora cevap
olarak düdüğü çaldığında Gavin gözlerini kırıştırdı. "Beni tersleme. Em-
rime gitmene iki sene kakkı. Sonrasında hiçbir düdüğü seni, benim elimden
kurtaramayacak."

Lenora dişlerini göstererek gülünce düdüğü gürültüyle yere çarptı.

"Bugünün programı nedir?" dedi yanlarına gelen Teo.

"Dört kişiyi ikiye böl. Bir grubu Alcu'un güney kanadına diğerini de
ormana gönder. Belli bir sınır ya da bölge belirleyin. Karşı tarafın bölgesine
ilk giren tüm hafta boyunca temizlik yapmayacak," dedi Gavin. Teo gülüm-
seyerek dudaklarını araladığında Gavin başını iki yana salladı. Onu dikkatle
izleyen Lenora da Gavin'i taklit ederek başını salladı. "Hemen sevinme. Sen
yöneticisin. Yani hangi takım kazanırsa kazansın ödül senin olmayacak."

"Bu haksızlık," dedi Teo.

"Adil davranmak gibi bir politika yürüttüğümü sanmıyordum."

Teo homurdanarak başını çevirdiğinde Lenora'yı görmesiyle gülümsedi. Yerdeki düdüğü alıp tutması için uzattı. "Bu çocuk neden seninle?"

"On altı yaşına geldiğinde hepinizden daha yetenekli olacak. Şimdiden ortamı görmesi hepimiz için iyi." Gavin elini havaya kaldırdığında Lenora büyük bir iştikle beşlik çıktı.

"Çok sevimli görünüyor. Biraz sevebilir miyim?"

Gavin, Teo'nun yaklaşmasına izin vermeden avucunu göğsüne bastırarak itti. "İşine dön."

"Bu acımasızlık."

"Yaklaşma," dedi Gavin gözlerini kısararak. "Bir daha söylemeyeceğim."

Teo hırlamamak için dişlerini sıktıktan sonra arkasını döndü. Sınıfın düzenlenmesi bittikten sonra Teo, dört kişiyi spor aletlerinin olduğu kısma götürdü. Önlerindeki eğitimi açıklarken bir yandan da dizine yasladığı not defterine kabaca çizim yapıyordu. Gavin dört öğrencinin de onu ne kadar büyük bir dikkatle izlediğini görmekten memnundu. Sınıfının en büyük öğrencilerinin artık daha net, olgun ve bir parça bağımsız düşünmelerini umuyordu.

"Baba!"

Gavin, Lenora'nın çılgıncı yüzünden başını geri çekti. "Bu yüzden asla bilirim, biliyorsun, değil mi? Eğer çok istiyorsan Gavin amca diyebilirsin."

"Oldukça düşüncelisin ama sanırım bana sesleniyordu," dedi Dawson. Lenora yere düşmek pahasına kendini ileri attığında Dawson, onu yakalayarak tek koluyla kavradı. Elindeki düdüğü sıkıca tutan Lenora, başını Dawson'ın omzuna yaslayarak gözlerini kapattı. "Ada'nın nerede olduğunu biliyor musun? Hilary'nin telefonundan geç geleceğini yazmış."

"Deborah da öyle," dedi Gavin. Omuz silerek eşofmanının cebinden telefonunu çıkardı. Deborah'tan gelen bir şey yoktu fakat Hilary gece kulübünden oldukça renkli ve karmaşık bir fotoğraf göndermişti. "Çocukları başımıza atıp eğlenmeye gitmişler."

Dawson arkasını dönmüşken kararsız bir şekilde duraksayarak Gavin'e yaklaştı. "Ada'nın son zamanlarda kimi veya neyi araştırdığını biliyor musun?" dedi.

"Hayır. Bu konuda fazla katı. Ofise çevirdiği mağaraya bile kimseyi sokmuyor. Neden sordun?"

Dawson açıklama yapmak istemiyordu fakat Ada'dan kendisi bir şey öğrenemezse en iyi tercihi Gavin'di. "Lanston'la aralarındaki anlaşmayı bozması için onu zorlamak istemiyorum ama sanırım Tarafsızlardan birini araştırıyor."

"Hayır," dedi Gavin ısrıyla.

"Bugün Tarafsızların evindeydim ve suçüstü yakalanmış görüldüğüne eminim."

Gavin sakalını kaşırken sinirlenmemek için dişlerini sıktı. Dawson'ın birkaç saat önce verdiği tepkilerin bir benzerini yaşıyordu. "Nasıl bir risk aldığının farkında mı? Yakalanırsa, bundan şüphe dahi edilirse Lanston'ın bile onu kurtaramayacağını biliyor mu?"

"Ona her defasında anlattım. Bilmemesine imkân yok ve bana hiçbir şey söylemiyor."

Gavin ellerini beline yaslarken hafifçe sallandı. "Uykusunda konuşturmayı denedin mi?"

"Henüz fırsatım olmadı."

"Ama düşündün," dedi Gavin parmağını uzatarak. Dawson gözlerini parmağına diktiğinde Gavin boğazını temizleyerek elini indirdi. "Her neyse, ne öğrenebileceğime bakarım."

"Teşekkürler," dedi Dawson.

"Tuvalet kuyruğu, kulübün girişine kadar uzanıyor," dedi Felicia. Oturdukları koltuğun arkasında durmuş, ona uzatılan bardağı alıyordu. "Ayrıca Stone'dan on beş, Murat'tan da yirmi iki tane mesaj geldi. Cevapsız çağrılara bakmadım ama sanırım birkaç saat içerisinde üç basamaklı sayılara ulaşır."

"Telefonunu kapat," dedi Deborah. Arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı. "Burada en küçüğümüze bile hepinizden daha az mesaj geldi."

Gözler üzerine döndüğünde Ada oturduğu yerde aşıya doğru kaydı. "Telefonumu yanıma almayı unutmuş olabilirim," dedi.

"Sözümü geri alıyorum," dedi Deborah.

"Hiç değilse sizi merak eden biri var," dedi Peratha. İnsan olsaydı büyük ihtimalle alkol zehirlenmesi geçiriyor olurdu. Şu anda hiç hoşuna gitmeyen sağlam bünyesi ise sadece biraz rahatlamıştı. Umursamazlık seviyesine ulaşması için kulüpteki içki stoğunu zorlaması gerekecekti.

"Lanston'ı ikna edene kadar karşına çıkmamasını söylemişsin," dedi Hilary. Ayaklarını bileklerinden üst üste atarak koltuğun diğer ucuna uzatmıştı. "Eğer şu anda burada olsaydı boynuna sarılmak yerine yüzüne yumruk atardın."

"Evet ama yine de arayabilirdi. Karşıma çıkmamasını söyledim, kayıplarını karışmasını değil." Peratha başını arkaya yaslayarak tavana çarpan renkli

...çünkü kurtlamasını be-
rada yapmıyoruz? Sadece beşimiz. Creon'a ihtiyacım yok."

"Umarım, Creon'dan beklediğin şeyleri bizden istemezsin," dedi Deborah. "Yani arkadaşını, Peratha ama o kadar da değil."

"Hiçbiriniz beni kaldıramazsınız," dedi Peratha.

"Kimse böyle bir şey istemiyor ki," dedi Felicia. Koltuğun kenarına oturarak ayaklarının üstüne bastı.

Ada ilgiyle üst kattaki insanlara baktı. Önemli misafirlerin kabul edildiği, kalabalıktan uzak, özel bir bölümdü. Takım elbiseli adamlar, sık giymiş kadınlar ve her an her isteklerini yerine getirmeye hazır garsonlar vardı.

"Hemen döneceğim," dedi Ada. Elindeki bardağı masaya bırakarak ayağa kalktı.

"Yapma," dedi Deborah ama Ada çoktan uzaklaşmıştı. İç geçirerek yüzünü ovuşturdu. Ada merdivenleri çıkıp üst kata ulaştığında Deborah bardağını tek seferde bitirip Hilary'nin eline tutuşturdu. "Bu yüzden gençlerle vakit geçirmek iyi bir fikir değil."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi Hilary.

"Hallederim." Deborah basamakları çıkarken ilk kavgı seslerini duymaya başlamıştı. Üzerine uçan adamların çarpışmamak için kenara çekilirken iç geçirdi. Koluna sıyrılan içkiye burnunu kıvrıp yanındaki kadınlardan birinin bluzuna sildi. "Sentetik mi bu?" dedi Deborah tiksinierek bluzu bırakırken.

Şaşkınlık ve korku içinde gözleri açılan kadın Deborah'tan uzaklaştı.

Ada adamlardan birinin kolunu sırtına doğru kıvrırdıktan sonra diz çekmesi için bacağına vurdu. "Küçük hediyeyi bana ver," dedi Ada. Elini uzatarak parmaklarını kıpırdattı.

Ayağa kalkın korumalardan biri arkadan müdahale edecekken Deborah kadının ensesini kavrayarak geri çekti. "Biraz burada bekleyelim. Neler olduğunu bana anlatır mısın?" dedi Deborah. Kadın kurtulmaya çalışarak kıvrılırken Deborah'a birkaç yumruk atmayı denedi. Deborah'ın sıkı tutuşuna rağmen çabalamayı bırakmıyordu. Düzgün bir konuşma yapabilmeleri için kadını sersemletmeyi uman Deborah, göğsüne yumruk attı. Kadın sarsıldıktan sonra nefesi kesilerek titredi ve bilincini kaybetti. "Kendine yaptığa bak," dedi Deborah. Sinirlenmemeye çalışarak dudaklarını ıslattı. "Sadece konuşmak istemiştin. İnsanlar!" Kadını yere bıraktıktan sonra elini pantolonuna sildi.

"Polis falan mısın?" dedi adam. Hâlâ dizlerinin üstünde dururken Ada'nın avucuna küçük paketi bıraktı.

Ada şeffaf paketin içindeki toza bakıp başını salladı. "Polis değilim. Sadece duyarlı bir vatandaş."

"Yabancısn."

"Duyarlı bir yabancı," diye düzeltti Ada.

"O paketin değerini biliyor musun?" Ayağa kalkmayı denediğinde Ada'nın omzuna bastırmasıyla homurdandı. Olduğu yerde kalıp gömleğini düzeltti. "Sana bunlardan çok daha fazlasını verebilirim. Ne kadar kazanacağını bir düşün. Sahip olduğun güçle durdurulmaz olursun."

"Daha fazlası nerede var?" dedi Ada.

"İlgin çektik demek..."

Adamın omzunu kavrayarak odanın diğer ucundaki koltuğa oturması için itti. "Bana adres ver. İsim de olur."

"Güçlüsün ama o kadar da değil. Üzerinize bir yığın adamın saldırmasına üç dakikadan az var. Kurtulmak istiyorsanız koymaya başlayın ve sizi bulmamam için dua edin."

Ada sahte bir şekilde ürperirken güldü. "Her neyse. Ben bulurum," dedi elini sallayarak. Daha fazla insanla karşılaşp konuşmaları her zaman için körü fikirdi. Ada poşeti pantolonunun arka cebine sıkıştırırken Deborah'a gitmeleri için işaret verdi. Deborah'ın bayıltığı kadın, Ada yanlarından geçmeden hemen önce kendine gelmişti. "Sana bir şey yapmadım," dedi Ada. Elini uzatarak kalkmasına yardım etti.

"Gözerin," dedi kadın. Titreyen ellerini yüzüne doğru kaldırdı.

"Polis geliyor," dedi Deborah. "Gidelim artık."

Ada, Deborah'ın kulağına doğru eğildi. "Sarımsı gözlerimi gördü. Kontrol ettiğimi sanıyordum."

"Sana karışmamamı söylemiştim," dedi Deborah. Ada'yı arkasına doğru çekerek kadına döndü. "Bak, sana vurduğum için üzgünüm. Gerçekten amacım o kadar sert vurmak değildi ama bana yumruk attın. Sadece kendimi savunuyordum."

"Hayır, hayır," dedi kadın. İnatla ellerini salladı. Bakışlarını Ada'dan ayırmıyordu. "Gözlerini gördüm, tuhaf bir ses çıkardın ve dişlerin... Sanki..."

"Sadece vampir özentisi bir genç işte," dedi Deborah. Ada omzuna yumruk attığında Deborah dudaklarını birbirine bastırarak nefesini bıraktı. "Özür dileriz, tamam mı? Böyle adamlar için çalışmayı bırakmalısın. Ağrı kesici almayı unutma ama patronunun verdiklerinden değil."

"Vampir değil. O saçmalıklardan değil." Deborah ve Ada uzaklaşırken kadın peşlerinden gitti. "Ben ne gördüğümü biliyorum. Yanılmıyorum. Ayrıca sarsıntı da geçirmiyorum. Profesyonel boksörüm ben. Sarsıntının neye benzediğini biliyorum."

Polislerin geldiğini gördüklerinde Deborah ve Ada birbirine baktı. İnsan kalabalığında uzaklaşmaları hiç de zor olmazdı fakat arkalarındaki kadının konuşmaya devam ediyor, bazı çılgın ve oldukça doğru teorilerini yüksek sesle dillendiriyordu.

"Kahretsin!" dedi Deborah. Ellerini havaya kaldırarak ona yaklaşan polisleri baktı. "Şuradaki kadın uyuşturucu pazarlayan diğer kötü adam için çalışıyor," dedi.

Polislerden bir tanesi herkese yerinde kalması uyarısı verirken bir tanesi de kulüp sahibinin getirilmesini istedi. Ada'nın bayıldığı kişilerin nabızlarını kontrol ederlerken başka bir polis Ada ve Deborah'ın karşısına geçti. "Bu kadar insanı siz mi etkisiz hâle getirdiniz?"

Sesindeki inanmaz ve küçümser ton Ada'nın dişlerini sıkmasına sebep oldu. Garip bir tepki vermemesi için Deborah, ayakkaşısının ucuyla topuğuna dokundu. "Avukatımı arayabilir miyim?" dedi Deborah.

"Konuşmaya nerede devam edeceğimiz belli oldu. Kelepçelerden rahatsız olmazsınız umarım," dedi adam. Belinin arkasından çıkardığı kelepçeyi Deborah'ın uysalca uzattığı bileklerine geçirdi. Seslendiği polislerden bir tanesi de Ada'yı kelepçeledikten sonra üstünü aramaya başladı.

Ada güçlükle de olsa kıpırdamamayı başarmıştı. Polis arka cebinden çıkardığı küçük poşeti havaya kaldırdı. "Bu pek de iyi olmadı," dedi.

Ada, Deborah'a bakarak gülümsedi. "Burada gördüğün şeyleri yorumlayabilen biri var," dedi.

Deborah gözlerini kapatarak başını eğdi. "Beş dakika sürdü. Kendini tutabilmesi sadece beş dakika sürdü."

"Özür dilerim," dedi Ada ve tamamen içtendi.

"Bir dakikalığına kıpırdamayın," dedi Gavin. Telefonunu çıkarıp kamerayı açıktan sonra art arda fotoğraf çekti. "Tamam. Şimdi ne olduğunu anlatın."

Ada kollarını bağlayarak küçük nezarethanede ileri geri yürümeye devam etti. Dar bankta oturup bekleyen Deborah ayağa kalkarak parmaklıklara yaklaştı. "Sanırım önümüzdeki birkaç yıl hücrede kalacağım. Beni beklersin, değil mi?" dedi Deborah.

"Dert etme," dedi Gavin. Elini sallayarak gülümsedi. "İki aşırdan sonra birkaç yılın lafı olmaz."

"Eşim ve kardeşim," dedi Dawson içeri girdiğinde. "Görmeyi asla beklemediğim bir manzara."

"Tamamen onun suçu," dedi Ada parmağını Deborah'a uzatarak.

"Benim suçum mu?" Deborah bir elini kalçasına yaslayarak Ada'ya döndü. "Sana yapmamamı söyledim. Açık, uyarıcı ve gayet net bir şekilde."

Gavin, Deborah'ın koluna dokunarak önüne dönmesini sağladı. Nezarethanenin diğer ucundaki kadına göz ucuyla baktı. Korkmuş ve yorgun

görünüyordu. "Ada hâlâ bir kurt olarak insanların arasında yeterince vakit geçirmiyor. Bir yere gittiğiniz zaman bunu unutmanız gerekiyor, Debby."

"Neden burada olduğunuzu kim söyleyecek?" dedi Dawson.

Ada, Dawson'ı kadından en uzak köşeye doğru çekti. "Kulüpte uyuşturucu sattıklarını gördüm ve oldukça dikkatli bir şekilde müdahale ettim. İşler hızla kontrolden çıktı. Çok fazla insan geldi. Beni engellemeye çalışıyorlardı. Kendimi savunurken bazı şeyleri öngöremedim," derken bir elini yüzüne doğru kaldırdı. "Oradaki kadın bazı şeylerden şüphelendi ve sanırım, öylece geçirilebilecek durumda değil. Kadın tutuklanacağı için gözden kaçırmamak adına biz de tutuklanmak zorunda kaldık. Deborah avukatı olarak Murat'ı aradı. Ona... Unutturabilir diye. Bundan nefret ediyorum," dedi başını iki yana sallarken.

"Biliyorum ama doğrusunu yapınız."

Bir memur gelip elindeki anahtarlarla nezarethanenin kilidini açarken üç kadına bakarak elini salladı. "Çıkabilirsiniz. İşlemlerinizi bitmek üzere," dedi.

"Bekleyeceğimi söylemiştim," dedi Gavin, Deborah'a sarılırken.

"Apeal," dedi Deborah. Çenesini tutarak dudaklarına öpücük bıraktı. "Seni sevdiğim için çok şanslısın."

Ada, memurun onları yönlendirdiği ofise girdiğinde Murat'ı ve masanın arka tarafında duran sivil polisin elini sıkan Ali'yi gördü. "Terapiye girmesi için elimden geleni yapacağım. Defalarca denedik fakat kaçıp duruyor. Gençleri bilirsiniz," dedi Ali.

"Pervazsız davranacak kadar da genç değil," dedi polis. Göz ucuyla Ada'ya baktıktan sonra Ali'ye döndü.

"Uyuşturucunun kötü yanlarından biri daha işte," dedi Ali.

"Şaka gibisiniz," dedi Ada.

İşlemleri tamamlanırken Ada ve Deborah, Ali sayesinde parmak izi vermemeyi başarmıştı. İkisinin de insanlar arasında kaydının olmasına rağmen bu, onların izin verdiği alanlarla sınırlıydı. Deborah, Remus'tan kaçıp Aleut'a döndüğünden beri insanlar arasında kayıptı. Ada ise Kanada'ya giriş yaptığından beri. Muhtemelen öldüğünü veya kaybolduğunu düşünüyorlardı.

Çıkışa doğru yürüdükleri sırada Deborah ve Murat arkada kalıp kulüpten birlikte geldikleri kadınla konuşmaya başladılar.

Gün ışığine çıktıklarında Ada istemsizce gözlerini kıstı. Murat ve Deborah'ın gelmesini beklerlerken Ada yanından geçen bir polisin taşıdığı üç bardaktan bir tanesini alarak yürümeye devam etti. Polis şaşkınlıkla Ada'ya baksa da bir şey söylemedi.

"Rehabilitasyona girecek. Kusura bakmayın," dedi Gavin.

"Tek başına dolaşmasına izin vermemelisiniz. Onu tutuklayan memur yıllık izne ayrıldı," dedi polis.

"Sadece körü espi anlayışını eleştirdim," dedi Ada. Kahve bardağını dudaklarına götüreerek büyük bir yudum aldı. "Ayrıca silah taşımamasını yasaklamalısınız. Ayak parmaklarından birini vurdu. Bu komikti ama."

"Tanım," dedi polis başını iki yana sallarken. Korumak istercesine kalan bardaklarını göğsüne yaklaştırarak içeri girdi.

"Konuşalım," dedi Ali. "Ayrıca buna benim daha fazla ihtiyacım var." Ada'nın yansıması içtiği kahve bardağını elinden aldı. Ada'yla beraber diğerlerinden uzaklaştılar. Sokağın sonuna doğru yürürlerken yeterince mesafe olana kadar ikisi de konuşmamıştı. Ali boşalan kahve bardağını yol kenarındaki çöplerden birine atarak Ada'ya döndü. "Ray New York'a gitti. Sarah'ı bulmak ve ona gerçekleri anlatmak istiyorum."

"Ah," dedi Ada midesi bulanmış gibi yüzünü buruştururken.

"Evet," dedi Ali. Kesinlikle aynı fikirdeydiler. "Gerçek hayattan çok fazla uzak kalmadı fakat hâlâ bazı zorluklar yaşıyor. Üçümüzün İstanbul'a gitmesi ona iyi gelmişti. Düşündüm ki bir süreliğine etrafında dolaşıp ona göz kulak olabilirim. Hem buradan uzaklaşmak bana da iyi gelecek. Polisliğe geri dönmek istiyorum. Kendi yöntemlerimle."

"Ray'ın yalnız olmayacağına bilmek hoşuma gitti. Mesleğini insanların arasında mı yapacaksın?"

"Kurtlar daha çok soğuk bölgelerde yaşıyor fakat şehirde, insanların kalabalık olduğu yerlerde de az sayılmayacak kadar kurt var. Herkes gibi onlar da bazı sorunlar yaşıyor ve yardım edebilirim diye düşündüm."

"Feki," dedi Ada. "Ama yeniden kayıplara karışmayacaksın, tamam mı?"

"Şimdilik bana ulaşabilirsin. Sormamam gerektiğini biliyorum ama plan hâlâ başarılı ilerliyor, değil mi?"

"Endişelenme," dedi Ada. Doktor'u hâlâ arıyorlardı ve bakacakları son yer Ada'nın ofisiydi. Ali ve Ray de Doktor'un nerede olduğunu öğrenmek istememelerine rağmen ölüm cezasıyla tutsak edildiğini biliyorlardı. "Sarah ile tanışmayı ben de istiyorum. Ray'le her şeyi yoluna koyduklarında bana da haber verin. New York'a gelirim."

"Başını belaya sokmamaya çalış." Ali ne yapacağını bilemeden elini uzattı. Tokalaşması mı gerekiyordu yoksa sadece koluna dokunsa yeterli miydi? Ada ona sarıldığında kollarını ona sarsa da nefes almamaya çalışıyordu.

Ada burnunu çekip uzaklaştı. Elini Ali'nin omzuna koyarak gülümsedi. "Ray'ın arayı açmamasını sağla. Hiç değilse haftada bir kez beni ara. Çocukları görmek için bile olsa."

"Merak etme," dedi Ali. "Artık gitsem iyi olacak. Dawson buraya bakmamaya çalışmak konusunda berbat."

"Kendine hâkim olamıyor. Kusura bakma."

"Kesinlikle hak veriyorum."

Ali, birkaç metre ötede duran aracına geçip uzaklaştıkça Ada onu izliyordu. Hayatlarının bu noktaya geleceğini tahmin etmesi mümkün değildi. Ali'yle birlikte kurtlarla tanışıp gerçek tehlikeye atılana kadar doğru düşünemiyorlardı bile. Şimdi ise kardeşiyle ilgilenenecekti. Ne garip, diye düşündü Ada. Ben onun kardeşinin ölümüne sebep oldum, o ise benim kardeşimi kurtarıyor.

Ada arkasını döndüğünde Dawson'la burun buruna gelmesiyle gülceni devirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç," dedi Dawson. "Düycünceli ve duygulu bir şekilde Ali'nin uzaklaşmasını izliyordum. Sen ne yapıyorsun?"

"Bak," Ada saçlarını sırtına yollayarak ellerini kaldırdı. "Daha beş dakika önce hapisneden çıktım. Benim için zorlu bir dönemdi. Anlayış göstermeni bekliyorum."

"Demek hapisneden çıktın. Belalı bir mahkûm muydun?"

"Hem de en belalı. Bana bulaşmasan iyi edersin." Ada nefesini bırakırken yerinde kapıdandı. "Ayrıca tuvalete giremedim ve çok fazla meyve kokteyli içtim."

"Gidelim haydi." Dawson uzanarak Ada'nın elini tuttu. Diğerleri çoktan yola çıkmışken geriye kalan tek araca doğru yürüdüler.

Kış dönümü partisinin hazırlıkları, Hilary'nin tam da istediği gibi sürmüştü. Üç gün devam edecek kutlamalar için son hazırlıklar bugün tamamlanacaktı. Aleu'nun en üst katındaki büyük salon ve özel partiler için iki salon daha hazırlanmıştı. Hilary mülk için grubu ayarlamış, misafirlerin konduğuyla ilgilenmiş ve üç günün dolu dolu geçmesi için yoğun bir program hazırlamıştı. Ayrıca Hilary, Felicia'nın abartmadığını Ada'yla çalışmaya başladığı ikinci günün sonunda anlamıştı. İnsan olan Ada'nın karakteri çekilmez ve sinir bozucuydu.

Büyük salondan balkondan çıkan Hilary, dündeki ipek kumaşla oynuyordu. Hazırlık odalarından gelen büyük bir gürültünün ardından kapı açıldı. Günlendir ona yardımcı olan kızlardan biri ağlayarak koridora koşuyordu.

Hilary iş geçirerek kumaşı ona yaklaşan kızlardan birine verdi. "Küçük salonun süslemelerine bununla devam edeceğiz. Gri tonlamalar yerine buz mavisine geçin."

"Kız var," dedi kız. Kumaş alıp katarken başıyla arkasındaki odayı işaret etti. "Bir kez daha."

Hilary odaya doğru yürüyüp başını uzattığında daha bir şey söylemesine gerek kalmadan Ada ellerini kaldırdı. "Ne diyeceğini biliyorum ama bırak, ben konuşayım," dedi Ada. "O beceriksiz, buz süslerini dışarı çıkar-mış. Neden yaptığını sorduğumda ise senin emrettiğini söyledi. Nasıl göründüğünü merak etmişsin."

"Ada," dedi Hilary. İçeri girerek kapıyı arkasından kapattı. "Çok fazla dostun yok ve şu bir haftada kendine gereksiz yere düşman edindin."

"Sadece bir kez bağırma-mla ağlayan kızların bana düşman olması ne kadar umurumda sence? Tek istediğim bu kutlamanın mükemmel olmasıydı."

"Ve öyle de oldu. Ayrıca unutma, bu benim isim. Sen sadece yardımcı olmayı kabul ettin."

"Evet," dedi Ada. Gülümseyerek ellerini salladı. "Affedersin ama harika oldu, değil mi? Bu işi yapmalısın. Seçkin bir zevkin var ve insanlara bir şeyler yaptırmakta iyisin. Ben söylediğimde genellikle somurtuyorlar."

"Çünkü emrediyorsun."

"Ama emrimdele. Yani senin emrimdele."

"Tamam." Hilary ellerini birbirine vurarak Ada'nın omuzlarına kavradı. "Partinin başlamasına dokuz saatten az kaldı. Misafirler yavaş yavaş geliyor. Bana tüm bu süreçte yardım ettiğin için çok ama çok teşekkür ederim. Artık işin bitti."

"Memnun kaldın mı?"

"Lanston memnun kalırsa ben de memnun kalacağım," diye mırıldandı Hilary.

"Beğenmezse zevki yok demektir ve ben, biraz olsun bandan şüpheleniyorum. Dün taktığı kol düğmelerini gördün mü?"

"Ada!"

"Her neyse." Ada boğazını temizleyerek ellerini beline yasladı. "Bana ihtiyacın kalmadı. Anlıyorum. Hâli arkadaş mıyız?"

"Elbette." Hilary uzanıp onu öptü. "Gidebilirsin. Çocukların yanına dönmeden önce Hunter'i de kontrol edebilir misin? Bir süre daha yanına gidemeyeceğim. Partide görüşürüz."

"Anlaşıldı, patron."

Ada oradan çıkarken koridorda yanından geçtiği iki kişinin nefesini tuttuğunu fark etmedi bile. Kızlar görünmez olmak için heykel taklidi yapıyor. O anda Ada'nın aklı sıradaki planında olduğundan etrafındakileri umursamamıştı.

Kapıdaki korumalardan birini ararken bir alt kattaki Hilary ve Murat'ın daireesine giriyordu. "Ruis'in aracı geldiğinde bana haber verir misiniz? Yarın saat önce yola çıkmış olması lazım," derken saatine bakıyordu.

"Anlaşıldı," dedi kadın.

Ada telefonu arka cebine sıkıştırırken kapıyı sessizce kapattı. Kucığında kıpırlı uyuyakalmış olan Felicia huzursuz görünüyordu. Derin bir uykuda olmasına rağmen yattığı yerden bile rahatsızdı. Ada kitabı alıp kapağını kapattı. Modern klasiklerden biriydi.

Hunter'in sesini duyduğunda odanın diğer ucundaki beşiğe gitti. "Selam," dedi Ada. Üzerindeki örtüyü kenara çekerek kucığına aldığı anda Hunter gülmeye başlamıştı bile. "Çok neşeli bir bebeksin, değil mi? Tıpkı annen gibi."

Ada, Hunter'in minik kıyafetlerini düzelip siyah saçlarını sevdi. Bulduğu ilk tulumu giydirip şapkasını taktı. Tombol yanaklarıyla öylesine sevimli görünüyordu ki Ada kendi çocuklarını özlemişti. Üstelik onların yanından ayrılmak bir saat bile olmamıştı.

"Felicia'yı uymaya devam etmesi için yalnız bırakalım. Bana yardım etmek hoşuna gidecek, söz veriyorum," dedi Ada. Hunter'i göğsüne bağlayan

kanguryu da kendi omzuna göre ayarladı. "Keyfin yerinde görünüyor. *Sızma* diyorlar, denken yapkasını kulaklarını örtecek kadar çekti. Hunter'ı aldığına dair not yapıp Felicia'nın baş ucuna bıraktı.

Daireden yeni ayrılmıştı ki telefonu kısaca titredi. Bir eliyle Hunter'ın sırtına dokunurken diğer eliyle telefonunu çıkardı. Ruis'in aracının bahçeden giriş yapmak üzere olduğu yazılmıştı. Merdiveni inerken Hunter'la konuşmaya devam ediyordu. Gavin ve Ada'nın dört çocuk için de hazırlanmaya başladıkları planlardan bahsetti. "Baban biraz abarttığımızı düşünüyor. Sanırım annen de öyle ama ileride bize tejekkül edecekler," dedi Ada. "Alec'un en iyileri olacaksınız. Buna eminim."

"Somunda yapacağın buydu," dedi Teo.

"Ne var?" dedi Ada.

Teo, Ada'ya çekilmesini işaret edip kapıyı itti. "Çocukları ne zaman işe getireceğinizi merak ediyordum. Dün akşam Lenora'nın çaldığı diüdükleler hâlâ kulağımı ağrııyor."

Ada gülümseyerek başını salladı. "Kusura bakma. Gavin'in ufak bir ders alması gerekiyordu."

"İyi anlaşıklarına yemin edebilirim. Korkarım ki Lenora, Gavin'in izinden gidecek."

"Dawson ve ben bunu onaylıyoruz."

"Dawson da mı?" dedi Teo inanamadan.

"Evet. Bir cellar olarak çocuklara örnek olmak istemiyor. Her ne kadar yaptığı işi o da ben de sevsek de çocuklara bunu kötü göstermek zorundayız sanırım. Sorumluluk ve doğru olanı yapmak gibi bazı şeyler."

"Dikkatli ol. Yerler kaygan."

Ada, Teo'ya el salladıktan sonra bahçenin iki ucuna yürüdüler. İki araç peş peşe giriş yaparken Ada yolun kenarında bekliyordu. Dışarıda olmanın heyecanıyla yüzüne uçan karlara gülen Hunter, Ada'nın dikkatini dağıtıyordu. Ada başını eğerek dudaklarını Hunter'ın başına dokundurdu. "Çok gülmemeye çalış. Bizi ciddiyetsiz gösteriyorsun," dedi.

Ruis'in jofürü kapısını açıp elini uzattığında Ada onlara yaklaştı. Ruis açık renk kot pantolonu ve omuzlarını açıkta bırakan büstiyeriyle olduğundan çok daha genç görünüyordu. Uzun saçlarını sıkı bir bir şekilde atkuyruğu yapmış, mavi gözlerini daha da vurgulayan bir makyajla beyaz tenini renklendirmişti.

"Çok güzel görünüyorsunuz," dedi Ada.

"Tejekkülörler, Ada. Seninkilerden biri mi?" dedi Ruis, Hunter'a bakarak.

"Murat ve Hilary'nin. Yolu göstereyim mi?"

"Takip ediyorum," dedi Ruis. Mahkemede de yanında olan Lou, diğer araçtan başka bir kıza beraber inmiş, peşlerinden geliyordu. Ruis, Ada'nın arkasından yürürken Lou'ya baktı. "Burada kalmak istemediğinize emin misin? Benim dairemde de kalabilirsiniz. Biraz rahatsız olar sanırım ama..."

"Tejekkülörler," dedi Lou. "Seni yerleştirdikten sonra gimeliyiz. Sağlık ve araştırmayla alakalı kurulacak komitenin detaylarını henüz resmileştiremedik. Katlin'le beraber üç gün boyunca bunun üzerinde çalışacağız."

"Yardıma ihtiyacınız olursa haber verin."

"Sadece eğlenmeye çalış."

"Çalışırım," dedi Ruis.

Ada ağlatarak kaçırıldığı kızlardan birine gizlice mesaj atarken en üst kata çıkıyordu. Ruis'i üç gün boyunca kalacağı yere yerleştirdikten sonra Rayleen'i araması gerekiyordu. Buraya Dante'yle birlikte gelmesini özellikle söylemişti. Rayleen söz vermişti ve Ada onun sözünü tutacağına emindi. Yine de bir şeylerin ters gideceğini düşünmeden edemiyordu.

"Biraz daha yavaş hareket et, Ada. Çocuk için endişeleniyorum," dedi Lou adımlarını Ada'ya yetiştirirken.

"Keyfi yerinde onun," dedi Ada.

Öt katin sakın koridorunda iki kişinin beklediği kapılara kadar yürüdüler. Ada'ya her zaman için zorluk çıkaran Raven, Ruis'in yaklaştığını gördüğünde hemen kapının açılması için harekete geçmişti. Ada onun yanından yürüyüp geçerken gözlerini devirmeden edemedi. Raven de aynı şekilde karşılık vese de Ruis geçerken başını eğerek saygı göstermeyi ihmal etmedi.

Langton içeri girenleri gördüğünde şaşırda da çabuk toparlanmıştı. Ayağa kalkarak Ruis'e başını salladı fakat açıklama yapması için Ada'ya bakıyordu.

"Evet," dedi Ada telefonunu kapatırken. "Ruis geldiğinde ilk önce buaya uğramasını rica etmişsiniz ama sanırım, uygun bir zaman değil."

"Hayır," dedi Langton. Ada saçlarını kaldırdığında Langton, Ruis'e döndü. "Yani evet. Uygun tabii. Ada eşyalarımızın kalacağınıza odaya taşınmasıyla ilgilenecek. Göğsüne bağladığı kıyafet yığını bir kenara bırakırsa eğer."

"Hayır, o benim ikinci derece oğlum," dedi Ada. Yan dönerek Hunter'ın nefeli suratını gösterdi.

"Ne yapmaya çalıştığını sormayacağım bile."

"Gerçekten direkt daireye de geçebiliriz," dedi Ruis. "Hiç sorun değil."

"Lütfen oturun," dedi Langton.

Lou ve Katlin koridorda kalırken kapılar kapanmadan önce Ada'nın mesaj arıdığı May içeri girdi. Ada elini uzattığında May uzun davetli listesini içeren çizelgeyi ona verdi. Ruis son toplantılarla alakalı Langton'la konuşurken Ada ise listeyi baştan sona tarıyordu. Sona geldiği sayfaları bir

anda kapatarak May'e döndü. "Ruis için kod isim kullandınız ve benim mi haberim yok?"

"Ne?" dedi May.

"Listede ismi yok."

"Hayır, var," dedi May. Ada'nın ona sertçe uzattığı çizelgeyi alarak kendisi de isimler üzerinden tek tek geçti. "İsmi yazdım. Yemin ederim ki."

Ada listeyi geri aldı. "Git," dedi. May göz ucuyla Lanston'a baktı fakat hiçbir şey söylemeden kıpkırmızı yüzüyle dışarı çıktı. Ada derin bir nefes aldıktan sonra önüne baktı. "Ufak bir sorun var."

"Duydum," dedi Ruis. Lanston'in ona uzattığı bardağı alırken teşekkür etti. "Sorun yok, Ada. Aleut'un ne kadar büyük olduğunun farkındayım. Bana uygun bir daire ayarlayana kadar burada vakit geçirebilirim. Değil mi?" derken Lanston'a döndü.

"İstedigin kadar," dedi Lanston hemen.

"Kurtlama için mümkün olduğunca çok kişinin davet edilmesi istenmişti ve herkesin yeri hazır. Sizin haricinizde," dedi Ada.

"Gitmemi mi istiyorsunuz? Anlamadım," dedi Ruis.

"Hayır. Ada başının uçmasını istiyor," dedi Lanston.

"Çocuğun yanında böyle konuşma," dedi Ada. Hunter'in kulaklarını kapatarak. Ruis bardağı dudaklarına doğru götürürken gülümsemesine rağmen Lanston sadece öfkeliydi. Ada yaklaşıp masanın kenarından bir kalem aldı. "Bunu halledeceğim. Sadece birkaç kişiye odasından kovmam gerekiyor. Bu konuda iyiyindir."

"Ada, haydi ama," dedi Ruis.

"Nazik olurum," diye söz verdi Ada.

"Kimseyi yerinden kıpırtma ve buna hemen bir çözüm bul," dedi Lanston. Bardağı öyle sıkı tutuyordu ki birkaç saniye daha devam ederse elinde parçalanacağı kesindi. "Neden kendi daireni paylaşmıyorsun?"

"Çok isterim ama Ruis'i çocuk sesleriyle rahatsız etmek istemem. Ya da Dawson'la," dedi Ada omuz silerek.

"Bir cellatla evli olmak nasıl bir şey?" dedi Ruis.

Ada, oda ve konuklar arasındaki eşleştirmelere bakarken gülümsedi. "Uyandırılmadığım muhtemelen bir rüya gibi," dedi dalgın bir şekilde.

"Farklı türde bir rüya," diye mırıldandı Ruis, Lanston'a bakarak. Lanston iç geçirerek başını salladığında Ruis biraz daha keyiflendi. Lanston'ın kendi yerinde, hâkimiyetinin olduğu yerde görmek Ruis'i neşelendirmişti. "Kimseyi kovmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Aklıma müthiş bir fikir geldi," dedi Ada.

"Hemen şu anda mı?" dedi Lanston.

"Evet." Ada kalem ve çizelgeyi masanın kenarına bırakarak Ruis'e döndü. "Koridorun diğer ucunda Lanston'un dairesi var. Oldukça büyüktür ve birden fazla odası var. İkinci üç gün boyunca daireyi paylaşabilirsiniz, değil mi?"

Lanston o oda yerine hemen arka kapılarındaki yatak odasında kalmayı tercih ediyordu fakat bunu en az kendisi kadar Ada da farkındaydı. "Ne yapıyorsunuz?" dedi Lanston iç geçirecek.

"Çözüm üretiyorum," dedi Ada ve karşı çıkmaması için gözlerini üzerine dikti. Lanston hiçbir şey söylemediğinde Ada başını yana eğerek Ruis'e gülümsedi. "Ne dersin?"

"Lanston da kabul ederse... Tabii," dedi Ruis.

"Harika." Ada yumruk yaptığı eliyle kapıya vurdu. Hâlâ koridorda bekleyen Lou ve Katlin'e koridorun sonunu işaret etti. "Ruis'in eşyalarını karşı daireye taşıyacaksınız. Raven size yolu gösterir."

Ruis de yardımcılarının peşinden odaya giderken Lanston genide kalarak Ada'nın kolunu tuttu. Kapılar yeniden kapanıp yalnız kaldıklarında Lanston dikikadli bir şekilde bardağı masaya bıraktı. "Bu çok ama çok tens dönebildi. Karışmaman gerekiyordu. Üç gün boyunca burada olacak zaten. Bir planım vardı."

"Çok yavaş ilerleyen bir plan. Kimsenin o kadar vakiti yok. Kadın çok yaşlı."

"Ada!"

"Özür dilerim ama bak, her şey yolunda gitti."

"O daireyi kullanmıyorum ki. Eşyalarım yok, temiz bile değildir."

"Bunlarla ilgilenmediğimi düşünmen beni şaşırttı. Temizliği düzenli olarak yapıyordun zaten. Eşyalarının da bir kısmı oradaki yatak odasına taşındı. Birkaç ufak kişisel eşyayı da oturma odasına bıraktım. Daha samimi görünmesi için. Ayrıca yatak örtülerini beyazdan mora çevirdim."

"Dalga geçiyorsun!"

"Son kumu şakaydı," dedi Ada geri adım atarken. "Kucağımda çocuk var. Üstüme yürümek."

"Hunter'i bu yüzden göğsüne bağladın, değil mi? Seni kurtaracak. Bundan kurtulamayacaksın. Her zaman böyle dolaşamazsın."

"Üç artı bir çocuğum var. Dene bakalım." Ada çizelgeyi alarak arkasını döndü. Kapıyı açıp dışarı çıkarken Lanston'a bakıyordu. "Üç gün sonra bana teşekkür edeceksin."

"Ya da kovulacaksın. Hem de çok gösterişli bir şekilde."

"Gösterişli severim. Beni tanıyorusun."

"Defol, Ada. Hemen."

"Ne?" dedi May.

"Listede ismi yok."

"Hayır, var," dedi May. Ada'nın ona sertçe uzattığı çizelgeyi alarak kendisi de isimler üzerinden tek tek geçti. "İsmi yazdım. Yemin ederim ki"

Ada listeyi geri aldı. "Git," dedi. May göz ucuyla Lanston'a bakıp fakla hiçbir şey söylemeden kıpkırmızı yüzüyle dışarı çıktı. Ada derin bir nefes aldıktan sonra önüne baktı. "Ufak bir sorun var."

"Duydum," dedi Ruis. Lanston'ın ona uzattığı bardağı alırken teşekkür etti. "Sorun yok, Ada. Aleut'un ne kadar büyük olduğunu farkındayım. Bana uygun bir daire ayardıyana kadar burada vakit geçirebilirim. Değil mi?" derken Lanston'a döndü.

"İstedğin kadar," dedi Lanston hemen.

"Kutlama için mümkün olduğunca çok kişinin davet edilmesi istenmiş ve herkesin yeri hazır. Sizin haricinizde," dedi Ada.

"Gitmemi mi istiyorsunuz? Anlamadım," dedi Ruis.

"Hayır. Ada başının uçmasını istiyor," dedi Lanston.

"Çocuğun yanında böyle konuşma," dedi Ada, Hunter'ın kulaklarını kapatarak. Ruis bardağı dudaklarına doğru götürürken gülümsemesine rağmen Lanston sadece öfkeliydi. Ada yaklaşıp masanın kenarından bir kalem aldı. "Bunu halledeceğim. Sadece birkaç kişiyi odasından kovmam gerekiyor. Bu konuda iyiyimdir."

"Ada, haydi ama," dedi Ruis.

"Nazik olurum," diye söz verdi Ada.

"Kimseyi yerinden kışkırtma ve buna hemen bir çözüm bul," dedi Lanston. Bardağı öyle sıkı tutuyordu ki birkaç saniye daha devam ederse elinde parçalanacağı kesindi. "Neden kendi daireni paylaşmıyorsun?"

"Çok isterim ama Ruis'i çocuk sesleriyle rahatsız etmek istemem. Ya da Dawson'la," dedi Ada omuz silerek.

"Bir cellatla evli olmak nasıl bir şey?" dedi Ruis.

Ada, oda ve konuklar arasındaki eşleştirmelere bakarken gülümsedi. "Uyandırılmadığım mutlu bir rüya gibi," dedi dalgın bir şekilde.

"Farklı türde bir rüya," diye mırıldandı Ruis. Lanston'a bakarak. Lanston iç geçirerek başını salladığında Ruis biraz daha keyiflendi. Lanston kendi yerinde, hâkimiyetinin olduğu yerde görmek Ruis'i neşelendirmişti. "Kimseyi kovmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Aklıma müthiş bir fikir geldi," dedi Ada.

"Hemen şu anda mı?" dedi Lanston.

"Evet." Ada kalemi ve çizelgeyi masanın kenarına bırakarak Ruis'e döndü. "Koridorun diğer ucunda Lanston'ın dairesi var. Oldukça büyüktür ve binden fazla odası var. İkinci üç gün boyunca daireyi paylaşabilirsiniz, değil mi?"

Lanston o oda yerine hemen arka kapılarındaki yatak odasında kalmayı tercih ediyordu fakat bunu en az kendisi kadar Ada da farkındaydı. "Ne yapıyorsun?" dedi Lanston iç geçirerek.

"Çözüm üretiyorum," dedi Ada ve karşı çıkmaması için gözlerini üzerine dikti. Lanston hiçbir şey söylemediğinde Ada başını yana eğerek Ruis'e gülümsedi. "Ne dersin?"

"Lanston da kabul ederse... Tabii," dedi Ruis.

"Harika." Ada yumruk yaptığı eliyle kapıya vurdu. Hâlâ koridorda bekleyen Lou ve Katlin'e koridorun sonunu işaret etti. "Ruis'in eşyalarını karşı daireye taşıyacaksınız. Raven size yolu gösterir."

Ruis de yardımcılarının peşinden odaya giderken Lanston geride kalarak Ada'nın kolunu tuttu. Kapılar yeniden kapanıp yalnız kaldıklarında Lanston dikkatli bir şekilde bardağı masaya bıraktı. "Bu çok ama çok ters dönebilirdi. Karışmaman gerekiyordu. Üç gün boyunca burada olacak zaten. Bir planım vardı."

"Çok yavaş ilerleyen bir plan. Kimsenin o kadar vakti yok. Kadın çok yaşlı."

"Ada?"

"Özür dilerim ama bak, her şey yolunda gitti."

"O daireyi kullanmıyorum ki. Eşyalarım yok, temiz bile değildir."

"Bunlarla ilgilenmediğimi düşünmen beni şaşırttı. Temizliği düzenli olarak yapıyordun zaten. Eşyalarının da bir kısmı oradaki yatak odasına taşındı. Birkaç ufak kişisel eşyayı da oturma odasına bıraktım. Daha samimi görünmesi için. Ayrıca yatak örtülerini beyazdan mora çevirdim."

"Dalga geçiyorsun!"

"Son kısmı şakaydı," dedi Ada geri adım atarken. "Kucağımda çocuk var. Üstüme yürüme."

"Hunter'ı bu yüzden göğsüne bağladın, değil mi? Seni kurnaz cadı. Bundan kurtulamayacaksın. Her zaman böyle dolaşamazsın."

"Üç artı bir çocuğum var. Dene bakalım." Ada çizelgeyi alarak arkasını döndü. Kapıyı açıp dışarı çıkarken Lanston'a bakıyordu. "Üç gün sonra bana teşekkür edeceksin."

"Ya da kovulacaksın. Hem de çok gösterişli bir şekilde."

"Gösterişli severim. Beni tanıyorsun."

"Defol, Ada. Hemen."

Stone Felicia'yı bulduğunda bir durup nefesini bıraktı. Hunter'a baktığını bildiği için ona ilk önce Murat ve Hilary'nin odasında aramıştı. Orada bulamayınca da tüm Aleut'u dolaşmak zorunda kalmıştı. Aklına gelen son yerlerden birindeydi. Murat'ın ofisindeki rahat koltukta kıvrılmış. Stone'un sahip olmadığı bir huzurla uyuyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi Murat. Ofisinin arkasındaki depodan elinde büyük bir kuruyla çıktı.

"Neden burada uyuyor?" dedi Stone.

"Bilmiyorum. Gelip buraya yattı ve uyurgezer olduğu için engellemedim."

Stone, Felicia'ya bakarken birden kaşlarını çatarak Murat'a döndü. "Uyurgezer olduğunu bilmiyordum."

"Sadece çok stresliyen oluyor. Uzun süredir bunu yaşamadığını sanıyordum. Bana bittigini söylemişti." Murat kutuyu masanın üzerine bırakarak kapağını yere attı. Sararmış yaprakları olan eski defterleri üst üste yığmaya başladı. Felicia küçük yaşlardan itibaren uyurgezer olduğunu fark etmişlerdi. Annesinin sanatoryumu kurduğu çalışma arkadaşlarından bir tanesi Felicia'yla uzun günler boyunca bu konu üzerinde çalışmıştı. "Bu sorunu düzeltilmişti. Ben terapi notlarını hiç okumadım ama buralarda bir yerde olmalı."

"Uyurgezerliğinin açığa çıkmasının sebebi neydi?" dedi Stone. Murat'ın yanına giderek kutunun içine göz attı.

"Kaiser, anne ve babamı öldürmüştü." Defterlerden bir tanesini en üste çekerek ipini çözdü. "Ben yeterince büyüktüm ve Kaiser büyü gücüm yerine kurdumu seçtiğimi biliyordu. Felicia için de aynasının olmasını sağladım. En azından görünürde. Ergenliğinde kâhin olduğunu bize söylemişti ve başka bir yol seçemeyeceği açıktı. İstemiyordu da. Hem büyüsunü hem de kurdunu seviyordu. Kaiser anlamazdı."

"Hayır, anlamazdı," dedi Stone.

"Bu yüzden Kaiser dönüşüğünü ve büyü kullanmadığını gördükten sonra Felicia'yı uzaklaştırdım. Bana çok kızdığını biliyorum ama hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu."

"Çözümü bulabilecek misin peki?"

Murat ellerini kutunun kenarlarına koyarak Stone'a baktı. "Bir fikrim var aslında," dedi.

"Öyle mi?" dedi Stone. "Kardeşine, ailesinin ölümü gibi sarıca bir travma yaşattığını mı düşünüyorsun?"

"Aklıma gelen ilk şeydi. Bak, Felicia'yı ben tedavi edemem. Bu etik değil, ayrıca bana her şeyi anlatacağını sanmıyorum ve her şeyi duymak da istemiyorum zaten."

"Büyü biraz," dedi Stone. Yanından geçip Felicia'nın uzandığı koltuğa doğru yürüdü. Kenarına oturarak muhtemelen Murat'ın üstüne sermiş olduğu battaniyeyi düzeltti. Alnındaki saçları okşayıp sıcak tenine dokundu. "Sanırım rüya görüyor."

Murat omzunun üstünden baksa da defteri incelemeye devam etti. "Kendi kendine uyanana kadar rahatsız etmemelisin," dedi.

"Terapi notlarını mı okuyacaksın?"

"Hayır." Murat sayfaları teker teker tararken hızlı hareket ediyordu. "Bana danışan kişilerde böyle rahatsızlıklar tespit ettiğimde hastalığıyla alakalı notlar alırım. Belirtileri, gelişimi ve tedavi yöntemleri gibi. Kişinin kendisinden bağımsız yardımcı olacak bilgi birikimi bir sonraki öğrenciler için önemlidir. Daha önce hiç uyurgezer bir hastam olmadı. Bununla nazil ilgilenilmesi gerektiğinden emin değilim."

"Yine de biryle görüşmesini sağlamalısınız, değil mi?"

"Felicia'yı tedavi eden kadın hâlâ sanatoryumda çalışıyor. Ofisini arayıp mesaj bıraktım. Geri dönüş yapacaktır."

Felicia olduğu yerde sırtüstü dönerken Stone elini geri çekti. Yüzünde tefler birikmiş, kaşları çatılmıştı. Rengi öylesine solgundu ki çenesindeki ve boynundaki damarları belirgin bir şekilde görünüyordu. Stone onu uyandırmak istemesine rağmen ellerini yumruk yaparak kendini durdurdu. Felicia rüyasında her ne görüyorsa endişe içindeydi.

"Uyandırmamamız gerektiğine emin misin?" dedi Stone.

"Böylesi daha güvenli."

Felicia nefes nefese doğrulup oturur pozisyona geldi. Kuruyan dudaklarında dilini dolaştırdı. Güçlkle yutkunurken avucunu göğsünün ortasına bastırdı. "Bu ne?" dedi Felicia.

"İyi misin?" dedi Murat.

"Hayır. Yanıyor."

Stone battaniyeyi kenara iterek Felicia'nın tişörtünün yakasını çekti. Boyunun hemen altında dik, ince ve uzun bir çizgi vardı. Felicia yüzünü buruşturarak başını çevirmişti ki pembe çizgi kızarmaya sonra da kanamaya

başladı. Yakaladığı ilk şeyi kavrayarak tınaklarını geçiren Felicia boğazını açan bir çığlık attı.

"Sakin ol," dedi Stone. Panik içerisinde olsa da sesi durgun ve kendinden emin çıkıyordu. Felicia yaranın üstüne dokunmaya çalıştığında Stone ellerini tuttu. "Beni dinle. Bu gerçek bir yara değil."

"Sen delirdin mi?" dedi Felicia. Stone'un yüzüne karşı bağırdı. Histerik bir şekilde titreyen gözlerinden yaşlar akıyordu. Buna rağmen öfke doluydu. "Canımı acıyor, kan akıyor. Gerçek olması için başka neye ihtiyacın var? Durdurun şunu!"

"Kendine bunu yapma," dedi Murat. Yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerine bakmasını sağladı. "Felicia, uyuştuğun hâldeydin. Şimdi kendindeyin. Bilincin yerinde ve rüyanda her ne gördüysen onu orada bırak."

Felicia dişlerini birbirine bastırırken başını iki yana salladı. "Ben yapmıyorum. Canım acıyor."

"Biliyorum. Durmasını sağla."

"Nasıl?" dedi Felicia. Murat'ın ellerini iterek ayağa kalkmaya çalıştı. Karıncalanan kolunu ovuştururken nefes almakta zorlanıyor, başı dönüyordu. Murat bunu kendi kendine yaptığını söylüyordu fakat Felicia aynı fikirde değildi.

"İlk yardım malzemesi getir," dedi Stone. Murat koşarak dışarı çıktığında Stone, Felicia'nın ellerini tutarak durmasını sağladı. "Uyuşmazlığının yeniden başladığının farkında mısın?"

Felicia hâlâ ağlarken omuzlarını kaldırdı. Kolundaki karıncalanmaya sinirlenerek tişörtü başından sıyrıldı. Daha gözlerini açmadan Stone'un nefesini tuttuğunu duydu. Tişörtü yere bıraktığında sağ kolunun omzundan bileğine kadar morardığını gördü. Dirseğinin biraz altı öylesine morarmıştı ki neredeyse siyah görünüyordu. "Bana ne oluyor?" dedi Felicia. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki kendini belli belirsiz duydu.

"Bilmiyorum," dedi Stone. Yaşının getirdiği tecrübe sayesinde karşısına, şaşıracağı çok fazla şey çıkmazdı. Görmediği hiçbir şey olmadığına inanmıştı. Şimdi, Felicia gözlerinin önünde yaralanırken mücadele edebileceği hiçbir şey yoktu.

Felicia'nın gözleri karardı ve oturacak bir yer bulmaya çalıştı. Stone kollarını tuttuğunda acıyla yüzünü buruşturdu. Vücudu öylesine ağrıyordu ki çığlık atması bile zordu. Gözleri titreyerek kapandığında Stone onu kucağına aldı. Koltuğa uzanmasını sağlayıp başını düzeltti.

"Ne yapıyorsun, cadı?" dedi Stone.

Elini yüzüne koyarak yanağını sevdi. Göğsünden hâlâ kan akmaya devam ederken Stone, atletin önünü yırtıp yerdeki tişörtü aldı. Kanları silerken yaranın üzerine fazla bastırmamaya çalışıyordu. Tişörtü katlayıp bir

kez daha silecekken yaranın iki yanında benzer yarıklar oluşmaya başladı. Felicia bilincinin derinliklerindeydi, göğsünde yeni açılan yaralara sadece iklilerek tepki vermişti.

"Pençe izi mi o?" dedi Murat. Geniş bir masayı koltuğa yaklaştırıp elindekileri bırakarak pansuman malzemelerini açmaya başladı.

Stone onun geldiğini fark etmemişti bile. Uzun zamandır içine düğmediği bir korkuya sahipti. Savaşamayacağı, mücadele edemeyeceği çok fazla şey yoktu. Korktuğu bir kurt, çekineceği bir büyücü yaşamıyordu. Görmediği bir şeye nasıl direnecekti? Dişlerini geçireceği bir beden olmadan nasıl hayatta kalacaktı?

"Büyücülerden biri yapıyor olabilir," dedi Stone. Murat'ın ona uzattığı havluyu alarak yarayı yeniden temizledi. Başka bir havluyla tampon yapıp avucunu üstüne bastırdı. Göğsündeki yara bir kesikti, kolundakinin ise ne olduğuna karar veremiyordu. Gittikçe daha da koyu bir morluğa bürünüyor, parmakları tuhaf bir açıyla bükülüyordu.

"Neden yaparsın?" dedi Murat. Çenesini ovuştururken gözlerini Felicia'nın yüzünden ayırmıyordu. "Onlarla hiçbir irtibatı yok. Buna eminim, küçükliğünden beri uyandı. Cadılar birbirine çok bağlı. Onların arasına girerse karda dönüşmesini bile ihanet kabul ederler."

"Bilmiyorum. Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok. Bu kadarını kendi başına gerçekleştirmesi mantıklı gelmiyor. Neden kendine zarar versin ki? Daha önce olmuş muydu?"

"Böyle bir şey olduğunu hiç görmemişim. Ne Felicia'ya ne de başka birine."

Stone bastırduğu havluyu hafifçe kaldırdığında kanamanın yavaşladığını gördü. Yara pis bir şekilde açık olsa da sadece hafif bir kanlanma vardı. Bu ya iyileştiğini ya da bir daha asla iyileşemeyeceğini gösteriyordu.

"Boynu da morarmış. Böyle bir şey için kimin bir fikri vardır ki?" dedi Murat. Yüzü birden ifadesizleşirken masasının çekmecesine uzanarak telefonunu aldı. "Kahretsin!" dedi.

"Ne oldu?"

"Peratha, günlerdir Creon'dan ne kadar az haber aldığını söylüyor."

"O piç başını belaya soktu, değil mi?"

"Açmıyor." Murat ne yapacağına karar vermeden arkasını döndü. Ellerini duvara yaslayıp düşünmeye çalıştı. Creon'u öylece bulması zordu. Murat, Felicia'nın bir tetikçi olduğunu öğrendiğinden beri Creon'a daha fazla dikkat ediyordu. Fakat şimdiye kadar hiç onu bulması gerekmemişti ve Remus'taki daltesi haricinde nerede olabileceğine dair bir fikri yoktu. "Gidip Peratha'yla konuşacağım. Creon'u bulabilecek tek kişi o."

"Acele et," dedi Stone.

Murat dışarı çıkarken Stone, yarının biraz daha iyi göründüğünü fark etti. Pençe izleri kolay kapanmazdı. Stone'un kafası tamamen karışırken temiz bir havaya uzandı. Felicia'nın yüzündeki terleri silip battaniyeyi üzerine örttü. Titreken terlemeye devam ediyor, bilincini geri kazanmaya çalışıyordu.

"Cadı!"

"Ne var?" dedi Felicia. Gözlerini kırıştırarak atladı. "Çok fazla ıslık var. Susadım."

"Kıpırdama." Stone perdeleri çekip büyük bir bardağı su doldurdu. Tekrar yanına döndüğünde başını destekleyerek hafifçe doğrulmasını sağladı. "Creon'dan dolayı bu hâlde olabilir misin?"

Felicia küçük birkaç yudum aldıktan sonra yeniden uzandı. "Hayır," dedi parmaklarıyla dudaklarını kurularken. "O iyi. Benim bu durumum yüzünden berbat hissediyor olmalı."

"Düzelir," dedi Stone. Şu anda umursadığı son şey Creon'un nasıl hissettiğiydi. Yine de Murat'ın daha fazla uğraşmaması için ona haber vermeyi düşündü fakat yanında telefon yoktu. "Kolumun sengi yerine geliyor. Göğsündeki yara da kapanmak üzere."

Felicia ürtüyü çenesinin altına kadar çekip gölerini tavana dikti. Göz yaşları çakaklarına doğru akıp sıcak izler bırakıyordu. "Buna kendime ben yapmadım. İnanmadığımı görebiliyorum ama zihnimsiz o kadar da berbat ve kontrolsüz değil. Çok sıcak ama soğuk. Üüyor muyum yoksa tam tersi mi, karar veremiyorum."

Stone, Felicia'nın yüzüne dokunarak gözlerine bakmasını sağladı. "Sen ne hissediyorsan ben ona inanıyorum. Tüm gerçeklerim sözlerinle başlar. Ne kadar saçma oldukları önemsiz."

"Saçma mı?"

"Biraz ama dediğim gibi önemsiz."

Felicia yorgun bir hâlde gülümseyerek başını Stone'un avucuna doğru eğdi. "Kafamı biraz toparladığımda ne olduğunu anlayacağım. O zaman gerçekten manik bir cevap bulacağım."

"Cevap her zaman çözümün bir parçası değildir, cadı. Bu, her neyse sadece sebebini değil, aynı zamanda sonucunu da bilmeliyiz," dedi Stone. Felicia cevaplardan da çözümünden de endişe ediyordu fakat bir şey söylemedi. Stone biraz daha su içmesini sağladıktan sonra yaralarını tekrar kontrol etti. Birkaç saat içerisinde hiçbir şey belli olmayacak kadar iyileşeceğine emindi. Bu biraz rahatlatıcı, aynı zamanda da ürktürücüydü. "Beni korkutun," dedi Stone itiraf etmekten hoşnutsuz bir şekilde.

"Affedersin," Felicia elini tutarak parmak uçlarını avucuna bastırdı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama artık canım acımıyor."

"Murat, stresli zamanlarında uyurgezer olduğunu söyledi. Ben..."

"Evet, öyleydi ama şimdi nedenini anlamıyorum. Yorgunum, yaptığım büyüler beni yıpratmış. Vücudum, fiziksel kontrolümün dışına çıkıyor. Eğer uyurgezerliğimin bir sebebi varsa budur. Stres değil," dedi Felicia. Stone kan içerisinde kalmış havluları bir yere toplarken cevap vermedi. Felicia yan dönerek rengi normale dönen kolumun üstüne yaslandı. "Bak, güçlerim yüzünden kafam karışık olabilir. Bununla nasıl baş edeceğimi hâlâ tam anlamıyla öğrenemedim ve kontrolü sağlayamadığım her gün güçlerim, bana kendini kapatıyor. Tüm bunlara rağmen, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar güvende ve mutlu hissediyorum. Lütfen tam tersi gibi davranma."

Stone elini başının üzerinde kaydırıp kulağının üstünü kaşıdı. Bir kolunu koltuğun tepesine koyarken arkasına yaslandı. "Seni zorladığımı düşünüyorsun."

"Zaman zaman. Ama bu yüzden baskı altında hissetmiyorum ya da kendimi yetersiz bulmuyorum. Daha iyi olmam için çabaladığının farkındayım. Buradan uzaklaşmam gerektiği için Murat hiçbir zaman yeterince yanımda olamadı ve ben herkese fazla tedbirli yaklaştım. Kimseye yakın olmasam kendimi korumak daha kolay olur sandım. Bu yüzden ailem haricinde hiç kimse beni tanımadı, sevmedi veya benim için çabalamadı. Sırf bunları yapıyorsun diye seni suçlamadım, kızmadım. Asla böyle düşünmedim."

"Güzel," dedi Stone. Dudaklarını ıslatırken derin bir nefes aldı. "Çünkü başına gelenleri hafife aldığını düşünüyorum. Haftalardır kendinde bir sorun olduğunu bildiğin hâlde bunu erteleyip duruyorsun."

"Ah, beni biraz rahat bırak. Daha yeni tuhaf ve ürktürücü bir ölümden döndüm. Sanırım birkaç saniyelikliğine gerçekten öldüm de."

"Hiç komik değil." Stone ayağa kalkıp Felicia'yı kucağına aldı. "Rengin düzlene kadar yataktan çıkmayacaksın ve doğru düzgün başını kaldırmayı başardığın ilk seferde de beraber avlanacağız."

"Alt tarafı bilinmeyen bir güç tarafından yaralandım. Yemeğimi önüme getirmene gerek yok. Yaralı hayvan gibi öldürsen daha iyi."

"Önüne yemek getirilmesini gurur mertecesine dönüştürme yoksa ilk gerçek kavgamızı yapacağız. İnan bana, bunu istemeyiz."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Her ne anlıyorsan."

Felicia surat asarak başını Stone'un omzuna yasladı. Gücünü toparladığında onunla kavga edecekti. Beslenmenin onunla değil de Felicia'nın kendisiyle alakalı olduğunu anlaması gerekiyordu.

Kanada, 1774

Lisa'yı derin uykusundan uyandıran, ısrarlı bir şekilde yunruklanan kapydı. Tek gözünü araladığında henüz güneğin bile doğmadığını fark ederek

hemurundaydı. Yastığı başının altından çekerek yüzüne kapattı. Ses, hafiflemesine rağmen hâlâ duyuluyordu. Lisa sadece uykuuna dönmek istiyordu.

"Kıyıda bak," dedi Lisa. Ayağıyla Tyson'ı itti.

"Yemin ediyorum ki hâlâ yaşamışının tek sebebi ailesi," dedi Tyson.

"Kıyıda bak. Sadece birkaç saat daha uyumak istiyorum."

Tyson dışlarını sıkarak doğruldu. Ayağı kalktığında pelerininin üzerinde olduğunu fark etti. Gece yarısından sonra Lisa'yla beraber avlanmaya gitmişlerdi. Hafızaları yaşadıkları gerginlik ikisini de bunalıma sokmuştu. Ormanda dolaşırken avlanmanın işi yarayacağını ummuşlardı. Uykularını tamamlayabilselerdi büyük ihtimalle başarılı da olacaktı.

Kapı açıldığında Meriel'in eli havada kaldı. "Neden bu kadar uzun sürdü? Ve ne zamandır kapıyı kilitliyorsunuz?"

"Uygunuz saatlerde gelmeye başladığımdan beri."

Meriel içeri girecekken Tyson, kolunu uzatarak avucunu duvara yasladı. "İyi abartıyorsun, Meriel. Henüz çocuk sayılırın. Neden gidip yaptıklarını anlatıyorsun?"

"Ben Aleus'un resmi araştırmacısı ve lider adayım. Gidip örgü örmemi ya da antrenmanında kılıç savurmanı mı istiyorsun?"

"Kümen. Kolların normal orandan daha ince ve çok fazla deri geçiriyorsun. . ."

"Sekizsen." Meriel eğilerek Tyson'ın kolunun altından geçti. Yatağı odasına girip kapıyı arkasından kapattı. "Aman Tanrı'm! Saat neredeyse beş oldu ve hâlâ uyuyorsun. Biraz tembelleştin mi?" dedi Meriel. Yatağın boş tarafına atlayıp Lisa'nın sıkı sıkıya bağına bastırıldığı yastığı çekti.

"Şımarık bir kız çocuğusun," dedi Lisa ona vururken.

"Gördüğüm en şımarık kız çocuğu Deborah. Beni yargılama hakkın yok."

Lisa dirsekleri üzerinde doğrularak yüzüne düşen saçları üfledi. "Seni tanıdığımda küçük, tatlı bir kız çocuğuydun. Başına bela olacağını bilseydim asla..."

"Güzel pelerin," dedi Meriel. Lisa başını eğdiğinde kızıl pelerininini gördü. Üzerinden çıkarmadan uyuduğunun farkında değildi. Düğün bir şekilde oturup pelerini etrafına sararken Meriel ona yaklaşarak sessizce konuştu. "Veda etmeye geldim."

"Ne?"

Meriel'in yüzündeki gülümseme tereddütlü ve endişe dolu bir hâl aldı. "Harrison'ın nerede olduğunu öğrendim. Sadece etrafında dolaşıp şu sıralar ne yaptığını görmek istiyorum. Birkaç aydan uzun sürmez."

"Ben de geleyim. Ne zaman yola çıkmayı planladın? Hemen hazırlanırım."

"Bunu senden istememin doğru olmadığını biliyorum ama ben yokken Peratha'yla ilgilenilebilir misin? Darren gittiğinden beri beni mahvediyor. Hırsız ve sürekli mutsuz. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Peratha'yla ilgilenilecek bir sürü kişi var," dedi Lisa. Ayağı kalkıp dolabını açtı. Pantolon ve kazaklardan birini seçip yatağın üzerine bıraktı. "Tanımadığın bir adama düşünmeden yaklaşmanı istemiyorum. Çok tehlikeli ve kesinlikle akıllıca değil. Bir gün lider olacaksın tek kişilik ordu gibi hareket edemezsin."

"Sana söylüyorum. Sadece izleyeceğim. Günlük hayatta nasıl hareket ettiğini, kendisini insanlara nasıl tanıttığını göreceğim. Hepsi bu. Fark etmeden dönmüş olurum," dedi omuz silkererek.

Lisa koluna dolanan pelerine sinirlenerek arkaya doğru attı. "Neden beni dinlemiyorsun? Neden her zaman doğrusunu bildiğini varsıyorsun?"

Meriel ayağı kalkıp Lisa'nın karşısına geçti. Kızıl saçlarına karışmış birkaç çam iğnesini ve toprak parçalarını temizledi. "Darren hâlâ kurdunu bulamadı ve yastıklarından farklı bir şekilde hareket ettiği her geçen gün babamın daha fazla dikkatini çekiyor. Burada kalman gerekiyor. Hem benim hem de kendin için."

"Ama sen daha çocuksun," dedi Lisa.

"Aramızda sadece on iki yaş var. Birkaç elli yıl sonra ortadan kaybolacak kadar küçük bir fark," dedi Meriel. Burnunu çekerek ay ışığında gülmüşü görünen saçlarını sırtına doğru attı. "Benden ayrılacağın için bu kadar üzülme sevindim. Geri döndüğümde değerimi bilir ve bana hak ettiğim saygıyı gösterisin umarım."

"Saygı, kazanılan bir şeydir. Talep edilemez."

"Elbette talep edebilirim," dedi Meriel.

"Elbette," dedi Lisa iç geçirerek. Meriel'e sarılarak saçlarını okşadı. "Dikkatli olacağına söz ver. Yardıma ihtiyacın olduğu anda beni ya da herhangi birini çağır. Riske girmene değmez. Hiçbir şey için."

"Anlaşıldı," Meriel geri çekilerek Lisa'yı baştan aşağı süzdü. "Tyson'ın, neden yatak odasına kimseyi sokmadığı belli."

"Tamam, git artık. Bu kadar yeter."

"Unutma..."

"Peratha'ya dikkat edeceğim. Bir premes nasıl memnun olur, bir fikrim yok ama elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum."

"Yeterli." Meriel pantolonunun ceplerini düzeltirken kapıya doğru yürüyordu. Tyson ortalıkta görünmüyordu. Muhkemelen çoktan sınıfını ıyandırmaya başlamıştı. Meriel dışarı çıkmadan önce yeniden Lisa'ya baktı. "Ben gelene kadar ölmemeğe çalış."

"Elimden geleni yaparım," dedi Lisa.

Ada elbisesinin eteklerini düzeltmeye çalışarak banyodan çıkıyordu. Creon'la hâlâ konuşmayan Peratha, Ada'nın partiye hazırlanmasını görev edinmişti. Zoetü bir görevin aklını dağıtacağını ve Ada'yı güzel göstermek istediğini söylemişti. Eğer Peratha gerçekten kötü görünüyor olmasaydı Ada, onu Aleut'un sınırına kadar kovalardı.

"Bu..." Dawson, Ada'yı gördüğünde söyleyeceğini unutarak adımlarını şaşırtdı. "Bu her zaman giydiğin şeylere benzemiyor," dedi.

"Parti var. Unuttun mu?"

"Sense bugünü beklemiş gibisin ve mavi giyiyorsun. Neden?"

"Beyaz değil."

"Siyah da değil."

Ada derin bir nefes aldığı anda elbisesinin onu sıkıca hissetti. Peratha'ya itiraz etmişti fakat sesini duyurabildiğinden ya da kelimelerinin ona ulaştığından emin değildi. Yoğun mavilikteki ipek elbise, Ada'nın omuzlarını açıkta bırakacak şekilde göğsünü kavıyordu. İç içe geçmiş kumaş şeritleri çapraz bir şekilde gövdesini çevrelerken belini de aynı sıkılıkta sarıyordu. Elbisesinin bol eteğinin önü ise dizlerinin yirmi santim kadar üstünde biter, arkası kayrak şekilde uzanıyordu. Ada koymasını kısıtlamayacak bir elbise seçmeye renginden daha fazla dikkat etmişti.

"Peratha kadar ince olmadığım için elbiseye girmek zor oldu ama rengi bu kadar önemliyse çıkarabilirim. Ya da ormanda bir tur koşuya ne dersin? Eminim, eteklerini biraz lekeleyebiliriz."

"Hayır, güzel görünüyorsun," dedi Dawson gözlerini çevirerek.

"Bu aldığım en tatlı iltifatı."

"Dalga geç hemen."

"Kızma." Ada onun yanına giderken uzanarak dolabın açık kapağından takım elbisesini aldı. "Bu da senin. Merak etme, ben seçtim."

"Teşekkürler," dedi Dawson. Askıyı ondan alırken bir kez daha Ada'ya baktı. Düzgün ve parlak bukleli saçları, elbisesinin kumaşına karışacak

kadar uzundu ve Dawson buna bayılıyordu. Yüzündeki belli belirsiz makyaj Dawson'a yabancı gelse de hoşuna gitmişti. Göğüslerinin üzerindeki yakut kolyeyi ona uzun zaman önce hediye etmişti. Elbisenin rengi Dawson'ı şaşırtmış olmasına rağmen karısını hâlâ akıl sağlığını zorlayacak kadar çok seviyordu. Her şeyi ve herkesi kendilerinin sanan Tarafsızların arasına çıkmak istememesini talep edecek kadar çok. "Dur biraz," dedi Dawson elbiseye dokunurken. "Bunu sana Peratha'nın verdiğini mi söyledin?"

"Evet," dedi Ada başını sallayarak. Hemen sonra ne sormak istediğini anlayıp ellerini kaldırdı. "Merak etme, daha önce hiç giymemiş. Dolabındaki yüzlerce diğer kıyafet gibi. Haydi, giyin artık. Geç kalıyoruz."

"Ne zamandır partilere bu kadar ilgilisin?" Dawson takım elbiseyi bırakarak üzerindeki çıkarmaya başladı. "Bir şeyler karıştırıyorsun, Tüysüz. Ne olduğumu bulacağım."

"Her şır, senin çözmeni bekleyen bir suç değil, ihtiyar. Kendine gel." Ada parmağındaki yüzükte oynarken ileri geri yürümeye başladı. Dawson'ın rahatsız bir şekilde dakikalar içerisinde yakışıklıdan daha yakışıklı olmaya geçişini izlemek ona sahip olmasına rağmen sinir bozucuydu. "Peratha'nın morali çok bozuk ve kendini daha iyi hissedebilmek için beni güzelleştirmek istedi. Aleut'ta bunu başarabilen en zor kişi benmişim."

"Peratha'nın söylediklerini çok düşünmemelisin." Dawson aynanın karşısında saçlarını şekle soktu. Çoraplarını, ardından ayakkabılarını giyip kravatını boynuna asarak Ada'ya döndü. "Şununla ilgilenir misin?" dedi kravatı göstererek.

Ada gömleğinin yakalarını kaldırarak kravatının boyunu ayarlayıp düğümlemeye başladı. "Buradaki herkes çok güzel ve bunun için çabalamaları bile gerekmiyor. Bir süredir bunu dert etmiyordum. Sanırım intikam planlarının çok derininde olduğum için."

"Ayrıca sana ne kadar âşık olduğumu ve kıyafetlerinin özensizliğinin bunu değiştirmeyeceğini bildiğinden."

"Kıyafetlerim özensiz mi?"

"Evet," dedi Dawson omuz silerek.

Ada kravatı bağladığında Dawson'ın yakalarını düzelterek ellerini cekerinin üstünde kaydırdı. "Özensiz kıyafetlerim, tımaclarımı sürekli koparmam ve uyurken şu süslü şeylerden giymemem umurunda değil yani."

"Uyurken benim tişörtlerimi giyiyorsun ve bunu değiştirirsen kendimi şuradan atarım," dedi Dawson balkonu göstererek. "Muhtemelen hiçbir zararı olmaz ama sen ne demek istediğimi anladın."

Ada gülerken Dawson'a sarıldı. "Seni seviyorum. Çok seviyorum." Topuklu ayakkabılarına rağmen parmak uçlarında yükseliş Dawson'ın dudaklarını

öptü. Ruhunu bozmamaya dikkat eden minik bir öpücükte. "Bu akşam süslenmek hepime girdi. Kendimi daha iyi hissettim."

"Kendini nasıl mutlu hissediyorsan onu yap. Böylece ben de mutlu olacağım," dedi Dawson. Yüzüne düşen baklaları geriye itip başparmağını yanagında kaydırdı. Teninin sıcaklığı Dawson'ın uzun zamandır özlediği bir şekilde tatlıydı. Ada, intikamını aldıktan sonra Dawson'ın gözleri önünde yeniden nefes almaya başlamıştı. Her avının ardından daha da güçlenmiş, soğuk noktadan uzaklaşmıştı. "Çok güzel görünüyorsunuz, Ada ve bunun giydikleriyle hiçbir alakası yok."

"Yine de sıyah giymemi tercih ederdin, değil mi?"

"Bunu telafi edeceğim. Endişelenme. Buralarda bir yerde mürekkep olacaktı."

Ada onun kollarından kurtulmaya çalıştı. Kaçmak için arkasını dönmesine rağmen Dawson, kollarını sararak hareket etmesini engelledi. Başını eğerek boynuna öptüğünde Ada direnmeyi bıraktı. Dawson'ın dudakları onu kollarından daha hızlı ve etkili bir şekilde tuttu.

"Bu kadar canı olamazsın," dedi Ada.

"Olabilirim," dedi Dawson fısıltıyla. "Elbise ne kadar zor çıkıyor demiydin?"

"Çok... Çok zor."

"Tamam. Belki."

"Hayır. Yırtmayacaksın." Ada duvardaki saate bakmak için başını hafifçe eğdi. İstemeyerek de olsa geri çekilerek Dawson'ın elini tuttu. "Benimle dans edeceksin, değil mi?"

"Son nefesine kadar," dedi Dawson eğilerek.

Ada kahkaha atıp bir kez daha elbisesini düzeltti. "Çok tatlısın."

"Yine aynıu yapıp," dedi Dawson. "Hiç değilse insanların arasında böyle söyleme, olur mu?"

"Gidelim haydi," dedi Ada onu çektiğirek odadan çıkarırken. "Kutlamaya katılmadan önce uğramam gereken bir yer var."

Ruiz yatağının kenarına oturmuş, ayakkabılarını giyerken bakışları yatak odasında dolayıyordu. Oldukça geniş olan odanın bir kısmında oturma bölümü vardı. Balkonuna çıkmamıştı fakat aralık perdelerden görüldüğü kadarıyla arka bahçenin manzarasına sahipti. Üç gün boyunca tamamen kendine ait bir dairede kalmayı tercih ediyor olsa da Ada'nın oyununa itiraz etmek istememişti. Kafaları ne kadar karışık olursa olsun, Lanston'la vakit geçirmeyi umuyordu. Onu geçtikten merak ediyordu ve daireesinde olmaktan daha kısa bir yol bulamazdı.

Kapı tıklandıığında Ruiz tamamen hazırlanmıştı. Elini boynuna götürürken dışarıda bekleyen kişiye müsait olduğunu söyledi. Tuvalet masasının üzerine dizilmiş kutulardan birini açıp kolyesini çıkardı.

"Hazırlanmışsın," dedi Ada. "Mümkün olduğunu bilmiyordum ama çok daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Ada. Sen de çok güzel olmuştun. Biraz rahatsız gibisin."

"Evet, şey..." Ada elini karnında kaydırıp çaresizce elbiseyi genişletmeyi umdu. "Sanırım biraz dar geldi. Senden bir şey rica etmek istiyordum."

"Resmi bir şeyse benimle konuşmanın doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Hayır. Hayır, tamamen kişisel. Aslında bir arkadaşım için iyilik."

"Yolda bana eşlik edebilirsin. Lanston erkenden çıkmak zorunda kaldı."

"Çok iyi. Konunun bir kısmı onu da ilgilendiriyor," Ada kapıya doğru dönerek koluna uzattığında Ruiz gülümseyerek elini uzattı. Ada'nın koluna girdi ve birlikte kutlamanın yapılacağı salona doğru yürümeye başladılar.

Aynı katın diğer kanadına doğru yürüdükleri yol uzun olmamasına rağmen Ada'ya yeterli süreyi vermişti. Salonun girişinde Lanston onları görüp yanlarına geldiğinde yüzünde şüpheli bir ifade vardı. Ada masum bir şekilde gülümsemesine rağmen Lanston gözlerini kısmıştı. Ne yaptığına dair bir ipucu yakalamaya çalışıyordu.

"Burayı harika olmuş!" dedi Ruiz. İkisi arasındaki gergin bakışmayı bu şekilde böldü.

Geniş kutlama salonu, Hilary'nin zevkine göre dekore edilmişti. Yoğunlukla beyaz ve buz mavisi kullanılmış, sarının yumuşak tonuyla büyük küçüklü aydınlatmalar yerleştirilmiş ve yüksek bir platforma müzik grubu için yer ayrılmıştı. Grup henüz sakin bir şeyler çalıyor, gecenin ilerleyen saatleri için ısıniyordu.

Hilary, Tarafsızlar hariç tüm kutlamanın masalarını Aleut ve Remus olarak ayırmadan karışık bir şekilde düzenlemişti. Dikkatli seçilip davet edilmiş olan misafirler şimdilik uysal bir şekilde vakit geçiriyor, yüzyıllardır düşman olan ailelerde yan yana olmalarının tuhaflığını hissetseler bile belli etmiyorlardı.

Ada göz ucuyla Rayleen'i gördüğünde yanlarından ayrılmak için müsaade istedi. Uzaklaşacağı sırada Lanston'un kolunu tutmasıyla duraksadı. "Ne oldu?" dedi Ada.

"Onu neden davet ettin?" dedi Lanston. Ada'nın kolunu sıkıp yanına çekmesine rağmen bakışları, Rayleen'e eşlik eden Dantae'yeydi. "Sana özellikle listeye girmemesini söyledim. Partilerin standart konuklarından değildir, Dikkat çekecek."

"Davet etmedim. Rayleen'in konuğu olarak gelmiş," dedi Ada. Lanston bakışlarını yavaşça ona çevirdiğinde Ada yutkunarak boğazını temizledi.

"Özür dilerim. Sana söylemem gerekiyordu ama yemin ederim, bu fikri kimse bizimle ilişkilendiremez. Dantae'nin kendisi bile."

Lanston, Ada'nın kulağına eğilerek konuştu: "Bu kutlama kişisel, Ada. İşi buluşturmamalıydın. Benim evime bu adamı davet etmemeliydin. Bir sorun çıkarsa seni sorumlu tutarım."

"Bir şey olmayacak. Güven bana."

Ada kolunu kurtararak geri çekildi. Yanlarından uzaklaşmadan önce Luis'e başıyla selam verdi. Birkaç arkadaşını görmüş olmasına rağmen onlarla sonra konuşacaktı.

Deborah dat, areş kurmızısı bir elbise giymişti. Her zamanki gibi dikkat çekiyordu ki buna yapmayı severdi. Gavin ortalarda görünmüyordu. Murat ve Dawson müzik grubundan uzak bir pencere önünde ayakta duruyordu. Ellerinde bardak olmasına rağmen ikisi her ne konuşuyorsa soğuk içeceklerini unutmuş gibiydiler. Biraz sonra Peratha da onlara katılmıştı. Hilary ise en sevdiği şey olan partinin tadını çıkarmak yerine her şeyin düzgün ilerlediğine emin olmak için oradan oraya gidip geliyordu.

"Rayleen," dedi Ada yanına gittiğinde. "Geldiğinde karşılayamadığım için üzgünüm. Biraz dikkatim dağıldı sanırım. Dairende bir sorun çıkmadı, değil mi?"

"Ah, hayır," dedi Rayleen. Elindeki bardaktan küçük bir yudum alıp dizeğini bel hizasındaki masaya yasladı. "Bana sizin kattan bir oda ayırmışlar. Memnun oldum. Oranın enerjisi yüzünden çok kişi kalmıyormuş ve bu yüzden gayet sakin."

"Öyle mi?" dedi Dantae. Konuşma ilgisini çektiğinde başını çevirmişti. Bardağını dikkatli bir şekilde masaya bırakırken Ada'ya bakıyordu. "Sen bir Aleu'sun. Bu yüzden seni hatırlamadım."

"Yani... Teşekkür ederim." Ada kafası karışık bir şekilde Rayleen'e baktıktan sonra Dantae'ye gülmüştü. "Sen de etrafındaki insanlara sahte isim veren birisin. Ama birbiremizi yazılamamalıyız, değil mi?"

Dantae omuzlarını kaldırarak bir elini Rayleen'in beline yasladı. "Hakkınız, hanımefendi. Özür dilerim," dedi.

"Ada diyebilirsiniz."

"Ada," dedi Dantae. "Yabancısan sanırım."

"Öyle," dedi Ada.

Onlarla vakit geçirip Dantae'ye bir yığın soru sormak istemesine rağmen kendini tuttu. Rayleen'e Dantae'yi davet ettirmesinin tek amacı onu gözlemlemektir, sorguya çekmek değil. Normal bir ortamda nasıl davranacağını görmek istemişti sadece. Ayrıca bu davetin Lanston için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Lanston uyarı da uyarımasa da önlerindeki üç gün içerisinde olay çıkarmak gibi bir niyeti yoktu.

"Lanston'un bir kez bile gözlerini devirdiğini görürsem kendimi yuradaki kumaşlardan biriyle boğabilirim," dedi Hilary. Ada onun ne zaman arkasına geldiğini anlamamıştı bile. İlk olarak ona döndüğünde Hilary, Ada'yı korkuttuğunun farkında olmadan konuşmaya devam etti: "Bana tek bir şansım olduğunu söyledi. Buna inanabiliyor musun? Kimsenin tek bir şansı yoktur."

"Cellatların her zaman tek şansı olur," dedi Dantae. Ada göz ucuyla ona baktığında Dantae'yi, Rayleen'in saçlarıyla oynarken gördü. Rayleen umursamıyormuş gibi görünmesine rağmen omuzları gerilmişti. Ada onun bu durumdan hoşlandığını mı yoksa rahatsız mı olduğunu anlayamıyordu.

"Bu kim?" dedi Hilary, Ada'nın kulağına eğilerek.

Ada, Hilary'nin elini tutup diğerlerinin yanına doğru yürümeye başladı. "Boş ver. İlgini çekecek biri değil," dedi.

"Eğer bu kutlama başarısız olursa bir daha önemli bir görev edinmem yıllar sürer. Lütfen olay çıkarma."

"Neden herkes bunu söylüyor? Ayaklı felaket değilim. İstedğim zaman gayet uyumlu biri olabilirim."

"Buradaki asıl mesele istemen ve çoğunlukla istemiyorsun," Hilary durup Ada'nın yüzüne bakmasını sağladı. "Bana söz ver, tamam mı? Yüzündeki bu bakışı biliyorum. Seni tanıyorum," derken işaret parmağını suçlarcasına kaldırmıştı.

"Söz," dedi Ada. Mırıldanarak ve biraz da alıngan bir şekilde söylemiş olsa da ciddiydi. Herhangi bir olay çıkarmak istemiyor, hem Hilary hem de Lanston için bu üç günün güzel geçmesini umuyordu. "Gidip çimi bulayım."

"Harika bir karar. Olay çıkarmaya en yakın ikinci kişi o. Birbirinizi kontrol altında tutabilirsiniz."

"Bu çok ayıp, Hilary."

"Ve de doğru."

Ada nefesini bırakarak bir kez daha elbiseyi genişletmeyi umdu. Peratha korseli bir elbise giydirerek ne düşünmüştü ki? Ada'yı nefessizlikten bayılıp gecenin olaysız geçmesini mi? Ada gözlerini kısarak bakışlarını Peratha'ya çevirdi. Bunu sahiden düşünmüş olabilirdi.

Hilary, Gavin'i salonun girişinde gördüğünde Ada'yı şüpheleriyle başa bırakıp yürümeye başladı. Gavin içeri girip girmek konusunda kararlı görünmesine rağmen düzgün giyinmişti. Muhtemelen Deborah'ın ısrarıyla saçlarına da şekil vermişti. "Neden burada duruyorsun?" dedi Hilary.

"Davetli listesini görmem gerekiyor," dedi Gavin.

"Liste yanımda değil. Aklındaki sorunun cevabı ise evet. Michael davetli. Aleu'ta konaklayacak misafirlerden değil fakat kutlamalarda bulunacağını onayladı. Muhtemelen birazdan burada olur," dedi Hilary. Gavin arkasını dönmüşken Hilary iki eliyle birden kolunu kavrayıp durmasını

sağladı. "Burası senin evin. Rahatsız olmanı gereken sen değilsin. Böyle düşünmesine izin verme."

Gavin elinin tersiyle çenesini ovuşturdu. Bunu yapmayı kendisi de istemiyordu. Michael'dan kaçıyorlardı fakat bir noktada hayatına devam etmesi gerekiyordu. Michael, Remus'un resmi lideri olduğundan beri Gavin'in işi biraz daha zorlaşmıştı. Lanston'un tüm kurtları birleştirme fikri, Gavin'e hiçbir zaman bu kadar apesca görünmemişti. Bir yıl öncesine kadar Michael'ı rahat bir şekilde öldürebilir, üstelik bunun için onur dövmelelerinden birini alırdı. Şimdi ise bürokrasiye takılmıştı. İçgüdüleri ise bunu umursamıyordu.

"Bana yardım etmek zorundasın," dedi Hilary, Gavin'i ikna etmek için. "Ada bir şeyler karıştırıyor, Peratha patlamaya hazır bombadan farksız ve Murat'la Dawson her ne çeviriyorsa içinde bulundukları parti bile onları durduramıyor."

"Pekâlâ," dedi Gavin. Çeketinin önünü ilikleyerek gömleğinin kollarını düzeltti. "Gidip sevgilimi bulacağım ve güzel bir akşam geçireceğiz. Kimsenin hareketleri için endişelenme. Onu ben hallederim."

"Teşekkürler. Sana borçlandım," dedi Hilary. Gavin dudaklarını araladığında Hilary küfrederek bir ayağını yere vurdu. "Evet, doğru duydun. Borçlandığımı söyledim ve sakın burada tahsil etmeye çalışma."

"Sorun değil. Üç yıl bekleyeceğim," dedi Gavin. Koluna dokunarak yanından geçti.

Hilary kafası karışık bir şekilde onun uzaklaşmasını izledi. Gavin'in Hunter hakkındaki planları düşündüğünden habersizdi. Gavin ve Ada'nın çoktan hazırlamaya başladıkları eğitim değerlerini pek de memnun etmeye bilirdi fakat dört çocuk da en temel şeylerden başlayacaktı.

Gavin, Deborah'ın beline sarılıp onu kendisine yaklaştırdığında ikisi de derin bir nefes aldı. Deborah ellerini Gavin'in yüzüne koyarak tatlı bir öpücük verdi. "Demek benimle dans edeceksin. Önce sorman gerekmiyordu mu?" dedi Deborah.

"Sorular, birbirini tanımayan insanlar içindir."

"Çok yanlış ama keyfim yerinde, bu yüzden itiraz etmeyeceğim," Deborah hemen yanlarındaki masaya uzandı. İki kadeh alarak birini Gavin'e uzattı. Gavin bakışlarını konukların üzerinde dolaştırırken kadehin tamamını farkında olmadan bir seferde bitirdi. Deborah elini Gavin'in boynuna götürerek başparmağıyla yanağını okşadı. "İstemediğin kimsenin sana yaklaşmasına izin vermem. Fark ettin mi, bilmiyorum ama bu elbise net bir mesaj veriyor," derken elini karnından kalçasına doğru kaydırdı.

Gavin, Deborah'ı baştan aşağı incelerken gözleri sarının birkaç tonuyla renklendi. "Diğerlerini bilmiyorum ama bana verdiği mesaj çok açık," dedi. "Partiye yatak odasında devam etmeye ne dersin?"

"Ama bu elbiseyi daha otuz dakika önce giydim. Hiç değilse bir saat daha üzerimde kalmalı."

"Bir saat... Tamam. Buna dayanabilirim."

"Gerçek bir kahramansın." Deborah bir koluyla Gavin'e sarılarak başını kulağına doğru kaldırdı. "Bu gece gönüllü koruman olacağım. Mecbur kalmadığın hiç kimseyle konuşmayacaksın," dedi Deborah. Bardağı dikkatli bir şekilde tutmaya devam ederken Gavin'in kolları arasında müziğe uygun bir şekilde sallandı. "Merak etme, ücretsiz çalışıyorum."

"Sorun değil. Ödeme yapmanın bir yolunu bulurdum," dedi Gavin omuz silkiyerek.

"Beni karşılayamazsın, tatlım. Bedelim yüksektir."

"Geçtiğimiz iki asırdan sonra bunu tahmin etmek hiç zor değil, Debby." Başını eğerek Deborah'ı saçlarından öperken bir elini belinde dolaştırıyordu. Deborah gibi müzikle sallanmasa da onu kısıtlamıyordu.

Deborah'ın sıcaklığı, vücudunun yakınlığı ve kokusu Gavin'i rahatlatırken bakışları arkadaşlarının üzerinde dolaşıyordu. Hilary haklıydı. Bir şeyler oluyordu ve kim, ne planlıyorsa Lanston'ın hiç hoşuna gitmeyecekti.

Murat ve Dawson rahat bir şekilde sohbet ediyormuş gibi görünmelerine rağmen Gavin onları tanıyordu. Gelen konukları izliyor, bazıları hakkında aralarında konuşuyorlardı. Pencereye yakın olmaları ve müzik grubunun hareketlenen şarkıları yüzünden sesleri, gürültü arasında kayboluyordu. Gavin ne yaptıklarından tam anlamıyla emin değildi fakat birini aradıklarını düşündü. Belki belli birini değil, bir grubu ama kesinlikle aradıkları bir şey vardı ve her kimi ya da kimleri arıyorlarsa bu kişi Tarafsızlardandı.

Gavin hafifçe dönerek Ada'ya baktı. Peratha'nın yanında, parmaklarının arasında çevirdiği bir mumla birlikte duruyordu. Gavin, son zamanlarda Ada'nın başka bir araştırmanın içerisinde olduğundan şüphelenmişti. Dawson'ın sormasıyla da şüphesi doğrulanmıştı. Lanston için çalıştığından Gavin bunun ne olduğunu öğrenmek istememişti. Bu hem Gavin'in canını sıkacak hem de Ada'yı zor durumda bırakacaktı. Şimdi ise merak ediyordu. Tıpkı Dawson gibi Ada da Tarafsızları izliyordu.

"Bunların derdi ne?" dedi Gavin sessizce. "Tarafsızları araştırmaları, Remus'tan bir lider öldürmelerinden bile daha tehlikeli."

"Neden bahsediyorsun? Böyle konuşma," dedi Deborah. Parmak uçlarını Gavin'in dudaklarına bastırdı. "Ne yaptıklarını biliyorlardır, tamam mı? Eğer yardıma ihtiyaçları olursa biz buradayız. Onun dışında işlerine karışmamıza gerek yok."

"Ama bu çok mantıksız."

"Yine de doğru olduğu gerçeğini değiştirmiyor, Gavin."

Ruis, Tarafızların olduğu yere doğru yürürken Gavin'i görmesiyle duraksadı. "Kötü kolların ve soluk tişörtlerin olmadan seni tanıyamayacaktım. Nasılsınız?" dedi Ruis.

"İncinmiş," dedi Gavin. Deborah dudaklarını aralamıştı ki Gavin ona izin vermeden konuştu: "Davete kötü kollarım ve soluk tişörtlerimle katılmamam için yarım saat boyunca uğraştığımı anlatacak."

"Kesinlikle başarılı bir iş çıkarmışsın," dedi Ruis.

"Teşekkürler," dedi Deborah. Kibar bir şekilde başını eğip içeceğini yudumladı. Peratha'nın elindeki kumaş parçalara ayrıldığını gördüğünde onun hâlâ Creon'dan dolayı endişeli olduğunu anladı. Muhtemelen elbisesinden bir parça kumaş kopardığının farkında bile değildi. "Peratha'ya kontrol edeceğim."

"Hey," dedi Gavin. Onu bırakmaya gönülsüz bir şekilde kolunu beline sardı. "Korumam olduğunu sanıyordum."

"Evet ama..." Deborah bir kez daha Peratha'ya baktıktan sonra önüne döndü. Creon da ortalıkta görünmüyordu ve belli ki henüz Lanston'ı ikna edememişti. Peratha'yı ilk defa bu kadar endişeli ve mutsuz görüyordu. Dawson ve Ada'nın evlendiklerini öğrendiğinde bile bu kadar depresif bir ruh hâline girmemişti. "Ruis," dedi Deborah bardağını masaya bıraktırken. "Ben geri dönene kadar burada kalıp yaklaşanları kovalayabilir misin? Kimse sana *hayır* diyemez."

"Bu doğru. *Hayır* denmesi zor biriyimdir," dedi Ruis.

"Gerek yok, gerçekten," dedi Gavin. Elini biraz daha sıkılaştırarak Deborah'i tuttu. "Zaten çıkmayı planlıyordum."

"Ama öncesinde beni dansa davet edersen, değil mi?" dedi Ruis.

Deborah, Gavin'in şakınlığından faydalanarak elinden kurtuldu. Gavin'in tekrar yakalamasına izin vermeden hızla uzaklaştı. Dişlerini sıkarak hırlamasını bastıran Gavin, özür dileyen bakışlarıyla Ruis'e döndü. "Akli karışık olduğundan öyle söyledi. Benim için böyle bir şey yapmana gerek yok. Ayrıca seninle dans edemem," dedi.

"Neden?"

"Görünüşün, ırkın, yaşı ve topluluğun yüzünden."

Ruis iç geçirerek başını çevirdi. Bir İsimsiz olarak büyümek, Ruis için hiç kolay olmamıştı. Küçük bir toplulukta büyümek de öyle. Buna rağmen yapıldıkları yerde hiç kimse birbirinin ırkını ya da rengini umursamazdı. Tüm kurtlara zorla alıştırılmış ve öğretilmiş bu kalıplar, Ruis'e anlamsız geliyordu. Dünyayla tanıştıktan beri bunun tam tersi için öylesine mücadele etmişti ki her türlü ön yargıyla karşılaşmıştı. Artık beklemişti.

"Anlıyorum, Gavin," dedi Ruis. "Seni zor durumda bırakmak istemem."

"Bu benimle alakalı değil. Ben hiç kimseyim. Asıl zor durumda kalacak olan sensin."

"Michael yüzünden mi korumaya ihtiyacın var?"

"Gidip Dawson'ın yanında durabilirim. Kimse ona gönüllü bir şekilde yaklaşmıyor."

"Ah, bu çok üzücü," dedi Ruis ama gülümsemeden edemedi. Elini uzatarak Gavin'in tutması için bekledi. "Unutma, kimse bana *hayır* diyemez."

Gavin bunu gerçekten diyemedi. Ruis arkası dönüp gidebileceğin biri değildi. Öyle bir duruşu ve öz güveni vardı ki karşısındaki herkes ona saygı duyuyordu. Gavin bardağını bırakıp Ruis'in elini tuttu ve dans edenlerin arasına katıldılar. "Buraya Lanston'ın davetiyle geldiğini sanıyordum," dedi Gavin. Elini Ruis'in beline koyup aralarında dikkatli bir mesafe bıraktı.

"Öyle ama genç bir lider olarak sadece eğlence amaçlı düzenlenmiş partilerde bile bazı zorunlulukları var. Kendi kendimi eğlendirmesini bilirim." Ruis anaç bir tavırla Gavin'in gömlek yakasını düzeltti. Elinde olmadan Gavin'e karşı şefkat duymaya başlamıştı. Sadece şefkat değil, aynı zamanda saygı da hissediyordu. "Michael'la neden yüzleşmek istemediğini anlayabiliyorum. Ben de biyolojik ailemi hiç tanımadım. Onları merak ediyor olmama rağmen şu anda karşıma çıksalar ne yapacağımı bilemezdim. Bu, gerçekten kafa karıştırıcı bir durum."

"Ve kesinlikle konuşmak istemediğim bir konu."

"Ne yazık," dedi Ruis ve devam etti: "Michael'i pek tanımam fakat durumu onun bakış açısıyla yorumlamaya çalıştığımda çok üzücü geliyor. Varlığını bile bilmediğin oğlunun karşına çıkması zor olmalı."

"Birkaç kişi sadece durmuş, bizi izliyor. Bundan hoşlanmadım."

Ruis, Gavin'in çenesini tutarak kendisine bakmasını sağladı. "Hiç kimseye girmedeği bir sınavdan puan veremezsin."

"Eğitmen olduğumu bildiğin için mi böyle bir örnek verdin? Geri zekâlı değilim, normal konuşabilirsin."

"Terbiyesizleşmeni kişisel algılamıyorum."

"Özür dilerim," dedi Gavin içtenlikle. "Ama sahiden bu... Hayal kırıklığından ibaret. Babamın varlığını bilmesini ve buna rağmen araştırmamasını tercih ederdim."

"Neden?"

"Çünkü böylece gidip onunla kavga edebilirdim. Hiçbir suçu yokken bu zamana kadar babasız kalmamdan kimi sorumlu tutacağım? Beni büyüten ve Aleur'ta belli bir konuma gelmemi sağlayacak kadar iyi bir eğitim almamı sağlayan annemi mi? İçimde çocukluktan kalma bir öfke var. Bir türlü kaybolmasını sağlayamıyorum. Ve tüm bunları bana söylediğin

için sana da sinirliyim. Gerçekten insanları konuşturmak konusunda tuhaf bir gücün var."

"Affedersin," dedi Ruis. Bir elini omzuna yaslayıp diğer eliyle Gavin'in boştaki elini tutmuştu. "Seni zorlamak istememiştin. Konuşmak iyi geldi, değil mi?"

"Hayır, midem bulanıyor."

"O zaman yüzüne bak. Güzel bir şey görmek iyi gelir."

Gavin gülerек başını salladı. "Kesinlikle işe yarıyor," dedi.

"Söylemişim."

"Bölmüyorum, değil mi?" dedi Lanston. Gavin birden dans etmeyi bıraksa da şaşkınlıktan Ruis'i tutmaya devam ediyordu. Lanston elleri cebinde dururken sabırsız fakat sakin bakışlara sahipti. "Gavin?"

"Lanston," dedi Gavin.

"Çekilebilirsin."

"Anlaşıldı." Gavin birden geri çekildi. Normal bir zamanda Lanston'la biraz daha oyalanmak hoşuna gidebilirdi fakat şu anda dikkat çekmeden bu geceyi sonlandırmak istiyordu.

"Dans için teşekkürler," dedi Ruis. Gavin başını sallayıp arkadaşlarının yanına gitti. Ruis bir süreliğine onu gözleriyle takip ettikten sonra Lanston'a döndü. "Emrindeki tüm kurtlar senden korkuyor mu?"

"Şuradaki hariç," dedi Lanston, Ada'yı gösterirken. "Tehdit ettim, kovdum, birkaç kez bağurdum. Hiçbir şey işe yaramıyor."

"Gücünden dolayı."

"Anlamadım."

"Ada'nın bir alakort olduğunu biliyoruz. Bu da karşısındaki kurtlarla derin ve karşı konulmaz bir empati kurduğu anlamına gelir. Birlikte ne kadar zaman geçirirseniz duygularına o kadar bağlanırsınız, ayırt eder. Seni tanımadığı zamanlarda bile duygularını tanıyordu. Bu da seni sevmesini sağlamış."

Lanston burun kıvrarak bunu düşünmemeye çalıştı. İfşa olmaktan hoşlanmazdı. Hiçbir şekilde. Ada'yla bağ kurdukları bir gerçektir. İlk başlarda tek amacı onu stratejik bir şekilde değerlendirmekti. Şimdi ise vazgeçmek istemediği avantajlarından birine dönüşmüştü. Arkadaş oldukları söylencemezdi. Lanston'ın hiç arkadaşı yoktu fakat yaklaştığı bir an varsa oradaydı.

"Herkesle konuşabildin mi?" dedi Ruis.

"Önemli olanlarla. Bir parti vermenin sorumluluğu olduğunu unuttum. Sadece davetli olmak çok daha eğlenceli," dedi Lanston. Hiç değilse kalan diğer iki akşam boyunca bu duruma daha az maruz kalacaktı. Neredeyse katılan herkesi görmüş, çoğuyla birkaç dakikadan fazla sohbet etmişti. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Biraz gergin olduğumu söyleyebilirim. Ama müzik hoşuma gitti ve ortam öylesine güzel ki kimsenin olumsuz bir şey düşünmediğine eminim." İçki servisi yapan kız yanlarında durduğunda Lanston iki tane bardak alıp birini Ruis'e uzattı. Ruis içkisini yudumlarken bakışlarını Lanston'ın üzerinden ayırmıyordu. "Beni dairene mecbur bıraktığı için Ada'ya çok kızmadın, değil mi?"

Lanston gözlerini ovuşturup elini başının üstünde kaydırdı. "Ve bunu tüm kurnazlığıyla yapmaya çalışmasına rağmen anlamış olan beni biraz utandırdı. Karışmamamı söyledim, yemin ederim. Ama hayatıma burnunu sokmaktan sadıstçe bir zevk alıyor. Her konuşmamızın sonunda onu kovmak zorunda kalıyorum. Sınır denen şeyden haberi yok."

"İyi özellikleri, sinir olduğun özelliklerinden daha fazla olduğu için onunla çalışıyorsun. Buna odaklanman yeterli." Ruis bardağı iki elinin arasında tutarken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Karışmamam gerektiğini ve bu konunun hassas olduğunu biliyorum ama araştırma konusunda Hilary ya da Ada'yla konuşma fırsatı bulabildin mi?"

"Hilary tüm bu davet organizasyonu ile ilgileniyordu. O yüzden aklını karıştırmak istemedim. Ada'ya ise konuyu açtım ama dediğim gibi katılıp katılmayacağını sormayacağım. Üstelik bu akşamık yeterince iş konuştum. Başka bir şeyden bahsetmek ister misin?"

"İş dışında konuşmayız ki."

"Bu doğru değil," dedi Lanston.

"En sevdiğim zehri biliyor musun? Defalarca izlediğim filmi? Ya da siyah beyaz dönemde birkaç rolde oynadığımı?"

"Bunların hepsi senin için de geçerli," dedi Lanston. Ruis'in bir zamanlar aktis olduğuna inanmak hem zor hem de çok kolaydı. Kendi zamanının ötesindeydi, insanları seviyordu ve farklı şeyleri denemek için bol zamana sahipti. Lanston'ın hâlâ çözemediği sebeplerden dolayı Ruis, son birkaç yılın öncesinde bürokraside veya yönetimde yer almamıştı.

"Benim için geçerli mi?" dedi Ruis. Bardağını parmak uçlarıyla tutarken kollarını bağlayarak gülümsedi. Başını hafifçe yana eğmesiyle saçları omzunu sıyrarak önüne doğru düştü. "Küçük yaşlarda Aleut'tan ayrıldığını ve o zamandan beri lider olmak için eğitim gördüğünü biliyorum. İnsanlarla hiç iletişimin yok, saygısızlığa tahammül edemiyorsun ve hayatında en değer verdiğin kişi kız kardeşin. Farklı renklerden hoşlanmana rağmen belli nedenlerden dolayı sadece beyaz ve tonlarını giyiyor ya da kullanıyorsun. Sinirlendiğin zaman gözlerinin etrafında sarı harçlar beliriyor. Sanırım şimdi de görebiliyorum," derken gözlerini kısarak Lanston'ın yüzüne yaklaştı.

"Tanrı'm, sinir bozucusun," dedi Lanston başını geri çekerek. "Sığ biri olduğumu söyleseydin daha hızlı olurdu."

"Ama böyle daha fazla eğlendim."

"İşten başka bir şey konuşmadığınızı söylediğin hâlde tüm bu ayrıntıları nasıl biliyorsun?"

"Beni hafife mi alıyorsun?"

"Böyle bir hatayı asla yapmam. Sadece anlamaya çalışıyorum," dedi Lanston. Cevap bekliyor olmasına rağmen Ruis, konuşmanın bittiğini gösterircesine dans edenleri izliyordu. Lanston da Ruis hakkında bilmemesi gereken bazı bilgilere sahipti. Bunlardan öylece bahsedip rakınlı bir sapık gibi görünmek istememişti. Belli ki Ruis aynı kaygılara sahip değildi. "Benimle dans edecek misin? Yoksa tek hakkını Gavin'le mi harcadın?"

"Kibarca sorduğun için..." Ruis ona uzatılmış olan eli tuttu. Lanston ve Ruis dans edenlerin arasına katıldığında müzik yumuşak bir geçişle değişti. Ruis elini Lanston'ın göğsüne yasladığı sırada birkaç saniyelikliğine ayakları hareket etmeyi kesti. Yüzüne mâni olmadığı bir gülümseme yerleşirken Lanston'a baktı. "Bu şarkıyı hatırlıyorum," dedi.

"Paris'te seni gizlice izleyip dans ettiğini izlemek uzun bir süre bana işkence etmişti. Zihnimin gerisinde sürekli bu müzik çalıyordu."

"Artık saklanman gerekmiyor," dedi Ruis.

"Özgürlüğünle beraber sorumluluklarının da artması berbat bir denge."

Ruis'in buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Herkesin eğleniyor olması ve müziğe kapılması sayesinde kalabalığın içinde yalnızlardı. Bu yüzden Ruis tereddütsüz bir şekilde elini Lanston'ın yanına götürdü. Sıcak teni Ruis'i farklı bir yönden tatıyor, hayatta hissettiriyordu. Lanston, Aleut'un ve birleşmeyle birlikte Remusların sorumluluğunu almıştı.

Buna rağmen her şey öylesine umut vadeliyordu ki Ruis hayal kurmaktan bile korkuyordu.

10

"Rayleen'in yanındaki adam, konuştuğunu gördüğüm Tarafsız değil mi?" dedi Dawson.

Ada omzunun üstünden bakıp önüne döndü. "Sanırım," dedi.

"Tüyşür."

"Evet, o," dedi Ada. Sırtını Dawson'ın göğsüne yaslamış, gecenin ilerleyen saatlerinde daha rahat ve keyifli bir şekilde eğlenen kalabalığı izliyordu. Karının üzerinde duran Dawson'ın ellerine dokundu. "Sana bir şeyleri anlatamıyor olmam endişelenmeni gerektirmiyor. Biraz rahatla." Başını omzuna yaslayarak bakışlarını Dawson'a çevirdi. "Günlerdir zorlamama rağmen Eric'le ne yaptığını bana anlatmıyorsun. Eminim ki senin bazı şeyleri konuşmanı engelleyen zorunlulukların yoktur."

"Yeterince meşgulsün. Bir de bunu düşünmeni istemiyorum."

"Ama anlamadığın için çok daha fazla düşünüyorum."

"Tamam, bir sebebi daha var," diye itiraf etti Dawson. Dudaklarını Ada'nın jakeğine bastırarak içten bir öpücük bıraktı. "Son zamanlarda Stone'la çok fazla vakit geçiriyorsun. Ona her şeyi anlatmanı istemedim."

"Onun duymasından çekindiğin bir şey mi yapıyorsun?"

"Bu akşam normalden biraz daha fazla mı karamsarsın acaba?"

Ada dudaklarını kıvrıp bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Kendisi bazı şeyleri saklarken Dawson da aynıysa yaptığı için kızabilir miydi? Üstelik Dawson onu böyle sarmış, kalp atışlarını kendi vücudunda hissedip dudaklarını saçlarının üstünde dolaştırırken negatif duygular aklından hızla uzaklaşıyordu. Derin bir nefes almaya çalıştığında elbise yuzaından soluğu yarım kalınca gözlerini devirdi. "Gecenin sonunda üzerindeki elbiseyi yırtmana izin vereceğim."

"Ve asıl parti o zaman başlayacak," dedi Dawson.

Ada gülümseyerek parmak uçlarını, elinin üstünde dolaştırdı. "Dolunayda ava katılamamıştım. Birlikte avlanmaya ne dersin?"

"Ama yine de elbiseyi ben yırtacağım, değil mi?"

"Söz veriyorum."

"O zaman tamam."

Ada, Dawson'ın bileğini tutarak saatine baktı. Neredeyse iki olmuştuk. Bakışları Ruis ve Lanston'un üzerindeyken hafifçe doğruldu. Dawson'ın kolları arasında dönerek yüzüne baktı. "Çok ufak bir iğim var. Sonrasında avlanabiliriz. Yirmi dakika sonra arka bahçede buluşalım mı?"

"Ne yapacaksın?"

"Çok güzel bir şey."

"Ada?"

"Bana bu ses tonunu kullanma. Kendimi çocuk gibi hissediyorum."

"Baren sahiden öyle davranıyorsun ama," dedi Dawson. Ada kollarını kaldırdığında Dawson eğilerek alından öptü. "İhtiyacın olursa çağır. Yirmi dakika sonra görüşürüz."

Ada elbisesinin kuyruğunu düzelterek salondan çıktı. Koridorun sonunda bekleyen Creon'u gördüğünde koluna dokunup merdivenlere yönlendirildi. "Ne zaman geldin?" dedi Ada.

"Bir saat önce," dedi Creon.

Dışarı çıktıklarında Ada topuklu ayakkabılarıyla yürümekte zorlandığından Creon'un koluna girdi. "Lanston saat ilerledikçe keyifli bir hâle girdi. Konuşmak için daha uygun bir zaman bulamazsın. Rahatla biraz. Bu gece halledeceğiz, tamam mı? Neden bu kadar gerginsin?"

"Günlerdir Peratha'yla birkaç kelime haricinde konuşmadım. Felicia'nın dengesiz büyüleri beni karmakarışık yaptı. Sapık gibi Lanston'ı takip ediyorum. Son günlerde hayatım tamamen kontrolümden çıkmış gibi."

"Ama sonucu çok güzel olacak. Felicia için ne yapabileceğimize bakacağız, tamam mı? Yarın sabah Zaina ile konuşacağız; Dawson, Lavina'yı çağırды. Eğer gerekirse daha fazlasını da yaparız. Felicia iyi olacak, buna eminim."

"Ne yapıdığını anlamıyorum. Bir an ölecek kadar kötü hissediyor, birkaç dakika sonra ise hiçbir şey kalmıyor. Herhangi birinin böyle bir şey yaşadığını gömemiştim."

"Yavaş yavaş gidelim. Her seferinde tek bir sorun."

Lanston ve Ruis'i gördüklerinde onlara doğru yürümeye başladılar. Creon öylesine gergin ve stresliydi ki Ada kendi düşünceleri dâhil her şeyi zihnine kapatmak istedi. Kardan anıdırılmış patikada yürürken Lanston onları görse de yerinden kıpırdamamıştı. Bunun bir sebebi de taş banklardan birine oturan Ruis olmasıydı.

"Partiye katılmayacağını sanıyordum," dedi Lanston.

"Katılmadım," dedi Creon. Kolunda duran Ada'nın elini tuttu. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Pekâlâ, ikimiz için de bunu kolaylaştıracağım," dedi Lanston. Ceketinin önünü açarak ellerini ceplerine yerleştirdi. "Evliliğinizi onaylamıyorum ve kısa bir süre içerisinde bu değişir mi, bilmiyorum. Sadece şu an için olanı söylüyorum, hepsi bu."

"Beni tanımadığın için evlenmememiz gerektiğini düşünüyorsun ama beni tanımaya çalışmıyorsun bile," dedi Creon.

"Çünkü bunu istemiyorum ve sürekli peşimde dolayan iğimi kolaylatmıyor."

"Belki tam tersini denemelisin," dedi Ruis. Lanston içten içe susmasını arzularak ona baktı fakat Ruis bacak bacak üstüne atarak konuşmaya devam etti: "Tanımadığın biri adına yarıda bulunman Aleut ve Remuları birleştirmek için çabalayan bir lider için oldukça yanlış görünüyor."

"Creon'u bir lider olarak değil, bir kardeş olarak reddediyorum."

"Bu karakterinle alakalı, Lanston. Peratha'nın senin tanımaya uygun gördüğün biriyle mi evlenmesini umuyorsun?" dedi Ruis.

"Aklımdaki tam olarak buydu," dedi Lanston. Ada alaycı bir ses çıkarırken Lanston bakışlarını ona çevirdi. "Sakin yoruma bulunma. Ve şu küçük oyunlarından vazgeç. Seni kovmama bir ihlal hakkın kaldı."

"O hakkımı, Peratha ve Creon'un evliliğini onaylamana ikna etmek için kullanabilir miyim?" dedi Ada.

Lanston bükünlükle başını iki yana sallarken çekip gitmek istiyor fakat Ruis'i Ada ve Creon'la bırakmayı göze alamıyordu. "Benden ne istediğini anlamıyorum. Birbirinize bu kadar aşksanız düşüncemin ne önemi var?"

"Benim için yok," dedi Creon. "Fakat Peratha ailesinden kimseyi kaybetmek istemiyor. Belki biraz daha uzun sürer ama onu tam tersine ikna edebilirim."

"Söylediklerine dikkat et," dedi Lanston. Creon'un üzerine yürürken. "Benim evimdesin, sadece bir misafirsin ve güçlerinin kontrolünü kazanamamış bir silâhsın. Sizin türünüzün ne kadar tehlikeli ve dengesiz olduğunu defalarca gördüm," derken bakışlarını bu sefer Ada'ya kaydırdı.

"Bu çok kabaydı," dedi Ada mırıltılarak.

"Herkes birer adım geri çekilsin." Ruis ayağa kalkarak Lanston ve Creon'un arasına girdi. "Evlilik kararı sadece çiftleri ilgilendirir. Eğer bu durumdan memnun olmanın önündeki tek engel Creon'u tanımamansa belki de biraz vakit geçirmeye başlamalısınız," dedi Ruis, Lanston'a.

"Buna karışmaman gerekiyor," dedi Lanston.

"Tıpkı senin iki kişinin ilişkisine karışmaman gerektiği gibi mi?" dedi Ruis. Kelimelerinin aksine sesinde anlayış ve sevecenlik vardı.

"Peratha yetenekli ve akli başında biri fakat duygusal bakımdan fazla çocuksu. İncinmesi kolay. Meriel'den sonra bir süreliğine onunla ilgilendim

ama yeterli değildi. Ne yaptığının farkında olmadan onu babamın insana bıraktım."

"Kötü kararların en büyüğü," dedi Ada tımaklarıyla oynarken.

"İçeri döner misin sen?" dedi Lanston.

"Ama burası daha güzel," dedi Ada. Lanston'un gözlerinden neredeyse ayağ çıkacaktı. Ada onu biraz daha sınırlendirse olacak şey kesinlikle buydu. Ruis, Lanston'ı geride tutarken Ada buna güvenerek konuşmaya devam etti: "Peratha'nın mutlu olmasını istiyorsan onun yanında durmalısın. Karşısında değil. Yani uyarmam gerek; Kaiser, Peratha'yı kısıtlamaya başladığında sonu pek de iyi bitmedi."

"Yemin ediyorum, bir gün beni geri dönülmez bir şekilde kızdıracaksın," dedi Lanston.

"Creon'u tanımak için bir şans verersen dozu biraz azaltabilirim," dedi Ada.

"Ve ben de dozu biraz artırım," dedi Ruis kulağına doğru.

Lanston duraksayarak ikisine de tek tek baktı. Ada'ya daha az maruz kalmak ve Ruis'le daha fazla vakit geçirmek hoşuna giderdi. Bu, kabul edebileceği bir rüşvetti doğrusu.

"Bu kadar düşünme," dedi Ada gözlerini devirerek. "En nihayetinde Creon'la evlenecek olan sen değilsin ya."

"Rüyasında görür," dedi Creon mırıldanarak. Ada onu dürttüğünde boğazını temizleyerek gülümsedi.

Lanston memnuniyetsiz ve biraz da gönülsüzce başını salladı. "Tamam, Creon'u tanımak için çabalayacağım fakat bu asla sonuçtan memnun olacağımın garantisini vermez."

"Sorun değil. Sorun değil," dedi Creon hemen. "Bu onayına açık olduğum anlamına gelir. Gidip Peratha'yı görebilirim. Güzel konuşmaydı. İyi akşamlar," Creon eğilip Ada'yı yavaşından öptü. "Her şey için teşekkürler."

Creon uzaklaşırken Lanston, Ruis'in sırtına dokunarak yüzüne bakmasını bekledi. "Ada'nın seni bu durumun içine sokmasına nasıl izin verirsin?"

"Aşkların birleşmesi içindi," dedi Ruis omuz silerek.

"Ve harika bir plandı," dedi Ada. Ellerini birleştirerek iç geçirdi. Hemen sonra yüzünü buruşturarak olduğu yerde kıvrandı. "Gidip Dawson'ı bulmalıyım. Çözmemiz gereken bir konu meselesi var. İyi geceler."

Ada ayakta kalmasını çıkardıktan sonra yolu takip ederek arka bahçeye doğru yürüdü. Lanston başını eğerek Ruis'in gözlerine baktı. "Beni zor durumda bıraktın. Tuzağa düşürülmekten hoşlanmam. Üstelik kendi evimde."

"Tuzaktan çok, pazarlık için oluşturulan planlı bir toplantı diyebiliriz. Böyle şeyleri seversin."

"Verdiğin sözü her fırsatta hatırlatacağım. İlk olarak da birkaç dakika sonra daireme çıktığımızda."

"Ama parti daha bitmedi."

"Bizim için bitti. Gidelim haydi."

Daireye çıktıklarında Ruis izin isteyerek odasına geçti. Kıyafetini çıkarıp onu rahatlatacak bir duş aldı. Belki biraz uzun kalmıştı fakat kesinlikle ihtiyacı vardı. Aklındaki düşüncelerin biraz olsun yoluna girmiş olmasını umuyordu. Buna rağmen duygularını hesaplamaya çalıştıkça başarısızlıkla boğuştu. Ruis yukarı doğru düştüğünü hissediyordu. Kesinlikle uçuyordu fakat bu iyi anlamda değildi. Olamazdı.

Gün doğumunun yaklaştığı saatlerde Ruis şort ve atlarının üstüne sabahlığını geçirerek yatak odasından çıktı. Saçlarını başının üstünde toplamış, saatlerce giydiği yüksek topuklulardan sıkıldığı için ayaklarını çıplak bırakmıştı.

Lanston da ceket ve kravatından kurtulmuş, gömleğini pantolonunun dışına çıkarmıştı. Ruis çalışma masasına doğru gidip Lanston'ın el yazısıyla aldığı notlara göz atıp son okuduğu ve hâlâ açık duran kitaba baktı. Devlet ve yönetimle alakalı birçok filozof görüşünün yer aldığı derleme bir kitapçı.

Lanston gömleğinin kollarını çözüp dirseğine kadar kıvrırken Ruis'in yanına giderek masaya yaslandı. "İlgini çeken bir şey mi gördün?" diye sordu.

"Neden bu kadar çalışıyorsun?" dedi Ruis merakla.

"Çünkü mecburum."

"Birkaç dakikalığına gözlerini kapatırsan, eğlenirsen ya da kendine vakit ayırırsan tüm kurt ırkının yok olacağını mı düşünüyorsun?"

"Elbette hayır ama sınırlarım düzensiz geri dönülmez birkaç değişiklik olurdu."

Ruis onun bu hâline gülerken kitabı bırakarak masanın kenarına oturdu. "Etrafında çok daha fazla yardıma ihtiyacın var. Sen bir lidersin, Lanston. Fikirlerinin ağırlığı önemli olmalı. Aldığın aksiyonlar ve kararların etrafındaki insanları etkiliyor. Her şeyi tek başına yapabileceğini düşünmen biraz abartı ve gereksiz duruyor."

"Bir gün dinleneceğim," dedi Lanston başını sallayarak. "Düzensiz tam anlamıyla memnun kaldığımda."

"Seni biraz olsun tanıdıysam kendini ve içinde bulunduğun yapıyı geliştirmekten asla vazgeçmeyeceksin. Her zaman daha iyisi için uğraşacaksın."

"Doğrusu bu. Ama zamanla düzen kendi kendini geliştirecek," Lanston'un dikkatini masanın üzerindeki taze meyveler çekti. Davet için çıkarken burada olmadıklarına emindi. Ruis gibi masanın kenarına otururken meyve tabağını aralarına çekti. "Etrafindakileri idare etme konusunda bu kadar iyiyken nasıl olur da Tarafsızların yönetiminde yer almazsın?" dedi Lanston.

Ruis siyah üzümlerden koparıp ağzına atarken omuz silketti. "Lucianlar yönetimindeyken Kanada'daydım. Yaşlıların Einar'ı liderlikten alıp öldürmesine ve Lucianların peşine düşmesine şahit oldum. Einar delirmişti. Akli başında kararlar alamıyordu. Oğullarını bile görden çıkarmıştı fakat öldürülüş biçiminin hiçbir onurlu tarafı yoktu. Zihin sağlığı yerinde olmayan bir adama tuzak kurdular, kandırdılar ve intikam alacak biri kalmaması diye soyunu kuruttular."

Lanston başını çevirerek tabaktaki meyvelerden aldı. Lucian soyunun kurumadığı, aksine gitgide çoğaldığını bilen çok fazla kişi yoktu ve Lanston istemeyerek de olsa o kişilerden biriydi. "Bu yüzden mi Yaşlılarla birlikte yönetmiyorsunuz?" dedi.

"Çorum bulma jekilleri ve düşünceleri hoşuma gitmiyor," dedi Ruis. Dudağına bulaşan ürün suyunu başparmağıyla sildi. "Azüler kendilerini tüm kurtlardan üstün görüyor, hiç kimseyi ırklarına layık görmüyor. Yaşlılar ise bunun daha heteri. Kendileri dışında herkesin böcek sınıfından olduğuna inanıyorlar," dedi Ruis. Lanston güldüğünde Ruis ellerini kaldırdı. "Doğru söylüyorum."

"Ve tüm kalbimle sana inanıyorum," dedi Lanston. Aşağıya inerek Ruis'in karşısına geçti. Öne doğru eğilerek ellerini kalçasının iki yanından masanın üstüne bastırdı.

Ruis iki parmağının ucuyla tuttuğu meyveyi ağzına götürürken duraksadı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni davet ettiğimden beri... Doğrusu, bu parti aklımda olduğundan beri sabırlı olmayı amaçladım. Ne yapacağımı bilmiyorken seni karmaşık ve içinden çıkılmaz bir duruma düşürmek istemiyorum. İnan bana. Yine de aklımın bir köşesinde sürekli seni öpmek var," dedi gözlerini kapatarak. "Beni delirtiyor. Doğru düzgün uyuyamıyorum, düşünemiyorum. Bana soracağın soruları tahmin ediyorum fakat cevapları bilmiyorum. Seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, Ruis."

"Ama bir şey biliyor gibisin," dedi Ruis.

Lanston gözlerini açıp ona baktığında Ruis'in gülümsediğini gördü. Bu, Lanston'un kalbinin üzerindeki baskıyı artırmıştı. Güzelliğinin, Lanston'ı ne kadar etkilediğinden habersizdi. "Sadece bir şeyi. En önemlisini," dedi Lanston sessizce. Parmaklarını Ruis'in sabahlığının kuşağına geçirerek yaklaşmasını sağladı. Dudakları birleştiğinde Ruis, destek almak için masaya tutundu.

Lanston kendini öylesine kaybetmişti ki etrafındaki hiçbir şeyin farkında değildi. Kapıya gürültüyle vurulduğunda bile kulağına boğuk bir şekilde ulaştı. Nefes nefese geri çekildiler. Lanston dilini dudaklarının üstünde do-laştırırken sinirlenmemeye çalışarak ellerini yumruk hâline getirdi. "Şanssız mıyım yoksa fazla hoşgörülü bir lider mi?"

"İkisi de değil," dedi Ruis. Lanston'ı kendinden uzaklaştırarak ayakla-rına yere bastı. Sabahlığının önünü düzeltirken birkaç saniyelikliğine gözle-rini kapatarak toparlanmak için kendine zaman ayırdı.

Kapsi bir kez daha vurulduğunda Lanston, "Bekle!" dedi. Elini çene-sinde kaydırıp boğazını temizledi. "Tamam mı?"

"Evet," dedi Ruis.

Lanston muhtemelen nefret edeceği kişiye içeri girmesi için seslendi. Ha-yatının kalanı boyunca kime işkence edeceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Ormanın çıkışına yaklaşırken dönüşüm geçiren Ada ve Dawson bir sü-reliğine oldukları yerde durdular. Ada gözlerini ovuşturarak arkasına doğru baktı. Uzun zamandır görmediği kadar çılgın bir av olmuştu. Dawson ço-ğunlukla etrafında olsa da bir süreliğine onu kaybetmişti. Kendi avına odaklandığı bir noktada Dawson yeniden yanında belirmişti. Ada kendini ava ve içine çektiği heyecana kaptırmasına rağmen Dawson her zamanki gibi tedbirdiydi.

"Giyinmek ister misin?" dedi Dawson. Yere eğilerek parçalanmış mavi elbiseyi kaldırdı.

Ada gülerek pelerinin önünü kapattı. "Sanırım onu yarıya saklayaca-ğım," dedi.

"Bunu insanların içerisinde giyersen tüm ömrüme yetecek kadar kavgaya karışıp bir Cellar'ın öldürme rekorunu kırabilirim," dedi Dawson. Ada daha fazla gülerken Dawson, onu koluyla sararak tüm kaygılarını tek eliyle top-ladı. "Çocuklar tüm enerjisiyle bize saldırmadan önce biraz uyusak iyi olur."

"Taşı beni."

"Ne?"

"Haydi," dedi Ada. Uykulu ve miskin bir şekilde kollarını kaldırdı. "Taşı beni. Yeni gelini eşikten geçirmek gibi. Bunu hiç yapmadık."

"Yeni ya da gelin değilsin ama tamam. Seni taşımak için sebebe ihti-yacım yok."

Dawson onu kucağına almak için eğilmişken Ada omzuna dokunarak durmasını istedi. Aleut'un ön bahçesinden koşarak yaklaşan Eva'yı görmüştü. Ada gözüne batan şeylerden rahatsız olarak saçlarını geri itti.

"Seni bulmaya çalışıyordum," dedi Eva. Yanlarına geldiğinde ağzından soğuk duman çıkarak nefeslendi. "Laura hastalandı. Neyi var, bilmiyo-rum ama saatlerdir ateşi düşmüyor."

"Saatlerdir mi?" dedi Ada. "Neden şimdi haberim oluyor, Eva?"

"İyi olduğuna söyleyip duruyordu. Spor salonunun yanındaki soyunma odasında, yerinden kalkmak istemiyor."

Ada gımsesini işaret etti. Eva başını sallayıp geldiği hızla koşarak uzaklaştı. "Gidip ne durumda olduğuna bakayım," dedi. Ada. "Bu kadar geç haber verdiğine inanmıyorum."

"Henüz dönüştürme kurtlarda areç görülmesi normaldir. Vücut ısısı dengesini bulmaya çalışıyor. Sanırım öğrencilerin arasında ilk dönüşecek olan Laura. Sakin ol, panik yapma ve bunun düzelecek bir durum olduğuna anlamasını sağla."

Ada daha önce kurtların ergenlikteki ilk dönüşüm süreçlerini görmemişti. Öğrencileri ise birkaç yıl içerisinde bu aşamalardan geçecekti. Ada bu konuda konuşabileceği kişilerden fikir almış, birkaç kaynak okumuştur. Yine de heyecan verici, biraz da korkutucuydu.

Ada spor salonunun kapısını açarak Dawson'a döndü. "Mara uyanmadan gelmiş olurum," dedi.

"Üstüne bir şeyler giymeyi unutma," dedi Dawson.

Ada içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Hızlı davranıp duşların olduğu kama yürüdü. Saçlarını ensesinde topuz yapıp Dawson'dan kaçırdığı tokalardan biriyle bağladı. Pelerini çıkarıp dolabın içine attıktan sonra iç çamaşırlarını, eşofman altını ve tişörtünü giydi.

Öğrencilerin dolaplarının olduğu yere girdiğinde Laura'nın yerde oturduğunu gördü. Eva, Braxton, Caiden ve Abby de yanındaydı.

Ada, Laura'nın önünde diz çöktü. Sıkıca sarılmış olduğu battaniyeyi üzerinden alırken Laura gözlerini aralayarak itiraz etti. Ada ateşini kontrol ederken saçlarını geriye doğru iterek yüzünü açığa çıkardı. "Laura, beni dinle," dedi Ada. Battaniyeyi kenara atarak çenesini tuttu. "Bunları yaşayabileceğinizi sizinle konuştuk, değil mi? Hazırlıksınız. Odana gidip duş alacak ve kendine gelene kadar yataktan çıkmayacaksınız."

"Bu konuştuğumuz gibi değil," dedi Laura. Başını iki yana sallarken midesi bulandığı için yutkundu. "Daha kötü hissettiriyor. Bana yardım et."

"Korkma. Söz veriyorum, düzelecek." Ada onu kollarının arasına aldığı Laura yorgun bir hâlde göğsüne yaslandı. Vücudundaki dayanılmaz baskı ve nefesinin kesilmesi yüzünden ağlamaya başladı. Ada elini sırtında dolayarak sakinleşmesini umarken Caiden'a baktı. "Laura'yı odasına taşı," dedi. Laura, Ada'yı bırakmak istemeyerek yüzünü sakladığında Caiden geri çekilerek bekledi. "Hemen arkamızdan geleceğim. Seni yalnız bırakmayacağım," dedi Ada. Caiden, Laura'yı kucağına aldığı Ada ayağa kalkarak diğerlerine baktı. "Abby, birkaç gün Eva'nın odasında kal, gidebilirsiniz."

"Yardımcı olabilirim," dedi Abby.

"Biliyorum ve gerekli olursa haber veririm. Haydi." Abby ve Eva uzaklaşırken Ada iç geçirecek başını eğdi. Grubundaki en küçük iki kişiydi onlar ve şimdilik bu durumun sancılı tarafını görmelerini istemiyordu. Ada, Braxton'la beraber Caiden'i takip ederken ellerindeki aydan kalma lekeleri çıkarmaya çalışıyordu. "Caiden'la birlikte Laura'nın yanında dönüşümü kalacaksınız. Nöbet sırası kimsedeyse uyumak yok, Laura'yı yalnız bırakmak yok, tuvalet molası yok. Anlaşıldı mı?"

Birkaç hafta önce Ada dönüşüm süresinde yaşayabileceklerini anlatırken nöbetlere birbirlerinin yanında kalmaları gerekeceğini de söylemişti. Bu yüzden hazırlıklıydılar. Braxton başını sallarken Ada'nın geçmesi için kapıyı itti. "İlk nöbeti ben alırım," dedi.

"Laura şanslıysa bir hafta içerisinde ilk dönüşümünü geçirmiş olur ve hepimiz şanslıysak bu bir hafta içerisinde başka kimsenin kurdu uyanmaya kalkmaz."

Ada öğrencilerinin arkasından merdivenden çıkarken diğer koridordaki koşturmayı göz ucuyla gördü. Laura'nın hâlâ ağladığını duyduğu için dikkatini dağıtmadan merdivenden çıkmaya devam etti.

O sırada aynı koridorun diğer ucundaki merdivene yönelen Dawson, basamakları ilkişer ilkişer çıkıyordu. Ada'yı aşağıda bıraktıktan sonra odaya yeni girmişti ki Murat'ın çağırmasıyla tekrar çıkmak zorunda kaldı. Murat acele ettirdiğinden Dawson duş almadan kıyafetlerini giymişti.

"Ne olduğunu anlatacak mısın?" dedi Dawson.

"Emin değilim," dedi Murat. Hâlâ boynunda olan kravatını gevçeterек gömleğinin üst düğmesini açtı. "Parti bitene kadar Hilary'yle beraber kaldım. Daireye yeni girmiştik ki Hank geldi. Seni bulamamış. Nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu."

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Hiçbir fikrim yok. Gürültüleri takip etsek yeterli sanırım," dedi Murat.

Dawson ve Murat en üst kata çıkıp partinin yapıldığı büyük salomon yanından geçtiler. Açık kapılardan görebildikleri kadıyla etraf temizleniyordu. Önünde iki kişinin durduğu Peratha'nın odasına yaklaştıklarında Murat ve Dawson'un adımları yavaşlamıştı. Birbirlerine bakarken ikisinin de aklından sayısız kötü olasılık geçiyordu.

Hızla açılan kapılardan Peratha çıktığında ikisi de aynı anda nefes aldı. Ancak Peratha gibi birine zarar gelmesiyle doğacak bir karmaşa vardı.

Peratha, Dawson'ı gördüğünde yürümeyi kesti. Gözlerini karıştırtırken bir adım geri atsa da kaçmadı.

"Neler oluyor?" dedi Murat.

"Bir..." Peratha boğazını temizleyerek daireyi gösterdi. "Biri kötü yaralanmış. Ölmüş. Yani... Öldürülmüş. Benim odamda."

"Sen iyi misin?" dedi Dawson. Peratha başını sallarken gözleri doldu. Bakışlarını bir türlü kaçıramıyor, uygun kelimeleri bulamıyordu. Dawson'ın aklına gelen ilk kişi Ada olmuştu fakat onun da çocuklarının da nerede olduğunu biliyordu. Peratha'nın bakışlarından anladığı kadıyla kendisi için önemli biriydi ve Dawson herhangi birinin ismini söylemekten korkuyordu.

Murat, Dawson'ın aklından geçenleri bildiği için başını eğerek sessizce konuştu: "Senin yanına gelirken Deborah'i gördüm. Gavin'le beraberler."

Dawson farkında olmadan tuttuğu nefesini bırakırken odaya doğru yürümeye başladı. Peratha onu durdurmak için elini uzattığında çok geç kalmıştı. Dawson'ın dikkatini çeken ilk şey kanlı ayak izleri olmuştu. Çok fazla kan vardı. Etraf dağılmıştı. Kavgaya karışan her kimse kolay bir ölüm olmamıştı. Devrilmiş koltuğun arkasından hâlâ kan sızıyordu ve Dawson'ın kurbana dair görebildiği tek şey ileri uzanmış eliydi.

Koltuğun diğer tarafından öne doğru gelen Lanston'ın yanında Ruis de vardı. Onlar haricinde odadaki herkes hızla dışarı çıktı.

"Dawson," dedi Lanston boğazını temizleyerek. "Çabuk geldiğin için teşekkürler."

Dawson, Lanston'ın söylediklerini dinlemeden devrilen koltuğun etrafından dolaştı. Ölü bedenlere alışkındı. Gördüğü çoğu ölü bedeninin sorumlusu bizzat kendisiydi. Kan midelerini bulandırmaz, yapışkanlığı da kokusu da onu rahatsız etmezdi. Bunun bir sebebi, onları çok fazla tanımamasıydı. Vahşi bir şekilde öldürülmüş Rayleen'se Dawson'ın kabul edemeyeceği kadar yanlış görünüyordu. Boğaza parçalanmış, kalbi yerinden çıkarılmıştı. Dawson'ın daima gülerken gördüğü dudakları öylesine soluktu ki siyah teninde zıtlık oluşturmuştu. Beyaz saçlarının çoğu kan yüzünden kızıl görünüyordu.

Dawson dizinin üstünde eğilerek Rayleen'in yüzüne dokundu. Vücudu sıcaklığını koruyordu. Öldürülüşünün üzerinden on dakikaya bile geçmemiş olmalıydı.

"Kanatlar"

Lanston susması için Ruis'in elini tuttu. Ruis gönülsüz de olsa başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Ailesine haber verecek olan kendisiydi ve beraberinde birkaç cevap edinmesi bir bakıma işini kolaylaştırabilirdi.

Dawson, Rayleen'in açık olan gözlerini kapattı. Alnuna doğru kıvrılmış bir saç tutamını dikkatle düzeltti. Dawson onun uyurken bile ne kadar hayat dolu göründüğünü anımsadı. Rayleen uzun yaşamın her anını dolu dolu yaşamaya inanmış, kurt olmanın ona kattığı her şeyi sonuna kadar kullanmaktan çekinmemişti. Dawson onun ölümüyle bu şekilde yan yana gelebileceğini neredeyse hiç düşünmemişti. Bu kadar hayat dolu birinin ölmesi... Öylesine yanlış ve anlamsızdı ki...

Dawson gözlerini ovuşturup başını kaldırdı. "Fotoğraf makinesine ihtiyacım var. Ve Aliz'e," dedi.

"Aliz mi?" dedi Murat. Dawson başını salladığında Murat başka bir şey sormadan oradan ayrıldı.

"Tarafsızlar hariç misafirlerin hepsine Aleut'tan ayrılmama emri verildi," dedi Lanston.

Dawson her ne kadar istese de Rayleen'in duruşunu düzeltmek için kendini durdurdu. Nedenini bilmiyordu ama rahatsız görünüyordu. Arkasını dönerek yavaşça doğruldu. "Neden Tarafsızlar hariç? Belli ki bunu yapan onlardan biri," dedi Dawson.

"Arkadaşının başına gelenler için üzgünüm ama varsayımların sayesinde Cellar olmadığını umuyorum," dedi Ruis.

"Rayleen, sıradan bir Aleut ya da Remus'un öldüremeyeceği kadar yetenekli ve zeki bir kurt." Dawson sesini yükseltmemeye dikkat ederken ellerini yumruk hâline getirdi. "Tarafsızları resmi bir şekilde araştıramayacağımın farkındayım fakat hiç değilse bunun seçenekler arasında olduğunu bilmek isterim."

"Tarafsızları resmi ya da gayriresmi, hiçbir şekilde araştıramazsın," dedi Ruis. Bir adım öne çıkarak Dawson'ın karşısına geçti. "Rayleen ailenin bir parçasıydı. Yaşlıların varislerinden biriydi. Ölümünün sorumlusu her kimse açığa çıkartılıp cezalandırılacak. Bizim Cellar'ımız tarafından."

"Söylemem gerek, dikkatsiz bir Cellar'a sahipsiniz." Dawson, Ruis'in cevap vermesini beklemeden Lanston'a döndü. "Buranın boşaltılmasını ve isim bitene kadar kimsenin gelmemesini istiyorum. Rayleen, Aleut'tan ayrılmaya kadar işlenen suç benim sorumluluğumda. Yetki de benim elimde."

"Haklısın," dedi Lanston. "Bu bölgenin tamamen girilmez yapılmasını söyleyeceğim. Ruis ve ben çıkacağız. Rayleen ailesinin yanına gönderildiğinde yanına gel, ilk gözlemlerini konuşuruz."

Ruis kararız olmasına rağmen Lanston'ın ısrarıyla daireden ayrıldı. Dawson gözlerini kapatarak başını eğdi. Biri yüzünün ortasına yumruk atıp uyanmasını sağlarsa gerçekten mutlu olacaktı. İçinde bulunduğu duruma anlamı veremiyor olmasına rağmen yapması gereken şeyi biliyordu.

Murat kamerasıyla birlikte döndüğünde Dawson, dairenin ve Rayleen'in sayısız fotoğrafını çekti. Adım adım gitmesine rağmen bir yandan da sonucu düşünüyordu. Buna sebep olanı bulduğunda yapacağı şeyler aklını başında tutuyordu. Onun ölümünün araştırarak kişi her kim olursa Dawson'dan daha büyük bir pislige düşeceği kesindi.

"Dawson?" dedi Murat. Dawson çektiği fotoğrafları kontrol ederken kısaca Murat'a bakıp işine geri döndü. Memnun olmadığı fotoğrafların yenisini çekip bazı detaylara daha fazla odaklandı. Murat kapıyı kapattıktan

sonra kanlara basmamaya dikkat ederek Dawson'un yanına gitti. "Aliz Izlanda'daymış. Acilen yola çıkması gerektiğini söyledim fakat isim vermedim. Rayleen'in öldüğü gizli tutulmaya çalışılsa da yayılmasını engellemediler. Aliz, gelene kadar kimin öldürüldüğünü öğrenecektir."

"Tamam," dedi Dawson.

"Neden Aliz'i istedin?"

Dawson kamerayı indirerek Rayleen'in dline baktı. Küçük parmağı kırılmış, anormal bir açıyla duruyordu. Tırnaklarından biri sökülüştü. Dawson, Rayleen'in son nefesini vermesinin çabuk gerçekleşmediğini anlayabiliyordu. Duvardaki lekeler, devrilen eşyalara ve kırılan lambaya bakarken Rayleen'in mücadelesi gözlerinin önünden geçti.

Dawson birden doğrularak kendi etrafında döndü. "Onun da kanı olması," dedi.

"Kimin?"

"Katilin."

"Odanın hâline bakılırsa Rayleen savaşıyor fakat kanları nasıl ayırt edebilirsiniz ki?"

"Büyü yoluyla ayırt edilebilir sanırım. Yine de buradaki enerji her şeyi altüst eder. Telefonun yanında mı?" dedi Dawson. Murat ceplerini karıştırarak telefonunu buldu. Birçoğunun kullandığı türden kapaklı, internet bağlantısı olmayan eski bir modeldi. Dawson başparmağıyla telefonun kapakını kaldırarak rehbera girdi. Numarayı bulmaya çalışırken Murat'a göz attı. "Ben Rayleen'in, evine götürülmesiyle ilgilenirken fotoğrafların basımını halleder misin? Benim ofisimi kullanabilirsin."

"Tamam," dedi Murat kamerayı alırken. Halının lekeler kalmış nadir yerlerine basarak daireden ayrıldı.

Dawson aramayı yaptıktan sonra açılmasını beklerken bakışlarını Rayleen'e çevirdi.

"Efendim," dedi aramayı cevaplayan Ali.

"Neredesin?"

"New York."

"Buraya gelmen gerekiyor," deyip saatini kontrol etti. Altıya biraz geçmişti. "Saat on ikide burada olabilir misin?"

"Ne oldu? Herkes iyi mi?"

"Bir cinayet işlendi ve alabildiğim her türlü desteğe ihtiyacım var. Ayrıca sıra dışı bazı yöntemleriniz ve olanaklarınızın olduğunu biliyorum. Burada çok fazla kan var. İncelenmesi için yardımcı olabilirsiniz. Kanı eşleştirmek için analiz edebileceğimiz bir veri tabanı yok ama."

"Benim var."

"Nasıl?"

"Geldiğimde anlatırım. Kim öldü?"

Ali'nin sesinde herhangi bir değişiklik olmamasına rağmen Dawson onun korkusunu hissetmişti. Karısına aşık olan bir adamla empati kurmak istemesine rağmen bunun önüne geçememişti. Ali'nin dürüst ve fedakâr yanı Dawson'ı rahatsız eden bir şekilde saygısını kazanmasına sebep olmuştu.

"Kim öldü?" dedi Ali bir kez daha.

"Ada değil," dedi Dawson. Ali'nin mırıldanarak konuştuğunu duydu. Dawson aralık duran pencereye doğru gidip perdenin kenarını tutarak bulaşan herhangi bir şey var mı diye kontrol etti. Katilin buradan girme ya da çıkma ihtimalini düşündü. "İhtiyacın olan bir şey var mı? Sen gelmeden ayarlayabilirim. Zaman kaybetmemiş oluruz."

"Cinayet, kapalı alanda mı işlendi?"

"Evet."

"Vücudun yerinden kaldırılmamasını tercih ederdim fakat bunun ihtimalinin zayıf olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden her açıdan fotoğraflanması da işe yarar. Kapıları ve pencereleri kapalı tutun. İçeri hiç kimse girmesin. Vücut taşınırken kanlara basmayın, eşyalara dokunmayın. Her şey mümkün olduğunca bulduğunuz gibi kalsın. Bazı malzemelere ihtiyacım olacak. Sana bir liste gönderirim. Kırk beş dakika sonra bir uçak var. Ona binirim."

"Teşekkürler."

"Benden yardım istediğine göre senin için önemli biri olmalı. Yani... Sorun değil. Görüşmek üzere."

Arama sonlandığında Dawson telefonu cebine koydu. Pencereleri ve balkon kapısını kapatarak kilitledi. Ali gelene kadar Rayleen'in götürülmesiyle ilgilenecek, gerekli malzemeleri toplayacak ve katile vereceği cezayı düşünerek biraz olsun kendini teselli edecekti.

Koridorda koşuran Ada, Dawson'ı görene kadar nefes almamıştı. Peratha'nın odasının karşısında duvara yaslı bir şekilde yere oturmuştu. Kollarını dizlerine yaslamış, bakışlarını kapıdan ayırmıyordu. Ada, bir an Dawson'ın duygularıyla sendelese de kendini çabuk toparladı. En son ne zaman böylesine öfke, nefret ve kaybolmuşluk hissettiğini hatırlamıyordu. Tüm kötü duygular bir anda yükselmiş, hangisinin galip geleceğine karar vermek için birbirleriyle çatışmaya girmiş gibiydi. Ne hisseceğini yaşamış olan Dawson ise sensememiş bir hâlde donup kalmıştı.

Ada onun karşısına geçerek yavaşça eğildi. Titreyen ellerini uzatarak kollarına dokundu. "Bu kadar geç haberim olduğu için üzgünüm. Laura'nın yanından ayrılamadım. Ben-" Ada söyleyeceklerinin önemsiz olduğunu düşünerek konuşmayı sonlandırdı. Burnunu çekip başını salladı. Kollarını sıkip yüzüne bakana kadar bekledi. Dawson kızarmış gözlerini kaldırdığında Ada dudaklarını birbirine bastırdı. Dawson'ın gözleri ağladığı için mi kızarmıştı yoksa ağlayamadığı için mi, emin olamadı.

"Rayleen'i öldürmüşler," dedi Dawson. Dilini kuruyan dudaklarında dolayıştı. Bunu söylemek Dawson'a hâlâ anlamsız geliyordu. Doğru hissettirmiyordu. Hem de hiçbir şekilde.

"Duydum. Nasıl?"

"Karşılık vermiş. Her yer darmadağın. Rayleen güçlüdür. Kolay kolay pes etmez. Bir keresinde onu üstü buz tutmuş bir gölden çıkarmıştım. Kalbi neredeyse durmuştu. Teni morarmıştı fakat kendine geldiğinde gülmeye başladı. Onu orada berakan kişi işkence ettiğini sanıyordu."

"Kimin yaptığını biliyor musun? Çünkü ben..." Ada arkasına bakıp zorlukla nefesini içine çekti. "Ben Dantae'yi davet etmesi için ısrar ettim. Ondan hiç hoşlanmamıştı ve adamda bir tuhaflık olduğunu biliyorduk. Ama hiç tahmin edememiştik. Dawson, çok özür dilerim."

"Dantae mi?" dedi Dawson. Aklını toparlayabilmek için başını iki yana salladı.

"Evet, partide de görmüştün. Hatırladın mı? Normal biri değil. Hem de hiç değil. Ama Rayleen de ben de ona zarar verebileceğini düşünmemiştik. Aklında en ufak bir şüphe olsaydı yemin ederim ki bunu asla söylemezdim."

"Dantae değildi."

"O olmalı." Ada bir kez daha burnunu çekip parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Meriel'in ölümüyle alakası olduğunu düşünüyorum. Ya da hiç değilse ölümün sebebini bildiğini."

"Tüysüz." Dawson şaşkın bir hâlde doğruldu. Ada'nın söylediği şey inanıyordu. Meriel'in ölümüyle alakalı bir araştırmanın içinde olacağı aklından geçmemişti. Ayrıntılara hiçbir zaman hâkim olmamıştı fakat Kaiser'in bunu hallettiğine inanmıştı. Ada elini ağzının üstüne kapatarak hicrikları bastırdı. Dawson onun elini tutarak avucunu öptü. "Rayleen'i kimin öldürdüğünü biliyorum. Daha doğrusu ne için öldürüldüğünü."

"Ne?"

Dawson ayağa kalkarken Ada'yı da beraberinde kaldırdı. Peratha'nın odasını açtığında Ada girişte duraksadı. Dawson, Rayleen'in dikkatli bir şekilde götürülmesini organize ettikten sonra kapıyı kapatmış, kimsenin yaklaşmasına izin vermemişti. Ali gelene kadar da başka kimse girmeyecekti. Eğer Ada kendini suçlamıyor olsaydı onun da girmesine müsaade etmedi. "Burada," dedi Dawson. Rayleen'in bedeninin olduğu nokta bariz bir şekilde kandan uzak ve temizdi. Etrafındaki her yer ise kandan ibaretti. Dawson dizinin üstüne eğildi. "Rayleen bunu bırakmış."

Ada basıdığı yerlere dikkat ederek yürüdü. Dawson'ın yanında durarak başını eğdi. "Nedir bu? Şimşek mi?"

"Z."

"Z," dedi Ada. "Öldürdüğünüz Tarafsız mı? Ali'nin babası."

"Evet," dedi Dawson. Geri çekilirken elinin üstünü kaşıyordu. "Z'nin boynunu parçalamıştım ve Kaiser istediği için de kalbini yerinden çıkarmıştım. Ortalık biraz dağılmıştı," derken etrafına baktı.

"Sanırım Rayleen de aynı şekilde öldürüldü."

"Koltuğun devriliş şekline bedeninin duruşuna kadar her şey benziyor."

"Rayleen'in öldürüldüğü duyulduğunda Tarafsızlar kalmak istemedi. Hepsini çok sinirliydi ve apar topar ayrıldılar. Remuslar burada. Sanırım Michael'in emriyle kimse bınadan ayrılmayacak." Ada derin bir soluk aldığı anda midesi bulandı. "Çok fazla kan var."

"Burnundan nefes almamaya çalış. Dışarı çıkalım."

Koridora çıktıklarında Murat'ın geldiğini gördüler. "Lanston seni bekliyor," dedi Murat. Dawson tereddüt ederek arkasına baktığında Murat onun yanına giderek kapıyı çekti. "Ali gelene kadar buradan ayrılmayacağım. Git haydi."

Dawson başını salladı. Lanston'un ofisine doğru yürümeye başladıklarında Ada adamlarını hızlandırarak Dawson'a yetişti. "Ali'yi mi çağırdın?" dedi.

"Ve Ali'i," dedi Dawson. Ada bir şey söylememiş olmasına rağmen Dawson yaptığı hatayı fark ederek ona baktı. "Senin meşgul olduğumu biliyordum."

"Bunu düşünme. Boş ver."

Lanston'un ofisine girdiklerinde sessizlik onları kapladı. İkisi de av sonrası yıkanmamıştı ve kıyafetleri nispeten temizdi. Her tarafı özenle temiz ve düzgün duran odada lekeler bırakmamak için dikkatliydi.

Lanston yatak odası olarak kullandığı yerden çıktı. Ada'nın daha önce sadece bir kez -Konrad öldürüldüğünde- şahit olduğu ofisin bir benzerini taşıyordu. Dawson'a bakmadan önce dikkatini Ada'ya verdi. "Yarattığın karmaşayı gördün mü?" dedi. Ada dudaklarını aralamıştı ki Lanston ona cevap vermeden devam etti: "Sana defalarca bu organizasyona işi karıştırmaman gerektiğini söyledim. Danrae konusunda ne kadar dikkatli olman gerektiğini anlattığımı hatırlamıyorum bile. Seninle ilgili umutlarım vardı. İyi şeyler yapacağımıza emindim. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Aleut'ta bundan sonra yer alabileceğin konumu konuşacağız ama ondan önce Dawson'la görüşmeliyim. O yüzden dışarı çık ve bir daha çağırılmadan buraya gelme."

"Lanston."

Lanston'un telefonu çaldığında elini kaldırarak Dawson'ı susturdu. Telefonu cevaplarırken yeniden yatak odasına girmişti.

"Seni uyarmam gerekiyordu. Ona bildiklerimi henüz anlatmadım. Bu sonuca atlayabileceğini düşünmeliydim," dedi Dawson.

"Lanston'a Yaşlılardan birini öldürdüğünü itiraf etmeyeceksin. Bu görevi sana Kaiser vermiş olabilir fakat herhangi bir kayıt tutmadığına emim ve şahitlik yapabilecek tek kişi Rayleen'di."

"Seni neyle suçladığını görmedin mi?"

"Bu senin cinayetle suçlanmadan daha önemsiz," dedi Ada. Ellerini kaldırarak Dawson'ın yüzünü kavradı. "Beni dinle. Franz öldüğünde benim adıma karar alman konusunda sana güvenmemi söylemiştin. Şimdi de sen bana güven. Böyle olması gerekiyor. Lanston, Rayleen'in ölümünden benim sorumlu olduğuma düşünsün. Böylesi Z'nin öldürülmesini kabullenenden daha az hasar bırakır."

"Şimdiye kadar kazandığın her şeyi elinden alabilir."

"Ailemi alamaz. Benim için önemli olan tek şey bu. Vazgeçemeyeceğim tek şey." Ada, Dawson'a yaklaşıp dudaklarına şefkat dolu bir öpücük bıraktı. Gözlerini kaparcığında yaşlar yanaklarına doğru süzülürdü. "Sonrasında buna yeniden konuşabiliriz. Belki ikimizi de ateşe atmayacak bir yol buluruz ama şimdilik söylediklerim gibi yapalım. Bana söz ver."

"Tüysüz..."

"Lütfen söz ver."

Dawson başını iki yana sallasa da aklına Ada'ya itiraz edebileceği kadar iyi bir fikir gelmiyordu. Ada haklıydı, Z'yi öldürmesiyle alakalı Kaiser'dan emir almış olmasına rağmen bunun kaydı yoktu. Kaiser dâhil herhangi bir Aleut ya da Remus'un bir Tarafsız'ı, üstelik bir Yaşlı'yı araştırması ya da öldürmesi söz konusu olamazdı. Her ne olursa olsun.

"Gitmeni söylemiştim," dedi Lanston odasından çıktığında.

Ada bakışlarını Dawson'dan ayırmadan cevap vermesini bekledi. Dawson dışlarını birbirine bastırırken içinde bulunduğu durumdan tüm benliğiyle nefret etti. "Söz," dedi en sonunda.

"Teşekkür ederim," dedi Ada. Elini Dawson'un göğsüne indirerek kalbinin üzerine koydu. Göz ucuyla Lanston'a baktıktan sonra arkasını dönerek oradan ayrıldı. Bu odadan son kovulması olabiliirdi. Merdivenlerin başına geldiğinde tirabzana tutundu. Yavaşça eğilerek oturdu. Peratha'nın odasında gördüğü katliam gözünün önünden gitmiyordu. Duvarlardaki izler, halıya yapışmış olan kanlar ve kırılan eşyalar... Bunu her kim yapmışsa Rayleen'i sadece öldürmek istememiş, aynı zamanda avıyla eğlenmişti de.

Ada bir süre sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı. Basamakları inerken hiç olmadığı kadar yavaş hareket ediyordu. Rayleen birkaç ay önce Norveç'ten bir grubun Kanada'ya geldiğini söylemişti ve Dawson'la ikisi bu konuyla ilgileniyordu fakat Ada nasıl ilerlemeleri gerektiğinden emin değildi.

Düşüncelerini yoluna koymaya çalışırken yürümeyi bıraktı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Etrafına bakırdan sonra önündeki kapıya avucuyla vurdu. Birkaç dakika sonra Gavin kapıyı açmıştı ve Ada'yı gördüğü ilk an son birkaç saatte hiç de hoş olmayan şeylerin yaşandığını anlamasına yetmişti.

"Gavin," dedi Ada. Her şeyi eksiksiz ve dikkatli bir şekilde anlatmayı planlarken sesi titredi.

"Sakin ol. İçeri gel," dedi Gavin.

Ada tişörtünün kollarını parmak uçlarına kadar çektiştirken daireye girdi. "Rayleen ölmüş. Biri onu öldürmüş. Dawson'ın yanında olmam lazım ama Lanston beni kovdu ve bu sefer hiç olmadığı kadar ciddiydi. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, Gavin. Odayı görmeliydin. Darmadağında."

"Rayleen öldü mü?"

Ada başını sallarken ileri geri yürümeye başladı. Yatak odasının açık kapısını gördüğünde ne kadar yanlış bir saatte burada olduğunu düşündü fakat Deborah ortalıkta yoktu. Belli ki Ada gelmeden önce çıkmıştı. "Bana ne yapacağımı söyle," dedi Ada.

Gavin elini başının arkasına götürerek kapıda. İşin aslı, Rayleen'i pek fazla tanımadı. Onu ilk defa Edd için kurulan mahkemede görmüştü ve o zamanlarda aklı pek de yerinde olmadığından etrafındaki kişilere dikkat etmemişti.

"Dawson'ın ne durumda olduğunu düşünmüyorum ama illaki bir fikri vardır ve kesin sonuca ulaşmak istemesem de sanırım doğru bir fikirdir. Bunun üzerinden gidelim, tamam mı? Rayleen'i kimin öldürdüğünü düşünüyor?"

"Tarafların," dedi Ada. Gavin'ın bir bardak alıp temiz mi diye içine baktıktan sonra koyu renk bir şişedeki içecekten doldurdu. Ada ona uzatılan bardağı hemen alsa da içmeden önce hafifçe kokladı. "Ne bu?"

"İç sadece," dedi Gavin. Oturması için koltuğu göstendikten sonra kendisi de yanına geçti. "Sanırım Rayleen'in ölümünü gizli tutamamışlardır. Bu da Tarafların, Aleut'u terk ettiği anlamına geliyor. Lanston bu yüzden kızgındır. Eminim ki düzelecek."

Ada yoğun bir ekşilikte olan içeceği neredeyse yarısına kadar içti. Dilini dudaklarının üstünde dolastırdı. "Rayleen'in ölümünden beni sorumlu tutuyor ama şimdilik asıl konumuz bu değil. Sen haklısın. Dawson, Rayleen'i Tarafların öldürdüğünü düşünüyor ve haksız olduğunu sanmıyorum. Elimde bir liste var," dedi Ada. Birden doğrularak bardağı bıraktı. "İçeri sadece davetliler ve onların konukları alındı."

"Konuklar da kaydedildi mi?"

"Girişte evet."

"Tamam, bu da başlangıçtır. Salte bir kayıt oluşturmadıysa... Ama sanmıyorum," dedi Gavin arkasına yaslanırken. "Taraflar dokunulmaz olduğunu düşünür. Rayleen'i öldürdülerse bile bir Aleut tarafından bunun ortaya çıkarılmasından çekinmeyeceklerdir."

"Nasıl ki kimse onları yargılayamaz diye mi?"

"Onların da bir Cellat'ı var elbette. Yine de böyle şeyleri aralarında tutmayı tercih ederler. Cinayet burada işlendiğine göre bizden birini suçlamak işlerine gelecektir. Lanston neden seni sorumlu tutuyor?"

"Önemsiz olduğunu söyledim."

"Benim için değil. Bak, Rayleen için üzgünüm ama eminim, Dawson katlini bulmak adına her şeyi yapacaktır. Yapan kişiyi bulduğunda ise ne-ler olacağını ancak hayal edebilirim. Bu süre içerisinde kendini de düşünmenin zararı olmaz."

"Bunun için vaktim yok."

"Benim var."

Ada göderini devirerek bardağın diğer yarısını içti. "Davetli listesini inceleyip isimleri çıkarabilirim. Belki Dawson, kişiler arasından birkaç ismi seçebilir ve onlar üzerinden gödebiliriz," dedi. Ada bardağı bırakarak başını arkaya yasladı. Bir süreliğine tavası izledikten sonra ellerini yüzüne kapattı. Bencil tarafı istemsizce Lanston'ı ve aklından geçenleri düşündü. Rayleen'i öldüren kişinin Dantea olduğu sonucuna vardığı kesindi. Ada ellerini indirerek ayağa kalktı. "Dantea... Bunu düşünemediğime inanmıyorum. Aklım yerinde değil. Avdan sonra uyuma fırsatım olmadı. Bu, her zaman beni kötü etkiler."

"Dantea de kim? Kaç saat uyudum ben?"

"Günem lazım. Teşekkür ederim," dedi Ada. Gavin hiçbir şey anlamadığını belirten bir şekilde ellerini kaldırsa da Ada çoktan oradan ayrılmıştı bile. Dantea'ya nasıl ulaşabileceğini düşünmek zorundaydı. Onunla direkt bir bağlantı olmaması için çabalamıyordu ve şu an tam tersine ihtiyacı vardı.

Dairesine çıkıp banyoya doğru yürüdüğü sırada kıyafetlerinden kurtulmuştu. Üzerindeki kirden arınmak ve aklını biraz olsun toparlamak için biraz daha fazla vakit ayırmak istedi. Buna rağmen hızlı davranmak zorundaydı. Soğuk su, başının üstünden akarken tırnaklarının arasına girmiş olan toprak ve kan lekelerini temizlemeye çalışıyordu.

Gösterini her kapattığında Dawson'ın yüzü biraz daha net şekliyle hafızasında belirliyordu. Onu biraz olsun iyi hissettirebilecek ya da içini rahatlatılabilecek bir şey yapma isteğiyle doluydu. Yine de şu anda ne yaparsa yaparsın, Dawson için fark etmeyeceğini biliyordu. Kurtulmak için zaman gerektiğini anlayacak kadar kayıp yaşamıyordu.

Ada kirden yeterince arındığında suyu kapatarak havluya uzandı. Çocukların uyandığını duymuş olmasına rağmen öncesinde kendi işlerini halletti. Sıyah bir kot pantolonla kırmızı tişört giydi. Botlarını da giydikten sonra kuruttuğu saçlarını arkuyruğu yaparak ördü.

"Anne!" dedi Lyon. Aralık duran kapıyı teknesiyle açarken neredeyse sırtüstü yere düşüyordu.

"Her şeyi tekmelemekten vazgeç, Lyon," dedi Ada. "Ayrıca bağırma, tamam mı? Seni duyabiliyorum."

"Yukarı al. Yukarı." Lyon bir kolunun altında tavşanını tuttuğu için diğer elini havaya kaldırdı.

Ada eğilip Lyon'u aldı. Tek kolunun üstünde denge kurmaya çabalar-ken dolabın içine uzanarak deri ceketini askıdan kurtardı. Çekmeceden aldığı telefonu arka cebine sıkıttı. Yatak odasından çıktığında koltuğun altından görünen Lenora'nın ayaklarını fark etti. "Yerde bulduklarını yemen konusunda ne söylemişim?" dedi Ada. Koltuğun yanında eğilip Lenora'nın bacağına tutarak dışarı çekti. İtiraz dolu çığlıklar atan Lenora yeniden harekete geçtiğinde Ada dişlerini sıkarak sesini yükseltmemesi gerektiğini kendine hatırlattı.

"Kahvaltılar hazır olmak üzere. Sen de kalacak mısın?" dedi Jasmine.

"Hayır ve sanırım, Lenora karnını doyurdu."

Ada çocuklarla daha sonra vakit geçirmeyi umarak Lyon'u yere bıraktı. Hâlâ uyuyan Mara'ya da baktıktan sonra daireden ayrıldı. Dantea'ya ulaşması önemliydi ve bunu öylece Tarafların arasına giderek yapamazdı. Bu konuda yardım edebilecek tek kişi Ruis olurdu ki Ada onun da tepkisini tahmin edebiliyordu.

"Dawson'ın ne durumda olduğunu düşünemiyorum ama illaki bir fikri vardır ve kesin sonucu ulaşmak istemesem de sanırım doğru bir fikirdir. Bunun üzerinden gidelim, tamam mı? Rayleen'i kimin öldürdüğünü düşünüyor?"

"Tarafların," dedi Ada. Gavin uzun bir bardak alıp temiz mi diye içine baktıktan sonra koyu renk bir şişedeki içecekten doldurdu. Ada ona uzatılan bardağı hemen alsa da içmeden önce hafifçe kokladı. "Ne bu?"

"İç sadece," dedi Gavin. Oturması için koltuğu gösterdikten sonra kendisi de yanına geçti. "Sanırım Rayleen'in ölümünü gizli tutamamışlardır. Bu da Tarafların, Aleut'u terk ettiği anlamına geliyor. Lanston bu yüzden kızgındır. Eminim ki düzelecek."

Ada yoğun bir kişilikte olan içeceği neredeyse yarısına kadar içti. Dilini dudaklarının üstünde dolaştırdı. "Rayleen'in ölümünden beni sorumlu tutuyor ama şimdilik asıl konumuz bu değil. Sen haklısın. Dawson, Rayleen'i Tarafların öldürdüğünü düşünüyor ve haksız olduğunu sanmıyorum. Elimde bir liste var," dedi Ada. Birden doğrularak bardağı bıraktı. "İçeri sadece davetliler ve onların konukları alındı."

"Konuklar da kaydedildi mi?"

"Girişte evet."

"Tamam, bu da başlangıçtır. Sahite bir kayıt oluşturmadılarsa... Ama sanmıyorum," dedi Gavin arkasına yaslanırken. "Tarafların dokunulmaz olduğunu düşünür. Rayleen'i öldürdülerse bile bir Aleut tarafından bunun ortaya çıkarılmasından çekinmeyeceklerdir."

"Nasıl da kimse onları yargılayamaz diye mi?"

"Onların da bir Cellar'ı var elbette. Yine de böyle şeyleri aralarında tutmayı tercih ederler. Cinayet burada işlendiğine göre bizden birini suçlamak işlerine gelecektir. Lanston neden seni sorumlu tutuyor?"

"Önemli olduğunu söyledim."

"Benim için değil. Bak, Rayleen için üzgünüm ama eminim, Dawson katilini bulmak adına her şeyi yapacaktır. Yapan kişiyi bulduğunda ise neler olacağını ancak hayal edebilirim. Bu süre içerisinde kendini de düşünenin zarar olmaz."

"Bunun için vaktim yok."

"Benim var."

Ada gözlerini devirerek bardağın diğer yarısını içti. "Davetli listesini inceleyip isimleri çıkarabilirim. Belki Dawson, kişiler arasından birkaç ismi seçebilir ve onlar üzerinden gidebiliriz," dedi. Ada bardağı bırakarak başını arkaya yasladı. Bir süreliğine tavana izledikten sonra ellerini yüzüne kapattı. Bencil tarafı istemince Lanston'ı ve aklından geçenleri düşündü. Rayleen'i öldüren kişinin Dantae olduğu sonucuna vardıysa kesindi. Ada ellerini indirerek ayağı kalktı. "Dantae... Bunu düşünemediğime inanmıyorum. Aklım yerinde değil. Avelan sonra uyuma fırsatım olmadı. Bu, her zaman beni kötü etkiler."

"Dantae de kim? Kaç saat uyudum ben?"

"Gitmem lazım. Teşekkür ederim," dedi Ada. Gavin hiçbir şey anlamadığını belirten bir şekilde ellerini kaldırırsa da Ada çoktan oradan ayrılmıştı bile. Dantae'ye nasıl ulaşabileceğini düşünmek zorundaydı. Onunla direkt bir bağlantısı olmaması için çabalamıştı ve şu an tam tersine ihtiyacı vardı.

Dairesine çıkıp banyoya doğru yürüdüğü sırada kıyafetlerinden kurtulmuştu. Üzerindeki kirden arınmak ve aklını biraz olsun toparlamak için biraz daha fazla vakit ayırmak isterdi. Buna rağmen hızlı davranmak zorundaydı. Soğuk su, başının üstünden akarken tınaklarının arasına girmiş olan toprak ve kan lekelerini temizlemeye çalışıyordu.

Gözlerini her kapattığında Dawson'ın yüzü biraz daha net şekliyle hafızasında beliriyordu. Onu biraz olsun iyi hissettirebilecek ya da içini rahatlatılabilecek bir şey yapma isteğiyle doluydu. Yine de şu anda ne yaparsa yapsın, Dawson için fark etmeyeceğini biliyordu. Kurtulmak için zaman gerektiğini anlayacak kadar kayıp yaşamıştı.

Ada kirden yeterince arındığında suyu kapatarak havluya uzandı. Çocukların uyandığını duymuş olmasına rağmen öncesinde kendi işlerini halletti. Siyah bir kot pantolonla kırmızı tişört giydi. Botlarını da giydikten sonra kuruttuğu saçlarını arkuyruğu yaparak ördü.

"Anne!" dedi Lyon. Aralık duran kapıyı teknesiyle açarken neredeyse sırtüstü yere düşüyordu.

"Her şeyi tekmelemekten vazgeç, Lyon," dedi Ada. "Ayrıca bağırma, tamam mı? Seni duyabiliyorum."

"Yukarı al. Yukarı." Lyon bir kolunun altında tavşanını tuttuğu için diğer elini havaya kaldırdı.

Ada eğilip Lyon'u aldı. Tek kolunun üstünde denge kurmaya çabalar-ken dolabın içine uzanarak deri ceketini askıdan kurtardı. Çekmeceden aldığı telefonu arka cebine sıkıttı. Yatak odasından çıktığında koltuğun altından görünen Lenora'nın ayaklarını fark etti. "Yerde bulduklarını yemen konusunda ne söylemiştim?" dedi Ada. Koltuğun yanında eğilip Lenora'nın bacağına tutarak dışarı çekti. İtiraz dolu çığlıklar atan Lenora yeniden harekete geçtiğinde Ada dişlerini sıkarak sesini yükseltmemesi gerektiğini kendine hatırlattı.

"Kahvaltıları hazır olmak üzere. Sen de kalacak mısın?" dedi Jasmine.

"Hayır ve sanırım, Lenora karnını doyurdu."

Ada çocuklarla daha sonra vakit geçirmeyi umarak Lyon'u yere bıraktı. Hâlâ uyuyan Mara'ya da baktıktan sonra daireden ayrıldı. Dantae'ye ulaşması önemliydi ve bunu öylece Tarafların arasına giderek yapamazdı. Bu konuda yardım edebilecek tek kişi Ruis olurdu ki Ada onun da tepkisini tahmin edebiliyordu.

Yine de her şeyi arasıyla düşünecekti. Telefonunu çıkarırken merdiven acağıyla iniyordu. Yeniden Gavin'in dairesinin önündeysen Stone'a açık ol-
duğumu umduğu mesajı gönderdi. Bilmediğini varsayarak birkaç saat içe-
rinde yaşananları özetlemiş. Aleut'tan gizlice çıkmak için yardımına ihtı-
yaç olduğunu söylemişti.

"Ne yapmaya karar verdin?" dedi Gavin kapıyı açtığı anda.

Ada koridoru gösterdiğinde birlikte yürümeye başladılar. "Ruis'le ko-
nuşmalıyım ve benim sözümünden çok seni dinleyeceğine eminim. Bir iyi-
lik isteyeceğiz."

"İnsanların beni sevmesi her zaman iş yükümü artırıyor."

Ada onun söylediklerini elini sallayarak geçiştirdi. "Ne istediğimi sana
söyleyeceğim ve mümkünse bunu ilkimizin fikriymiş gibi sunmanı tercih
ederim," dedi Ada.

"Bir cinayet soruşturmasının içinde neden yer aldığımı sorarsa ne diye-
ceğimi? Üstelik öldürülen kişi bir Tarafsız iken."

"Bu yüzden adına iyilik diyorum, Gavin. Yoksa neden uğraşayım ki?"

"İngilizce, kelimelerin esas anlamlarıyla laf sokacağın kadar iyi değil.
Kendine gel."

Ada'nın yapmayı planladığı şey aslında tam anlamıyla düşünülmüş bir
fikir değildi. Bu yüzden düşüncelerinin sağlamışından şüphe duyuyordu.
Ruis'i ikna edebilse ve Aleut'tan sorunsuzca çıkabilse bile Dantae'yle düzgün
bir konuşma gerçekleştirebilecekleri konusu soru işaretleriyle doluydu. Ayrıca
Ada'nın, Dantae gibi birine soru sorup cevap almayı beklemesi de komik, aynı
zamanda yasa dışıydı. Ada, kurtların uzun yaşamasından dolayı kanunları-
nın ve sosyal düzenlerinin bu kadar yavaş evrilmesinden hiç hoşlanmıyordu.

Lanston'un yatak odasının önüne geldiklerinde Ada, her şeyi anlatmayı
yeni bitirmişti ve Gavin de plana en az Ada kadar şüpheli yaklaşıyordu.
Yine de geri adım atmıyacaktı.

Ada ona baktı ve Gavin başını salladığında kapıya vurdu. Ruis'in seslen-
mesiyle içeri girdiler. Tarafsızlar hızlı ve memnuniyetsiz bir şekilde Aleut'u
terk etmiş olmasına rağmen her konuda kurtlar arasında elçi görevi gören
Ruis'in geride kalacağını tahmin etmişlerdi ve öyle de olmuştu.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Ada.

"Teşekkürler," dedi Ruis. Bir berbere oturmuş, kucagındaki kitabı ka-
patırken parmağını araya koymuştu. Böylece Gavin ve Ada'ya onlara fazla
vakit ayırmayacağını da belli etmişti.

"Bu, muhtemelen sizin detaylıca inceleyeceğiniz bir konu olacaktır. Fa-
kat Rayleen'in davetlisi olan Dantae ile görüşmek istiyoruz," dedi Gavin.
Ruis yanındaki masanın üzerindeki su bardağına uzanırken cevap verme-
mişti. Gavin, bunu devam etmesi için bir işaret olarak kabul edip karşısına

doğru yürüdü. "Açık bir onayınızı istemiyoruz. Yapacağımız şey bizim so-
rumluluğumuzda. Eğer Dantae şikâyetçi olursa diye söylüyorum. Sadece
ona nasıl ulaşacağımızı bilmeliyiz."

Ruis dikkatli bir şekilde Ada'yı inceledikten sonra bakışlarını Gavin'e
çevirdi. Suyundan küçük bir yudum alıp yerine bıraktıktan Gavin'e gülüm-
sedi. "Yardımcı olabilmeyi isterdim, Gavin fakat Dantae'yi tanımıyorum.
Uzun zaman önce Kanada'da yaşarken tanışmamıştık, sonrasında buradan
ayrıldım ve geri döndüğünden beri Dantae'yi sadece birkaç kez gördüm.
Kendisiyle hiç konuşmadım bile."

"Ne iş yaptığınızı biliyoruz. Belki bu sayede..."

"Ne iş yaptığınızı nasıl biliyorsunuz?"

Ada boğazını temizleyerek ellerini önünde birleştirdi. "Rayleen söyle-
mişti. Dün akşam davette yanına uğradığımda kısaca konuştuk. Dantae'yle
de öyle. Araştırmalarda görev alıyor. Uzun dönem, insanların arasına karış-
ılması gereken kadar detaylı araştırmalarda."

"Rayleen onu konuk olarak getirdiğine göre tanışıyorlardır. Belki kişi-
sel eşyaları arasından Dantae'ye dair herhangi bir bilgi çıkar," dedi Ruis.

"Kişisel eşyaları kime teslim edilecek?" dedi Gavin. Özellikle üst düzey
yöneticiler ve araştırmacılar her ihtimale karşı öldüklerinde eşyalarını kimin
alacağını yasal olarak belirtirlerdi. Böylece sızlar güvendikleri kişiler arasında
kalır, araştırmalar sadece onu yürütebilecek yetkinlikte birinin eline geçerdi.

"Rayleen, ölümü dolayısıyla eşyalarını teslim edeceği kişiyi belirlememiş."

"Bu imkânsız," dedi Ada. Ruis kaşlarını kaldırarak ona baktığında Ada,
arkasında bağladığı ellerini yumruk hâline getirdi. "Yalan söylediğini ima
etmiyordum ama Rayleen'in ölümünün ardından eşyalarının verileceği ki-
şiyi biliyorum. En azından araştırmalarının."

"Sanırım kastettiğin kişi Dawson," dedi Ruis. Kitabını yavaşça açıp say-
fayı katladıktan sonra ayağa kalktı. Kitabı oturduğu yere bırakıp Ada'nın
karşısına geçene kadar yürüdü. "Ama bunu bilmiyor, sadece tahmin ediyor-
sun. Rayleen sözlü bir şekilde ifade etmiş olsa bile yazıya dökülmediği sürece
bir anlamı yoktur. Eşyalar ailesine gidecek. Onlarla nasıl iletişime geçebile-
ceğinizi söylerim. Sizleri ciddiye alırlarsa eminim ki yardımcı olacaklardır."

Gavin kafası karışık bir şekilde başını eğerek Ruis'e baktı. "Bu ifadeyi,
soğuk siniri ve öldürme hissini tanıyorum. Dawson'la ufak bir tartışma mı
yaşadınız?"

"Gavin," dedi Ada.

"Doğru aslında," dedi Ruis. Gavin, Ada'ya bakarak omuzlarını kaldırdı.
Yıllar boyunca maruz kaldığı şeyi başka birinin yüzünde bile görse tanırdı.
Ruis iç geçirerek kollarını bağladı. "Kocan saygısız, kural tanımaz, politi-
kadan yoksun ve saygısız," dedi.

"İki kere saygısız dedi. Bu iyi değil," dedi Gavin.

"Teşekkürler, Gavin. Çok yardımcı oldun, dedi Ada dişlerini sıkarak. Gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. "Rayleen'in ölümünü en iyi şekilde araştıracağınza şüphem yok. Bunu sorgulamamam gerektiğini biliyorum. Sadece gömenizi istediğim bir şey var. Rayleen'i en iyi tanıyanlardan biri Dawson'dı. Yakın arkadaşları. Sizinle ufak bir tartışmaya girmesi bizim hakkımızdaki düşüncelerinizi etkilememeli."

"Ada, ben genç değilim. Emin ol, birçok tartışmaya girdim. Kelimelerden daha fazlasının önemli olduğunu biliyorum. Dawson'ın sisteme inancı yok."

"Sizin de öyle," dedi Ada. "Kimin ne düşüneceğini umursamadan dün gece Gavin'le dans ettiniz. Daha önce bunu yapan tek kişi Peratha'ydı."

Ruis saçlarını ensesinde gelişigüzel toplayarak kokluklara doğru yürüdü. "Oturun haydi," dedi. Gavin ve Ada birbirine baktıktan sonra Ruis'in karpındaki koltuğa oturdular. Ruis bacak bacak üstüne atarak ellerini dizine yasladı. "Sizce itiraz etmemin tek sebebi Dawson'ın tavrından hoşlanmamam değil, aynı zamanda başınıza bir şey gelmesini istememem. Dantae'yi karşınıza alıp sorular sorduğunuzda size doğruları söylemeyecek ve siz zorlamak isteyeceksiniz. Tarafızların sicilinde isminizin geçmesi hiç iyi olmaz. Güvenin bana."

"Hiçbir şey yapmadan duramayız," dedi Ada. Ruis'in sadece bunu anlamasını umuyordu. Rayleen'e yardım etmek istemesinin tek sebebi Dawson değildi. Ada da ondan hoşlanmıştı ve bunu öylece Tarafsızlara bırakmak konusunda içinde kötü bir his vardı. "Lütfen," dedi Ada ısrarla. "Bir arkadaşının başına bunun geldiğini düşün. Irklar arasındaki politika seni durdurur muydu?"

"Böyle bir şey beni asla durdurmazdı. Neden hâlâ buradayım sanıyorsun? Şu anda Aleur'ta olduğumu bilen kimse yok," dedi Ruis. "Tarafsızlar kesin bir şekilde Aleur'la olan bağlantılarını koparabilir. Bunun size hiçbir zararı olmayabilir. Benim içinse ne kadar önemli olabileceğini anlarsın."

"Ben anlamadım," dedi Gavin hafifçe öne eğilerek.

Ruis göz ucuyla Gavin'e baktı. "Lanston'tan hoşlanıyor olabilirim. Hâlâ çözmeye çalışıyorum," dedi.

"Ah," dedi Gavin. Gözleri büyürken yavaşça arkasına yaslandı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Yani... Daha iyisini bulabilirsin." Ada elinin tersiyle göğsüne vurduğunda Gavin, Ruis'i gösterdi. "Bulabilir," dedi.

"Teşekkürler, Gavin. Dedğim gibi bu sadece bir hoşlanmadan ibaret. leri gidip gitmeyeceğini göreceğiz."

"Ne?" dedi Ada. "Ama ben bunun ilerisini görmüştüm. Gösterişli ve haka planlarım vardı. Lanston'la ilk doğacak kız çocuğunuz üzerine bahse indim. Gerçi son durumun ardından bir daha benimle konuşmayabilir bile."

"Planlarını bozmak istemem tabii," dedi Ruis. Ada'nın savunduğu bir tür için en kadar tutkulu olduğunu görmek Ruis'e gençliğini hatırlattı.

Bir zamanlar kendisi de aynı durumdaydı. Değiştirmek istediği çok şey vardı. Kurtların dünyasında yeni bir düzen kurmayı arzulamış, uzun bir süre boyunca bunun planlarını yapmıştı. "Lanston'dan bahsetmemeliydim. Bu, onunla benim aramda ve geleceğe baktığımda kesinlikle bir çocuk görmüyorum," dedi kışkırmaları kaldırarak.

"Elbette bir olmaz," dedi Ada. Gavin ve Ruis ona döndüğünde Ada dudaklarını kıvrarak kollarını bağladı. "Affedersin. İngilizcem yüzünden."

"Her neyse," dedi Gavin. Ada'nın koluna dokunarak sakinleşmesini ısrar etti. "Bize Dantae konusunda yardım edecek misin?"

"Evet ama bana borçlu olursunuz."

Gavin, "Bunu bir düşünelim," derken Ada, "Kabul," dedi.

Ruis başını iki yana salladı. "İkinizden de aynı yanıt istiyorum. Biriniz eğitmen, diğeri eğitmen adayısınız. Bir cinayet araştırmasında yeriniz yok. Bu da başarısız olacağınız anlamına geliyor. Fakat ısrar ettiğiniz için elimden geleni yapacağım. Yine de bu karşılıksız olmayacak," dedi.

Gavin, Ada'ya doğru eğilip sessizce konuştu: "Başka bir yol buluruz," dedi.

Ada kabul etmeden Ruis'e baktı. "Gavin'i karıştırmamıza gerek yok. Ben sana borçlu olurum," dedi Ada.

"Yeterli değil. İkinizin birlikte neler yaptığına şahit oldum. Bu şekilde daha güçlüsünüz. Ada, hırsını ve inancını görebiliyorum. Ayrıca alakurt olmana saygım var. Ama henüz çok gençsin. İstediğim hiçbir şeyi tek başına bana getiremezsin," dedi Ruis.

Ada iç geçirerek gözlerini kapadı. Lanston'ın ilk mesajı atmasını sağlamıştı ama. Demek ki yeterli değildi. Ada her şekilde Ruis'in şartlarını kabul etmeye hazırdı fakat Gavin'i peşinde sürükleyemezdi. İyisi doğrusu, Ruis haklı bir noktayı vurgulamıştı. Ada ve Gavin ne zaman beraber çalışsa amaçlarına ulaşmaları hiç de zor olmuyordu. Belki ortalık biraz karışıyor ve kesinlikle başları belaya giriyordu fakat sonuçtan memnun kalmadıklarını söyleyemezlerdi.

"Tamam, başka bir yol bulacağız," dedi Ada.

Ayağa kalktığında Gavin kolunu tutarak tekrar oturmasını sağladı. "Yardımının gerçek bir yardım olması şartıyla sana borçlanacağız," dedi Gavin. "Dantae'yle tesadüfen bir karşılaşma ya da mektup adresini istemiyoruz."

"Mektup mu?" dedi Ada ona bakarak. "Gavin, beni utandırıyor sun."

Ruis gülümseyerek başını iki yana salladı. "Merak etmeyin. Ben sözümü tutarım. Zamanı geldiğinde sizden de aynısını isteyeceğim." Kulaklarını kaşırken ikisine de dikkatle bakıyordu. Aura renklerini inceliyor, yalan söylediklerine dair herhangi bir ipucu arıyordu. Sonuçta herkes yalan söylüyorlardı. "Bir iyi niyet göstergesi olarak kan yemini talep etmeyeceğim. Umam aynı iyi niyeti siz de taleplerimi yerine getirirken gösterirsiniz. Şimdi..."

deyip bacağına aşağıya indirdi. Su bardağının yanındaki küçük defterden bir sayfa kopararak kalemine uzandı. "Aleut'a giriş ve çıkışlar yasak. Benim için değil ama siz sorun yaşayabilirsiniz. Bir yolunu bulun ve iki saat sonra benimle bu adreste buluşun," dedi. Gavin'in kolayca bulabileceği tarife yazılı adresi hızlıca yazıp uzattı.

Ada uzanıp kâğıdı alırken ayağa kalkmışlardı. "Teşekkür ederiz," dedi.

Gavin arkada kalıp Ruis'e baktı. "Lanston konusunda yaptığım yorum aramızda kalabilir mi? Hiç değilse elli yıl kadar daha eğitimliğe devam etmek istiyorum," dedi Gavin.

"Aramızda, endişelenme," Ruis boğazını temizlerken başını hafifçe eğdi. "Ayrıca haklısın. Daha iyisini ve sorunsuzunu bulabilirdim. Ama sanırım daha iyisini istemiyorum."

"Bunu kesinlikle anlıyorum," dedi Gavin. Ada'yı takip ederek koridora çıktı. Adresin yazılı olduğu kâğıdı ondan aldı. "Bizi dışarı kim çıkaracak? Belki ki Ruis gönüllü değil."

"Stone'a mesaj atmıştım. Kapıdakilerin durduramayacağı birkaç kişiden biri."

Merdinden incekleri sırada koridorun sonundaki kapı açıldı. Dawson'un dışarı çıktığını gördüklerinde beklemeye başladılar. Ada onun yanına gidip teselli etmek istese de Dawson'un şimdilik bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Henüz yaklaşmasına gerek kalmadan ne kadar sinirli olduğunu fark etmişlerdi. Lanston'la ortak bir noktada buluşamadıkları açıktı.

"Rayleen'i en son görenlerden biri Dantae'ydı. Onunla konuşmamız lazım," dedi Dawson yanlarına geldiğinde.

"Dantae'yle buluşacağız. Bu kısmı bizim halletmemize izin ver," dedi Ada.

"Sanırım bu en iyisi olacak," dedi Dawson. Tirabzanı kavrayan eli öyle sıkıydı ki demir parmakları arasında ezildi. "Dantae'nin kim olduğunu Gavin'e anlattın mı?"

"Henüz değil. Ama iki saatimiz var. Bilgilendiririm," Ada merdiveni iparet ettiğinde Gavin onları yalnız bırakmak için uzaklaştı. Dawson omuzunun üstünden henüz yeni çıktığı ofise bakarken Ada eline dokundu. "Gavin'e Dantae'den bahsedeceğim fakat Rayleen'in ölüm sebebini de anlarmalı mıyım?"

Dawson başını onaylayarak salladı. "Yaptığım şeyi Gavin'e hiçbir zaman inkâr etmedim. Biliyor sayılır. Sadece Rayleen'in için içinde olduğundan habersizdi. Yine de burada konuşurken dikkatli olun," dedi Dawson.

"Sen ne yapacaksın?"

"Rayleen'in kişisel eşyalarını almak için evine gitmem gerekiyor. Ne tepki vereceklerinden emin değilim. Muhtemelen bundan hoşlanmayacaklardır,"

"Ruis, Rayleen'in bu konuda yasal bir evrak bırakmadığını söyledi."

"Doğru değil. Yine de öyle olsa bile ailesiyle görüşüp bunu halledebilirim. Beni pek sevmezler fakat eşyalarını almamın neden önemli olduğunu anlayacaklardır," dedi Dawson. Elini saçlarının arasında kaydırıp birkaç toprak parçasını temizledi. Rayleen'in kardeşi ve babasıyla uzun zamandır kişisel bir konu yüzünden görüşmemişti. Bir araya gelişlerinin tüm sebebi Rayleen'di. Arada köprü olmuş, ortamın rahatsız edici gerginliğini yumuşatmıştı. Dawson şimdi ne olacağından emin değildi. "Bir aksilik çıkmazsa Alix'le buluşacağım. Rayleen'in ailesiyle görüşmeye onun da gelmesini isteyeceğim."

"Tarafsızların Cellat'ıyla nasıl ilgileceksin? İlmimi bile bilmiyorum ama işini biraz düzgün yapıyorsa herkesle konuşmayı talep edecektir."

"Eğer bana yardımcı olursa ben de ona yardımcı olurum."

Ada, Dawson'un yüzüne dokundu. Serin tenini okuyup ona daha fazla yaklaştı. "Her şekilde ve ne yaparsan yap, yanında olacağım. O yüzden söylediğim şeyi yanlış anlama. Rayleen'in katilini araştırırken Tarafsızları mümkün olduğunca az kızdırmamı istiyorum, tamam mı? Özellikle de Cellat'ını."

"Tamam."

"Ona yetersiz olduğunu hissettirmeyecek, işini küçümsemeyecek, hayattan soğumasına dair yığınla sebep vermeyeceksin," dedi Ada. Dawson bakışlarını çevirdiğinde Ada yüzünü tutarak gözlerine bakmasını sağladı. "Anlaştık mı?"

"Sanırım," dedi Dawson.

"Bak."

"Tutabileceğime en yakın söz bu. Daha fazlasını beklememelisin," Dawson eğilerek Ada'yı öptü. Gözlerini kapattıktan sonra nefesini birakarak bir kez daha öptü. Geri çekilirken Ada'nın saçındaki tokayı çekmeyi de ihmal etmedi. "Gitsem iyi olur. Gavin'le konuşmam gereken bir şey var. Aleut'tan ayrılmadan önce yarım saat kadar bekleyebilir misin?"

"Olur. Gidip Laura'yı kontrol etmem lazım zaten. Davetli listesini Hilary'den isteyebilirsin. Kendine dikkat et."

"Sen kendine dikkat et," dedi Dawson söylediğine şaşırarak. "Şüpheli bir katile can sıkıcı sorular soracak olan ben değilim."

İkisi de ince buz üzerinde yavaş adımlar atmak zorundaydılar. Bir kurdun öldürülmesini araştırmak bile başlı başına sorunken bunu gizlice yapmaları hiç de kolay olmayacaktı.

Ada Aleut'tan çıkışlarını ayarlamak için Stone'un yanına giderken Dawson da dairesine geçti. Murat ve Gavin'e toplanmaları gerektiği mesajını atmadan önce banyoya girmişti. Önünde uzun sürecek birkaç gün olduğuna emindi. Cinayetten sonra geçen ilk saatler Dawson için önemliydi. Özellikle plansız işlenen suçlarda katili yakalamak için daha iyi bir zaman bulamazdı.

12

Dawson biraz olsun zihninin berraklaşacağını umarak kahve içerken Aliz'i aradı. Telefon ilk çalışta açıldığında Dawson, onun da en az kendisi kadar aceleci olduğunu anlamıştı. "Neredesin?" dedi kahvesini masaya bırakırken.

"Bir buçuk saatlik yolum kaldı. Aleu'a giriş ve çıkışların kapatıldığını duydum," dedi Aliz.

"Evet, sana adres göndereceğim. Orada buluşuruz."

"Tamam."

Dawson başka bir şey daha söylemek istese de uygun kelimeleri bulamadı. Aliz de sessiz kalmasına rağmen telefonu kapatmamıştı. Dawson, Z'nin ölümünün ardından Aliz'i tamamen arkasında bırakmıştı fakat Rayleen için aynısı geçerli değildi. Kısa bir süre öncesine kadar Dawson, Emma adıyla tanıştığı küçük kızın aslında Remusların Cellar'ı Aliz olduğunu bile bilmiyordu. Rayleen ise itibarını kopartmamış, zaman zaman Aliz'le görüşmüştü. Dawson ve Rayleen bir Yaşlı'yı öldürmeleri hakkında o günden sonra konuşmamaları adına anlaşma yapmamış olsalardı belki Aliz'in aslında Emma olduğunu daha önce öğrenebilirdi.

Dairenin kapısı tıklatılarak açıldığında Dawson aramayı sonlandırarak telefonu masanın üzerine bıraktı. "Fazla vaktim yok," dedi Dawson. Çocukların oyuncaklarının arasından geçerek arabasının anahtarını ve cüzdanını buldu. "Aliz'le buluşacağım, sonra da Rayleen'in ailesine ulaşmam gerekiyor. Babasının benimle konuşacağını sanmıyorum ama kardeşi daha olumlu yaklaşabilir."

"Ne yapmamızı istiyorsun?" dedi Murat.

"Rayleen'in özel eşyaları ve araştırmaları, kısa bir sürede ayıklayamayacağım kadar çok. Ölümünün bunlarla alakası olduğunu da sanmıyorum ama hiçbir şeyi şansa bırakamam. Bu konuda bana yardım edebileceğini düşünüyorum," dedi Dawson, Murat'a. Sonrasında Gavin'e döndü. "Senden istediğim şeyse biraz daha kişisel aslında. Lanston, Rayleen'in ölümünden

Ada'yı sorumlu tutuyor. Biz bunun tam aksini kanıtlayabilecek olsak da Ada, bir Yaşlı'yı öldürdüğünü itiraf etmemi istemiyor."

"Doğrusu bu," dedi Murat. "Ada sebebiyet vermekten yazılanına hayati değişebilir fakat ölümüyle sonuçlanmaz. Seninse böyle bir şansın yok. Yine de öldürülmeyecek olması, elindekileri kaybetmesini haklı çıkarmaz sanırım."

"Gavin'i bu sehpale çağırdım." Dawson kalvesine uzanıp iki eliyle binden tuttu. Böylece daha sakin ve akli başında konuşabileceğini umuyordu. Hiç değilse öyle görünürdü. "Rayleen'in ölümünü ben, Aliz, Murat ve belli ki Ada ve sen araştıracaksınız. Ama senin önceliğinin bu olması istemiyorum. Dantae'nin masum olduğunu kanıtlarsak Lanston, Ada'yı suçlamaktan vazgeçecektir. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, gün sonuna kadar sağlam kanıtlar getirebilirim," dedi Gavin.

"Daha önce böyle bir araştırmanın içinde bulunmadın. İstersen bu kadar kesin konuşma," dedi Murat. Gavin kollarını bağlayarak ona baktığında Murat omuzlarını kaldırdı. "Senin için söylüyorum. Birinin masumiyetini savunmak, suçla olduğunu iddia etmekten daha zordur. Üstelik Tarafsızlardan birinin Lanston'un başka bir Aleu hakkındaki fikirlerini değiştirmek için sana yardımcı olacağını hiç sanmıyorum."

"Halledeceğim," dedi Gavin ısrarla. Sonra da Dawson'a bakıp tekrar etti: "Halledeceğim."

"Biliyorum. Ada konusunda buna sadece senden isteyebilirim. O yüzden teşekkür ederim."

Gavin başını salladıktan sonra Murat'a bakarak gözlerini kıstı. "Arkamı kolla," dedi.

"Beni tehdit mi ettin sen?"

"Evet ve akşam benden özür dilemene izin vereceğim. Çünkü benim büyük bir kalbim var. Tabii, fiziksel olarak normal. Çünkü senin gibi değilim," dedi boyunu ıvırt ederek elini sallarken. Gavin, Murat'ın cevap vermesine fırsat kalmadan dışarı çıktı.

"Dantae kim?" dedi Murat.

"Meriel'in ölümünden hemen önce araştırdığı kişi. Lanston ve Ada onun bazı cevaplara sahip olduğunu düşünüyor. Ya da direkt ölümüne sebep olduğunu. Ada, Rayleen'i Dantae'yi davet etmesi için ikna etmiş."

"Rayleen'i Dantae'nin öldürmüş olma ihtimali yok mu?"

"Hayır, bundan eminim. Norveç'ten gelen kurtlardan biri yaptı ve Dantae'nin orasıyla hiçbir bağlantısı yok. Ada'yı bir hafta kadar önce Dantae'yle konuşurken gördüğümde Rayleen'le beraber görev yerlerini araştırdık. Ne Norveç'le ne de Yaşlılarla bir ilgisi var. Ama sanırım sahiden Meriel'in ölümüne sebep oldu ve akıl sağlığı çok da yerinde değil."

"O zaman Gavin'i göndermek iyi bir fikir miydi? Belki onun yerine Ada'yla ben gitmeliydim."

"Gavin'in başarabileceğine eminim," dedi Dawson. "Ayrıca senin gitmeni isteseydim Ada, ona bakıcı yolladığını falan düşünürdü herhâlde. Böylece daha iyi."

"Bunu söylemen komik. Çünkü Ada da benden sana göz kulak olmamı istedi."

"Neden?"

"Rayleen'i öldüren Tarafsızların senin de peşinde olduğunu düşünmedin mi hiç?"

"Bu sadece işimi kolaylaştırır."

"Rayleen'de olduğu gibi mi?"

"Onu hatırlıksız yakaladılar. Aynı şans bir daha ellerine geçmeyecek," dedi Dawson. Arabanın anahtarlarını Murat'a verirken onu dışarı yönlendirdi. "Hilary'den davetli listesini alıp bir göz gezdirelim. Sonra da Aliz ve Aliyle buluşmak için Aleut'tan çıkmanın bir yolunu buluruz."

"Nerede buluşacağız?"

"Senin ofisinde."

"Peki," dedi Murat itiraz etmemeye çalışarak. "Zor bir zamandayız sonuçta."

Peratha banyodan çıkarken bornozunun kuşağını bağlıyordu. Odası geçici olarak kapatıldığı için üst düzey konuklara ayrılmış dairelerden birindeydi ve buradan nefret etmişti. Renksiz çarşafıya sarılmış yatak, boş bir konsol, gereksiz büyük bir masa ve masanın etrafına yerleştirilmiş birkaç sandalye vardı.

Dolabı açığında özenli bir şekilde şeffaf kılıflara geçirilmiş olan kıyafetleri gördü. Peratha sinirlenerek kapakları sertçe itti. Dawson, eşyalarından bir kısmını dahi almasına izin vermemişti. Dün akşamdan beri aynı kıyafetin içinde durmaktan sıkıldığı için en sonunda duş almıştı ve hiç değilse düzgün birkaç parça eşya bulabilmeyi ummuştu.

Odanın kapısı hafifçe vurulduğunda Peratha hızlı davranarak açmaya gitti. Deborah'ı gördüğünde kolunu tutarak içeri çekti. "Bana düzgün kıyafetler bulmalısın. Kimin olduğu bile umurumda değil," dedi.

"Benden bir şeyler verirdim ama Gavin, bu konuda canımı sıkacak kadar takıntılı. Dairene gizlice girmeyi deneyebilirim. Dawson, Murat'la beraber Aleut'tan çıkıyor. Ne olduğunu anlamaz bile."

Peratha kollarını göğsünün altında bağlarken dudaklarını ısırdı. "Dawson nasıl?" diye sordu.

"İyi değil. Yardımımı istemiyor ve bundan nefret ediyorum. Beni hiçbir şey yapmamam için arkada bıraktılar," dedi Deborah.

"Tarafsızlardan tanıdığın bir kişiyi söyle. Yok, değil mi? İçinde bulunduğum pozisyona rağmen benim bile samimi olduğum tek bir Tarafsız yok. Stone hariç. Ama onun da bu konuda elinden bir şey gelmez."

"Ne yapacağız peki?"

"Lanston ve Michael'in binadaki kurtların çıkışını yasaklamasının bir sebebi var. Sorgulanmalarını istiyorlar ve bunu Dawson'ın yapmasını bekleyecekler. Hiç değilse Dawson dönene kadar durumu idare edebiliriz. Yokluğunun fark edilmemesini sağlarız."

"Tamam. Önce sana kıyafet çalmakla başlayalım."

"Ve zümrüt saç tokam ile tarağım lütfen," dedi Peratha. Deborah odadan çıkacakken duraksayarak ona baktığında Peratha omuz silkti. "Ne var? Sen söyledin."

Deborah, Peratha'nın da peşinden geldiğini gördüğünde çıktığı daireyi işaret etti. "Bu hâlde dışarıda dolaşma. Orada bekler misin?" dedi.

"İyi," dedi Peratha. "Lütfen seçtiklerine dikkat et. Son iki ay içerisinde giydiklerimden olmasın."

Deborah onu içeri itip kapıyı yüzüne kapattı. "Tanrı'm," diye söylendi. Peratha'nın odasının önüne geldiğinde Raven'la karşılaşınca adımları yavaşladı. Tanıdığı birinin olmasını tercih ederdi. Raven'i nasıl kandırabileceğinden emin değildi. "Dawson'ın kontrol etmemi istediği."

"Hayır," dedi Raven. Cümlesini bitirmesine izin vermeden elini kaldırdı. "Dawson, kendisinin bile bu odaya girmesine izin vermememi söyledi. Beni buradan çekmenin tek yolu bayılman olur. Denemek ister misin?"

"Haydi ama. Peratha bornozuyla duruyor. Ne yapmasını istiyorsun? Benim kıyafetlerimden mi vereyim?"

"Daha neler?" dedi Raven. Kulaklarının üstünü kaşıyarak yerinde kıpırdandı. "Hiç değilse Dawson'ın kıyamayacağı biri içeri giremez mi?"

"Ada, Aleut'tan kaçtı."

"Ne?"

"Ve sen bunu bilmiyorsun."

"Bana neden böyle bir şeyi söyledin ki? Bunu bilmeme gerek yoktu," dedi Raven. Öfkeli bir şekilde burnundan soluyarak gözlerini kıstı. "Uzaklaş, Deborah. Cellar'ın dikkatini bu şekilde çekmek istemiyorum."

"Peratha'dan bahsediyorum."

"Hayır." Askuların üstündeki raftan siyah bir pantolon çekip yatağın üstüne attı. "Üzerimde Ada'nın kıyafetlerini gördüğünde Dawson, odamın kapılarını öyle hızlı açacak ki fark etmeyeceksin bile."

"Demek bir hafta içerisinde iki cinayet işlenecek."

"Çok korkuyorsan gidebilirsin."

"Harika," dedi Deborah. Dışarı çıkacakken hâlâ yatağın üzerinde duran Lyon'a baktı. Annesinin kıyafetleri geldikçe yakalayıp kucağına doğru çekiyordu. "Bu kadar erken şiddetle tanışmasına gerek yok. Gel bakalım." Tuttuğu kıyafetleri kenara atıp Lyon'u kollarının arasına aldı. Salona geri döndüklerinde Lyon'u kardeşinin yanına gitmesi için yere bıraktı. Kucağında Mara'yla dolaşan Hilary'yi gördüğünde şaşırarak olduğu yerde durdu. "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Hayal kırıklığına çocukların sorunlarıyla boğuyorum," dedi Hilary.

Deborah koltuğun kenarına oturarak gülümsedi. "Cinayet, senin önleyebileceğin bir olay değildi. Başarısız olmadın," dedi.

"Yine de uzun yıllar boyunca bir Tarafsız'ın öldürüldüğü partiyi organize eden kişi olarak kalacağım."

"Bu da seni seçmeleri için bir sebep değilse başka bir şey bulamazsın."

"Rayleen için üzgünüm ama bunu düşünmeden duramıyorum. Böylesine bencil hissetmekten hiç hoşlanmıyorum," dedi Hilary. Bir an yerinde durduğunda Mara tekrar ağlamaya başladı. Hilary küçük kızı hafifçe sallayarak salonu dolaşmaya devam etti. "Ada'yı korkutmak istemediğim için bir şey söylemedim ama sanırım Mara hasta."

"Ateşi var mı?" dedi Deborah. Yanına giderek parmaklarının dışıyla alnına sonra da yanaklarına dokundu. Bir bebek için yeterli sıcaklıkta olduğunu düşündü fakat bu konuda tecrübeli sayılmazdı. "Şimdilik bir şey söylemeyelim. İkisi de Aleut'ta değil."

"Ne dedin?"

"Bunu dillendirmekten vazgeçmem gerekiyor," dedi Deborah kendi kendine. "Gidip bu durumdan anlayabilecek birini bulacağım. Senin çocuğun nerede?"

"Mara'nın yatağında. İkisini aynı anda yatırdım fakat bu kız bir türlü uyumadı," dedi Hilary, Mara'nın minik elini tutarak.

Deborah dışarı çıkacakken Peratha'yı gördü. Siyah bir kot pantolonla topuklu botlar seçmişti. Üstünde ise askılı, dar bir tişört vardı. Saçlarını sıkı bir şekilde topuz yapmıştı. Parmaklarının ucunda Ada'nın sağlam kalan son deri ceketlerinden birini tutuyordu. "Her şey yolunda mı?" dedi Peratha.

"Galiba Mara'nın ateşi var," dedi Deborah. "Kimi çağırmam gerektiğini bilmiyorum."

"Cinayet araştırmaları konusunda Dawson'ın yetkisinin, hepsinin üstünde olduğunu biliyorum. Acemi biri değilim, teşekküller."

"Sözümü kesip duruyorsun," diye mırıldandı Deborah arkasını dönerken. Raven'dan geçemeyeceğini anladığı için yanından ayrıldı. Peratha'nın kaldığı odaya gidiğinde ellerini kaldırdı. "Kaçıya Raven'i koymuşlar."

"Ah," dedi Peratha burnunu kıvrarak. Deborah'ın neden bu kadar çabuk döndüğünü anlaması kolaydı. "Kıyafetsiz kaldığını bildiği hâlde odaya girmene izin vermedi mi?"

"Dawson'dan korkuyor. Ada'nın girmesini kabul edecekti fakat o da Aleut'tan kaçtı."

Peratha elini alına götürdü. "Yardımcı olabileceği en önemli anda mı?"

"Sanırım biraz daha önemli işleri vardı."

"Çıplak hâldeyim, Deborah!"

"Abartma, homozun var ya."

Peratha, Deborah'ı yolundan çekerek hızla odadan ayrıldı. Koridorun ortasındaki merdivenden aşağıya inerken yolda rastladığı herkes durup ona baksa da kime bir şey sormaya cesaret edememişti. Peratha, bir kat daha indikten sonra Deborah'ın onu durdurmasına izin vermeden içinden çocuk sesleri yükselen daireye girdi.

Lyon, Peratha'yı gördüğünde heyecanla yerinden kalkmıştı. Bir çorabını kaybetmiş, koymaya çalışırken ayağı kaysa da çabuk toparlanmıştı. Peratha eğilerek Lyon'u kucağına aldı. "Ufak bir işim var. Sessiz kal, tamam mı?"

"Tamam," dedi Lyon fakat Peratha yatak odasına girerken çoktan konuşmaya başlamıştı bile. Peratha duyduklarının çoğunu anlamadığı için sadece başını sallıyordu.

"Bakalım, burada ne varmış?" dedi Peratha. Dolabı açarak bir adım geri çekildi. Çoğunluğu siyah, gri ve kırmızıdan oluşan kıyafetler Peratha'nın zevkinin çok üstündeydi... Ya da gerisinde. Karar veremiyordu.

"Aklımdan geçen şeyi yapma," dedi Deborah. "Dawson buna gerçekten çok sinirlenir."

"Benim kendi odama girememenden daha fazla mı?" Peratha, Lyon'u öperek yatağı üstüne bıraktı. Askıları bir tarafa itip tek tek geçmeye başladı. "Ada'nın gardrobunu yenilemek için özel bir zaman ayıracam. Er-rafta bu kıyafetlerle dolaşması çok üzücü. Bazılarında yırtıklar var. Buna inanmıyorum," dedi iç geçiştirerek.

"Şu durumda Dawson'ı kızdırmak istemezsin. Ne tepki vereceğini bilmiyorum. Beni dinliyor musun?"

"Hayır." Askıların üstündeki raftan siyah bir pantolon çekip yatağı üstüne attı. "Üzerimde Ada'nın kıyafetlerini gördüğünde Dawson, odamın kapılarını öyle hızlı açacak ki fark etmeyeceksin bile."

"Demek bir hafta içerisinde iki cinayet işlenecek."

"Çok korkuyorsan gidebilirsin."

"Harika," dedi Deborah. Dışarı çıkacakken hâlâ yatağı üzerinde duran Lyon'a baktı. Annesinin kıyafetleri geldikçe yakalayıp kucağına doğru çekiyordu. "Bu kadar erken şiddetle tanışmauna gerek yok. Gel bakalım." Tuttuğu kıyafetleri kenara atıp Lyon'u kollarının arasına aldı. Salona geri döndüklerinde Lyon'u kardeşinin yanına gitmesi için yere bıraktı. Kucağında Mara'yla dolaşan Hilary'yi gördüğünde şaşırarak olduğu yerde durdu. "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Hayal kırıklığını çocukların sorunlarıyla boğuyorum," dedi Hilary.

Deborah koluğün kenarına oturarak gülümsedi. "Cinayet, senin ölebileceğin bir olay değildi. Başarsız olmadan," dedi.

"Yine de uzun yıllar boyunca bir Tafsız'ın öldürüldüğü partiyi organize eden kişi olarak kalacağım."

"Bu da seni seçmeleri için bir sebep değilse başka bir şey bulamazın."

"Rayleen için üzgünüm ama bunu düşünmeden duramıyorum. Böyle sine bencil hissetmekten hiç hoşlanmıyorum," dedi Hilary. Bir an yerinde durduğunda Mara tekrar ağlamaya başladı. Hilary küçük kız hafifçe sallayarak salonu dolaşmaya devam etti. "Ada'yı korkutmak istemediğim için bir şey söylemedim ama sanırım Mara hasta."

"Ateşi var mı?" dedi Deborah. Yanına giderek parmaklarının dışıyla alnına sonra da yanaklarına dokundu. Bir bebek için yeterli sıcaklık olduğunu düşündü fakat bu konuda tecrübeli sayılmazdı. "Şimdilik bir şey söylemeyelim. İkisi de Aleut'a değil."

"Ne dedin?"

"Bunu dillendirmekten vazgeçmem gerekiyor," dedi Deborah kendi kendine. "Gidip bu durumdan anlayabilecek birini bulacağım. Senin çocuğun nerede?"

"Mara'nın yatağında. İkisini aynı anda yatırdım fakat bu kız bir türlü uyumadı," dedi Hilary, Mara'nın minik elini tutarak.

Deborah dışarı çıkacakken Peratha'yı gördü. Siyah bir kot pantolonla topraklı botlar seçmişti. Üstünde ise askılı, dar bir tişört vardı. Saçlarını sıkı bir şekilde topuz yapmıştı. Parmaklarının ucunda Ada'nın sağlam kalan son deri ceketlerinden birini tutuyordu. "Her şey yolunda mı?" dedi Peratha.

"Galiba Mara'nın ateşi var," dedi Deborah. "Kimi çağırmam gerektiğini bilmiyorum."

"Ada insanken ateşi çıktığında düş alması gerekiyordu," dedi Peratha. Hilary'nin yanına giderek Mara'nın yüzüne dokundu. "Bunu deneyelim. Jamine nerede?"

"Dinleniyor," dedi Hilary.

"Sen Mara'yı banyoya götür, Deborah çocuklarla kalsın, ben de durumu birden daha iyi anlayacak birini bulayım," dedi Peratha.

Deborah elini uzatarak Peratha'yı durdurdu. "Aleur'un içinde bu hâlde mi dolayacaksın? Dawson'dan önce Lanston seni öldürecek."

Peratha hâlâ parmak uçlarında duran ceketi dikkatli bir şekilde giydikten sonra yakalarını düzelterek Deborah'a gülmüştü. Deborah daha fazla bir şey söylemeden yolundan çekildiğinde Peratha dışarı çıktı. Kimi bulması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Bebeklerin ihtiyaçlarından anlayan sadece birkaç kişi tanıyor.

Ada'nın çekmecelerini karıştırarak bulduğu telefonu çıkardı. "Bunu yap-
tığını inanmıyorum," derken numarayı cüzere çevirdi. Farkında olmadan başparmağının tırnağını kemirmeye başladı. Arama cevaplandığında elini indirerek dik durdu. "Neredesin?" dedi.

"Sanıyorum, ikinci katın kuzey tarafında. Emin değilim. Evin çok karmaşık," dedi Creon.

"Aleur'ta mı?"

"Başka bir evin mi var?"

Peratha gözlerini devirse de gülmüştü. Buna rağmen sesi mesafeli ve dümdüz çıktı. "Olduğun yerde dur. Seni bulurum."

"Bu ne kadar güzel!"

Peratha telefonu suratına kapatarak arka cebine sıkıstırdı. Merdivenleri hızlı hızlı inerken bazıları sırt yüzüne bakmadığı için kim olduğunu anlayamamıştı. Normalde olsa Peratha bu durumla kesinlikle eğlenebilirdi. Şimdi ise oyuna ayıracak vakti yoktu. Son zamanlarda hayatının büyük bir kısmının böyle geçmesinden nefret ediyordu. Eğlenmesi için belli bir zaman veriliyor gibiydi ve Peratha ne yaparsa yapsın o zamanı uzatamıyor, elinde tutamıyordu.

İkinci katın kuzey tarafından güneyine doğru döndüğünde Creon'u gördü. Balkonlardan birinde oturmuş, ayaklarını demire doğru yaslamıştı.

"Demek korkak olduğun kadar yön duygusundan da yoksunsun," dedi Peratha.

Creon başını arkaya eğerek Peratha'ya tersten baktı. "Ne?"

"Burau güney kanadı."

"Elimde pusula yokken kuzey ve güneyi nasıl ayırabilirim ki? Sadece tahmin ettim." Creon ayaklarını indirerek gömleğini düzeltti. Ayağa kalktıktan

sonra Peratha'ya dönerek başını yana eğdi. "Bana kızmaya son verebilirsin. Dün akşam."

"Umurumda değil. Bebeklerden anlıyor musun?"

"Peratha," dedi Creon gülümseyerek. "Sence önce evlenmemiz daha uygun olmaz mı?"

"Sanırım Mara hastalandı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ada kaçmış. O kaçtıysa Gavin de gitmiştir. Karmaşa çıkmadığına göre Dawson ve Murat da ortalıkta yok. Bebeği olan başka tanıdığım tek kişi Hilary ve o da bir şey anlamıyor."

"Bu normal. Böyle şeyler tecrübeyle kazanılır."

"Yardım edecek misin?"

"Elbette," dedi Creon. Yürümesini işaret ederken Peratha'yı baştan aşağıya inceledi. "Söylemem gerek, yeni tarzın biraz..."

"Geçici bir şey."

"Kerü, diyecektim zaten. Çok kötü olmuş. Hiç beğenmedim," dedi Creon. Peratha'nın adımlarına yetişirken ellerini ceplerine yerleştirdi. "Rayleen senin odanda bulunmuş. Şüpheliler arasında mısın?"

"Ne münaasebet? Söylediklerine dikkat et."

"Sorgulanmadın mı? Bu durumda Dawson, cinayeti işleyen kişiden öylesine emin ki odana girip çıkanlar hakkında bile seninle konuşmadı."

Peratha onun bu kadar doğru tahminler yapabilmesinden bazen gerçekten nefret ediyordu. Creon için çok az bilinmeyen, çok az sürpriz vardı. Her şey için tahmin yürütebiliyor ve çoğu zaman da haklı çıkıyordu. "Rayleen'i bulduktan sonra Lanston, bir süre sonra da Dawson geldi. Yanında fazla duramadım. Böyle durumlarda fazla kişiyi istemez. İhtiyacı olursa da söyler zaten."

Daireye girdiklerinde Deborah'ı çocuklarla birlikte gördüler. Tamir etmeye çalıştığı bir oyuncakla uğraşırken başını kaldırdı. "En doğru kişiyi bulmuşsun ama kimin için?" dedi Deborah.

"Tıa yeterince büyüye kadar onunla ben ilgilendim. Güven bana, çocuklarla alakalı yeterince bilgim var," dedi Creon. Deborah'ın elinde daha da berbat hâlde gelen oyuncakçı alarak arabanın tekerini doğru şekilde takıp geri uzattı. "Hasta nerede?"

"Hilary banyo yapıyor. Bir türlü uyutaramamış. Belki bu rahatlama sağılar," dedi Deborah. Koltrugun altına uzanarak birbirine bağlı olması gereken üç parçayı çıkardı. "Bunları da birleştirir misin? Lyon beni mahvedecek. Yemin ederim, sadece ne kadar hızlı gidiyor diye bakmak istemişim."

"Kenara kay," dedi Creon onu iterek.

Hilary, Mara'yla birlikte geri dönene kadar Creon oyuncakların bir kısmını birleştirdi. Deborah etrafı mümkün olduğunca topladı. Peratha ise ikizleri meşgul etti. Lyon ve Lenora yalnız kaldıkları her an birbirleriyle kavgaya ermeye hazırdılar. Mara doğduğundan beri kız kardeşlerini sevmek için yapmıyor, bazen bu durum birbirlerini görmezden gelmelerini sağlıyordu. Yalnız kaldıklarında ise eskiye dönmeleri saniyeler sürüyordu.

"Biraz daha iyi sanki," dedi Hilary. Küçük bir havluyu Mara'nın simsiyah saçlarında dolatıp battaniyesini düzeltti. Creon ayağa kalkıp kollarını uzattığında Hilary kuşku içinde kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Bana bırak," dedi Creon.

Hilary emin olmadan Peratha'ya baktı. Mara huzursuz bir şekilde battaniyesinin içinde kıvranırken yorgun gözleri yarı açıktı. Uykusu olmasına rağmen gözlerini bir türlü kapatmıyordu. Peratha onaylayarak başını salladığında Hilary, küçük kızı Creon'un kollarına bıraktı.

"Ateşi biraz daha düştü ama uyumuyor. Sütünü de içiremedim," dedi Hilary.

Creon başparmağını Mara'nın çenesine bastırarak ağzını açmasını sağladı. "Süpriz olmadı," dedi. "Diş çıkarmaya çalışıyormuş. Zorlanması normal. Ve bunu senin bilmemen..." dedi Creon, Hilary'ye dönerek.

"Diş çıkardığım zamanları hatırlamıyorum ki," dedi Hilary. Koltuğun kenarından sarkan örtüyü alıp karladı. "En azından dönüşüm geçirdiğim anlar haricinde."

"Savunman bu demek." Creon cam kenarına giderek pencereyi açtı. Küçük parmağını karların arasına batırdı. "Yetkili olanlar, Aleur'tan kaçtığına göre sorgulamaları kim yapacak? Sorgulamalar tamamlanmadan Aleur'tan çıkılmasına izin verilmiyor ve ben, buranın gizli tünellerini bilmiyorum."

"Aleur'tan çıkmak için acelen mi var? Çok mu rahatsızsın?" dedi Peratha.

"Şu anda mı?" Creon omzusun üzerinden Peratha'ya baktıktan sonra gülmüdü. Geri çekilerek omzuyla pencereyi itti. Küçük parmağını Mara'nın ağzına soktu. Soğuk parmak, hassas damağına değdiğinde önce irkilen sonra da rahatlayan Mara derin bir nefes aldı.

"Böyle şeylerde iyisin demek," dedi Hilary. Yanında durarak Mara'nın keyifli hâline baktı. "Hijyenik değilsin ama idare eder."

"Ever, eminim ki Mara da hijyen dolu bir ağırdan başka bir şey istemiyordur," dedi Creon. Mara, minik elleriyle Creon'un parmaklarını tutarken gözlerini kapamıştı. Creon kazandığı zaferle gülümsedi. "Sanırım baba olmaya hazırıyım." Peratha kapıyı çarparak çıktığında Creon başını salladı. "Kesinlikle hazırım," dedi.

13

"Doğru adreste olduğumuza emin misin?" dedi Ada. Gavin'in masaya bıraktığı şişeyi ellerinin arasına alarak önüne çekti. Yuvarlak, küçük bir masada yan yana oturuyorlardı. Sandalyeleri yüksek ve rahatsızdı. Yorgun insan konuşmalarının olduğu loş bir bardaydılar.

"Adres doğru. Biraz sabır göster," dedi Gavin. Ada bakışlarıyla Dantae'yi ararken Gavin de giriş çıkışları, personeli ve içerideki müşterileri inceliyordu. Gözleri yeni giren müşterilere doğru kaydıkten sonra bardaklere geri döndü. İki adamın kendi aralarında konuştuğunu bir tanesinin bulundukları tarafa doğru baktığını gördü. "Mahfer," dedi Gavin başını eğerek.

"Ne var?" dedi Ada. Arkasına yaslanarak ellerini kucığına doğru aldı.

"Tavrın etrafa tehdit saçıyor. Birkaç hayvansı içgüdüğü uyandırmış olabilirsin."

"Neden bahsediyorsun? Düzgün konuş. Kulağa küfrediyorsun gibi geliyor," dedi Ada.

"Boş ver," dedi Gavin. Ada telefonunu çıkararak Dawson'dan gelen son mesajı cevaplarırken Gavin başını arkaya doğru eğerek adamlara baktı. Bir tanesiyle göz göze gelince şişesini kaldırarak selam verdi. Kolumu Ada'nın omzuna koyarak telefona doğru eğildi. "Ergen gibi mesajlaşıyorsunuz," dedi.

"Her ergen gibi asıl konumuz cinayet." Ada ekranı kilitleyerek telefonu cebine geri yolladı. "Dalga geçmeyeceğine söz verirsen sana bir şey söylebilir miyim?"

"Buna söz veremem ama seni dinliyorum."

Ada da söz verebileceğini düşünmemişti zaten. Şişenin etiketiyle oynarken ayağını karşılarındaki sandalyenin demirine yasladı. "En yakın arkadaşının cesediyle karşılaşacak olsaydın arayacağın ilk kişi ben olur muydum?" dedi.

"Hayır," dedi Gavin.

Ada'nın yüz ifadesi bozulurken nefesini bıraktı. Soğuk içecekten birkaç yudum aldıktan sonra dilini dudaklarında dolaştırdı. "Neden peki?"

"Ölmüşsün çünkü. Telefonu katilin almadıysa aramamın bir anlamı olmazdı."

Ada onun koluna vurdu. "Bir saniyelğine de olsa beni korkuttun," dedi. Gavin bar tarafına baktığında adamların orada olmadığını gördü. Kolunu Ada'nın omzundan indirerek kendi şişesine uzandı. "Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Ama Dawson'ın ilk ihtiyacı, hiçbir zaman duygusal destek olmamıştır. Gerçekçi ve hedefe odaklı. Herkesten önce onunla anlaşılmasının sebebi de bu değil miydi?"

"Dawson'ı çok seviyorum ama ilk tanıştığım kişi Hilary'ydı. Hâlâ en iyi anladığım kişi o."

"Çünkü tüm karamsarlığınla onun ruhunu bozdun."

Ada dudaklarını azaltmıştı ki Dantae'nin karşısına oturmasıyla durakladı. Önüne doğru düşen saçlarını düzelterek dirseklerini masaya yasladı. "Geldiğin için teşekkürler," dedi Ada.

"Fazla vakit yok. Soracaklarınız var mı?" dedi Dantae. Ada'nın önündeki şişeyi alarak arkasına yaslandı.

"Evet." Ada elleri boş duramadığı için kisedeki çerezlerle oynamaya başladı. "Rayleen'le birlikte partiden ayrıldıktan sonra neler olduğunu bilmek istiyoruz. Aleut ve Remuslardan hiç kimsenin Rayleen'le bir problemi olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden Tarafızlardan biri olduğunu düşünüyoruz."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

Ada kağıdını kaldırarak Gavin'e baktı. Bir dakikalığına cevap veremediği fakat Dantae ısrarla yüzüne bakıyordu. "Eğitmen olacağım," dedi Ada.

"Bir araştırmacı değilsin. Cellat ya da kanun uygulayıcı da. Bir eğitmen adayı neden cinayet soruşturmasının içerisinde yer alıyor?"

"Şüphelerim senin için önemli mi?" dedi Ada. Dantae bir an düşündükten sonra omuz silkti. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ada. "Resmi bir soruşturmanın Aleut ya da Remuslarla yürütülemeyeceği açık. Rayleen, bir Yağlının varisiydi. Kimse onun katilini bulması için sıradan bir kurda güvenmeyecektir. Bizi öyle görüyorsunuz, değil mi?"

"Ayağı yakarı. Aleut muydun?"

"Evet," dedi Ada. "Bize yardım etme mecburiyetinde değilsin ama edebilişen."

"Sorularınızı yanıtlarım. Canımı sıkmadığı sürece," dedi Dantae.

Gavin bunu kazanç olarak kabul etmek zorundaydı. Ada, Rayleen'in hakları çizelgesini çıkarmak istiyordu, Gavin ise Dantae'nin. Onun katil olmadığını kanıtlamak Dantae'nin isteksizliği yüzünden pek de kolay bir yol değildi. "Davetten sonra Rayleen'in nereye gittiğini gördün mü?" dedi Gavin.

"Birlikte daireye geçtik. Neden, bilmiyorum ama bizim için tek yatak odalı bir yer ayarlanmış. Bu yüzden koltrakta yatmayı kabul ettim. Rayleen biriyle telefonda konuştu. Neyle ilgili olduğunu tam olarak anlamadım. Zaten çok da kelime kullanmadı. Evet, hayır, belki, sonra. Böyle şeylerdi.

Telefonu kapattıktan sonra mesajlamaya başladı. Ben de duşa girdim. Duşan çıktığımda dairede yoktu. Hepsi bu kadar."

"Sana haber gelene kadar ne yaptın?" dedi Gavin.

"Sabaha karşı bir vakitti. Yapacak pek bir şeyim yoktu. Koltrığa uzanıp uyuyakaldım. Gürültüyle uyandığımda ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Karmaşadan hoşlanmam. Bu yüzden eşyalarımı toparlayıp oradan ayrıldım."

"Ne olduğunu merak etmedin mi ya da Rayleen'in hâlâ dairede olması dikkatini çekmedi mi?" dedi Gavin.

"Hayır ve hayır. Başka bir sorunuz var mı?"

"Özür dilerim," dedi yabancı bir ses. Üçü de aynı anda başını çevirdiğinde kıvrıksık, kızıl saçlı bir kadın gördüler. İki elinde de ince, uzun birer bardak vardı. Meraklı gözlerin üzerine dönmesiyle gülümsemişti. Cesur ve kendinden emin görünüyordu. "Yanlış yorumlamış olabilirim ama bize doğru baktığını düşündüm ve..."

Ada gözlerini kısarak Gavin'e döndü. Gavin başını iki yana salladığında Ada kadına dönerek bardaklardan birini aldı. "Gururum okıyandı ama sana bakmıyordum," dedi. "Yine de teşekkürler."

Kadın elini kaldırarak Gavin'i gösterdi. "Ben aslında..."

"Burada önemli bir şey konuşuluyor," dedi Ada. "Mesaj gayet açık değil miydi? Şunu da alayım," derken diğer bardağı da yakaladı.

Kadın dudaklarını birbirine bastırarak arkasını döndü. Ada başını hızla geri çekmeseydi saçlar yüzüne çarpacaktı. Gözlerini koruyarak bardakları masaya bıraktı. "Sana inanamıyorum," dedi burnundan soluyarak.

"Bakmıyordum," dedi Gavin. "Yemin ederim. Kadına neden o kadar sert davrandın ki?"

"Dikkat etmedin sanırım. Kızıl saçlı ve kıvrıksık. En zayıf iki yönün."

Gavin elbette dikkat etmişti. Gözden kaçması zor özelliklerdi sonuçta. "Fark etmemişim," dedi Gavin. Öne eğilerek masaya yaslandı. Kadının arkasından bakarken Ada'nın yüzüne vurmasıyla homurdanarak gözlerini kapadı.

"Konumuzda geri dönecek olursak," dedi Dantae.

"Cinayet, evet." Ada yüzünü ovuşturarak iğrenç renkli bardakları kendinden uzaklaştırdı. "Rayleen'in kiminle konuştuğuna dair bir fikrin var mı? Ya da birkaç kelimeden fazla yakaladığın bir ipucu?" dedi Ada.

"Rayleen'i doğru düzgün tanıyamam bile. Birbirimize tahammül edemediğimizi düşünüyordum. Beni partiye davet ettiğinde bir amaç için hareket ettiğine emindim ama öleceği gibi ciddi bir şeyin içinde olduğuna da şüphem yok. Yine de katilinin bulunmasını isterim. Kimin araştırıldığını bir önemi yok."

"Rayleen, Peratha'nın dairesinde bulundu," dedi Ada. Loş ışığın altında Dantae'nin tepkilerini kaçırmamak için ona biraz daha yaklaştı. "Onunla ilgili bir fikrin var mı?"

"Peratha mı? Tanımıyorum."

"Nyce soyundan geliyor," dedi Gavin. "Lanston'ın kız kardeşi."

Dantae ilgisizce masayı tınaklarken gözlerini kaldırarak Gavin'e baktı. "Nyce mi?" dedi.

"Evet," dedi Gavin. "Uzun bir süredir Aleut'un liderliğini yönetiyorlar."

"Peratha, elbette. Kaiser'in kızlarından biri, değil mi? Davette onu da görmüş müydüm?"

"Muhtemelen. Gözden kaçmaz biridir," dedi Ada. Sandalyesinin ucuna doğru kayarak dudaklarını ıslattı. Dantae'nin her an arkasını dönüp gidebileceğini görebiliyordu. Sıkılmasıyla gitmesi arasında birkaç saniyeden fazla olmazdı muhtemelen. Ada onu meraklandırması gerektiğini görebiliyordu. Sadece bu şekilde iletişimleri devam edebilirdi. Aynı şeyi Dawson'la tanıştığı anda da yapması gerekmişti. "Kaiser'in kızlarından biri, dedin. Diğer kızını tanıyor muydun?"

"Kim?" dedi Dantae.

"Meriel. Kaiser'in diğer kızı."

Dantae oturuşunu düzeltirken ceketinin düğmesini çözerek geriye doğru itti. "Ne yapıyorsunuz?" dedi.

"Evet, ne yapıyorsunuz?" dedi Gavin, Ada'ya.

"Sohbet etmeye çalışıyordum."

"Neden?" dedi Gavin ve Dantae aynı anda.

Telefonunun titrediğini hisseden Ada ayağa kalktı. "Birazdan dönerim," dedi. Arkasını dönmüşken kendi kendine münkdanarak masadaki şişesini aldı.

Ada uzaklaşırken Dantae bir süreliğine arkasından baktıktan sonra başını Gavin'e çevirdi. "İşimin neydi?"

"Bilmene gerek yok," dedi Gavin. Buradan çıkıp gitmeyi düşünürken yapması gereken şey aklına geldi. İnsanları görmezden gelmek, öğrenciler dışında herhangi biriyle uğraşmak zorunda kalmamak Gavin'in hayatını kolaylaştırıyordu. Konuşmak zorunda olduğu herkes, emrindeki öğrencilerden ibaretti ve bu da beraberinde belli bir rahatlığı getiriyordu.

"Rayleen neden umurunuzda?" dedi Dantae.

"Benim değil, Dawson'ın umurunda. Yakın arkadaşlardı."

"Dawson kimdi?"

"Kimseyi tanamıyor musun?"

Dantae omuzlarını kaldırdı. Kurtların arasında çok fazla vakit geçirmezdi. Sistemden hoşlanmıyor, emir altına girmeyi ise kabullenemiyordu. Bu yüzden mümkün olan en uzun ve karmaşık görevleri kabul ediyordu. İnsanların arasına karıştığı anda kendi kurduğu bir hayatın parçası oluyordu. Yaşlıların oyuncakı değil. Yeni bir görev edinene kadar buralarda biraz daha

zaman geçirmesi gerekiyordu ve elindeki en ilginç şey iki Aleut'la buluşması olmuştu. "Hayatım çok sıkıcı," dedi Dantae.

"Fark ediliyor," dedi Gavin. Bir dişegini masaya yaslayarak Dantae'ye yaklaştı. "Kendine yardımcı olmayı denerdin mi? Fikirlerimin mükemmel olduğunu iddia edemem ama belki saç stilinden başlamalısın."

"Ne var?" dedi Dantae. Elini başının üzerinde dolaştırırken kısa saçları avucuna battı. "Ne olmuş saçıma?"

"Bir şey olmamış. Olmasına izin vermemişsin. Buraya girdiğinden beri beş kişi etrafında dolaşıp geri döndü ve sen fark etmedin bile. Kör münün yoksa eğlence görünce tanıyamıyor musun? Senin için biraz üzülüm."

"Biraz mı?"

"Seni, adına yeterince üzülecek kadar tanıımıyorum. Kibarlık ediyordum."

Dantae gülümseyerek kızıl saçlı kadının bıraktığı bardaklardan birine uzattı. "Ada ve sen aynı konu için farklı sorular soruyorsunuz. Gördüğüm kadıyla bunu yapmayacak kadar birbirinizi tanıyorsunuz. Belli ki Ada'nın bilmediği bir amacın var. Eğer açıkça konuşursan sana yardımcı olabilirim."

"Ne karşılığında?"

"Kesinlikle saç stili tavsiyesi değil."

Gavin şarpsa da gülerken başını salladı. "Sence kendi saç stili mi sana tavsiye eder miyim? Bunu taşıyabilmen için belli bir duruşa, üzeriye ve karizmaya sahip olmalısın," dedi Gavin.

"Kör müsün? Adamda hepsi var," dedi Ada yerine otururken. Telefonunu yeniden masaya bırakarak ellerini şakaklarına doğru göçürdü. "Başım ağrıyor. Buranın kokusundan nefret ettim. Daha akşam bile olmadı ama dışarıda en az üç sarhoşla çarpıştım."

"Ne kadar da hassassın!" dedi Gavin. Ada'nın saçından bir tutam alarak yüzüne sürttü. Ada sinirli bir şekilde eline vurduğunda Gavin gözlerini devirdi. "Böyle davrandığın zaman çekilmez oluyorsun. Sana tahammül etmekte zorlanıyorum."

Ada ellerini masaya indirerek Gavin'e baktı. "Kimse senden bunu istemedi," dedi. "Ne sanıyorsun, Gavin? Bakıcıya ihtiyacım yok ya da sürekli çocukça oyunlar oynayamam. Senden iki asır küçük olmama rağmen daha olgun davranamama katlanamıyor olabilir misin? Bir cinayet işlendi ve yaptığın tek şey dalga geçmek." Ada yeniden ayağa kalkıp cebinden çıkardığı parayı masanın üstüne bıraktı. "Arabunun anahtarlarını ver," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmeyen bir yere," dedi Ada. Anahtarları alamayınca Gavin'in yakasına yapışarak ceketinin ceplerini kontrol etti. Anahtarları iç cebinde bulduktan sonra sandalyenin arkasına asıgı çantasını aldı. "İyi geceler."

"Ben nasıl döneceğimi?" dedi Gavin arkasından. Ada yanıt olarak orta parmağını kaldırdığında Gavin başını sallayarak önüne döndü. "Bir kere de ayırsını ben yapmıştım. Sanırım bunu hak ettim."

"Böyle tartışıyor olmanız normal mi?"

"Neden olmasın? İçecekleri yenileyelim mi?" dedi Gavin. Cevap beklemeden göndüğü ilk garsonu, elini kaldırarak yanına çağırdı. Yeni siparişlerini verdikten sonra Gavin katırsız bir şekilde dudaklarını ovuşturdu. Ada'nın çıktığı kapıya baktıktan sonra nefesini bırakarak başını iki yana salladı. "Aynı topluluktan geliyorsunuz falan ama dürüst olmam gerekirse Rayleen'in ölümü önceliğim değil. Kadını tanımıyordum bile. Tanımadığım bir kadının ölümüne yas tutmuyorum diye ruhsuz biri miyim? Her gün birileri ölüyor."

"Sana çok yakın birini kaybetmedin, değil mi?"

"Ölümler kaybetmedim, hayır. Sen?"

Dantae cevap vermek yerine gözünün kenarını kaşıırken hışırtıları, içeceklerini getirecek garsonu aradı. Kalkıp gitmeyi düşündü fakat o anda evinde bekleyen şeyler burada olanlardan çok daha berbattı. Bir içki için daha kal-maya karar verdi. Ve bir sonraki için de.

"Partiden ayrılmanızın ardından olanları bir daha konuşalım," dedi Gavin.

"Benden daha sıkıcısın."

"Sözünü geri al."

Dantae elini sallayarak onu geçti. Ayrılmadığı fıstıkları ağzına attık-tan sonra işaret parmağını kaldırdı. "Sana acıdığım için hızlı bir tur yap-a-çalım," dedi. "Rayleen'le beraber partiden ayrıldık. Benimle hiç konuşmu-yordun. Daireye girdik. Ben dışı dışı çıktığımda yalnızdım. Ve..." bir an duraksayarak içkisinden yudum aldı. "Koltukta uyuyakaldım ve uyan-dığımda Aleut birbirine girmişti. Sanırım kaosu yönetemeyen bir lidere sa-hipsiniz."

Gavin bu yorumu duymazdan gelerek gözlerini ovuşturdu. "Uyandıktan sonra etrafı toparlarken dikkatini çeken bir şey var mıydı? Rayleen'in epeyaları nasıldı mesela? Ya da yabancı bir şey fark ettin mi?"

"Masanın üzerinde daha önce orada olmayan meyveler vardı. Tatlılarını merak ettiğimi hatırlıyorum."

"Gerçekten yardımcı olmak istemiyorsun, değil mi?"

"Elimden geleni yapıyorum."

Güneşin yeni battığı saatlerde Gavin elleri cebinde, kaldırımında yürüyordu. Hareketli sokakta yanından sürekli arabalar geçiyordu. Dantae'yle saatler sonra ayrıldıklarında ikisi de farklı yönlere yürümüşü. Gavin, Dantae'yle olan konuşmalarını düşünürken yanına yaklaşan arabadan çıkan korna sesi tüm sokakta yükseldi. Arkadan yaklaşan diğer arabalar beklemekten

boşlanmadığından Gavin hızlı hareket etti. Yanında duran araca binip ko-lundan sarkan ceketi arkaya attı.

"İşlanmışsın," dedi Ada yeniden yola çıkarken. Gavin dikiz aynasını ken-disine doğru çevirip saçlarını düzeltirken Ada, trafik yüzünden yavaş iler-le-mek zorundaydı. "Dantae tartıştığımıza inandı mı?"

"Bizi tanımıyor. İnanmayacak bir şey yok," dedi Gavin. Elinin tersiyle boynunu kuruladıktan sonra arkasına yaslandı. "Sen gittikten sonra daha rahat olacağı konusunda haklıydın. Yardımcı olmak isteyip istemediğini bilmiyorum. Bunu umursamıyormuş gibiydi fakat bildiği her şeyi anlat-tığına eminim."

"Ne biliyormuş?"

"Çok bir şey değil. Olay sırasında uyuyormuş."

"Boşuna mı yanınızdan ayrıldım?"

"Bana söylediğin laflardan eğlendiğini düşünmüştüm," dedi Gavin. Ada birkaç saniyelikliğine gözlerini yoldan ayırıp Gavin'e baktı. Tederin olarak emniyet kemerine uzanan Gavin daha dik oturdu.

"Neden Dantae'ye onunla alakalı sorular sordun?"

"Anlamadım."

"Rayleen'i kimin öldürdüğüne dair ipucu arıyorsunuz ama sen Dantae'yi sor-guluyor gibiydin. Katil olduğundan mı şüpheleniyorsun?" dedi Ada. Gavin başını iki yana salladı. Telefonunu çıkarıp Deborah'tan ardi ardına gelmiş me-sajları okudu. Mara'nın rahatsızlandığını, sonrasında da durumu kont-rol altına aldıklarını yazmıştı. "Beni dinliyor musun?" dedi Ada.

"Ne?"

"Madem Dantae'den şüphelenmiyorsunuz, neden onun katil olduğuna inanıyormuş gibi konuşun? Suçlu olduğuna mı kanıtlamaya çalışıyo-sun-" Ada birden frene bastığında korna sesleri gözlerini kapatmasına se-bep oldu. Derin bir nefes alıp dişlerini sıktı. Parmakları direksiyonun et-rafını sararken aracı kenara sürdü. El frenini çektikten sonra kapıyı açarak aşağıya indi. Yol kenarındaki erimiş karların üstünde yürüyüp sakinleşmeye çalıştı. Kendini yabancılarından korumaya çalıştıkça güvencikleri tarafından kandırılmaya devam ettiğine inanamıyordu. Gavin de arabadan indiğinde Ada ona dönerek kollarını bağladı. "Dantae'nin suçlu olduğuna değil, ma-sum olduğunu kanıtlamaya çalışıyordun. Bana yardım etmek için gelme-din sen. Bakıcı olmuştun."

"Tam anlamıyla öyle denemez."

"Dawson istedi, değil mi? Yine ikiniz birlik olup arkamdan iş çevirdi-niz. En yakın arkadaşın öldüğü zaman beni arayabilirdin, Gavin. Çünkü emin ol, telefonu açabilecek kadar hayatta olacağımı!"

"Sırf bu yüzden senden saklamak zorunda kaldım."

"Kendini mi savunuyorsun yoksa beni daha fazla sinirlendirmeye mi çalışıyorsun!"

"Biraz olsun mantıklı düşünmeni sağlayacak her ne varsa," dedi Gavin. Kapıyı iterek kapattı. Ada'nın karşısına yürüyüp sakın bir şekilde gözlerine baktı. "Rayleen bir Yağlı'nın kızıydı. Şu anda Kanada'daki bir yığın Tarafsız ve oldukça yetkin birkaç kişi daha katili arıyor. Benim başka bir şeyle ilgilenmem, hayatlarında hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Bu yine de çok yanlış. Hem yaptığın hem de benden saklaman."

"Senden bir şey saklamak hiçbir zaman ilk tercihim olmuyor. Sadece koşullar böyle şekilleniyor," dedi Gavin. Ada boğazına sarılmak için elini kaldırmışken Gavin bileğini kavradı. "Yıllardır çabaladığın her şeyin elini volmasını mı istiyorsun? Ailenle beraber Aleut'ın kovulursa en iyi ihtimalle ıssız bir yerde yaşayacaksınız. Sürüden uzakta. Çocukların yeterli eğitimi alınamayacak ve dışlanmış bir şekilde büyüyecekler. Söz konusu sadece senin geleceğin değil fakat ilk yitilecek olan bu."

Ada yutkunarak elini Gavin'in tutuşundan kurtardı. Gözlerini kırptırarak arkasını döndü. Yeterli nefes alamadığını hissederek göğsünü ovuşturuyordu. Seyrek ve sakince yağan yağmur neredeyse alev alacak tenine iyi gelmişti. Başını arkaya atarak yukarı baktıktan sonra arabaya binmek için yürüdü. Koluğa yerleştikten sonra emniyet kemerini taktı. Gavin de binene kadar bekleyip yeniden yola çıktı.

"Ağlıyor musun?" dedi Gavin.

"Hayır," dedi Ada burnunu çekerek. Elinin tersiyle yanaklarını kuruladı. Birkaç damla gözyaşı daha yanaklarını ıslattı. Silecekleri çalıştırırken Aleut yoluna çıkan orman kovağına döndü. "Henüz insanken bana Aleut'u, Remus'u ve tüm kurtların sistemini öğretmeye çalışıyordun. Zihinsel olarak kurtlara yaklaşmam için."

"Haceliyorum."

"Bana sürekli farklı şeyler anlatırdın fakat temelde hepsinin aynı yöne çıktığını fark etmişim. Kurtların arasında dik durmalısın, derdim kendime. Sadece bu şekilde dikkate alınırsın. Zayıflar ölüyor, görmezden geliniyor, ciddiye alınmıyor. Bu yüzden senin ya da Dawson'in bile böyle şeyler yaptığını görmek beni korkutuyor."

"Bu seanslar için Mura'la mı konuşan?"

"Bir şey anlatmaya çalışıyorum!" dedi Ada. Direksiyona sıkıca bastırması yüzünden korna takılınca usması için birkaç kez vurdu. "Küllüstür! Bana açıkça söyleseniz kabul edeceğim şeyleri arkamdan yaptığınızda bunu saldırı olarak algılıyorum. Elimde değil, tamam mı? Aranızda katıldığınızda da aynı şeyi yapıyordunuz ve o zamanlar benden kurtulmaya çalıştığınızda biliyordum. İçinizden biri deşildim. Hâlâ böyle davrandığınızı görmek..."

"Saçmalamaya başladın ama sanırım ana konuyu çözdüm," dedi Gavin.

"İyi," dedi Ada sadece. Şu anda gerektiğinden daha uzun bir şekilde böyle bir konunun içinde olmak istemiyordu. Engebeli yolda yavaşça ilerlerken sessizdiler. İkisinin de kafasının içinde yoğun bir tartışma dönüyor olsa da konuşmamışlardı.

Gavin torpido gözünden aldığı bir parça kâğıda Dantae'den öğrendiklerini yazdı. Kâğıt boyunca düz bir çizgi çizip Dantae'nin, Rayleen'i son gördüğü andan ölümüne kadar olan kısmı doldurdu. "Dantae'den nasıl bir enerji aklı?" dedi Gavin. Kurşun kalem ucunu fazla basınca kâğıt delindi.

"Emin değilim," dedi Ada. "İşin aslı Dantae'ye karşı ön yargıları var. Merid'le alakalı bazı gerçekleri bildiğini düşünüyorum ve ona açıkça soramıyorum. Zihni, hissettiklerini algılayamayacağım kadar dağınık. Sanki bomboş gibi. Yine de bu doğru olamaz. Herkes ne kadar saçma olursa olsun bir şey düşünülebilir."

"Daha önce böyle bir durumla karşılaştın mı?"

"Dawson her istediğimde duygularını sorgulamamdan hoşlanmadığı için bunu kontrol etmenin bir yolunu buldu. Kendi istemediği sürce onu hissetmem çok güç fakat bunun üzerinde çalıştı."

"Dantae de aynısını yapmış olamaz mı?"

"Bu, daha öncesinde bir alakurtla ya da benim gibi empati yapabilen biriyle karşılaşmış olduğu anlamına gelir. Bilmiyorum, onun hakkında bir fikrimin olmaması beni huzursuz ediyor." Bahçeye doğru yaklaşırken yavaşlayarak kornaya bastı. Yüksek, demir kapların açılmasını beklemeye başladı. Parmaklarını direksiyona vururken Gavin'e baktı. "Sen onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Mantığım ona güvenmemem gerektiğini söylüyor fakat söylediklerinin doğru olduğunu düşünüyorum. Adam, hayatının bir noktasında fena boka batmış. İşini bırakıp başka bir alana yönelmiş, kurtlardan uzaklaşmış. Detayları vermemek için özellikle çaba harcıyor gibiydi. Her ne yapıyorsa bu, onu etkilemiş."

Kapılar açıldığında yavaşça sürdü. Korumalardan biri durmasını işaret ettiğinde Ada frene bastı. Camı açıp kemerini çözdü. "Evet!" dedi.

"Zaten içeride olduğunuzu sanıyordum. Ne zaman dışarı çıktınız?"

Gavin başını eğerek korumaya baktı. "Dün akşam dışarıydık. Bir ci-nayet olmuş sanırım. Haberini aklığımız için döndük. Sana rapor vermemiz gerektiği aklımdan çıkmış. Bizi bu seferlik affeder misin?"

"Sormam gerekiyordu," dedi knak bir sesle. Geri çekilirken elini arabanın üstünden aldı. "Devam edin."

"Ayrıca beklelsen daha hızlı gelmeyecektler," dedi Murat. Çalışma masasının arkasına geçmiş, birkaç hafta önce aldığı notları karıştırıyordu.

Birkaç metre ötesinde, Dawson sinir bozucu bir şekilde apırı sessizdi. Murat parça parça etrafta duran not kâğıtlarını toparlayıp defterinin arasına koydu. "Ali'ye her şeyi anlatacak mısın?"

"Bilmesi gerektiği kadarını," dedi Dawson. Ceketini çıkararak koltuğun üzerine bıraktı. Masanın diğer tarafına yaklaşarak ilgisini çekmemesine rağmen Murat'ın kitaplarını karıştırdı. Birkaçı, Ada'nın da okuduğunu gördüğü kitaplardı. "Ali, kurtlarla alakalı bir veri tabanına sahip olduğunu söyledi. Böyle bir şey mümkün mü?"

"Hayır, derdim ama yalan söylediğini zannetmiyorum. Veri tabanı neyle alakalı? İsim, aile, DNA?"

"Kanı analiz edebilirse kime ait olduğunu öğrenebilir. Hangi kurt gö-nüllü bir şekilde kanını bağışlayıp bir yere kaydedilmesine izin verebilir ki? Eğer bunu zorla yapıyorsa da şimdiye kadar defalarca öldürüldü."

"Ali'yi kim dönüştürmüştü?"

"Ada, Tarafsızlardan biri olduğunu söyledi fakat ismini bilmiyorum," dedi Dawson.

Ada henüz Mara'ya hamileyken İrkalla adıyla tanınan bir cadı ve onun karmaşık grubu tarafından kaçırılmıştı. Ada'nın bir alakurt olduğunu ve ırkına uygun olmayan bir şekilde hayatını sürdürdüğünü düşünen İrkalla, ufak bir müdahalede bulunmak istemişti. Doğanın dengesinin korunma-sının önemli olduğuna inanan bir cadıydı.

Ada'yı karmaşık bir durumun ortasına atıktan sonra cezalandırılacağından emin bir şekilde Aleur'a geri yollamıştı. İrkalla'nın grubundan olan Ali ise her ne kadar yeni hayatına ters düşse de Ada'ya yardım etmişti. İrkalla'nın elinden kurtulduktan bir süre sonra Ada ve kaçırıldığını bilen herkesin hafızasında boşluklar oluşmaya başlamıştı.

Peratha zehirli bir bıçakla yaralandığında hem kendisinin hem de Ada'nın zihni etkilenmişti. İrkalla tarafından kaçırıldığını acı bir şekilde hatırlamış, yeniden İrkalla'nın hedefi olmamak için bildiklerini kendine saklamıştı. Stone'la beraber aldıkları karar Ada'nın yaptığı en zor şeylerden biriydi. Yine de bu, ailesini koruduğu gerçeğinden daha ağır değildi. Ada'nın hatırladığı bir diğer şeyse Ali'nin eskiden Tarafsızlarla birlikte yaşayan Virgil tarafından dönüştürüldüğüydü. Diğer her şey gibi Ada bunu da bilmi-yormuş gibi davranıyordu. Stone'la gerçekleştirdikleri konuşmadan sonra Ali dâhil kimseye hatırladıklarını söylememişti.

Zil çaldığında Murat, masasının üstündeki monitöre baktıktan sonra düğmeye basıp apartmanın kapısını açtı. "Ali geldi," dedi. "Ben onu alıp Aleur'a döneyim. Ali geldiğinde sanırım sizin konuşacağınız şeyler olur. Delillere zarar gelmeden ve Peratha sabırsızlanıp dairesine girmeye çalışmadan Ali, toplayabileceği örnekleri alır."

"Bu iyi," dedi Dawson. Başını sallayarak mutfığa geçti. Bardolabını açarak soğuk bir şeyler bulmaya çalıştı. "Ali'yle iletişim kurmam normal bir zamanda bile zor. Şu anda böyle bir meydan okumaya ihtiyacım yok."

Murat daire kapısını açtığı sırada Ali merdiveni çıkmayı yeni bitirmişti. "Hoş geldin," dedi Murat. Anahtarları cebine sıkıştırırken kapıyı arkasından çekti. "Dinlenmen gerekmiyorsa hemen Aleur'a gidebiliriz. Suçun işlendiği odayı daha ne kadar koruyabileceğimizi emin değilim."

"Sorun yok. Gidelim," dedi Ali. Birkaç eşyasının olduğu çantasını om-zunda düzeltti. Ceketinin iç cebinden telefonu çıkarırken Murat'i takip ediyordu. Dawson'la konuşmasına göre öğlen saatlerinde burada olmalıydı fakat hava koşulları yüzünden ertelenen uçuşlarla ancak bu kadar hızlı gelebilmişti. Uçağa binmeden hemen önce Virgil'e mesaj atmış, bir sürçliğine New York'tan ayrılması gerektiğini yazmıştı.

"Ufak bir detay..." dedi Murat arabaya bindiklerinde. "Rayleen'in çina-yetinden sonra Aleur'un çıkışlar yasaklandı ve girişler de sıkı denetimde. Ben zaten orada yaşadığım için girmem kolay olabilirdi fakat senin için alterna-tifimiz yok. Zaten kaçak bir şekilde çıktım. Kendimi yakalamak istemem. Bu yüzden tünelleri kullanacağız. Daha önce tünellerden geçmiş miydin?"

"Hayır," dedi Ali. Tünellerin varlığını, Doktor'u Tarafsızların bölge-sinde gerçekleşen mahkemede kaçırdıklarında öğrenmişti. Ada, Gavin'in zehriyle Doktor'u etkisiz hâle getirmişti. Ali ise dikkatli ve mümkün oldu-ğunca hızlı bir şekilde Doktor'u tünellerin başladığı yere götürmüştü. Bu-rada Dawson'la buluşmuş, Doktor'u ona teslim etmişti.

"Dawson bir veri tabanınız olduğundan bahsetti. Bunu tek başına ya-pabildiğini düşünmüyorum."

"Doğru. Uzun bir zaman gerekliydi ve zaten başlatan da ben değildim. Ayrıca bunu cümlelerin başında söylemem gerektiğini bilmiyordum ama gizli bilgi sayılır."

"Nasıl olur da kurtların DNA'larını toplayabilirsiniz?"

"Zor bir şey değil aslında. Ne de olsa uzun yaşıyor, zor ölüyor ve daha da zoru üreme. Topluluğun çoğalması bu kadar güçlü kayıt siste-mine çok da iş düşmüyor."

"Kim böyle bir şeyi yapabildi ve nasıl? Buna kesinlikle gövüllü olmadım."

"Kimse bunu sormadı," dedi Ali. Murat burnundan derin bir nefes alırken direksiyonu sıkı. Kırmızı ışıktaki sertçe durduğunda Ali torpidoya tu-rundu. Ceketini düzelterip arkasına yaslanırken Murat'a baktı. "Uyuşturucu bir ok ile bayıltılıp kaçırıldığımı için sizlerle tanışmışım. Şimdi rızan alın-madığı için mi sinirleniyorsun? Bıçağın diğer tarafında olmak iyi hissetti-miyor sanırım."

"Her zamankinden biraz daha mı sinir bozucusun?"

"Uçuş beni kötü etkiliyor. Kusura bakmazsın, değil mi?"

14

Kimseyi daha fazla Aleut'ta tutamam. Sorgulamaların nasıl gittiğini öğrenmek istiyorum," dedi Michael.

"Bu durumdan ben de memnun değilim," dedi Lanston. Oturduğu yerden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Bir saat önce Peratha gelip sorgulamaların sürdüğünü ve en kısa sürede ön raporun teslim edileceğini söylemişti. Kıyafetleri yüzünden Lanston gerçekten merak ettiği şeyleri soramamıştı. Peratha'nın dairesi geçici bir süreliğine kapanmış olduğundan görmezden gelecekti. Michael'a dönerek ellerini sandalyenin üstüne yasladı. "İçinde bulunduğun durumu kendi lehine çevirmeye ne dersin?"

Michael kollarını bağlarken ayaklarını masanın kenarına koydu. "Seni dinliyorum," dedi.

"Gidip oğlumun sınıfını ziyaret edelim mi?"

"Bilemiyorum," dedi Michael. Kararsız bir şekilde yanğını kaşdı. Çeşitli sakalları çekiyerek sandalyesini arka iki ayağı üzerinde denge tutuyordu. "Benden pek hoşlanmıyor. Senin kaçamayacağı bir noktada onunla konuşmam gerekiyor. Tuzığa düşmek gibi."

"Bu da aranızı düzeltmezse başka ne olabilir ki?"

"Dalga geçme, Lanston. Çocukça davranan yetişkinlerden kimse hoşlanmaz," dedi Michael parmağını sallayarak. "Gavin'le konuşmanın bir yolunu buldum ve şimdilik sadece bekleyeceğim. Tarafsızlar konusunda ne yapacağız? Rayleen'in katili bizden biri çıkarsa topluluklar arasında hiç olmadığı kadar büyük bir sınıflama doğacak. Bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Tarafsızlar her ne kadar istemese de Dawson cinayeti araştıracağız. Onu açıkça destekleyemem fakat engel de olmayacağım. Tarafsızlar için katilin kim olduğu önemsiz. Eğer bizi suçlamak isterse bu, onlar için hiç de zor olmayacaktır," dedi Lanston. Sandalyeyi çekip oturdu. "Aleut ve Remus arasındaki ittifakı bozabilirler. Onlardan daha kalabalıktır, birleşmemizle daha güçlüyüz. Bu durum dikkatlerini çekiyordur. Bu yüzden yardım etmek adına olsa bile içinde bulunmak istiyorlar."

"Aliz, Kanada'ya döndüğünü bildirdi. Ayrıntıları bilerek arladı fakat sanırım o da Rayleen için burada. Mucize bir cevap duymayı beklediğini görülebiliyorum, Lanston. Öyle bir şey yok. Bu boksuktan çıkacağı ya da vahşi orman kurallarına geri döneceği," dedi Michael. Birden doğrularak ayaklarını masadan indirdi. Öne doğru eğilip ellerini masaya yasladı. "Yoksa aul endişelendiğin şey, Ruis'in sana uzaklaştırma vermesi mi?"

"Biz arkadaş değiliz. Benimle böyle konuşma."

"Hiç arkadaşın var mı?"

Lanston elinde olmadan ve şaşırtıcı bir şekilde Ada'yı düşündü. Arkadaş olduklarını sesli bir şekilde söylemezdi fakat bir süredir kimsenin olmadığı bir şekilde yanındaydı. Neredeyse çocuk olarak gördüğü bir kızı. Düzgün bir şekilde çalışacaklarına bile inanmamıştı. Şimdi ise böyle tehlikeli bir karmaşanın ortasındaiken Ada'yı suçluyor olmasına rağmen bu durumu çözmeye çalışırken yanında durmasını umduğu yine oydu.

"Aliz'i de buraya getirelim. Sorgulamalarda yardımcı olur," dedi Lanston. Masanın üzerinde duran cep telefonunu Michael'a doğru itti. "Arayıp çağır. Aleut'tan olanların sorgusunu Aliz yapacak. Remuslarınkini ise Dawson. Böylece iki taraf için de en iyisi olacaktır."

Michael, Aliz'i arayarak telefonu kulağına götürdü. "Yeni cinayetlerin işlenmesini mi istiyorsun?"

"İki ev arasında daha fazla etkileşim olmalı. Böyle düşmanca bir ortamda gerçekleşse bile. İnan bana, içe yarat."

Aliz telefonu cevapladığında Michael oturduğu yerden kalkarak balkona doğru yürüdü. "Neredesin?" dedi.

"Merkezde," dedi Aliz. Sesi kısık ve keyifsiz geliyordu.

Michael onu çok fazla tanımadı fakat Aliz'le ilgili birkaç enteresan şey duymuştu. Doktor'la olan çalışmalarından sonra Michael, Aliz'in Cellar görevinden ayrılmasını istemişti fakat bunun tek bir yolu vardı. Birinin çıkıp Cellar olmak için Aliz'e meydan okuması ve onu öldürmesi gerekiyordu. Kimsenin böyle bir şeye cesaret edemiyor olması Michael'ın, Aliz'i kendi tarafına çekmesi için açık bir ipareti.

"Aleut'taki sorgulamalarda yardımcı olman gerekiyor. Buradaki kimse dışarı çıkamıyor ve herkesin kendi hayatına geri dönmesi lazım," dedi Michael. Balkonun demirlerine tutunurken aşağıya baktı. Bahçe kalabalık ve huzursuz insanlarla doluydu. "Ne zaman gelebilirsin?"

"Rayleen'in erkek kardeşiyle buluşacağız."

"Kiminle?" dedi Michael. Aliz cevap vermeyince Michael derin bir nefes aldı. "Yanında kim varsa bilmek istemiyorum. İşinizi mümkün olduğunca hızlı bitirin."

Banyodan çıkan Felicia çenesinden süzülen suları elinin tersiyle siliyordu. Hayatının en yorucu haftalarını yaşıyordu. Partinin yapıldığı gün Stone'la beraber Zaina'yla buluşmuştu. Her şey yabancı ve anlamsız geliyordu. Zaina'ya yaşadığı şeyleri anlatığında daha hiçbir şey söylemeden onun da bir fikri olmadığını anlamıştı. Aleut'a döndüklerinde ise parti hâlâ devam ediyordu. Felicia kendini karanlık yatak odasına kapatıp uyandığında her şeyin bittiğini düşünüyordu. Fakat bu dileği, midesi bulanarak uyanması ve o zamandan beri aynı durumda olmasıyla sonuçlandı.

"Daha iyi misin?" dedi Stone.

"Bir miktar kan kustum. Sence?"

Stone masanın üzerinde duran bardağı alarak Felicia'nın yanına gitti. Koluna dokunarak oturması için koltuğa yönlendirdi. "Midene iyi gelecektir," dedi bardağı uzatarak.

"Son birkaç haftadır hasta bakıcısına dönüştüğün hâlde hâlâ yanımda kalmaya şaşıyorum," dedi Felicia. Türediği için bardağı iki eliyle kavradı. Yanına oturması için koltukta kenara kaydı. "Başlangıçta bunun benimle alakası olduğunu sandım fakat kendimi bazen iyi hissedip bazen ölmeyi dileyen duruma gelmem çok anlamsız. Sanki iyileşeceğimi düşündüğüm anda bir şey beni tekrar dibe çekiyor."

"Sana bunu birinin yaptığı ihtimalini araştırmalıyız öyleyse."

"Sanırım arna aklıma hiç kimse gelmiyor. Büyücülerle iletişimim yoktur. Hiçbirini tanımıyorum bile. Bu yüzden büyü konusunda böylesine bilgisiz, dengeden yoksun ve yetersizim."

"Belki de yediğin bir şey dokunmuştur."

Felicia gözlerini devirse de gülmeğe başladı. "Evet, son avladığım hayvandan zehirlenmiş olabilirim. Biraz topallıyor gibiydi," dedi. Stone onu kolladığını arasına aldığı Felicia rahat bir nefes aldı. Ayaklarını koltuğun diğer tarafından sarkıtırken Stone'un onun için getirdiği içeceği yudumladı. Tatlı ve yoğundu. Bardağı indirirken dilini dudaklarında dolaştırdı. "Eğer bu bir büyüye nasıl bir şey yapılmış olabilir ki? Yangın çıkardım, kendimi kestim, kolum morardı, saçlarımdır kusuyorum. Sanki biri aklıma gelebilecek tüm işkenceleri bir kâğıda yazıp altına da benim adıma çıkan bir ok çizmiş gibi."

"Büyüler böyle mi işliyor?"

"Denemem lazım. Gönüllü olur musun?"

"Hayır demek istiyorum," Stone, Felicia'nın saçlarını okşayıp alnına öpücük bıraktı. Teni soğuktu fakat gitgide ısınıyor, rengi yerine geliyordu.

"Bunu nereden aldın? Tadı çok güzel."

"Ada ve Gavin'i arabanın arkasında sakladırken Aleut'tan kaçırmam gerekti. Dönerken aldım."

"Uzun sürdü."

"Arabayı onlara bıraktım," dedi Stone. Koltuğun ucundaki battaniyeyi alarak Felicia'nın etrafına sardı. "Eğer biraz daha iyiyisen gidip ne durumda olduklarına bakacağım. Şimdiye kadar çoktan dönmüş olmalıdırlar."

"Daha iyiyim," dedi Felicia. Bardağı ona verip battaniyeyi çenesinin altına kadar çekti. "Biraz daha uyuyacağım ve eminim, uyandığımda aklıma iyi bir fikir gelecek."

Stone onu bir kez daha öpüp koltuktan kalktı. Rahat uyuması için yastığını düzelttikten sonra daireden ayrıldı. Stone için partilere ya da kalabalık bir şekilde düzenlenen organizasyonlara katılmak riskliydi. Taraf-sızların onu ölü sanmasının üzerinden iki asırdan fazla bir zaman geçmiş olmasına rağmen bazılarının hafızası Stone kadar olmasa da iyi sayılırdı. Gitgide genişleyen ailesini korumak zorundaydı ve özgürlüğü feda edebileceği şeylerden biriydi.

Aleut'un merdivenlerinden inerken burasının hiç görmediği kadar kalabalık olduğunu düşündü. Alt kata, oradan da mutfığa geçti. Öğrenciler için pişirilen yemekler, gelip almaları için hazır bekliyordu. Stone yeşil el-malardan birini alıp iledemeye devam etti. Birkaç kapı ve geniş koridorları geçtikten sonra küçük bir kapının önünde durdu. Elinin tersiyle kapıya vurup bekledi. Kilitli olduğundan emindi, bu yüzden açmayı denememişti.

Saniyeler sonra kilitler döndü, Ada kapıyı biraz zorlanarak açtı. Stone'un geçmesi için geri çekilirken başka kimsenin olup olmadığını görmek için koridora doğru baktı. Ofisinin yeri bir sır değildi fakat buraya birilerinin girip çıkmasından hoşlanmıyordu.

"Dantae'den neler öğrendiniz?" dedi Stone. Eğilerek kapıdan geçtikten sonra duraksadı. Bir süredir buraya gelmiyordu ve böylesine büyük bir değişiklik göreceğini tahmin etmemişti. Ada ortadaki eski, iğrenç işkence masasını kaldırmıştı. Bunun yerine büyük, şık bir masa vardı. İşkence için değil de çalışması için orada olduğu belliydi. Bir duvarın tamamını kaplayan metal kitaplığın neredeyse yarısı doluydu. "Endişelendiğimden değil fakat burada çok fazla zaman geçiriyor musun?"

"Burası benim. İstedğim kadar vakit geçirme hakkım var," dedi Ada. Ellerini ceplerine koyarak masaya yaslandı. Lanston'la olan son durumun ardından ofisi elinden alınabilirdi fakat zindanlık bunu kurcalamayacaktı. "Dantae hiçbir şey bilmiyor. Tamamen vakit kaybediydi. Davetli listesi üzerinden gidiyorum. Bakmak ister misin?"

"Olur," dedi Stone. Elmayı ısıtırken kitaplığa doğru yürüdü. Bazıları yeni, bazıları ise eski kitaplar vardı. Ada'nın not aldığı defterler ile öğrencilerin dosyaları da raflarda düzenlenmeyi bekliyordu. Stone başını çevirecekken kaşlarını çatı. Açık bir şekilde duran defteri ucundan tutarak çekti. "Bu, Lisa'nın günlüklerinden biri mi?"

"Evet ve okumaya iznin yok."

"Yazısı her zaman çok kötüydü," dedi Stone. "Sadece kılıç ve dövüş derslerine önem verirdi. Okuma yazmayı öğrenmesi bile sırf bu yüzden gecikmiş. Doğru düğün yazmaya başladığında on yaşından büyükmüş."

"Onun hakkında bazı şeyler biliyor olman bana hâlâ şaşırtıcı geliyor."

Stone parmaklarını harflerin üzerinde kaydırırdı. Kelimeleri seçebiliyordu ama neye rağmen okumamaya dikkat etti. "Günlükleri neden okuyorsun?"

"Önceleri kurtların günlük yaşamı ve kültürleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için başlamıştım. Sonrası ise sadece merak," dedi Ada. Şu sıralar özellikle Kaiser tarafından yargılanmalarından hemen öncesini ve Meriel'le olan ilişkilerini okuyordu. Böylesi Meriel'i anlaması açısından önemliydi. "Tyson senden hiç hoşlanmıyormuş. Bunu biliyor muydun?"

Stone gülererek başını salladı. "Bunu bilmem için beyan etmesine gerek yoktu. Birden fazla kez birbirimizi öldürme noktasına geldik zaten," dedi. Elmadan bir ısırık daha alırken Ada'ya döndü. "Listeyi ver. Şüpheli birini görüp göremediğine bakayım."

Ada masanın kenarına otururken beş sayfalık listeyi Stone'a uzattı. "Rayleen'i tanıyor muydun?"

"Dawson'la arkadaş olmaya başladıklarında onu araştırdım fakat öncesinde iletişiminiz yoktu. Rayleen, ben Tarafsızların yanından ayrıldıktan sonra doğdu. Norveç'tekilerden şüpheleniyorsunuz sanırım," dedi Stone. Ada'nın yanına oturarak işaretlemiş olduğu kurtları gösterdi. "Bunların hepsi orada yaşıyor ve bazı işaretlediklerin de."

"Hepsinin nerede yaşadığını doğruladım. Sadece işaretlediklerim Norveç'teki evde kalıyor."

"Her kurt, bir eve kayıtlı olmak zorunda fakat kayıtlı oldukları evde yaşamak zorunda değiller. Kalem ver. Bunların bazıları isimlerden ibaret. Eski kurtlar söz konusuysen unvanlar olmadan hiçbir yere varamazsın. İsimler gelip geçicidir."

Ada ona kalem verip işaretlemelerini izledi. "Dawson'a nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum," dedi.

"Şu anda yaptığın yardımcı oluyordur. Çok kafana takma."

"Dawson'un yanına gittin mi?"

Stone başka bir ismi yuvarlak içine alıp kaldığı ev üzerinde düzeltme yaparak unvanını yazdı. "Evet, Rayleen götürülürken oradaydım. Kolay bir ölüm olmamış."

"Öyle," dedi Ada. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Tarafsızlar hakkında bilgi alabileceğim fazla kişi tanımıyorum. Biraz kendini beğenmiş tipler."

"Hafif bir tabir olsa da kabul edilebilir." Stone sıradaki sayfaya geçerken bazı isimlerin yanına not almaya başlamıştı. "Kitaplığını gizli bölme önüne yaptırmışsın," dedi.

Ada başını eğerek kitaplığa baktı. Gizli bölmeyi, Stone'un onu eğitimi amacıyla orada unutmasıyla öğrenmişti. Stone bir şekilde Ada'nın karanlık korkusunu fark etmiş, bunun üstesinden gelmesini sağlamak için de karanlık bir oyuna hapsedmişti. Orayı Stone'dan başka birinin bildiğini sanmıyordu ve şu anda Doktor'un yeni evine dönüşmüştü. "Neden dikkatini çekti?" dedi Ada ayaklarını sallarken. "Beni bir daha oraya atmayı düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır, aklında daha yaratıcı şeyler var."

Ada bunu şimdi düşünmek istemediğinden yeniden listeye odaklandı. "Buna mümkün olduğunca gizli yürütmeye ihtiyacım var ve katili bulduğumuzda Dawson'a tanık gerekli."

"Rayleen'in katilini öldürürken başka bir yerde olduğunu kanıtlaması için mi? Doğru bir eş seçmiş," dedi Stone. Kalan isimleri de bitirdikten sonra listeyi Ada'ya geri verdi. "Keşke daha fazla yardım edebilsem fakat Tarafsızlara yaklaşamam. Bu, çocukları tehlikeye atar ve her ne kadar Rayleen'in katilinin bulunmasını istesem de böyle bir risk alamayız."

"Biliyorum."

Stone masanın üzerinden kalkmıştı ki Ada'nın dosyasını gördü. Yarım bir fotoğraf dikkatini çekmişti. "Cerna," dedi. Ada onu engelleyemeden dosyayı açarak önüne çekti. Fotoğrafları geçtikten sonra Dantae hakkındaki bilgileri ve Meriel'in araştırmasından kalanları buldu. "Bir Tarafsız mı araştırıyorsun?"

"Evet. Tanıyor musun?"

"Sence merak etmen gereken şey bu mu?" Stone sinirli bir şekilde dosyayı kapatıp eline aldı. Konuşmak için dudaklarını aralasa da bir şey söylemeden arkasını döndü. Ada ne olduğunu anlamadan beklerken Stone, bir kez daha dosyayı açıp Ada'nın notlarını inceledi. Rayleen'den aldığı bilgileri ve kendi gözlemlerini yazmıştı. "Bu görevi sana Lanston mı verdi?" diye sordu yeni sayfaya geçerken.

"Sana yalan söylemek istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım. O yüzden beni zorlama, olur mu? Ver şu dosyayı bana."

Ada dosyaya uzanmaya çalıştığında Stone onu uzaklaştırdı. "Geri çekil," dedi. Ada'nın çözemediği bir dilde muhtemelen küfrederken yürümeye başladı. Birçok not, Ada tarafından kendi dilinde yeniden yazılmıştı. Bu yüzden Stone okuyamadı fakat Meriel'den kalanları tanımıştı. Dantae'nin portresi, koruyucu bir kaplamanın içindeydi. Soluk olmasına rağmen tanııyordu. "Bu adamla bir işin yok senin," dedi Stone, Ada'ya dönerek.

"Bana kim olduğunu ve onu nereden tanıdığını söylersen."

"Daha derine dalman için mi?"

"Birkaç saat önce onun yanındaydım. Kendisi herhangi bir kurt gibi. Canavar sayılmaz."

"Dantae dediğin bu mu?" dedi dosyayı kaldırarak. "Bunu nasıl gözden kaçırdım? Cerna buradaydı."

"Cerna onun uvratı mı?"

"Evet," dedi Stone. Çıkışa doğru yürürken Ada birden karşısına çıktı. Stone adımlarını şaşırarak çarpınamamaları için başını geri çekti. "Ne yapıyorsunuz?"

"Dosyayı buradan çıkaramazsın. Bu konuda biraz takıntılı sayılırsın," dedi Ada.

"Zaten Türkçe yazmışsın. Murat haricinde kim okuyabilir ki?"

"Sevgilin mesela."

Stone kapını kaldırarak bunu düşündü. Felicia bu dosyayı onun için okuyabiliyordu fakat Stone, sevgilisini kelimelerle olsa bile Cerna'ya yaklaştırmak istemiyordu. "Dosyayı vermeyeceğim, Ada. Ölümden çekil," dedi Stone.

"Bu benim işim. Aldığım bazı riskler var ve geri adım atmayacağım."

"Adamın kim olduğunu bilmiyorsun. Kimse bilmiyor."

"Anlat öyleyse."

"Hayır."

Ada ellerini yumruk hâline getirdi. Stone'a vuracağından değil elbette ama bunu sahiden istiyordu. "Bazen gereksiz yere korumacı olduğunun farkında mısın?" dedi Ada ellerini beline yaslayarak. "Dawson'la bunu aşana kadar çok büyük kavgalar ettim. Hâlâ anlamadığımız noktalar var. Ve şimdi sen bana hangi konuda çalışıp çalışmayacağımı söylüyorsun."

"Hayır, sadece bu konuda çalışmayacağımı söylüyorum," dedi Stone dosyayı göstererek. "Seni itmek istemiyorum. O yüzden ölümden çekil yoksa olacaklardan ikimiz de utanacağız. En çok da sen."

Ada olduğu yerde durmaya devam ederek başını kaldırdı. "Pazarlık yapabiliriz. Bu konuda iyiyimdir," dedi Ada.

"Ben berbatımdır. İstedikim bir şey varsa sadece alırım, pazarlık yapmak bana göre değil." Stone, Ada'yı belinden kavrayarak bir çocuk gibi kaldırıp diğer tarafa bıraktı. "Utanacağımı söylemiştim. Keşke beni mecbur bırakmasaydın."

Stone odadan çıkmak üzereyken Ada harlayarak onun gömleğini yakaladı. Kumarı avucunun içine hapsedip çekti. "Bu Meriel'le alakalı, tamam mı? Ona değer verdiğini biliyorum, bunu yapmak zorundayım. Söz verdim."

"Kime?"

"Lütfen."

"Kime söz verdin? Peratha'ya mı? Seni böyle bir konuma sokmasına izin vermemeliydin."

"Lanston, tamam mı? Bu konu hakkında kimseye bahsetmeyeceğime yemin ettim ve sen bana bunu bozduruyorsun. Memnun musun?" Ada, Stone'un boşluğundan faydalanarak dosyayı ondan geri aldı. "Aldığım karardan dolayı yaşayacağım zorlukların farkındayım. Lanston bunu açıkça söyledi. Beni kandırmış değil. Meriel'in son dosyasını kapatmamı istiyor ve ben de onun için bunu yapmayı umuyorum."

"Dişlerini yerden toplarken hâlâ aynı şeyi isteyecek mi sence?"

"Lanston'ı dövmeyeceksin," dedi Ada gözleri ardına kadar açılırken. Stone duyduğunu komik bularak başını eğdiğinde Ada'nın gözünün önüne hiç de hoş olmayan bazı görüntüler geldi. "Dawson'a söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim, Lanston bana sunmasıydı bile bu görevi almak isterdim. Bunu yapacağım. Bana yardım edebilir ya da görmezden gelebilirsin."

"İkna olmadım."

"Lanston'a değer veriyorum," dedi Ada. Stone'un yüzü anlamsız bir ifadeye büründüğünde Ada kendini tutamadan güldü. "Evet, ben de şajırıyorum ama hence o harika bir lider olacak. Şimdiden öyle ve daha iyi olacağını hissediyorum. Yanında yer almak, onun için savaşmak istiyorum. Her ne kadar Rayleen'in ölümünden sonra bir şeyler değişmiş olsa da Meriel'le alakalı bu görevi bitireceğim."

"Ne oldu?" dedi Stone ve saniyeler içerisinde Dantae, Rayleen ve Ada arasındaki bağlantıyı kırırdı. "Çok mu sinirliydi?"

"Çok. Çok fazla," dedi Ada zoraki bir şekilde gülümseyerek. "Dantae'yle buluşmak istememin sebebi, Rayleen'in kazili hakkında bir ipucu yakalayabilmektir. Gavin'e Dantae'nin masum olduğuna delil bulmak için gelmiş. Buna inanabiliyor musun?"

"Arkamı kollayan birileri olduğu için mi sinirleniyorsun? Pratik düşündüğünü sanırdım. Gavin bir şeyler yakaladı mı?"

"Üzerinde çalışıyor ama sanmıyorum. Şimdilik önemi yok."

"Lanston seni kovacak olursa önemi var. Sürü dışında bir hayat yaşayamazsın. Bu ritim iç güdülerine aykırıdır. Henüz tam anlamıyla kordunu bulamamış çocukların varken sorumsuz davranma. Dantae konusuna ise bir süreliğine rafa kaldır. Sonrasında neler yapabileceğimize bakalız."

"Bana yardım mı edeceksin?"

"Tarafların hedefine dönüşmeden için evet," dedi Stone. Ada şaşkın bir şekilde gülümsediğinde Stone kaşlarını çatı. "Beni biraz tedirgin ediyorsun. Söylediğimi dinleyeceksin, değil mi?"

"Evet," dedi Ada. "Sonrasında bana yardım etmen şartı ile."

"Başka bir şansım var mı acaba? Cevap verme," dediğinde Ada ağzını kapattı. Stone başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Karmaşık koridorları ve kapıları geçtikten sonra kalabalığa karıştı. İlginçliği gereken şeyler gözünün önünde üst üste yığılıyordu ve geçen zamana rağmen Stone hiçbirini çözemediği.

Spor salonunun kapılarını itip içeri girdiğinde birkaç öğrenciyi gördü. Denler iptal edilmesine rağmen çalışmaya devam ediyorlardı. Stone yanlarından geçip Gavin'in ofisine doğru yürüdü. Aralık kapıyı açtığında Gavin'i bir kalemin tepesini ısırtırken buldu. "Bir sorun mu var?" dedi.

"Bilmiyorum. Sanırım yok," dedi Gavin.

Stone yanına gidip Gavin'in baktığı davara döndü. Okullarda bulunan tahtanın biraz daha küçüğüydü. Beyaz tebeşirle bir zaman çizelgesi oluşturmuş, neredeyse her saat için Dantae'nin nerede olduğunu ve ondan duyduklarını yazmıştı. Gavin kalemi bırakıp tebeşir aldı. Parmakları arasında çevirirken yazdıkları üzerinden tekrar geçti.

"Dantae'nin masum olduğunu kanıtlayabilecek misin?"

"Bunun için uğraşıyorum ama adamın tek yaptığı duş alıp uyumak olmuş. Odada tek başınaymış. Kanıtlayabileceğim tek şey cinayeti onun işlediğine dair bir kanıtın olmaması."

"Lanston için yeterli değil," dedi Stone. Silgiyi alarak Gavin'in titizlikle her bir ayrıntısını yazdığı detayları sildi. Gavin engellemeye çalıştığına Stone onu uzak tutup işini bitirdi. "Yeniden yap. Sürekli aynı şeye bakman işe yaramayacak."

"Yardımcı olmaya çalıştığımdan şüpheliyim," dedi Gavin. Onu kenara iterek Dantae'den duyduğu şeyleri tek tek yazmaya başladı. "Dawson bu konuda bana güvendi ve ben de altından kalkabileceğime dair söz verdim."

"Yapmamalıydın. Bu senin uzmanlık alanın değil."

"Ne kadar zor olabilir ki?"

"Sesli yaz."

"Senden emir almıyorum," dedi Gavin fakat söylediğinin yararlı olacağını düşünmeden edemedi. Yazdıklarının bir kısmını parmaklarının ucuyla silip detaylandırdı. "Partiden sonra onlar için hazırlanan daireye geçtiler. Rayleen telefon görüşmesi yapıyordu fakat Dantae kiminle konuştuğunu ya da ne hakkında konuştuklarını anlamadı. Daireye girdiklerinde Dantae banyoya geçti, dışarı çıktığında Rayleen yoktu."

"Dantae'nin Tarafsızlar için gizli bir görev adına çalışmadığına ne kadar eminsiniz?"

"Ben değilim ama Dawson öyle," dedi Gavin. "Dantae'nin özellikle Yaşlılarla ya da Norveç eviyle bir alakası olmadığını söyleyip duruyor. Belki

de Ada'nın şahiden buna sebep olmasıyla yüzleşmek istemediğindendir. Dantae'ye güvenmiyorum."

"Teşekkürler," dedi Stone.

Gavin şaşırarak ona baktıktan sonra yazmaya devam etti. "Sanırım Dantae'yi tanıyorsun. Ne oldu? Aynı kıza falan mı aşkınlı?"

"Yok. O kardeşimdi."

"Doğru. Baktan bir geçmişin olduğunu unutmuşum." Gavin bir adam geri çekilip yazdıklarına baktı. "Dantae'ye kimse haber vermedi, gürlütüleri duyduğu için uyandı. Rayleen'in dairede olmaması umurunda değildi. Eşyalarnı toparlayıp gitti. Çakmadan önce masanın üzerindeki meyveleri merak etti. Ama onları tattığından bahsetmedi. Neden önemli olduğunu anlamadım."

Gavin duraksadığında Stone onun bir şey yakaladığını fark etti. Avucunun içiyle son yazdıklarını silen Gavin meyveleri Dantae'nin uyanmasından önceki kısma yazdı. Geri çekildiğinde gülümsüyordu. Stone kollarını kaldırarak Gavin'in omzuna vurdu. "Dantae uyurken biri meyveleri bıraktı," dedi.

"Tanıştı var," dedi Gavin. Ellerindeki tebeşir tozunu ovuşturarak çıkarmaya çalıştı. "Gidip Hilary'yle konuşayım. İkramları kimin bırakacağına da o karar vermiş olmalı. Dantae ve Rayleen'in dairesi güney kanadında, Peratha'nın dairesi kuzeyde kalıyor. Eğer meyveleri Rayleen'in bulunmasından hemen önce bıraktıysa bu, Dantae'nin suçsuzluğunu kanıtlayabilir."

"Neden Peratha'nın odası?"

"Herkesin kolay kolay girmeyeceği nadir yerlerden biri. Peratha'nın parti sonrasında bile misafirlerle kalacağını biliyorlardı. Bu da odanın boş olacağı anlamına gelir."

"İkram servisinde bulunanlar haricinde," dedi Stone sessizce. "Rayleen'den sonra nüfus sayımı yapıldı mı?"

"Lanston, Dawson'ın çalıştığını sanıyor fakat henüz işlemler başlamadı. Peratha'nın odasına servis yapan kişi katili gördüyse elimizde ikinci bir ceset var demektir."

"Ve umalım ki o kişi Dantae ve Rayleen'in odasına girenle aynı olmasın."

"Siktir," dedi Gavin.

"İyi işti," dedi Stone.

"Ne aradığını söylersen sana yardımcı olabilirim," dedi Hilary. On dakika kadar önce Gavin daireye dalmıştı. Bir şey söylemeden evraklarını karıştırmaya başladığında Hilary onu rahat bırakmıştı. Bazı kâğıtları yere düşürüp bazılarını da buruşturarak attığında ise Hilary karışmak zorunda olduğunu hissetti.

"Dün akşam odalara servis yapanların listesi nerede?" dedi Gavin.

"Kenara çekil. Her şeyi altüst ettin." Hilary onu iterek Hunter'ı kucağına bıraktı.

Gavin, Hunter henüz iletişim kurmayı beceremediği için onu biraz rahatsız edici buluyordu. Lenora bir şeyden hoşlandığında ısıtıyor, Lyon ise ilgilenmediği şeyi önce masanın üstüne koyup sonra yere itiyordu. Bir şekilde Gavin ikisiyle de anlaşmanın yolunu bulmuştu. Mara ve Hunter'ı ise mümkün olduğunca görmezden geliyordu. Şu anda kucağında durup yakasını çekti-tirmesine rağmen göz irubutu kurmamak için başını diğer tarafa çevirmişti.

"Bulabildin mi? Acele et biraz," dedi Gavin.

"Karıştırmadan sorsaydın çoktan işini halletmiştin. Listeye neden ihtiyacın var?"

"Anlatmak uzun sürer. Vaktim yok."

"İşte, burada," dedi Hilary. Gavin uzanıp listeyi onun elinden aldığı anda Hilary öne doğru sendeledi. "Rica ederim, Gavin. Hiç önemli değil."

"Teşekkürler." Gavin kapeya doğru yürümeye başladığında Hilary'nin boğazını temizlemesiyle durdu. "Ne var?"

"Oğlumu alabilir miyim?"

Gavin kucağında duran Hunter'a baktıktan sonra başını salladı. "Umutsuzum," dedi. Hilary'nin kollarına bırakırken Hunter'ın elini sıktı. "Biraz daha büyüdüğünde görüşelim. Varlığını bile belli edemiyorsun."

Gavin listedeki isimlere göz atarken bazılarının öğrencilerinden olduğunu fark etti. Hiç değilse onların yaşadığını biliyordu. Sayımlarını kendisi yapmıştı. Sorumsuz öğrencilerinin kendisini kurtarmaları umuduna

kapsılmaştı. Sadece sayımlarını da yapmamış, aynı zamanda odalarından çıkmamaları için de şimdiye kadar en sert uyarısında bulunmuştu.

Listedeki herkesle konuşması zaman alacağından Gavin aceleyle ilk ismin odasına doğru yürüdü. Öyle ya da böyle tanımadığı bir adamın masumiyetini kanıtlamak zorundaydı.

Ada, Mara'yı kontrol etmek için daireye girdiğinde karanlıkta karışıp-kaçıyordu. Onu bekleyen sessizlik Ada'yı tedirgin etmişti. Işıkları yak- tıktan sonra dalgın bir şekilde etrafına bakındı.

Yatak odasına geçtiğinde banyodan gelen su sesini duydu. Dawson'ın kıyafetlerini de gördüğünde onun bu kadar erken dönmüş olmasına şaşı- rılmıştı. Ada yatağın kenarına oturarak ayakkabılarını çıkarırken son birkaç saatte yaşananları düşündü. Üzerinden aylar geçmiş gibi hissettiren parti- den geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Batlarını tekmeleyerek kendinden uzaklaştırdıktan sonra sırtüstü uzandı. "Çocukların nerede olduğunu biliyor musun?" dedi. Ellerini yüzüne kap- tarak gülelerine bastırdı.

"Jasmine'in yanında uyuyakalmışlar. Hareket ettirmek istemedi," dedi Dawson.

Ada yan dönüp başının altına yastık çektiği sırada Dawson banyodan çıkmıştı. Çalışmaya devam edeceği, seçtiği kıyafetlerden belli oluyordu. Bu yüzden Ada kendini kalkmaya zorladı. "Uyumam gerekiyor. Onları geri bi- rak," dedi.

"Yapmam gereken şeyler var. Ali'nin neler bulduğuna bakmalıyım ve Lanson'a söylenen yalanı düzeltmek için hiç değilse soğulamaların yarısını bitirmem gerekiyor. Mümkün olduğunca çok Remus'la görüşüp buradan gidebileceklerini söyledim ama yeterli olduğunu sanmıyorum."

"Birkaç saat daha beklemelerinin zararı dokunmaz. Sana yardım ede- rim," dedi Ada. Dawson'ın elindeki kıyafetleri zorla alarak uyurken giydik- lerini uzattı. "Söz veriyorum, sabaha kadar uyumana izin vermem. Bu ge- kilde kendini yıpratmana gerek yok. Önümüzde uzun bir yol var. Uykusuz aşamayacağın bir yol."

"Sadece bir saat."

"Anlaştık."

Dawson pijama altını giyerken saçlarından boynuna doğru süzülen su damlalarını sildi. Havluyu başında dolayırken ayağıyla iterek dolap ka- pağını kapattı. "Gavin'le en son konuştuğumda benden biraz daha süre is- tedi. İpucu yakalamış gibiydi."

"Bir şey bulabileceğini sanmıyorum ama denemeyi bırakmayacak. Dantae konusundaki sergilerinde haklılık payı vardı. Rayleen'i öldürdüğünü düşünmüyorum fakat onda hoşuma gitmeyen bazı şeyler var." Ada, havluyu Dawson'ın elinden alarak daha özenli bir şekilde saçlarında dolaştırdı. Havlunun ucuyla şakaklarını silip birbirine yapışan ıslak kırpiklerinde bızırtmağını kayırdı. O anda kocasına karşı beslediği şefkat özemsizce hareketlerine yansımıştı. Dawson kendisiyle bu şekilde ilgilenilmesinden pek hoşlanmıyordu da Ada'ya ıstıraz etmemişti. "Ali'nin bazı sonuçlar almasının yarını bulacağını biliyorsun. O yüzden adamı rahat bırak, düzgün çalışın. Başka ne var?"

"Ali'le birlikte Rayleen'in kardeşiyle görüşmeye gittik. Yasal olarak Rayleen'in beni vasiyetine eklemesine izni yokmuş. Bu yüzden eşyalarını almam resmi yollarla mümkün görünmüyor fakat kardeşi yardımcı olacak."

"Bu iyi haber." Ada havluyu indirerek Dawson'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Soğuk suyla yıkanmasından dolayı teni serindi fakat çabuk ısınmıyordu. Ada uzanıp yanaklarını öptü. "Uyku," dedi geri çekilirken. Dawson yerinden kaptırmadan Ada'nın kenara bıraktığı havluya bakıyordu. Ada kendi kıyafetlerini de hızlıca değiştirirken Dawson hâlâ olduğu yerde duruyordu. "Ne oldu?" dedi Ada. Işıkları kapattıktan sonra yatağın ucuna giderek örtüleri kaldırmaya başladı.

"Hiç," dedi Dawson.

Yatağa geçtiklerinde Ada sırtını yastıklara verdi. Dawson başını Ada'nın göğsüne yasladı. Bakışları bir şekilde havluya takılıp duruyordu. Düşünceleri eski anılarla jimdiki arasında çarpışma hâlindeydi. Dawson tam olarak neyi hatırladığından bile emin değildi. Ada saçlarını sevip elini sırtında dolaştırırken yorgun ve kayıp hissiyle dolu bir hâlde gözlerini kapattı.

"Ali'z ve ben anıma törenini uzaktan izledik," dedi Dawson sessizce.

Ada karanlıkta gözlerini kırıştırdı. "Çok hızlı organize etmişler," dedi.

"Sanırım başka şehirden törene katılanların olmasını istemediler. Kalabalık arttıkça sorular da artacaktı ve hiçbir Tarafsız, kendilerinden birinin Aleutların evinde öldüğünü kabullenmek istemez."

"Ali'z nasıl?"

"Ağladığını duydum. Beş yaşındayken babasını öldürdüğümü gördüğünde bile ağlamamıştı." Dawson derin bir nefes alıp doğruldu. Abajurdan yayılan loş ışığın altında gözleri karanlık ve parlak görünüyordu. Buna rağmen içindeki tüm merhamet ve dürüstlük duygusuyla Ada'ya bakıyordu. Adım başına geldiği zaman bundan pişman olur muyum, bilmiyorum. İleri tehlikeye atışımı hesaplayamıyorum. Ama onu bulacağımı ve bulduğumda hoş şeyler olmayacak."

Ada, Dawson'ın elini tutarak çenesine dokundu. "Bulmana yardım edeceğim. Ne yapacağına karar verdiğinde orada olacağım ve bunun getireceği runları da sonra çözeceğiz," dedi. Parmak uçlarıyla Dawson'ın boynuna

dokundu. Güçlü bir şekilde atan nabzını odanın loş ışığına rağmen fark edebiliyordu. "İkimiz de zaman zaman tehlikeli kararlar veriyoruz, buna göre hareket ediyoruz. Hayatımızı tahminlere göre yaşayamayız, Dawson. Her şeyi ön görmemiz mümkün değil. Bir Tarafsız öldürecekse yapması istediğim tek şey arkada delil bırakmak."

"Neden, bilmiyorum ama beni vazgeçireceğini düşünmüştüm."

"Rayleen'in senin için öneminin farkındayım. Vazgeçmeni istemeyeceğim. Ayrıca Rayleen'i öldüren kişi senin de peşinden gelebilir ve öyle ya da böyle, bu gerçekleşecek. Tedbiri olup önce biz saldıralım."

"Bu, ailemizin sloganı olabilir," dedi Dawson. Yeniden Ada'nın göğsüne yaslandı. Yüzünde ve saçlarında dolaşan parmakları Dawson'ı yapabileceğini sanmadığı kadar hızlı bir şekilde uykuya sürükledi.

Ada yanağını Dawson'ın başına yaslayıp onu kolları arasında tutarken gözlerini kapattı. Kalp atışlarını vücudunda hissetmesi, nefes alış veriş ve elinin sıkı tutuşu uykuya daldığında bile Ada'yı gülümsetiyordu. Her şey ters giderken bile ikisi de birbirine güvenebileceğini biliyordu. Bunun getirmiş olduğu huzur, karşılaştıkları tüm çıkmazları ufak birer probleme dönüştürüyordu.

İkisi de uyuyalı henüz bir saat olmamışken kapının ardındaki gürültü-cüyü duydular. Her kimse beklemeye ya da uzaklaşmaya niyeti yoktu. İstarcı bir şekilde kapıya vurmaya sürdürürken önce Dawson, sonra da Ada yatak odasından çıktı.

"Uyuyor muydunuz sahiden?" dedi Gavin kapı açıldığında.

Ada esnerken fazla ışık yüzünden gözlerini kısık tutuyordu. "Birkaç saatliğine dinlenmemiz gerekiyor. Bunu sonra halledemez miyiz?" dedi Ada.

Dawson salonun ışık ayarını düşürdüğünde Ada normal bir şekilde görmeye başladı. Gavin hızlı bir şekilde koruya girmeden önce elindeki kâğıtları farkına varmadan rulo hâline getirdi. Tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü fakat en sonunda Dantae'yi denklemden çıkarmanın bir yolunu bulmuştu.

"Seni dinliyoruz," dedi Dawson. Koltuğun kenarına oturarak ellerini birleştirdi.

"Hilary, tüm misafirlere ve üst kattaki değerli yöneticilerimize parti sonrasında özel ikramlar ayarlamış," dedi Gavin.

"Bunu yapmamasını söylemiştim doğrusu. Kurtlar, avlanmak söz konusu olmadığı sürece kötü bir tat zevkine sahip," dedi Ada. Kendi çalışmalarının olduğu yere gidip yanda kalan listeye göz attı. Stone'un yardımıyla işini yarlanmış olsa da henüz bir ipucu yakalayabilmiş değildi.

"Önemli değil," dedi Gavin. Rulo hâlindeki kâğıtları sallayarak Dawson'a baktı. Şu anda kendisinden sonra konuyla ilgilenen tek kişi oydu. "Dantae, Rayleen'in daireden ayrıldığı sırada banyoda olduğuna ve sonrasında salonda uyuyakaldığını söylemişti. İkramları getirenlerle tek tek konuştum."

"Uyurken onu gören biri var. Bu iyi," dedi Dawson.

"Evet ama servisi Rayleen öldürülmeden yaklaşık yarın saat önce bırakmışlar. Bu sürenin, Dantae'nin masumiyetini kanıtlamak için yeterli olduğunu sanmıyorum. Yani çıkmaz sokak sayılır."

"Bir çıkmaz sokak yüzünden uyanmışız," dedi Ada. Sandalye çekip otururken bilgisayarı açtı.

Gavin gözlerini devindiğinde Dawson devam etmesini işaret etti. "Huyusuz uyanıklardan. Başka bir şey var mı?" dedi Dawson.

"Lanston ve Peratha'nın odası için de meyve ikramlarının bırakılması planlanmış."

Dawson başını iki yana salladı. "Hayır, Peratha'nın odasında meyve yoktu."

"Biliyorum." Gavin servis yapan kişinin ismini hatırlamak için kâğıda baktı. O kadar çok kişiyle konuşmuştu ki bazılarını Aleut'ta birden fazla kez gördüğünü bile sanmıyordu. Araştırma işi sahiden onun uzmanlık alanı değildi. "Adam, Lanston'ın odasına ikramları bırakıp oradan ayrılmış. Herkes parti sonrası odalarına çekilmişken koridorun çok sessiz olduğunu söyledi. Bu yüzden ayak seslerini çok net duymuş. Peratha'yı bir adamla birlikte dairelerine girerken görmüş."

"Creon'la aralarının kötü olduğunu sanıyordum," dedi Ada.

"İlgini çekti demek," dedi Gavin. Ada yerinden kalkıp onların yanına gelirken Gavin yeniden Dawson'a baktı. "Peratha'yı arkadan görmüş ve yanındaki de kahverengi saçlı, ondan biraz daha kısa bir adam olarak tarif etti. Anlayacağın üzere, gördüğü kişi Peratha değil de Rayleen'di. Boyları aşağı yukarı aynı, saç renkleri de benziyor."

"Daha önce görmediysen söylemek isterim. Rayleen siyahiydi," dedi Dawson. "Saçları ve boyu benziyor olabilir ama bunun haricinde Peratha'yla ortak bir yönleri yoktu."

"Rayleen, pantolon ve uzun kollu bir bluz giymişti," dedi Ada. Tişörtünün kayan omzunu düzeltirken Gavin'in elindeki listeyi aldı. Biri katili görmüştü. İkram servisinde bulunan kişilerle görüşmek hiç aklına gelmemiştii doğrusu. "Adam'la ben de konuşmak istiyorum. Senin öğrencilerinden biri mi?"

"Hayır, hafif suçlulardan bir Buky," dedi Gavin ve listeyi ondan geri aldı. "Adam'ı ve Dantae'yi uyurken gören Tara'yı yarın ilk iş Lanston'la görüştüreceğiz. Böylece Dantae'nin masum olduğu kanıtlanacak, ayrıca katile dair bir izlenimimiz var."

"İnanmayacak biri için fazla uğraşıyorsunuz," dedi Ada. Olanı görebilen sadece kendisi miydi sahiden?

"Ne demek istiyorsun?" dedi Dawson.

"Elimizde bir yüz ya da isim yok. Katile dair bildiğimiz tek şey kahverengi saçlı bir adam olması. Bu, Lanston için yeterli değil. Her ne kadar cinayetin bizim tarafımızdan araştırılmasını istemediğini söylese de onlara

sunacağı bir kanıtı ihtiyacı var. Ayrıca öfkesini ve hayal kırıklığını birine yönlendirmek zorunda."

"Ve sen doğru seçenecek misin?" dedi Dawson. Ayağa kalkıp karşısında durdu. Lanston'u ne kadar iyi tanıdığını biliyordu fakat bu Dawson'ın umurunda değildi. Aleut'un bir lideriyle daha böyle karmaşık bir ilişki yaşamasını istemiyordu. "Sırf kolay diye seni kum torbasi gibi kullanamaz. Buna izin vermeyeceğim."

"Şimdilik önceliğimiz bu değil," dedi Ada ikisine de tek tek bakarak.

"Benim öyle," dedi Gavin. "Siz ikiniz istediğiniz şeyle ilgilenebilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi Dawson.

"Teşekkür etmesene. Senden cesaret alıyor," dedi Ada.

Dawson onu duymamıştı bile. Gavin'e başını sallarken birlikte kapıya doğru yürüdüler. "İşe yarar bir şey bulacağından emindim ve Ada'nın söylediklerini umursama. Bence aradığımız şey bu," dedi.

"Neden konuşuyorum acaba?" diye söylendi Ada yatak odasına dönerken.

Gavin daireden ayrıldıktan sonra Dawson kapıyı arkasından kapattı. Yapmak istediği son şey Ada'yla bir tartışmaya girmekti fakat onun, Lanston'ın tavırını öylece kabullenmesine katlanamıyordu. "Söyleyeceklerimden hoşlanmayacaksn," dedi Dawson.

"Öyleyse hiçbir şey söylemesen?" dedi Ada. Bir ayağını altına alarak yatağın ucuna otururken Dawson'a gülümsedi. Parmaklarının arasında tuttuğu kalemı çevirdi. "Anlamadığımı düşünüyorsun fakat içinde bulunduğumuz durumun farkındayım. Sadece öncelik sırasını belirleyip ona göre hareket etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Lanston'la aramı düzelteceğim. Sürüden kovulmayacağız, bana güvenebilirsiniz."

"Endişelendiğim şeyin sürüden kovulmak olduğunu mu sanıyorsun?" Dawson onun yanına oturdu. Dağılmış saçlarına dokunup ucak tenine dokundu. "Lanston'la çalışmayı seviyorsun ve ben de sevdiğin şeyi yapmaya devam etmeni istiyorum. Ayrıca Lanston'un suçlanacak ilk kişi olarak seni seçmesi de hoşuma gitmedi. Düzeltmeyi umduğum şey bu."

"Bu benim de hoşuma gitmiyor ve kesinlikle çözülmesini istiyorum. Sadece..."

"Anlaştığımızı sevindim," dedi Dawson. Ada'nın parmaklarına dokunup avucunu optü. "Sorgulamalara devam etmem gerekiyor. Yardımcı olmak ister misin?"

"Tabii, nereden başlamalıyım ya da kimden?"

Dawson duraksayarak dudaklarını birbirine bastırdı. Ada'nın elini bir kez daha öpüp dikkatli bir şekilde bıraktı. "Kimseyi sorgulamayacaksın. Hepimizin iyiliği için."

"İyi, peki," dedi Ada. Buna aldurmamaya çalıştı. Dawson kadar sakin kalamadığı doğrudu. Ayrıca sabırlı biri de sayılmazdı.

İkisi de üstünü değiştirdikten sonra önce çocukların yanına uğradılar. Jasmine'in daireesi çocukların oyun alanına çevrilmişti. Tüm ihtiyaçları, serbest alanları ve güvenlikleri için yeniden düzenlenmişti. Ada bunu yapmak zorunda olmadığını söylemesine rağmen Jasmine elinde olmadan çocukları hem hayatına hem de evine kabul etmişti.

İkizler oturma alanındaki koltukta uyuyakalmıştı. Mara ise Jasmine'le beraber yatak odasında idi. Ada çocukların üstünü örttüktan sessizce ayrıldılar. Gün doğumuna henüz saatler vardı ve muhtemelen daha uzun bir süre onları göremeyecekti.

"Laura'yı kontrol etmem gerekiyor," dedi Ada aşağıya inerlerken. "Ateşi tıllı düşmedi. Sanırım normalden biraz daha zor olacak."

"Ailesine haber verdin mi?"

"Evet. Gavin'e de bahsettim. Aleut'a giriş ve çıkışlar yasak olduğu için Lanson'dan özel izin alacak," dedi Ada. İlk kata ulaşıklarında ayrılmak için duraksadılar. Ada tırahtana tutururken koridora doğru göz attı. Laura'nın odasının önü boş görünüyordu ve herhangi bir ses de duyanıyordu. Sakinliği iyi olarak yorumlamayı tercih etti. "Her şey buralığı gibiymişse hemen geleceğim. Bana vereceğin... Görevlerden bahsedersen."

"Bu kadar alınmış görünme."

"İki sene boyunca Cellar'lık görevini yapmış olduğumdan alınma hakkım var," dedi Ada ama çok da umursamıyordu aslında. İkisi de birbirinin ihtiyacını karşılamak için yan yana olmayı arzuluyordu ve Dawson'ın şu andaki ihtiyacı buyusa Ada tereddütsüz bir şekilde yerine getirecekti. Ayrıca onu biraz olsun daha iyi görebilmek için yapamayacağı pis iş yoktu.

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver," dedi Dawson merdivenden inerken.

Ada onun arkasından bakarken gülümsedi. En az Ada kadar Dawson da pis işler yapmak konusunda gönüllüydü.

"Burada karşılıklı olarak birbirimize bakmaya devam edecek miyiz?" dedi Peratha. Yaklaşık on dakikadır aynı sandalyede oturuyordu. Daha önce hiç oturmasına gerek kalmadığı sorgulama masasının diğer ucundaki sandalyeydi. Rayleen'in ölümü için suçlanacağını sanıyordu. Fakat cinayetin kendi odasında işlenmesinden dolayı Peratha hiç hoşlanmadığı bir şekilde konuya dâhil edilmişti. Katil bulunduğu bir darbe de bu yüzden alacaktı.

"Notlarını tamamlamakla meşguldüm. Şimdi sizin ifadenize geçebiliriz," dedi Aliz. Defterinin boş bir sayfasını açtı. "Partideki konuklarla tek tek görüştüğünüz oldu mu?"

"Sanırım. Bunun görevim olduğunu söylüyorlar. Kibarlık edip hiç değilse hoş geldiklerini söylüyorum."

"Aralarında tanımadıklarınız da var mıydı?"

"Elbette. Ve hayır..." dedi Peratha sıradaki soruyu tahmin ettiği için. "Kimsenin katil olabileceğinden şüphelenmedim. En azından o an için cinayet işleyebileceğini. Ne de olsa hepimiz öyle ya da böyle birini öldürmüştür, değil mi?"

Aliz onun imasını duymadan gelerek defterine baktı. Kalem hızlı bir şekilde kayarken harfleri akıcı bir şekilde yazıyordu. "Rayleen'le anlaşılmadığınız bir nokta ya da düşman olarak gösterilmeniz için bir sebep var mıydı?"

"Birin banı iftira atmak istediğini mi düşünüyorsunuz?"

"İhtimaller dâhilinde diyelim."

Peratha bunu hiç düşünmemişti doğrusu. Kollarını göğsünün altında bağlarken bacak bacak üstüne attı. "Dawson'la görüşmek istiyorum," dedi.

Aliz alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Birkaç sayfa geri gidip aklına takılan bir noktayı kontrol etti. "Üzerinden yayılan kokuyla bunu tavsiye etmezdim. Şu anda iyi bir noktada sayılmaz. Bana kalırsa tehditkâr bir şekilde yaklaşma."

"Tehditkâr değilim. Ada'nın kıyafetlerini giymek zorunda kaldım. Ayrıca Dawson'ı senden daha iyi tanıyorum, teşekkürler," dedi Peratha ayağa kalkarken.

"İşimiz bitmedi," dedi Aliz.

"Benim seninle olan işim bitti. Suçlu değilim, burada daha fazla kalmayacağım."

Aliz önündeki listeden Peratha'nın isminin yanına not aldı. Ona partiye katılan ve burada yaşayan Aleutların listesi verilmişti. Listeyi neredeyse yarısına kadar tamamlasa da bu hiç de kolay bir yol değildi. Herkes gergin, sıkılmış ve iş birliğinden uzaktı. Kendi evlerinde bir Remus tarafından sorgulanıyor olmalarından da kaynaklanabilirdi. Aliz pek umursamadı. Tüm bu sorgulama işini dikkatle yapıyor olmasına rağmen katili bizzat bu kişiler arasında aramıyordu. Sorgulamaları Michael istediği için yardım ediyor, aynı zamanda katili görmüş olabilecek en az bir kişiyle konuşmayı umuyordu.

Peratha çıktıktan hemen sonra içeri başka biri girdi. Aliz gözlerini kaldırarak baktıktan sonra işine geri döndü. Listede ismi olan Ada'nın üstünü çizdi. Koşullar ne olursa olsun, konuşmalarının iyi olacağını sanmıyordu.

"Nereden başlamak istersin?" dedi Deborah.

"Soru sormaktan," dedi Aliz. Kalemnin ucunu deftere vururken arkasına yaslandı. "Gönüllü olarak buraya gelen ilk kişisin."

"Senden hoşlanmam ama sonuçta bir geçmişimiz var. Hatırladın mı, bir keresinde Av Dönencesi'ne katılmayı reddettiğim için beni cezalandırmıştın."

"Cezalandırılmanın sebebi kendini hiçbir zaman Remus'a adanmış olmandı," dedi Aliz. Sandalyesini masaya yaklaştırarak kollarını aşağıya indirdi. "Şu anda konuşmanız gereken asıl mevzuya odaklanalım. Parti

süresinde aklında kalan detayları ve oradan kaçta ayrıldığını merak ediyorum. Rayleen'in ölüm haberini aldığı anda nerede ve kiminle olduğunu da önemli."

"Partide çok kalmadım," dedi Deborah. Michael'in orada olması Gavin için stres dolu bir gece yaratmıştı. Hilary için her şeyin yolunda gittiğine karar verdikten sonra oradan ayrılmışlardı. Deborah, odalarında ona özel bir parti vermişti ve ikisinin de çok daha fazla eğlendiği kesindi. "Gece yarısından önce partiyi bitirdim. Gavin'le beraber oradan ayrılıp dairemize çekildik. Ertesi sabah erkenden uyanıp Eva'yı kontrol etmek için çıktığımda Rayleen'in öldürüldüğünü öğrendim. Parti boyunca çok fazla kişiyle konuşmadım, dik-katimi çeken bir şey yoktu ve kalan süre boyunca Gavin'le baş başaydık."

"Gidebilirsin."

Deborah ayağa kalktığı sırada kapıya doğru bakıyordu. Aralık duran kapadan görebildiği kadarıyla koridor kalabalıktı. Birkaç oda ileride Dawson sorgulamalarını yapıyordu ve muhtemelen Aliz kadar eğleniyordu. Deborah ikisi için de üzülüydü. Sevdikleri birini kaybetmişlerdi fakat yas tutmaları için bile yeterli zamanları yoktu.

"Kaybın için üzgünüm," dedi Deborah. Aliz başını kaldırarak ona baktığında Deborah duyulmasına karşılık sessizce konuştu: "Kim olduğunu biliyorum. Rayleen'in senin için ne anlama geldiğini de. Katilini bulmanız için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Aliz'in yüzündeki tek bir kas bile oynamamasına karşılık omuzlarındaki gerginlik hafiflemişti. "Teşekkürler," dedi sadece. Başka bir şey duymak istemediğini anlaması için yeniden defterine döndü. Deborah'ın görgü tanığı olarak faydasının dokunmayacağı kesindi fakat yine de söylediklerini yazdı.

Deborah dışarı çıktı, gelip geçenler ve bekleyenlerle çarpışmamak için yavaşça yürüyordu. Remuslardan bazıları Deborah'a hain gözüyle bakıyordu, aynı şekilde Aleutların da bakışı gibi. Deborah'ın hiçbir eve yeterince bağlılık gösteremediğine inanıyorlardı ve haklıydılar. Deborah'ın bağlılığı hiçbir zaman bir eve, lidere veya ırka olmamıştı. O daha çok ailesine, sevgilisine ve sayılı derecede az olan arkadaşlarına bağlıydı. Bunun haricinde hiçbir şeye ya da kimseye bağlılığını sunmazdı. Deborah için özgürlük, içine dolan hava kadar gerekli ve vazgeçilmezdi.

Koridorun sonuna ilerlerken Murat'la karşılaştı. Deborah'ın çok nadir gördüğü bir şekilde savaşa hazırlanmış gibi bir hâli vardı. Dışarıdan bakan çoğu kişi Murat'ın kavga meraklısı ve yumruklarının gücüne inanan biri olduğunu düşünürdü. Fakat Deborah'ın tanıdığı en barışçıl kurtlardan biriydi. Konuşarak halledebileceği hiçbir şeyi yumruklarıyla çözmezdi. Bu oğu zaman emir vermek anlamına gelse bile.

"Biri sana saldırmadan önce hızlı hareket et," dedi Murat. Bileğinden iresine kadar uzanan kayışları sıkılaştırırken yanından yürüyüp geçti.

Deborah, Dawson'ın sorgulamaları yaptığı odaya girecekken vazgeçip urat'ı takip etti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Ufak bir işim var. Aliz'le ilk konuşanlardan biriyim. O yüzden çıkış iznim var."

"Yardıma geleyim."

"Gerek yok. Ben hallederim."

"Ekstra hazırlıklı gidiyorsun. Dönüşmeyi planladığın belli oluyor, bu da demek oluyor ki insanların arasına ineceksin. Bırak yardım edeyim işte."

Murat merdivenlerin başındayken durup Deborah'a döndü. Koluna tutup onu kenara doğru çekti. Hızlıca yanlarından geçen biri gitme uyarısı onlara baksa da fazla oyalanmamıştı. "Gavin'in katile dair bir izlenimi var. Kapıda-kilerle ve servis yapanlarla görüştü. Bir grubun, insanların arasında konakla-yacağını duymuş. Otelin ismini bilmiyorum ama bir yerden başlamam gerek."

"Kutlamalar devam etmeyeceğine göre neden konaklamaya devam et-sinler ki?"

"Aleut'a ya da herhangi bir kurt evinde güvenlik kameraları yok fakat insanların arasına karıştılsa tespit etmesi daha kolay."

"İnsanların arasında kalmayı seçen grubun katille bir bağlantısı oldu-gunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden uzak bir ihtimal ama deneyeceğim. Yani ek-s-tra desteğe ihtiyacım yok," dedi Murat.

Uzaklaşmaya başladığında Deborah orada bekledi. Murat'ın desteğe ihtiyacı olmadığına emindi. Bir şekilde söylediği şey kolay görünüyordu. Bunu ve çok daha fazlasını tek başına halledebilirdi. Yine de Deborah da söylediğinde ciddiydi. Yardım etmek istiyordu. Murat için ya da kendini işe yarar hissetmesi adına.

Merdivenleri koşturarak inip arabaya binmeden önce Murat'a yetti. Yolcu kısmına geçip kapıyı çekti. "Sana katılmamın bir sakıncası yoktur umarım," dedi.

Murat arabayı çalıştırırken derin bir nefes aldı. "Söylemem gerek, kişisel bir işim daha var," dedi.

"Felicia'yla mı alakalı? Bazı sorunlar yaşadığını duydum."

"Uyurgezerliği var ve söz konusu Felicia olduğu zaman bu pek de hafife alınacak bir durum olmuyor. Eski doktoruyla görüştüm. Birkaç fikri vardı, işe yaramadı. Ne yapacağını bilmiyorum, Deborah. Çözüm, muhtemelen benim yeteneklerimin çok ötesinde. Bir büyücünün desteğine ihtiyacı var. Güçleri ko-nusunda çok bilgisiz. Bu da yaşadığı şeyleri bilinmez ve korkutucu yapıyor."

"Yardımcı olabilecek herkesle konuştuğunuza emin misin?"

"Yardımcı olabilecek herkesle üç kereden fazla konuştum. Lavina, Felicia'nın bunu kendi kendine yaptığını söylüyor. Mantıklı bir tarafı yok fakat söz konusu büyü olduğu zaman kimse kesin konuşmıyor."

16

"Sanırım gördüğüm her şey bu kadardı," dedi Michael anlatacaklarını bitirdiğinde. Halkından Aleut'ta kalmasını istediğinde onları biraz olsun sakin tutmak için kendisi de beklemişti. Böylece Remuslar lideriyle birlikte sabretmiş, kimse jümdüye kadar emirlerin dışına çıkmamıştı. Ve Michael jümdü herkes gibi ifadesini vermek için bir Aleut Cellar'ının karşındaydı. Bu durum Michael'a yeniden Remus'a dönmekten daha uzak bir ihtimal gibi görünmüştü.

"İşlenen bu cinayet karşısında Tarafsuzlara nasıl bir savunma yapacaksınız?" dedi Dawson. "Bunu senden beklediklerine eminim. Ne de olsa bizim aramızda işlenen bir cinayetti."

"Sizin evinizde işlenen bir cinayet," diye düzeltti Michael.

"İttifak gibi bir şey yapılmıştı ya," dedi Ada sessizce. Dawson, ona duyduğu her şeyi eksiksiz not alma görevi vermişti. Michael içeri girmeden hemen önce ise mümkünse aksi bir yorum yapmamasını rica etmişti. Ada elinden geldiğince dayanmıştı.

"Yüksek sesle konuş," dedi Michael. Oturduğu yerde dikkatini ona vererek yan döndü.

Ada yazmayı bırakarak Michael'a baktı. "Tarafsuzlar, bizi artık Remus ve Aleut olarak ayırmıyor. Bir ittifak söz konusu. Rayleen, Remus evinde öldürülsedeydi de aynı sorunlarla uğraşacaktık."

"Hassasiyetiniz için teşekkürler fakat sizin göreviniz bu değil. En azından senin," derken bakışlarını Dawson'a çevirdi. "Şu anlık sana düşen, buradaki tüm Remusları sorgulayıp bir an önce sınıraramaların kalkması. Tarafsuzlara sunacağımız savunma, Lanston ve benim problemim."

Ada, Lanston'ın nasıl olduğunu sormak istese de kendini durdurdu. Şu anda büyük bir stres altında olduğunu tahmin edebiliyordu. Özellikle de rada Ruis varken. Eğer Yaşlılar, Lanston için resmîyetten uzak bir şekilde İsa dahi yönetimdeki başarısızlığını ilan ederse bu Ruis'le aralarında başlayan taze ilişkiyi bile yola ederdi.

"Aliz'le bulduğumuz ve bulacağımız şeyleri bilmek istemiyordunuz değilse," dedi Dawson.

"Öyle bir şey söylemedim," dedi Michael. Dawson'a bakmaya devam ederken parmağını Ada'ya uzattı. "Yazmayı bırak."

Ada kalemli dikkatli bir şekilde defterinin yanına bırakıp arkasına yaslandı. "Senden emir almıyorum ama tamam," dedi.

"Aliz ve senin bulduğunuz deliller bizim için çok önemli. Ve bu cinayetten bir Tarafsuz'un sorumlu olduğunu ispat ederseniz hem ben hem de Lanston bu süreci yeni bir ölüm olmadan atlatabiliriz. Diğer yandan kimse senden böyle bir şey istemedi."

"Elbette," dedi Dawson. Aralarında geçen bakışma sonucunda ikisi de başını salladı. "Size sunacağımız delilleri isimsiz olarak kabul edebilirsiniz."

"Yani iki lider de Cellatlarından böyle bir araştırmayı yapmasını istemiyor ama Cellatlar yine de araştırarak ve bulduğu delilleri isimsiz bir şekilde Tarafsuzlara teslim edeceksiniz," dedi Ada. Michael ve Dawson ona döndüğünde Ada, boğazını temizleyerek ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Affedersen, İngilizcem biraz kötü de doğru anladığımdan emin olmak istedim."

"Doğru anlamışın," dedi Michael. Dişlerini sıkarken gözlerinden sarı ve gümüş bir parlaklık gelip geçti fakat bunu çabuk kontrol altına aldı. Dudaklarını ıslatıp yavaşça ayağa kalktı. "Sana saygım var, Dawson. Bulduğunuz konum ve başka birkaç sebepten daha," derken Ada'ya göz attıktan sonra dışarı çıktı.

Ada bir ayağını sandalyenin üstüne alırken kalemine uzandı. "Seni saygın birine dönüştürdüğümü iddia edebilir miyiz?"

"Sanırım, sana karlandığım için beni takdir ediyorlar. Bu hoşuma gitti."

Ada elinin tersiyle Dawson'a vurdu. "Hiç hoş değil, İhtiyar," dedi Dawson. Ada'nın notlarını görmek için defteri önüne çekti. Michael ve ondan öncekiler için birkaç sayfa doldurmuştu. Hepsini en baştan okuduğu sırada Ada sandalyesini ona yaklaştırdı. "Sabrını zorluyor muyum?"

"İrarıcı ve her geçen gün kendini aşan bir şekilde evet."

"Dawson."

Dawson, Ada'nın sürekli hareket eden ellerini tuttu. "Buna kötü bir şey olduğu için söylemedim, biliyorsun. Ayrıca Lanston için endişelendiğini de fark ettim. Kim ne hissedeceğine sen bile karar veremezsin ama lütfen Lanston konusunda gerçekleri görebilir misin?"

"Elimde değil. Açık olmak üzereydi."

"Eğer o kişi sen değilsen inan ki umurumda değil."

"Saçmalama," dedi Ada yüzünü buruşturarak. Dawson'ın elini sıkıp başını arkaya doğru attı. Yeni bir kişi kapıya vurduğunda Ada kendini hızlıca

toparladı. "Lanston için söylediklerinde haklısın ve hoşuma gitmeyen bir karar vereceğimi zaten. Güven bana. Söylesen de söylemesen de bana yapılan şeyleri görebiliyorum."

"Doğru kararı vereceğinden eminim."

Ada da aynı kararlılıktaydı ve Lanston'la konuştuğunda da bunun değişmemesini umdu.

Dawson kapıdaki her kimse içeri girebileceğini söyledi. Buradan ayrılmak için sabırsızlanan Remuslardan bir tanesi kapıyı aralamıştı ki hemen arkasından gelen Gavin girişte durarak başını salladı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yavaş," dedi Ada.

"Programın mümkün olduğunca ilerisindeyiz," diye düzeltti Dawson. Remus kadına oturması için sandalyeyi gösterdi. "Aleutların sorgulamasını Aliz yapıyor, Gavin."

"İfadenin yarısını Dawson'a, yarısını da Aliz'e vermen gerektiğini düşünmüyorsan," dedi Ada. Böylece aklına Michael'a verdiği söz geldi. Onu Gavin'le konuşturabileceğini söylemişti fakat şimdiye kadar bu konuyla alakalı ne bir fırsat yakalamıştı ne de sıra gelmişti. Yine de Michael'ın birkaç dakika önce Aleut'tan ayrıldığını düşününce Ada büyük bir fırsatı kaçırdığına emindi.

"Yardım ettiğim için neredeyse kötü hissedeceğim," dedi Gavin. En az Ada ve Dawson kadar yorgun görünen gözlerini ovuşturup sadece kritik zamanlarda ihmal ettiği saçlarında elini kaydırırdı. "Lanston, Ada'yla görüşmek istiyor."

"Sonra yanına uğrarım. Önemli bir sorunun ortasındayız." Ada, Dawson'ın önünde duran defteri önüne çekerek boş bir sayfa açtı. "İsim neydi?" dedi.

"Gerçekten çok önemliymiş," dedi Gavin. Dawson'a bakarak işaret verdi.

"Bunu ben hallederim," dedi Dawson. Defter ve kalemi Ada'dan aldı. Kadının söylemesine gerek kalmadan ismini yazdığı anda Ada bunu fark etse de yorum yapmadı. Yerinden kalktığı sırada kadına göz attı. Oyalanıyor gibi görünmek istemezdi ama kesinlikle yaptığı buydu. "Git haydi," dedi Dawson.

"Hemen bitirebilir miyiz?" dedi kadın. Kollarını masaya yaslamak için öne eğildi. "Kız kardeşim hasta. Buraya gelmemin amacı tamamen işle alakalıydı. Davetle ve içindeki karmaşayla bir alakam yok."

"Kısa sürecek, Bea. Öncelikle davet sırasında yaptıklarından başlayalım," dedi Dawson.

Ada kapıya yaklaştığında Gavin kolunu tutarak onu koridora çekti. "Lanston'u uyandırıp servis yapanları dinlemesini sağladım ve seni görmek istiyor. Gidip ona not aldığın için yanına gidemediğini söylemeyeceğim."

"Birkaç saat daha bekleyebilirsin, Gavin. Kimsenin hayatı tehlikede falan değil ya."

"Bak, kabul ediyorum. Bu araştırma, delil toplama ya da soruşturma işleri bana göre değil. Yardımcı eleman olurum, buna itirazım yok. Fakat her şeyi çözmeye çalışmak çok yorucu. O yüzden bir an önce bitmesi lazım."

"Yani beni kurtarmayı kendin için mi istiyorsun?"

"Öyle de denebilir."

Ada birden durduğunda Gavin sinirlenmemeye çalışarak bekledi. Koridorun bir ucu Remus diğer ucu Aleut doluydu. Böyle bir ortamda sesini yükseltmesi ya da agresif bir enerjiye bürünmesi bomba etkisi yaratabilirdi. Herkes, her an bir olayın patlamasını bekliyor gibiydi.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Gavin.

"Değerlendirme ve fırsat yaratıcılığı," dedi Ada. Kollarını bağlarken yanından geçmekte olan bir Remus'a yol verdi. Gavin'e yaklaşıp sessizce konuştu: "Lanston'la konuşacağım. Bana borçlu olman şartıyla."

"Burada senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Pazarlık yapabileceğin bir konumda değiliz."

"Nasıl istersen," dedi Ada. Sorgu odasına girmek için arkasını döndüğünde Gavin bir kez daha kolunu yakaladı. Ada bırakması için eline vurdu. "Beni sürüklemek ister misin, Gavin?"

"Mecbursam..."

"Sadece söz ver. Bana borçlu olacaksın ve istediğim şeyi koşulsuz bir şekilde yerine getireceksin. Sonrasında bununla ilgili bana ceza vermemen, tavırlarına yansımaman da anlamaya dâhil. Kabul et ya da etme. Ama etmeyeceksen bir an önce söyle çünkü Dawson'ın yanında olmak istiyorum."

"Benden istediğin bir şey varsa bunu zaten yaparım. Biliyorsun. Neden söz almak zorundasın?"

"Kendi sebeplerim var."

"Pişman olacağımı biliyorum ama tamam. Sana borçlandım. Şimdi gidip Lanston'la konuşabilir misin? Onu boş yere uyandırdığımı düşünürse sadece senin değil benim de hayatım tehlikeye girecek."

Ada başını sallayarak Gavin'i takip etti. Lanston'ın odasına gidene kadar çıktıkları merdivenler ve geçtikleri koridorlar boyunca bir sürü kişiyle karşılaştılar. Gavin, Ada'nın hiçbirisiyle konuşmasına izin vermeden çekişti-rip durdu. Ada da hızlı bir şekilde bitirmek istediğinden Gavin'in çok da zorlamasına gerek kalmamıştı. Bir an önce Lanston'la konuşmak ve geri dönmek amacındaydı. Dawson'ın notlarını tutmaya hevesli değildi fakat onun Remuslara olan yaklaşımı konusunda endişeliydi. Şu anda sabırsızlık ve bilinmezliğin getirdiği öfkeye sahipti. Acısını kimden çıkaracağı hiç belli olmazdı.

Odanın önüne geldiklerinde korumalardan biri kapıyı açarken Raven, Ada'ya başıyla selam verdi. "Biraz... Dağınık görünüyorsun," dedi Raven.

"En az aklım kadar," dedi Ada.

Lanston'a haber veren koruma içeri girebileceklerini söylediğinde Raven kenara çekildi. Ada içeri girdiğinde Lanston da yatak odasından çıkıyordu. Üzerine tişört geçirirken büfeye doğru yürüdü. Oya bırakılmış olan, üzerinden sıcak dumanın yükseldiği bardağı alırken Gavin ve Ada'ya oturmalarını işaret etti.

Ada haftalardır çalışma alanına dönen masaya baktı. Üzerinde her zamanki gibi evraklar, Lanston'un son zamanlarda okuduğu kitabı ve bilgisayarı vardı.

"Dantae'nin cinayete karışmadığı binden fazla kişinin ifadesiyle kanıtlandı," dedi Lanston. İçeceğini yudumlarken kollarındaki koluğa geçerek yavaşça oturdu. "Katilin hâlâ Tarafsızlardan biri çıkacağı düşüncesinde olsak da Dantae artık şüpheliler arasında değil."

"Kalan altmış beş kişi için araştırmaya devam edeceğiz elbette," dedi Ada. Partiye katılan Tarafsızların sayısı, davetlilerin konuklarıyla beraber altmış sekiz kişiydi ve şimdiye kadar sadece Ruis, Rayleen ve Dantae elenmişti. Yani durum pek de parlak sayılmazdı. "Dawson'un sorgulamaları bitirmesi için yardıma ihtiyacı var. Bir an önce araştırmaya dönmemiz gerekiyor. Üzerinden zaman geçtikçe deliller..."

"Hızlı olayım öyleyse," dedi Lanston. Bardağını önündeki masaya bıraktı. "Dantae'yi burada görmekten hoşlanmadım, onunla ilgili iyi şeyler de hissetmiyorum ve senin bu kadar dikkatsiz bir şekilde ilerlemen, bana kontrolsüz olduğunu hatırlattı. Sana daha önce de söylemiştim, Dantae dosyasının çözülmesini istiyorum fakat bunun bedelini hayatınla ödemeni kabul edemem."

"Özür dileyeceğini sanıyordum," dedi Ada, Gavin'in yanına otururken.

"Dantae konusunda direkt sonuca atladığım için üzgünüm. Hem sana verdiğim tepkiden dolayı hem de acemi biri gibi davrandığım için. Umarım bunu arkamızda bırakabiliriz."

"Elbette," dedi Ada. Lanston keyifsiz bir tebessümle başını sallamasına rağmen Gavin şüpheliydi. Ada bazı sınırlarını esnetmekten hoşlanmazdı ve bu da tam olarak onlardan biriydi. Ada avuçlarını pantolonuna sürterek sildikten sonra yerinde duramadan ayağa kalktı. "Söylediklerinde haklısın. Kontrolsüz davrandım. Dantae'yi partiye sürüklemesi için Rayleen'le konuşmamalıydım. Bunu akışına bırakmam gerekiyordu. Senin için, senin adına çalışmak konusunda çok heyecanlıydım ve bu bana yanlış kararlar aldırdı. Henüz eğitimim tamamlanmadı ve dürüst olmam gerekirse bazen insan dünyasına sıkışıp kalıyorum. Belki birkaç yıl sonra tekrar deneriz."

"Konuşmanın amacı bu değildi," dedi Lanston.

Gavin, bastırılmış Azû yetenekleri olmasaydı şu anda Lanston'un alev alan aurasını görebileceğine emindi. Ada'nın karadılığını tatmin ve sakin bir şekilde konuşuyor olmasına rağmen onun da en az Lanston kadar pişman olacağı bir karar verdiğine emindi.

"Dantae dosyasını kapatacağım elbette. Ama sonrasında senin için çalışmaya devam etmek istemiyorum. Ben acemi, kontrolsüz ve fazla ısrarcı olabiliyim. Yine de bana güvenen kişilere ihtiyacım var. Her sorun çıktığında benden şüphelenecek birine değil. Ben pes eden biri değilim ama buna devam edemeyeceğim. Üzgünüm."

Lanston dişlerini sıkarken başını sallayarak onayladı. Elini saçlarından geçirerek dağınık tutamları düzgün bir şekle sokmaya çalıştı. Nedenini bilmiyordu ama şu anda yapmayı istediği tek şey, üzerine normal bir şeyler giyip işinin başına geçmekti. "Kararımda haklılık payın var. Umarım, birlikte çalışmamızı yeniden düşünmen çok uzun zaman almaz. Buna ne zaman karar verersen ver, yanımda yerin hazır olacak."

"Teşekkürler," dedi Ada.

Arkasını döndüğü anda gözlerine dolan yaşların akmasına sinirlenerek yanaklarını sildi. Boğazını temizleyip Gavin'den daha hızlı hareket ederek oradan ayrıldı. Gavin ona yetişene kadar Ada biraz daha ağlamıştı ve bunun asıl sebebi kaybettiği işi değil, her seferinde kendini kanıtlamak için sözünün yeterli gelmemesiydi. Her zaman için ve her olaydan sonra Ada'ya inanmak yerine kanıt bekliyorlardı. Ada bu durumun sadece kendini için geçerli olmadığını biliyordu. Lanston bir liderdi, fazla seçeneği yoktu. Kişisel hiçbir his, onun yargılarını etkilememeliydi. Ada bunu biliyor olsa da doğru olmadığını hissediyordu.

Gavin, Ada'ya yettiğinde konuşmadan yanında yürümeye başladı. Alt kata indikleri sırada kalabalığa karışmadan hemen önce Ada, beklemesi için Gavin'in koluna dokundu.

"Ne oldu?" dedi Gavin.

"Sence doğru kararı mı verdim?"

"Doğru ya da yanlış, bir karar verdin ve arkasında durman gerekiyor."

"Sence, dedim, Gavin."

"Kariyerin konusunda hangi adımı atacağın senin seçimin, Mahfer. Bu konuda sana akıl vermeyi uzun zaman önce bıraktım. Senin için doğru mu yoksa yanlış mı, bilmiyorum ama verdiğin kararı destekleyeceğim. Bu yüzden benim doğrum, senin verdiğin karar. Endişelenme, tamam mı?"

Ada burnunu çekip gülümsedi. Şimdi o kadar da pişman hissetmiyordu. Lanston'a hem bir lider olarak hem de muhtemel bir arkadaşı olarak değer vermişti. Hâlâ veriyordu. İçinden geçenleri söylemesine rağmen huzursuzdu.

"Kariyerim konusunda bana akıl vermeyi bırakmıyorsun ki. Daha iki gün önce öğrencilere verdiğim notları abartılı bulduğunu anlatıyordun."

"Çünkü verdiğin notlar gözlerini oymama sebep olacaktı. Ters takla atmak bir yetenek değildir, Mahfer. Burada sirk yönetmiyoruz," dedi Gavin. "Şimdi işimizi hallettiğimize göre gidip dış alacağım. Saçlarını kontrolden çıkı ve mümkünse güneş doğana kadar uyanmayı planlamıyorum. Benden bu kadar. Başka bir cinayet gerçekleşirse dâhil olmamaya çalış."

"Elimden geleni yaparım."

"Ayrıca bu kadar duygusal olma. Sadece birkaç hafta önce başladığın işi bırakıyorsun, idam mahkûmı falan değilsin."

"Biliyorum, biliyorum. Ağlamak benim de sinirimi bozuyor."

Gavin uzaklaşırken Ada, ağlamaya devam etmemek için derin bir nefes aldı. Kendini daha iyi hissetmiyordu fakat ağlamayacaktı.

"Kimse ortalıkta görünmüyor," dedi Deborah.

"Böyleşi daha iyi," dedi Murat. Güvenlikten geçerken sadece camı indirmesi yeterli olmuştu. Murat'ın gördüklerinde beklemelerine gerek kalmadan yolu açıldı. Saat geç olduğu için ısız ve yetersiz aydınlatılmış bahçeye geçtiler. Merdivenlerin hemen biziinde durup telefonunu çıkardı. Yola çıkmadan önce Doktor'a mesaj atmıştı ve saate rağmen Murat'a gelebileceğini söylemişti. "Bizimle ofisinde görüşecekmiş. İnelim haydi."

Deborah aşağıya inip elini arabaya yaslayarak etrafına bakındı. "Buradan pek hoşlanmıyorum. Beni biraz ürpertiyor," dedi.

"Arabada bekleyebilirsin."

Geri çekilerek kapıyı kapatan Deborah merdivenleri çıkmaya başladı. Birçok sorunu olabiliirdi fakat korkaklık, bunların arasında değildi. Murat'ın adımları yavaşlarken arkasına göz attı. Karanlık, sis ve loş aydınlatma, hayal gücünü zorlayacak şekilde ürkütücü görünüyordu.

Lobiye, oradan da asansöre geçtiklerinde Murat en üst katın düğmesine bastı. "Benimle beraber gelmekte ısrar ettiğin için teşekkürler. Yardım almak konusunda pek de iyi değilsindir," dedi.

"Biliyorum. Bu işleri çoğunlukla Dawson ya da Gavin'le hallediyorsun ama güven bana, onların yapıp da benim yapamayacağım bir şey yok."

"Buna eminim," dedi Murat gülerek ve bu konuda son derece dürüstü. Diğerlerinin aksine Deborah biraz vahşi yetmişmişti. Sadece ergenliğinden beri Remusların arasında olup onlardan eğitim almasından dolayı değil, aynı zamanda hayatı için sürekli tetikte olması gerektiğindendi. "Amacın bana yardım etmek olmasa da burada bulunman beni memnun etti."

"O da ne demek?" dedi Deborah. Elini ceplerine yerleştirirken savunması bir tavırla Murat'a döndü.

"Dawson ve Gavin araştırmaları konusunda senden yardım istemediği için kendini yetersiz, belki de biraz dışlanmış hissediyorsun."

"Terapi seansı olacağını bilseydim seninle gelmek için kesinlikle ısrar etmezdim."

"Sana yardım edebilirim. Hatta bırak, yardım edeyim. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Utandığımdan değil, inkâr ediyorum."

"Bu daha kötü," dedi Murat. Deborah umursamadan omuz silkince Murat başını iki yana salladı. Kesinlikle konunun üzerine gidecekti. Ama şimdi değil.

Asansörün ışıkları titredii, ikisi de başını yukarı kaldırdı. Belki en kötüsünü düşündüklerinden olsa gerek... Kata ulaştıklarında sinir bozucu bir çınlamayla kapılar açıldı.

Koridorun diğer ucundaki ofise yöneleliklerinde gözlerini ovuşturarak yürüyen mavi önlüklü birini gördüler. On üç yaşından büyük olmayan bir erkek çocuğuydu. Deborah ve Murat kuykulanarak birbirine baktığı sırada, çocuk yürümeye devam ederek merdivenlerden indi.

"Burası beni korkutmaya başladı," dedi Deborah. Başını korkuluklardan aşağıya uzattığında çocuğun ağır adımlarla yürüdüğünü gördü.

"Gel haydi," Murat, elini Deborah'ın sırtına koyarak onu yönlendirdi. "Doktorla görüşmem çok uzun sürmeyecek. Elinde bazı kayıtlar var. Yardımcı olacağını umuyor. Sonrasında hemen gideceğiz."

Ofislerin olduğu bölgede ıskılandırma daha yoğundu ve birçok kapı açık bırakılmıştı. Doktorların bir kısmı hâlâ uyanık olmalıydı. Murat ve Deborah açık ofislerden birine doğru yürüdüklerinde konuşma seslerini duydular. Doktor, telefonun diğer ucundaki kişiyle kısık sesli ve nazik bir şekilde konuşuyordu. Kadını arkadan görüyor olmasına rağmen ses tonu, Deborah'ın içindeki gerginliğin dağılmasını sağlamıştı.

Omzunun üzerinden bakan doktor, Murat'a gülümseyip beklemesi için parmağını kaldırdı. Yeniden önüne dönerek konuşmayı sürdürdüğü sırada Deborah, Murat'a yaklaşarak fısıldadı: "Sence randevuları ne kadar doludur?" dedi.

"Neden?"

"Beni araya sıkıştırmasını sağlayabilir misin? Seni seviyor gibi."

"Psikolojik desteğe ihtiyacın varsa bunun daha kolay bir yolu var," dedi Murat. Deborah anlamazdan gelerek omuzlarını kaldırdığında Murat gözlerini devirdi. "Yetersiz olduğumu ima etmiyoursundur umarım."

"Hayır ama sana bazı şeyleri anlatmak zor. Yakınlıktan dolayı. Eminim ki Gavin'le aramızda olabilecek muhtemel sorunları dinlemek istemezsin."

"Gavin'in aleyhine kullanabileceğim bir şey varsa elbette isterim."

Deborah gülerken onun koluna vurdu. Böyle bir şeyin yaşanmayacağına emindi. Murat, sır tutma konusunda hepsinden çok daha iyiydi. Ona sunulmadan bilgi vermemeye öylesine alıştı ki bazen anlatması gereken şeyleri bile sakladığı olabiliyordu.

"Hoş geldiniz," dedi doktor telefonu kapattığında. Masanın diğer tarafından dolaşıp Murat'ın karpısına geçti. Kollarına dokunup parmak uçlarında yükselerek yanaklarından öptü. "Hâlâ çözüm bulamadığımız için gerçekten üzgünüm. Neden onu bir süreliğine Aleut'tan uzaklaştırmayı denemiyorsunuz? Belki birkaç gün burada kalırsa daha rahat yardımcı olabilirim."

"Felicia ile konuşurum," dedi Murat.

"Merhaba," dedi kadın bu sefer Deborah'a dönerek. Elini uzattığında Deborah bir an şaşırıp da çabuk davranarak elini sıktı. "Kusura bakma. Burada çok fazla insan dolaşıyor. Onlardan bazı alışkanlıklar kaptım. İsmim Bianca."

"Deborah."

"Memnun oldum. Geçin lütfen, oturun. Kasetleri toplamaya başladım ama bitiremedim. Gündüz işleri daha yeni bitti sayılır ve bu gece nöbetçiyim. O yüzden yoğunluk devam ediyor," dedi Bianca. Büyük bir kutuyu alıp masasının üstüne koydu. "Bunların dijitalde olması gerekiyor fakat personel sayımız o kadar da fazla değil. Çoğu şeyi kendimiz yapmak zorundayız ve teknolojiyle aram berbatır."

"Yardım edebiliriz. Tüm kasetler burada mı?" dedi Murat.

"On beş kutu var fakat geriye üç tane kaldı. Siz bunlarla başlayın," derken Deborah ve Murat'ın önüne üstü açık bir kutuyu itti. "Etiketinde uyurgezerlik yazanları ayırabilirsiniz. Elimizde çok fazla yok ama umarım bunlardan birinde Felicia'ya yardımcı olabilecek bir çözüm bulabilirsiniz."

"Deneme-yanılma yöntemiyle mi ilerleyeceğiz?" dedi Deborah.

"Uyurgezerlik, soğuk algınlığı gibi bir hastalık değildir," dedi Bianca. "Farklı sebepleri, farklı çözümleri vardır. Felicia'nın uyurgezerliği strese bağlı olarak artıyor. Stresini kontrol etmesinin bir yolunu bulmak zorundayız. Eğer yapabilirsek de tamamen ortadan kaldırılmasını fakat bizim için böylesinin bir yolu yok sanırım."

"Stone'u ortadan kaldırabilirim," dedi Murat.

"Komik olma," dedi Deborah. Elini kutunun içine sokarak üç tane kaseti aynı anda aldı. Etiketle hastalık sebebi, hastanın dosya numarası ve tarih yazılıydı. "Bunu her ne kadar kabul etmesen de Stone, Felicia'yı strese

sokmuyor, tamam mı? Birbirlerine aşıklar. Bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmak zorundasın."

"Zorunda mıyım? Hiç sanmıyorum," Murat destek bulmak istencesine Bianca'ya döndü. "Adam dinazorları öldüren asteroide aynı anda dünyaya gelmiş. İletişimin gücüne inanmıyor ve her sorunun çözümünün tehdit etmek olduğunu zannediyor. Hepimizi altı bezli çocuklar gibi gördüğüne eminim."

"Yani asıl sorun, Felicia ile birlikte olması değil de kişiliği mi?" dedi Bianca.

"O kişiliğe sahip birinin Felicia'yla birlikte olması. Bunu seansa döndürmeyelim, olur mu? Neden geldiğimizi biliyoruz," derken kontrol etmek istediği kasetleri aldı. İşine yarayacağını düşündüklerini Deborah'a verdi. Bianca diğer kutuları da getirdiğinde hızlı bir şekilde hepsini gözden geçirmişlerdi. "Remus ve Aleutlar tıbbi araştırmalar için ortak bir etik kurul toplayacaklar. Orada farklı alanlardan kişilere ihtiyaç var. Katılmayı düşünüyor musun?"

"Bir tane psikolog yeterli değil mi?" dedi Bianca.

"Ben de kurulda olacağımı fakat başka bir pozisyon için de ismini düşünüyorlar. Bu yüzden kuruldaki tüm zamanını buna ayarabilecek birine daha ihtiyaç var."

"Yönetimden ve yönetim merkezinden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum ama teklif etmen beni mutlu etti."

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Deborah. Doğru kasetlerin olduğu küçük kutuyu önüne çekip kapağını kapattı.

"Her şey için teşekkür ederim. Felicia'yı sana daha önce getirmeliydim," dedi Murat. Bianca'nın elini, avuçlarının arasına alarak gülümsedi. Felicia çok geç olana kadar bir sorunu olduğunu söylememişti ve Murat da onun yorgun olduğu yalanına inanmıştı. Asıl suçladığı kişi Stone değil, kendisiydi. Bunu kabullenmeyecek kadar kör oluşuna sinirliydi.

"Düzeltilmeyecek bir şey yok. Fakat söylediğim gibi uyurgezerliği sadece bir yansıma. Sorunun asıl kaynağını bulmalıyız. Bunu da uzaktan halledemem. Aleut'a girişler açıldığında bana haber ver ya da Felicia'yı buraya getir."

"Merak etme," dedi Murat.

Oradan ayrılırken ortak bir kararla merdivene yöneldiler. Deborah tıdulu olduğu için kutuyu daha fazla taşımak istemeden Murat'ın ellerine tutuşturdu. "Acaba buradakiler kasvetten kurtulmak için hızlıca iyileşiyor olabilir mi?" dedi.

"Saat gecenin üçü, Deborah. Hastalarla dolu bir binada parti mi vermelerini istiyorsun?"

"Belki moral olurdu."

Arahaya binip yola çıkırlıklarında Deborah nihayet rahat bir nefes aldı. Başını arkaya yaslayıp telefonunu çıkardı. Saatlerdir açmadığı mesajlarına girdi. Jasmine, Mara'nın fotoğraflarını göndermişti. Deborah ona telefon

verip fotoğraf çekmeyi öğrettiğinden beri Jasmine, bunu sık sık kullanır olmuştur. "Sence Mara bana benziyor mu?" dedi Deborah.

"Mara, bir Vede'ye benziyor," dedi Murat. Gülmemeye çalışsa da pek başarılı olamamıştı. En nihayetinde Ada bir alakurttu ve bu da kurtların soyunu garanti altına alıyordu. Doğan üç çocuk da tam anlamıyla melez değildi. Mara, bir Vede'nin özelliklerini taşıyordu. Lenora açık bir şekilde Azülere, Lyon ise bozkurt bir Buky'ye benziyordu. "Belki dördüncü çocukları bir kızkurt olur," dedi Murat.

"Hayır, gözlerine bak," dedi Deborah. Fotoğrafları büyütürken Murat'a doğru çevirdi. "Sinsilik ve zekâ parıltıları görüyorum."

"Çocuk sevginin Hilary'nin son yaptıklarıyla bir alakası yok, değil mi? Gavin'le çocuğunuzun olması için Lenora'yı kullandığını biliyorum."

"İkizleri çok seviyorum, Mara ve Hunter'ı da tabii ama böylesi daha iyi."

"Yani çocukları sadece iyi zamanlarında seven ama işin pis tarafını kabul etmeyen tiplerdensin."

"Aynen öyle," dedi Deborah. "Ve bundan utanmıyorum."

"Yanlış olduğu için söylemedim," dedi Murat. Gözlerini kısarak öne doğru eğildi. Hızlı bir şekilde başlayan kar yağışı görüşünü azaltmıştı fakat gördüğü şey onu yanıltmıyorsa yolun ortasında biri yatıyordu. Biraz daha yaklaştığında yol kenarında, kapıları açık bir şekilde duran aracı da gördü. Farlarından biri sönmüş, yan tarafı ağır bir darbe aldığını göstermesine içeri çökmüştü. "Şunu görüyor musun?"

"Durma," dedi Deborah.

"Üzerinden mi geçeyim? En iyi fikrin bu mu?"

"Elinde, *bu bir tuzak* yazan tabela tutsa daha mı açıklayıcı olurdu sence? Bilmeyorum, etrafından dolaş ama durma."

Deborah'un mantıklı konuştuğunu inkâr edemezdi fakat orada bir insan yatıyor olabildi ve Murat öylece gitmeyi kolayca kabullenemezdi. "Dinlememe izin ver. Biraz yaklaşacağım, tamam mı?" Murat arabayı dikkatli bir şekilde ilerletti. Hâlâ hareketsiz duran bedene birkaç metre kala durdu. Başını eğip gözlerini kapattı. Birkaç saniye içinde sadece kalp atışlarına odaklandı. Dışarıdaki kişiden yakalayabileceği her şeye açıldı. Ellerini direksiyona koyarak gözlerini araladı. Güçlü kalp atışları ve derince alınan nefesler Murat'a fazlasıyla tanıdıktı. Kurtların kalbi, insanlarınkine oranla daha hızlı atardı. Bunu kontrol altına almak, yavaşlatmak hatta duyulmayacağı kadar düşürmek mümkündü fakat uzun zamanın getirdiği bir tecrübe gerektirirdi.

"Bir şey söyleme," dedi Murat. Arabayı döndürmek için geri vitese taktı. *Faza* bastığında araba sarsılsa da hareket etti. "Sanırım bir şeyin üzerinden geçtim ve tuzak konusunda haklıydın."

"Haklı olmak hoşuma gider ama şu anda bundan fazlasıyla rahatsızım," dedi Deborah. Arka kapı açıldı, uzaklaşmak artık seçenekleri olmaktan çıkmıştı. Aynı anda arabadan indiklerinde etraflarının çevrildiğini fark ettiler. "Kimi kızdırmış olabilirsiniz?"

"Ben mi?" dedi Murat. "Eğer birinin peşindeyse oyunu senden yana kullandım."

"Teşekkürler," dedi Deborah.

Bazı insan formundaki kurtlar çok yavaş hareket ediyordu. Deborah spor ayakkabılarını, arkasına basarak çıkardı. İstemsizce üzerindeki kıyafetlere baktı. Muhtemelen çıkarmaya fırsatı olmayacaktı. Bu da kıyafetlerinin mahvolacağı anlamına geliyordu. Elinde tuttuğu telefonun tuş kilidini açarak Gavin'in ismine bastı. Açıp açmayacağını bilmiyordu fakat bekleyebilecek vakti olduğunu sanmıyordu.

Etraflarında en az yedi kurt toplanmıştı. Deborah hâlâ avantajın kendilerinde olduğunu düşünüyordu. Yedi kurtu yenebilirlerdi. Çok daha fazlasını yapmışlardı.

Murat beklemekten sıkılarak en yakınındaki kurtu saldırdı. Deborah'ın aksine dönüşmeden saldırmıştı ki bu hâliyle daha avantajlı olduğunu düşünüyordu. Yolda yatan kurdun lider olduğunu anlamaları ise uzun sürmemişti. Tüm karmaşayı uzaktan izlerken üzerine yapışan kardan temizliyordu.

Deborah siyah bir kurdun boğazını ısıtıp dengesini bozarak düşmesini sağladı. Birlikte yolun kenarına doğru yuvarlanıp kaldırıma çarptılar. Deborah kafasındaki ani acının geçmesi için beklemeden dişlerini yeniden kenetlediğinde daha büyük bir ağrı birkaç saniyelikine onu felç etti.

Önündeki kurtu tekmeleyerek diğer tarafa yollayan Murat bir an için arkasına baktığında göğsüne inen yumrukla nefesi kesildi. Deborah'ın gitkiçe uzaklaştığını fark etmişti. Karşısındaki kurt bir kez daha yumruk atacakken Murat boğazını kavradı. Bacaklarını Murat'ın beline saran kurt, saldırıya geçmek yerine mırıldanmaya başlamıştı. Murat çok geç olana kadar bir büyücüyle savaştığının farkına varmamıştı. Kadın boğazındaki baskıdan kurtulmak yerine Murat'a daha fazla yaklaşıp koluna dokundu. Karanlık gözleri ateşle yıkandığında dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Deborah kendini toparladığında ayağa kalkma fırsatı bulamadan sırtına binen ağırlıkla yeniden devrildi. Yüzünün bir kısmı tuhaf bir soğukla yanıyordu ve kolu anormal bir açıyla kıvrılmıştı. Murat'ın öfke dolu bir şekilde bağırıldığını duyduğunda dişlerini boynuna geçirmek üzere olan kurttan son anda kurtuldu. Murat'a doğru koşmaya çalıştığında iki kurt, onu yeniden aralarına çekti.

Murat onu yakan büyücüyü boynunu kırarak öldürdükten sonra arkasını döndü. Amacı, arabanın diğer tarafındaki Deborah'a ulaşmaktı. Deborah

verip fotoğraf çekmeyi öğrettiğinden beri Jasmine, bunu sık sık kullanır ol-
muştu. "Sence Mara bana benziyor mu?" dedi Deborah.

"Mara, bir Vede'ye benziyor," dedi Murat. Gülmemeye çalışsa da pek
başarılı olamamıştı. En nihayetinde Ada bir alakurttu ve bu da kurtların
seyuna garantisi altına alıyordu. Doğan üç çocuk da tam anlamıyla melez
değildi. Mara, bir Vede'nin özelliklerini taşıyordu. Lenora açık bir şekilde
Azüke, Lyon ise bozkurt bir Buky'ye benziyordu. "Belki dördüncü çocuk
lan bir kılkırt olur," dedi Murat.

"Hayır, gözlerine bak," dedi Deborah. Fotoğrafi büyütürken Murat'a doğru
çevindi. "Sinsilik ve zekâ parıltıları görüyorum."

"Çocuk sevginin Hilary'nin son yapıtlarıyla bir alakası yok, değil mi?
Gavin'le çocuğunun olması için Lenora'yı kullandığını biliyorum."

"İkizleri çok seviyorum, Mara ve Hunter'i da tabii ama böylesi daha iyi."

"Yani çocukları sadece iyi zamanlarında seven ama işin pis tarafını ka-
bul etmeyen tiplerdensin."

"Aynen öyle," dedi Deborah. "Ve bundan utanmıyorum."

"Yanlış olduğu için söylemedim," dedi Murat. Gözlerini kısarak öne
doğru eğildi. Hızlı bir şekilde başlayan kar yağışı görüşünü azaltmıştı fa-
kat gördüğü şey onu yanıltmıyorsa yolun ortasında biri yatıyordu. Biraz
daha yaklaştığında yol kenarında, kapıları açık bir şekilde duran aracı da
gördü. Farlarından biri sönmüş, yan tarafı ağır bir darbe aldığı gösterir-
cesine içeri çökmüştü. "Şunu görüyor musun?"

"Durma," dedi Deborah.

"Üzerinden mi geçeyim? En iyi fikrin bu mu?"

"Elinde, bu bir tuzak yazan tabela varsa daha mı açıklayıcı olurdu sence?
Bilmiyorum, etraftan dolaş ama durma."

Deborah'in mantıklı konuştuğunu inkâr edemezdi fakat orada bir insan
yatıyor olabilirdi ve Murat öylece gitmeyi kolayca kabullenemezdi. "Dinle-
meme izin ver. Biraz yaklaşıcağım, tamam mı?" Murat arabayı dikkatli bir
şekilde ilerletti. Hâlâ hareketsiz duran bedene birkaç metre kala durdu. Ba-
şını eğip gözlerini kapadı. Birkaç saniye içinde sadece kalp atışlarına odak-
landı. Dışındaki kişiden yakalayabileceği her şeye açıktı. Ellerini direksi-
yona koyarak gözlerini araladı. Güçlü kalp atışları ve derince alınan nefesler
Murat'a fazlasıyla tanıdık. Kurtların kalbi, insanlarınkine oranla daha hızlı
atardı. Bunu kontrol altına almak, yavaşlatmak hatta duyulmayacağı kadar
düşürmek mümkündü fakat uzun zamanın getirdiği bir tecrübe gerektirirdi.

"Bir şey söyleme," dedi Murat. Arabayı döndürmek için geri vitese taktı.
Gaza bastığında araba sarsıla da hareket etti. "Sanırım bir şeyin üzerinden
geçtim ve tuzak konusunda haklıydın."

"Hakkı olmak hoşuma gider ama şu anda bundan fazlasıyla rahatsızım,"
dedi Deborah. Arka kapı açıldı, uzaklaşmak artık seçenekleri olmaktan çık-
mıştı. Aynı anda arabadan indiklerinde etraflarının çevrildiğini fark ettiler.
"Kimi kızdırmış olabilirsiniz?"

"Ben mi?" dedi Murat. "Eğer birinin peşindeleneye oyumu senden yana
kullandım."

"Teşekkürler," dedi Deborah.

Bazı insan formundaki kurtlar çok yavaş hareket ediyordu. Deborah
spor ayakkabılarını, arkasına basarak çıkardı. İstemsizce üzerindeki kıya-
fetlere baktı. Muhtemelen çıkarmaya fırsatı olmayacaktı. Bu da kıyafetleri-
nin mahvolacağı anlamına geliyordu. Elinde tuttuğu telefonun tuş kalidini
açarak Gavin'in ismine bastı. Açıp açmayacağını bilmiyordu fakat bekle-
yebilecek vakti olduğunu sanmıyordu.

Etraflarında en az yedi kurt toplanmıştı. Deborah hâlâ avantajın ken-
dilerinde olduğunu düşünüyordu. Yedi kurdu yenebilirlerdi. Çok daha faz-
lasını yapmışlardı.

Murat beklemekten sıkılarak en yakınındaki kurda saldırdı. Deborah'in
aksine dönüşmeden saldırmıştı ki bu hâliyle daha avantajlı olduğunu düşü-
nüyordu. Yolda yatan kurdun lider olduğunu anlamaları ise uzun sürme-
mişti. Tüm karmaşayı uzaktan izlerken üzerine yapışan karları temizliyordu.

Deborah siyah bir kurdun boğazını ısırıp dengesini bozarak düşmesini
sağladı. Birlikte yolun kenarına doğru yuvarlanıp kaldırıma çarptılar. De-
borah kafasındaki ani acının geçmesi için beklemeden dişlerini yeniden ke-
netlediğinde daha büyük bir ağrı birkaç saniyelğine onu felç etti.

Önündeki kurdu tekmeleyerek diğer tarafa yollayan Murat bir an için
arkasına baktığında göğsüne inen yumrukla nefesi kesildi. Deborah'in git-
tikçe uzaklaştığını fark etmişti. Karşısındaki kurt bir kez daha yumruk ata-
cakken Murat boğazını kavradı. Bacaklarını Murat'ın beline saran kurt, sal-
dırıya geçmek yerine mırıldanmaya başlamıştı. Murat çok geç olana kadar
bir büyücüyle savaştığının farkına varmamıştı. Kadın boğazındaki baskı-
dan kurtulmak yerine Murat'a daha fazla yaklaşıp koluna dokundu. Karan-
lık gözleri ateşle yıkandığında dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Deborah kendini toparladığında ayağa kalkma fırsatı bulamadan sır-
tına binen ağırlıkla yeniden devrildi. Yüzünün bir kısmı tuhaf bir soğukla
yanıyordu ve kolu anormal bir açıyla kıvrılmıştı. Murat'ın öfke dolu bir şe-
kilde bağırıldığını duyduğunda dişlerini boynuna geçirmek üzere olan kurt-
tan son anda kurtuldu. Murat'a doğru koşmaya çalıştığında iki kurt, onu
yeniden aralarına çekti.

Murat onu yakan büyücüyü boynunu kırarak öldürdükten sonra arkasını
döndü. Amacı, arabanın diğer tarafındaki Deborah'a ulaşmaktı. Deborah

iki kurtla binden dövüştü ve Murat onun kolunun kırık olduğunu arabasındaki mesafeye rağmen fark edebiliyordu. Kurtlardan bir tanesi acıyla bağırarak dönüşüm geçirdi. Deborah'ın ölümcül bir şekilde yaralandığı kurt baygındı. Dönüşüm geçirdiğinde üzerini saran pelerin bile kanla lekelenmişti.

Deborah'ın arkasındaki kurt tekrar saldırıya geçtiğinde Murat, arabanın önünden anlayarak karşı tarafa doğru kaydı. Saldırını savuşturmak için yeterli zaman bulamamıştı fakat tam vaktinde Deborah'ın arkasına geçmeyi başarmıştı. Boynuna sarılan el onu bir anda hareketsizleştirdi. Pençe derindeydi ve ufak bir hamleyle Murat'ı öldürmesi hiç de zor olmazdı.

"Kimin?" dedi Murat. Boğuk bir sesle anlaşılması güç konuşmuştu. İlk başta yolun ortasında uzanan kurtla aynı kişiydi. Hâlâ dönüşüm geçirmemiş olmasına rağmen eli bir kurt pençesinin gücündeydi.

"Sadece birer isimsiniz. Bunların olması büyük şanssızlık," dedi adam. Derin bir nefes alıp dudaklarını ıslattı.

Omuzlarına kadar ulaşan sarı saçları, Kaiser'i anımsatmıştı ve Murat bundan gerçekten hoşlanmadı. Boyuna yaklaşabilecek çok fazla kişi olmasına rağmen karşıdaki bu Azû ondan bile daha uzundu.

Deborah kavgı ettiği kurttan kurtulduğu sırada Murat'ın ne durumda olduğunu gördüğünde dönüşüm geçirdi. Kızıl pelerin etrafını sararken yavaşça doğruldu. Dikkatli bir şekilde elini uzattı. "Bırak onu," dedi.

"Bu kadar karmaşık ve kanlı olmasına gerek yoktu. Gerçekten dağınıklıktan hoşlanmam," dedi kurt. "Bu biraz canını yakacak. Geri çekil, kızıl."

Deborah dişlerini sakarak olduğu yerde bekledi. Kurtun yeniden dönüşüm geçeceğini görebiliyordu, elinin nasıl tehlikeli bir şekilde Murat'ın boynuna kenetlenmiş olduğunu da. Saldırganların çoğu baygın hâldeydi ve bilinçlerini geri kazanmadan önce buradan uzaklaşmaları gerekiyordu. Deborah yaklaşmayacağını gösterircesine iki elini de havaya kaldırırken göz ucuyla Murat'a bakıyordu. İki eliyle birden kurdun bileğini yakalamıştı. Buna rağmen hareket etmesi ölümcül derecede tehlikeliydi.

"Bizden ne istiyorsun? İsmim Deborah bu arada. Kızıl değil," dedi Deborah.

"Tanışmak istemiyorum. Sanırım, hepsi bu kadardı."

Deborah ne olacağını anladığında ileri doğru hamle yaptı fakat kurt çoktan dönüşüm geçirmiş, pençesi ise Murat'ın boynundan göğsüne kadardı derin bir yara bırakmıştı. Deborah yüzüne sıçrayan kan yüzünden gözlerini kapattı. Sadece birkaç saniye sürmüştü. Murat yere yığılırken diğer kurt ağır adımlarla uzaklaştı. Deborah her ne kadar peşinden gitmek istese de Murat'ın yanından ayrılması mümkün değildi.

"Sakinleş ve hareket etmemeye çalış," dedi Deborah. Ellerini yaranın üstüne kapatmaya çalıştı fakat kan öylesine çoktu ki tam olarak nereden geldiğini anlayamıyordu bile. "İyi misin? İyisin, değil mi?"

"Nefes al," dedi Murat. Deborah dudaklarını kapatarak derin bir nefes aldı. Gözlerine dolan yaşlar kanlı ellerine damlıyordu. Murat ağzına girmek üzere olan kanı omzuna sürterek sildi. "Kalkmama yardım et. İyiyim. İyi olacağım. Korkmana gerek yok."

"Tamam. Sakinim." Deborah burnunu çekerek dizlerinin üzerinde doğruldu. "Yakınlarda bir hastaneye gidelim. Hayvan saldırısı olduğunu söyleriz. Böylesi daha hızlı olur."

"Gerek yok," dedi Murat. Deborah kolunu kavradığında Murat da kendini zorlayarak oturur pozisyona geldi. Kolunu kullanamıyordu ve ne kadar berbat bir durumda olduğunu görmek için bakmasına gerek yoktu.

Deborah arabaya doğru koşup arka kapıyı açtı. İnsanların arasına uyum sağlamak için hiç değilse ceket giymeleri gerekiyordu ve çoğu zaman bunları arabanın arka tarafında biriktirirlerdi. Eline gelenlerden bir tanesini aldığı gibi Murat'ın yanına döndü. "Bunu bastırabilir misin?" Ceketini göğsüne koyup üstüne bıraktı.

"Arabayı çalıştır. Gidelim haydi," dedi Murat. Deborah arabaya gitmek yerine kolunu Murat'ın beline sardı. Ayaga kalkmasına yardım ederken zorlansa da ses çıkarmamayı başarmıştı. Murat yolcu koltuğuna oturduğunda Deborah uzanarak emniyet kemerini taktı. Dudaklarını aralamıştı ki Murat başını iki yana sallayarak onu durdurdu. "İyiyim, sakinim ve bir an önce eve gitmek istiyorum."

"Tamam, iyisin elbette. Çok iyisin," dedi Deborah. Kolunun hâlini gördüğünde yüzünü buruştursa da kendini çabuk toparladı. Yere düşmüş olan telefonu alıp ekranı kontrol etti. Ellerinin titremesi ve kan yüzünden ıslak olmasından dolayı kullanması zordu. "Telefon çekmedi sanırım. Aramayı yapmamış."

"Uyanmaya başladılar, Deborah. Sürücü koltuğuna geç."

Deborah telefonu arka cebine sıkıştırarak kapıyı kapattı. Arabanın önünden dolaşırken birinin üstüne bassa da çok dikkat etmedi. Motoru çalıştırıp Aleut'a doğru sürmeye başladı.

17

Hâlâ aynı kıyafeti giyiyorsun," dedi Creon. Peratha birkaç dakika önce ikinci sorgulamasının tamamlanması için Aliz'in kullandığı odaya girmişti. Bazı sorulara tekrar cevap verirken mümkün olduğunca sabırlı davranmıştı.

"Ve sen de hâlâ buradasın," dedi Peratha.

Creon uzanarak Peratha'nın elini tuttu ve boş odalardan birine girene kadar konuşmasına ya da durmasına izin vermedi. Koridordaki kalabalık belli ölçüde azalmıştı. Remus kısmı ise tamamen boşalmıştı. Aleutlar daha fazla olduğu için Aliz'in odasına girmeyi bekleyen birkaç kişi daha vardı.

"Sürüklemeye başladın. Bırak elimi."

Creon sonunda boş bir yer buldu. Yabancıları ilk getirdikleri yerd. Küçük, yetersiz ısıkları, havasızdı. Yere sabitlenmiş demir sandalye ve duvara yaslı duran masadan başka bir eşya yoktu. "Benden istediğin daha fazla şey varsa bunu açıkça söylemen gerekiyor. Neye sinirlendiğini ya da ne olmasını istediğini mucizevi bir şekilde anlayamam, Peratha. Belki bir gün, uzun yıllar sonra bu olacak ama şimdi değil. Birbirimizi anlamak için daha fazla kelime kullanmalıyız. Nazik kelimeler," dediğinde Peratha gözlerini devindi.

"Gerginliği sana yansıtmamam gerekiyordu," dedi Peratha. Tırnaklarıyla oynarken sessizce konuşuyordu. Buna rağmen içten ve gerçekten üzgündü. Ve söylediğinden çok daha fazla gergin. "Düğün planlamam şu anda mümkün görünmüyor ve bunu ertelemek istemiyorum. Rayleen'in ölümünden sonra bunları düşünüyor olmak bile kendimi berbat hissettiriyor. Yatağımdan başka bir yerde uyumakta güçlük çekiyorum, bu yüzden biraz yorgunum ve yorgun olduğum için Ada'nın duygularını engelleyemiyorum," derken elini başına doğru salladı.

"Tamam, bunu düşünmemiştim. Öncelikle hem Rayleen'in ölümüne üzülüp hem de düğünün hakkında endişelenebilirsin. İkisini aynı anda hissetmene engel hiçbir şey yok. Ada'nın duyguları için de yapabileceğimiz tek şey beklemek sanırım."

"Ayrıca cinayetin odamda işlenmiş olmasına da sinirliyim. Sanki biri, bunu bilerek yapmış gibi."

"Peratha," dedi Creon gülmemeye çalışarak. "Sanırım, asıl konu Rayleen'in kendisiydi. Nerede öldürüldüğü değil. Ada'nın endişeli olmasının sebebi Rayleen'i öldürenlerin aynı zamanda Dawson'in de peşinde olması mı?"

"Nasıl yani?" dedi Peratha. Ne söylemesi gerektiğini bilemeden gözlerini kırdı.

"Dawson'un bir Tarafsız öldürdüğünü biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Herkes bunu tahmin ediyor."

"Ama sen ve birkaç kişi bunu biliyorsunuz. Aynı şekilde ben de öyle." Creon masaya yaslanarak Peratha'yı karşısına çekti. "Dawson'un sırrını saklamaya çalışman çok güzel ama aynı şeyi kendin için yapmazsın, değil mi?"

"Senden sakladığım hiçbir sırrım yok," dedi Peratha. Creon hiç istemediği bir şekilde hayranın en derininden girmişti kalbine. Herhangi bir şeyi saklama içgüdüsüne bile kapılmamıştı. Nedenini bilmiyordu fakat Creon'dan hoşlanmadığı zamanlarda bile ona güvenemeyeceğini hissetmemişti. "Peki ya senin sırların?" dedi Peratha onun göğsünü dürterek.

"En büyük sırrım, benim kim olduğum ve onu senden daha iyi bilen kimse yok."

Peratha gözlerini kapatarak başını eğdi. Creon'un konuşmak istemesine şaşmamıştı. Kelimelerle arası iyiydi ve şimdi olduğu gibi her zaman Peratha'yı sakinleştiririnin bir yolu bulurdu. Ellerini Creon'un omuzlarına koyarak göğsüne doğru indirdi. "Hiç değilse bu süreçte Lanston'in yanında olmayız, değil mi?"

"Planlarım arasında bu yok. Aslına bakarsan."

Koridordan yükselen sesleri duydıklarında ikisi de aynı anda kapıya koştu.

"Orada durmaya devam ederseniz hiç değilse yardımcı olacak birini çağırın!" dedi Deborah. Murat güçlüğü yürüyordu ve eğer bilincini kaybederse Deborah onu sadece sürükleyerek taşıyabilirdi.

Koridorun diğer tarafındaki odadan çıkan Dawson, Deborah'ın yanına giderek sırtına dokundu. "Gidip Gavin'i çağır. Ben hallederim," dedi. "Bırakırsam düşebilir. Revire taşımama yardım edersen..."

"Ben de buradayım, tamam mı?" dedi Peratha. Murat kadar olmasa da sarılmış görünen Deborah sinir krizinin eşiğinde gibiydi. Deborah güçlüğü de olsa Murat'tan ayrıldı. Kimin, kimi taşıdığı pek de belli değildi.

Dawson, Murat'ın koluna dikkat ederek onun ağırlığını üstüne alırken yarının üzerinde duran eline destek verdi. Peratha, Dawson'in önünden yürüyerek revirin kapılarını açtı. Murat boğazını temizlerken dudaklarındaki kanı bir kez daha omzuna sildi. Dawson, Creon'a bakıp yukarıyı işaret etti. "Hilary ve Felicia'ya haber ver," dedi.

"İyiyim. İyi olduğumu söyle," dedi Murat.

"Tamam," dedi Creon.

Peratha en yakındaki yatağın pendelerini çekerek üzerindeki yastığı diğer yatağa doğru attı. "Ne kadar oldu?" dedi Peratha. Dawson, Murat'ı yatağa bırakıp ayaklarını düzeltti. Omzundan parmaklarına kadar neredeyse sıvaha dönen kolunu dikkatli bir şekilde yerleştirdi.

"Uzun yoldan gelmemiz gerekti. Sanırım yirmi dakika kadar oldu," dedi Murat.

Peratha ve Dawson kısaca baktılar. Hiçbir şey söylememelerine rağmen Murat durumun riskini anlayabiliyordu. Pençeyle olan yaralanmalarında hızlı müdahale önemliydi ve iyileşme başlamadan yaranın temizlenmesi gerekiyordu.

Dawson ceketi alarak yere attı. Gömleği, yarayı görebileceği şekilde yırtıp göğsünü açıkta bıraktı. "Kötü görünmüyor," dedi Dawson rahat bir nefes alırken.

"Söylemişim," dedi Murat. Başını Peratha'ya doğru eğdi. "Suya ihtiyacım var."

"Daha sonra," dedi Peratha. Tekerlekli masalardan bir tanesini yatağa doğru çekti. Çekmeceleri açıp Gavin'in kullanabileceğini düşündüğü malzemeleri çıkarmaya başladı. Yara temizleme konusunda en tecrübeli oldu. Peratha ise daha çok kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Dawson yaranın üstünü temizlerken kapıya doğru baktı. "Peratha, koridordaki herkesi boş odalardan birine yönlendir. Kimsenin burada olanları duymasına ya da gözlemesine gerek yok," dedi. Peratha yapabileceği bir şey olmasının memnuniyetiyle başını salladı. Eğilip Murat'ı alnından öptükten sonra dışarı çıktı. Dawson temiz bir havluyu yaranın üstüne kapatarak bastırdı. Kanamanın hâlâ durmamış olması Murat'ın ilerleyemediği anlamına geliyordu ve şimdiye kadar çoktan toparlanmaya başlamalıydı. "Kimin yaptığını biliyor musun?" dedi.

"Tanımıyorum ama normal değillerdi. Şu suyu verebilecek misin?"

Dawson başını iki yana salladı. "İyileşmiyorsun," dedi.

"İyiyim. Bunu daha kaç defa söylemem gerekecek? Gavin halledecektir," dedi Murat. Dudaklarını ıslatırken baş ucundaki masaya doğru baktı. "İyileşmiyorsam hiç değilse su içebilir miyim?"

Gavin birkaç adım gerisinde Deborah'la içeri girdiğinde Dawson, yaranın üzerindeki havluyu dikkatle kaldırdı. "Kanama durmadığından yabancısı bir şey var mı diye kontrol edemiyorum," dedi Dawson.

"Birkaç tane daha temiz havlu çıkar. Kalp atışlarını yavaşlatalım. Bu iş yarat," dedi Gavin. Peratha'nın masaya yerleştirdiği şırıngalardan bir tanesini alıp hızlıca açtı. "Deborah, kahverengi etiketli şişelerden getir. Soldaki dolap, ikinci sıra," dedi.

Deborah bu konuda birçok kez yardımcı olduğundan yerlerini bulması zor olmamıştı. Küçük şişelerden muhtemelen bir tanesi yeterliydi fakat

Deborah iki avucuyla alarak Gavin'in yanındaki masaya bıraktı. "Çok üzgünüm. Zamanlamam kötüydü ve ben yetiemedim. Ne olduğunu anlamadım bile," dedi Deborah.

Murat sağlam eliyle uzanarak onun elini tuttu. "Yapabileceğin bir şey yoktu," dedi. Deborah, Gavin'e haber vermeye gittiğinde üzerine aceleyle kot pantolon ve uzun kollu bir tişört geçirmişti. Buna rağmen Murat onun aldığı yaraları hatırlıyordu. Kolundaki hasarı görmüştü ve yüzünün yarısı morluklarla dolu bir şekilde sıyrılmıştı. "Arabanın arkasındaki kasetleri al."

"Ne?" dedi Deborah.

"Kasetler. Arabanın arkasında kaldı. Onları herkesin ulaşabileceği bir yerde bırakmamam gerekiyordu. Kutuyu ofisime götürür müsün?"

"Tabii, olur," dedi Deborah başını sallayarak.

Deborah dışarı çıktığı sırada Hilary'yle karşılaştı, bir an duraksasa da hiçbir şey söylemeden devam etti. Kucağında sürekli hareket eden Hunter'ı tutmaya çalışıyordu. Deborah'ın hâline baktıktan sonra Gavin'i ve ellerindeki kanı gördü. Murat'ın gözleri açık olmasaydı muhtemelen çok daha farklı bir tepki verirdi. Fakat yatağa yaklaşmadan önce sakinleşmek için kendine zaman tanıdı.

"Hilary," dedi Ada. Onun yanında durarak koluna dokundu. Hilary gözlerini kırptırdığında Ada ellerini uzattı. "Hunter'ı bana ver. Babasını bu hâlde görmesin, olur mu?"

"Evet. Teşekkürler," dedi Hilary. Hunter'ı, Ada'nın kollarına bıraktıktan sonra Murat'ın yanına gitti. Gavin hâlâ yarayı ilgilendiğinden Dawson geri çekildi. Hilary elini tutacakken kolunun durumunu görmesiyle tereddüt etti. Başının üstüne dokunarak saçlarını okşadı. Neden sorduğunu bilmiyordu ama "Üşüyor musun?" dedi.

"Hayır. Susadım."

"Şansını deniyor. Seni kandırmasına izin verme," dedi Gavin.

Hilary parmaklarının dışıyla Murat'ın yüzünü okşayarak gülümsedi. Aklından öylesine kötü şeyler geçiyordu ki en ufak bir hareketinde ya da konuşmasında bunları yansıtmaktan korkuyordu. Muhtemelen gözlerine bakması bile Murat'ın fikir edinmesine yetmişti.

Dawson temiz bir havluyla ellerini temizlerken Ada'nın yanına gitti. "Gidip şifacılardan birini bulacağım," dedi.

Ada onun kolunu tutarak dışarı doğru çekti. "Şifacıya ihtiyacı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Gavin ne yaptığını biliyor ve Murat da iyi görünüyor ama tedbirli olmakta fayda var. Başka bir arkadaşımı daha kaybedemem, Ada," dedi Dawson. İçeri göz attıktan sonra biraz daha uzaklaştı. Peratha koridoru boşaltma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. "Erin bu durumlarda iyidir. Gidip yardım isteyebilirim."

"Kız kardeşlerden yardım isteme fikri bile hoşuma gitmiyor ama tamam. Git haydi," dedi Ada. Dawson başını salladı. Yanından ayrılacakken Ada elini uzatarak durdurdu. "Murat'a bir şey olmayacak. Sadece görünüşü değil, direnci de devler gibi."

"Saldıranların normal olmadığını söyledi. Onları tanımıyor bile."

"Taraflardan şüpheleniyorsun," dedi Ada. Bir türlü yerinde durmayan Hunter'i dik bir şekilde tutup olduğu yerde iki yana sallanmaya başladı. "Neden Murat ya da Deborah'ın peşine düşsünler ki?"

"Asıl merak ettiğim, neden benim peşimden gelmedikleri. Etrafımda dolaşıp aıla karışma çıkmıyorlar."

Ada, bunun Dawson için nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu görebilmesine rağmen Taraflıların ölümcül hedefine dönüşmediğine memnun olduğunu sakladı. Dawson'ın ne hissettiğini anlayabiliyordu. Sorumluluk bir yana, onlara değer veriyor oluşu Dawson'ı içten içe kemiriyor olmalıydı.

"Belki de amaçları budur," dedi Ada. Dawson'ı yakınına çekerek sessizce konuştu: "Yıllar boyunca Z'nin ölümüne dair ellerinde delil yoktu. Şimdi ise bildikleri sadece bir zamanlar Konrad'ın onlara yolladığı birkaç söylen-tiden ibaret. Bu şekilde seni pes ettirmeye çalışıyorlar, anlamıyor musun? İtiraf etmeni sağlayana kadar arkadaşlarının peşinden gelecekler."

"Rayleen'i suçlu olduğunu düşündükleri için değil, arkadaşım olduğu için öldürmüş olabilirler mi?"

"Üzgünüm ama bence bu ihtimaller arasında. Çok üzgünüm," dedi onun yüzüne dokunarak. "Bir düşün, eğer ellerinde sağlam bir delil olsa yargılanıp idam edilmeniz kaç dakika sürerdi? Taraflılardan birinin bunu fısıldaması bile yeterli olurdu."

Dawson, Rayleen'i bulduğunda ilk önce Ada'ya haber vermesi gerektiğini düşündü. Kurtların içine sonradan dâhil olmasının birçok dezavantaja vardı fakat bu durum, onun bazı şeyleri yalın görmesini sağlıyordu. Dawson'ın kalp mührüyle mücadelesini başlatan da bu düşünce yapısı olmuştu.

"Gidip Erin'i ya da yardımcı olacak başka bir şifacıyı bulacağım. Bunu geldikten sonra konuşalım, olur mu? Unutmadan, Peratha'ya üzerini değiştirmesini söyle. Senin kıyafetlerini giydiği gözümünden kaçmadı."

Ada başını sallarken Dawson oradan uzaklaştı. Hunter ağlamaya başladığında Ada onu yüz hizasına kaldırdı. "Hiç bu kadar huysuz olmamıştın, küçük adam. Beni test ediyorsan yanlış kişiyi seçtin. Üç küçük canavarım var," dedi Ada.

Dawson ayıldığı sırada revire gelen Felicia ve Stone kapının yakınında duruyorlardı. Gavin perdeyi kapatmamasına rağmen kesin bir şekilde yaklaşmalarını yasaklamıştı. Felicia uzaktaydı fakat Murat'ın her bir yarasını görebiliyordu. Hilary'yle konuştuğuna, Gavin'e küfredtiğini de,

"Yaralarına bak," dedi Felicia sessizce. Stone elleri cebinde dururken başını salladı. Günlerdir Felicia'nın kendi vücuduna zarar verdiğini düşünmüşlerdi ve şimdi aynı yaraların hepsi Murat'taydı. Uyurgezere dönüşüp Murat'ın ofisine gittiğinde olduğu gibi kollarından bir tanesi yanıkla mahvolmuş, göğsünde pençe yarası açılmıştı. "Tesadüf değildir sanırım," dedi Felicia.

"Sanmıyorum, cadı."

Felicia kollarını bağlarken Stone'a baktı. "Birkaç saatir kendimi normalden daha iyi hissediyorum. Belirtiler kayboldu ama gördüğüm kadarıyla Murat kan kusmuyor," dedi. Felicia tüm yanıklar ve yaralardan sonra birkaç saat boyunca bunu yaşamıştı. İç organları çürümüş gibi aralıktı bir şekilde saatlerce kusmuştu.

"Büyük gücüne odaklanıp kâhin olduğunu unuttuk," dedi Stone. Kesinlikle yapacağı hatalardan değildi. Felicia'nın hastalığının en kötü anında nefes alışları neredeyse durmuş, kalbi yavaşlamıştı. Stone bunu ölüm belirtisi olarak yorumlamamaya çalıştı.

"Çok fazla kâhin tanımadım ama hiçbirinin gücü bu şekilde ortaya çıkmamıştı. Ne tanıdıklarında ne de okuduklarında."

"Raj, kontrolün güçlerinde değil de sende olması gerektiğini söylemişti. Yapığın ilk büyüde bunu uyguladıktan sonra belki kâhin tarafına da yansıttın."

"Kehanetlerde bulunmak için yeterince bilgili değilim. İşaretleri bile yorumlayamadım. Şuna bak," dedi elini Murat'a doğru sallarken.

"Sanırım burada her şey yolunda. Ufak bir iğim var. Daha sonra seni bulurum."

"Tamam," dedi Felicia. Gavin'in işini bitirdiğini gördüğünde daha fazla yerinde duramadan yanlarına gitti. Murat'ın sargılı elini tuttu. Sadece parmakları açıktaydı. "Ben ne olduğuna anlayamadım. Önceden fark edebilseydim..."

"Yapadıklarının bir kehanetin parçası olduğunu mu?" dedi Murat. "Durumunla alakalı kaç kişiyle konuştuk. Felicia? Kimse bunu tahmin edemedi. Ayrıca ne yapabildim ki? Başına bir şey gelecek korkusuyla kendimi Aleut'a mı kapatacaktım?"

"Aleut'un içinde yaşananları düşünecek olursak muhtemelen işe yaramazdı," dedi Felicia yatağın kenarına otururken.

Gavin izin verdiği için Hilary su doldurdu. Rahat içebilmesi için başının altına yastık koyduktan sonra bardağı dudaklarına doğru götürdü. Murat bardağı tamamen bitirdiğinde nefesi kesilerek kendini geri bıraktı. Hilary parmaklarıyla Murat'ın dudaklarındaki suyu sildi. "Beni çok korkuttun," dedi Hilary. "Senin yaralandığını görmek çok nadir oluyor ve bazen bunu unutabiliyorum."

"Kurtlardan bir tanesi boğazını kavradığında ben de aynısını düşündüm," dedi Deborah.

"Büyücü yüzünden zayıf düşmüştüm. Kolum kaşınıyor," dedi Murat yetinde kıpırdanırken. Sağlam elinin işaret parmağını Deborah'a doğru uzattı. "Ayrıca senin göldü koluna baktırman ve yüzüne buz torbası gibi bir şey koyman gerekiyor."

"Oda da aynı olmadığı için benim görünüşüm hakkında yorum yapman kolay elbette," dedi Deborah.

"Onunla ben ilgileneceğim," dedi Gavin. Deborah'ın elini tutup. Onu çıkışa doğru götürürken Hilary'ye baktı. "En az üç saat yerinden kıpırdamaması gerekiyor. Ben hemen döneceğim."

"Sadece duş almaya ihtiyacım var," dedi Deborah dairelerine doğru giderken.

"Buna itiraz edemem," dedi Gavin.

Felicia, Murat'a düzgün bir kıyafet bulmak için revirden çıkarken Ada içeri girdi. Hunter biraz daha huysuzlanmıştı ve Ada onun acıktığına emindi. Hilary oğlunun sesini duyduğunda onu almak için Ada'nın yanına gitti. "Baba iyileşiyor ama şimdilik dinlenmesi lazım," dedi Hilary.

"Karnını doyurduktan sonra geri alırım," dedi Ada.

Hilary boşta olan koltukla Ada'ya kısaca sardı. "Teşekkür ederim," dedi.

Ada, Murat'ın yatağına yaklaşırken ellerini cebine yerleştiriyordu. "Düzenli bir şey söylemem gerek sanırım ama biraz şey görünüyorsun..." dedi Ada yüzünü buruşturarak.

"Yanık kokusunu mu aldın?"

"Evet, o da ne öyle?"

"Kolundan geliyor," dedi Murat. Ada burnunu kıvrıdığı anda Murat gülererek sandalyeyi işaret etti. "Otursana. Sana söylemem gereken bir şey var."

Ada arkasına uzanarak tekerlekli sandalyeyi çekti. Canının yanıp yanmadığını hissetmek için duygularını açması gerekiyordu ve Ada bundan emin olamadı. Murat şu anda gösterdiğinden daha fazlasını yaşıyor olmalıydı. Pençe darbelerine alışkınlardı fakat yanık, her zaman için daha pis bir darbeydi. Aynı şekilde iyileşme süreci de öyle.

"Bize saldıranlardan biri büyüçüydü. Kolumu yaktı ve bu birkaç saniyelik gine gözlerimi karartacak kadar acılı olsa da güçten düşme sebebi değildi."

"Gösteriş yapmana gerek yok. Güçlü olduğumu biliyorum."

"Ada," dedi Murat kaşlarını kaldırarak. Ada sandalyeyi yatağa yaklaştırmak için ayaklarını kullandı. Kollarını yatağın kenarına yaslamak için eğildi. Murat sağlam kolunun üstüne doğru döndü. "Beni pençeleyen adamda garip bir güç vardı. Azü soylundan gelmesi ve neredeyse benim kadar uzun olması haricinde bir şeydi. Şimdiye kadar kimse beni öyle hareketsiz bırakamamıştı."

"Tarafsızlardan biriydi, değil mi?"

"Buna eminim. Ama sadece Tarafsız değildi. Gerçekten güçlü, eski kurtlardan biriydi."

Ada bunu duymayı beklemiyordu. Kalbi kontrolsüz bir şekilde ritim değiştirirken nefesi kesildi. Korktuğu zaman midesinde oluşan o bulanıklı his birkaç günlük boşluğun ardından geri dönmüştü. "Murat, çok üzgünüm," dedi Ada. "Peşinde oldukları sen ya da Deborah değildi."

"Biliyorum. Bu yüzden seninle konuşuyorum. Dawson'ın ani bir karar vermesini ya da onu suçladığını düşünmesini istemiyorum. Rayleen'in kaybı yüzünden yargıları... Fevri bir hâl aldı. Ağır yaralananın Deborah da değil de benim olmam yanıma bir durum. Ben bir süreliğine buradan kalkamayacağım gibi görünüyor. Yani, Dawson'ın etrafında olup onu kontrol altında tutman gerekiyor."

"Senin yıllardır yaptığın gibi. Ufak bir sorun var ki Dawson bir şifacı bulmaya gitti. İşler kötüye giderse diye," dedi göğsünü işaret ederek.

"Bravo! Görevi almadan başarısız olan ilk kişinin."

Ada gözlerini devirerek doğruldu. Sandalyede arkasına yaslanarak kollarını bağladı. "Ağrın var mı?" diye sordu.

"Muhtemelen. Gavin uyuşturucu bir şeyler verdiğinden hissetmiyorum," dedi Murat. Gözlerini ovuşturarak esnedi. İlaçların etkisi yorgunluğuyla birleşince bilinci bulanıklaşmaya başlamıştı. Ada dolaptan aldığı battaniyeyi üzerine örterken Murat elini indirdi. Birkaç dakika sonra uyuyakalacağını biliyordu. "Hunter'la ilgilenir misin? Felicia'dan isterdim ama durumunu biliyorsun."

"Bunu düşünmene gerek yok. İkinci de düzelen kadar uyanık olduğu sürece yanından ayrılmayacağım."

"Dawson konusunda söylediklerimi ciddiye al."

"Anladım."

"Ona tehlikeli fikirleri konusunda yardım etmeyeceksin, düşüncelerini mantık ve güven sınırının içinde tutacaksın."

"Anladım, dedim."

"Emin olmak adına," diye mırıldandı Murat gözleri kapanırken.

Ada revirden ayrıldı. Boş odalardan birinden Hilary'nin çıktığını gördüğünde gülmeye başladı. "Çocuğunu emzirmek için sorgu odalarından birini mi kullandın?"

"Ortama alışması lazım," dedi Hilary. Hunter'ı başından öpüp Ada'ya verdi. "Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum. Özellikle de Dawson'ın içinde bulunduğu araştırmayı düşününce. O yüzden teşekkür ederim. Hunter, benim haricimizde bir tek Felicia ya da senin yanında böyle uslu duruyor."

"İlgileneceğimi söyledim. Onu göğsüme bağlayıp birkaç sorguya gireceğim ama söz veriyorum, şiddet içeren şeyler olmayacak."

"Aleut'ta yaşıyoruz. Sanırım bir iki ay daha ıddetten uzak durabiliriz."

"Endişelenme. Murat'ın yanına git."

Hilary bir kez daha Hunter'i öptükten sonra uzanıp Ada'yı da öptü. "Uslu durun," dedikten sonra revire gitti.

"Sana söyledim," dedi Ada, Hunter'in kazağını düzeltirken.

"Kıpırdamadan dur," dedi Gavin. Deborah'ın çenesini tutarak yanağını çevirdi. Yüzünün büyük bir kısmı kan, sıyrık ve morluk içindeydi. Kırık olmaması Gavin'i rahatlatmıştı. Kanları temizledikten sonra yanağına soğuk kompres yapmaya başladı. "Daha iyi mi?"

Deborah burnunu çekip başını salladı. "Koluma da bakar mısınız?"

Gavin kollarını çatarak başını eğdi. Uzun kollu tişörtü dikkatli bir şekilde sıyırdığında kırıldığı için morarmış olan kolunu gördü. "İlk önce bunu söylemen gerekiyordu, Debby. Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Çoğu zaman," dedi Deborah. Öne eğilerek onu öpmesine rağmen Gavin, koluyla ilgilenmeye devam ediyordu. Bacaklarını beline sararak yaklaşırdığında Gavin başını iki yana sallayarak iç geçirdi. Deborah gülümserken öpücüklerini dudaklarından çenesine doğru kaydırdı. "Sadece ufak birkaç yara. Neden bu kadar ciddisin?" dedi Deborah.

"Dövüş şeklin kontrolsüz, gelişigüzel ve dağınık. Bu, seni ve senin tarafında savaşan herkesi tehlikeye atıyor."

Deborah bacaklarını çözerək masanın üzerinde biraz geriye gitti. "Remuslardaki eğitimim geç başladı. Ve evet, en iyi eğitime sahip değildim ama savaşılabirim. Bunu sen dâhil kimseye kanıtlamam gerekmiyor."

"Kanıt değil, sağlam olmanı istiyorum," dedi Gavin. Deborah'ın kırık kolunu karnına doğru yasladıktan sonra uzun bir peride gövdesine sabitledi. "İki saat kadar böyle kalsın. İyileşmesini hızlandırır."

"Murat'ı korumak için elimden geleni yaptım. Onu arkamda bırakmam gibi davranma."

"Saçmalama! Murat aldığı yaraları ve bundan çok daha fazlasını kaldırabilir. Son birkaç yüz yılın en iyisi tarafından yetiştirildik, Deborah. Baban tarafından. Sen böyle bir eğitim almadın. Birlikte savaşmayı bilmiyorsun. Takım olmayı bilmiyorsun."

"Sınıfına girip öğrencin olmayacağım."

"Eğlenebiliriz."

"Hayır."

"Bunu gurur meselesine dönüştürme," dedi Gavin. Deborah onu itek uzaklaştırdıktan sonra masadan aşağı atladı. Kolunu sıkan sargıyı çölmeye başladığında Gavin elini tutarak durmasını sağladı. "Şu anda

inanmıyorsun ama seni düşündüğüm için söylüyorum. Senin için en iyisini istiyorum. Bu yüzden bana kızamazsın."

"Hareketlerim sistemsel değil çünkü dövüşmeyi güvenli bir derslikte değil ormanın, kimsenin uğramadığı yerinde öğrendim. Çoğu zaman dayak yediğimde kimse yardıma gelmezdi. Bu yüzden takım çalışmasına yatkın değilsem kusura bakma. Kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım."

"Yaşadıkların yüzünden seni suçladığımı düşünecek kadar aptal değilsin. Hayatta kalma şeklin, çaresizce bir korkuyla alınmış kararlardan ibaret. Peşinden gelmeyi düşünmediğim tek bir gün olmadı ama şimdi buradasın. Güvendiğin insanlarla çevrilsin. Farklı kararlar alabilirsin."

Deborah yüzünü ovuştururken yaraya dokunduğunda irkilerək nefesini içine çekti. "Peşimden gelmediğin için seni hiçbir zaman suçlamadım. Bu yüzden sana kızdığım da bile. Kaçarak kolay yolu seçen bendim," dedi. Baş döndüğünde gözlerini kapatarak kendine gelmeyi bekledi. Elini kaldırıp Gavin'e baktı. "Eğer benim yerimde sen ya da Dawson olsaydı Murat'ı kurtarabilir miydi?"

"Emin değilim. Anlattığına bakılırsa adamı konuşarak ikna etmen gerekmiş ve ne Dawson'ın ne de benim kelimelerle aramız iyidir."

"Doğru," dedi Deborah. Elini saçlarına götürerek alından geri itti. "İnat ettiğim için bahsettiğin eğitimi almazsam ve en sonunda sana ya da Dawson'a daha kötüsü olursa kendimi affetmem."

"Daha iyisi için konuşuyoruz. Tam tersi değil." Gavin onun yanına giderek dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. "Sınavlarda kopya çekmene izin vermem ama eğleneceğini garanti ederim."

Deborah gözlerini devirmeden edemedi. "Bazı şartlarım var," dedi ve itiraz etmemesi için parmaklarını Gavin'in dudaklarının üstüne bastırdı. "Dersleri öğrencilerinin olmadığı zamana programlayacaksın. Ve ikimiz haricinde kimse bundan haberdar olmayacak."

"Mahfer haricinde."

"Ah! Ama o en kötüsü."

"Sızlanmak sana yakışmıyor." Gavin yaralarına dokunmaktan sakınarak saçlarını ve yüzünü sevdi. Bunu ikisi için de eğlenceli bir duruma çevirebilirdi ve Deborah'ın sürekli katılımını sağlaması gerekiyorsa bunu yapmak zorundaydı da. "Beni seviyorsun, bu yüzden programa uyacaksın ve eğer örnek bir öğrenci olursan bir buçuk yıl içinde mezuniyetini konuşuruz."

"Bir buçuk yıl mı? Dün doğmadım ben!"

"Bu tavrın mezuniyet tarihini iki ay ileri attı. Tartışmaya devam etmek istiyor musun?"

Deborah dişlerini sıkarken gözlerini kastı. Eğitimci Gavin'den hoşlanmamıştı.

Bu duyduğum en berbat hikâye," dedi Hilary. Murat'ın ayak ucuna oturmuş, bacaklarını göğsüne doğru çekmişti. Felicia'nın getirdiği dondurmanın sonuna gelmek üzereydi. Kurunun dibini kaşıkla sıyırdı. "Küçük bir büyücü bacaklarıyla seni etkisiz hâle mi getirdi?"

"Dikkatimi dağıtan şey bacakları değil, büyüydü."

"Peki," dedi Hilary. Gülerken omuz silkti. Kaşığa doldurduğu dondurmayı ağzına götürdükten sonra dudaklarını yaladı. "Kimseye anlatmam."

"Doğruları söylüyorum," dedi Murat. Sağlam kolunun üstüne yaslanarak yükseldi. "Beni yaralayan adamı merak ediyorum."

"Dövmek için mi?"

"Hayır," dedi Murat ve bunda dürüsttü. "Gerçekten merak ediyorum. Tüm karmaşanın içerisinde öylesine sakin, kontrollü ve güçlüydü ki. Hiç kimsede görmediğim bir yeteneği vardı. Duygulardan yoksun demek tam bir tabir olmaz çünkü durumdan keyif aldığına eminim."

"Önceliği iyileşmeye mi versen acaba? Yoksa avlanıp önüne yemek bırakmamı mı istiyorsun?"

"İyileşirim," dedi Murat. Önemsemeden elini salladı. "O benim dondurmanı değil mi?"

"Hayır, seninkini yedin."

"Yemedim."

"Tatlım, yedin," dedi Hilary ağzına bir kaşık daha götürürken. Yemişti. "Çok fazla uyuşturucu aldın. Bu yüzden zihnin biraz bulanık. Bana güven, tamam mı?"

"Emin değilim ama iddia edemeyecek kadar yorgunum." Murat kendini geri bıraktı. Gavin katı bir şekilde üç saat boyunca hareket etmesini yasaklamıştı ve Murat, onun inatçı tarafıyla ters düşmemek için söylediğine uyuyordu. Sabırla zamanın dolmasını bekleddikten sonra da nihayet kendi dairelerine çıkabilişti. "Hunter nerede?" dedi Murat.

"Ada'yla birlikte," dedi Hilary. Aynı soruyu yirmiden fazla kez cevaplamasına rağmen bunu ses tonuna yansıtmamıştı. Kaşığı dondurma kutusunun

içine atarak yere bıraktı. İleri doğru uzanıp yüzüstü yattı. Dirseklerinden destek alarak doğruldu. "Biraz uyumaya çalış," dedi Hilary. Murat'ın yüzüne dokunup sıcak tenini okşadı. Yanıktan dolayı ateşi biraz fazlaydı fakat korkutacak kadar da yüksek değildi.

"O adam tuhaftı. Bana inanıyor musun?"

"Adamın aslında bir ejderha olduğunu söylesen bile sana inanırım," dedi Hilary. Yüzüne öpücükler bırakıp saçlarını sevdi.

"Ejderhaların gerçek olmadığını mı sanıyorsun?" dedi Murat gözleri kapanırken.

Hilary gülerken onu bir kez daha öptü. Bir süreliğine yanında uzanıp uyuyuşunu seyretti. Gözlerini birkaç saniyelikliğine kapatıp yeniden açıyordu. Kendini rahatlamaya bıraktığı an kalbi, boğulmasına sebep olacak kadar hızla atıyordu.

Kapıya vurulduğunu duyduğunda irkilerek doğruldu. Bir sürü kişi Murat'ı görmek için uğramıştı. Hilary bittirini düşünmüştü ve gelecek kişiler arasında kesinlikle Lanston'ı görmeyi beklemiyordu. Kapıyı açtığında uyuyakalıp kalmadığını düşündü.

"Girebilir miyim?" dedi Lanston.

"Tabii," dedi Hilary ama yerinden kıpırdamadı. Lanston sabırlı bir şekilde beklerken Hilary'nin bulanık zihni ne yapması gerektiğini biraz geç kavradı. Kapıyı itip kenara çekildi. "Dağınıklık için üzgünüm."

"Başınıza gelenleri yeni duydum. Her şey yolunda mı?"

"Biraz zaman gerekiyor," dedi Hilary. Yatak odasının kapısının açıldığını gördüğünde zihnindeki tüm bulanıklık yerini şaşkınlığa bıraktı. "Beş dakika önce uykuya dalmıştım. Neden ayaktasın?"

"İyiyim," dedi Murat. Bir an önce kendini toparlamayı ve herkesin normale dönmesini umuyordu. Lanston'a bakarken koltukların olduğu yeri gösterdi. Elini göğsüne yaslarken ilaçların etkisinin bir süreliğine daha vücudunda kalmasını umuyordu. "Senin yanına gelecektim. Erken davranmana sevindim."

"Gidip Hunter'a bakayım," dedi Hilary ayakkabılarına uzanırken. "Kendini zorlama. Çok ciddiylim."

Hilary dışarı çıktığında Murat dikkatli bir şekilde koltuğa oturdu. Lanston'ın ne için geldiğini bilmiyordu fakat Murat'ın yataktan kalkmasının bir sebebi vardı. "Bana etik kurulunun başına geçmemi teklif ettiğinde adalete ve kurallara takıntılı biri olduğumu düşünmüştüm. Dürüst olmam gerek, hiç kimse elindeki gücü dağıtmak istemez. Senin yaptığın tam anlamıyla buydu."

"Karanı verdin mi?"

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

"Sağlık araştırmalarının etik kuruluna geçmeni teklif ettim, Murat. Kişisel yargılarımı denetlemen için değil."

"Çok doğru. Kişisel yargıların... Senin böyle bir şeye hakkın yok," dedi Murat başını iki yana sallayarak. "Yargıların, yorumların ve düşüncelerinin etrafındakilerin hayatıyla oynuyor. Aklına gelen ilk şeyi söyledikten sonra etrafındakilerin sana her şeyde yardımcısı olmasını bekleyemezsin."

"Bu Ada'yla mı alakalı?" dedi Lanston ayağa kalkarken. Murat oturması için yeniden koltuğu gösterdiğinde Lanston gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. Sakinleşmesi zordu fakat Murat'ın istediğini yerine getirerek oturdu. "Durumunu görmeye gelmiştim. Anladığım kadarıyla her şey yolunda."

"Ben iyiyim. Duyduklarından hoşlanmadığımı biliyorum ve amacım seni uyarmak gibi bir şey de değil ama bu konuşmayı benim yapmam gerekiyordu. Yoksa Dawson yapacaktı ve herkesin iyiliği için böylesi daha güvenli."

"Sen ya da Dawson gözümü korkutmuyorsunuz, Murat."

"Gözünü korkutması için değil, anlayan için konuşuyorum. Ada'nın mücadele etmesi gerekiyor. Kurtların arasına katıldığından beri durmadan yaptığı gibi. Bu bazen yanlış kararlar almasına ya da heyecanla hareket etmesine sebep oluyor. Her hata yaptığında onu yavru köpek gibi kapının önüne koyarsan beraber çalışmaya başlamamalıydınız."

"Beraber çalışmayı isteyen ben değildim. Zorla kabul ettim sayılır ama bundan pişman değilim ve durumu değiştirmek gibi bir niyetim yoktu. Anı bir tepki verdim, üzgün olduğumu söyledim. Yapabileceğimi başka bir şey yok."

"Bu duruma tarafsız yaklaşmadığının farkındayım ama o benim arkadaşım. Anlamak zorundasın."

"Anlıyorum. Toparlandığında seninle konuşmam gereken şeyler var. Remuslarla oluşturduğumuz her şeyi hızlandırmamız gerekiyor. Daha fazla dinlenmeye çalış. Pek iyi görünmüyorsun."

Lanston, Murat'ın başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan oradan ayrıldı. Dairesine giderken telefonunu çıkardı. Ruis'ten son gelen mesaj saatler önceydi. Resmi, kısa ve samimiysiz kelimelerden oluşan sinir bozucu bir bilgilendirme mesajıydı.

"Cinayet yeterince kötü değilmiş gibi..." dedi Lanston. Kendi kendine konuşurken daha fazla kaybedemeyeceğini düşünerek Ruis'in ismini bulup arama tuşuna bastı. Ona yaklaşan iki kişiye konuşmamaları için elini kaldırıırken yürümeye devam ediyordu. Aramayı sonlandıracakken Ruis cevap verdiğinde Lanston merdivenlerin ortasında durdu. Anı bir kararla aramıştı fakat bahanesi yoktu.

"Orada mısın?" dedi Ruis.

"Evet," dedi Lanston. Gözlerini ovuşturarak hızlı düşünmeye çalıştı. Ürümeye devam edip ofisine girdi. Kapıyı arkasından itip masaya doğru yürüdü. "Neden aradığımı bilmiyorum," dedi en sonunda.

"Ben de neden açtım."

"Bunu duymazdan geleceğim. Bak, kötü bir şakanın içinde gibi hissediyorum. Rayleen'den çok, onun ölümünün yarattığı etkilerden dolayı endişelendiğimin farkındayım. Bunu, karakterimin kötü tarafına ekleyebiliriz."

"O süren neredeyse boş. Bir şeyler yazmak güzel olurdu."

Lanston gülümserken olduğu yerde dönüp masaya yaslandı. "Tarafsızların desteğini kaybetmek umurumda değil. Onlar olmadan da Remus ve Aleut ittifakını sürdürebiliriz. Zor olur. Yani... İmkânsıza yakın bir zorluk ama Michael ve ben bunu başarabiliriz. Bilmek istediğim, seni de kaybedip kaybetmediğim."

"Lanston, hayır," dedi Ruis nazik bir sesle. "Beni kaybetmiş değilsin. Sadece şu sıralar Jesse'in yanında olmam gerekiyor."

"Jesse de kim?"

Ruis, Lanston'ın ses tonunu duymazdan gelerek cevap verdi: "Rayleen'in erkek kardeşi. Biraz kötü durumda. Birkaç saat önce Dawson ve Aliz'le görüşmüştü."

"Ne yaptılar?"

"Hiçbir şey. İkisi de normal davranmış. Töreni uzaktan izlemişler fakat Rayleen hakkında konuşmak onu biraz sarsmış. Jesse kardeşine gerçekten bağlıydı, Lanston. Ölümü onu çok etkiledi. Desteğe ihtiyacı var."

Lanston ağzından çıkacak kelimelerin suçlayıcı olmamasını umuyordu. Ne söylerse söylesin yanlış anlaşılacağına emindi. Ruis'in Jesse'e değer verdiğine emindi ve düşüncesiz bir aptal gibi görünmeden bunu nasıl soracağını bilmiyordu. Belirsizlik Lanston'a her zaman kötü gelmişti. Onu karakterinin dışına çıkarıyor, sonrasında hoşlanmayacağı şeyler yapmasına neden oluyordu.

Lanston birden başını kaldırdı. Yoksa onu rahatsız eden belirsizlik değil de kıskançlık mıydı? "Tuhaf," dedi mırıldanarak. "Bu daha önce bana gelmemişti."

"Ne? Sen iyi misin?"

"Sanırım. Sanırım," dedi Lanston. Çenesini ovuşturarak koltuğun kenarına oturdu. "Jesse için endişelisin."

"Evet. Bu konuşma için erken mi, bilmiyorum ama Kanada'dan ayrılmadan önce Jesse ve ben birlikteydik. Yaşlılarla ilgili fikir uyuşmazlığımız vardı. Bu da ilişkimizi mahvetti. Lanston... Merak edeceğin başka bir şey yok. İstersen daha fazlasını anlatırım ama bana güven."

"Sana güveniyorum ve daha uygun bir zamanda daha fazla soru soracağım."

"Tamam," dedi Ruis.

"Burada olduğuna haber vermeni bekliyorum. Yolda olduğunu değil," dedi Ada. Telefonu hoparlöre alarak yatağın üstüne bıraktı. Dawson onu aradığında Ada nihayet döndüğünü düşünmüştü. Mara'nın hırkasının düğmelerini ilikleyip Hunter'in kıyafetlerine uzandı.

"Üç saatten daha az yolum kaldı."

"Üç saat mı? Ne kadar uzağa gittin sen? Tüm gün ortalıkta yoktun."

"Geldiğimde beni sorgulamana izin vereceğim."

Hunter'in üstüne battaniyesini örtüp saçlarını sevdi. Zor olsa da nihayet uykuya dalmıştı. Mara sürekli hareket ettiğinden Hunter'i uyandırmaması için Ada onu kucığına aldı. "Seni dinliyorum," dedi. Mendili alıp Mara'nın ağzını silti. "Bu kadar tükürük üretmesinin sağlıklı olduğunu sanmıyorum."

"Ne?"

"Mara dış çıkartıyor. Her yer tükürükle kaplı."

"Başka bir sorun var mı?" dedi Dawson. İkizler dış çıkartırken Mara'dan daha huysuz ve sinirlidiler. Her gördükleri şeyi ısırtıp çığlık atarak iletişimi kurmaya çalışıyorlardı.

"Biraz ateşi var ama endişelenecek bir şey değil." Ada telefonu alarak Mara'yla birlikte dışarı çıktı. "Gavin, Mara'nın odasına geçmesine izin verdi. Biraz önce Hilary buradaydı. Daha iyi olduğunu söyledi. Uyumaya çalışıyormuş," dedi Ada.

"Paranoyak olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Yaşadığın her şeyden sonra buna hakkın var. Ben sadece dikkatli olmamı istiyorum."

"Her zaman."

"Şaka da yapmaya başladın demek," dedi Ada. Vedalaşarak telefonu kapattıklarında Ada, Mara'ya dönerek yanaklarını sevdi. "Bunu da düzelteceğiz. Sadece zor yoldan olacak."

Jasmine ikizlerin yanından kalkarak Ada'ya doğru yürüdü. "Mara'yı bana verip Hunter'in yanına git. Onunla birlikte uyu."

"Dawson gelmek üzere. Yapmamız gereken şeyler var."

Jasmine zorda da olsa Mara'yı kucığına aldı. Mara, Jasmine'in dağınık saçlarıyla oynarken huysuzluğu, yerini neşeye bırakmıştı. "Dawson gelene kadar uyumaman için bir sebep yok. Biraz dinlenip kaldığın yerden tehdit savurmaya devam edersin," dedi Jasmine.

"Tehdit etmekten hoşlanmam ki."

"Gidip uyu. Lütfen."

Ada yatak odasına dönerken ceketini çıkarıyordu. Sandalyenin üstüne atıp yatağın ucuna oturarak ayakkabılarını çözdü. Yastığı çekip Hunter'in yanına uzandı. Battaniyesini düzelttiği sırada Hunter emziğini ağzından ırtıp yan döndü. Gözlerini açtığında Ada emziğini yeniden ağzına yerleştirip

sırtına dokundu. Hunter uykusu sensemi bir hâlde Ada'ya baktıktan sonra göğsüne yaslanarak uyumaya devam etti.

Ada gözlerini kapatırken saate baktı. Partinin üzerinden saatler geçmişti. Şimdiye kadar ellerinde daha fazla şey olmalıydı. Kahverengi saçlı bir adamdan çok daha fazlası...

Rüyasında bembeyaz bulutlarla kaplı parlak bir gökyüzüne bakıyordu. Sakin esen rüzgâr hamağı hafifçe sallarken Ada'nın göğsü rahatlık ve mutlulukla doluydu. Korku, endişe ve kaygılardan arınmış tenini süpüren bahar esintisinin tadını çıkarıyordu.

"Anne!"

Ada yan dönerek kızını görmeye çalıştı. Yeşil ağaçların arasından sıyrılarak yanına doğru koşuyordu. Güneşte parlayan kızıl saçları beline kadar uzanmış, rüzgârda pelerin gibi savruluyordu. Ada ayaklarını yere basarak kollarını uzattığında küçük kız kucığına atladı. Ada'nın yanaklarını kavrayarak yüzüne öpücükler bırakırken kahkahalar atıyordu.

"Biraz dinlenmek ister misin?" dedi Ada. Kızını kollarıyla sararak hamağı doğru yatırıp yanına uzandı.

"Ne zaman senin kadar büyürüm?" dedi kız, Ada'nın kolyesiyle oynarken.

"Sen zaten kocamansın," dedi Ada. Eğilerek boynunu öptü. Gıcıklandıkça uzaklaşmaya çalıştığında Ada onu kollarının arasında tuttu. "Bu hâlinle çok güzelsin. Benim için biraz daha böyle kalır mısın?"

"Ama çok uzun sürmesin, olur mu?"

Ada derin bir nefes alarak gözlerini açtı. Aralık duran perdeden içeri sızan parlak, turuncu güneş ışığı yatak odasını loş bir şekilde aydınlatmıştı. Gün batımının en güzel tonları, bulabildiği her aralığa yayılmıştı. Hunter'a bakmak için başını eğdiğinde hâlâ uyuduğunu gördü. Ada doğrularak oturdu. Bacaklarını kendine doğru çekerken kısa uykusuna rağmen dinlenmiş olduğunu hissetti.

Yatak odasının kapısı açıldığında Dawson'ı görmesiyle ayağa kalktı. "Gelmişsin," dedi Ada.

"Üstümü değiştirmem gerekiyor," dedi Dawson. Dolabı açarken bir an duraksayıp yeniden Ada'ya baktı. "Uyuyor muydun?"

"Evet. Neden öyle bakıyorsun?"

Dawson kıyafetlerini temizleriyle değiştirirken sesli bir şekilde nefes alarak uyuyan Hunter'a göz attı. "Kızmak yok ama," dedi. Ada kollarını bağladığında Dawson başını yana eğdi. "Kızdın bile."

"Ne olduğunu söyle," dedi Ada.

"Bunu kötü hissetmemen için söylemek istememişim fakat sadece kabusları değil, aynı zamanda güzel rüyalarını da hatırlamıyorsun. Ve uyandığın zaman sen hiçbir şeyin farkında olmasan da rüyalarında nasıl hissettiğini

auradan görebiliyorum. Şimdi de mavî ve beyazın karışımı bir renge sahipsin. Bu da güzel bir rüya gördüğün anlamına geliyor."

"Hiç değilse güzel olanları hatırlamak isterdim," dedi Ada mırıltıdanarak.

"Biliyorum, Tüysüz. Bu yüzden şimdiye kadar bahsetmedim." Dawson ayakkabılarını da giydikten sonra Ada'nın elini tutarak onu kendine doğru çekti. Kollarını vücuduna sarıp dudaklarından öptü. "Kızmarımı şartıyla bir şey daha söyleyeceğim," dedi Dawson. Ada'nın saçlarını severek uykuyu saçıklığına sahip tenine dokundu. "Bazen kötü olanları kovalamak, bazenise iyi olanları paylaşmak için rüyalarına giriyorum. Bu ilk birkaç sefer benim de kontrolüm dışında gerçekleşti. Uykumda bilinçsizce rüyalarına dâhil oldum. Böylece kabusların daha kısa sürüyordu ve söylemem gerek, hayal gücün beni her defasında etkiledi."

Ada parmaklarının dışıyla Dawson'ın yanağını sevdi. "Biraz rahatsız edici ama kutmadım," dedi. Gülümseyerek ona biraz daha yaklaştı. "Beni kendimden, kabuslarımdan ve kendinden koruyarak aşkı bambaşka bir şeye dönüştürdün."

"Ve hâlâ başın beladan kurtulmuyor."

Ada gözlerini devirdi. Bakışları yerdeki kıyafetlere takıldı. "Erin'i bulabildin mi?"

"Hayır. Uykudaymış."

"Yani?"

"Yaklaşık iki hafta sürüyor. Beklememin iyi olacağını düşünmedim. Aslında dış alırm..."

Ada parmak uçlarında yükselerek boynuna yaklaştı. Derin bir nefes aldığı anda aurasının keyifli tonları yerini can yakan bir kırmızıya bıraktı. Dawson'ı göğsünden hareketlerinden uzaklaştırdı. "Onu gördün mü?" diye sorarken kalp atışları ikisini de rahatsız edecek kadar hızlıydı.

"Hayır, yemin ederim. Geleceğimi önceden Lavina'ya haber vermiştim. Amona'yı uzaklaştırdı fakat orası evi ve etkili bir kokusu var. Üzerime sineceğini tahmin etmem gerekirdi," dedi Dawson. Parmaklarını gözlerine bastırarak küftetti. Amona'nın ismini söylememesi gerekiyordu. Uykusuzluk ve yorgunluk, içinde bulunduğu bilinmezlikle birleşince dikkatsizlik ortaya çıkmıştı. Ada koluna dokunduğunda Dawson ellerini indirdi. "Üzgünüm," dedi.

"Ani tepki verdim. Koku..." deyip elini burnuna doğru götürdü. Gözleri dolduğunda sınırlanarak dışlarını sıktı. "Bazı şeyleri hatırlattı. Anıları değil, duyguları. Gidip dış almalıyım. Kıyafetlerini de götür. Gerekiyorsa yak, bilmiyorum."

Dawson dışı girdiğinde Ada kapının kenarında durdu. "Erin uykudaysa kiminle birlikte geldin? Ayrıca nasıl olur da iki hafta uyuyabilir?"

"Birkaç yılda bir uyuyunca o kadar da çok değil aslında. Lavina'nın tanıdığı bir şifacıyla geldim. Erin kadar güçlü değil. Sanırım yarısı kadar bile güçlü değil fakat bu konuda yetenekli."

"Şimdi nerede?"

"Gavin'in yanında. Aleut'un içinde böylece dolaymasına izin veremezdim ve buraya da getirmek istemedim. Sen ne yaptın?"

"Hunter ve Mara'yla ilgilenmem gerekti. O yüzden pek bir şey yapmadım aslında."

"Ali'yi arayabilir misin?"

Ada başını sallayarak telefonunu bulmaya gitti. Dawson, Ali'nin hangi konuda yardım edebileceğini anlattığında bunun tam da ona göre bir iş olduğunu düşünmüştü. Ali sadece mesleği gereği değil, karakterinden gelen bir koruma içgüdüsüyle de tam anlamıyla bir polisti. Bazı şeyleri kontrol altında tutmak, hakkını savunamayanlar için adalet sağlamak onun vazgeçemediği tek amacıydı. Ada, Ali'yle anlayamadığı zamanlarda bile onun bu düşüncelerinin değerini görebiliyordu. Zaman zaman Ali'den hoşlanmamasına rağmen başından beri saygı duymasının da sebebi buydu.

"Acaba veri tabanında bizimle ilgili de bilgiler var mıdır?" dedi Ada aramayı yaparken.

"Seninle ilgili bilgi ya da genetik veri toplamak zor olmasa gerek. İnsanlar bu konuda güllünç derecede dikkatsiz."

"Telefonun karşı ucunda seni dinleyen birileri olduğunu düşünen tiplelendin, değil mi?"

"Telefonun asıl amacı bu zaten. Yeterince açık değil mi?"

Ada gülümserken Ali'yi bir kez daha aradı. Telefonunu açmaması Ada'yı huzursuz etmişti. En son böyle bir şey olduğunda Ali'nin ölü bedenini bulmak için Dawson'la birlikte Aleut'tan kaçmıştı. Arama cevaplandığında nefesini bırakarak yatağın kenarına oturdu. "Nasıl gidiyor?" dedi.

"Tek başıma olduğumdan pek de işlevsel değil. Asistanım olmaya gönüllü müsün?"

Banyodan tok bir gürlürlü geldiğinde Ada omzunun üstünden arkasına baktı. Ya Dawson sakar günündeydi ya da Ali'nin söylediğini duymuştu. "Bize yardımcı olabilecek bir şeyin var mı?" dedi Ada.

"Birkaç şey var aslında. Elimdekileri toplayıp geleceğim. Bana bir saat verin."

Ada telefonu kapatıp ayakkabılarına uzandı. "Her şey yolunda mı?"

"Mümkün olduğunca," dedi Dawson. Banyodan çıktığında kurulanmakla çok da uğraşmadan giyinmeye başladı. "Jesse'in verdiği eşyalar Ali'de. Herhangi bir şey bulursa haber verecek. Ali gelene kadar senin listene bakalım. Partiye katılan Tarafsızlardan Norveç'te yaşayanların şu anda nerede olduğunu öğrenmeye çalışırız."

Ada onun etrafı ıslatarak giyinişine bakarken iç geçirdi. Üzerindeki kuyu çıkarmak konusunda başarılı olsa da kurulanmakla zaman kaybetmek

istemediği beliydi. Ada, Dawson'ın yatağın kenarına attığı havluyu aldı. "Sonuç bu konuda herkesten daha fazla yardımcı olacaktır. Onu da çağırırım."

"Finn'i bulmaya gitti."

"Neden?"

"Taraflıysanız, arkadaşlarının peşine düştüyse Finn'i bulmaları ne kadar sürer? Finn saklanmak konusunda iyidir fakat onu dönüştürüp korumama aldığını hiçbir zaman saklamadım," dedi Dawson. Dolabın kapağını kapatarak elini boynunda kaydırdı. "Bu sorunu ortadan kaldırırsanız kadar Finn'i Aleut'a kalmaya ikna etmesini umuyorum."

"Neden ghyinmeden önce kurulanmayı denemiyorsun? Bir kereliğine değişiklik olsun diye."

"Ne?"

"Boş ver," dedi Ada. Havlunun ucuyla Dawson'ın boynunu ve şakaklarını kuruladı. "Finn'in burada kalması çok hoşuma gider. Çocukların onu daha yakından tanıması gerekiyor."

"Yaşadığı sürece istediği yerde kalabilir."

Ada gözlerini devirdi. Dawson çıkmak istediğinde durması için elini göğsüne bastırdı. Havluyu saçlarında dolaştırırken Dawson, onun işini kolaylaştırmak adına kıpırdamadan bekliyordu. Ada havluyu indirdiğinde Dawson'ın gözleri kapalı görünce gülümsedi. "Çok mu yorgunsun, İhtiyar?" dedi.

"Ali bir şeyler bulabilmiş mi?"

"Bir saate gelecek. İyi misin?"

"Dikkatim dağınık. Bundan pek hoşlanmıyorum." Dawson bir an başını kaldırıp Ada'ya baktı. Rayleen'i bulduğundan beri savaştığı her şey üzerine yıkılmış gibi hissediyordu. İşini yapmasını engelleyen hisleri öylesine görmezden gelmişti ki şimdi hepsi şiddetle kendini hatırlatıyordu. "Kontrolü kaybediyorum," dedi Dawson. Yere oturarak sırtını yatağa yasladı. Geçen her dakika katilin bir sonraki hedefe yaklaştığını ya da bunu planladığını biliyordu. Dawson onun uzaklaşmamasını umuyor fakat başka birine daha zarar vermesini istemiyordu.

Ada karşısına oturarak ellerini dizlerinin üstüne yasladı. "Bir adım geri gidip elindekileri görmem gerekiyor. Her şeyi üst üste yığıyorsun, Dawson. Onları düzene sokmalısın. Öyle görünmeyebilir ama avantajlı taraftayız. Z'nin ölümüyle alakalı tüm detayları biliyorsun ve bunu öğrenmeden sana zarar verme riskine girmeyecektir. Yaşlılardan birinin ölümü yüzünden cezalandırılacak suçluyu arıyorlar ve bir kaza gibi ölüp gidersen bu, hiçbirinin işine gelmeyecektir."

"Karşıma çıkacaklarını sanıyordum. Böyle olmasını umuyordum."

"Biliyorum," dedi Ada. Dawson'ın yüzünü sevip alınına dökülen saçlarını düzeltti. Ada'yı hâlâ şaşırtan bir şekilde Dawson'a gittikçe büyüyen bir aşkla bağlıydı. Onun her şeye karşı koyabileceğini söyleyen cesareti ruhunu yakıyordu. Etrafındakileri korumaya ihtiyacı vardı. Ada bunu anlayabiliyordu.

Dawson için sevgisini gösterebilmek kolay değildi ve bunu yapabilmenin en kolay yolu olarak sevdiği herkese karşı kalkan olabileceğine inanmıştı.

"Jesse, ölümüyle ilgili hiçbir şey sormadı fakat beni gördüğünde aurası aniden değişti, ne olduğunu bildiği çok açıktı. Muhtemelen Rayleen, ona Z'nin ölümüyle ilgili ayrıntı vermişti. Ölümüyle alakalı bağlantıları kurması zor olmamıştır."

"Seni mi suçluyordu?"

"Bunu açıkça söylemese de evet," dedi Dawson.

"Z'nin ölümünü Rayleen'le ortak planladınız. Senin kadar Rayleen de bu riski aldı."

"Biliyorum. Bunun farkındayım. Jesse için bir cevap gerekiyordu. Bilinmezlikten yüzüne yumruk atabileceği, kalbini sökebileceği bir hedef."

"Ve ona böyle bir hedef verebilirsin."

Dawson başını iki yana salladı. "Rayleen'in katilini bulduğumda onu kimseye vermeyeceğim," dedi. "Acı çekmeden nefes almanın ne demek olduğunu unutacak kadar hayatta kalacak. Her hücreyle Rayleen'e yaptıklarından pişman olacak. Kendinden geçip ölmek için yalvarmasını duyduğum anda Jesse istediğini yapabilir."

Ada duyduklarından irkilse de belli etmedi. Dawson'ın nefreti ve öfkesine karşı zihni hazırlıksız yakalanmıştı. Aklına dolan vahşet ve intikam hissi Ada için tanıdık olmasına rağmen Dawson'ın duyguları çok yoğundu. Ada ellerinin titremesini saklamak için parmaklarını Dawson'ın dizlerine bastırdı. "Bunları yapana kadar arkanda iz bırakmadan da önemli. Hatırlatmamama gerek olmadığını biliyorum ama söylemeden duramazdım," dedi Ada.

Dawson, Ada'nın neden sık sık bundan bahsettiğini biliyordu. Hiç istemesine rağmen Dawson bazen eskisi gibi düşünebiliyordu. Sorumluluğunda hiç kimse yokken attığı adımlarla şimdiki adımları birbirinden çok farklıydı. "Bu yüzden benimle böyle oynayabiliyorlar. Değer verdiklerim yüzünden," dedi Dawson.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söyleme." Ada ayağa kalkarken Dawson'ı da beraberinde kaldırdı. Tişörtünü ve kurumaya başlayan saçlarını düzeltti. "Ali gelene kadar uyumaya çalış. Sana haber veririm," dedi Ada.

"Sanırım bu iyi olur. Bulanık görmeye başladım. Hunter'i oradan alacak mısın?"

"Hayır, birlikte uyuyun."

"Ya etilirse?"

"Üzerinde değil, yanında uyuyacaksın. Hafif bir uykusu var. Yerinden kıpırdatamam. Benim tarafıma geçip biraz dinlenmeye çalış." dedi Ada. Dawson uzandığında Ada üzerini örttü. Zihnindeki tüm çatışmaya ve onu yıpratıcı düşüncelere rağmen yastıktan gelen koku, Dawson'ın uykuya dalmasını kolaylaştırmıştı.

19

Deborah banyodan çıkarken yalnız olmadıklarını biraz geç fark etti. Bornozunun önünü aceleyle kapatırken yüzünün önüne düşen saçları üflledi. "Misafirimiz olduğunu söylemedin," dedi Deborah.

"Benim değil, Dawson'ın misafiri," dedi Gavin. Elinde yıpranmış ve üzeri defalarca karalanmış birkaç sayfalık konuk listesi vardı.

"Selam," dedi adam. Üzerindeki uzun ceketi çıkarıp koltuklardan birinin üstüne attı. "Buraya bir iyilik borcunu kapatmak için geldim fakat hasta olan kimse göremiyorum."

"Şifacı mısın?" dedi Deborah.

En sonunda Deborah'a dönen adam dudaklarını aralamışken duraksadı. Azü özelliklerini yansıtan kurt, şifacıdansa gerçek bir savaşçıya benziyordu. Çok uzun boylu değildi fakat Deborah kaslarını fark etmişti. Tehdit saçmayan fakat gözden kaçırması imkânsız bir enerjisi vardı.

Dikkatini listeden ayırarak gözlerini yukarı kaldıran Gavin ikisine de ıktıktan sonra kalemi adama çevirdi. "Burası, ismini söylemen gereken sım," dedi.

"Doğru. Samuel," dedi kendini göstererek.

"Deborah. Gidip giyinsem iyi olur. Tanıştığımıza memnun oldum."

Deborah yatak odasına girip kapıyı kapattığında Samuel koltuğa oturacak bacak üstüne attı. "Aleut ve Remus böylesine karışıkken burada mayı nasıl başarıyorsunuz? Gizlilik yok, özel hayat yok."

Özel hayatına karışarak gizliliğimin olup olmadığını mı sorguluyorsun?" Gavin. Çok da umursamadan sıradaki sayfaya geçti. İsimlerin yanına müş Stone'un açıklayıcı notları Gavin'e hiçbir ipucu vermiyordu. Koru-a, servis yapanlarla ve Hilary'ye yardım eden herkesle görüşüp notlar al-"Neden hâlâ bununla uğraştığını bilmiyorum. Benim işim bile değil." Dawson işini bitirdiğinde bize saldıranları tarif edeceğim," dedi Deborah aralayıp. "Murat daha net görmüştü ama birlikte dener-nim ki Dawson'a bir portre çıkarabileceği kadar yardımcı oluruz." ar sadece piyundu," dedi Gavin.

"Tıpkı Rayleen'i öldürenin olduğu gibi," dedi Deborah. Tarağını almak için yeniden içeri girdi. "Ama bildiği bazı şeyler olabilir. Şansımı deneyelim."

Dairenin kapısı vurulduğunda Gavin ayağa kalkmıştı ki Ada bekleyemedi içeri girdi. "Kötü bir şey yapmak üzereyim," dedi Ada. Elinde tuttuğu telefonu tehlikeli bir zehirmiş gibi uzattı.

"Ne gibi?" dedi Gavin.

Ada içeri girdiğinde göz ucuyla gördüğü karaltıya sonradan anlam vermişti. Kaslarını çatarak arkasını döndü. "Bu da kim?" dedi Ada.

"Samuel," dedi adam.

Ada buraya neden geldiğini hatırlayarak Gavin'e baktı. Samuel muhtemelen Dawson'ın bahsettiği şifacıydı fakat şu anda tanışmak için vakit ayırmayacaktı. Dawson uyuduğunda telefonunu almıştı ve bundan hiç hoşlanmamasına rağmen Eric'i aramak üzereydi. Tarafsızlar hakkında bilgi sahibi olan birilerine ihtiyaçları vardı ve Stone'dan sonra en iyi seçenek Eric'ti. Her ne kadar uzun zamandır aynı toplulukta yaşamaları da bir zamanlar onların merkezindeydiler. Ada, uğraştıkları Tarafsızların genç olmadığına emindi.

"Dışarı çıkalım," dedi Gavin. Odadan ayrıldıkları sırada Gavin kapıyı kapatmadan önce Samuel'e baktı. "Yerinden kalkmamaya çalış," dedi.

"Deborah, sen ve şu arkadaşın kadar kaba değil. Yine de endişelenecek bir şeyin yok," dedi Samuel.

Gavin içeri geri dönecekken Ada kolunu kavrayarak çekti. "Bölgene sonra işersin, Gavin. Daha önemli konularımız var," dedi Ada. Dışarı çıktıklarında ağaçların olduğu sakin bölgeye doğru yürümeye başladılar. "Dawson'ın telefonu aldım. Uyuyordu, yani haberi yok."

"Çaldın," diye düzeltti Gavin.

"Bu çılgın bir kelime."

"Çılgın ama durumu tarif ediyor. Neden böyle bir şey yaptın?"

"Eric'le konuşmayı düşündüm ama bunu istemiyorum. Mantıklı olanı yapıyor muyum gibi geliyor olsa da içime sinmiyor."

"Keşke bunu kocanın telefonunu çalmadan önce düşünseydin. Tabii, beni de suç ortağı yapmadan önce."

"Korkak olma!" dedi Ada. Eline vurarak telefonu ondan geri aldı. Telefonun ekranını açtığında kilidin olmaması Ada'yı daha da kötü hissettirdi. Stone'dan alacağı tepkiyi tahmin etse de Eric'in numarasını bularak arama tuşuna bastı.

"Eric'in numarası neden Dawson'da var?"

"Bilmiyorum. Söylemiyor," dedi Ada. Aramanın cevaplanmasını beklerken tırnağını ısıırıyordu. Gavin'in başını iki yana sallaması Ada'nın moralini biraz daha bozdu. İşin aslı, Eric'in buraya gelmesini istemiyordu fakat Ada, onun Tarafsızlar hakkında vereceği fikirlerin ne kadar değerli olabileceğini

görüyordu. Açmadığında telefonu indirdi. "Dante'yi araştırdığımı gördüğünde Stone'un verdiği tepki hiç de normal değildi. Belki Eric, bu konuda da bir şeyler biliyordur."

"Stone, Dante'yi tanıyor mu?"

"Evet. Ummanın Cema olduğunu söyledi. Bu, sana bir şey anımsatıyor mu?"

"Hayır, hiçbir şey."

Ada yeniden arama yaparken Eric'in açmasını bekliyor fakat içten içe açmamasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Açıkça belliydi ki bu hikâyede Stone'un tarafını tutuyordu. Östelik Eric, kurtların cadılarla olan savaşında Ada'ya, Amona'ya ölümesinde yardımcı olmuştu. Sonrasında Amona, Ada'ya musallat olup hayata geri dönse de o an için faydası büyüktü.

"Isıracısın. Böyle olduğunu tahmin etmemiştim," dedi Eric telefonu açtığında.

Ada telefonu indirerek aramayı sessize aldı. "Cevap verdi," dedi.

"Şu saçmalığa bak! Sanki onu aramışın gibi mi?"

Ada, Gavin'e omzunu yerinden çıkartacak bir yumruk attıktan sonra arkasını döndü. Gavin'in küfürlerinden birkaç adım uzaklaştıktan sonra ekrana dokundu. "Üst üste aradığın için üzgünüm. Önemli olmasa bunu yapmazdım," dedi Ada.

"Kiminle görüşüyorsun?" dedi Eric.

"Ada, Dawson'un telefonunu almam gerekti. Tarafsızlar konusunda en azından temel şeyleri bilen biriyle konuşmam gerekiyor ve fazla seçeneğim yok."

"Stone intıvaya mı çekildi?"

"Bu konuşma için yeterli vaktim yok. Yardımcı olacaksan Aleut'a gelmeni istiyorum. Karşılıklı sorularımızı sorup cevaplarımızı veririz," dedi Ada. Gavin'i gördüğünde irkilerek yerinde sıçradı. Telefona yaklaşarak Eric'in söylediklerini duymaya çalışıyordu. Ada burnunu kıvrarak Gavin'i uzaklaştırmaya çalıştı. "Üzerindeki koku da ne?" dedi.

"Mura'sı tedavi ettikten sonra yıkanmadım. Yanık et, kan ve birkaç ilaç karışımı üzerime sinmiş olabilir." Tişörtünün ucunu burnuna doğru kaldırarak kokladı. Kötü olmasına rağmen aldığı kokulardı. Ne yazık ki!

"İğrençsin, Gavin. Midemi bulandırıyor. Benden uzak dur," dedi Ada. Gavin tüm olgunluğuyla Ada'ya koluna attı. Eric konuşmaya devam ettiğinden Ada telefona geri döndü. "Bundan hiç hoşlanmıyor olsam da uğraştığımız Tarafsızlar sizin yaşlanızdandır diye düşünüyorum," dedi Ada.

"Bu iyi değil," dedi Eric.

"Biliyorum. Bu yüzden yardıma ihtiyacım var. Bak, son zamanlarda Dawson'la çalıştığını biliyorum. Bana sebebini söylemiyor fakat Tarafsızlar hakkında olduğunu tahmin etmek zor değil. Yardım istemek Dawson'ın aklına gelen ilk yollardan biri olmazdı. Yine de yollarımız kapanıyor ve desteğe ihtiyacımız var."

"Yakınlarda değilim. Bana biraz zaman ver. Orada olacağım."

"Teşekkürler."

Ada telefonu kapattığında Gavin'in kolunu bir kez daha itti. Ellerini ceplerine yerleştiren Gavin memnuniyetsiz bir ifadeyle başını iki yana salladı. Çocuğunu bir kavanoz çikolatayı kapıklarken yakalayan baba gibiydi. Ada ise yaramazlık yaptığını asla kabullenmezdi. Kavanozla yakalanırsa bile... "Aynı anda hem Dawson'a hem de Stone'u kızdıracaksın. Yerinde olmak istemezdim," dedi Gavin.

"İkisi de mantıklı olduğuna kabullendiğinde yaptığımız şeyi anlayacaklar."

"Yaptığımız mı? Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Gavin.

"Korkak!"

"Hırsız!"

"Gidip Laura'yı kontrol edeceğim. Bu sende kalabilir," deyip telefonu ona attı.

Gavin refleksiyle telefonu yakaladığında Ada çoktan binaya girmek üzereydi. "Hırsız ve yalancı!" diye bağırdı Gavin arkasından.

Dawson, Lanston'un kapısının önüne yaklaşıp korumalardan bir tanesi içeridekilere haber verdi. Bir saatliğine uyumuş olmasına rağmen zihnindeki bulanıklığın dağıldığını hissediyordu. Kendi telefonunu bulamadığından Ada'ninkini almıştı. Ali'yi arayıp onu almak için birazdan yola çıkacağını haber vermişti ve işe yarar şeyler bulmuş olmasını umuyordu.

Lanston'a haber veren koruma içeri girebileceğini söyledi.

"Yeni bir haber mi var?" dedi Lanston. Sandalyenin arkasındaki cekeğini alıp giydikten sonra gömleğinin kollarını düzeltti.

"Umuyorum. Aslında Peratha'yı bulmaya geldim. Deborah burada olduğunu söylemişti."

Peratha, ismini duyduğunda balkon kapısını aralayarak başını uzattı. "Ne oldu?" dedi.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" dedi Dawson.

"Tabii."

Peratha balkondan çıktığı sırada Dawson arkasını dönmüştü ki yeniden ona baktı. "Üstünü değiştirmedin mi sen?" dedi kısık bir sesle. Peratha üzerindeki kolların farkında değilmiş gibi başını eğdi. Hâlâ Ada'nın kıyafetleriyle duruyordu. Dawson dudaklarını ıslatarak parmaklarını gözlerine bastırdı. "Herkes aklını mı kaçırdı?" diye söylendi koridora çıkarken.

"Aslında mantıklı bir sebebim var," dedi Peratha. Onun arkasından dışarı çıkıp koridorun diğer tarafına kadar takip etti. Merdivenin ilk basamağında adımlarına yetişmişti. "Sinirlendin mi?"

"Gülp üstünü değiştirdi. Yapacaklarımız var."

"Ne gibi?"

Dawson birden ona döndüğünde Peratha, adımlarını durduramadan birkaç basamak daha indi. Çarpıştıklarında Dawson onu düşmemesi için yakaladı. "Ada'nın kıyafetleriyle dolaşamazsın," dedi.

"Neden? Tüm gün bunları giyiyordum."

"Özel bir deney falan mı yapıyorsunuz? Çıkar şunları."

"Burada mı?"

"Peratha!"

Peratha kollarını bağlayarak başını eğdi. "Bunu odama girişimi engellerken düşünmedin sanırım. Senin için önemli olan, kanaları mahvetmemdi. Ne giyeceğim değil."

"Doğru," dedi Dawson. Boğazını temizleyerek derin bir nefes almamaya çalıştı. Burnuna çarpan Ada'nın kokusu, Peratha'nın görüntüsüyle birleşiyordu ve bu, Dawson'ın hiç hoşuna gitmemişti. "Ali'yle buluşmam gerekiyor. Suçun işlendiği yerden bazı kanıtlar aldım ve insanların yöntemiyle bir araştırma yapıyor. Bazı şeyler bulabildiğimi düşünüyorum."

"Güzel. Yöntemin ne olduğunu bilmiyorum ama önemli kısmı sonuç değil mi?"

"Öyle kesinlikle. Dedim gibi Ali'yle buluşacağım ve böyle durumlarla genellikle Murat yanımda olurdu."

"Ali'yle düzgün bir ilişkim kurabileceğinden emin değilsin ve arada güvenlik duvarına ihtiyacın var."

"Onun gibi bir şey. Şimdi, gelmeyi kabul ediyorsan üzerini değiştirebilir misin? Dairen hâlâ berbat durumda fakat Ali gerekli olanları aldı. Kıyafetlerini giyebilirsin."

"Elbette gelirim, Dawson. Bana kırk beş dakika ver."

"Beş dakikan var. Arabada bekleyeceğim."

"Beş dakika mı? Canı mısın?" dedi Peratha elini endişeyle göğsüne yaslar. Dawson ona aldırmadan merdivenleri inerken Peratha dairesine doğru koşmak zorunda kaldı. Dawson beş dakika diyorsa muhtemelen üç dakika içerisinde bahçeden çıkmış olurdu.

Peratha dairesine girdiğinde kanlara aldırılmamaya çalışarak yatak odasına yöneldi. Neyse ki kan izleri dolabına kadar ulaşmamıştı. Hayatında ilk defa birkaç dakika içerisinde üstünü değiştirmişti. Buz mavisi bir pantolonla ince askılı, dar bir beyaz tişört seçti. Bileğinde biren hafif topuklu botlarını giydikten sonra yeniden koştu.

Dawson bahçe kapısından çıkmadan hemen önce yolcu tarafına geçmeyi başarmıştı. Nefesini bırakarak arkasına yaslandı.

"Ceket giymemişsin," dedi Dawson aracı hızlandırırken.

Peratha umursamadan omuz silkti. İnsanların arasına giderken kaç parçalarına uygun giyinmeye çalışıyorlardı ve bu mevsimde askılı tişörtle dolaşması biraz dikkat çekebilirdi. "Murat iyi mi?" derken emniyet kemeri uzandı.

"Evet, daha iyi durumda. Uyumaya çalışıyor."

"Rayleen hakkında..."

"Hayır."

Peratha dudaklarını ısıtarak iç geçirdi. Belli ki bu konuda konuşamazlardı. Dawson daha çok *sorunu çözelim*, diyen tiplendirdi; *sorunu tartışalım*, diyenlerden değil. "Lanston, Ada için..."

"Hayır."

"Tanrı'm!" dedi Peratha. "Herhangi bir şey hakkında konuşamaz mıyız?"

"Sessizliği severim."

Peratha yan dönerek kolunu yasladı. "Gördüğüm en sorunsuz evliliklerden birine sahipsin, belki bana tavsiyede bulunabilirsin," dedi Peratha. Dawson yorgun ve kabullenmiş bir hâlde gülümsediğinde Peratha kaşlarını çatı. "Gülmemelisin. Bazı sorularım var."

"Sorunsuz bir evliliğim yok, Peratha. Kimse böyle bir şeye sahip değil."

"Olay ne öyleyse? Deli gibi âşık olmak mı?"

"Bir kuma. Çoğunluğu ise güven," dedi Dawson. Silecekleri çalıştırıp farları ayarladı. Kar yağışı sakın fakat yoğundu. "Eğer Ada bir uçurumdan anlamamı söylese makul bir sebebi olduğunu düşünüp atarım. Aşağıda beni yakalayacak biri olabilir, rüyanın içindeyimdir ya da doğanın öfküncü testlerinden biridir. Fark etmez. Her ne olursa olsun, ne yaparsanız yaşayın Creon'un yanında duracağına inanıyorsanız evlilik konusunda şüphe duymamalısın."

"Basitmiş."

"Böyle düşünmenin güzel. Çünkü geri kalan her şey, evren boyutunda bir karmaşadan ibaret."

"Teşekkürler, Dawson," dedi Peratha gülümseyerek. "Bir gün gerçekten âşık olacağım birini bulacağımı söylediğinde sana inanmamıştım. Beni kandırdığını düşünmüştüm."

"Ve böylesine güvenilir biriymindir," dedi Dawson.

Peratha onun koluna dokunduktan sonra önüne döndü. Belki bunu duymak Dawson'ı rahatsız ederdi fakat Peratha ona sahiden güvenirdi. Çocukluklarından bu yana Dawson'ın söylediği her şeye inanmış, hayatının büyük bir kısmını âşık olarak geçirdiği adama hissettirdiği ilk şey güven olmuştu. Dawson'ın gün geçtikte Ada'ya âşık oluşunu izlerken çektiği acıya rağmen pişmanlık duymadığı tek şey yine aşkı olmuştu. Gün geldiğinde Dawson'a olan duygularının çok daha fazlasını başka bir adama karşı hissedeceğini ise asla tahmin edemezdi.

20

Deborah son bir buçuk saatini birlikte geçirdiği şifacıya bakarken titreyen telefonuna doğru uzandı. Aralarında sessizlik olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde gergin değillerdi. Samuel okuyacak bir şeyler bulmuş, sonrasında ilgisi dağılınca telefonundan oyun oynamaya başlamıştı. Deborah'ın duyduğu seslerden anladığı kadarıyla bir savaş oyunuydu. Bir kurt için gerçek kavgaların yeterli olmayıp bir de sanal oyunda devam etmesi şaşırtıcıydı.

"Murat uyanmış," dedi Deborah.

"Yani?" dedi Samuel dikkatini telefondan ayırmadan.

"Tedavisi için burada olduğun kurt."

"Doğru." Telefonun kilir tuşuna dokunarak ayağa kalktı. Sırt çantasını omzuna astıktan sonra elini kapıya doğru uzattı. "Yolu gösterin lütfen," dedi gülümseyerek.

"Sende garip bir şey var," dedi Deborah. Ne olduğundan tam anlamıyla emin değildi fakat Samuel -belki de bir şifacı olmasından dolayı- normal Azûlenden daha farklı bir tavra sahipti. Deborah kapıyı arkalarından çektikten sonra bir üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldiler. "Hangi eve bağlısın?"

"Sicilya'daki Remus evine bağlıyım fakat orada pek vakit geçirmem."

"Remus'sun fakat Dawson'a iyilik borcun mu var?"

"Dawson'a değil, Lavina'ya. Onu sevmeme rağmen bir büyücüye borçlandığım için hep huzursuz olmuştum. Kapatma fırsatı geldiğinde geri çevirmedi. Kaba davranan sevgiline ve sonradan odaya giren o aceleci kadına rağmen beklemek zorundayım sanırım."

"Aslında onlar..." Deborah ne diyeceğini bilemeden elini salladı. "Haklısın, biraz kabadılar ama kötü oldukları için değil. Sadece biraz fazla pratik düşünüyorlar, hepsi bu."

Murat ve Hilary'nin dairesinin önüne geldikleri sırada Felicia da dışarı çıkıyordu. Deborah ve Samuel'e aldırmadan hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Kaba biri daha mı?" dedi Samuel, Felicia'nın arkasından bakarken.

Deborah onun koluna dokunarak içeri yönlendirdi. Murat koltuğun kenarına oturmuş, Hilary'nin ona uzattığı havluyu alıyordu. Dudaklarını sılerken içeri girenlere bakmak için başını kaktırdı.

"Ne oluyor?" dedi Deborah.

"Hiç, sadece bir miktar kan kusmam gerekti," dedi Murat. Burnunu çekerek başıyla Samuel'i iğare etti. "Arkadaşın kim?"

Deborah şaşırarak Samuel'e doğru baktı. Bir an için onu unutmuştu. Murat'ın yarısı temizlenip kapandıktan sonra daha iyiye gitmesi gerekiyordu, kan kusması değil. "Dawson senin durumunla alakalı biraz panik yapmıştı ve bir şifacının burada olması gerektiğini düşündü. Sanırım haklı da çıktı," dedi Deborah. Yanlarına giderek omzuna dokundu. Hilary birkaç adım geri çekilmiş, sakin kalmaya çalışıyordu. Murat, şimdiye kadar Deborah'ın görmediği kadar kötü durumdaydı. Göğsüne pençe yemişken olduğundan daha kötüydü.

"İyiymi," dedi Murat.

"Yalan söylemen işe yaramıyor," dedi Hilary. Sesi titrediğinde boğazına temizleyip kendini topladı. "Neden kötü bir darbe aldığını kabullenip iyileşmek için kendine fırsat vermiyorsun?"

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Samuel öne çıkarak. Murat öksürürken göz ucuyla adama baktı. Durumdan hoşlanmadığı açıktı. Samuel'in çok da yabancı olmadığı bir tepkiydi. Buna rağmen Samuel, onun üzerindeki hastalığı henüz koridora girdiğinde hissetmeye başlamıştı.

"Beni dinle," dedi Murat. Oturduğu yerde dönerek daha dik durdu. "Dawson on dakika önce buradaydı, kendisine söylediğimi sana da söyleyeceğim. Bir şifacıya ihtiyacım yok. Borcunu ödediğini varsay."

"Dawson buradayken henüz kan kusmaya başlamamıştın," dedi Hilary. "Söylediklerin daha inandırıcı görünüyor ya."

Murat ayağa kalkacakken Deborah elini omzuna bastırdı. Normalde bunu yapmasının ne kadar güç olduğunu hepsi bildiğinden Deborah kendini biraz kötü hissetti. Murat'a kendini zayıf hissettirmek istememişti. "Hilary ve ben dışarı çıkarsak bu konuda daha rahat olabilir misin? Doktor-hasta ilişkisi gibi."

"Büyü gücünün iyiliğine inansaydım kendim kullanırdım, Deborah," dedi Murat.

"Aslında büyü gücüm yok," dedi Samuel. "Sadece işlevsel ve lanetli sayılabilecek bir mazoşistim ama tedavi sürecim devam ediyor."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Hilary.

"Birçok şifacı gibi ben de acıya bağımlıyım. Kimseyi iyileştirmek için kursal bir yemin falan etmiş değilim ya."

"Bu çok boktan," dedi Deborah. Samuel durumu kabullenmiş şekilde omuz silkti.

"Hilary ve Deborah, dışarı çıkabilirsiniz," dedi Murat.

"Harika," dedi Hilary. "Psikolojik problemleri olduğunu duyduğum için yanında kalmasını istiyorsun. Amacın kendini düzeltmek değil, onun düzelmesine yardım etmek, değil mi?"

Deborah kavgalarına devam etmemeleri için Hilary'yi tutarak dışarı doğru sürükledi. "Sebebi önemsiz, bırak da biraz konuşsunlar. Belki bu sayede Samuel'in yardımını kabul eder," dedi Deborah. Hilary yüzünü ovuşturarak ileri geri yürümeye başladı. Gözleri sürekli kapıya takılıyor, içeri girmek için kendini kontrol altında tutuyordu. Deborah duvara yaslanarak bekledi. "Özür dilerim, Hilary. Gavin takım çalışmasından yoksun olduğumu düşünüyor; muhtemelen bu yüzden Murat, olması gerektiğinden daha kötü yaralandı."

Hilary başını iki yana sallarken yürümeye devam ediyordu. "Şu anda bunu düşünmem. Öleceğini sandım. Sanki iç organları sıvılaşmış ağzından çıkıyor gibiydi. Neden bu kadar direndiğini anlamıyorum. Onun yerine avlanıp önüne ölü bir hayvan atmışım gibi davranıyor."

"Deborah!" dedi Samuel.

Deborah birden doğruldu fakat ondan önce Hilary içeri girmişti. Murat bilinçsiz bir şekilde yerde yatıyordu. Ağzından ve burnundan sızan kan yüzünü lekelemişti. Esmer teni soluk, neredeyse cansızdı.

"Kaldırmama yardım edin," dedi Samuel. Murat'ın baş tarafına doğru geçerek kollarını kavradı. "Ayaklarını tutun."

"Ne oldu?" dedi Hilary.

"Bilmiyorum. Birden bayıldı. Neredeyse üstüme düşecekti."

Deborah ve Hilary ayaklarını tuttuğunda kaldırıp yatağa taşıdılar. Hilary ayaklarını düzelttikten sonra yatağın diğer tarafına geçti. Murat'ın başını düzelterek yüzündeki kanları sildi. Konuşmak istedi, Murat'a seslenmek için dudaklarını aralamaya çalıştı fakat dişlerini birbirine öylesine sıkı basırmıştı ki hiçbirini yapamadı.

"Gavin ve Felicia'ya haber vereceğim," dedi Deborah dışarı çıkarken.

"Hilary," dedi Samuel. Omzuna dokunarak Hilary ona bakana kadar bekledi. "Ateşi çok yüksek. Camları aç, sonra da dışarı çık."

"Ne?"

"Çok ciddiyyim. Bu halin odaklanmamı zorlaştırıyor ve eminim ki yapacağım işte hata olmasını istemezsin."

"Hayır," dedi Hilary sessizce.

"Yardım edebilirim. Beni tanııyorsun ama güvenmeni istiyorum."

Hilary parmaklarını titreyen dudaklarının üstüne bastırıyordu. Samuel'i buraya getirenin Dawson olduğunu kendine hatırlattı. Arkasını dönüp gitmek kolay değildi fakat Murat iyileşecekse çok daha fazlasını yapabiliirdi. "Kapının önünde olacağım. Bu kadar uzaklaşabilirim," dedi Hilary.

"Yeterli."

Hilary yatak odasından çıkıp kapıyı aralık kalacak kadar çekti. Daireden içeri giren Ada'yı gördüğünde ona doğru giderek sarıldı. Kucaklarında Hunter olduğu için kısa süren bir kucaklaşmaydı. Geri çekilip elini yatak odasına doğru uzattı. "Düzeldiğini sanıyordum. Bir süreliğine uyudu. Daha iyiydi. Göğsündeki yara neredeyse kapandı ama sanırım kolundaki yanıkla alakalı. Dawson'ın getirdiği şifacı onunla birlikte. Beni dışarı yoladı. Ne yapacağımı?"

Ada, Hilary'den duyduklarını sindirmeye çalışırken annesine gitmeye çalışan Hunter'i düzgün bir şekilde tutmaya çalışıyordu. Buraya gelmesinin tek sebebi Hunter'in acıkmasıydı. Murat'ın iyi olduğunu düşünmüştü. Dawson kısa uykusunun ardından Ali'yle buluşmak için Aleut'tan ayrılmadan önce buraya uğramış ve Ada'ya da neredeyse iyileştirdiğini yazmıştı.

"Şifacılar tamamen duygu ve enerjiye odaklıdır, Hilary. Durumu karmaşık bir hâlde sokmaman için uzak durman en iyisi."

"Samuel'i Dawson getirdi. Bu yüzden ona güvenmeliyim ama tanımadığım biri..."

"Tamam," dedi Ada. Hunter'i Hilary'nin kollarına verdi. "Gidip kontrol edeceğim. Lütfen burada kal."

Hilary oğluna sarılarak onu öptü. Ada, değer verdiği biri ölüm eşiğinde olduğu zaman çaresizce gücünü kullanıyordu. Bu onun asıl yeteneği değildi, bir şifacı sayılmazdı. Fakat empati yeteneği bu yönde evrim geçirmişti. Ada'nın elinde olmadan geliştirdiği bir durumdu.

"Sakinliğe ihtiyacım var," dedi Samuel.

"Ben de sakınım," dedi Ada. Murat'ın diğer yanına geçip yatağın kenarına oturdu. Kurtların arasına girdiğinden beri Murat'ın böyle yaralandığını görmemişti. Her zaman arkalarında duran sağlam bir duvar gibiydi. Yıkılmayacağı öyle açıktı ki Ada hiç bu duruma geleceğini düşünmemişti. "Ne yapıyorsun?"

"Şüpheli birini daha teselli edemem. Bırak, işimi yapayım."

"Yardım edebilirim."

"Nasıl?"

"Şifa yeteneğim yok fakat kötü enerjileri toplayabiliyorum. Bu kadar kötüsünü hiç yapmamıştım. Muhtemelen bu, beni senden daha fazla etkiler ama beraber başlarsak destek olurum."

"Şimdilik tek başıma devam edeceğim. İlerleyen aşamada yardım istem gerekebilir."

"Tamam," dedi Ada. Kalp atışlarını hissetmek için Murat'ın bileğini tuttu. Parmak uçlarındaki zayıf his titreşime benziyordu. Bu, Ada'ya kendini kötü hissettirdiği için parmaklarına doğru uzanıp elini tuttu. Murat'ın mücadele ettiğini biliyordu. Samuel'in işini kolaylaştırmak için yatak odasından ayrıldı. Hilary cevap bekleyen bakışlarını üzerine dikerken Ada yavaşça kapıyı çekti. "Ne yaptığını bilen birine benziyor ve Lavina tavsiye ettiğine göre eminim ki bunun altından kalkabilir. Eğer zorlanırsa Samuel'e yardım edeceğim. Bana haber verecek. Lütfen endişelenmeyi bırak."

"Yeterli olmayacak," dedi Hilary. Hunter'i yeniden Ada'ya verdi. "Durumu bir şifacının toparlayamayacağı kadar kötü. Avlanabilecek durumda değil. Onu yaralayan büyücü sadece kolunu yakmadı, içini çürüten bir büyü yaptı. Biliyorum."

"Öyle bir şey olsaydı Felicia fark ederdi. Murat da fark ederdi. Her ne kadar kullanmıyor olsa da büyü gördüğünde tanıyor, Hilary. Aynı durum kendisine büyü yapıldığında da geçerli olur, bundan eminim."

Felicia ve Gavin içeri girdiğinde Hilary hızlı davranarak onların önüne çıktı. "İçeri giremezsiniz," dedi Hilary.

"Hilary."

Hilary elini kaldırarak Felicia'yı susturdu. "Samuel için önemli. Zihnini karıştıracak kimsenin içeri girmesini istemiyor. Sakin olduğunu söyleyebilir misin?" dedi Hilary.

"Felicia," dedi Stone. Koluna dokunarak onu geri doğru çekti. "Bırakalım, herkes en iyi olduğu şeyi yapsın. Samuel'in işine yaramazsın."

"Tek yapacağınız şey beklemek mi?" dedi Deborah.

"Şimdilik," dedi Hilary.

"Bazen yarayı daha net görmek yardımcı olabiliyor. Stone yaralandığında onun içini açmak zorunda kalmıştık," dedi Ada. Hunter'in sakın kalmasını sağlamak için iki yana sallanıp duruyordu. "Gavin bu konuda Samuel'e destek olabilir."

Hilary kuşkuyla baktığında Gavin ellerini havaya kaldırdı. "Sakinim. Samuel'in aklını kurcalamayacağım," dedi.

Hilary parmaklarını dudaklarına bastırarak birkaç saniyeliliğine düşündü. Stone ölümcül bir şekilde yaralandığında onun göğüs kafesini açtıklarını biliyordu. Bu iyileşmesini hızlandırmış, avlanacak kadar kendisine gelmesini sağlamıştı. "Tamam," dedi Hilary.

Gavin, Hilary kararını değiştirmeden hemen önce içeri girip kapıyı kapattı. "Dawson'a haber verdin mi?" dedi Stone, Deborah'a.

"Peratha'yla birlikte merkeze gitti," dedi Deborah. Masaya yaslanarak kollarını bağladı. "Haber vermek için ikisini de aradım ama açmıyorlar."

Hilary balkona çıkarken Felicia da onu takip etti. Deborah başını arkaya doğru eğdiğinde Felicia'nın Hilary'ye sarıldığını gördü. İkisi de en kötü olasılığın gerçekleşeceğini düşünüyor, en iyisini umuyorlardı. Deborah burnunu çekerek gözlerinin altını sildi. Hunter'in ağladığını duyduğunda önüne döndü. Ada çocuğu kaldırarak sessiz durması hakkında konuşmaya başladığında Hunter şaşkın bir hâlde dinlemeye başlamıştı.

"Ökürücü," diye mırıldandı Deborah.

Hunter sakinleştiği sırada Gavin dışarı çıktı. Bir elini bilerek arkasında tutuyordu. Yüzü solgundu ve muhtemelen boynuna sıçramış kanın farkında değildi. Ada'ya bakarak başını salladı. "Samuel'e gerekirse yardımcı olabileceğini söylemişsin," dedi.

"Evet," dedi Ada. "Hemen geliyorum."

"Acele et," dedi Gavin içeri dönmeden önce.

"Ada, bir dakika bekle," dedi Stone. Elini Deborah'ın sırtına koyup onu dışarı doğru yönlendirdi. "Dawson'a ulaşmayı dener misin? Gerekirse takip et," dedi Stone.

"Şimdi mi? Ama..."

"Herkes elindeki en iyisini yapıyor. Senin yapman gereken de bu. Haydi."

Deborah endişeyle içeri bakmasına rağmen Stone'un ısrarına direnmesi zordu. Hiç değilse bir an önce Dawson'a ulaşacağını umarak arabasına doğru ilerlerken telefonla aramaya devam ediyordu.

Stone daireye girip balkona baktıktan sonra Ada'ya yaklaştı. "Murat'a yardım etmenin önemli olduğunu biliyorum ama öğrenmen gereken bir şey var," dedi.

"Ne kadar önemli? İçeri girmem lazım," dedi Ada.

"Hamilesin."

"Hayır, değilim," dedi Ada refleksle.

"Böyle bir konuda yanılmak imkânsız, Ada," dedi Stone kaşlarını kaldırarak. "Öncelikle anne ya da babanın diilendirmesi daha uygundur. Bu yüzden ikinize de bir şey söylemedim. Ama Murat'a yardım edeceksen, iyileştirmesi konusunda Samuel'e destek olacaksan vücuduna toplayacağını kötü enerji bebeğe iyi gelmeyecek."

"Ölümüne sebep olacak," dedi Ada sessizce. Hunter yeniden ağlamaya başladığında Ada irkilerek gözlerini kırıştırdı. Titreyen dudaklarını ıslattı. Nefeslerini toparlamaya çalışırken daha fazla panik olmamaya çalışıyordu. "Ne zamandan beri biliyorsun?" dedi Ada.

"Rayleen'in ölümünden sonra ofisine geldiğimden beri. Ada, kimsenin hayatı boyunca böyle bir karar vermesini istemem. Sadece sonuçlarını düşünmen gerekiyor ve eğer içeri gidersen kimseye bir şey söylemeyeceğim. Dawson'a bile."

Ada başını sallarken titreyerek nefes aldı. Gözlerinden akan yaşlar Hunter'in siyah saçlarına düştü. Ada elinin tersiyle yüzünü sil-di. Samuel'e yardım etmezse Murat'ın başını baskılamayacağını bilmiyordu fakat yardım ederse daha fazla yanı olacaktı ve Ada'nın bunu vermesi gerekiyordu. Hunter'i öpüp Stone'un kollarına bıraktı.

Stone şaşkınlığı için Hunter'i tutsa da bir şey söylemedi. Ada içeri girdikten hemen sonra Felicia ve Hilary de balkondan çıkmıştı. Stone, bebeği Felicia'ya verip ellerini ovuşturdu. "Ada içeri girdi, Samuel'e yardım edecek," dedi Stone, Hilary'e bakarak. Hilary nefesini tutarak gözlerini kapattı.

O sırada Ada aklını önündeki olayda tutmaya çalışıyordu. Yatağın ayak ucunda durmuş, Murat'ın göğsüne bakıyordu. Gavin titiz bir şekilde sar-dığı yarayı açmış, dikişlerini kesmişti. Yarayı biraz daha derinleştirmeleri gerekmişti. Bu da ortalığı biraz dağıtmıştı ve tabii, Murat'ı da. "Pek hoş bir görüntü değil," dedi Ada.

"Aldığı pençe darbesinden zehirlenmiş," dedi Samuel. Ada'nın ilk gö-rüldüğünden çok daha yorgun bir hâli vardı. Ruhlı hâlî karanlık ve Ada'nın yaklaşımdan hoşlanmayacağı kadar hasarlıydı.

"Bir yanlışın var," dedi Ada onun yanına giderken. "Yarayı temizleyip kapatmadan önce Gavin kontrol yap. Değil mi?" dedi Gavin'e bakarak.

"Yaptım," dedi Gavin. Ellerini bir havaya silerken arkası dönük duru-yordu. "Yine de buraya geldiklerinde iyileşme çoktan başlamıştı. Gözden kaçırdığım bir şey varmış belli ki."

Ada onu baştan sona sarsan bir suçluluk hissiyle nefesini tuttu. Murat ölürse mahvolacak onlarca kişiyi düşündü. Murat'ın kalp atışlarının ucunda sadece onun hayatı yoktu. Hilary ve Hunter yarım kalarak devam edecek, Deborah ve Gavin suçlulukla yaşayacak, Felicia ailesinden kalan son kişiyi kaybedecek ve Dawson geçmişteki kararları yüzünden bir arkadaşının daha ondan koparıldığı gerçeğiyle yüzleşecekti.

"Nereden başlayacağın?" dedi Ada.

"İçinde bir yerde yabancı cisim olmalı," dedi Samuel. Yaklaşması için Ada'ya işaret verdi. "Murat'ın kalp atışlarına ve nefesine odaklanacağım. Sa-dece buna konsantre olmam lazım. Sen benim çapam olacaksın. Düşünce-lelerini ve hislerini kontrol altında tutmalısın. Yapabilir misin?"

"Evet," dedi Ada. Daha önce denemediği bir şeydi fakat bir kereliğine karşısındaki insanın zihnine bağlandı mı kopması kolay olmuyordu. Her duyguyu, özellikle kötü olanları yönlendirebiliyordu.

"Başlayabilirsin," dedi Samuel.

Gavin, Samuel'in çantasından çıkardığı malzemelere uzandı. Hepi te-miz ve tek tek paketlenmişti. Belli ki jifacılar söz konusu olduğunda cer-rahi müdahalede bulunmak pek de ıra dışı değildi. Yarayı biraz daha ge-nişlettiği sırada Samuel, Ada'nın eline uzandı.

Ada yumruk hâlindeki elini açarak parmaklarını Samuel'in avucunun içine bıraktı. Eli sıcak olmasına rağmen aralarındaki enerji Ada'yı üperr-mişt. Gözlerini kapatarak dudaklarını aralayan Samuel bir an duraksadı. Bakışlarını Ada'ya çevirirken elini çekmeyi denedi.

Ada daha sıkı tutarken başını iki yana salladı. "Devam et," dedi.

Samuel burnundan soluyarak önüne döndü. Gavin parmaklarını yara-nın içine sokarken Ada gözlerini kapattı. Mide bulantısı boğazına doğru ırmanırken boştaki eliyle yatağın kenarına tutundu. Samuel'in zihni, his-settiği en karmaşık düşünce ağlarından birine sahipti. İyileştirdiği her kurt-tan bir hasar zihnini parçalamıştı. Her bir parça hâlâ yerinde olmasına rağ-men dağınık ve bir daha asla toparlanmayacak kadar bozuktı.

"Derindesin," dedi Samuel.

"Sanmıyorum," dedi Gavin. Parmaklarını biraz daha içeri soktu.

"Sana söylemiyorum," dedi Samuel. Murat'ın omzuna dokunurken göz ucuyla Ada'ya baktı. "Bu konuda pratik yapmış gibisin. Daha önceden bi-rini iyileştirdin mi?"

"Çok değil. Birkaç kez," dedi Ada. Nefesi boğazına yapışarak onu ha-vasız bıraktığında öksürdü. İçindeki havanın katılaşarak vücuduna baskı yaptığını hissediyordu.

"Buldum," dedi Gavin. Dışarıda olan elini uzatarak neşterlerin yanında duran cımbızı aldı. Kalbine saplanmış, neredeyse tamamı içeri girmişti. Her kalp atışında biraz daha yol alıyordu. Pençeden ufak bir parçaydı. Ne-redeyse bir iğne büyüklüğünde ve üç santimden daha kısaydı. "Yakalay-a-mıyorum," dedi Gavin mırıldanarak. "Kendi başına hareket ediyor gibi."

"Böyle bir şey mümkün mü?" dedi Ada.

"Şimdiye kadar sorsan *hayır* derdim."

"Kalp atışları hareket etmesini sağlıyor. Doğru bir noktaya, ölümcül ol-ması için bırakılmış bir parça," dedi Samuel. "Bulması kolay değildir. Ö-lümü de öyle."

"Yapamıyorum," dedi Gavin. "Gittide daha kötü oluyor."

Ada temiz neşterlerden birini alarak Gavin'e uzadı. "Kalbine kesik ata-bilirsin. Parçayı yakalayabileceğin kadar kesen yeter."

"Bunu yapabilmesi için sadece benim yeteneğim Murat'ı hayata tut-maz," dedi Samuel.

"Burada olmamanın bir sebebi var," dedi Ada. "İkimiz birlikte Murat'ı dengele tutarız ve Gavin de yardım etmek isterse hızlıca halleder."

"İşaret verin," dedi Gavin.

Ada derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Samuel, Gavin'i başlatması için yönlendirirken Ada'nın odaklandığı tek şey etrafındaki duygulardı. Murat'ın hisleri kalp atışları kadar zayıftı. Karanlık ve Ada'nın derinliklerine girmek istemediği kadar cansızdı. Aul amacını kendine hatırlatıp Samuel'i hissetmeye çalıştı. Sadece Murat'ın aldıklarını değil, içinde barınan tüm kötü enerjiyi kendine çağırırdı.

"Yakalamak üzereyim," dedi Gavin. "Çok kan var. Bana birkaç dakika kazandırsanız yeterli."

"Acele etmelisin," dedi Samuel. Hafifçe öne eğilerek Gavin'e Ada'yı işaret etti. "Dayanamayacak."

"Ne?" dedi Gavin birden başını kaldırarak.

"Sadece acele et."

Gavin istemsizce dudaklarını ısıttığında kan tadı aldı. Ada'ya baktı fakat Samuel'in ne kastettiğini anlayamıyordu. Şifa yeteneğini kullanmasının Ada için tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen burada asıl yaptığı'nın Samuel'e destek vermek olduğunu sanmıştı. Daha ciddi bir şey değil.

"İyi misin, Mahfer?" dedi Gavin işine dönerken.

"Seni duyamaz. Hızlı ol," dedi Samuel. Ada öksürmeye başladığında Samuel koluyla ona destek verip yatağın kenarına oturmasını sağladı. Soğumaya başlayan tenini hissetmesine rağmen bağlantıyı koparma riskine giremedi. Eğer şimdi Murat'ın duygularından kopar ya da Ada'nın desteğini sonlandırırsa her şeyi kaybederdi.

"Aldım," dedi Gavin. Cımbız kenara atıp temiz havlulardan birine uzandı. Murat'ın iyileşmesini hızlandırın diye yarasını kapatmak için diğer malzemeleri yakınına çekti.

"Birkaç dakika daha dayan," dedi Samuel, Ada'ya. Başparmağıyla Ada'nın burnundan sızan kanı sildi. Samuel dengesini kaybettiğinde bir dizinin üstüne düştü. Murat'tan ona doğru süzülen her şey, kütünün en yapışkan hâline dönüşmüştü. Ada'nın desteğine rağmen Samuel daha önce bu kadar berbat durumda olan çok az kişiyi iyileştirmişti.

"Yine mi sen?" dedi Murat.

"Biraz önce ellerim içindeydi. Daha kibar konuş," dedi Gavin. Yarayı dikerken Murat'a bakarak güldü. "Merak etme, bunu unutmana asla izin vermem."

"Öldürün beni," dedi Murat başını diğer tarafa çevirirken. Gözleri, görebileceği kadar aralıktı. Sesi kısıp çıkıyor, güçlkle nefes alabiliyordu. Samuel'i, sonra da Ada'yı gördü. Elini uzatmaya çalışsa da hareket edemedi. "Ne yapıyor?" dedi Murat.

"Elinden ne geliyorsa," dedi Gavin. Yarayı dikmeyi bitirdikten sonra havluyu göğsünde kaydırdı. Biçimsiz ve çirkin bir yaraydı fakat birkaç dakikalığına dayanması yeterliydi. Murat dönüşebilecek kadar kendini toparladığında dikişler de kaybolacaktı.

Murat gözlerini kırpıttığında gözlerinden akan yaşlar yakaklarına doğru kayd. "Bırakabilirsiniz," dedi Samuel'e.

"Dönüşebilecek misin?" dedi Samuel. Konuşurken ağzından süzülen kan çenesine kayıp yere damladı.

"Bırak, dedim."

"Tamam, bırak," dedi Gavin.

Samuel başını sallasa da bağlantıyı koparana kadar birkaç saniye daha bekledi. Kendini geri bırakıp sırtını duvara yasladığında nefes nefeseydi. Murat ağız içerisinde olsa da yan döndü ve tüm acısına rağmen dönüşüm geçirmeyi başarıp dışarı koştu.

Gavin yatağın etrafından dolaşırken av boyunca gözcü olmak için Hilary ve Felicia'nın da Murat'ın peşinden gittiğini gördü. "Mahfer?" dedi Gavin. Ada'nın önüne geçip dizlerinin üstüne eğildi. Ada gözlerini aralayıp başını eğdiğinde Gavin tereddüt de olsa uzanıp bileğini tuttu. "İyi misin?"

"Murat?" dedi Ada.

"Avlanmaya gitti." Gavin tişörtünü parmaklarına kadar çekip Ada'nın yüzündeki kanları sildi. "Seni odana götüreyim. Haydi."

"Gavin-" Ada sesi titredığında susup dudaklarını birbirine bastırdı. "Dawson nerede?"

"Ali'yi görmek için merkeze gitti. Bana sen söyledin."

"Evet," dedi Ada. Burnunu çekerek elini çevirdi. Gavin'in elini sıkıca tuttu. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. İçinde büyüyen panik ve korkuyu bastırmaya çalışırken boğulduğunu hissediyordu.

"Gavin, şifacıya yardım et," dedi Stone içeri girdiğinde. Gavin mecbur kaldığı için geri çekilirken Ada'nın elini zorla bıraktı. Stone eğilip Ada'nın beline dokundu. "Yürüyebilir misin?" dedi. Ada başını sallarken Stone'un kolundan destek alarak kalktı.

Koridora çıktıklarında Ada, Stone'u durdurarak ondan ayrıldı. "Ben devam edebilirim," dedi.

"Üzgünüm," dedi Stone. Ada'yı bırakmadan önce eğilip başından öptü. "Söz verdiğim gibi kimseye söylemeyeceğim. Konuşmak istersen buradayım."

Ada oradan ayrılarak daireesine gitene kadar durmadı. Kapıyı kapatıp kilitlerken Jasmine onun hâlini görse de bir şey söyleyemedi. Ada duvara tutunarak yatak odasına doğru yürürken, "Kimseyi içeri alma," dedi. Yatak odasına girdiğinde ayağıyla kapıyı itip kendini yatağa bıraktı.

21

Stone dairesine girdiğinde Finn'i buraya getirdiğinin tamamen aklından çıktığını fark etti. Dawson arkadaşlarının tehlikede olduğunu anladığında Finn'in de hedef alınabileceğini düşünmüşlerdi. Stone onu Amerika sınırında, ormanın içindeki bir kulübede bulmuştu. Hayati bir konu olduğu için Aleut'a gitmeleri gerektiğini söylediğinde Finn tereddüt etmemişti. Tehlikede olan hayatın, kendisinininki olduğunu ve koruma amaçlı Aleut'a kapatılacağını bilse asla Stone'u takip etmezdi.

"Yapmam gereken şeyler var. Beni odaya kilitlemen hiç akıllıca değil," dedi Finn.

"Dünyayı kurtarmaya birkaç gün ara verebilirsin," dedi Stone. Gözlerini ovuşturarak koltuğun kenarına oturdu.

"Ne olduğunu anlatmıyorsun bile. Babamla mı ilgili?"

"Kısmen." Stone derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. "Dawson'ın peşinde olan birileri var. Rayleen öldü, Murat ve Deborah'a saldırdılar. Bunların hepsi birkaç saat içerisinde gerçekleşti. O yüzden biraz tedbirli davranmanın kimseye zararı dokunmaz."

"Şimdiye kadar tek başıma hayatta kaldım. Kendimi nasıl savunmam gerektiğini biliyorum. Yaralı, yaşlı bir hayvanmışım gibi beni güvenli bir yere kilitleyemezsiniz."

"Kimse senin gücünü sorgulamıyor ve kilit altında da değilsin. Aleut sınırları içerisinde dolaşman serbest," dedi Stone. Finn bu söylediğine gülüp başını iki yana salladı. Stone onu nasıl ikna edebileceğinden emin değildi. Amacı, zayıf hissetmesine sebep olmuştu. "Aleut'ta vakit geçirmek senin için neden bu kadar zor?"

"Buraya ait değilim. Bir zamanlar insan olduğum için yeterince kurt değilmişim gibi davranıyorsunuz. İnsanların arasında kendim gibi kurtlar buldum, onlarla yaşamak daha kolay. Daha anlayışlılar. Buradaki herkes fazla asil," dedi Finn. Elini saçlarının üstünde kaydırarak kapıyı gösterdi. "Gidip kardeşlerimi görebilir miyim?"

"Elbette," dedi Stone. Finn kapıya doğru yürümeye başladığında Stone çıkmadan hemen önce elini kaldırarak onu durdurdu. "Buradakiler asil değil. Bölgesine işlemekle meşgul çocuklardan ibaret. Ama çoğu iyi ve kabulenicidir. Bir şans vermeni isterim."

"Senin gibi bir Tarafsız bunu yapıyorsa ben de denerim tabii. İzinle," dedi Finn. Onun elini iterek dışarı çıktı.

Stone, Finn'in gidişini izlerken iç geçirdi. "Dawson dönüştürürken sadece kurt genini değil, ailemize bağlı karakteri de aktarmış. Ne şans ama!" dedi Stone.

Finn dairenin önüne geldiğinde duvara yaslanarak kapıya vurdu. Jasmine'in kapıyı açması dakikalar sürmüştü ve muhtemelen açmasının tek sebebi Finn'in oradan ayrılmamasıydı. Finn başını eğerek içeriye görmeye çalıştı. "Özel toplantı falan mı var? Bu gizliliğin sebebi ne?" dedi.

"İçeri girmek yasak. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hiçbir şekilde yardımcı olamaman dışında bir şey yok," dedi Finn. Aleut'taki karışıklığı düşününce böyle bir tedbir almaları güzeldi fakat nedense bunun çocuklarla alakalı olmadığını anlayabiliyordu. Girişte dururken yatak odasından gelen nefes seslerini duyabiliyordu. "Herkes iyi mi?"

Jasmine bir elini duvara yaslayarak Finn'in içeri girmemesi için tedbir aldı. "Ada yatak odasında dinleniyor. Son birkaç gün onlar için zor geçti," dedi Jasmine.

"Senin için de öyle görünüyor. Lyon'u bana ver. Hiç değilse birini banyodan alayım," dedi Finn. Jasmine ona bakmaya devam edince Finn elini salladı. "İçeri girmek yasak," dedin; çıkmak değil. Kardeşlerimle vakit geçirmek için senden izin beklemiyorum."

"Dışarı çıkaracaksın kar yemek isteyecektir. Buna izin verme."

"Benim en sevdiğim tatlıdır," diye mırıldandı Finn. Jasmine dışarı çıkana kadar orada bekledi. Aleut'ta vakit geçirmeye mecbursa bunu en iyi yolla yapabiliirdi. Lyon aralık kapıdan koşturarak çıktığında Finn'e çarpıp da durmadan devam etti.

"Yakalayacak mısın?" dedi Jasmine.

"Bir bakıcı için fazla karamsarsın," dedi Finn. Lyon'un peşinden giderken yolda çıkarıp attığı montunu aldı. Merdivenden inerken eğilip elini tuttu. "Aslında kaçarsak kimse fark etmeyecek gibi ama Dawson'ı endişelendirmek istemeyiz sanırım."

"Kar isteriz," dedi Lyon.

"Otoriteye karşı geliyorsun demek." Finn, Lyon'a montunu giydirip fermuarını çekti. Saçlarını düzeltirken Lyon yerinde durmadan onu geçmeye çalışıyordu. "Öncelikle anlaşalım. Sadece yarım saatliğine dışarıdayız, sonra sıra Lenora'ya gelecek. Hepinizle aynı anda baş edemem," dedi

Finn, Lyon onu dinlemekten ziyade elinden kurtulup bir an önce bahçeye çıkmak istiyordu.

Karların temizlendiği yola çıktıkları sırada Dawson da arabadan iniyordu. Finn bahçede yabancılar gördüğü için Lyon'u kucağına aldı. Aleut'ta tanımadığı kişiler, hâlâ tanındıklarından daha fuzlaydı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Dawson.

"Koruma programına alındığımı bilmiyordum. Kandırdım," dedi Finn. Lyon aşağıya atlamaya çalışırken onu düzgün tutmak için uğraşıyordu.

"Sadece birkaç gün süreceğini umuyorum."

Ormanın içinden yürüyerek çıkan Murat'ı gördüğünde Finn'in omzuna dokunarak yanından ayırdı. Hemen arkasından gelen Peratha ve Ali de sessizce konuşmaya devam ediyordu. Dawson konuşmanın büyük kısmını Peratha'ya bırakmıştı. Ali bulduklarını anlatmaya başladığı sırada ise Deborah, onlara ulaşarak Murat'ın körüleştiğini fakat şifacının yardımcı olduğunu söylemişti. Bu yüzden yeniden Aleut'a dönmüşlerdi.

"Toparlanmışsın," dedi Dawson.

"Evet," dedi Murat. Etrafını saran pelerini düzeltirken yürümeye devam ediyor, bir yandan da kuşkuyla Dawson'a bakıyordu. "Yardım etmesini ben istemedim," dedi.

"Kimin?"

Murat'ın peşinden çıkmış olan Hilary saçlarını düzelterek toparlarken ileriye gösterdi. "Samuel neden Lanston'la konuşuyor?" dedi.

"Hayır," dedi Dawson. Aleut liderlerinin ne büyücülerle ne de şifacılarla iyi bir geçmişi vardı. Onlara doğru yürürken Samuel yere bırakmış olduğu çantasını alıp omzuna asıyordu. "Her şey yolunda mı?" dedi Dawson.

"Neden olmasın?" dedi Lanston. "Samuel'e yaptıkları için teşekkür ediyordum. Ada'nın da yardım ettiğini duydum. Bunu bıraktığını sanmıştım."

"Özür dilerim," dedi Samuel, Dawson bir şey söylemeden önce. "Bilmiyordum. Yoksa yardım etmesine izin vermezdim."

Dawson dişlerini sıkarak yukarı doğru baktı. Dairelerinin balkonu ıssız, yatak odasının kapısı kapalıydı. Samuel konuşmaya devam ettiği sırada Dawson oradan uzaklaşıyordu. Bir dakika içerisinde bahçeden dairesinin önüne gelmişti. Kapının kilirli olduğunu fark etti. Jasmine açana kadar ne-redeyse kırılmasına sebep olacaktı.

Yatak odasına girdiğinde bir an için orada duraksadı. Ada yatağın ortasına uzanmış, yana dönüp çocuk gibi kıvrılmıştı. Dawson uyuduğunu düşünerek yanına gitti. Sıkıca tutunduğu battaniyeyi yüzünün yarısına kadar çekmiş, göderini kapatmıştı. Dawson üşüdüğünden endişe ederek tenine dokunduğunda normal sıcaklıkta olduğunu ve uyumadığını fark etti. Eğilip başından öperken saçlarını okşadı.

"Neden benimle konuşmak yerine uyuyor gibi davrandığını bilmiyorum ama umarım iyisindir," dedi Dawson sessizce. Onu bir kez daha öperken gözlerini açmasını bekledi. Aurasının yalan söylemek istediği zamanlarda büründüğü o hissiz renkte olduğuna görmek, Dawson'i her şeyden çok rahatsız etmişti. Dawson, Ada'ya aura kontrolünü öğrettiğinden beri her zaman başkaları için kullanmıştı. İlk defa Dawson'dan saklanıyordu.

Orada durup gözlerini açana kadar beklemek istiyor olmasına rağmen bunun bir şeyleri çözmek yerine daha fazla karıştıracığına emindi. Elini omzuna koyup sırtına doğru kaydırdı. Daha önce yaptığı iyileştirme nöbetlerinde nasıl erkilendiğini hatırlıyordu. Zamanla düzeliş eski hâline dönmüştü fakat illedikçe aynı sonuçları almayacaktı. Her iyileştirme sonucunda acıya biraz daha bağımlı hâle gelecek, en sonunda ise bundan vazgeçemeyecekti.

Dawson gözlerini ovuşturarak yataktan uzaklaştı. Dışarı çıkıp kapıyı çektiğinde Ada gözlerini aralayarak sırtüstü döndü. Boğazındaki ağrıyı yutkunarak geçirmeye çalıştı. Tüm vücudunda onu sensimleten ve güçten düşüren bir ağrı vardı. Midesi bulandığında yeniden yan dönüp örtüyü başının üzerine kadar çekti. Karanlık ve sessizliğe rağmen aklındaki düşünceler yüzünden yeterince yalnız değildi.

Dawson ofisine girdiğinde Ali'nin burada olduğunu tamamen unuttuğunu fark etti. Yanında getirdiği bilgisayarla birlikte masanın başına oturmuştu. Dawson, Aleut'a doğru geldikleri sırada Ali'ye ofisinde çalışabileceğini söylemişti. Şimdi ise tek isteği, bir an önce buradan gitmesiydi.

"Her şey yolunda mı?" dedi Ali. Bilgisayarın yanında duran deftere not alırken kısaca Dawson'a bakmıştı.

"Anlatmaya devam et. Nerede kalmıştık?"

Ali kalemi parmaklarının arasında çevirirken arkasına yaslandı. "İlk önce ben sordum. Şu anda Rayleen'in ölümü haricinde öncelik verebileceğin tek bir konu olabilir ve ben bir cevap istiyorum."

"Beni dinle," dedi Dawson. Aralarında güvenli bir mesafe bırakmak için daha fazla ilerlemedi. Masanın diğer ucunda durup ellerini sandalyenin üzerine yasladı. "Karıma takıntılı olman yeterince sinir bozucu ve sırf bu yüzden bile seni öldürmeye hakkım var. Bunun yerine dürüst, sadık ve onurlu bir adam olduğun gerçeğine odaklanmaya çalışıyorum. Beni zorlama."

"Karına takıntılı değilim," dedi Ali. Bilgisayara dönerken not almaya devam etti. "Sadece aşamadığım bazı duygularım var. Ne kadar boktan bir durum olduğumu bilmiyorsunuz. Sence ben evli ve bir zamanlar kardeşime âşk bir kadın hakkında bunları hissetmekten memnun muyum?"

"İnan bana, Ali konuşmak istediğim son şey Ada'ya hissettiklerin. O yüzden ikinize dönelim, olur mu?" dedi Dawson. Kapı birden açıldığında Dawson küfrederek arkasına baktı. "Ne var?" dedi.

"Çocuklarının deli bakkısı beni içeri almıyor," dedi Gavin.

"Küsel algılama. Ada kimsenin girmemesini emretmiş. Benim bile içeri girebilmemin tek sebebi orada yaşıyor olmam," dedi Dawson. Ali'nin yanına giderek onun not defterini önüne çekti. Sabırlı olmak için kendine zaman tanırken not defterini Ali'ye doğru itti. "Bu İngilizce değil ya da anlayabileceğim herhangi bir dilde."

"Eğer sorsaydın söylerdim," dedi Ali.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi Gavin.

Dawson balkonu izaret etti. Önüne dönerek Ali'ye baktı. "Deborah ve Murat'la görüşüp onlara saldıranlarla alakalı portre oluşturmaya çalışacağım. Sahip olduğun sistemde bunu aratabilir misin?" dedi Dawson.

"Resim yeteneğin iyiye elbette," dedi Ali arkasına yaslanırken. "Gerçeğe yakın çizebilir misin? Veri tabanındaki fotoğraflar o kadar net değil. Bu yüzden sen çiziminde mümkün olduğunca ayrıntı yakalamalısın."

"Elimden geleni yaparım," dedi Dawson.

"Hangi yolda saldırıya uğradıklarını söylersen trafik kameralarına ulaşmaya çalışırım. Kanada polisi olan birkaç arkadaşım var. Yardımcı olabilirler," dedi Ali. Dawson yanagını kaşırken Gavin'in cama vurarak onu çağırmasıyla iç geçirdi. Ali omzunun üzerinden arkasına baktı. Gavin öylesine sabırsız görünüyordu ki büyük ihtimalle farkına varmadan camı kıracaktı. "Sen, Deborah ve Murat'la konuşup robot resim oluştur, ben de üzerinde çalışabileceğin sağlam bir ipucu yakalayayım. Uygun mu?"

"Oldukça," dedi Dawson. Gavin'i daha fazla bekletmemek için balkona çıktı. Onun konuşmasına izin vermeden başını salladı. "Ada istemediği sürece daireye girmeni sağlayamam. Jamine bir tek Ada'dan emir alıyor, beni dinlemiyor," dedi Dawson.

"Ne oldu?" dedi Gavin.

"Bilmiyorum," Dawson kollarını bağlarken balkon demirlerine yaslandı. Ada'nın yanından çıktıktan hemen sonra Samuel'i bulmak için ayağına inmişti fakat şifacı çoktan kayıplara karışmıştı. Murat'tan topladığı acı, onu birkaç saat sersem bırakacak, sonrasında da sarhoş edecekti. Sadece Dawson değil, hiç kimsenin ona ulaşabileceğini sanıyordu. "Ben orada yokken hem Murat'a hem de Ada'ya dikkat etmek senin görevindi. Nasıl olur da berbat edersin?" dedi Dawson.

"Kannın herhangi bir şekilde uyanları dinlediğini gördün mü? Murat neredeyse ölmek üzereydi. Samuel sadece yardım edeceğini söyledi, bu hâle gelmemesi gerekiyordu."

"Öyle gerekiyordu," dedi Dawson. Yaslandığı yerden doğrularak Gavin'e döndü. "Peki, neden karımı benimle konuşmak yerine uyuyor numarası yapmayı tercih ediyor? Neden ruh hâlini anlamamı bile istemeden aurasını kontrol altında tutuyor? Ada konusunda en çok güvendiğim kişi sensin, Gavin ama orada bir şey olmuş ve sen bunun farkında değilsin. Bu normal bir iyileştirme değildi. Ada'nın gücünün özü, şifa yeteneğinden oluşmuyor. Bunu biliyorsun."

Gavin başının arkasını kaşırken olanları gözden geçirdi. Ada, Murat'ın yanına girene kadar her şey yolundaydı. En azından Murat haricindeki diğer herkes için. "Onunla konuşabilirsem..."

"Yatak odasından çıkmıyor ve sen de oraya girmiyorsun."

"Stone'la konuş," dedi Gavin. O an yaşadıkları tam net değildi. Murat'ın öleceğini düşünmemek için öylesine çabalamıştı ki etrafında olanlara pek de dikkat etmemişti. "Samuel, Ada'yı içeri çağırmanı istediğinde Stone bir dakikalığına omunla yalnız kaldı. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama içeri girdiğinde Ada farklıydı. Gerildiğini düşündüm. Çünkü Murat'ın göğsü açıktı ve kolay bir iyileştirme olmadı. Daha fazlasından şüphelenmedim. Öür dilerim."

"Stone ne olduğunu bilseydi bana söylerdi," dedi Dawson ama sesi pek emin çıkmıyordu.

"Baban olduğunu söylemesi bile iki asır sürdü. Neye dayanarak dürüst davranacağını sanıyorsun?"

"Hatırlatığın için sağ ol," Dawson başını eğerek içeri göz attı. Ali bilgisayarına doğru eğilmiş, parmaklarını çalıştırıyordu. Klavyenin üzerinde gezinen parmakları bilgisayarın beyni kadar hızlıydı. "Burada Ali'yle kal. Gidip Stone'u bulacağım. Telefonumu ver," dedi elini uzatarak.

"Neden bende olduğunu düşündün?"

"Tümevarımın ne demek olduğunu biliyor musun?" dedi Dawson. Gavin arka cebinden çıkardığı telefonu avucuna bıraktı. "Teşekkürler," dedi Dawson.

"Ben Murat'la ilgilenirken Deborah aramış sadece. Şu sıralar pek popüler değilsin sanırım. Telgraf kullanırken bile daha fazla mesajın oluyordu."

Dawson telefonu cebinin cebine atarken dışarı çıktı. Stone'u bulmak için daireesine doğru yürürken telefonundan arama yaparak kulağına götürdü. Peratha telefonu açtığında Dawson adımlarını yavaşlattı. "Ne hissediyorsun?" dedi Dawson.

"Hangi konuda?" dedi Peratha.

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey, her şey. Ne hissediyorsun?"

Peratha'nın ne olduğunu anlaması fazla uzun sürmemişti. Dawson'ın öylesine sohbet etmek gibi alışkanlıkları yoktu ve hislerini öğrenmek için

konuşmaya gönüllü olması ise mümkün değildi. "Ada'ya bir şey mi oldu?" dedi Peratha.

"Murat'ı iyileştirmek için şifacıya yardım etmiş."

"Bu..." Peratha duraksayarak iç geçirdi. "Bunu anlayamıyorum. Ada'yı hissetmeye çalıştığımda sadece boşluk var. Beni engellemiş."

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Dawson. Aramayı sonlandırarak telefonu cebine soktu. Stone'un dairesinin önüne geldiğinde Felicia'yla birlikte yaşadıklarını kendine hatırlatarak kapıya vurdu. Homurtuya benzer bir ses duyduğunda bunu doğru yorumlamış olduğunu umarak içeri girdi. "Bir yere mi gidiyorsun?" dedi Dawson.

Stone dindeki katlanmış kıyafetleri dikkatli bir şekilde çantaya yerleştirirken başını onaylayarak salladı. "Birkaç günlüğüne. Bir sorun mu var?" dedi Stone.

"Sadece sorun olduğunda mı yanına geliyorum yoksa bir sorun olduğunu bildiğin için mi direkt böyle söyledin?"

"Sorun olduğunu biliyorum ve hayır, sana ne olduğunu söylemeyeceğim."

"Ada'nın neden kendini yatak odasına kapattığını biliyorsun ve öyle kalmasına izin mi vereceksin?"

Stone masanın üzerinden aldığı ufak bir çantanın fermuarını çekti. "Kadına biraz zaman ver. Seninle konuşup ne olduğunu anlatacaktır. Bazı şeyleri bilmemek sinir bozucudur, yardım edememek de öyle. Ama bazen yapabileceğin tek şey beklemektir."

"Doğru. Şimdi hiçbir şey yapamam ama siz oradaydınız, siz yapabiliydiniz."

"Ada, Murat'ı iyileştirmeyi seçti. Bir seçim yaptı. Sen dâhil, kimse bu hakkını elinden alamazdı." Stone yatağın üzerinden aldığı son kıyafetleri de çantaya yerleştirdikten sonra neredeyse hazırda. "Kafa karışıklığını gidermek isterdim, Dawson ama bu benim sırrım değil. Ada'ya bunun hakkında konuşmayacağıma söz verdim ve karşımdaki oğlum olsa bile sözümü bozmam."

Dawson yüzünü ovuşturarak başını eğdi. Yardım edebilecek tek kişi ona arkasını dönüyordu ve sahiden beklemek dışında yapabileceği ne vardı ki? Yine de bunun beklemekle çözülebilecek bir şey olduğuna inanmıyordu. Stone omzuna dokunduğunda Dawson ellerini indirdi. Nefesini bırakarak başını iki yana salladı. "Onun bu hâlde olmasına dayanamıyorum. Bana bakmadı bile. Bağırarak odadan kovmasını tercih ederdim," dedi Dawson.

"Her şey çok yeni. Biraz çalış, kendini toparla. Bu şekilde Ada'nın etrafında olman ikinize de iyi gelmez."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Döndüğümde anlatırım. İtiraz etmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Tek istediğim, neler olduğunu anlamak. Kendini bir anlığına benim yerine koy. Felicia'nın sorununu çözmek için her şeyden ve herkesten yardım almaya hazırdın. Felicia'nın kâhin gücü yüzünden bu hâlde olduğunu bilmediğin için ortada çözen gereken bir sorun var zannettin. Gerçekten böyle olsaydı ve sorun devam etseydi neleri göze alabilirdin?"

"Her şeyi," dedi Stone dürüstçe. "Ama güvendiğim biri, sen, bana beklemem gerektiğini ve zamanı geldiğinde Felicia'nın bana açılacağını söyledin bu bana yeterdi. Neden sana yetmiyordu?"

"Haklısın. Haklısın, endişelenmemek elimde değil."

"Dediğim gibi biraz çalış. Ada'ya ihtiyacı olan mesafeyi ver. Konuşmak için senden başka kimseye ihtiyacı olmayacak ama zamanı geldiğinde. İyileşti olduğundan daha zor bir hâle getirme."

Dawson babasının tavsiyesine uymaya karar verdi. Öylece durup saate bakmaktan çok daha iyisini yapmalıydı. Hem zamanın geçmesi hem de aklındaki sorulardan birkaçını azaltmak için. Murat'ın dairesine giderken Deborah'a da gelmesi için mesaj attı. Onlara saldıranlardan hiç değilse birinin robot resmini oluşturabilmeyi umuyordu.

22

Caiden, Laura'nın odasına girdiğinde girişte duraksadı. Nöbet sırası Braxton'da olmasına rağmen Laura'nın ne durumda olduğunu merak etmişti. Aralarında bazen birbirlerini yaralamaya kadar götüren bir rekabet vardı ve içlerinden ilk dönüşüm geçirenin Laura olması, Caiden'in hoşuna gitmemişti. Buna rağmen bir an önce dönüşümünü tamamlayıp acıdan kurtulmasını umuyordu.

İçeriyi sömününün ışığı aydınlatırken Laura bir koltuğa kıvrılmış, üzerindeki battaniyeye sarılmıştı. Braxton'ın nerede olduğunu görmek için ilerlediğinde balkonda oturduğunu fark etti. Dizine yaslanmış olduğu kitabı okurken içtiği sigara, her nefes çekişinde yüzünü aydınlatıyordu. Perdeler açık olduğundan Braxton onun baktığını fark ederek doğruldu. Dumanı üfle-yip sigarayı söndürdükten sonra içeri girdi.

"Saat geldi mi?" dedi Braxton.

"Hayır ama uykum yok. Yer değiştirelim," dedi Caiden. Elini koltuğun kenarına yaslarken konuşup konuşmamakta kararsız kaldı. Caiden gruplarındaki tek Azü'yüdü. Buna rağmen ne ailesinde ne de Aleut'ta eğitim aldığı süre boyunca bunu bir üstünlük olarak görmüştü. Daha çok yük gibiydi. "Sigaranı balkonda içmemelisin. Yakalanabilirsin," dedi Caiden. Yapabileceği en ıyşal giriş buydu.

"Rahat ol. Sadece biraz sıkıldım," dedi Braxton. Kapattığı kitabı dikkatli bir şekilde rafa yerleştirirken Caiden'a baktı. "Kimseye söylemezsin, değil mi?"

"Ada, seni ormanda koşuya çıkardığında, iki tur arkada kaldığında sen kendi kendine söylemiş olacaksın."

"Kadının kâbuslarına girmesi normal mi?" dedi Braxton.

"Normal mi, bilmem ama Ada'yla alakalı kâbus gören tek kişi değilsin," dedi Caiden. Koltuğun etrafından dolayarak dizlerinin üstüne eğildi. Laura'nın yüzü daha da soluk bir hâl almış, çilleri belirginleşmişti. Parmaklarının dışıyla alnına dokundu.

"Gidip Abby ve Eva'yı kontrol edeyim. Sabah geri gelirim," dedi Braxton. Ayakkabılarını giydikten sonra Laura'yı başından öperek daireden ayrıldı.

Dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini aralayan Laura, Caiden'a baktı. "İddiaya kazandığım için hâlâ kötü hissediyor musun?" dedi Laura. "Senin benden daha kötü hissettiğine eminim. Ne durumda?"

"Bir avuç cam yutmuş gibiyim. İçten içe beni parçalıyorlar ve benim tek yapabildiğim şey beklemek. Çok acıyor. Yapabileceğimden emin değilim," derken gözyaşları aktı. Bir elini yüzüne kapatarak battaniyeyi başının üstüne doğru çekti.

"Laura, lütfen," dedi Caiden. Battaniyeyi tutarak indirmesi için zorladı. Kolunu tutarak kalkmasını sağladıktan sonra yanına oturdu. Laura üyüerek battaniyesine daha fazla sarılırken Caiden'in, onu kollarının arasına almasıyla rahatladı. Caiden, Laura'nın koyu renk saçlarını sırtına doğru bıraktı. "Beşimizin içinden ilk dönüşenin sen olmasının bir sebebi var. Kaskanacağım kadar güçlü ve dayanıklısın."

"Bir Azü'den duyulması zor kelimeler," dedi Laura.

Caiden ateşi izlerken çenesini Laura'nın başının üstüne yasladı. "Henüz dönüşemedim. Gerçek bir Azü sayılmam," dedi Caiden. "Isındın mı?" "Sayılır."

Caiden yüzüne doğru düşen saçları çekerken eğilip eline dokundu. Parmakları hâlâ soğuktu. Caiden battaniyeyi düzelterek Laura'nın elini avucunun içine aldı. "Biraz uyumaya çalış. Kendini daha iyi hissedeceksin," dedi Caiden.

Laura gözlerini kapatırken Caiden'in ona sarıldığını hissederek rahatladı. Dönüşümünü tamamladıktan sonra bir daha bu acıyı çekmemeyi umuyordu. Ailesi ve sonrasında buraya geldiği zaman eğitimcileri, ona dönüşüm süreçlerinden bahsetmiş olmasına rağmen Laura, bunu asla tahmin edemezdi. Bir kurt olmanın, kurda dönüşmenin kolay olacağını düşünmemişti. Fakat bu kadar zorlanmayı da beklemiyordu.

"Dönüşüm için neden sabırsızlandığımı hatırlamıyorum," dedi Laura. "Bu berbat bir şey."

"Hayır, bu gerekli bir şey."

"Söylediklerini dönüşüm geçireceğin zaman sana hatırlatacağım."

"Anlaştık. Şimdi biraz uyur musun?"

Laura üzerindeki örtüyü biraz daha çekip tüm vücudunda hissettiği sıcaklıkla uykuya daldı. Caiden'in söylediği gibi uyandığında her şeyin dalı iyi olmasını umuyordu.

Dawson, Stone'un aramasını cevaplarırken oturduğu koltukta arka yaslandı. Birkaç saat önce Stone'a yaptığı çizimi göndermişti. Aynı zaman Ruis'le konuşması için Lanston'a da bir kopyasını vermişti. İkisinden bir

Murat ve Deborah'a saldıranların kim olduğunu tespit edebilmesini umuyordu. Belki henüz Rayleen'in ölümüyle direkt bağlantı kurulamamıştı fakat Dawson, bir şekilde bunu da çözeceğini düşünüyordu.

"Murat'ı yaralayan kişi bu muymuş?" dedi Stone.

"Evet," dedi Dawson. Yorgun gözlerini ovuşturup masa başında çalışırken Ali'ye baktı. Buraya geldiğinden beri birkaç dakika haricinde yerinden kalkmamıştı. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Einar'ın sadık askerlerinden biri. Altının da öldürüldüğünü sanıyorum," dedi Stone.

"Onları duymuştum fakat babana bu kadar sadıksa onun ölümüne sebep olan kişiler için nasıl çalışıyor?"

"Yaşadığını bile bilmiyordum. Einar'ın ve tüm Lucian soyunun peşine düşüklerinde askerleri de onunla beraber öldü zannediyordum. O dönemde, umi Joseph'di. Nasıl iletişime geçebileceğini bilmiyorum ama birkaç yeri arayacağım. Benden haber almadan harekete geçme."

"Şimdilik buradayım," dedi Dawson. Telefonu kapatırken ayağa kalktı. Cebindeki anahtarları masanın kenarına bıraktı. "Gece gitmek zorunda değilsin. Kalmak istersen rahat etmek için kapıyı kilitleyebilirsin."

Ali saate baktığında gece yarısını geçtiğini gördü. Bilgisayarın ekranını yanım bir şekilde kapatıp Dawson'a baktı. "Merkezde kalan Tarafsızların evlerine döndüğünü duydum. Neden bu kadar acele ettiklerini bilmiyorum ama bence katilin kendi içlerinden biri olduğunun farkındalar. Aleut ve Remuslardan birini seçip suçlu gösterecekler. Muhtemelen sizden birini."

"Böyle, bir Tarafsız'ın yargılamasından çok daha kolay olur. Ama bunun üstünü kapatmalarına izin vermeyeceğim."

"Bir Tarafsız'ı ifşa edemezsin. Henüz birkaç yıldır kurdum ama bunu ben bile biliyorum," dedi Ali ayağa kalkarken.

"Sonuçlarıyla sonra ilgileneceğiz."

"Yapma," dedi Ali. Dawson odadan çıkmadan önce onu durdurmak için hızlı davrandı. Önüne çıkarak bir elini kapıya doğru uzattı. "Planlı hareket etmiyorsun. Böylece iyi sonuçlanmayacak."

"Seni tanımasam benim için endişelendiğini düşüneneceğim."

"Sen umurumda değilsin ama ölürsen ya da Tarafsızların eline düşersen sonuçları ne olacak?"

Dawson sinirlenmemek için derin bir nefes alsa da içe yaramadı. Ali'ye katlanmasının tek sebebi yaptığı şeyin önemini bilmesindendi fakat eski usul de devam edebilirdi. Elini Ali'nin göğsüne bastırarak sırtını kapıya çarptı. Ali ellerini yumruk haline getirmesine rağmen karşılık vermemişti ve bu, Dawson'ın hiç de hoşuna gitmedi. "Bazı şeyleri görmezden gelmem, unuttuğum ya da kabullendiğim için değil, Ali. Buradasın, benim ofisimde"

çünkü nasıl çalıştığını görebiliyorum. Zeki olduğunu da. Sadece işine odaklan. Ailemi bana bırak."

"Dört tane çocuğun varken sahiden bu riski almaya gönüllü müsün?"

"Muhtemelen farkında olmadığın bir şey söyleyeyim; kurtların arada yaşıyorsan savunmadayken bile saldırmak zorundasın. Zayıflık gösterdiğin an, sadece sen değil, ailen de hedefe dönüşür. Ada bunu anlıyor. Çocuklarını da anlayacak."

Ali alnını ovuştururken kapının önünden çekildi. "Gavin ve Murat sen yokken de birkaç kez buraya geldi. Ada hakkında endişeli görünüyorlardı."

"Arkadaşlarımı tanıyorsun, içeri onlar haricinde kimseyi almanı istemiyorum. Çalışmalarını kimse görmesin," dedi Dawson.

Oradan ayrıldığında Ali'nin, arkasından kapıyı kilitletiğini ve birkaç sağlam yumruk indirdiğini duydu. Dairesine giderken adımları hızlı olmasına rağmen içindeki endişe onu sarsacak kadar artmıştı. Gün boyunca arkadaşları defalarca hem buraya hem de Dawson'ın yanına gelmişti. Dawson her defasında onları dışarı çıkarsa da geri gelmekten vazgeçmemişlerdi.

İçeri girdiğinde Finn'i ikizlerle uyurken gördü. Lenora göğsüne doğru kıvrılmış, Lyon ise diğer tarafında koluna sarılmıştı. Dawson, duvardaki kilitli kapıları kapatıp Mara'nın beşiğine gitti. Uyanık olduğunu gördüğünde onu battaniyesiyle beraber kaldırdı. "Bu aralar uyumayı hiç sevmiyorsun, değil mi?" dedi. Başparmağını Mara'nın çenesine bastırarak ağzını açmasını sağladı. Dişleri hâlâ çıkmamıştı ve bu da huysuzluğunun süreceği anlamına geliyordu.

Mara'yı tek koluyla tutarken mutfaka doğru yürüdü. Aralık kapıdan başını uzattığında tahmin ettiği gibi Jasmine'in orada olduğunu gördü.

"Uyanmış mı?" dedi Jasmine.

"Evet," dedi Dawson. "Ben bir süreliğine burada çalışacağım. Birkaç günlüğüne de olsa izin yap, Jasmine. Son zamanlarda seni çok yordular."

"Beni yormuyorlar."

Dawson tuhaf bir şekilde söylediğine inanıyordu. Üç küçük çocukla ilgilenmek kolay sayılmazdı ve Jasmine'in zihin sağlığı için bu kadar meşgul olması onu karanlık bölgeden uzak tutuyordu. Dawson için bunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Kendi karanlık bölgesinden uzak durmak adına yaptığı şey, her zaman için daha fazla çalışmak olmuştur.

"Dinlen, olur mu? Çok ciddiylim."

Dawson, Mara'yı beşiğine bırakıp başının üstündeki döñenceyi çalıştırdı. "Geleceğim. Bana şans dile," dedi. Battaniyesini düzelterken ısırtması için oyuncaklarından birini eline tutuşturdu. Yatak odasına girmeden önce kendine birkaç saniye verdi. Ada'nın dingin kalp atışlarını ve sakin bir şekilde alıp verdiği nefes seslerini duyabiliyordu. Yatak odasının kapısı

araladığında onu tam olarak bıraktığı gibi buldu. Karanlıktan hoşlanmamasına rağmen perdeleri aralamamış, hiç ışık açmamıştı.

Dawson baş ucundaki lambayı yaktığında Ada, aralık duran gözlerini hafifçe kıstı. *Hiç değilse uyuyor numaranı yapmayacak, diye düşündü Dawson.* Yataktaki kendi tarafına oturup bir kolunu Ada'nın başının üstünden yastığa yasladı. Yüzüne doğru eğilip alından öptü. "Bu kadar yeterli mi, Tüysüz?" dedi.

"Ne için?" dedi Ada.

Sesi kısık ve çatallıydı. Ağlamaktan gözleri şişmişti, Dawson bunun hakkında bir şey söylememek için kendini tuttu. "Sen söyle," dedi Dawson. "Lütfen, bana ne olduğunu anlat. Yardım edebilirim. Bırak, yardım edeyim. Beni dışarıda bırakma."

"Benden nefret etme," dedi Ada fısıltıyla.

"Ada... Ne dediğini duyuyor musun?"

Ada gözlerini sımsıkı kapattı. Dawson'ın gerçeği duymadan yanından ayrılmayacağını biliyordu ve ona söylemek istiyordu. Yaşayacağı hisleri mümkün olduğunca geciktirmeye çalışmıştı. Gözlerini aralayıp loş aydınlıkta Dawson'a baktı. "Samuel'e, Murat konusunda yardımcı olabileceğimi söyledim. İşin büyük kısmını onun yapacağını biliyordum ve zaten öyle de oldu. Gavin yarısını tekrar açmıştı ve Samuel de üzerinde çalışıyordu. Biz dışarıdaydık," dedi Ada. Sesi titrediğinde dudaklarını birbirine bastırdı. Değiştiremeyeceğini bildiği hâlde geçmişini düşünmek, en kötü işkencelerden biri ve Ada'nın sık sık hapsediği bir kâbusu. "Gavin, Samuel'in beni çağırdığını ve acele etmemi söyledi. Stone her şeyi öğrenmeden içeri girmemi istemedi."

"Neyi öğrenmeden?"

"Hamile olduğumu," dedi Ada sessizce. Dawson'ın yüzünde birkaç saniyelik gürdüşü gülümseme, Ada'nın nefesini kesti.

"Ağlama," dedi Dawson. Saçlarına dokunup yüzünü okşadı. Dudaklarını alına bastırırken kendisinin de titrediğinin farkında değildi. "Lütfen ağlama. Neden yaptığını anlayabiliyorum ama keşke benimle konuşsaydın. Kaldırabileceğini düşündüğün her şeyi tek başına yaşamak zorunda değilsin, Tüysüz. Evliliği biraz geç öğrendim ama böyle bir şey olmadığına eminim."

"Şu anda hissettiklerine sebep olmak istemedim. Gereksiz bir oyalamaydım, biliyorum."

Dawson geri çekilerek Ada'nın yanağına dokundu. İşaret parmağıyla burun çizgisini takip etti. "Bu yüzden şifa yeteneğini kullandığın diğer seferlerden daha kötü bir hâldesin. Acıyı ve tüm hasarı vücuduna aldığında kaybolması için bunu yaşamam gerekiyor. Dönüşebilirsen."

"Yapamam," dedi Ada.

"Çok acıtacağını biliyorum ama başka türlü iyileşemezsin."

"Hâlâ yaşıyor olabilir. Belki ölmemiştir."

Dawson bir an durup kollarını çattı. Ada'nın bunu düşüneceği aklına gelmemişti. Bu, iki kere kaybetmek demekti ve umut etmek, bazen en kötü şekilde sonuçlanırdı. "Tüysüz, vücuduna hapsettiğin şeylerle normal biri bile başa çıkamıyor. Samuel'in hâlini gördüm, Murat neredeyse ölüyordu. Bebek bunu kaldıramaz."

"Ama emin değilsin."

"Sonunda... Bu seni daha fazla üzecek. Yapma. Ben ya da sen, bebeği hissedebilecek durumda değiliz ama Stone'u çağırabilirim. Belki Lanston'a. Eğer yaşıyorsa onlar hissedebileceklerdir."

"Hayır," dedi Ada. Saatlerdir gelen herkesi duymuştu. Jasmine hiçbirini içeri almamıştı ve Ada sadece bir süreliğine daha yalnız kalmayı umuyordu. "Mara'ya bakabilir misin?" dedi Ada küçük kızının ağladığını duyduğunda.

"Hâlâ dışı çıkarmaya çalışıyor. Biraz ısmartılmak istiyor gibi."

"Ben kıpırdatabilecek duruma gelene kadar seninle idare etsin."

"Nasıl?"

"Kıpırdayamıyorum."

Dawson birden doğrulurken Ada'nın üzerindeki örtüyü kaldırdı. "Neden daha önce söylemedin?" dedi Dawson. Ada bacaklarını göğsüne doğru çekmişti ve Dawson şimdiye kadar kıpırdayamadığını fark etmemişti. Yataktan kalkıp tüm ışıkları açtığında Ada gözlerini kapattı. "Dönüşmen gerekiyor," dedi Dawson bir kez daha.

"Hayır," dedi Ada.

"Ada, bu bir seçenek değil. Samuel'i bulup buraya getirirken yolda ona bir sürü soru sordum ve hiçbirinde acıdan kurtulmanın kolay bir yolu yoktu."

"Şifa yeteneğimi öğrendiğinden beri gizlice bir sürü kitap okuduğumu biliyorum."

"Ve haksız mıydım?"

"Benimle tartışma."

"Eğer mantıklı davranırsan buna gerek kalmayacak," dedi Dawson. Samuel şifacıların acıdan hoşlandığını ve bu yüzden devam ettiklerini anlatmıştı. Bazıları buna gönüllü oluyor, bazıları ise elinde olmadan içine çekiliyordu. Bir noktadan sonra Ada, aradaki farkı anlayamayacak hâle gelecek, biraz olsun acı hissedebilmek için her şeyi göze alacaktı ve Dawson bunu nasıl durdurabileceğinden emin değildi. "Ayaklarını tutup yavaşça hareket ettireceğim," dedi Dawson.

"Tamam," dedi Ada. Dudaklarını ıslatıp kendini acıya hazırladı. Dawson, Ada'nın ayaklarını tutup aşağıya doğru çekmeye başladı. Bir iki santim

hareket ettirebilmişti ki Ada'nın bağırmasıyla durdu. Ada nefes nefese Dawson'ı görmeye çalıştı. "Devam et," dedi.

"Neden her zaman bildiğin yoldan gitmek zorundasın?" dedi Dawson. Ayaklarını biraz daha çektiğinde Ada dişlerini sıkarak dayanmaya çalışsa da saniyeler sonra çığlık atmaya başlamıştı. Dawson durup onun yanına gitti. "Bu şekilde olacağını sanmıyorum. Zihninde başlayıp biten bir güç için fiziksel müdahale hiçbir işe yaramayacak."

"Zihnimle kendimi hareket mi ettireceğim?" dedi Ada anlamadan.

"Mutan'tan aldığın her şeyi kabullenmen gerekiyor. Savaşma, dışarı at-maya çalışma, sadece kabullen. Kavgada aldığın ağır bir darbe gibi."

"Yapamam."

"İşimi kolaylaştırmıyorsun."

"Bilerek yapmıyorum."

Dawson eğilip Ada'nın yüzünü öptü. "Farkındayım, Tüysüz. Hemen döneceğim, bir yere kıpırdama," dedi. Ada gözlerini devirirken aynı zamanda ona vurmak istese de pek seçeneği yoktu. Dawson dışarı çıktığında duvara tutunarak bekledi. Telefonunu bulup arama yaparken Mara'nın yanına gitti. Bartaniyesini kenara itip kucagina aldı.

Stone telefonu, "Acil durum mu?" diyerek açtı.

"Ada'nın yaptığı şeyden sonra bebeğin hayatta kalma ihtimali var mı?" dedi Dawson. Koltukta uyuyan çocukları uyandırmamak için odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

"Üzgünüm ama hayır. Konuştuğunuza sevindim."

"Dönüşmüyor ve acıyı kabul etmiyor. Bebeğin hâlâ yaşadığına inanıyor ya da bunu umuyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ada'nın gerçek ismini biliyorsun ve dönüşmesini emredebilirsin fakat sonrasındaki yaşayacağınız kavgaya değeceğini sanmıyorum. Bebek henüz çok küçük olduğundan varlığını hisseden tek kişi bendim ve Aleu'ta gücüne eş biri yok. Geri dönebilirim..."

"O kadar vaktim yok."

"Tamam," dedi Stone. "Uyumasını sağla. Rüyalarında Asena'yı görebildiğini söylemiştin. Belki Asena onunla konuşursa ikna olur."

"Rüyayı kontrol eden Asena oluyor, Ada değil."

"Böyle bir durumda Ada'yla konuşmak isteyecektir. Söylediğimi yap, işe yaramazsa başka bir şey düşüneceğiz. Ada iyi mi?"

"Düzelecek," dedi Dawson. Bunu sağlamak için her şeyi yaptı.

"Sen iyi misin?" dedi Stone. Dawson uykulu gözlerini ovuşturarak kızına baktı. Hemen arkasındaki koltukta Finn, Lenora ve Lyon uyuyordu. Ailesi minnet duyacağı kadar güzel ve büyüktü. Yine de iyi olduğunu

söyleyemiyordu. Stone derin bir nefes alırken arabayı kenara çekti. "Başka çocuklar istediğini biliyorum ve bunu rahatlıkla, koekmadan isteyebilecek yaşayan tek kurtusun. Karının muazzam bir gücü var. Eminim ki daha uzun yıllar yaşayacaksınız ve umarım, daha fazla torunum olacak."

"Ben de öyle umuyorum."

"Kapatmam gerekiyor. Asena'yla görüştüğün sonra bana haber ver ve Dawson, rüyaya girmeyi ihmal etme. Her ihtimale karşılık."

"Tamam," dedi Dawson. Telefonu kitaplık raflarından birine bıraktı. Koltuktan aşağıya sarkan bartaniyeyi çocukların üzerine çekerken Finn gözlerini araladı. Doğrulmaya çalışırken Lenora'nın göğsüne yaslanmış olduğunu fark etti. "Uyumaya devam et," dedi Dawson.

"Her şey yolunda mı?" dedi Finn.

"Olacak. Bu şekilde rahat mısınız?"

"Evet," dedi Finn gözlerini kapatırken.

Dawson, Mara'yla birlikte yatak odasına döndü. "Stone'un bir fikri var," dedi yatağın kenarına otururken. Mara annesini gördüğünde ona doğru anladığında Dawson yavaşça yanına bıraktı. Ada hiç değilse parmaklarını hareket ettirmeyi başararak Mara'nın eline dokundu. "Asena'yla konuşmanın işe yarayacağını düşünüyor. İstemediğin şeyler duyabilirsin ama gerçekleri bilmek zorundasın. Ve ben de seninle geliyorum."

Ada burnunu kıvrıdı. "Neden?" dedi.

"Senin kadar benim de gerçekleri duymaya ihtiyacım var. Yine de seni sadece kلبuslarından çıkarmak istediğimde rüyalarına giriyorum. O yüzden istemezsen dâhil olmam."

"Rüyama ortak olamayacaksın, sadece izleyeceksin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Tamam," dedi Ada. Dudaklarını ısırarak bacaklarına doğru baktı. "Uyumayı deneyecek ve rüyamda Asena'yı görmeyi umacağım, sen de arka koltuktan eşlik edebilirsin."

Dawson bir kolunun üstüne eğilerek Ada'yı öptü. "Bebeği kaybettiğimiz için üzgünüm ama bunun için daha fazla şansımız olacak. Uzun bir ömür boyunca."

"Belki çocuklar çok büyüüp artık bizimle yaşamadıkları zaman," de Ada sessizce.

"Kabul," dedi Dawson. Üzerindeki örtüyü düzelterip geri çekildi. Mara'ı huysuz hâli kaybolmasına rağmen ellerini ağzına sokmaya çalışırken sür bağırıyordu. Dawson onu yeniden kucagina alıp uyuması için göğsüneladı. "Gözler kapansın. İkkiniz için de."

23

Ruis'in yıllardır yanında duran ve bir korumadan çok arkadaşı olarak gördüğü Lou, kapıyı aralayarak hemen arkasında Lanston'la birlikte daireye girdi. Lanston'ı gördüğünde hem şaşkınlık hem de memnuniyet hissetmişti. Ruis'le yakınlıklarının farkındaydı ve bunun en güzel şekilde sonuçlanmasını umuyordu. Yine de Ruis'i tanırdı. Bir şekilde Lanston'ı en zor yola sokacağını ve vazgeçmesi için önüne sayısız engel çıkaracağını biliyordu.

"Burada bekleyebilirsiniz," dedi Lou. Oturma kısmını gösterdikten sonra ellerini önünde bağladı. "Ruis bir görüşmede fakat uzun süreceğini sanmıyorum."

"Müsait olduğunu söylediği için gelmiştim..."

"Öyle," dedi Lou hemen. Diğer odanın kapalı kapılarına baktıktan sonra sessizce konuştu: "Önemsiz biri var yanında. Başından atmaya çalışıyor."

"Teşekkürler."

Lou dışarı çıktığında Lanston, oturmak yerine odada ileri geri yürümeye başladı. Ceketinin düğmesini çözüp ellerini ceplerine yerleştirdi. Rayleen'in cinayeti gerçekleşmeseydi buraya gelmek için bir bahanesinin olmayacağını düşündü. Her ne kadar tam tersi için uğraşsa da Ruis'le her karşılaşması, her irtibatı ölüm ya da daha kötüsü üzerine oluyordu.

Kapılar açıldığında önce Ruis, ardından da tanımadığı bir adam çıktı. Lanston olduğu yerde durup Ruis'i izledi. Uzun bir çizmenin üstüne dar ve kısa bir elbise giymişti. Dalgali saçlarını atkuyruğu yapmış, yüzüne Lanston'ın nefesini tutmasına sebep olacak kadar içten bir gülümseme yerleştirmişti. Ne yazık ki gülümsemesini sağlayan kişi konuştuğu adamdı, Lanston değil.

"Anlayışın için teşekkür ederim," diyordu adam. Ruis'le yan yana çarpıcı bir görünüşleri vardı. Uzun zamandır birbirlerini tanıdıkları, samimiyetlerinden belli oluyordu. Elini Ruis'in koluna götürerek yanağından öptü. "Tekrar geleceğim," dedi.

"Ne zaman istersen," dedi Ruis. Kapıya yöneldiğinde adamın göğsüne dokunarak durmasını sağladı. "Kendi başına bir şey yapmaya kalkayma. Sen bir yöneticisin, gözden çıkarılabilir bir savaşçı değil."

"Hepimiz savaşçıyız, Ruis. Kimin gözden çıkarılabilir olduğuna ise partiler karar veriyor." Hâlâ göğsünde duran elini nazikçe tutup sıktıktan sonra önüne döndü. "Misafirin gelmiş," dedi Lanston'ı gördüğünde.

Ruis, Lanston'a baktığında yüzündeki gülümseme genişledi fakat gördüğü şey, onu biraz endişelendirmişti. Lanston keyifsiz görünüyordu. Aynı zamanda öfkeli bir hâli de vardı ki Ruis onun duygularını çok daha kötü zamanlarda çok daha iyi kontrol ettiğini görmüştü. "Sizi tanıştırayım," derken Lanston'ın yanına doğru yürüdüler.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi adam. Lanston'a başını eğerek selam verdi. "İki ırkı birleştiren bir kurdu tanımamak zor. Kısa zamanda ümitlenenden çok bahsettirdiniz. Tebrik ederim."

"Sadece işimi yapıyorum ve sizin aksinize, karşımdakinin kim olduğunu bilmiyorum," dedi Lanston.

"Lanston, sana Jesse'den bahsetmiştim. Rayleen'in kardeşi," dedi Ruis.

Lanston olduğu yerde kendi kendini yemiyor olsaydı fark edebileceği detayları gördü. Jesse de Rayleen gibi dikkat çeken bir görünüme sahipti. Teni, Rayleen'inki kadar koyu değildi fakat bir kurttan çok daha canlıydı. Gözlerinin, normal hâliyle bile parlak bir görüntüsü vardı. "Kaybınız için üzgünüm. Rayleen, Aleut için önemliydi," dedi Lanston.

"Teşekkür ederim. Yaşlıların bunu onaylamayacağını biliyorum fakat katilin sizin tarafınızdan da araştırılmasına minnettarım. Rayleen'in eşyalarını Dawson'a teslim ettim. Onu hiç tanımayan birine vermekten daha iyi bir yol gibi göründü," dedi Jesse.

"Dawson, katilin kim olduğunu araştırıyor ve bu kişinin Tarafsızlardan biri olduğu konusundaki ilk şüphesinde dosyayı sizin Cellatınıza devredecek," dedi Lanston.

"Dawson'ı tanıyorum. Böyle yapacağı konusunda hiç şüphem yok," dedi Jesse kaşlarını kaldırarak. Nefesini bırakıp bir kez daha Ruis'e baktı. "Yeni bilgiler bulursan..."

"Hemen haber vereceğim," dedi Ruis.

Jesse göz ucuyla Lanston'a baktıktan sonra dışarı çıktı. Lanston adamın arkasından baktı. Kapılar kapandıktan sonra bile birkaç saniyelikliğine öylece durdu. Ruis karşısına geçtiğinde gözlerini kırptırarak bir adım geriledi. "Ruis," dedi.

"Tuhaf bakıyorsun. Onun burada olduğunu sana söylemeliydim ama normalden biraz daha uzun kaldı. Sen gelene kadar gideceğini düşünmüştüm."

Lanston gözlerini kapatarak başını eğdi. Söyleyebileceği o kadar çok şey vardı ki beyni uğulduyordu. Kafasının içinde yüzlerce ses vardı ve Lanston, hangisini seçeceğini bilmiyordu. Karıncalanan ellerini yumruk yapıp gevretikten sonra telefonunu çıkardı. Dawson'ın ona yolladığı kara kalem çizimi açıp Ruis'e gösterdi. "Kim olduğunu biliyor musun?" dedi.

Ruis telefonu alırken bakışları Lanston'ın üzerindeydi. "Sen iyi misin?"

"Hayır," dedi Lanston ve sesinin bir insandan çok kurda yakın çıkması ikisini de ilgilitti.

"Tann'im," dedi Ruis mırıldanarak. Başını eğip telefona baktı. Resme birkaç saniye bakması yeterli olmuştu. "Joseph bu. Bağlantısı nedir?"

"Kurullarımdan ikisi bu adamın yönettiği bir saldırıda yaralandı. En iyilerimizden bir tanesini kaybediyordum. Şifacılar sayesinde kurtulabilecek kadar kötü durumdaydı."

"Rayleen'in cinayetiyle bir alakası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sence de bu kadarı fazla tesadüf olmaz mıydı?"

Ruis başını sallayarak onaylarken sesli düşünmeye başladı. "Joseph'i yıllardır görmedim. Einar'ın liderlikten alınışından yıllar sonra ortaya çıktı. Herkes onun öldüğünü zannıyordu. Burada yaşamıyor ama Yaşlılara bağlı çalıştığını da sanmıyorum."

"Her liderin birden fazla gizli adamı vardır. Eğer Joseph kayıtsızlardan biriye bunu bilir miydin?"

"Hayır," dedi Ruis. Nefesleri derinleşirken koltuğun kenarına oturdu. "Bunları Yaşlılar organize ediyorsa... Rayleen'in ölümünü onlar planlıysa bu kaostan başka bir şey yaratmayacak. Gerçek katilin ortaya çıkmasına asla izin vermezler."

"Rayleen'in babası da Yaşlılardan biri. Böyle bir şeyi kendi kızına yapar mı?"

"Haber olduğunu sanmam."

"Pekâlâ. Joseph'le nasıl irtibata geçebilirim?"

"Ne için?"

"Bu artık bir cinayet davasından daha fazlası. Aleutlardan iki kişiye saldırılmışken öylece kenarda durmayacağım. Karışmamak buraya kadar. Joseph?" dedi tekrar.

Ruis oturduğu yerden kalkarken bu sefer farklı bir şaşkınlık içerisindeydi. Lanston'ın gururu ve koruma içgüdüğü, kıskançlığı kadar baskındı. Bir kurttan daha azını da bekleyemezdi. Üstelik karşısındaki Lanston'ın. "Yaşlıları karşına alma," dedi Ruis.

"Benim sorumluluğumda olan kurtları tehdit edip hiçbir şey olmaması gibi kenara çekilmelerine izin vermem. Ben yapmasam bile Dawson durmayacak. Ruis. Neler olduğunu biliyorsun."

"Anlatmıyorsun çünkü."

Lanston telefonunu ondan geri aldı. Joseph hakkında bir şey duyamayacağı kesindi. Ruis'in Joseph'i değil, Lanston'ı korumaya çalıştığını görebiliyordu fakat şu anda istediği bu değildi. "Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim. Daha fazla zamanını almayacağım," dedi Lanston.

Ruis onun önüne çıkarak durması için ellerini kaldırdı. "Bana güveniyor musun?" dedi.

"Keşke bu, tüm sorunlarımı çözebiliyor olsa."

"Büyük bir kısmını çözer, inan bana," dedi Ruis. Lanston'ın yüzüne dokunduğunda teninin ne kadar sıcak olduğunu fark etti. "Kısa bir adam mısın, Lanston?"

"Neden öyle söyledin?"

Ruis kollarını kaldırarak gülümsedi. "Jesse'le geçmişimi saklamamı mı tercih ederdin?"

"Hayır."

"Öyleyse sana anlattığım için rahatsız olma."

"Jesse'le özel bir görüşme yapmandan, seni öpmesinden ve gülümsemişi ona sunmandan rahatsız oldum. Eskiden yaşadıklarınızdan değil," dedi Lanston. Ruis yaşamayı seviyordu, diğer yaşlı kurtlar gibi katı kurallara da sahip değildi. Buna rağmen çok sık gülümsemezdi. Bu keyifsiz olduğundan değil, yıllardır yaptığı işlerden kaynaklanıyordu. Lanston bunu bildiği için onun gülümsediği herkesi kıskanmasının önüne geçemiyordu. "Saçmalıyorum," dedi Lanston.

"Bir kardeş kaybetmenin ne demek olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Jesse kötü bir durumda. Sadece yanında oluyorum, hepsi bu."

"Senin için hepsi bu kadar olabilir ama adamın rengini görmediğini söyleme bana. Sanki-"

Ruis, elini Lanston'ın yanağına koyarak kendisine bakmasını sağladı. Şimdiye kadar kimseye kendini açıklamak zorunda hissetmemişti. Etrafındakilerin ne düşündüğünü, kendisi hakkında ne hissettiğini umarsamazdı. Bu yüzden Yaşlılarla yönetime girmektense sessiz bir hayata devam etmeyi tercih etmişti. "Bir sorun mu var?" dedi. Lanston bakışlarını yeni den Jesse'in çıktığı kapıya çevirdiğinde Ruis gülümseyerek bir kez daha kendisine bakmasını sağladı. "Onun haricinde. Canını sıkın bir şey v. Bana söyleyebilirsiniz."

Lanston gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. Başını eğdiğinde dudakları Ruis'in avucuna değdi. "Bazı sorgulamalar ve araştırmalar yapıldı. Rayleen'in ölümünün Dantae'yle bir bağlantısı yokmuş," dedi.

"Yani haklıydım," dedi Ruis. Lanston ona kollarını çatarak baktığında Ruis omuzlarını kaldırdı. "Liderliğindeki ilk büyük karmaşayı yaşıyorsun. Kendine hata yapma izni vermelisin ama sorununun asıl sebebi bu değil, değil mi?"

"Eğer bundan sonra benimle çalışmak istemiyorsa kendi bilir. Zaten en başta da zorla kabul etmiştim. Kontrol yokunu, itaatsiz ve çok yersiz şakalar yapıyor."

Lanston'un, Ada'dan bahsettiğini anlaması Ruis için pek de zor olmamıştı. Fakat sözlerinin aksine, Lanston çok da memnun görünmüyordu. "Ona bu kadar değer veriyorsan belki özür dilemelisin," dedi Ruis.

"Değer verdiğimi de nereden çıkardın? Söylediklerimi dinlemiyor musun?"

"Değer vermediğin kişi mi senin adına bana mesaj attı? Ya da kurnaz bir hareketle beni senin odana yerleştirdi? Bunu saklamana gerek yok, Lanston çünkü sen ne kadar Ada'ya değer veriyorsan, o da seni o kadar önemsiyor."

"Sanmam," dedi Lanston sessizce. "İlk fikir ayrılığında pes edip gitti."

"Fikir ayrılığı yaşamadınız. Sen onu bir cinayetle suçladın."

"Kimin tarafındasın?"

"Bu benim sonum olacak, Lanston ama senin yanındayım. Her ne olursa olsun."

Ada rüyasında başını yukarı kaldırarak yağmur damlalarının yüzüne çarptığını hissetti. Asena'yla olan hiçbir buluşmasında güneşin saklandığını hatırlamıyordu. Her zaman farklı bir yerde konuşurlardı fakat her konuşmalarında mevsim bahar olurdu. Şimdi ise sert ve karanlık dalgaları kıyıya vuran bir okyanus kenarında, sağanak yağmurda ıslanıyordu.

Saçlarını geriye doğru iterken olduğu yerde döndü. Asena'yı görmek için yürümeye başladı. Üzerindeki beyaz elbisenin etekleri ıslanmış ve kumlarla lekelenmişti. Rüzgâr, ıslak kumaşı bacaklarına yapıştırırken çıplak ayaklarıyla kumsalda güçlüklerle ilerliyordu.

"Uzun zaman oldu."

Ada sesin geldiği yere döndüğünde Asena'yı gördü. Etrafındaki hava onu hiç etkilemiyormuşçasına rahat bir duruşu vardı. Ada ise soğuk yüzünden titrerken her bir yağmur damlasının tenine battığını hissediyordu.

"Seninle konuşmam lazım," dedi Ada. Rüzgâr ve yağmurun sesini bastırmak için bağırarak zorunda kaldı. Asena ne konuşacaklarının farkında olarak başını salladı. Arkasını dönüp yürümeye başladığında Ada elbisesinin eteklerini tutup onu takip etti. Bir yandan bir an önce Asena'yla konuşmak istiyor, diğer yandan da ondan duyacaklarından korkuyordu.

Asena küçük bir evin önündeki basamakları çıkıp içeri girdi. Ada kirli ayaklarıyla ahşap basamaklardan çıkarken kalbi onu rahatsız edeceğine hızlı atıyordu. Küçük eve girdiğinde kapıyı arkasından kapattı. Dışarıdaki gürültü, yerini huzur veren bir sese bırakmasına rağmen Ada'nın içindeki endişe azalmamıştı.

Asena hararetle yanan bir şöminenin önüne oturmuştu. Ada etrafını incelemekle vakit kaybetmeden onun yanına gitti. Koltuğun diğer ucuna oturduğunda bir rüyada olduğunu bilmesine rağmen sıcaklık iyi hissettirmişti. "Bazı şeyler oldu..."

"Biliyorum," dedi Asena. Elini uzatarak Ada'nın parmaklarını tuttu. Başını hafifçe eğdiğinde saç örgülerinden bir tanesi yüzüne düştü. Esmer teni şöminenin ateşinden yumuşak görünmesine rağmen gözlerindeki bakış, Ada'nın ondan biraz olsun çekinmesine sebep oluyordu. "Kötü duyguları ve enerjileri yok edebilme gücünü senin kadar yanlış kullanan kimseyi görmedim," diye başladı Asena. "Bu güç, hamileliğin ve doğum sürecin boyunca çekeceğin acıları azaltmak için sana verildi. İyileştirmen gereken kendisinin, başkaları değil."

"Değer verdiğim kişiler zarar görürken böylece durup izleyemem. Bu ben değilim."

"Bana açıklamana gerek yok," dedi Asena. Yüzünde içten bir gülümseme oluşurken Ada'nın çenesini okşadı. Gözleri yaşlarla doldu fakat bakışlarını önüne çevirip konuşmaya devam etti: "Bebeğini kaybettiğin için üzgünüm, Ada. Verdiğin kararın sonucuyla yüzleşmen ve bununla yaşamak gerekiyor."

Ada evin diğer tarafında titreyen ışığı fark ettiğinde bakışlarını oraya çevirdi. Masada arkası dönük oturan bir kız çocuğu gördü. Sandalyesi, ayaklarını yerden kesecek kadar yüksekti. Çıplak ayaklarından bir tanesini sandalyenin kenarına yaslamış, diğerini ise boşlukta ileri geri sallıyordu. Üzerinde Ada'nın beyaz elbisesine benzer bir gecelik vardı. Kıpkırmızı saçları beline kadar uzamıştı.

"Beni dinliyor musun?" dedi Asena.

Ada bakışlarını Asena'ya çevirirken başını salladı. "Bebeği kaybettiğimi biliyorum. Verdiğim karardan pişman değilim ama bu, üzülmemi engellemiyor," dedi Ada.

"Tahmin edebiliyorum."

Ada'nın dikkati bir kez daha kız çocuğuna doğru kaydı. Nedense tanıdık gelen bir hisle daha önceden gördüğü biri olduğunu düşündü. Onun yanına girmek istediğinde Asena elini tutarak kapıdymasını engelledi.

"Sen bir alakurtsun, her bir kurt soyunun güvencesisin. Bu güç sana doğa tarafından verildi ve yanlış kullanman sonucu senden geri alındı."

"Ne?"

"Karnındaki bebeği korumak için sana verilen gücü istenmeyen bir şekilde kullandın. Bebeğini düşünmen gereken yerde, aldığın karar onun ölümüne sebep oldu. Bir kızalkurt doğurman gerekiyordu."

Ada sırlıklam olmasına rağmen soğuktan bağımsız bir şekilde titremeye başladı. Asena'nın söylediği şeyler onu dehşete düşürmüştü. Neden bu kadar acımasız konuşuyordu? Gözyaşları yanaklarından akarken elinin tersiyle yüzünü kuruladı. Bebeğinin ölmesini istememişti ve belki kibir dolu bir düşünceydi fakat yaptığı şeye rağmen hayatta kalabileceğini ummuştu.

"Bir kızalkurt doğurabilirim," dedi Ada. Sesi titrerken kendini zorlayarak ayağa kalktı. Asena da onunla birlikte kalkarken gözlerindeki bakış Ada'yı korkuruyordu. Daha en kötü şeyi duymadığını düşünürken nefesi kesildi.

"Gücün senden alındı," dedi Asena sakın bir sesle. "Bir daha kimseyle bu şekilde empati kuramayacak ya da kötü enerjileri kendi vücuduna hapsedemeyeceksin."

"Bu güçler olmadan da çocuk doğuranlar var."

"Sen değil," dedi Asena. Başını iki yana sallarken tıpkı Ada gibi gözyaşı dökmeye başlamıştı. "Başka çocuk doğuramayacaksın, Ada. Ne güçlerinle ne güçlerin olmadan. Üzgünüm, çok üzgünüm ama bunu yapmamalıydın. Doğanın işine, onun dengesine karışmamalıydın. Verilen ve kazanılan her bir gücün kendi amacı vardır. Sen bunun aksini yaptın. Birkaç kere görmezden gelindin ama bu sonsuza dek sürmeyecekti."

Ada nefes alamadan ellerini karnına bastırırken kulübeden dışarı yürümeye başladı. Asena'nın hâlâ konuştuğunu duyuyordu fakat söyledikleri umurunda değildi. Doğadan da acımasız kanunlarından da nefret ediyordu. Her şeyi doğru yapmaya çalıştığında bir şekilde cezalandırılıyordu. Olduğu şey ya da doğuştan ona verilenler için...

"Buradayım. Bana bak," dedi Dawson. Ada'ya sarılmış, uyanması için ona sesleniyordu. Soğuğa tutulmuş gibi titreyen Ada gözlerini açmadan Dawson'a sarıldı. "Her şey yolunda," dedi Dawson. Asena'yla olan konuşmalarına şahit olup sesini duyuramamak, Dawson için çaresizliği doğuruyordu. Ada'yı rüyadan çekip çıkarmak istese de duymaları gerekenleri dinlemek zorundaydılar ve Dawson ilk defa uzun yıllar önce ölüp gitmiş birinden nefret etti.

Ada ellerini Dawson'ın omuzlarına koyarak geri çekildi. Hareket edemediğinin farkında değildi. O an için umurunda da değildi. "Söylediklerini duydun, değil mi?" dedi Ada.

"Evet," dedi Dawson. Ada'nın saçlarını okşayıp yüzüne dokundu. Solgun ve zayıf görünüyordu. Elinden koparılan şeylere sonrasında isyan edecek olsa da şu an için sadece acısını hissediyordu. Dawson, Ada'nın gözyaşlarını silip dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. "Dönüşüm geçirip avlanman gerekiyor. Seni izlemek için peşinden geleceğim."

"Murat'a yardım ederken bunun olacağını bilmiyordum, tahmin bile etmiyordum. Sana başka bir çocuk istemediğimi söylemiştim ama ben..."

"Yapma. Her ne olursa olsun, bana kendini de duygularını da açıklamak zorunda değilsin. Seni tanıyorum, Tüysüz. Muhtemelen sandığından bile çok daha fazla."

Ada başka bir şey söylemeden ona sarıldığında Dawson, elini sırtında doladı. Titremesi geçene kadar kollarının arasında sakinleşti. Ada hiçbir teselli duymak istememesine rağmen Dawson'ın dokunmaları rüyanın en kötü etkilerini silmişti. Ada'nın döktüğü gözyaşları her ikisi içinde ve bir şekilde özür dilemeye çalıştığı zamanlarda doğru kelimeleri bulamamıştı. Buna rağmen Dawson söylediklerinde dürüstü, Ada'nın kendini açıklamasına gerek yoktu. Bu, ikisinin kaybıydı ve birbirleri üzerinde duran elleri tesellileri olmuştu.

Ali, Aleut'un neredeyse tamamını dolaylıktan sonra bulduğu mutfakta kendine kahve yapıp Dawson'ın ofisine geri dönmüştü. Ayrıntılı bir şekilde oluşturulan robot resimden saatler önce tarama başlatmıştı. Dawson aradıkları adamın bir Tarafsız olduğunu söylediği için daha kolay sonuç alabileceklerini düşünmüştü fakat kurtlar söz konusu olduğunda hiç bir şey kolay değildi.

Bilgisayarın ekranına bakınca aramanın hâlâ devam ettiğini gördü. Başka bir ekranda Rayleen'in öldürüldüğü odadan topladığı kan analizi sonuçları vardı. Her ihtimale karşılık onları da aramaya ekledi fakat bundan sonuç çıkacağını zannetmiyordu. Aleut ve Remus kurtlarına ait DNA izlerini toplamak konusunda başarılı olmalarına rağmen Tarafsızlardan hâlâ eksikleri vardı. Görünüşlerini, isimlerini, bağlı oldukları evleri değiştiriyorlardı. Yine de ne kadar uğraşırlarsa uğraşırlar, bir büyücünün yardımıyla bile DNA'larını değiştiremezlerdi. Ali bu görevi devraldığında yarım bırakılmış bir işten ibaretti fakat kısa zaman içerisinde veri tabanını düzenlemiş, geliştirmişti. Önünde daha çok uzun bir yol olduğunu biliyordu. Her veriyi toplamasının zor olacağını da...

Kapıya yaklaşan ayak seslerini duyduğunda kahvesini neredeyse bitirmişti. Demliğe uzanıp bardağını yeniden doldururken güçlü bir şekilde kapıya vurdular. Ali acele etmeden ayağa kalkarken her ihtimale karşılık bilgisayarların ekranlarını yarım bir şekilde kapattı.

Kilidi çevirdikten sonra kapıyı araladı. "Evet," dedi.

"Elinde ne var?" dedi Murat.

Murat, Dawson'ın güvenli listesinde olduğundan Ali onu içeri davet etti. Kahvesini içmeye devam ederken bilgisayarların ekranlarını kaldırdı. "Tarama devam ediyor. Değiştirmediyini varsayarsak adamın ismi Joseph. Tarafsızlardan biri."

"Boğazımı sıkarak beni hareketsiz bıraktığında onu fark etmiştim," dedi Murat. Dawson portreyi neredeyse bir fotoğraf kadar net bir şekilde

oluşturmuştu. Murat ve Deborah'tan aldığı her ayrıntıyı aktarmıştı. "Veri tabanını sadece sen mi kullanıyorsun?"

"Hayır, ortak bir sistem."

"Kimler arasında?" dedi Murat.

"Buraya Rayleen'in cinayetini çözmeye geldim. Hayatımı açmaya değil."

"Her neyse," dedi Murat. Bir elini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. Şu anda asıl meselesi, Ali'nin gizli hazinesi değildi zaten. Hazırlıksız yakalanmış olmasına rağmen bir saldırıyla baş edememesinin verdiği öfkeyle doluydu. Adamın kim olduğunu, neden bu kadar güçlü olduğunu çözmek istiyordu. Hedef alınmasıyla alakalı bir derdi yoktu fakat sonuçları, Murat'ın hiç de hoşuna gitmemişti.

"Bu yaptığın şey ne zaman sonuç verecek?"

"Bellî bir zaman veremem ama bir süredir devam ediyor," dedi Ali sakin bir şekilde. "Hiç değilse birkaç saat içerisinde çözülmesi lazım. Sonuç ne çıkar ya da bir sonuç çıkar mı, bilmiyorum. Joseph'in sisteme kayıtlı olması yüksel ihtimal, yine de tam tersini de düşünmeniz gerekir."

"Yaptığın tüm bu şeylerin boşa çıkma ihtimali mi var?"

"Evet."

Murat başka bir şey sormadan dışarı çıktı. Koridorun diğer ucuna doğru yürümeye başladığında Gavin'in seslendiğini duydu. Omzunun üzerinden bakarken ilerlemeye devam ediyordu. "Dinlenmiş görünüyorsun," dedi.

"Avlandım," dedi Gavin. Adımlarını hızlandırarak Murat'a yetişti. "Kavgaya hazırım."

Murat da kavgaya hazırıydı ve bazı cevaplar almadan kavgayı bitirmeyecekti. İkisi de gerektiği kadar uzak kaldıktan sonra Ada ve Dawson'ın dairelerine geri dönmüştü. Etraflarında yeterince gizem varken hiç değilse bazı cevaplara ihtiyaçları vardı.

Daha önce defalarca denedikleri için kapının kilitli olduğunu düşündüler. Gavin kapıyı çalarken açılmasının uzun süreceğini düşünerek defalarca vundu. Bir dakika olmadan Ada kapıyı açtığında Gavin'in eli boşluğa düştü.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ada. Islak saçlarını önüne alarak havluyu sardı. "Her şey yolunda mı? İyi misin?" dedi Murat'a dönerek.

"Ben mi?" dedi Murat gözlerini kırpıştırarak. "Saatlerdir kimseyle görüşmüyorsun. Beni iyileştirdiğinizden beri ortalarda değilsin. Bizi ne kadar endişelendirdiğinin farkında mısın?"

"Özür dilerim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım vardı. İçeri girin haydi," dedi Ada. Kapıyı biraz daha açarak geçmeleri için kenara çekildi. Murat girmesine rağmen Gavin eşikte durarak gözlerini kıstı. Ellerini ceplerine

yerleştirmiş. Ada'ya şüpheli bakıyordu. Onun onun natürel gülümseyerek konuştu. "Tamam, Gavin. Senden de özür dilerim. İçeri geç haydi," dedi.

"Kandıramadın," diye mırıldandı Gavin yanından geçerken.

Ada gülerken kapıyı açarak derin bir nefes aldı. Rüyasının ardından Dawson'la beraber atlanıp birkaç saatliğine sakin bir uykuya dalmışlardı. Ada uyanıp dışarı çıktıktan sonra kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Hâlâ sarsılmış hâldeydi. Aldığı cezadan dolayı üzgün, kafası karışık ve öfke doluydu fakat devam etmesi gerekiyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi yatak odasından çıkan Dawson.

"Neden bunu sorup duruyosunuz?" dedi Gavin. "Eğer normal davranmaya devam ederseniz yemin ediyorum, ortalığı öyle karıştıracağım ki bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecek."

Dawson bir saniyelik Ada'ya bakıktan sonra omuz silkti.

Gavin, Dawson'a doğru yürümeye başladığında Ada hızlı hareket ederek önüne çıktı. Ada, Dawson'dan olanları kimseye anlatmamasını istemişti. Özellikle de Gavin ve Murat'a. Aldığı kararların sorumluluğunu ya da suçluluğunu kimseye yüklemek istemiyordu. Belki bu, arkadaşlarını sınırladığını fakat diğer seçenekten çok daha iyi bir yoldu. Dawson, hayal kırıklığıyla baş etmek için Gavin'in daha fazla ısrarcı olmasını ve sahiden kavgaya çıkmasını umuyorsa da Ada daha fazla çırtma görmek istemiyordu.

"Samuel'e destek olmak, beni bir öncekilerden çok daha fazla etkiledi," dedi Ada. Daha fazla ısrarcı olması için elini Gavin'in göğsüne bastırarak orada tuttu. "Ama şimdi daha iyiyim. Avlandım, biraz uyudum. Sırada ne varsa hazırım işte," dedi gülerken.

"Pekâlâ, bir kez daha söyleyeceğim," dedi Gavin onun elini iterek. "Kandıramadın. Söylediklerine inanmıyorum, Mahfir."

Murat, başını eğerek Dawson'a baktı. Yumruk yaptığı elini masaya yaslamış ve Murat kendi kafasındaki düşünceler kadar emindi ki Dawson, o yumruğu birine ya da bir şeye indirmek istiyordu. "Gavin," dedi Murat. "İyi olduğunu söylüyorsa öyledir. Rahat bırak."

"Yalan söylüyor," dedi Gavin bakışlarını Ada'dan ayırmadan. "Bunu görebiliyorum. Kafasının üstünde yazıp sünen bir uyarı gibi."

"Azü gücünün baskınlığı olduğunu sanıyordum," dedi Ada.

Gavin ne yapacağını bilemeden ellerini kaldırıp indirdi. "Yemin ediyorum, beni öylesine sınırlandırıyorsun ki..."

"Her neyse, gidip Ali'ye bakmam lazım. Bir de Hilary'yle görüşeceğim. O yüzden başka bir şey yoksa..."

"Tamam, ne olduğunu anladım," dedi Gavin. Ada gidecekken durması için Gavin elini uzattı. "Ne olduğunu biliyorum. Murat ilk geldiğinde yeterince dikkat etmediğim için Samuel ve senin yardımına gerek duyuldu.

Bu yüzden beni cezalandırmak istiyorsan başarılı oldun. Şimdi şu halini bırak mısın?"

"Yeterince dikkat etmediğini mi söylüyorsun?" dedi Dawson dikkatini ona vererek. Ada, Dawson'a arkası dönük bir şekilde dururken susması için işaret vermesine rağmen Gavin aldatmadan devam etmişti. Ada bilerek detaylardan çok bahsetmemişti. Dawson'ın müdahale edemediği şeyler konusunda verdiği tepkiler, Ada'yı her zaman endişelendirirdi.

"Evet, böyle söylüyor," dedi Ada. Dawson'a dönerek bu sefer onu geride tutmak için elini uzattı. "Artık bir önemi yok, Dawson. Olan oldu ve Murat iyi."

"Evet, evet, Murat iyi. Her şey yolunda, değil mi?" dedi Gavin.

"Neden böyle yapıyorsunuz?" dedi Ada, Gavin'e bakarak.

"Çünkü bir şey saklıyorsunuz ve ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi Gavin.

Ada yeniden Dawson'a dönüp gülmeye başladı. Birkaç adım geri gittikten sonra yüzüne bakması için yanına dokundu. Dawson öfke saçan bakışlarını Gavin'den ayırmıyordu, Gavin'e meydan okurcasına karşılık veriyordu. Söz konusu Ada'yken Dawson'ın geri çekilmesinin ne kadar güç olduğunu Gavin defalarca şahitlik etmişti. Ve hangi yöntemle olursa olsun, gerçeği bilmek istiyordu.

"Benim yüzümden bir şey oldu," dedi Murat. "Telaflı edilemeyecek bir şey, değil mi?"

Ada ona bakmak için dönmek zorunda kaldı. "Senin suçun yok," dedi dürüstçe. Ne Murat'ın ne de Gavin'in bu yüzden suçlayabilirdi, zaten suçlamıyordu da. Aldığı kararlar ve yaptığı her şey kendi sorumluluğundaydı. "Senin de suçun yok, Gavin. Kimse Murat'ın yarasını temizlerken senin gerekli önemi göstermediğini düşünmüyorum."

"Ben düşünüyorum," dedi Dawson.

"Yapma," dedi Ada, Dawson'a. Yeniden Gavin'e baktığında onun kafa karışıklığını görmesiyle kendini rahat hissetti. Gavin bir şeylerin yanlış olduğunu anlayabiliyordu fakat elinde hiçbir şey yokken sadece öfkesine sahipti. "Gavin, sana istediğin cevapları veremediğim için üzgünüm. Ama yemin ederim, daha iyi olacağım ve bu yüzden kimseyi suçlamaya gerek yok. Şu anda sonuçları bildiğim hâlde yine aynı kararları aldım. Önemli olan bu değil mi?"

"Özür dilerim," dedi Gavin kabullenmiş bir şekilde.

"Hayır. Buna gerek yok, Gavin..." Ada ne söyleyeceğini bilemeden nefesini bıraktı. Gavin'i ikna etmek hiçbir zaman kolay olmamıştı. İkisini de daha iyi hissettireceğini bildiğinden ona sarıldı. "O anda senden daha iyisini kimse yapamazdı. Daha fazla düşünme. Herkes iyi."

Dairenin kapısı birden açıldığında hepsi o tarafa döndü. İçeri giren Ali bir an duraklayarak kapeya vurdu. "Öylece girmemeliydim sanırım," dedi.

"Bir şey mi buldun?" dedi Ada.

"Bulduğum şey için ufak bir tanım," dedi Ali. Elinde kırıksık ve düzensiz duran bir yığın kâğıt vardı. "Joseph'in kim olduğunu, geçmişini ve bağlı olduğu evi buldum. Cinayeti işleyen o değilmiş. Katilin kanı ile Joseph'in bilgileri eşleşmedi fakat katilin kim olduğunu biliyorum."

"Neden cümleye bununla başlamadın? Anlat haydi," dedi Dawson.

"Tamam," dedi Ali. Kâğıtları karıştırıp bir tanesini üste aldı. "Kan analizi, veri tabanındaki bir kişiyle eşleşti ve hakkında doğruyu yansıtan çok fazla kayıt bulunmamasına rağmen bulanık olsa da bir fotoğrafı var," dedi. Almalan için uzattı. "Yaklaşık üç yıldır Dave ismini kullanıyor, tahmin edebileceğiniz üzere kendisi bir Tarafsız, Buky soyundan geliyor ve Norveç evine kayıtlı. Yaşlıların birçok yardımcısı, askeri ve araştırmacısı olur. Bazıları ise isimsiz ve kayıtsızdır. Sanırım Dave, onlardan biri çünkü kâğıt üzerindeki işi lojistik gibi bir şey. Ayrıntısını okumak isterseniz bir yığın dosya var. Bilinen son adresi Norveç'te fakat bir süredir Kanada'ya gidip geliyor. Her geldiğinde kaldığı ucuz bir otel var..."

Dawson onun elindeki kâğıdı alarak adrese baktı. Her şeyi eski yöntemlerle yapmaya öylesine alışmıştı ki bir zamanlar insan olan Ali'nin getirdiği yenilik, hepsini başkına çevirmişti. "Bu kadar kolay bulunmuş olmaz," dedi Dawson.

"Kolay mı? Saatlendir uğraşıyorum," dedi Ali.

"Kurtların arasında insan düzeni mi kuruyorsun?" dedi Ada. Ali omuz silktiğinde Ada ona gülümsedi. Yabancı olduğu bir dünyaya bile kendi kurallarıyla girebilecek tek kişiydi Ali. Kurduğu sistemin belki eksikleri vardı fakat bunu devam ettirip geliştirebileceğine emindi. "Gidelim öyleyse," dedi Ada. Ayakkabılarını almak için yatak odasına giderken Murat'a bakarak Dawson'ı işaret etti.

Murat ne demek istediğini anlamakta zorlanmadı. Dawson'ın yanına gidip yazılı olan adrese baktı. "Öylece kapıyı mı çalacağız?" dedi.

"Neden olmasın?" dedi Dawson.

"Rayleen'i öldüren Dave olsa da ona bu görevi birinin vermiş olması lazım," dedi Gavin. "Hangi Yaşlı adına çalıştığını öğrenmemiz gerekiyor."

"Bu kolay olmayacak," dedi Dawson. Alınını ovuşturarak hâlâ ıslak olan saçlarını geriye doğru itti. "Rayleen'in babası da Yaşlılardan ve içlerinden biri, kızını öldürmesi için emir vermiş. Böyle bir şeyi ortaya çıkarmak Yaşlıların otoritesini sarsacaktır."

"Belki yeniden lider aile tarafından yönetilmeye dönerler," dedi Gavin.

"Tarafsızları yöneten son aileyi düşününce kimsenin buna gönüllü olacağını sanmam," dedi Ali. Lucianların tarihini ve yönetiminden nasıl alındıklarını biliyor olmasına rağmen Stone'un hâlâ yaşadığını ve Dawson'ın onun oğlu olduğunu bilmiyordu. Tarafsızlar hakkında öğrendiği çoğu şeyi Virgil anlatmıştı. Deliren ve artık keyfi için öldüren lider Einar'ı ve tüm ailesini Tarafsızlardan temizlemişlerdi. Ali, Virgil'e saygı duymasına rağmen yapılan soykırımı öğrenmek, içinde bulunduğu topluluktan ayrılması için ilk işaret olmuştur. Virgil'le bağlantılarını koparabilmesi mümkün değildi. Dönüşmesini sağlayan ve ona yeni bir hayat veren oydu. Fakat onun kurallarını da kabullenememişti. Ada, Irkalla'nın emriyle kaçındığında Virgil'in uyguladığı sorgulama yöntemleri, Ali'nin kararını vermesini kolaylaştırmıştı. Irkalla, Ada'yı bıraktıktan sonra herkes yavaş yavaş detayları unutmaya başlamıştı. Sonrasında Ada'nın her şeyi hatırladığındanasa Ali'nin hâlâ haberi yoktu.

"Çıkabilirsiniz," dedi Ada. Dizlerine kadar ulaşan ceketini giyerken bir yandan da arabanın anahtarlarını arıyordu. "Jesse'e haber verecek misin?"

"Dave'i yakalarsak evet," dedi Dawson. Birkaç kitap ve evrakı kenara iterek anahtarları buldu.

Dışarı çıkarken Ali, geride kalıp Ada'yı bekletti. Diğerlerinin birkaç metre arkasından yürüyorlardı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Katili bulman dışında mı?"

"Ne demek istediğini biliyorsun, Ada. Sen iyi misin?"

"İyi olacağım. Şu anda yapmak istediğim tek şey, Dave'i bulup bazı cevaplar almak. Harika bir iş çıkardın."

Ali tıpkı diğerleri gibi şüpheli olsa da başka bir şey sormamıştı. Dışarı çıktıklarında Dawson joför koltuğuna geçerken Murat da yan koltuğuna oturmuştu. Gavin arka kapıyı açıp beklemeye başladı. Acele etmelerini işaret ederken bir yandan da bahçeyi gözlüyordu. Öğrencilerine dışarı çıkabileceklerini fakat Aleut'un ayrılmamalarını söylemişti. Rayleen'in katili resmi bir şekilde yargılanana kadar kimse güvende değildi.

"Çok kibarsın, Gavin," dedi Ada. "Benim için kapı açıyorsun."

"İçeri," dedi Gavin sadece. Ada gözlerini devirerek arka koltuğa yerleşti. Hemen ardından Ali binecekken Gavin onu durdurdu. "Ortaya oturamamda bir sakınca yoktur herhâlde, değil mi?"

Ali gülümseyerek geri çekildi. "Elbette," dedi.

Gavin, arka koltukta Ada'nın yanına geçerken dikiz aynasından Dawson'la göz göze geldiler. Ali de bindikten sonra yola çıkmışlardı.

"Tüm bu olanlardan sonra Dave'in bir an önce Kanada'dan ayrılacağını tahmin ediyorum," dedi Ali hafifçe öne eğilirken. "Onu yakalamak büyük bir avantaj fakat neden beklesin ki?"

"İyi Rayken'le son bulmadı," dedi Dawson.

"Bu yüzden mi Murat ve Deborah'a saldıranların da aynı amaçla peşinizden geldiğini düşünüyorsunuz?" dedi Ali. Her şeyi bilmediği kesindi ve bilmedikleri de onu kör bırakıyordu.

Ali, Dawson ve Murat kendi aralarında konuşurken Ada da Dave ile alakalı notları inceliyordu. Geçmiş ve yaptığı işler göstermelikti fakat onun dâhil olduğu düşünülen ölümlemler de dosyasına eklenmişti. Daha öncesinde Dave'in verilerini kim işlemişse hakkında detaylı bir araştırma yapmıştı fakat bulduklarının çoğu varsayımıydı. "Gözlerini üzerinden çek," dedi Ada. Diğerlerinin konuşmasını bölmek için sessizce konuşmuştu. Bir sonraki sayfaya geçtiğinde Dave'in fotoğrafı karşısına çıktı.

"Belki biraz daha dinlenmeliydin," dedi Gavin. Ada gibi sessizce.

"Ölümden dönen ben değilim. Neden dinlenmem gereksin?"

"Yapabileceğim bir şey olsaydı bana söyledin, değil mi?"

"Evet," dedi Ada ona bakarak. "Ama ne senin ne de bir başkasının yapabileceği bir şey var. Güven bana."

Ali'nin bulunduğu adrese geldiklerinde aşağıya indiler. Şchirden uzak, ısı- sız ve eski bir oasklı. Böyle olmasına hiçbirini şaşırmamıştı. Özellikle Dave gibi sahte kayıtları olan kurtlar, mümkün olduğunca kalabalıktan uzakta hareket ederlerdi. Böylesinin daha güvenli olduğunu düşünüyorlardı. Çok az kişi Ali'nin sahip olduğu sistemden haberdardı. Bu da diğer kurtlar için kaçamayacakları başka bir noktaydı.

İçeri önce Ali girdi. Danışma masasına doğru ilerlerken derin nefesler almamaya çalışıyordu. Otel, karanlık ve dışarıdan görüldüğü kadar eskikiydi. Kimseyi göremediği için zile bastı. Görevli gelene kadar Ali etrafını inceledi. Güvenlik kamerası görememişti. Muhtemelen Dave'in tercih sebebi de buydu.

"Boş odam kalmadı," dedi yerine geçen kadın.

"Yılın bu dönemi çok popüler olduğunuz için mi?" dedi Ali.

Kadın, elindeki ağır kutuyu yere bırakıp ayağıyla iterken Ali'ye bakmaya devam ediyordu. Avuçlarını pantolonuna silip kollarını masanın üstüne yasladı. "En çok ziyaret edilen oteller arasındayız," dedi.

Ali önce polis kimliğini sonrasında ise Dave'in fotoğrafını çıkardı. Dikkatli bir şekilde bakması için parmağıyla fotoğrafa vurdu. Yaka kartında Sarah yazan kadın, bir süreliğine daha gözlerini Ali'ye dikse de en sonunda bakışlarını fotoğrafa indirdi. Dave'in soluk ve biraz da bulanık fotoğrafına bakarken Ali bilerek tam önünde duruyordu. Birkaç saniyelik süre içerisinde Dawson, Murat, Gavin ve Ada içeri girip merdivenlerden yukarı çıkmıştı bile.

Sarah başını kaldırarak geri çekildi. "Misafirlerim mahremiyet ister. Yabancı polis kimliği olan bir adamın, kendileri hakkında sorular sormasını değil," dedi.

"Kanada polisiyle birlikte çalışıyorum. Doğrulayabilirsin," denken fotoğrafı alıp cebinin iç cebine yerleştirdi. "Misafirin hangi odada kalıyor?"

Sarah masanın altına doğru uzanıp bir tane sigara çıkardı. Parmaklarının arasında çevirirken dikkatli gözlerle Ali'yi izliyordu. "Başımı belaya sokmazsın, değil mi?"

"Nedense bunu umutlayacağımı sanmıyorum."

Sarah görünüş kenarını kaşırken gülümsedi. "Haksız olduğunu söyleyemem. Dördüncü kat, sağdan ikinci kapı. Karılan, zarar gören bir şey varsa parasını ödmeden gitmesen iyi olur."

"Teşekkürler, Sarah," dedi Ali. Merdivenleri çıkarken ikinci katta diğerlerine yetişmişti. Takip etmelerini işaret edip iki kat daha çıkınlardı. Sarah'nın gösterdiği odayı işaret ettiği sırada kimseden ses çıkmıyordu.

Dawson geri çekilmeleri için elini sallayıp kapıya yaklaştı. İçeriye dirmemesine rağmen herhangi bir şey duymuyordu. Dave muhtemelen çoktan başka bir yere geçmişti. Dawson, onun Kanada'dan ayrıldığını sanmıyordu fakat belli ki burada daha fazla kalmamıştı. Kapı koluna uzanıp açmayı denediğinde kilitli olmadığını fark etti. Kapsı tamamen açığında birkaç saniye sonra gerçekleşecek parlamayı anlayarak iç geçirdi. Patlamalardan nefret ederdii.

Yüzüne çarpan sıcaklıkla geriye doğru savrulurken Ada'yla birlikte yere düştü.

Ada nefes almaya çalışarak Dawson'ı üzerinden itti. "Koruduğum için teşekkürler," dedi.

Dawson tişörtünün tutuşan kolunu söndürmeye çalışarak eliyle vururken Ada'nın üzerinden kalkmak için yana yuvarlandı. "Karım için her şeyi yaparım," dedi.

"Acele edin," dedi Murat diğerleriyle birlikte içeri girerken.

"Bombalar sinir bozucu," dedi Dawson. Üzerinde tutuşan son alevleri de söndürdükten sonra Ada'ya baktı. Bomba, bir kurt için çok güçlü değildi fakat pis bir işti. Dawson kapının tam önünde olduğu için diğerlerine bir etkisi olmamıştı. Buna rağmen, Dawson ayağa kalkıp Ada'yı da kendisiyle beraber kaldırırken yüzünü inceleyip saçlarına dokundu. "Saçın yandı mı?"

"Üzerime düştün ama sordüğün ilk şey saçım mı?" dedi Ada.

"Özür dilerim," dedi Dawson fakat bunu gerçek anlamda kastetmediği hâlâ saçını incelemesinden belli oluyordu.

Ada onun hâline gülerken yolundan çekti. "Tuhaf bir adamsın," dedi. İçeri girdiğinde bombanın bıraktığı hasara burun kıvrarak baktı. Dave,

arkasında hiçbir iz bırakmamaya özen göstermişti. Bombanın, birinin içeri girmesiyle tetiklenmesi ise belli ki onun için bir oyundu. Ada, içeri girenlerin insan değil de kendileri olduğu için memnunda. Otel sahibi gerçekten sinirlenecek olsa da hiç değilse yaşıyordu.

Ada, kadının geldiğini ve Ali'ye bağırdığını duyduğunda pencereden dışarı bakıyordu. Kaçacak müşterilerin ve odayı kiralayamayacağı süre boyunca kaybedeceği paranın bedelini isterken onu sakinleştiren tek şey Ali'nin bunları karşılayabileceğini söylemesiydi. Ada gülümsemeden edemedi. Ali istediği zaman bir kadınla nasıl konuşacağını çok iyi biliyordu.

Ateşin isinden mi yoksa kirden mi gri olduğunu bilmediği perdeleri kenara çekip dışarı baktı. Başka eski bir binaya bakan manzarası, kasvetli havanın yağmuruyla birleştiğinde Ada'yı karamsar hissettirmişti. Birden şiddetlenen yağmur, karanlığı da beraberinde getirmişti.

"Kadına tam olarak ne kadar ödemen gerekiyor?" dedi Murat, Sarah dışarı çıktığında.

"Nereden bileyim?" dedi Ali.

Patlamadan sonra kalan eşyaları kurcalamaya başladılar fakat hiçbir ipucu bulabileceklerini düşünmüyordu. Gavin dolabın kapaklarını açarken göz ucuyla Ali'ye baktı. "Bu kadar rahat olduğuna göre, para senin için çok da düşünülecek bir mesele değil sanırım," dedi. "Kurt olduğunda edindiğin güçlerden biri mi?"

Ada, Gavin'in söylediğine gülmeden edemedi. Ali onun tepkisini görmezden gelerek arkasını dönmüştü. "Ali, bir kurt olmadan önce de zengindin," dedi Ada. "Yani, oldukça zengin."

"Ben değil, ailem zengin," diye düzeltti Ali. "Yine de bu, paralarını kullanamayacağım anlamına gelmiyor."

Ada geri çekilecekken katıdaki binanın yanında duran adamı fark etti. Gözleri, yetenekli bir kurdun gözleri kadar keskin değildi fakat ne gördüğünü biliyordu. Dave, bir bomba bırakıp çekip gitmemiş, aynı zamanda etkilerini görmek için beklemişti. Ada, onun duyacağını bildiğinden ve hâlâ gözlerini üzerinde hissettiğinden ani bir hareket yapmadı.

"İçeride nefes almak çok zor," derken biraz geri çekilip camı açtı. Rahat bir şekilde arkasını dönüp diğerlerine baktı. Hepsini bulabileceği en ufak bir ipucunun peşindeydi. Belli ki Dave, burayı uzun bir süredir kullanıyordu fakat Ada emindi ki Ali'nin sahip olduğu sistemle bile hiçbir şey elde edemeyeceklerdi.

Ada yeniden cama dönüp aşağıya doğru baktı. Eğer bir alt katın pencere kenarına tutunmayı başarsa atlayabileceği yükseklikteydi. Dave'in hareket ettiğini fark ettiğinde arkasını dönene kadar bekledi. Henüz birkaç metre uzaklaşmıştı ki Ada, pencerenin üstüne dokunarak aşağıya atladı. Tahmin

ettiği gibi pencere kenarına tutunamamış olsa da çabuk toparladı. Kaldırma biraz sert bir iniş yapıp yuvarlandıktan sonra koşmaya başladı. Dave onu atladığı zaman fark etmişti. Ada geride kalmış olmasına rağmen en az Dave kadar hızlıydı. Ada'nın aldığı ilk eğitim, kurtlardan kaçmak üzerinedir. Bir gün bunu, kurtları kovalamak için de kullanacağını biliyordu.

Hızla aştıkları birkaç sokağın ardından insan kalabalığı artmaya başlamıştı. *Ahılca*, diye düşündü Ada hoşnutsuz bir şekilde. Kovalandığın zaman kalabalığa karışmak her zaman için en güzel saklanma yoluyla. Ada da olsa aynısını tercih ederdi. Ne var ki şu anda kovalayan taraftı.

"Çekil! Çekilin!" diye bağırdı Ada. Yaya yolunda koşmaya devam ederken insanlarla çarpışmamak için dikkat etmek onu, Dave'in metrelerce arkasına düşürmüştü. "Kahretsin!" dedi Ada. Kalabalık daha da yoğunlaşırken yolun diğer tarafına geçmek için arabaların arasına atladılar. Yükselen koyna sesleri Ada'nın kulaklarını tırmalamıştı.

"Müsaadenle," dedi Dawson yanından geçip giderken.

"Gösterişçi," diye homurdandı Ada.

Biraz sonra Gavin de ona yetişmişti. "Yavaş mısın biraz? Bacaklara çalıp geçtin. Unutturma," dedikten sonra Dawson'un peşinden gitti.

"İkinizden de nefret ediyorum!" dedi Ada arkalarından.

Geride kalmış olmasına rağmen koşmaya devam ediyordu. Dave'i hâlâ görüyor, empati güçleri zayıflamış olsa bile bu durumdan eğlendiğini anlayabiliyordu. Bir ara sokaktan geçip yeniden caddeye çıktıkları sırada Ada adımlarını yavaşlatarak durdu. Dönüşümünü tamamlamamış bir kurtken Gavin'den aldığı eğitimleri anımsadı. Haftada en az bir defa bu sokaklarda olurlardı. Gavin, çoğu zaman Ada'ya insan kalabalığı içerisinde bir kurt görmeyi ve ayırt edebilmeyi gösterirdi. Çoğu zaman ise kaçardı. Uzun bir süre boyunca Ada'nın eğitiminin temeli kaçmak üzerine olmuştu. Bu caddeleri, doğup büyüdüğü sokaklar kadar iyi biliyordu.

Geriye doğru bir adım atıp binalara baktı. Dave'in kaçıışı rastgele görünüyordu fakat Ada, bu kovalamacayı biliyordu. Peşindekilerin aklını karıştırmak için çember çizip bomba tuzaklı oteline geri dönecekti. *Mükemmel anı orada*, diye düşündü Ada. Yeterli vakti olmadığından, belki de biraz eğlenmek istediğinden kendini bir kovalamacanın içine sokmuştu.

Ada ters yöne koşmaya başladı. Birden bastırın sağanak yağmurda kurnasız ilerliyor, sert adımları yollarından geçtiği insanlara su sıçratıyordu. Geniş bir açığı yerine kestirme yolu kullanmak için binaların arasına daldı. Aldığı soğuk ve derin nefesler ciğerlerini yakıyor, aynı zamanda ona daha hızlı koşmasını sağlayan adrenalini veriyordu. Etrafındaki kalabalık çalkılık içerisinde bakıyor olsa da Ada hiçbirine aldırılmaya çalıştı. Sadece kimseye çarpmamayı umuyordu. Ya da bir arabanın önüne çıkmamayı.

Birkaç mendirini atlayarak indikten sonra nerede olduğunu kontrol ederken hız kesmeden koymaya devam ediyordu. Bir durağın yanından geçerken önüne çıkan köpeği ezmemek için aniden durdu. Buz tutmuş demire farkında olmadan biraz fazla sıkı tutundu. Avucunun içi soğuk yüzünden soyulurken keskin acı yüzünü ekşitti.

"Çok şirinsin ama geç kalıyorum," dedi Ada köpeğin etrafından doluşırken.

Hesaplamasına göre sadece bir sokak daha koşması gerekiyordu. Kaldırımından aşağıya atlarken ayağı kaydığı anda küfrederek tek dizinin üstüne düştü. Tüm vücuduna elektrik verilmiş gibi inilirken hiç değilse diz kapağını karmamış olmayı umdu.

Dave'i gördüğünde tüm acısı, içindeki avcı tarafından bastırıldı. Ayağa kalkıp son birkaç metreyi hızla ayı. Dave'in önüne geçip yumruğunu tam suratına indirdiğinde ikisi de soluk soluğaydı. Doğrusu, Ada soluk soluğaydı. Birkaç saniye sonra Dawson ve Gavin yanlarına gelmişti. Dave elini çenesine bastırarak hırlarken Ada'nın üstüne yürüdü. Hâlâ içinde çalkalanan adrenalin sayesinde Ada sonrasında çekeceği acıyı umursamadan Dave'e kafa attı.

"Lanet olsun!" dedi Dawson iç çekerek. "İyi misin?"

Ada o an gerçekten konuşmak istese de soluklanını toparlayamıyordu. Bunun yerine başparmağını kaldırdı. Dawson, yere serilmiş olan Dave'e yumruk attığında bilincini tamamen kaybetti. "Gavin," dedi Dawson ilgilenmesi için.

Gavin, Dave'in ensesine yapışıp köpeğe doğru çekti. Telefonunu çıkarıp Murat'a oldukları yeri yazdı. O ve Ali, Dawson'un arabasıyla arkalarından geliyorlardı.

Dawson, Ada'nın çenesine dokunup başını yukarı kaldırmasını sağladı. "Daha yavaş nefesler al. Harika iş çıkardın, Tüysüz."

"Kimmiş yavaş!" dedi Ada solukları arasında.

"Kesinlikle sen değilsin," dedi Dawson. Eğilip Ada'yı alından öptü. Parmaklarının dışıyla Ada'nın burnundan akan kanı sildi. "Daha fazla böyle nefes almaya devam edersen bayılacakmısın. Kendini tut."

Ada yol kenarındaki bir bankın kenarında yatan kediyi gördüğünde donup kaldı. Soğuktan ve yağmurdan korunmaya çalışırken öylesine kıvrılmıştı ki yün yumağı gibi görünüyordu. Ada, Dawson'ın tutuşundan kurtulup topallayarak yolun karşı tarafına geçti. Yere eğildiğinde kedi, titreyen bedeniyle uzaklaşmaya çalıştı fakat Ada hızlıydı. Gri tüyleri birbirine yapışmış, gözleri kıpkırmızıydı. Öylesine ince ve ürkek ki Ada onun için korkmuştu. Yağmur devam ettiğinden montunun önünü açıp kediyi göğsüne yasladı.

Murat tam yanlarında durduğu sırada Ada daha rahat nefes alıyor, adrenalinin yavaşladığını hissederken dizinin acısı yeniden vücudunu sızlatıyordu. Gavin bagajı açarak Dave'i atarçasına içeri bıraktı. Onu nereye

göreceklere de belli değildi. Bir Tarafuz'u Aleut'ta hapsedemelerdi. Bu, ölümcül birkaç suni ihlal etmekle aynı şeydi. Gavin hiç hoşlanmamasına rağmen Dave'in kolunu tutarak bileğini sırdı. Vücuduna zehir girdiği anda titreyen Dave, bir anlığına gözlerini açıktan sonra hiç değilse birkaç saat daha uyanmamak üzere bilincini kaybetti.

Murat, Ada'nın sağlam dizine vurup yeniden yola çıkarken Ali arkasını döndü. "Sen mi Dave'i kovalıyordun yukarı o mu seni?" dedi.

"Kovaladım, yakaladım, paketledim. Başka soru?" dedi Ada. Ali ellerini kaldırarak önüne döndüğünde Ada başını arkaya yasladı.

Dawson eğilip Ada'nın dizini kontrol etti. Kötü bir yaralanmaydı. Derisi tamamen kalkmış, kana rağmen kemigi görünür olmuştu. "Bu hilde koştuguna inanamıyorum, Tüysüz. Kendini kanıtlamak için Dave'i yakalayan kişinin sen olmasını mı istedin?"

Karşındaki Dawson olduğu için Ada yalan söylemek istemedi. "Evet," dedi mırıldanarak. "Özür dilerim."

Dawson, Ada'nın ıslanmış saçlarını okşayıp yüzündeki kan izlerini bir kez daha sildi. "Yapman gerekeni yaptın. Özür dilemene gerek yok," dedi. Ada'nın ulak montunu çıkardıktan sonra kolcuğun arkasına asılı duran ceketini alıp Ada'ya giydirdi.

Ada titremesini bastırmaya çalışırken kollarını göğsünün altında bağladı. Göz ucuyla Gavin'e baktı. Gavin onun bakışını gördüğünde kaplanı çağı. "Ne var?" dedi. "Sana öğrettiğim yöntemle adamı yakaladığın için seni tebrik etmemi mi bekliyorsun?"

Ada derin nefesler aldığı anda o soğuğu tekrar hissedeceğini bildiğinden sakinleşmeye çalışıyordu. "Hayır," dedi mırıldanarak. Dawson dizine temiz bir bez bastırduğunda Ada yüzünü buruşturdu. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Şu anda tek istediği, sıcak su dolu bir küvetin içinde yatmaktır. Kedi başını ceketin içinden çıkararak boynuna doğru uzandığında Ada'yı gülümsetti.

"Kedi mi o?" dedi Murat dikiz aynasından bakarken.

"Evet," dedi Ada. Bir an için onu göğsüne sakladığını unutmuştu doğrusu. Kedi biraz daha az titriyordu fakat aç olduğu belliydi.

"Kurtlarla dolu bir eve kedi getiremezsin, Ada. Bu doğaya aykırı," dedi Murat.

"Doğadan da kurallarından da bıktım. Kedi aç, üşüyor ve belli ki hasta. Onunla ilgilenip düzgün bir eve gitmesini sağlayacağım," dedi Ada. Gözlerini inatla Murat'ın bakışlarına dikmişti. Biri daha ona doğanın düzeninden bahsederse kendini toparladığı ilk an üzerine saldıracaktı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır. Kedileri severim ben," dedi Murat. "Nereye gidiyoruz?"

"Dağı evine gidelim, dedi. Ada. Sana baktı. Gavin'in, Dave'i üzdüğünü biliyordu fakat her nasılsa uyanıp saldıracığını düşünüyordu. İşin aslı, bunu umuyordu. Her ne kadar Dave'den bilgi almak zorunda olsa da Dawson, içten içe onu bir daha ayağa kalkamayacağı hâlde gelene kadar dövmek istiyordu. "İşimize yarayabilecek birini bulduk," dedi Dawson, Jesse telefonu açtığı anda.

"Kim?" dedi Jesse.

"Telefonda anlatmak uzun sürer," dedi Dawson. Ada'nın dizine bastırmakta olduğu bezi kaldırdı. Yara çok daha iyi görünüyordu fakat bir an önce temizlenmesi lazımdı. "İki saat kadar sonra sana göndereceğim adrese gel. Daha erken gelirsen kapıda beklersin, o yüzden zahmet etme."

"Orada olacağım. Ben gelmeden başlama, Dawson. Çok ciddiylim."

Dawson bunu söyleyeceğini tahmin etmiş, bu yüzden Jesse'e ileri bir saat vermişti. Böylesi çok daha iyiydi. Jesse gelmeden önce Dawson'ın Dave'le konuşması gereken şeyler vardı. Aramayı sonlandırdıktan sonra dağı evinin adresini yazdı. Kanada'nın bu bölgesini bilenler için bulması zor bir yer değildi. İnsanlar içinse karların arasında kaybolmak kaçınılmazdı.

"Kafa atmaya bırakman gerekiyor. Karşıdakinden çok kendine zarar veriyorsun," dedi Dawson. Ada'nın burun kanaması bir türlü durmadığından Dawson, onu başını geri yaslamaya zorladı.

"Baygın olan ben değilim ama," dedi Ada. Omuzlarını kaldırırken yanacağını kedinin başına yasladı. Diğerlerinin duyacağını bilmesine rağmen Dawson'a doğru eğilerek sessizce konuştu: "Kediyi yanında götürebilirim, değil mi?"

"Geçici bir süreliğine evet. Ama Murat haklı, Tüysüz. Kurtlar ve kediler aynı döngüye ait değildir."

"Alakurtlar ve Cellatlar da öyle," dedi Ada.

Dawson'ın gözleri bir an için parlarsa da refleksle verdiği tepkiyi bastırdı. Ada'nın yüzüne dokunup parmağını burun çizgisinde kaydırdı. "Şu anda aç ve hasta olduğun için anlamıyor olabilir ama biraz kendine geldiğinde bizden korkmaya başlayacak. Bunu ister misin?"

"Hayır," dedi Ada mırıldanarak. Bunu ne yüksek sesle söyleyebilir ne de kendi içinde kabullenebilirdi fakat bebeğini kaybettikten sonra koruması gereken bir canlının karşısına çıkması Ada'ya, bu kediyi hayata döndürmesi gerektirdiği inancıyla doldurmuştu. "Şurada dur," dedi Ada bir benzinlik gördüğünde. Murat benzinlikte durup aracın deposunu doldurduğu sırada Ada aşağıya indi. "Üzerinde para olan var mı?"

Dawson da onunla birlikte inmişti. Ali'nin oturduğu yerin kapısını açıp torpido gözüne uzandı. Klipsle tutturulmuş birkaç yüzlük banknotu ararak Ada'ya uzattı. "Çok vakit kaybetme," dedi.

Ada, keçiye mama almak için raflar arasında dolaştı. "Bunlardan hangisini seviyor olabilirsin?" dedi. Daha önce hiç evcil hayvanı olmamıştı. Birkaç paket yaş mama aldıktan sonra extra rafına geçti. Gözlerine iyi geleceğini umduğu damla, yaraları içinse antiseptik bir krem ve temizlenmesi için birkaç malzeme aldı. Kasiyerin önüne geldiğinde kızın ona kaçamak bir şekilde baktığını fark etti.

"Siz iyi misiniz?" dedi kız. Ada'nın aldıklarını kasadan geçirip poşete koydu.

"Evet," dedi Ada sadece. Kediyi düzgün bir şekilde tutmaya çalışırken parayı uzattı. Poşeti aldıktan sonra marketten çıktı. Murat, benzin pompasını yerine koyarken Ada'ya yaklaşmasını işaret ediyordu. Ada aracın arka tarafına yürümek yerine Murat'ın yanına gitti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Dave'in sorgulaması yapılırken Dawson'ın yanında durman gerekiyor. Aynı fikirde olduğumuzu düşünüyorum."

"Onu durdurmak için mi? Sanmıyorum, Murat. Dave başına gelenleri hak etti."

"Bunu biliyorum, sana katılıyorum. Ama ikimiz de farkındayız ki Dave sadece bir piyon. Rayleen'i öldürmesi için tutulmuş bir kiralık katilden farksız. Ondan alacağımız bilgiler önemli ve bu bilgileri vermeden ölmemesi de öyle."

Ada derin bir nefes alırken başını salladı. "Haklısın," dedi. Dawson onlardan metrelerce uzaktaydı. İleri geri yürürken sakın görünüyordu fakat Ada, aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Dave'i öldürmekle ondan bilgi almak arasındaki faydayı bulmaya çalışıyordu. Kendini, doğru olanı yapmak için zorlasa da dürtüleri onu rahat bırakmıyordu. "Dawson'la ben ilgilenirim. Jesse geldiğinde olaklardan emin değilim yine de. İkisini birden durduramayız."

"Jesse'i bana bırak."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır ama bir Tarafsız'ın egosuyla baş edebilecek birini tanıyorum."

"Peratha mı?"

Murat başını onaylarcasına salladı. "Çoktan haber verdim. Jesse'le aynı zamanda evde olacak. Böylesi hepimiz için daha güvenli sanırım. Peratha'ya mümkün olduğunca bu işten uzak tutmalıyız. Haydi, arabaya geç," derken elini Ada'nın sırtına götürdü. Hâlâ onun için endişeleniyor ve içten içe korkuyordu. Elinde olmadan Ada'ya zarar verdiğini biliyordu. Ne olduğunu anlayamasa da bunu görebiliyordu.

Ada arabaya ilerlerken Dawson'a da gelmesi için seslendi. Öyle ya da böyle, birkaç saat içerisinde Dave'le ilgili bir sonuca ulaşacaklardı.

Kanada, 1775

Meriel, Aleut'un kapılarından geçerken koştuğunu farkında değildi. Son birkaç kilometre kala adımlarını hızlandırmış olmasına rağmen yüzleşmekten korktuğu şeyler içten içe onu tüketiyordu. Son aylarda Aleut'tan uzaktaydı. Harrison'ın yaşadığı yeri bulmuş ve zor yoldan da olsa onunla iletişime geçmeyi başarmıştı. Lisa'nın söylediklerinde haklılık payı vardı. Bir Tanırsız olarak Harrison, Meriel'i ciddiye almıyordu. Bu, ilk başta Meriel'i sinirlendirmiş olsa da sonrasında durumu avantajı çevirmeyi başarmıştı.

Ta ki eline bir mektup geçene kadar...

Tyson'in avarası Janine, bir ıyran çıktığını yazmıştı. Meriel bir gün bunun olacağını biliyordu fakat o an geldiğinde orada olup babasını durdurabileceğini umuyordu. Janine mektubunda Lisa ve Tyson'in yargılanmaya bile gerek görülmeden atıldığından ve muhtemelen kendisinin de öldürüleceğinden bahsetmişti. Meriel o an bilmiyordu fakat mektup eline ulaştıktan birkaç gün sonra Janine, ıyran ve organize baskınları suçuyla ölüme mahkûm edilmişti.

Meriel Aleut'a gelene kadar Lisa ve Tyson çoktan aulmuş, aradan hafıalar geçmişti. Onların hayatta olduğunu umut ederek bahçeye yöneldi. Cellat'ın hangi ağacı kullandığını biliyordu. Yanından her geçtiğinde ürperdiği kasıvetli ve yağlı bir ağaçtı. Meriel, orada ölüme mahkûm edilen onlarca kurt görmüşü fakat hiçbirini için şu anki gibi hissetmemişti.

Titreyen elini dudaklarının üstüne kapatırken adımları yavaşladı. Kar yağışı yüzünden bir ölü kadar solgun görünmelerine rağmen Meriel, ikisinin de zayıf kalp atışlarını duyabiliyordu. Lisa'nın ayakta kalmasından biri düşmüş, tırnakları neredeyse iyah görünecek kadar morarmıştı.

Meriel ağladığının farkında olmasının içindeki tüm nefesle bağırıyor. Şaşkınlığı öfkeye dönüşürken o an karşısına kim çıkarsa çıkarsa öldüreceğini biliyordu. Bahçedeki birkaç kişi de Meriel'e yüzleşmemek için kaçmıştı. Mevrim serti alabilirdi fakat kurtların bahçede dolaşmamasının sebebi kar yağışının yoğunluğu değil, idam ağacında sallandırılmış olan Lisa ve Tyson'dı.

Meriel tırnaklarını avuçlarına geçirirken yeniden harekete geçti. Her ne olursa olsun, Lisa ve Tyson'ı oradan indirecekti. Bu, ölümüne sebep olsa bile...

Cellat karısına çıktığında Meriel hurlayarak yakasına yapıştı. "Bunun için hesap vereceksin, Pierce. Öldüğünü ve acı çektiğini göreceğim," derken yüzüne doğru eğildi. "Büyük bir zevkle izleyeceğim."

"İyi bir karıştırmaya asla hayır demem, Meriel," dedi Pierce. Kızın elini tutarak yakasından ayırdı. "Arkadaşların olduğu yerde kalacak. İki aydır oradalar. Çok fazla zamanları kalmadı. Daha doğru şekilde söylemem gerekirse geç kaldın, premie."

Meriel başını hızla ve sertçe Pierce'in kendini beğenmiş suratına indirdi. Canı yanıyordu ama muhtemelen Pierce kadar değil. "Ba son görevindi. Cellat'ıksan alınacak ve sanırım, bunun hangi yöntemle olduğunu biliyorsun. Acı çekeceğini umuyorum."

"Meriel."

Pierce'e arkasını dönen Meriel, Peratha'ya gördüğünde yüzü ifadez bir hâl aldı. Kız kardeşi kollarının arasına koşup ona sarıldığında Meriel, saçlarını okuyup hayrandan öptü. "İşeri geç," dedi sesizce.

Peratha son iki ay boyunca yaptığı gibi bakılarını idam ağacına çevirmekten korkarak sadece Meriel'e baktı. "Lütfen bir şey yap," diye fısıldadı. "Derren da gelmek üzere."

"Tanrı'm," dedi Meriel. Bunu hiç düşünmemişti. "O nerede?"

"Kardunu bulamadığı için bazı sorunlar yapıyordu. Onu bir merkeze gönderdiler. Nerede olduğunu öğrenip mesaj gönderdik fakat ulaşip ulaşmadığını bilmiyorduk. Dışarıdan ziyaretçi kabul etmiyorlar. İletişime geçmelerine izin vermiyorlar. Janine bir yolunu bulup mektubun ulaşmasını sağladı."

"Deborah?"

Peratha sadece başını iki yana salladı.

Meriel omzunun üstünden arkasına baktı. Pierce eski yerine çekilmiş, ağacın bekçiliğini yapıyordu. Onları izleyen birkaç kurt karşısında küçük düşmüş hissetmesine rağmen Meriel'e saldırması mümkün değildi. Her ne yaparsa yaparsın Meriel, Aleutların gelecekteki lideri olarak görülüyordu. Pierce yakın bir gelecekte Meriel'in emri altına girmeyeceğini umuyordu.

"Arkadaşlarının yanına git. Bununla ilgileneceğim," dedi Meriel. "Bana Janine'i çağır, olur mu?" Peratha'nın gözleri yağlarla parlak bir hâl alırken Meriel küftetti. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Ölüm haberini veren bakış umuyordu. Buna istediğinden çok daha fazla şahit olmuştu.

Peratha bir kez daha Meriel'e sarıldı. Kız kardeşini kollarının arasına alan Meriel bakışlarını yukarı doğru kaldırdı. Babasını görebileceği gibi perdeleri çekili olan camlara baktı. Tüm eğitimine, konumuna ve öfkesine rağmen Pierce'i aşılamayacağını biliyordu. Şu anda ani dürtüleriyle değil de akıyla

hareket etmesi gerektiğinin de farkındaydı. Lisa ve Tyson'ı oradan indirmesinin en hızlı yolu hangisine onu yapacaktı. Ne gerektiği önemli olmaksızın...

"Peratha, bir süreliğine Aleut'ları uzaklaştırmamı istiyorum. Arcadia ve Lorenzo'yu yanına al. Ben bu... Durumla ilgilenene kadar Darren'in Aleut'a girmesine engel olun."

Meriç, Peratha'nın itiraz etmesini beklemeden binaya yürümeye başladı. Bahayla yüzleşmek için sebepleri ve gücü vardı. Hâlâ açık duran kapılardan giren Darren'in görmesi, onu durdurabilecek tek şeydi. O andan itibaren hayata bir daha düzelmek üzere mahvolduğunu anlamıştı.

Ada havluya kurulanırken biri yatak odasının kapısını gürültüyle yumrukluyordu. Eve geldiklerinde Dawson ve Murat bilinçsiz hâlde olan Dave'i bodrum katına taşımıştı. Ada oraya sadece birkaç kez gitmişti. Dar ve karanlık yerlerden hoşlanmadığı için pek de tercih ettiği bir kullanım yeri değildi. Bu evin bodrum katı ise sadece biraz uzanmakla tavana değebilecek kadar alçak, karanlık ve kötü kokulu. Herhangi bir acil durum oluşmasına karşılık sığınak gibi inşa edilmişti. Burayı tasarlayan kişi kar fırtınasına karşı tedbirli davranmıştı.

"Müsaite değilim," dedi Ada kapının önünde duran kişiye. Havluyu kenara atıp dolabı açtı. Bu evi çok nadir kullandıkları fakat hemen hemen tüm ihtiyaçları vardı. Zaman içerisinde sadece Ada ve Dawson değil, diğer arkadaşları da gerek gördükçe bu evi kullanmaya başlamışlardı.

"Konuşmamız gerek," dedi Ali.

"Bir dakika bekle," dedi Ada. İç çamaşırlarını giydikten sonra ona biraz dar gelen kot pantolonu üstüne geçirdi. Buradaki kıyafetlerinin çoğu insanken giydikleriydi ve o zamanlar şimdikine göre biraz daha inceydi. Atlet, kazak ve üstüne de bir hırka aldı. Bir kurt için fazla giyindiğini biliyordu fakat soğuk içine işlemişti ve istediği sıcak banyoyu yapmadan ısınamayacağını biliyordu.

Ayakkabılarını da giydikten sonra hâlâ ıslak olan saçlarını başının üstünde kıvınp tokayla tusturdu. Üst raflardan küçük bir havlu alıp ayaklarının dibinde dolaşan kediye sardı. Birbirine yapışmış tüylerini kurulayarak dışarı çıktı.

Ali sabırlı bir şekilde orada bekliyordu. Ada her zaman için Ali'nin en iyi özelliğinin bu olduğunu düşünmüştü. Kediyle birlikte banyoya giderken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dave'i bulduğumuza göre bana burada ihtiyaç kalmadı. Takip ettiğim bazı şeyler var ve Ray'in de çok fazla yalnız kalmaması gerekiyor."

"Anlıyorum," dedi Ada. Suyu açıp ılıyana kadar bekledi. Kediye mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde temizlemeye başladı. "Buraya geldiğin için teşekkür ederim, Ali. Aleut'ları hoşlanmadığını biliyorum."

"Bizi ilk gördükleri yerde kaçırdıkları için mi? Eğlenceliydi."

Ada gülümseyerek başını salladı. O an için ne kadar korktuğunu, kafasının karıştığını ve buz gibi bir hırsla dolduğunu hatırladı. Eğlence haricinde her şeydi. Biraz huysuzlanmasına rağmen kediye temizlediğinde Ali, ona yeni bir havlu uzattı. Birlikte kediye kuruladıktan sonra aşağıya inip ona mamaını verdiler.

"Ne zaman gödeceksin?" dedi Ada.

"Önce Dawson'la konuşmam gerekiyor. Başka bir ihtiyacı var mı diye sormalıyım. Sonrasında hemen yola çıkacağım," Ali etrafına bakıp yakınlarda kimse var mı diye kontrol etti. Yukarı çıktığı sırada Gavin bir telefon görüşmesi yapmak için mutfaka girmişti, diğerleri ise bodruma iniyordu. Ali her ihtimale karşılık Ada'ya biraz daha yaklaşıp sessizce konuştu: "Kullandığım sistemde arkadaşların da sen de kayıtlısın. Özellikle senin hakkında ilginç bir dosya olduğunu söyleyebilirim."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Ada. Bunu çok umursamamaya çalışsa da rahatsız oluyordu. Tanımadığı insanlar onu araştırıyor, hakkında bilgi toplamış ve bir dosya oluşturmuştu. Üstelik kendi içlerinde, isteyen herkes bunu açıp okuyabilecekti. Parmaklarını kedinin artık kuruyup yumuşak olan gri tüyleri arasında dolaşırdı. Onu mama kabının önüne bıraktıklarında kedi, parisiyle kaba çekiştirerek Ada'nın ayaklarının dibine kadar sürüklemişti.

"Senin hakkında her şeyi bileceğim," dedi Ali. "Fakat Dawson ya da diğerleri için bunu yapamam. Çok fazla dikkat çeker." Bunu Ada için yapması bile Ali'ye bir risk oluştursa da çoktan verdiği bir karardı. Böyle hissetmeyi kabullenmekte güçlük çekmesine rağmen Ada için alamayacağı bir risk yoktu. Ali çok uzun bir süre boyunca bu hislerle mücadele etmiş, en sonunda pes etmişti. Hayatında ilk defa yenilmişti.

"Çocuklarını?" dedi Ada.

"Onlar henüz sisteme girmediler ve böyle devam etmesini sağlayacağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Ali önemiz dercesine başını salladıktan sonra bakışlarını kediye çevirdi. "Sana bağlanmış görünüyor," dedi.

"Evet. Onu bırakmak zor olacak," dedi Ada iç geçirerek.

Murat merdivenlerden çıkarken ıslak ellerini pantolonuna siliyordu. Mutfaka doğru baktıktan sonra Ada'ya başını salladı. "Dawson'a göz kulak ol. Gavin'le konuşmam gereken şeyler var," dedi.

Ada ayağa kalkıp merdivenlere yönelmişken ağzının etrafını yalayan kedi de panikle onu takip etmeye başladı. Bodrumun girişinde dururken bile rahatsız edici koku burnuna kadar ulaşıyordu. Karanlık ise onu tehdit eden bir düşman gibiydi.

"Ben de geleyim," dedi Ali. Ada'nın tereddüdünü hissetmiş olmasına rağmen bunu belli etmemeye çalışarak bileğindeki saate dokundu. "Yola çıkmam lazım. Dawson'la konuşup son durumu öğreneyim."

Aşağıya indiklerinde Dave'i görmeleriyle ikisi de duraksadı. Bir ayağın dan tavana asılmış olan adamı bilincini kazanmaya çalışırken bir yandan da eliyle yerden destek alıyordu. Parmak uçları güçlükle yere değiyor, zorlukla nefes alıyordu.

"Dawson."

Dave'in tam karşısında duran Dawson kollarını bağlamış şekilde Ada'ya döndü. "Bunu izlemen gerekmiyor," dedi.

"Neyi tam olarak?" dedi Ada.

Hemen üzerinden geçen borudan uzan su damlaları Dave'in boynuna düşüyor, her defasında kurdun irkilmesine sebep oluyordu. Ada onun hâlâ zehrin etkisinde olduğunu görebiliyordu. Bununla birlikte baş aşağı sallanıyor olması nefesini kesiyor, muhtemelen unutamayacağı bir baş ağrısı çekiyordu.

Ali, Ada'nın koluna dokunarak yanından geçti. Dawson'a doğru yürürken bilerek Dave'e bakmamaya çalışıyordu. "Joseph'in yerini bulabilirsem haber veririm fakat başka bir şey yoksa gitmek zorundayım," dedi Ali.

"Kas gücüne ihtiyacınız yok. Uzaktan destek olabilir misiniz?" dedi Dawson. "Evet."

"Tamam öyleyse. Her şey için teşekkürler."

Ali orada daha fazla duramayacağını bildiği için çıkmaya niyetlendi. Geri dönerken Ada'ya bakarak elini yukarı doğru salladı. "Yola çıkmam lazım. Öncesinde Aleut'a uğrayıp eşyalarımı alacağım. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Elinden gelenin fazlasını yaptım. Ray'e benden selam söyle, olur mu? Mümkün olan en kısa zamanda ziyaretinize geleceğim," dedi Ada. Ali merdivenleri çıkmak üzereyken Ada, ona tekrar baktı. "Yardıma ihtiyacı olan kim varsa -kurt ya da insan fark etmeksizin- yardım etmeye çalıştığınızı görebiliyorum. Dikkatli hareket et, bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli. Yöntemlerimden pek hoşlanmazsın ama..."

"Artık daha iyi sayılsın," dedi Ali omuz silerek. "Ve merak etme, ararım. Görüşmek üzere."

Ali dışarı çıkarken Ada, merdiven basamaklarını tırmalamakla meşgul olan kedinin etrafından dolazdı. Dawson'ın yanına gidip eline uzandı. Tıpkı Ada gibi soğuk ve kurulanmadığı için hâlâ ıslaktı. "Yukarı çıkalım.

Üzerini değiştir. Dave ile yapacağın konuşma için kimse seni sıkı tutmuyor. Brak, biraz daha böyle kalsın."

"Gidersem."

"Neden?"

"Çünkü onu bu şekilde izlemek hoşuma gidiyor, Tüysüz. Söylemek zorunda mıyım?"

Ada gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve buna anında pişman olarak öksürdü. Elinin tersini burnuna basurken kokuyu unutmaya çalışıyordu. "Beni dinlemen gerektiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Seni hiçbir şeyden vazgeçirmeye çalışmıyorum. Savunmaya geçmene gerek yok. Kurulanıp temiz kayafetler giyersen eminim ki daha rahat hissedecek olan sensin, Dave değil."

Dawson istemeyerek de olsa Ada'nın onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Önderinden yürüyen kediye bakarken kaşlarını çatı. "Onu neredeyse unuttum. Aleut'a gitmeden yeniden merkeze uğramamız gerekecek," dedi.

"Kediyi hen hallederim," dedi Ada.

Salona, otadan da üst kata çıktılar. Ada, Dawson'ın yatak odasına sokup kedi de girdikten sonra kapıyı kapattı. Kendine rahat sandalyenin üzerinde yer edinen kedi, Ada'nın onu ilk gördüğü andaki gibi tüy yumağı halini alarak gözlerini kapattı.

Dawson üzerindeki kileri çıkarırken Ada dolabı açıp üst rafa uzandı. Koyu renk havlulardan birini çekip Dawson'a attı. "Kurulanmaya başla," dedi.

"Merhamet, en takdir ettiğim özelliğin," dedi Dawson. Ada ona dönüp kollarını bağlarken Dawson, boynunu ve göğsünü kurularıp yatağın kenarına oturdu. "Neden çocukların yanına dönmüyorsunuz? Buralaki iş uzun sürecek gibi."

"Ne zaman bu sebeple geri çekildiğimi gördün ki?" dedi Ada. "Kurulanmaya devam et. Saçların sırsıkla. Hasta olacaksın."

"Grip gibi mi?"

"Sabrımı mı test ediyorsun? Biliyorsun, bende çok fazla yok." Ada onun öylece durmasına sinirlenerek havluya uzandı.

Karşısına geçip saçlarını kurulamaya başladığında Dawson, Ada'nın beline dokunarak onu yakınına çekti. Ada eğilip başını öptüğünde Dawson gözlerini kapatarak iç geçirdi. Yorgun bir hâlde alını Ada'nın karnına yasladı. "Sadece bir dakikalığına böyle kal," dedi Dawson sessizce.

Ada elini Dawson'ın sırtında kaydırıp dizine oturdu. Dawson ona sıkıca sarıldığında Ada'nın nefesi kesilmişti. Muhtemelen baş aşağı sallanan Dave kadar değildi. "Dawson," dedi Ada elini kolunda doluştururken. "Beni neden uzaklaştırmak istediğini biliyorum. Birçok kurtu acı çektiğini ve öldürmeni izledim. Dave için de farklı olmayacak."

"Hiçbir kunda ikenne etmemi seytetmedin."

"Bu önemsiz. Dave için üzüleceğimi ve sana karşı geleceğimi mi sanıyorsun?" Havaas parmaklarıyla saçlarını sevip dokunuşlarını gözlerinin kenarına doğru kaydırdı. Ada, onu tanıdığından beri duygularını ifade etme konusunda berbat. Dillendirdiği basit ve kullanılmış kelimeler, Ada için yetersiz kalıyordu. Düğün cümleler kuramıyor, ne söylerse söylesin gerçek anlamı yakalayamıyordu. "Dave'in yaşayacağı hiçbir şey umurumda değil. Ben bunun sana olan etkilerinden korkuyorum. Bir Cellar için bile bir sınır var, Dawson ve ne olursa olsun, kim için olursa olsun, bu sınırı geçmene izin vermeyeceğim. İntikamımı alırken sen beni bu sınırdan korudun, şimdi de ben seni koruyacağım. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Her şeyimle," dedi Dawson bunu sormuş olmasına dahi şaşırarak.

"Dave sadece bir piyon. Bunu unutmayacak, aradığımız esas kişiye ulaşana kadar kendine hâkim olacaksın."

"Kucağımda oturarak söylediğin hiçbir şeyi itiraz etmem, Tüysüz."

"Biliyorum," dedi Ada gülümseyerek. Başını eğerek Dawson'ın dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı. İkisinin de teni soğuktu. Saniiyeler içinde dudakları, tenlerini keşfeden parmakları ve birbirine kavuşan dokunuşları sunmaya başladı. Ada'nın sıcak su dolu bir küveze ihtiyacı yoktu. Dondurucu soğuk, içinden koparıp atılmışı sanki.

"Neden kat kat giyindin?" dedi Dawson onun hırkasını çıkarırken.

"Bilmiyorum," dedi Ada. Dawson'ın başka bir şey söylemesine izin vermeden onu yeriden öpü. O an üzerine ne giydiğinden bile habersizdi. Üşümenin nasıl bir şey olduğunu dahi unutmuştu.

Dawson, Ada'yı kollarının arasına alarak döndürdü. Yatağa uzanmasını sağlarken öpüşmeleri içten ve şimdiki kadarki en nazik karşılamaydı. Tesevelli ve gücü aynı anda bulmuşlardı. Ada'nın daha yeni giydiği kıyafetler yatağın etrafına dağılmıştı. Dawson'ın dudakları boynuna doğru kayarken ıslak saçları, Ada'yı heyecanlandıran şekilde ürperti.

"Beni bırakmazsın," dedi Dawson. Ada'nın gözlerine bakmak için geri çekildi. "Ne olursa olsun, beni bırakmazsın."

Dawson soru sormamasına rağmen Ada, onun onaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Sakinleştiğinde ve mantıklı düşünmeye başladığında bunu görebilecekti ama şu anda sadece kabullenmeye ihtiyacı vardı. Ada ellerini Dawson'ın yüzüne götürürken gözlerine dolan yaşlara rağmen gülümsedi. "Üzgünüm, lütfen ama benden kurtuluşun yok," dedi Ada.

"Bunu duymak çok güzel," dedi Dawson.

Kötü bir anda olabiliyordu fakat beraber oldukları süre boyunca ikisinden başka kimse yoktu. Etraflarındaki intikam, ölümler ve ters giden hiçbir şey kapıdan içeri girmeyi başaramamıştı. Birbirlerinden başka kimse yokken gerçekliğe dönmek zorunda olduklarını hatırlamamaya çalışıyorlardı.

Ve yapacakları tüm acı dolu şeyleri...

«Kedinin mırlamasıyla Ada birden gözlerini araladı. Uyuyup uyumadığını bilmiyordu fakat zihni bir uçurtmanın ucuna takılmış gibiydi. Disleklerinin üzerinde doğrulurken yüzünü buruşturdu. "Kedi, bizi mi izliyordu? Sinsi rüy yumağı," dedi Ada gözlerini kısıarak.

Dawson onun rahatsızlığına gülerken başını salladı. "Aldıracağına ummuyorum. Eminim, yabancı olduğu bir durum değildir."

"Öyle söyleme," dedi Ada ona vururken.

Dawson elini başının üstünde dolatırdı. Saçları tam anlamıyla kurumamıştı ve evin soğuk olması da yardımcı olmuyordu.

Ada onun kalkmasına izin vermeden omuzlarına dokundu. Kucağına oturup bacaklarını belinin etrafına sardı. "Sana bir şey soracağım ve aklına gelen ilk cevabı vermeni istiyorum," dedi Ada.

"Beni sorgularken kucağıma oturmana bayılıyorum."

"Eskisi gibi zincirlememi mi tercih ederdin?"

"Lütfen," dedi Dawson gözleri parlatırken.

Ada gülümsedi fakat cevap almak konusunda ciddiydi. Bu yüzden dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Çıplak hâlde kucağına oturuyor olmasına rağmen... "Duşa girdiğin ya da yağmurdan ıslandığın zaman kurulamıyorsun. Sanırım soğuğa aldırmadığından. Her neyse, konu bu değil," derken ellerini Dawson'ın omuzlarından göğsüne doğru kaydırdı. "Saçlarını kurulamaya çalıştığım her seferde yüzün başka bir hâl alıyor. Üzülüyor musun yoksa bundan memnun mu oluyorsun, anlamıyorum. Sadece çözmeye çalışıyorum."

"Tüysüz," dedi Dawson. Başını eğip derin bir nefes aldı. Dudaklarını Ada'nın omzuna bastırdıktan sonra yüzünü görmek için geri çekildi. Elleri Ada'nın sırtındaydı ve onun huylandığını bildiği için sadece parmak uçlarıyla dokunuyordu. "Bu, kesinlikle karımla henüz yeni sevişmişken ve çıplak bir şekilde sarılmışken konuşmak istediğim bir konu değil."

"Seni üzmem istemedim. Gerçekten..."

"Biliyorum, hayır. Bununla ilgisi yok." Dawson bunu farklı bir hâldeyken konuşmak istedi fakat Ada'nın yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu. "Çocukluğum, anne ve babam için pek rahat geçmedi. Güçlerim konusunda tedirginlerdi. Bana kendimi saklamayı öğretmeye çalışıyor ve bu konuda çok zorlanıyorlardı. Bunu şimdi görebiliyorum. Korkuyorlardı. Bir gün Kaiser tarafından öldürüleceklerinin farkındaydılar."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Ada.

Dawson, Ada'nın çenesinin altına parmağıyla vurup gülümsedi. "Sen istedin, anlatıyorum," dedi. Ada ciddi ve odaklanmış bir yüz ifadesiyle başını salladığında bu, Dawson'ı daha fazla gülümsetti. Kalbi, karısı sayesinde

dolan güçlü bir sevgiyle çarpıyordu. Onu ne kadar da seviyordu! "Sadece güçlerimden dolayı değil, aynı zamanda yaramaz bir çocuktum. Bir dönem boyunca zemine basmayı reddettim, sonra at binmeye çalıştım ve kendimi defalarca yaraladığım birkaç hafta vardı. Onları çok yoruyordum. Altı yaşlarımdayken babamın gölgesi olmaya karar vermişim. Derslerine girer, onun hareketlerini taklit eder ve konuşmalarını tekrarlardım. Belirtmem gerekir ki iyi bir taklit yeteneğim vardı."

"Eminim," dedi Ada. Dawson parmaklarını öne doğru kaydırırken Ada gülüklenerek ellerini itti. "Ulsu dur. Anlatmaya devam et."

Dawson'un parmakları yeniden sırtına doğru gitti. "Babam derslerinin çoğuna ormandaki bataklıkta orada verirdi ve ben çok fazla kirlenirdim. Şimdilerde bu hayrumun değiştiğini belirterek söylemek isterim ki çocukken banyo yapmaktan nefret ederdim. Ve annem her gün beni yıkardı, tüm banyo su içinde kalırdı. Zavallı kadın, bazen sinirden ağlayacak duruma gelirdi. Bazen banyonun bittimesini bekleyemedi oradan kaçardım."

"Ciddi olamazsın," dedi Ada şaşkınlık içinde.

"Sevmediğimi söylemişim. Annem bağırarak peşimde dolaşır, babamısa belki benim çıplak hâlde ortalıkta koşturmama, belki de annemin öfkeli hâline kahlkahlarla gülerdi. En sonunda annem beni yakalardı tabii. Beni bacaklarının arasına sıkıştırırken zorla kurulardı. Banyonun en hoşlanmadığım kısımlarından biri de buydu. Annem kurnaz ve hızlıydı, beni de hiç incitmezdi fakat pek nazik olduğu söylenemezdi. Doğası gereği..." derken gereksizce savunmak istedi. "Zor bir hayat vardı ve babama kadar..." dedi Tyson'i kastederek fakat sonra hayatının Tyson'la değil, Stone'la tanıştığına düzelmeye başladığını düşündü. Günlüklerinden anlattığı kadarıyla annesi böyle hissediyordu. "Aslında Stone'a kadar," diye düzeltti Dawson. "Kimse ona nazik davranmamıştı."

"Stone'a da *baba* diye hitap etmen Tyson'ı senin için daha az anlamlı yapmayacak, Dawson."

"Bunu başka bir zaman konuşuruz olur mu?" Dawson dudaklarını ısıtıp kaldığı yerden devam etti. "Annem beni her yıkamaya çalıştığı anda aynı şeyleri yapacağımızı bilirdik. Ben kaçardım, annem kovalardı, babam gülerdi. Sonra ben yakalanır ve mecburen kurulanırdım. Sırf beni cezalandırmak için yüzümün her tarafını öperdi. Öpülmekten hoşlanmazdım. Şapırtıcı hiçbir şey yoktu ama yemin ederim ki Tüysüz, çocukluğumun en güzel anısı buydu. Ve ben bunu neredeyse unatmıştım."

Ada, onun bitirdiğine emin olduktan sonra eğilip yüzünü öpmeye başladı. Dawson durdurmaya çalışsa da başarılı olamadı.

"Yapma bunu," dedi Dawson başını geri çekerek. "Anlattığıma pişman olacağımı biliyordum."

"Çok haklısın," dedi Ada. Son öpücüğü dudaklarına bıraktıktan sonra gözlerine baktı. "Gözümün önüne geliyor. Çok tatlısın."

"Tanrı'm," dedi Dawson.

Kendini geri bıraktığında Ada kolunu tutarak çekti. Uzun zamandır böyle güldüğünü sanmıyordu. Hiç kimsenin inanmayacağını biliyordu fakat Dawson, onu sadece sevgiyle doldurmuyor, aynı zamanda neğlendırıyordu da. Mümkün olacağını sanmadığı kadar kahlkaha atmasının sebebiydi. "Söz veriyorum, kimseye söylemem," dedi Ada. "Benim tatlı kocam."

"Gitmem gerek."

"Dur, bekle," dedi Ada. Hızlı davranarak bacaklarını kilitledi. Parmaklarını saçlarında doluşturup dağınık tutamları düzeltti. "Yaşadığımız şeylerin sana mutlu anıları hatırlatmasına çok memnun oldum. Sadece unutmam ki daha fazlasını elde edebilirsiniz. Lisa ve Tyson öldü. Ne yaparsak yapalım, onları geri getiremeyiz ama hayatında hâlâ böyle güzel anılar biriktirebileceğin bir var. Stone senin tek bir lafın için ölür, Dawson. Ona verdiğinden daha fazlasını hak ediyor."

"Biliyorum ve bunu gerçekten kastediyorum. Daha fazlasını yapacağım."

"Güzel," dedi Ada. Bacaklarını çözüp ayağa kalktı. Pantolonuna uzandığı sırada dizine baktı. Yararın kanaması tamamen durmuş, derisi iyileşmeye başlamıştı. Ada saçlarının açıldığını o sırada fark etti. Elini başına doğru götürürken Dawson'a döndü. "Tokamı ne zaman aldın?" dedi.

"Sanırım sen başka şeyler düşünüürken," dedi Dawson. Masum bir şekilde omuzlarını kaldırdı. "Tokan nerede, bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Kanıtlayamazsan yargılayamazsın."

Ada saçlarını kıvrarak etrafına baktı ama Dawson'un sakladığını biliyordu. "Sana takıntılısın demek istiyorum ama yaptıklarının yanında biraz hafif kalıyor," dedi Ada. "Gidip Dave'le konuşalım. Sence birileri kaybolduğunu fark edip aramaya çalışır mı?"

"Kesinlikle," dedi Dawson. Üzerini hızlıca giyinirken gözleri kediye kayıp duruyordu. Sadece uyuyor olmasına rağmen dikkatini dağıtmazı tuhaftı. "Jesse'e haber vermemin esas sebebi bu. Bizim yanımızda bir Tarafsız olursa Dave'i kaçırdığımızı saklamamız daha kolay olur."

"Jesse, Rayleen'in kardeşi. Sanıyorum, konumunu kullanmandan daha fazlasını ifade ediyor."

"Evet, belki," dedi Dawson.

"Evet, belki."

Dawson şaşkın bir hâlde Ada'ya döndü. "Sen benim taklidimi mi yapıyor?"

"Hayır," dedi Ada. Dawson'ı kapıya doğru çevirip sırtından itti. "Gitmemiz lazım. Aşağıda ağzından laf almamız gereken bir kurt var unuttun mu?"

26

Felicia kimsenin onu görmediğine emin olarak koridorda hızlı ama sessizce ilerliyordu. Yaptığı şey yüzünden yüzü ateş gibiydi. Şimdiye kadar birçok şeyi tek başına ve çekinmeden yapmıştı. İssız bir ormanda günlerce kamp kurmuşluğu bile vardı. İnsanlardan uzaklaşmanın, sadece kendisini dinlemenin güçlerine ulaşmak için etkili olduğunu düşünmüş ve bunun ne kadar işe yaradığını gördüğünde defalarca tekrarlamıştı. Aleut gibi kalabalık bir yerde doğup büyüyünce yalnız kalmak adına ormana kaçmak, Felicia için kaçınılmaz olmuştu.

Telefonu çaldığında irkölerek gözlerini kapattı. Önündeki kapının kilitli olup olmadığını kontrol ederken aramayı cevapladı. "Ne var?" dedi.

"Sanırım gerginsin," dedi Stone.

"Beni hırsızlığa zorladığın için mi? Yapma ama! Kız arkadaşlar ne içindir?"

"Bunu daha sonra da tartışabiliriz," dedi Stone. Sabırsızlanmasına rağmen sesi mümkün olduğunca kontrollüydü. Felicia'yı zorladığı şeyden kendisi de memnun değildi fakat iyi bir amaç uğruna sınırların aşılabileceğine inanıyordu. "Ofise girebildin mi?"

"Hayır, kilitli."

"Felicia," dedi Stone. Ses tonunun bir çocukla konuşuyormuş gibi çıkmasını ikisi de görmeyen gelmeye çalıştı. "Hepimizi endişe içinde bırakan bir büyü gücün var. Kullanmayı dene. Sakın kırma..."

"Geri zekâlı değilim. Bekle biraz," dedi Felicia. Daha önce kilit açmak için büyüler yapmıştı fakat genellikle bir yere bağlı ya da zincirli olurdu. Sakinleşmeye çalışırken gözlerini kapayıp büyü sözükleri fısıldadı. Kilitin dönen sesini duyduğunda kapı koluna uzandı. "Bundan nefret ediyorum," dedi içeri girerken. "Kimse gelmeyecek, değil mi? Burada yakalanmak istemiyorum."

"Dawson'la konuştum. Dağ evindedir. Fakat Ali oradan ayrılmış. Yani on dakikadan daha az zamanın var."

"Hiç yardımcı olmuyorsun. Senden de nefret ediyorum."

"Hırsızlık suçuna bir de yalancılığı mı eklemek istiyorsun, cadı?"

Felicia başını iki yana sallayarak gülerken kapıyı kapattı. "Tamam, önümde iki bilgisayar var fakat sanırım, Ali'nin olanı ayırt edebilirim," dedi. Sandalye çekip otururken etrafına baktı. Daha önce Dawson'in ofisine gitmemişti. Bu kadar samimi bir yer beklemiyordu fakat işini ne kadar ciddiye aldığını ve sevdiğini bildiğinden aslında tam da onu yansıyordu. "Şaşırmasın tabii ama bilgisayar kilitli ve elektronik kilidi çörebilecek bir büyüm yok."

"Ada'nın ismini dene. Soyadıyla beraber."

"İyy."

"Zamanın azalıyor, cadı."

Felicia telefonu hoparlöre alarak masaya bıraktı. Ada'nın ismini yazıp parmaklarını çekti. "Belki düzgünce sorarsak Ali bize gereken bilgiyi verebilir," dedi Felicia.

"Yeterli zamanım yok. Senin de öyle."

Felicia parmaklarını gözlerine bastırıp şifrenin doğru olması için bildiği tüm duaları etti. Onay tuşuna tıkladığında nefesini tuttu. Ekran kararıp açıldığında kalbinin bir an için durduğunu hissetti. "Tamam, açıldı," dedi. "Bu kadar tahmin edilebilir olabileceğini düşünmedim."

"Yeni hayatında kimse Ada'yı tanımıyor. Düzgün düşününce mantıklı bir seçim. Acele et."

"Ediyorum. Telefonu kaparmamı istemiyorsan sessiz ol."

"Bana emir vermene bayılıyorum, cadı. Keşke aramızda kilometreler olmasaydı."

"Dikkatimi dağıtıyorsun," dedi Felicia gülümseyerek ve bunun işe yaradığını fark etti. Artık daha sakindi. "İsim neydi? Tekrar et."

"Rafael. Aile ismi Gredren."

Felicia iki ismi de yazıp arkasına yaslandı. Ellerini birbirine kilitleyip beklemeye başladı. Telefonun ekranında hızla ilerleyen dakikaları izlerken panikatağı yeniden yükseliyordu. "Yakalanırsam buraya gelip beni korusun, değil mi?"

"Konuyla alakamı reddetmem daha uygun olur sanırım."

"Kalp mührünü kaldırmadım mı senin? Nasıl olur da..." Ekrandaki yazılar kısa bir sesli uyarıyla kaybolduktan sonra art arda üç tane pencere açıldı. "Buldum," dedi.

"Son bilinen adresine ve bağlı olduğu eve ihtiyacım var."

"Bilgileri yazıcıya gönderdim. Çıktı aldıktan sonra buradan kaçacağım. Biraz sabret."

"Cadı..."

"Sus," dedi Felicia. Ayaga kalkıp yazıcıya doğru uzandı. Acımasızca yavaş çıkan kâğıtları önünde toplarken bir yandan da ekrandaki bilgileri kapatıyordu. "Tam olarak ne yaptığını ve bu adamın peşine neden düşüğünü bana anlatacak mısın?"

"Sonra. Acele et."

"Hangi konuda acele edebilirim ki? Yazıcıyı hızlandırmanın bir yolunu biliyor musun?"

"Sanki sürekli şikâyet ediyorsun. Hiç çözüm odaklı değilsin," dedi Stone. Felicia çıkan son kâğıtları da önüne alırken gözlerini devirdi. Stone, "Gözlerini devirmeye kalkma," dediğinde Felicia iç geçirdi.

Bilgisayarın ekranını indirdikten sonra duraksayıp yeniden açtı. İlk gördüğünde apık olduğunu düşündü. Neredyse emindi. "Çıkıyorum," dedi Felicia. Kapıyı açıp koridora kontrol ettikten sonra kilidi yeniden çevirerek oradan uzaklaştı. Koridordan uzaklaşmasının ardından bile tedirginliği üzerinden atamamıştı. Merdivenden çıkarken aynı anda Ali de diğer merdivenden koridora girmişti. Felicia elindeki her şeyi sukca göğsüne bastırırken daireye giriş yaptı. "Tamam," dedi. Kapıyı ayağıyla itip masaya oturdu. "Ne arıyorum?"

"Kayıtlı son adresine ihtiyacım var. Ayrıca ismini ve evini değiştirmiş olabilir. Onu takip edebileceğim her ne varsa."

Felicia çıkan aldığı kâğıtları masanın üzerine yaymaya başladı. Belli bir düzende değildi fakat Stone'un aradığı kişinin oldukça etkin bir kurt olduğunu anlamasına yetmişti. "Moskova'daki eve kayıtlıymış. İsmi değiştiğini ya da kayıtlar güncel değil. Bunu da düşünmek lazım. Bir de fotoğrafı var."

"Naul görüldüğünü biliyorum. Devam et."

"İki hafta önce Meksika'dan bir ev almış. Kendisinin orada yaşayıp yaşamadığını bilemiyorum ama satın almayı gerçekleştirirken oradaymış. İnsanlar arasında farklı bir kimlik kullanıyor. Patrick Hayes. Adresini sana yazıyorum."

"Tüm belirtiler kayboldu, değil mi?"

"Neyin belirtileri?"

"Hissettiğin şeyler. Mide bulantıları ve ölüme yaklaşma deneyimleri falan."

Felicia ani konu değişikliğine şapasa da adresi yazmaya devam ediyordu. "Daha kaç defa soracaksın? Kehanet gerçekleştiğinde etkileri de kayboldu. Adresi yolladım. Yardıma gelmemi ister misin?"

"Yanıma destek aldım."

"Kim?"

"Kapatmam lazım. Rafael'le alakalı bulduğum her şeyi bana yolla. Karşılaşmadan önce birkaç kez edinmem fena olmaz."

Felicia'nın başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan arama sonlanmıştı. Bulduğu her şeyin fotoğrafını gönderdikten sonra kendisi de okumaya başladı. Önceden tanımadığı ve muhtemelen uzak bir akrabasıyla bile karşılaşmadığı bir kurttu. Stone'un Rafael'i arayışının kötü sonuçlanmamasını umuyordu fakat yanına destek aldığına göre kendisi tam aksini planlamıştı.

Felicia, hiç değilse Stone'a yardımcı olabileceğini umarak Rafael'e karşı kullanabilecekleri bir şey bulmayı amaçlıyordu.

"Konuşmasını istiyorsak sanırım biraz da olsa nefes alması gerekiyor," dedi Murat. Dave oksijen eksikliğinden bilincini kaybetmişti. Murat son birkaç dakikadır adamı indirmek istese de Dawson'un bundan hoşlanmayacağını biliyordu.

"Konuşmaması ona daha az zarar verecek gibi," dedi Gavin. Ayakları pek de sağlam olmayan bir masanın üstüne oturmuştu. Dawson ve Ada'nın merdivenden indiğini duyduğunda saatine baktı. "Acele etmeniz gerek yoktu. Ah!" dedi elini burnuna doğru kaldırarak. "İğrençsiniz. Yanınızda bir kedi ve bodrumunuzda baş aşağı sallanan bir Tarafuz varken oyun mu oynuyordunuz?"

Dawson, ona aldirmeden Dave'in yanına giderken Ada, kızarmamaya çalışıyordu. Kurtlarla yaşamak berbatı. Muhtemelen birkaç şey de duymuş olmalıydı. Murat konuşmaması için gözlerini üzerine dikmesine rağmen Gavin, Ada'nın kızarmasından keyif alıyordu.

Dave'i hafifçe sallayan Dawson, onun tamamen bilinçsiz olduğunu fark etti. Zincirleri sabit tutan kilidi serbest bıraktığında Dave gürültüyle yere düştü. Alnında açılan yaradan şakağına doğru kan sızarken uyanması için beklemeye başladılar.

"Peratha, Tarafsızların liderleri çağırıldığından bahsetti," dedi Murat. "Lanston ve Michael, hiç değilse ellerinde bazı bilgilerle toplantıya katılabileceklerini umuyorlar."

"Ne bulabileceğimizi göreceğiz," dedi Dawson. Tek dizinin üstüne eğildi. Dave'in çenesini tutarak hafifçe aşağıya çekti. Dudakları aralandığında daha rahat nefes almaya başlamıştı. Dawson yanına birkaç kez vurduğunda Dave öksürerek kendine geldi. "Konuşmaya hazır mısın?" dedi Dawson ayağa kalkarken.

Dave kolundan destek alarak kendini itti. Oturur pozisyona geldiğinde birbirine bağlı olan ayaklarını öne doğru uzattı. "Benden alabileceğin bir şey yok. Ağzı sıkı olduğumdan değil, hiçbir şey bilmediğimden," dedi Dave. Başını eğerek Ada'ya baktı. "Güzel kovalamacaydı. Bana kafa attın."

Neden bu herkesi parçlıyor, diye düşündü Ada.

"Rayleen'i öldürme emrini kimden aldın?" dedi Dawson.

"Rayleen," dedi Dave. Bir gözünü kapatarak başını yukarı doğru kaldırdı. "Hatırlayamadım. Sanırım beni baş aşağıya astığınız için bazı anılarım bulanıklaştı. Bombayı hatırlıyorum ama. Size özel bir dokunuş yaptım. Yine de biraz daha erken bulmanızı beklemiştim. Acemisiniz sanırım."

Dawson zincirleri çektiğinde Dave bir kez daha baş aşağıya sallanmaya başlamıştı. "Dıran," dedi Dawson.

Gavin masadan aşağıya inmesine rağmen diğerleri gibi çıkmaya niyetli görünmüyordu. Ada, Murat'a bakıktan sonra Dawson'un yanına gitti. "Bunu tek başına yapman gerekmiyor," dedi Ada.

Dawson gözünün kenarını kaparken bakışlarını bir türlü Dave'in yüzünden ayıramıyordu. Zehirlenmiş ve havasızlıktan bayılmıştı. Muhtemelen sonunun ölüm olacağını da biliyordu. Buna rağmen keyfinin bu kadar yerinde olması, Dawson'ı rahatsız etmiş ve sinirlendirmişti. "Murat," dedi Dawson. "Dışarı çıkın."

Murat, Ada'nın koluna dokunarak onu merdivenlere yönlendirdi. "Ona birkaç dakika verelim," dedi kulağına eğilerek. Ada ısrarla arkasına bakmaya devam ederken Murat, Gavin'e başını salladı. "Sen de," dedi.

Bodrumdan ayrıldıklarında Dawson, Dave'in aldığı zincire tutunarak başını eğdi. "Konuşmak için az zamanın olduğunu söylemem gerek. Rayleen'in kardeşi geldiğinde seni onunla yalnız bırakacağım ve kendisi benden daha az konuşkandır."

"Kimseyi korumuyorum ya da kendimi korumaya çalışmıyorum. Belli ki," dedi asılmış hâlini işaret ederek. "Üç hafta önce biriyle tanıştım. Bana Rayleen'le ilgili ayrıntılı bir dosya verdi. Kalabalık bir grup değiliz ve Rayleen bunu anladı."

"Neyi?"

Dave birkaç saniyelik gözetimini kapatıp yeniden Dawson'a baktı. "Rayleen bir kiralık katildi. Ben de öyleyim. Onunla kişisel bir problemim yoktu. Yüz yüze tanışmamıştık bile. Bana Rayleen'in dosyasını verdiler ve anladığım kadarıyla başkalarıyla da benzer işler için iletişime geçildi. Kim olduklarını, ne istediklerini ya da devam edip etmediklerini bilmiyorum." Belli aralıklarla boynuna damlayan su sinirlerini öylesine bozmuştu ki bundan kurtulmak için ölmek dâhil her şeyi kabul edebilirdi.

Dawson onu bilerek bu noktaya asmıştı. Dave'in daha fazla bilgi sahibi olduğunu da biliyordu. Bunun farkında olmayabilirdi ama daha fazlasını hatırlayıp daha çok şey söyleyecekti. "Devam et," dedi Dawson.

"Rayleen'in ölümünün ardından ödememi aldım ve uzaklaştım. Sizin takip edeceğinizi bildiğimden ufak bir bomba dokunuşu yapmadan değil tabii."

"Devam et," dedi Dawson, Dave yeniden sustuğunda.

"Bu kadar. Sana söyledim..."

Dawson, Dave'in yere temas eden ve onu sabit tutan ellerine vurup parmaklarını kavradı. Parmaklarını dışı doğru kıvrıldığında kırılma sesi bodrumda yankılandı. Dave dişlerini sıkarak homurdanırken Dawson diğer elini de yakaladı. "Yerle olan tek bağlantıyı koparmak ister misine?" dedi.

"Bazı görevlerin sadece sonucunu bilirsün, amacını değil."

"Ben kiralık katil değilim."

"Kaiser'in amaçları uğruna kimseyi öldürmediğini mi söylüyorsunuz? Aynı şey. Sadece ben karşılığında ödeme alıyorum."

"Rayleen için sana ne ödediler?"

"Parmaklarını koparmaya başlasan bile sana bunu söylemeyeceğim."

Dawson yukarıdaki borulara doğru baktı. Bağlantısının olduğu yere gidip vanayı tamamen çevirdiğinde su akışı hızlanmıştı. "Burayı insanlar için yapılmış. Basit temel ihtiyaçlar adına dizayn edilmiş ama bir kurt oluncu işkenceye dönüşmesi tuhaf değil mi? Su çok mu sıcak?"

Dave boynuna akan su yüzünden hırlamaya başladı. Gözleri renk değişirdi fakat sadece birkaç saniye sürmüştü. Yüzündeki öfke yakınlığa dönüştüğünde bir süreliğine suyu unuttu. "Bana ne yaptınız?" dedi.

"Bahsetmeyi unuttum. Sana zehir verdik. Bu yüzden dönüşebileceğini sanmıyorum ama denemeye çalışmanı isterim. Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyorum," Dawson ellerini dizlerine yaslayarak Dave'le göz göze gelene kadar eğildi. "Rayleen'i öldürme yöntemini tamamen sana mı bırakırlar yoksa eline bir taslak mı tutuştururlar?"

Dave'in gözleri şüpheyle kıslıdı. "Sana bırakılmış bir mesaj vardı, değil mi? Bu seni öldürüyor olmalı."

"Dosyayı sana getiren kişi hakkında ne biliyorsunuz?"

"Ona çay ikram ettiğimi ve hayatlarımız hakkında konuştuğumuzu mu sanıyorsunuz?" dedi Dave.

Dawson duvardaki metal dolabı açarak daha önce oraya koymuş olduğu penseyi aldı. Dave'in yanına gidip kırık parmaklarının olduğu elini kavradı. Parmakları özensiz bir jekilde düzelttiğinde Dave homurdanarak dişlerini sıkı. Dawson penseyi kırık parmaklarından birine geçirip sıkıyordu.

"Bekle," dedi Dave.

"Bekleyeceğim," dedi Dawson. Penseyi eti ezcek kadar sıkıttıktan sonra Dave'in yüzünü izleyerek çekti.

Dave evin içinde yankılanan bir gürültüyle çığlık attığında Ada, oturduğu yerde sıçrayarak kalktı. Merdivene doğru dönmüştü ki Gavin bileğini tutarak yeniden oturmasını sağladı.

Mutfaktan çıkan Murat, parmaklarının arasında tuttuğu içeceklerden bir tanesini Gavin'e, diğerini de Ada'ya uzattı. Ada ona bakmakla yetindiğinde Murat omuz silkti. "Almayacak mısın?" dedi.

"Kusura bakma, oturup çığlıklar eşliğinde bir şeyler içebilecek kadar rahat değilim," dedi Ada.

"Hayır, diyorsun," dedi Murat. Tekli koltuklardan birine oturup şeyi açtı. Dudaklarını aralamıştı ki Dave'in yeni çığlığıyla duraksadı. Bir öncekinden daha uzun süren çığlığın bitmesini beklediler.

Ada ellerini yüzüne kapatıp başını arkaya yasladı. Dave'in çılgınlıklarından çok Dawson'in yapmak zorunda olduğu şeyden rahatsızdı.

"Mahfer," dedi Gavin. Ada'nın koluna dokunarak ellerini indirmeye zorladı. "Biraz dışarı çık."

"Beni kovduğuna inanmıyorum," dedi Ada.

"Sadece hava alman için söyledim. Kovmuyorum."

"Sana demiyorum, Gavin," dedi Ada. Ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başladı. "Dave'e her ne yaparsa bunu görmemizi istememesi beni endişelendiriyor. Daha önce görmediğim ne olabilir ki?"

Murat yaşamamayı ummuş olduğu onca şeyi düşünerek iç geçirirken Gavin gülmeye başladı. "Ciddi olamazsın," dedi Gavin. "Ne görmüş olabilirsin ki? Daha beş yaşındasın. Kabul etmem gerekine birçok kurdun hayatı boyu yaşadığından çok daha fazlasıyla baş etmen gerekli ama her şeyi görmüş değilsin. Dawson'in işlerini de öyle. Bırak, bildiği gibi yapсын. Başka türdünü onu asabi yapıyor ve bununla uğraşmak daha kötü."

"Birine işkence yapmasından mı?"

"Tabii," dedi Gavin bilgiçlikle başını sallayarak. "İçindekileri atсын. Terapi gibi. Anlarsın sen."

Ada dişlerini sıkarken Gavin'in bacağına vurdu. "Bırak şunu. Ne kadar endişelendiğini görmüyor musun? Neler olabileceğini anlamıyor musun? Dawson'in yaptığı şeylerin sonucu hoşunuza gidiyor. Ama benim bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Benim ona ihtiyacım var. Bir bütün olarak. Parçalanmış hâlde değil. Ve sen yüzüme, söylediklerimi asla anlamıyorsun gibi bakıyorsun."

Gavin kafası karışık bir hâlde Murat'a baktı. Murat oturduğu yerde ileri doğru uzanarak Ada'nın eline dokundu. "İngilizce konuşmayı bıraktın," dedi.

"Benimle gel haydi," dedi Gavin ayağa kalkarken. Kapıya doğru giderken Ada'nın kıpırdamadığını fark ederek omzundan itti. "Yürü, Mahfer. Eğitmen adayı olman, söylediklerimi dinlememe hakkını vermiyor."

Dışarı çıktıklarında Gavin, onu evin diğer tarafına doğru yönlendirdi. Farkında olmaksızın en önemli konuları konuştukları yer olan çardağa geçtiler. Cam tavanındaki kavisli temizlenmediği için içerisi parlak beyaz ışıkla aydınlanmıştı. Çardağın etrafını çeviren cam duvarlar, Ada'nın şüpheleneceği kadar temiz görünüyordu. Bu eve en son Franz'in öldüğü gün gelmişti. Sene'la birlikte arka bahçede ona bir mezar kazmışlardı.

Ada içinde siyaha dönmüş oyunların olduğu şümineye baktı. Demir çubuklardan birini alarak odunları dürttü. "Buraya kim geliyor ki?" dedi.

"Deborah ve ben."

"Yarak odamdan uzak duruyorsunuzdur umarım."

"Aslında daha çok kış bahçesinde, burada ve mutfakta zaman geçiriyoruz."

"Mutfak mı?"

"Bir şeyler yemek için!" dedi Gavin. Ada omuz silксе de ona şüpheyle bakıyordu. Gavin hemen arkasında duran koltraja oturup Ada'yı yanına çağırды. "Oyunları rahat bırak. Sana anlatmam gereken bir şey var," dedi.

"Dave'in çılgınlıkları hâlâ duyuluyor."

"Dinlememeye çalış. Önemli bir şeyden bahsedeceğim," dedi Gavin. Ada demir çubuğu bırakmadan Gavin'in yanına oturmdu. Dışarıda esen sakin bir rüzgâr gibi olsa da Dave'i duyuyor ve bundan nefret ediyordu. Gavin oturduğu yerde yan döndü. "Aramıza katılma şeklin pek hoş değildi ve o zamandan beri tek bir hedefin vardı. Bizi çoğumuzun saçma gelmesine rağmen sadece Dawson bunu yapabileceğini görmüştü. Doktor kaçmış olabilir ama hâlâ şansın var."

"Evet," dedi Ada. Gavin'e gerçekleri söyleyememek o kadar zordu ki yüzüne bile bakamamıştı. "Ne anlatmaya çalıştığını görebiliyorum. Her adımda Dawson'a yanında olacağımı söyledim ve ciddiye aldım."

"Ama bu, zor olmayacağı anlamına gelmiyor. Kimse senden hoşlanmasın da beklemiyor. Bu canice olurdu."

Ada gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. Elindeki çubuk gültüyle yere düştü. "Yapmak zorunda kaldıklarımızdan nefret ediyorum. Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. Asıl problem, yapmak zorunda oldukları değildi. "Dawson'un yapmak zorunda olduklarından nefret ediyorum. Sürekli birilerini kaybediyor. Bunun telafisi yok, Gavin. Hiçbir intikam, hiçbir işkence kaybetmeyi telafi etmiyor. Nasıl hissettığını biliyorum ve bunun düzelteceğini de. Alışacak, belki daha az hatırlayacak ama en yakın arkadaşlarından biri öldü. Gidip yanında durmaktan başka ne yapabiliriz? Ona bile izin vermiyorken üstelik," dedi elini sallayarak.

"Olaya yanlış taraftan bakıyorsun-" Eve yaklaşan araç sesini duyduğunda Gavin başını çevirdi. "Peratha ya da Jesse bu kadar erken gelmiş olamaz, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Ada sessizce.

Michael araçtan inip uzun paltosunu düzelttiği sırada Gavin'in boğazından Ada'yı tedirgin eden bir hırlama yükseldi. "Bununla bir alakan yoktur umarım," dedi Gavin.

"Söz verdin," dedi Ada.

"Ne?"

Ada ayağa kalkarken her ihtimale karşılık demir çubuğu eline aldı. "Lanston'la konuşmam karşılığında bana borçlu olduğumu söyledin. Hakımı kullanıyorum," dedi.

"Michael'la mı? Kafayı mı yedin sen? Bu olmayacak. Sınıt açtın, Mahfer. Buna karışmaya hakkın yoktu," derken ona doğru yürüdü.

Michael, belki biraz korkakça davranarak Gavin konuşmaya ikna olana kadar dışarıda beklemeye karar vermişti. Ada bunun için Michael'a kızmadı

bile. Gavin o kadar sinirli görünüyordu ki zarar vermeyeceğini bilmesine rağmen Ada'yı tediğin etmişti. Gavin başını iki yana sallayarak kapıya yürürken Ada önüne çıktı. Çubuğu bir kenara atıp durması için ellerini kaldırdı. "Fran'in öldüğü gün, buraya geldiğimde zehir yüzünden zihnini bulanıklı fakat sana saçma sapan sorular sorduğumu hatırlıyorum. *Kardeşin nar mı*, demiştim ve sen de bildiğin kadıyla bir kardeşin olmadığını ama bana ve Hilary'ye sahip olduğunu söylemişsin."

"Tam olarak bu kelimelerle değil."

"Anlam aynı," diye ısrar etti Ada. Gavin yeniden harekete geçtiğinde Ada, elleriyle omuzlarına bastırdı. "Bana yakın olan tüm akrabalarım ya öldü ya da başka bir kıtada. Ray haricinde tüm kardeşlerimi kaybettim ama sen varısın. Teknik olarak kuzenimsin ama bu küçük bir ayrıntı."

"Michael'la konuşacak hiçbir şeyim yok. Bunu çok net belirttim. Benimle ittibata geçmeye çalıştığında geri çevirdim. Deborah ya da diğerlerine ulaşmaya çalıştığında da ayımasını yapmalarını söyledim. Seni de uyarıyordum ve sen bana saygı duymadın. Bir kez daha!"

"Sen de bana borçlusun. Şimdi ya sözünden dönüp Michael'la konuşmadan buradan gidersin ya da inatçı bir çocuk gibi davranmayı bırakıp beş dakikalığına babanı dinlersin." Ona söyleyecek bir şeyin olmayabilir ama Michael belli ki farklı düşünüyor."

Gavin dişlerini sıkarak bir kez daha hırladı. Gözleri birkaç saniyelğine renk değiştiğinde Ada neredeyse geri çekilecekti fakat bu bir güç oyunuydu ve Ada nasıl oynaması gerektiğini biliyordu. Gözlerini kaçırmadan ona bakmaya devam ettiğinde Gavin ellerini yumruk hâline getirerek geri çekildi.

"Beş dakika," dedi Gavin.

Ada gülümseyerek Gavin'in yüzünü tuttu. "Pişman olmayacaksın," dedi. "Ama sen olacaksın. Hem de fena hâlde."

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Ada. Dışarı çıkıp Michael'a doğru yürürken son birkaç dakikadır Dave'in çığlıklarını duymadığının farkında değildi. Rüzgâr saçlarını sırtına doğru savuruyor, havada uçan kar taneleri yüzüne yapıyordu. Michael'ın yanına gidip mümkün olduğunca sessiz bir şekilde konuştu: "Gavin seninle konuşacak. En azından söyleyeceklerini dinleyecek. Ama onu zorlama, Michael. Yoksa inan bana, karşılaştığımız ilk gün sadece boğazımı sıkarak kalmayıp beni öldürmüş olmayı dilerdin."

Michael gülümsedi fakat Ada'ya bakan gözleri onu ciddiye aldığını gösteriyordu. "Bu tavrı tanıyorum. Büyürken her dakika ve her gün Leone'dan gördüğümüz tehditlere benziyor. Biz üç kardeş olarak büyüdük, Ada. Ama daha çok Leone'un ben ve Kieran üzerindeki baskılarından, bilmek bilmez deneylerinden ve işkencelerinden ibaretti." Burnunu çekerek Ada'ya başını salladı. Yanından geçerken bir an durup ona baktı. "Babandan aldığın tek miras ufakurt geni olmamış sanırım," dedi.

Ada orada donup kalmışken Michael topladığı tüm cesaretiyle çardağa doğru yürüdü. İçeri girdiği an Gavin'in konuşmaya ne kadar isteksiz olduğunu daha yakından gördü. Hafızalardır verdiği uğraşlar sonunda nasıl başlayacağından emin değildi.

"Dawson ve sen, sözde bilgi almak amacıyla insanların arasında beni bulduğunuzda her şeyi biliyordun, değil mi?" dedi Michael. Evet, şahiden nasıl başlayacağını bilmiyordu. Gavin sadece başını salladı. Michael buna sinirlenmiş olduğunu belli etmemeye çalışırken yanığını kaşdı. "Merak etmiyor ve benimle konuşmak istemiyorsan neden oradaydın?"

"Soruların mı var?"

"Senin olduğu kadar benim de sorularım var, Gavin. Yıllar önce doğmuş bir çocuğa sahip olduğunu öğrenmek nasıl bir şey, anlayamazsın. Buna ben seçmedim."

"Anlamaya çalışmıyorum ve çocuk değilim."

"Hoşlanmayabilirsin ama benim oğlum olduğun bir gerçek. Anneni suçlamak istemiyorum."

"Yapma."

Michael dudaklarını ısıtarak palhosunun iç cebine uzandı. Dar ve ince bir zarf çıkarttı fakat Gavin'e uzatmadı. Kabul edeceğinden emin değildi. "Annen ne kadarını anlattı, bilmiyorum ama tanıştığımızda çok gençti. Sanırım, manıklı bir adam onu korktuğu ve yanlış kararlar aldığı için affeder. Konumumu ve kim olduğumu öğrendikten sonra seni kaçırmaması bir ihtimal sindirebilirim ama Leone'la yaptıklarını değil. Bir parçan Azû ve sen henüz yeni doğmuşken Leone bunları bastırmanın bir yolunu buldu. Mahkemeden kaçıp gitmek, tam ona göre bir hareketti ve bir gün karşılaştığımızda sadece sana yaptıkları için acı çekmesini sağlayacağım."

"Leone'un bana yaptıkları umrumda değil. Okduğum kişiden memnunuz."

"Annene öfkelenmemek için böyle olduğunu düşünüyorsun. Bir kez olsun onunla yüzleştin mi?"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seninle olan konuşmamız da öyle."

"Yanılıyorsun," dedi Michael başını iki yana sallarken. "Doğduğun andan itibaren yanında olmalıydım ama o şans benden alındı. Şu andan itibaren hayatında olabilirim ve sende, bu şans da elimden almamamı istiyorum. Seni tanımak için uğraşıyorum. Bana neden sinirlisin?"

Gavin başını çevirerek arkasını döndü. Hissetmek için kendine izin verdiği tek duygu buydu. Baş etmeyi en iyi bildiği şeydi. Daha fazlasıyla nasıl yüzleşeceği belirsizdi. Gavin'in sağlam ve güvenilir şeylere ihtiyacı vardı. Michael'a ise güvenemezdi. Onu tanımayı istemiyordu. *Bir babaya sahip olmamak, onu kaybetmekten daha iyi*, diye düşündü Gavin.

"Sana beş dakika kendimi dinlettirebilmek için soğuk mizaçlı ve bencil bir kadınla anlaşma yapmak zorunda kaldım."

Gavin kollarını çıkararak Michael'a döndü. "Beni tanımaya çalışan biri, sevdiğilerimi kötümekle mi başlıyor?" dedi.

Michael derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Onun Leone'un kızı olduğunu biliyorum," dedi. Gavin dudaklarını aralamışken Michael elini salladı. "Kimseye söylemedim. Belki bu yüzden, Leone yüzünden, kıza biraz ön yargılı davranmış olabilirim ama öyle ya da böyle, benim yeğenim sonuça. Daha da önemlisi senin için değerli biri. Sebeplerin seni ilgilendirir tabii, yargıladığımdan değil."

"Ailemiz, bizim kim olduğumuzu tanımlamaz. Öyle olsaydı önce sen kadeşin yüzünden yargılanırdın," dedi Gavin. "Mahfer haricinde kimse beni buna zorlayamazdı," dedi bir kendini bir onu işaret ederek. Bunun acısını Ada'dan çıkartacakları fakat doğruyu kabul etmek zorundaydı. İkisi de birbirlerinin sınırlarına test ederdi. Gavin, yıllarca Ada'yı yukarı çekmeye çalışmıştı. Yorgun düştüğü anlarda ayağa kalkması için destek olmuştu. Ve her ne kadar buna öfkeyle karşı çıksa da Ada'nın da aynı amaçla bu konuşmayı gerçekleştirdiğini biliyordu.

"Ona iyi davranacağıma söz veriyorum. Kim bilir, belki ileride en iyi arkadaşı bile olabilirim."

Gavin alaycı bir şekilde gülüp omuz silkti. "Bol şans," dedi.

Michael, buraya geldiğinden beri ilk defa gerçekten nefes aldığını hissederek bir parça rahatladı. Elindeki zarfı avucuna vurarak Gavin'e uyarı. "Çekip gitmediğin için teşekkür ederim. Daha fazla vaktini almayacağım."

Gavin kararsız olmasına rağmen zarfı ondan aldı. "Neden?" dedi.

"Mahfer seni zorlamamamı söyledi."

"Söyledi mi?"

"Tehdit etti doğrusu."

"Ona daha uygun," dedi Gavin.

"Zarfin içindekileri okumak zorunda değilsin ama hiç değilse bir köşeye fırlatmadan önce bir göz at. Arkasına telefon numaramı yazdım. Konuşmak istersen beni ara." Michael ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Sadece bir hafta seni rahat bırakıp aramanı bekleyeceğim. Ondan sonra takip süreci devam edecek," dedi.

"Bunu normal bir şeymiş gibi söylüyorsun. Beni takip etmeye hakkın yok."

"Beni net bir şekilde duymadın sanırım, Gavin. Bundan nefret etsen de oğluma ve beni gülmekten gelmek dâhil ne yaparsan yap, bunu değiştiremezsin. Bir hafta... Kafanın içinde her ne varsa toparlamaya çalış. Çünkü ben arkama dönüp gitmeyeceğim. Mahfer'le ne kadar berbat bir anlaşma yapmak zorunda kalırsam kalayım."

Michael çıkmak üzereyken Gavin zarfı şöminenin üzerine bırakıyordu. "Ona Mahfer deme. Bundan hoşlanmıyor," dedi.

"Hoşlanmayan o mu yoksa sen misin? Görüşmek üzere."

27

Ada banyodan çıkarken kapının çaldığını duydu. Yatak odasının aralık kapısından çıkan kediyi gördüğünde yere eğildi. "Sonunda uyan-dın demek." Minik kediyi kollarının arasına aldı. Gözlerindeki kırmızılık büyük ölçüde geçmişti. Çiziklerine sürdüğü krem, yüzündeki bazı cüpleri birbirine yapıştırmıştı. Kediyi ön parilerinin altından tutarak yüz hizasına kaldırdı. "Biraz su ister misin? Benden korkmuyorsun, değil mi?" Kedi kıvrılarak boynuna doğru yaslandığında Ada gülümsedi. "Gidip misafir-lerimizi karşılayalım, istersen her zaman buraya kaçabilirsin ama bunu gizlice yap. Kimsenin bilmesini istemeyiz."

Murat kapıdakilerle konuşurken Ada merdivenden iniyordu. O urada mutfaktan çıkan Gavin, Ada'yı yanına çağırdı. Ada merdivenin alt basamağında dururken başını iki yana salladı.

"Sana kızgın değilim," dedi Gavin.

"Tamam o zaman," dedi Ada. Kedinin kulaklarının arkasını severken Gavin'in yanına gitti. "Ne oldu?"

"Michael kim olduğunu biliyor ama kimseye söylememiş."

"Sorun değil," dedi Ada. Sesinin kısık çıkmasına aldırmamıştı. "Bana şahiden kızgın değil misin?"

"Bundan hoşlanmadım, Mahfer. Gerçekten ama gerçekten hoşlanmadım. Sana olan borcum ödendi. Söz verdiğim için bu seferlik bir karşılığı olmayacak ama bir daha böyle bir şey denersen aramızda ciddi bir sorun olur. Anlaşıldı mı?"

Ada tek koluyla Gavin'e sarıldı. "Michael'dan hoşlanmadım ama bana bir şans verirsin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Düşüneceğim," dedi Gavin. "Bu da ne böyle?"

"Kedi," dedi Ada geri çekilirken. Gavin'in yüzüne patisiyle vurup saçlarına ulaşmaya çalışıyordu. "Seni sevdi galiba."

"Bir kediyle dolaşamazsın. Bu... Yanlış."

"Soyumuzun bir kısmı köpek olduğu için mi?"

"Şimdi böyle söyleyince-" Gavin in omuzunun üstünden arkasına yöneldi. "Burada ne anyorsun?"

Ada arkasını döndüğünde kedi kollarının arasından fırlayarak mutfaka koştu. Jesse'in yanından geçen Dantae başını eğerek kediyi izledi. "Bu gerçek miydi?" dedi. Gavin elini sallayarak yeniden dikkatini çektiğinde Dantae omuzlarını kaldırdı. "Destek olmaya geldim. Aramızın iyi olduğunu sanıyordum."

"Bunu da nereden çıkardın?" dedi Gavin.

"Dantae'nin gelmesini ben istedim. Arkadaşımdır, sorun yok," dedi Jesse. Bakışları evde dolayıyordu. İnsani ve sıcak bir ortamı vardı. Sadece öylesine bir ev olmadığı, aynı zamanda kullanıldığı da belliydi. Samimiyet ve içinde bulunduğu mahremiyet Jesse'i huzursuz etmişti. Buradaki kimseyi tanııyordu. Dave'in çığlıklarını duyduğunda başını kaldırdı. "Dawson çalışıyor sanırım," dedi.

"Rayleen'le birbirinizden hoşlanmazdınız bile. Neden geldin?" dedi Ada.

Dantae elini başının üstünde dolayıyordu. "Birinden hoşlanmamak, ölüme kayıtsız kalmakla aynı şey değildir," dedi Dantae.

"Sorumun cevabı bu değil."

"Sana herhangi bir cevap borçlu değilim, Ada. Geri çekil."

Jesse, Dantae'nin sırtına vurdu. "Sakin ol," dedi. Çığlıkların geldiği yere doğru gidip merdivenden aşağıya indi. Dave'in sesi bir anda kesildiğinde Jesse onun bayıldığını anlamıştı. Bir süreliğine orada kalıp Dawson'ı izledi. Dantae haricinde yukarıdakileri tanııyordu ama Dawson'ı bilirdi. Rayleen'le yakın arkadaş olmaya başladıklarından beri Jesse buna dikkat etmişti. Rayleen'in bir korumaya ihtiyacı olduğundan değildi fakat yeterince büyüdüğünde bile kadesini koruma içgüdüü son bulmamıştı.

Dawson kan içinde kalmış bir hâlde geri çekildi. Bilinçsiz bir şekilde kıvrılmış olan Dave, kendi kanından oluşmuş birikintinin içinde yatıyordu.

"Erken geldin," dedi Dawson. Tıfletünün ucunu kaldırarak dudaklarının kenarına sıçramış olan kanı sildi.

"Söylediğin saatte geldim. Ne zamandır buradasın?" Jesse kan birikintisine basmamaya dikkat ederek Dave'e yaklaştı. Bir dizini yere koyarak eğildi. "Kaç parmağını kopardın?" diye sordu.

"Altı."

"Her şeyi öğrendin mi?"

"Hayır ama dört tane daha parmağı var."

"Bizi biraz yalnız bırak," dedi Jesse.

Dawson masanın üzerinde duran su şişesini alarak yukarı çıktı. Karanlık bodrumdan çıktığı için gözleri ıpğa tepki vererek kısıldı. Yabancı bir

ses duyduğunda kim olduğunu görmek için döndü. Murat, Gavin ya da Ada ortalıkta görünmüyordu fakat Dantae tekli koltuğa oturmuş, kollarını bacaklarına yaslayarak öne eğilmişti. Dawson biraz daha ilerlediğinde Dantae'nin ayaklarının dibindeki kediyi gördü.

"Bu çerezlerdeki baharatlar biraz yoğun. Yani senin için zararlı. Damak zevkini eleştirmiyorum," dedi Dantae. Kedi minik dişlerini göstererek miyavladığında Dantae iç geçirdi. "Sözümü kesiyorsun." Kedi bir kez daha miyavladığında Dantae ellerini kaldırarak arkasına yaslandı. "Seninle içim bitti. İzansızlar ve saygısızlarla içim olmaz."

"Ne yapıyorsun?" dedi Dawson.

"Evinde bir kedi var," dedi Dantae başını çevirerek.

"Senin burada olmaktan daha tuhaf değil."

"Yardımcı olmaya çalışıyorum. Duyduğum seslere bakılırsa tutsağınız pek de iyi durumda değil ve ben, bilgi alabileceğiniz süre boyunca hayatta kalmasını sağlayabilirim."

Ada mutfaktan çıkarken Peratha da peşinden geliyordu. İkisinin tartışmalı bir konuşma yaptığı yüzlerinden öylesine belli oluyordu ki Dawson hiçbir şey sormadı. Uzun zaman önce Ada ve Peratha'nın arasına girmemesi gerektiğini öğrenmişti.

Ada'nın Dawson'ı görmesiyle yüzündeki sakinlik ifade şaşkınlığa dönmüştü. Dawson üzerine bakıp gözlerini kapattı. "Bu normalden daha kötü görünüyor," dedi Dawson kendini işaret ederek.

"Atardamarlar üzerinde mi çalıştın?" dedi Peratha. Burun kıvrarak Dawson'dan uzak bir şekilde yürüdü. "Temizlenene kadar bana çok yaklaşmamaya çalış. Üzerindeki kanların bazıları hâlâ taze."

Dawson elinin tersiyle çenesini sildi. "Murat nerede?" dedi.

"Gavin'le birlikte kış bahçesinde. Lanston aradı, onunla konuşuyor," dedi Ada. "Gidip temizlenmeye ne dersin?"

"İçim bitmedi," dedi Dawson.

"Mola gibi düşün öyleyse." Ada onun sırtına dokunarak merdivene doğru itti. Dawson yukarı çıkarken Ada, ellerine bulaşmış bir şey var mı diye kontrol etti. Dave'e ait herhangi bir şeyi üzerinde istemiyordu. Özellikle de kanını. Ada arkasını döndüğünde Peratha'yı hemen karşısında görmesiyle kendini geri çekti. "Beni biraz rahat bırak, Peratha. Gidip düğününü falan planlasana," dedi Ada.

"Yardım etmeyecek misin?"

"Son zamanlarda biraz meşgulüm ve evimin bodrumunda bir Tarafsız zincirli. Eğer kurtlama için yardım edeceksem partin biraz karanlık geçebilir."

"Parti değil, düğün," dedi Peratha. Kollarını bağlarken konuşmanın bir-
mediğini anlaması için Ada'nın önünde durmaya devam etti. "Neden duy-
gularını hissetmeme engel oluyorsun? Bunu zaman zaman yapardın ama
ilk defa bu kadar uzun sürüyor."

"Duygularımı hissetmek istemeyi bırak. Bu biraz ürkütücü."

"Sadece iyi olduğunu görmek istiyorum. Çünkü iyi bir yalancının ve
sözlerinden çok hissettiklerine güveniyorum."

"Teşekkürler. Beni gerçekten çok rahatlattın," dedi Ada. Peratha'nın ya-
nından geçtiğinde Dantae'nin ona baktığını fark etti. "Ne var?"

"Peratha ve senin aranda silah ile tetikçi bağı mı var?" dedi Dantae.

"Evet, alakurt olduğum için. Sen neden gidip Dave'in yaşadığından
emin oluyorsun?"

Dantae yavaş bir şekilde ayağa kalkarken bakışlarını Ada'dan ayırmı-
yordu. "Alakurt değilsin," dedi.

"Herkesin bana ne olduğumu, ne yapmam gerektiğini ve görevlerimi ha-
tırlatmasından sıkıldım. Alakurt olmak seçimin değil ama öyleyim. Sana
da herhangi bir şey ispatlamam gerekiyor," dedi Ada.

"Kaç tane çocuk doğurdun?"

"Kes şunu. Soruları bırak."

"Üç," dedi Peratha. Dantae'nin nereye ulaşmaya çalıştığını merak edi-
yordu. "Üstelik ilk doğurdukları ikizdi." Dantae oturduğu yerde doğrul-
duğu sırada daha fazla soru soracakken Peratha ondan önce davrandı. "Ne-
den bu kadar merak ediyorsun? Alakurtlarla ilgili merak ettiğin şeyler var
sanırım," dedi.

"Aslında doktorum," dedi Dantae. Peratha'ya cevap veriyor olsa da ba-
kışları sürekli Ada'ya takılıyordu. "Bu yüzden Kanada'ya geldim. Aleut ve
Remusların birleşmeden sonra ortak bir araştırma yapacağını söylediler.
Tıbbi alanda ama çoğunlukla hamilelik ve doğum süreciyle alakalı. Tecrü-
beli birine ihtiyaçları vardı, bana haber verdiler."

"Uzmanlığın bu alanda mı?"

"Evet. Birçok kadın ve iki tane alakurtla çalıştım."

Ada oradan uzaklaşacakken Dantae'yle alakalı okuduğu bilgiler aklına
geldi. İnsanların arasında bu yüzden fazla vakit geçiriyor olmalıydı. Kurt-
lar tıbbi alanda gelişmeye önem vermiş bir topluluk değildi. Öldürülmeleri
zordu ve bu yüzden üzerinde de pek durmamışlardı. Fakat Dantae'nin ça-
lışmalarını yürütmek için insanların arasına katılması çok daha akla yat-
kındı. "Ne zamandır bu konu üzerinde çalışıyorsun?" dedi Ada.

"Eğitimimi bu yönde aldım. Yani... Yaklaşık on sekiz yaşımdan beri.
Vay canına, uzun zamandır bunu düşünmemiştim," dedi bir anda. "Her

neyse, uzmanlığım bu alanda olsa da başka tıbbi araştırmalarda da bulun-
dum. Çokça vaktim olduğunu söyleyebiliriz. Dördüncü çocuğunu doğu-
rurken yardımcı olabiliyim," dedi.

"Dördüncü olmayacak," dedi Ada.

"Olacak. Olmalı. Asena haricinde her alakurt dört çocuk doğurdu. Ne
düşük ne fazla," dedi Dantae.

"Olmayacak dedim! Soruları bırak. Sen de öyle," derken bu sefer
Peratha'ya baktı. "Hayatıma bu kadar karışmaya son vermelisin. Ve tanı-
madığım yabancılarla çocuklarım hakkında konuşma. Bu son derece ra-
hatsız edici, Peratha."

Ada mutfığa giderken Peratha onun arkasından bakıp iç geçirdi. Ne ol-
duğunu anlayamamak onu rahatsız ediyordu. Ada'nın bağışları ardındaki
üzüntüyü görebiliyor ama sebebini bir türlü anlayamıyordu. Nasıl yardım
edebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ne yaptığını tam da bilmeden buzdolabını açan Ada bir süre öylece bak-
tıktan sonra kapağı sertçe itti. "Dört tane elbette. Buna kim karar veriyor?"
dedi geri çekilerek. Ellerinin titrediğini fark edince tetığa tutundu. Kendi-
si haricinde herkesin, hayatı üzerinde fikir sahibi olmasından bıkmıştı.
Birileri onu tehdit ediyor, korkutuyor ya da kaç çocuğa sahip olacağı hak-
kında konuşabiliyordu.

Kış bahçesinin kapısının açıldığını duyduğunda bir kez daha buzdola-
bını açtı. Yüzünü saklamanın tek yolu buydu.

"Adamın sinirli olmaya hakkı var. Biraz daha dikkatli konuş," diyordu
Murat mutfığa girdikleri sırada.

"Tek söylediğim, ensemizde Tarafsızlar nefes alırken hareket etmenin o
kadar da kolay olmadığıydı," dedi Gavin. "Tarafsızlardan birini tutsak et-
tiğimizi ve Dawson'in adamı üzerinde çalıştığını söyleseydim kendini daha
mı iyi hissedirdi? Ne yapıyorsun orada?"

"Ne?" dedi Ada. Kasaca omzunun üzerinden baktıktan sonra önüne
döndü. "İçecek bir şeyler arıyorum. İster misin?"

Gavin, Murat'a bakarak salonu işaret etti. Murat, Peratha'nın içinde ol-
duğu çaresizliğin benzeriyle Ada'ya baktıktan sonra kapıyı arkasından kapı-
tarak oradan ayrıldı. Gavin birkaç adım atıp beklemeye başladı. Ada başını
eğip alnını elinin üstüne yasladı. Gavin sadece sabırlı değil, aynı zamanda
inatçıydı da. Bu yüzden oradan ayrılmayacağını biliyordu.

Ada gözlerinin altını silip derin bir nefes aldı. Bu sefer sabiden içecek-
lerden birine uzandı. Soğuk bir şeyler içmenin boğazını rahatlatacağını dü-
şündü. "Yorucu günlerdi," dedi.

"Evet, öyleydi."

Tezgâha yaslanarak cam şişenin kapağını çevirdi. "Lanston çok mu acı-
nırlıydı?" dedi Ada.

"Boş ver Lanston'ı. Beni dinle, ne olduğunu anlatman için seni zorlama-
yacağım. Bunu yapmayacağını görüyorum. Dawson'a bedava saldırma hakkı
verdiğim hâlde kendini tuttu. Ki bana vurma şansını kaçırmak ona göre bu
davranış değil," dedi Gavin. Ada ona bakmıştı ki Gavin biraz daha yaklaşıp
başını salladı. "Sormayacağım, söz veriyorum. Ama üzüldüğün şey her neyse
bu, yardımcı olamayacağım anlamına gelmiyor. Ne yapmak istersin? Birebir
dövüşmek mi? Belki beni havuza boğmak istersin. Bilmiyorum, Mahfer.
Hiçbir fikrim yok ama seni böyle görmek hoşuma gitmiyor. Dawson'ı da
öyle. Sadece Dave'den dolayı bu hâlde olmadığını görebiliyorum. Adamı
hayatım boyunca tanıdım. Dave'in aklındaki tüm bilgileri aldığı hâlde iş-
kenceye devam ediyor. Ne yapacağını söyle. Michael'la bile konuşurum."

Ada başını eğerek güldü. "Ciddisin," dedi. "Michael'dan o kadar mı
nefret ediyorsun?"

"Nefret etmiyorum. Sadece ne hissedeceğime karar veremedim. Ve se-
nin kesinlikle ondan uzak durmanı istiyorum."

"Problem değil," dedi Ada omuz silerek. İki eliyle birden tuttuğu şi-
şeyi tezgâhın üzerine bıraktı. "Ne yapabileceğini bilmiyorum, Gavin. Ben
bile ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece devam etmek istiyorum. Hiçbir
şey düşünmemek."

"Murahtan öğrendiğim tek bir şey varsa o da sorunları çözmeyi erte-
lemenin her zaman daha büyük bir pislik oluşturduğudur," dedi Gavin.
Ada'nın karşısına geçip bakışlarını yakalamak için başını eğdi. "En yakın
arkadaşın ölse beni arar mıydın?"

Ada bir kez daha güldü fakat bu sefer gözyaşları beraberinde gelmişti.
Gavin ona sarıldığında Ada kendini tamamen kaybetmişti. Buna da alı-
şacağını, hayatının kontrolünü tekrar eline alacağını biliyordu fakat ken-
dine mutlu olma izni verdiği anda, rüyasında yeniden Asena'yı görmekten
ve her şeyin altüst olmasından korkuyordu. Akıntıya karşı yüzmeye çalışı-
yordu. Gücünü toparlayacağını da biliyordu ama öylesine yorgun ve umut-
suzdu ki şu anda buna inanmakta zorlanıyordu.

"Alakurt olmaktan nefret ediyorum. Asena'dan da nefret ediyorum,"
dedi Ada. Yüzünü Gavin'in göğsüne bastırduğundan sesi boğuk ve anlaşı-
lmaması güç çıkmıştı.

"Sadece şimdilik öyle düşünüyorsun. Ne olduysa oldu, yüzyıllar önce
ölmüş bir kadının bununla alakası olduğunu sanmıyorum."

"Evet, var."

"Tamam," dedi Gavin. Ada'nın söylediklerini desteklemekten başka ne
yapabileceğinden emin değildi. Ada'nın saçlarını toparlayıp sırtına doğru

biraktı. "Ben de nefret ediyorum o zaman. Hepimizin doğmaına sebep
olarak ne yaptığını sanıyordun ki?"

Ada duygusal olarak mahvolmuş olsa da güldü. Geri çekilirken ellerini
Gavin'in omuzlarına koydu. "En yakın arkadaşım ölse seni arayamazdım.
Çünkü ölmüş olurdun, üselik berbat bir şekilde."

"Daha iyisi olamazdı," dedi Gavin. Ada'nın yüzünü silip gözyaşlarını
kuruladı. "İşe yaradı mı?"

"Teşekkür ederim, Gavin. Farkında olduğunu sanmıyorum ama her za-
man ihtiyacım olanı bana veriyorsun."

"Toparlan şimdi. Sonrasında istersen yine ufak bir krize girmene izin ve-
rebilirim," dedi Gavin. Ada'nın çenesinin altına dokunarak başını kaldırma-
sını sağladı. "Seni özel kılan şey alakurt olman değil. Kaç çocuk doğurabi-
leceğin ya da nasıl doğurabileceğin de değil. Özel, güçlü ve vazgeçilmezsin
çünkü her şeyini ortaya koyarak bunun için savaştın. Güçlerin sana hediye
edilmedi, sen onları kopandan ve öylece vazgeçemezsin."

"Peki ya artık empati gücümü kullanamıyordum?" dedi Ada sessizce.

"Umarım, o gün bir an önce gelir çünkü biraz rahatsız edici. Kimsenin
hissettiğim duyguları öylece anlamasını istemezdim. Yıllarca duygularımı
bastırmak için uğraştım sonuçta."

"Bu sağlıklı bir tavır, Gavin."

"Psikologculuk oynamayalım, olur mu?" Ellerini Ada'nın yüzünün iki
yanına koyup gülümsedi. Gözlerine birkaç saniyeliğine baktıktan sonra başı-
nı salladı. "İyişin," dedi.

"İyiyim," dedi Ada ve bu sefer düzüstü.

Dawson merdivenlerden inerken üzerine yeni giydiği kazağı düzelti-
yordu. Kıyafetlerinin tamamını değiştirmesi ve kurumuş kan lekelerini çı-
karması için elinde olmayan zamanını kullanması gerekmişti.

Dantae ve Peratha'nın konuştuklarını gördüğünde adımlarını yavaş-
lattı. Salonun diğer tarafında ikili koltuğa oturmuşlardı. Aralarında do-
laşan kedi, onların dikkatini çekmeye çalışarak patilerini kullansa da pek
başarılı olamıyordu.

"Tuhaf," dedi Dawson. Dave'in bulunduğu bodrum katına yönelmişken
Ada'nın mutfaktan çıktığını gördü. Başını çevirerek yaklaşması için elini
uzattı. Ada suçlusu yakalanmış gibi dudaklarının arasından küfretilikten
sonra Dawson'ın elini tuttu. Dawson, Ada'nın yüzüne doğru eğilip saçla-
rına dokundu. "Neden ağladın?"

"Gavin'le konuştuk."

"Ne söyledin?"

"Hayır. Hayır, öyle değil," dedi Ada. Hareket etmemesi için elini ağız-
"Geçen seferki gibi zorlayıcı değildi. Ne okuduğunu soymayı bıraktı."

"Belki ona dürüst olmalısın, Tüysüz."

"Bu ona hak etmediği bir suçluluk duygusundan başka ne kazandıra-
cak? Biraz daha iyi hissedebilmek için böyle bir şey yapmayacağım. Ay-
rıca sadece ben değil, sen de kötü durumdasın. Ve gidip Murat'la konuş-
tuğunu sanmıyorum."

"Aynı sebeplerle," dedi Dawson iç geçirecek. Eğilip Ada'yı alnından
öprü. Dudakları aşağıya doğru kayıp öpücüklerini gönderinin kenarına ba-
raklı. "Belki başka çocuğumuz olmayacak ama yıllarca bunu test ederek
öğrenmeye çalışabiliriz."

Ada gülmeye başladı. "Güzel olur," dedi.

"Ondan öncesinde birkaç işi tamamlamam gerekiyor," dedi Dawson.

"Hayır," dedi Ada. "Dave'den alabileceğin her şeyi aldın. Kalanıyla ben
ilgileneceğim. Jesse zaten aşağıda ve yardıma ihtiyaç olursa Dantae de mü-
dahale edecektir. Belli bir sebeple Peratha geldi. Bırak herkes üzerine dü-
şeni yapın."

"Beni bundan uzak tutamazsın," dedi Dawson. Gözlerinde dolaşan
öfkü, sesine yansımaya da oradaydı. "Herkesten önce senin bunu anlamam
gerekliyordu."

"Anlıyorum. Ve seni tanıyorum. Yardım etmeye izin verecek kadar
bana güveniyor musun?"

"Bunun güvenle bir alakası yok."

"Eğer geri çekilmeni istiyorsam bunu bir dakikalığına düşünemez mi-
sin? Senden her şeyi arkada bırakmanı beklemiyorum. Sadece burada ka-
lıp... Bilmiyorum, Dantae'yle vakit geçir."

Dawson yüzünü ovuştururken gözünün önüne Dave'in kendi kanı
içinde kıvranıp geldi. Derin bir nefes alırken yeniden Ada'ya baktı. "Yap-
mak zorunda olduğum başka şeyler de var. O yüzden seninle tartışmaya-
cağım. Dave'in yanına tek başına inme."

"Jesse orada."

"Benden birini koruyorum. Dikkatini vermeyeceksen."

"Tamam, tamam," dedi Ada ellerini kaldırarak. "Burada bekle ve bana
emir vererek konuşmayı bırak. Eğitimlerinden birinde değiliz."

"Jesse'le çok konuşmamaya çalış."

"Beni hiç dinliyor musun?"

28

Jesse arkasını dönerken Ada'nın ona uzattığı havluyu aldı. Dave'in ke-
sik parmaklarından yüzüne bulanık kanı sildi. "Uyanmasına yardım
edin," dedi.

"Oraya yaklaşmayacağım," dedi Peratha.

Jesse başını eğerek Peratha'ya küçümseyen bir gülümsemeyle baktı. "Bir-
kaç kesik parmak, mideni mi bulandırdı?" dedi.

"Yapış yapış ve kopuklar," dedi Peratha. "Üzerimdekini daha birkaç
saat önce giydim ve kayafetlerime ulaşmanın ne kadar zor olduğunu bil-
seydin bu tavrını kendine saklardın. Herkes senin gibi kana bulanmaktan
zevk alacak değil."

"Öyleyse neden yukarı çıkmıyorsun?" dedi Jesse elini merdivene doğru
sallayarak.

Peratha her ne kadar bunu yapmak istese de Dawson, içlerinden hiç
kiminin Dave'in yanına yalnız gitmemesi konusunda ısrarcıydı. Peratha
gönüllü değildi fakat Gavin ve Murat'ın kurnazca ortadan kaybolması yü-
zünden mecbur kalmıştı.

"Her şeyi öğrendiğimizi düşünüyorum," dedi Ada. Arkasındaki masaya
kalçasını yaslamış, kollarını göğsünün altında bağlamıştı. "Ona Rayleen'in
dosyasını götüren kişiyi tarif etmesi, verebileceği en büyük ipucu. Şimdilik
bunun üzerinden gidebiliriz. Bu sırada Dave uyanır ve belki bize anlatabi-
leceği başka şeyler hatırlar."

"O kadar vaktimiz yok, Polyanna," dedi Jesse.

Ada kollarını kaldırıırken dudaklarını kıvrıdı. "Daha önce kimse beni
iyimser olmakla suçlamamıştı," dedi.

"Polyanna da kim?" dedi Peratha.

Jesse kısmen temiz olan parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Dave'i ra-
hat bırakabileceğimiz kadar vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Birileri çok-
tan onu aramaya başlamıştır ve insanlar arasında bir kovalamaca başlatıl-
manız için eminim ki bulmakta zorlanmayacaklardır."

"Tek seçim şansımız yoktu," dedi Ada. Birden doğrularak Jesse'i kenara itti. Dave'e bakmak için birkaç adım yaklaştı. Vücudu titremesine rağmen bilinci tam anlamıyla yerinde değildi. Gözleri yarı açık bir şekilde kendine gelmeye çalışıyordu. Kaybettiği onca kan ve hissettiği acı, onu göründüğünden daha fazla etkiliyor olmalıydı.

Ada aklına gelen fikirleri yoluna koymaya çalışırken dudaklarını ovuşturdu. İşe yarayıp yaramayacağını bilemendi fakat öncesinde Dave'in uyanmasına ihtiyaçları olduğu kesindi. Masanın üzerinde duran su şişesini alarak Dave'in yüzüne boşalttı. Dave öksürerek yüzüstü döndü.

"Aklında ne var?" dedi Peratha.

"Emin değilim." Ada dizini yere koymamaya çalışarak eğildi. Botları kan içerisindeydi ve bu bile yeterince kötüydü. "Dave... Burada mısın?"

Tek görünüşü aralayarak Ada'ya bakan Dave, dudaklarının bir tarafını kıvrıp gülümsedi. "Merhaba," dedi.

"Otelin orada bir aracın ya da kaçış planın vardı, değil mi?"

"Neden sordun? Yağmur altında beklemem yeterince çekici değil miydi?"

Ada, Dave'in ceketini yakalayarak öne doğru çekti. Ceplerini kontrol ettiği sırada yüzüne bakıyordu. "Rayleen'i öldürmen karşılığında sana talep edilen ödülü aldın mı?"

"Büyük bir keyifle."

Ada araba anahtarını bulduğunda Dave'in gözünün bir kenarı seğirdi fakat bunu saklamaya çalışarak başını çevirmişti. Kollarını bacaklarına yaslayarak gülümseyen Ada parmağına astığı anahtarlığı çevirdi. "Nedense bunun elektronik bir şey olmadığını düşünüyorum. Para transferi ya da onun gibi bir şey. Ödülü alıp gidecek zamanın olmadığına göre arabanda saklıyordundur."

"Arabamda mı?" dedi Dave gülerek. "Ah... İnsan."

"Belki güvenli bir kasaya koymuşundur. Bilmiyorum ama bir şekilde arabanda ipucu olduğuna eminim. Kontrol etmemde bir sakınca var mı?" dedi anahtarları havaya kaldırarak.

"Keyfine bak. Keşke listeden bana düşen isim Rayleen değil de sen olsaydın," dedi Dave.

Jesse öne hareket ettiğinde Peratha onun kolunu yakalayarak çekti. "Konusuyor. Bırak," dedi Peratha sessizce.

"Demek bir liste var," dedi Ada başını yana eğerek.

"Evet ve sen de kırmızı kalemle yazılısın. En son, en uzun ve en acı verici şekilde öldürülecek olanın. Dawson izlerken elbette. Önemli kısım bu."

Dave, Ada'yı korkutmak için konuşuyordu fakat Ada'nın hissettiği ilk şey öfke olmuştu. Dawson'a karşı oluşturulan bu hareketten hoşlanmamıştı. Karşısına çıkmak yerine en yakınındakileri hedef almak korkaklıktan

başka bir şey değildi. "Listedeki herkesin nasıl ve ne koşullarda öldürüleceğine dair bilgiler mi var?"

"Her şeyi incelemedim elbette ama evet. Bazı detayların uygulanması konusunda ısrarcılardı."

"Teşekkürler, Dave," dedi Ada omzuna dokunarak. "Umarım acı içinde ölürsün. Bunu en samimi şekilde diliyorum."

"Listede birinin daha ismi vardı fakat bunun Dawson'a mı yoksa sana mı daha çok zarar vereceğinden emin olamadılar. Belki Dawson yüründen öldürülecek olması, ikizin mahvolması için yeterli diye düşünülmüşlerdi," dedi Dave.

"Hayır," diye mırıldandı Peratha.

"Kim?" dedi Ada güçlü bir tahmini olmasına rağmen.

"Sanırım bir ara şuradaydı," dedi Dave odanın diğer ucunu işaret ederek. "Kırkık bir çocuk. Gavin miydi?"

"Tamam, araya gir," dedi Peratha, Jesse'i öne iterek.

Ada, Dave'in boynuna yapışmışken Jesse bir kolunu beline sararak ayaklarını yenden kesti. Ada bırakmakta direnince Dave de ayağa kalkmak zorunda kaldı. Jesse iç geçirerek Ada'yı biraz daha uzaklaştırdı. "Seni tehdit ettiğinde saldırgan daha mantıklı değil miydi. Ada? Kendine gel," deyip Dave'i itti. Ada'nın parmakları geri çekilirken tırnakları Dave'in boynunda derin çizikler bırakmıştı. Jesse merdivenin ilk basamağına geldiklerinde Ada'yı bıraktı. "Böyle hareket edersen işime yaramazsın," dedi Jesse.

Ada elini yukarı kaldırdığında işaret parmağına takılı olan anahtarı gösterdi. "Bir şeyleri açığa çıkarmak için çalışıyorum, işine yaramaya değil, Jesse. Sakın bir daha bana bu şekilde dokunma," deyip bakışlarını Dave'e çevirdi. "Ve sakın bir daha Gavin'i tehdit etme yoksa ayak parmaklarını da ben koparıyorum. Hem de dışarımla."

Jesse, Ada'nın yukarı çıkışını izledikten sonra arkasını döndü. Peratha koluna yapışmış olan örümcek ağlarını temizlemeye çalışırken zoraki bir şekilde gülümsedi. "Söylediklerini umursama lütfen. Bu konularda biraz hassasım," dedi.

"Araba konusu aklıma bile gelmedi. Neredeyse her yere koşarak gidiyorum," dedi Jesse.

"Bir zamanlar insan olduğundan böyle şeyleri düşünmek Ada için daha kolay. Senin eksikliğim değildi."

Jesse iç geçirirken başını salladı. Dave elini göğsüne bastırarak arkasını dönmüştü. Oylesine yoğun bir acı içerisindeydi ki aura renklerini bile kontrol edemiyordu. Ve bundan hiç hoşlanmamasına rağmen Jesse, Dave'in daha fazla fayda sağlayabileceğini düşünmüyordu. Jesse, Peratha'ya dönerek merdivenin üçüncü basamağına oturdu. "Kardeşinden daha iyi birisin," dedi.

"Lanston'la tanıştın demek."

"Evet, Ruin'i ziyarete geldiğinde karşılaştık."

"Kaba davranmış olabilir ama o da ben de senin ne hissettiğini biliyoruz. Biz de kardeşimizi kaybettik. Hem de iki defa," dedi Peratha. Merdivenin pisliğinden çekinmesine rağmen Jesse'in yanına oturdu.

"Konrad, değil mi?"

"Evet, en büyüğümüzdü. Ve Meriel... Konrad'ı tanıyor muydun?"

"Biraz. Lanston'dan daha kabaydı."

Peratha gülümseyerek başını salladı. "Öyleydi. Ve tam anlamıyla ahlaklı ya da anlayışlı da sayılmazdı. Arkasında büyük bir karmaşa bıraktı. Bu yüzden onun için üzülme bile beni suçlu hissettiriyordu. Ama Rayleen öyle değil. Çok fazla konuşamamıştık, yine de gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Biraz kışkırdım. Sadece biraz."

"Rayleen'in öyle bir etkisi oluyordu," Jesse başını diğer tarafa çevirerek gözlerini kapattı. Tanımadığı insanlarla Rayleen hakkında konuşmayı istemiyordu ama bu, kendini iyi hissettirmiydi. "Rayleen yaptığı bir şey yüzünden değil de Dawson'la arkadaş olduğu için öldürüldü," dedi Jesse.

"Dawson'la arkadaş olmak da onun yaptığı bir şeydi. Ve sonunda ölüm olacağını bilseydi bile bundan vazgeçeceğini sanıyordum, Jesse."

"Endişelenme. Dawson'ı suçluyor değilim." Jesse avuçlarını birbirine sürttü. "Adam çok boktan durumda. En az benim kadar üzgün. Onu nasıl suçlayabilirim ki?"

"Dave'e Rayleen'in dosyasını getiren kişiyi tanıyor musun? Dawson'a ayrıntılı bir şekilde görünüşünü tarif etmiş ama ismini bilmiyor."

"Bir tahminim var. Biraz ortalığı kuralayıp ne bulabileceğime bakacağım."

O sırada dışarı çıkmak üzere olan Ada, Dawson engelini takılmıştı. "Beni dinle," dedi Ada bir kez daha. Hâlâ elinde duran anahtarları görmesi için havaya kaldırdı. "O arabada bazı ipuçları var. Buna eminim. Zaman kaybettikçe bir şeyleri kaçırıyor olabiliriz. Şimdi önümüzden çekilecek misiniz?"

"Manniksiz davranıyorsam kusura bakma, Tüysüz ama listedeki hiç kimsenin tek başına dışarı çıkmamasını gerektiğini düşünüyorum. Bir bakalım, öldürülmemen için!"

"Sağır olduğumu mu zannediyorsun yoksa bana bağırıyor musun? Umurum ilk seçeneke."

Dawson gözlerini kapatarak başını eğdi. Kendini sakinleştirmeye çalışsa da fikri değişmeyecekti. Sadece daha farklı bir yoldan gitmesi gerekiyordu. Başını çevirdiğinde ne yapması gerektiğini memnuniyetsiz bir şekilde kabullendi. "Gavin, buraya gelir misin?" dedi.

Ayağının ucuyla kediyi dürtten Gavin birden başını kaldırdı. Gavin'in boşluğundan faydalanan kedi pantolonunun paçasına dişlerini geçirdi. "Ne var?" dedi Gavin.

"Hiçbir şey," dedi Ada. Dawson'un koluna vurarak yüzüne bakmasını sağladı. "Desteye mi ihtiyacın var?"

"Gavin!" dedi Dawson gözlerini Ada'dan ayırmadan.

Gavin onlara doğru yürürken kedi paçasını bırakmamıştı. "Her şey yolunda mı?" dedi Gavin. Dawson ne olduğunu anlatırken Gavin elini kaldırdı. "Daha iyi bir fikrim var. Ben gidebilirim."

"Bu, onun tarafında olduğunu söylemenin başka bir yola," dedi Ada, Dawson'ı işaret ederek.

"Ölmeni istemiyoruz. Bence hepimiz senin tarafındayız," dedi Gavin.

Ada sinirleri bozulmuş bir şekilde güldü. Arabanın anahtarına, saldırıya hazırlanan birinin bıçağı kavramasına benzer bir şekilde tutmuştu. "Şövalye ruhun var, bunu kabul edebiliyorum ama gereksiz çünkü sen de listedesin," dedi Ada.

Gavin gözleri parlayarak elini kalbine bastırdı. Başını eğip Dawson'a bakarken gülümsüyordu. "Demek listede ben de varım. Çok duygulandım, Dawson."

Dawson onun söyledikleri karşısında gözlerini karıştırdığında Ada neredeyse kahkaha atıyordu. Gavin'i dövse mi yoksa tepkisiyle dalga mı geçse, karar veremiyor gibiydi. "Sen benim ilk arkadaşımın, Gavin. Elbette listede varsın. Kes şunu," dedi Dawson.

"Yine de arada bir beni sevdiğini söyleyebilirsin," dedi Gavin sitemkâr bir şekilde.

"Hayır, inan bana. Bunu söylemem." Dawson alnını ovuşturarak başındaki ağrının geçmesini umdu. Uzun süre boyunca havasız bir yerde sadece kan koklamasının birkaç sınırında hasar bıraktığına emindi. "Listede olmayan ama güvendiğimiz birini arabaya göndereceğiz. Son kararım."

"Kararları sen mi veriyorsun?" dedi Ada.

"Bu benim planım, Tüysüz. Evet, kararları ben veriyorum."

"Arabayı bulan benim," dedi Ada tek kaşını kaldırarak.

"Bunu meydan okumaya dönüştürme."

"Yeter," dedi Gavin. İkisinin bakışmalarını elini sallayarak böldü. Birbirine saldırmak üzereymiş gibi görünüyorlardı. Anahtarları Ada'nın elinden aldı. İkisi de aynı anda dudaklarını araladığında Gavin başını kesin bir şekilde iki yana salladı. Yıllarını, ergenleri kontrol etmekle geçirmişti. Bu yüzden istediğinde otoriter davranmakta hiç de zorlanmazdı. "Kimin gitmesi gerektiğini biliyorum. Kesin artık. Öğrencilerimden daha betersiniz ve bazıları senin yanı başında," derken suçlarcasına Ada'ya baktı. "Senin bahanen ne, biliyorum," derken Dawson'a bakıştıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Ada ve Dawson, Gavin uzaklaşana kadar konuşmadı. Ada kollarını bağlayarak bakışlarını Dawson'a dikti. "Gavin'i çağırmak zorundaydın, değil mi?" dedi.

Dawson gidişattan pek memnun kalmasa da sonuçtan şikayet edemezdi. Gavin'in bu iş için doğru kişiye bulacağına emindi ve kesinlikle Ada olmalıydı. "Azarlanmaktan hoşlanmıyor gibisin," dedi Dawson. Ada parmağını yüzüne doğru kaldırdı fakat bir şey söylemesine fırsat kalmadan Dawson eğilip yanığından öptü. "Biraz içim var. Sonra devam edelim," deyip mutfığa girerek göden kayboldu.

Dantae'nin ellerini eski bir havluya silerek bodurundan çıktığını gören Ada ona doğru döndü. "Dave kendinde mi?" diye sordu.

"Saydın. Parmaklarını sandım. Birkaç saatte eski kılına dönmüş olur."

Hemen arkasından çıkan Jesse tek eliyle tuttuğu okean tazelarını silkeliyordu. Birkaç örümcek ağünü özenli bir şekilde temizledikten sonra üzerine geçirdi. Elini başının üzerinden kaydırarak birbirine yapışmış olan saçlarını dağıttı. "Parti veriyorum. Kimler katılmak ister?" dedi Jesse.

"Yani... Anma töreni gibi bir şey mi?" dedi Ada. Jesse'ye şüpheli bir şekilde bakıyordu çünkü keyfi, rahatsız edici bir şekilde yerinde görünüyordu.

"Hayır, hayır. Parti," dedi Jesse vurgulayarak. "Şeyk gürhülü, büyük, kalabalık. Tanıdık geliyor mu? Eğlenceli demek istiyorum ama tam olarak kimin için?" derken kurumuş dudaklarını ısıtı. Düşümlerin hiçbir belirtisi olmamasına rağmen köpek dişleri diğerlerine göre biraz daha uzundu. Ada onu gördüğünden beri ilk defa Jesse'den tedirgin olmuştu. Jesse'in yüzündeki umut dolu ifade bir anda dağıldı. Transtan çıkmış gibi irkildi. "Dawson nerede?"

Ada eliyle mutfığı işaret ettiğinde Jesse oraya yöneldi. Onun arkasından endişeyle bakıyor olması Dantae'yi eğlendirmişti. Koluğun arkasına yaslanarak ellerinden destek aldı. "Jesse'den korkuyor musun?" dedi Ada'ya.

"Emin değilim. Tatlı görünüyor ama korku filmlerindeki küçük kızlar gibi."

Dantae bunu bir an düşündükten sonra gülmeye başladı. "Bu mükemmel derecede doğru," dedi.

Mendivenlerden ikiser ikiser inen Murat elinde tuttuğu telefonu Ada'ya attı. "Lanston seninle konuşmak istiyor," dedi. Ada'nın telefonu tutup tutmadığına bile bakmadan mutfığa girmişti bile.

Ada refleksle telefonu tutmuş olsa da Lanston'la konuşmak istemiyordu. Öfkeli bakışlarının hedef bulamaması kötüydü. Telefonu parmaklarının arasında sıkarken Dantae'ye baktı. Dantae hiçbir şeyle alakasının olmadığını göstermesine ellerini havaya kaldırdıktan sonra ortadan kayboldu. Yüzünün önüne gelen saçları itip telefonu kulağına götürdü. "Ever?" dedi.

"Dantae neden orada?" dedi Lanston.

Ada parmaklarını dudaklarına bastırarak içinden küftü. Koltuklardan birine oturup arkasına yaslandı. "Jesse'in arkadaşımı. Beraber geldiler," dedi Ada.

"Jesse de mi orada?"

"O ses tonu da ne!"

"Hiç," dedi Lanston.

Ada söyleyecek başka bir şeyi olmadığından sessiz kaldı fakat Lanston da konuşmuyordu. Normalde rahatsız edici bir durum olabilirdi fakat Ada telefonu kapatmak yerine derin bir nefes aldı. Lanston, aklındaki tartışmayı sürdürürken ikisi de sessiz kalmıştı.

"Bir saat içerisinde Tarafsızlara gideceğim. Yanımda olmanı istiyorum," dedi Lanston.

"Ben..."

"Lütfen demek zorunda bırakma."

"Bence birlikte çalışmamalıyız."

"Birlikte çalışmayacağız. Sen benim için çalışacaksın."

"Lanston," dedi Ada oturduğu yerde doğrulurken. "Şu anda sana yardım edebilecek durumda değilim ve yeterince iyi yalan söyleyip söylemeyeceğimi bilmiyorum. Jesse bir parti planlamak istiyor, Dawson saatlerce bir adama ikence etti ve Dantae hâlâ burada. Kimseyi bırakıp gelebilecek durumda değilim."

"Murat, Gavin ve Peracha da orada. Üçü ortallığı toparlar. Durumu kontrol altında tutsunlar, sen de buraya gel."

"Lanston..."

"Dawson'a seni burada istediğimi söyle. Nedenini anlayacak ve seni ikna edecek. Bir saate yola çıkmam lazım. Ondan öncesinde de bilgilendirilmem gerekiyor. Fazla vaktimiz yok," dedi Lanston ve Ada'nın başka bir ısrarını duymayı beklemeden telefonu kapattı.

Ada telefonu masanın üzerine atarken Dawson'ın onu izlediğini fark etti. "Parti planlama işi bitti mi?" dedi Ada.

"Jesse'in bir fikri var. Lanston ne istiyor?"

"Önemli değil," dedi Ada. Şu anda ilgisini çeken tek şey Jesse'in ne planladığıydı. Dawson gelip yanına oturduğunda Ada yan dönerek elini uzattı. Dawson'ın biçimsiz bir şekilde kurumuş saçlarını düzeltti. "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Z'nin ölümü için beni sorumlu tutan kimse bunun Yaşlılardan biri olduğunu biliyoruz. Ruis ve Rayleen'in babasını elediğimizde geriye on beş kişi kalıyor. Z'yle ve Norveç eviyle uzaktan dahi olsa bağlantısı olanları

ayırarak Jesse için zor olmadı. Doğduğundan beri onların arasında. Sonuç olarak liseyi dört kişiye kadar indirdik ve bir parti veriyoruz."

"Ne için? Hilli anlamıyorum."

"Jesse, Rayleen'in ölümünün ardından onu anmanın en güzel yolunun bu olduğunu ve ona değer veren herkesi bir araya toplamak istediğini duyuracak. Özellikle o dört Yaşlı'yı çağırarak."

"Geleceklerini nereden biliyorunuz?"

"Gelmeleri çok daha fazla dikkat çeker. Ayrıca Yaşlılar açığa çıkmakla tan koelmazlar. Bir mahkeme olmayacak. Onu tuzığa çekip öldüreceğiz."

"Tuzak olduğunu anlayacaktır."

"Muhtemelen. Yine de sahip olduğu güç ve güce güvenerek gelecektir." Dawson elinin üzerinde dolaşan parmakları tuttu. Ada'nın avucunu öperken birkaç dakikalığına ikisi de konuşmıyordu. "İçimizi döktüğümüzde göre, bana Lanston'ın ne istediğini anlatacak mısın?" dedi.

"Hiçbir şeyi unutmazsın, değil mi?"

"Babamın unvanını hatırlamışsın. Adam yürüyen kütüphane gibi," dedi Dawson iç geçirecek. Ada gülümseyerek dudakları ısırdığında Dawson başını yana eğdi. "Ne var?" dedi Dawson.

"Stone'ın ilk defa babu dedin. Keşke burada olup duyabilseydi."

Dawson bunu düşünmemiştir bile. Öylece ağzından çıkmıştı ve o kadar da rahatsız olmadığını hissetti. "Her neyse," dedi Dawson bunun üzerinde durmak istemediğinden. "Lanston?"

Ada gözlerini devirip bacağına kendine doğru çekti. "Taraflızlara giderken yanında olmamı istiyor. Hayır dedim."

"Neden?"

"Çünkü burada olmam gerekiyor," dedi Ada onun sorusuna anlam vermeden. "Bodrum katımızda işkence gömüyü bir Tarafız var. Evimize tanımadığım kişiler girip çıkıyor ve kabul edelim, biraz kötü durumdasın."

"Bakıcılık mı yapmak istersin yoksa yardımcı olmak mı?"

"Hangisini tercih edeceğimi biliyorsun."

"O zaman Lanston'la git," dedi Dawson. "Onların ne düşündüğünü, ne konuşuklarını ve neyin üzerinde durduklarını anlamamız için harika bir fırsat. Birden birini kabul etmeyeceğini bildiğimden şüpheli denememiştin bile."

"Lanston konuşuklarımızı sana anlatmamı, sebebini anlayacağımı söylemişti. Belli ki yanlışmış."

"Neden üzgün görünüyorsun?"

Ada gözlerini ovuşturarak başını iki yana salladı. Göğsünden boğazına doğru yükselen yoğun bir baskı vardı. Kurtların arasına katıldığından beri bu hissen hiç kurtulamamıştı. Gıgide zayıflamış, hissetme sıklığı azalmış fakat asla son bulmamıştı. "Lanston'un beni yanında istemesinin nedeni

bilgi taşımam için, benimle ya da yetkinliğimle hiçbir alakası yok. Sadece yanında duyan, gören ve konuşan birine ihtiyacı var. Muhtemelen içiminde en az dikkat çeken olduğum için de beni seçti."

"Tüysüz."

Ada birden ayağa kalkarken hızla elini salladı. "Beni teselli etme yoksa çok daha kötü hissedeceğim. Yola çıkacağım ama ondan öncesinde Gavin'le konuşmam lazım," dedi. Burnunu çekerek elini dudaklarının üstünde kaydırdı. Ona verilen görev böyle bir şey olsa da kabul edecekti. İşlerine yaracak ne varsa yapacaktı.

Gavin'i bulup birlikte dışarı çıkmayı istedi. Ona önce Lanston'la gideceğini söyledi. Gavin sadece başını sallamıştı. Başka bir tepki vermemeni ya da söylememesi Ada'yı biraz olsun rahatlatmıştı. Uçuşan saçlarını kulaklarının arkasına sıkıyordu. "Lanston'un bana verdiği ilk görev bir Tarafız'ı araştırmamdı," dedi Ada ona biraz daha yaklaşıp. "Meriel'in ölmeden önceki göreviyim. Ayrıntıları bilmiyoruz. Sadece görevin tamamlanmadığını ve Meriel'in bu yüzden ölmüş olabileceğini tahmin ediyoruz."

"Öyle olsaydı Kaiser bunu çözerdi. Boşuna uğraşmıyordun gibi geliyor," dedi Gavin.

"Belki de ama o Tarafız, Dantae," dedi Ada elyle evi işaret ederek. "Sana bu yüzden anlatıyorum. Dantae'ye daha fazla dikkat etmen için. Çünkü ben burada olmayacağım ve onun nasıl biri olduğundan hemiz emin değilim."

"Şu süper empati gücün seni yanı yolda mı bırakır?"

"Kullanmıyorum," dedi Ada başını sallayarak. "Yanlış edeceğim mi?"

"Elbette," dedi Gavin. Ada arkasını döndüğünde Gavin onun kolumu tuttu. "Bir Tarafız'ı araştırmamanın sonuçların biliyor olmalısın. Bu yüzden, uzun uzun anlatmayacağım. Ama eğer Lanston'ın senden istedikleri yüzünden başın derde girese Nyce soyundan ölümüne sebep olduğum tek lider Kaiser olmayacak."

"Kapat çeneni," dedi Ada gözleri ardına kadar açılıken. "Öyle laf arasında liderimizi öldürmekle alakalı tehditler savuramazsın."

"Benim ne zaman tehdit ettiğimi gördün? Yapacaklarım ve yapmayacaklarım vardır. Ve asla, yapmayacağım bir şeyden şif kokutmak için bahsetmem. Bu sana, kurtlarla alakalı öğrettiğim ilk kuraldı."

"Biliyorum, hatırlıyorum. Ama lütfen böyle konuşma. Dawson'a değil de sana söylememin tek sebebi şu anda kötü bir ruh hâlinde olmasındır. Aynı zamanda vereceği tepkilerden de korkmam. Uygun bir zamanda ona da tüm ayrıntıları anlatacağım ve her şeyi açıklayacağım. Ama şimdi ben i idare eder misin?"

"İyi, peki," dedi Gavin bundan hiç de memnun olmamasına rağmen.

Ada kırk dakika içerisinde Aleat'a gitmiş, duş alarak düzgün kıyafetler giymiş ve Lanston'ın ofisine ulaşmıştı. Çocuklarıyla birkaç dakikadan fazlasına geçirmek istese de Lanston'ın sabırlı davranacağını sanmıyordu. Onun için kapıları açmak için hareketlenen Raven her zamanki gibi memnuniyetsizliğini saklamıştı. Ada'yı ne zaman görsen onu içeri almak istemediğini açık bir şekilde belli ederdi. Lanston'la yaptığı kavgalar sonucunda liderlerinin sinirlenmesi, kapısında bekleyen korumalar için hiçbir zaman iyi sonuçlanmıyordu.

"Çok durmayacağım," dedi Ada.

Raven kapıyı tamamen itirken Ada'ya bakarak fısıldadı: "Bu hâli, kavga etmenizden bile daha kötü," dedi.

Ada içeri girer girmez kapı arkasından kapanmıştı. Belli ki kimse gereğinden fazla Lanston'ın radarına girmek istemiyordu. Başını eğerek birkaç adım ilerleyen Ada, Lanston'ın sesini duyabiliyordu. Kendi kendine konuştuğunu daha önce hiç görmemişti. "Her şey yolunda mı?" dedi Ada.

"Olabilirdi," dedi Lanston. Ceketini kolunda asılı dururken gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. "Murat'ın iyileşmesine yardım ettiğini duydum. Gücünü bu şekilde kullanmaman gerektiğini sana kimse anlatmadı mı?"

"Tanıdığım tek alakurt benim. Ve benden önceki alakurtlar bir kullanımı kılavuzu bırakmamış," dedi Ada. Masanın kenarında duran bilgisayarı çantaya yerleştirerek fermuarını çekti. "Jesse'den neden hoşlanmıyorsun?"

"Hiçbir alakurt başta bir alakurtla tanışmamıştır zaten. Nadir bir şekilde doğmanızın sonuçlarından biri ama Asena seni uyarmış olmalı."

"Uyardı. Dinlemedim ve bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Gidelim mi?"

Yola çıktıklarında Lanston, bilmesi gerekenleri anlatmaya başladı. Genel olarak Ada'nın gözlemlemesine dayanan bir göçevdi. Ada tam olarak neden orada olması gerektiğini bile anlamamıştı.

"Söylediklerimi anlıyor musun? Çünkü biraz anlamaz bakıyorsun."

Ada gözlerini kırıştırarak başını çevirdi. Lanston'la gelmeyi kabul etmiş olmasına rağmen aklının bir köşesi ayrıldığı yerdeydi. Dantae, Jesse'in arkadaş olsa da ona güvenmesi mümkün değildi ve evinde olmasından da hoşlanmıyordu. Daha önce alakurtlarla çalışmış olması Ada'yı, nedenini anlayamadığı bir şekilde rahatsız etmişti. Alakurtların gönüllü olup olmadığını merak ediyordu.

"Alakurtlar hakkında ne kadar şey biliyorsunuz?" dedi Ada.

Lanston dayanışı izlerken bakışlarını Ada'ya çevirdi. Ona yöneltilen sorudan çok daha fazlasını düşünüyordu. Çörmemesi gereken soruların bile yükünü üzerinde hissetmek gibi yorucu bir alışkanlığı vardı. Ve şu anda, o liste eberinde duramayacak kadar karmaşıktı. "Gençken derilerimde anlatılanlar kadar. Neden sordun?"

"Alakurt olduğumu öğrendiğimde bazıları şaşırmıştı. Efsane olduğunu düşünüyorlardı."

"Benden sonraki birkaç yıl içerisinde derilerden çıkarıldı, evet. Abartılarla anlatılan her şey gibi bu da büyüleyici bir masala dönerdi. Merak ettiğin bir şey mi var?"

Ada gözlerini ovuşturdu. Gavin'le yaşadığı patlamadan sonra göleri tamamen kuruydu. Yine de bu konuda konuşmak Ada'yı tedirgin ediyordu. Tarafsızların yanına gitmeden önce bir de Lanston'ın yanında parlamak istemiyordu. Kendini toparlayarak boğazını temizledi. "Tıbbi araştırmalar için bir kurul oluşturulmasını uygun görmüştünüz ve belli ki Tarafsızlardan biri danışman olacak."

"Kim?"

"Dantae."

"Dalga geçme."

"Ciddiyim," dedi Ada. "Eğitimi bunun üzerine almış, özellikle de doğum hakkında. İki tane alakurtla çalışma fırsatı bulacak kadar da yaşlı biri."

"Yalan söylüyor olabilir."

"Belki. Her alakurdun dört çocuk doğurduğunu ve bunun jimdije kadar hiç değişmediğini söyledi. Şimdije kadar birer akkurt, kara kurt ve boxkurt doğurduğuma göre bence pek de yanlışmıyor."

"Bir çocuk daha doğuracaksın öyleyse," dedi Lanston gülümseyerek. Ada bir şey söylemeden öylece bakarken Lanston, onun aurasının ani bir değişim geçirdiğini fakat hemen toparlandığını fark etti. Nefesini tutarak beklediği birkaç saniye boyunca neyi okuduğunu sormak istedi. Yine de sorunun endişelenmekten çok merak ediyormuş gibi görünmesini istemiyordu. "Asena'ya sorabilirsin. Eminim, diğer alakurtlar da senin gibi Asena'yla iletişime geçmiştir. Gerçekten Dantae'yle çalışmışlarsa Asena bunu onaylayacaktır."

"Asena'yla bir daha görüşmeyeceğim."

Lanston kaşını kaldırarak başını eğdi. "Bana bir sözün vardı."

"Biliyorum. Ödemenin başka yolunu bulurum, olur mu?"

"Ada..." Lanston oturduğu yerde öne kayarak kollarını bacaklarına yasladı. Aralarındaki mesafeyi kapatarak ona yaklaştı. "Sözünü tutmasan da umurunda değil, en azından bu konuda ama yapabileceğimi bir şey varsa."

Ada küçük bir çocuk gibi görünmek istememesine rağmen omuzlarını kaldırdı. "Parti başladığından beri koşuyormuş gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum, dinlenemiyorum, bir saniyelğine bile duramıyorum. Kalbim sürekli hızlı atıyor," dedi elini göğsüne doğru sallayarak. "Dawson benden daha berbat durumda, o yüzden idare etmeye çalışıyorum."

"Dawson senden daha kötü durumdayken şikâyet etmekten suçluluk duyduğun için mi?"

"Kısaca," dedi Ada başını sallayarak. "Dantae ve Jesse'in arkadaş olduğunu biliyor muydun?"

Lanston homurdanırken gözleri renk değiştirdi. Şu anda Jesse'den mi yoksa Dantae'den mi daha çok nefret ettiğini bilmiyordu. Östelik ikisini de doğru düzgün tanııyordu. Bir anda doğrularak geri çekildi. "Sen bana mı gülüyorsun?" dedi.

"Hayır," dedi Ada hemen ama yalandı. Birkaç saniye bekleddikten sonra gülümseyerek başını eğdi. "Jesse kalbini mi kırdı?"

Lanston mırıldanarak konuştu: "Ruis'in eski sevgilisiymiş. Sanırım çok da eski değil."

"Çok da eski olmasını bekledim aslında. Ruis'in antika olduğunu düşünsek..."

"Ben de öyle," dedi Lanston neredeyse bağırarak. Yumruk hâlindeki elini ağzına götürerek öksürdü. "Her neyse," dedi.

"Yanlış anlama, çok iyi bir görünüşün var, aynı zamanda tanıdığım en zeki kurtlardan birisin. Umalım ki Ruis görünüşten çok zekâyâ önem veriyor olsun."

"Ne demek bu? Daha demin iyi göründüğümü söyledin."

"Öyle ama Jesse'i gördün mü hiç? Peratha bile ona üç saniyeden fazla dikkatini verdi. İlgisini çekmeyen bir şey olmadığında bunu yapmaz." Lanston hastalanmış gibi yüzünü buruşturduğunda Ada, keyfinin biraz yerine geldiğini hissetti. Yaşadıkları anlaşmazlığa rağmen Lanston'la vakit geçirmeyi özelemiştir. Hiç öyle görünmemesine rağmen Ada'nın kara mizahına acımasızca karşılık verebilecek kadar eğlenceliydi. "Dantae'yi Kanada'ya kimin çağıracağını öğrenirsek onun hakkında daha ayrıntılı bilgilere ulaşabilir miyiz?" dedi Ada.

"Ruis değildi."

"Bunu biliyorum. Dantae'yi tanımadığını söylemişti."

"Ne zaman?"

"Rayleen öldüğünde Dantae hemen Aleut'tan ayrılmıştı. Gavin'le birlikte onu bulmaya çalıştık ve en iyi seçeneğimiz Ruis'di."

"Size yardımcı mı oldu?"

"Öyle de denilebilir," dedi Ada başını sallayarak. "Bize Dantae'yle bir randevu ayarladı..."

Lanston elini kaldıtarak onu susturdu. Ada'nın hangi yapıya önce kızmasına karar verememiştir. Ruis'le iç meseleler hakkında konuşmuş olmaları bir sorunken, o an için cinayet şüpheli olan Dantae'yle konuşmaları başka bir sorundu. Ada sessiz kalıp oradan yok olmayı hayal ederken Lanston dışarıyı izliyordu. Gavin ve Ada'nın ortada ölümcül bir sorun varken Aleut dışından birine girmelerinden rahatsız olmuştu. Bu kişi Ruis olmasına rağmen.

Araba yavaşlayıp durduktan sonra yeniden hareketlendi. Birkaç metre ilerleyip bahçeden içeri girdiler. Ada ne söyleyeceğinden emin olamasa da dudaklarını aralamıştı ki aracın kapısı açıldı. Lanston koltuğun üzerindeki ceketini alıp aşağıya indi.

Sürücü koltuğunda olan Hank elini yanındaki koltuğun arkasına koyarak Ada'ya baktı. "Fena yakalandın, değil mi?"

Ada gözlerini devirerek iç geçirdi. "Yaptığım her şeyden nefret ediyordum."

"Bazen Lanston'la beraber mi yoksa ona karşı mı çalıştığını ben bile emin olamıyorum."

"Neyse ki kimse senin fikirlerini önemsemiyor."

"Küçük şeytan," dedi Hank gözlerini kusak.

Ada başka yolunun olmadığını bilerek arabadan indi. Lanston'ı karşılamaya gelen iki kişi onun için yolu temizlemişti. Kimsenin gereğinden fazla yaklaşmasına izin vermiyorlardı. Ada metrelerce geriden yürürken Lanston'ın içinde bulunduğu durumu daha net görebiliyordu. Şimdiye kadar yaşadıklarından dolayı onun nasıl bir sorunla boğuştuğunu hiç düşünmemişti.

Başka bir aracın bahçeye giriş yaptığını duyduğunda arkasını döndü. Lanston kadar tehlikede olmamasına rağmen Michael'da aynı özenle karşıladılar. Ada birkaç adım kenara çekilip Michael'ın arkasından incek kişiye bekledi.

Lanston binaya girmeden önce durup Ada'ya seslendi.

"Hırsız," diye söylendi Ada. Esen rüzgârdan korunmak için ceketinin yakalarını kaldırırken Lanston'a doğru ilerledi.

Lanston göz ucuyla Ada'ya bakarken bir yandan da yanında yürüyen Malena'yla konuşuyordu. "Yargılama için hızlı bir karar değil mi?" diyordu Lanston.

"Isaac öyle düşünmüyor," dedi Malena. "Kızını öldüren her kimse bir an önce cezalandırılmasını talep ediyor ve bunda haklı olduğunu da söyleyemeyiz."

"Elbette fakat yargılanmanın hızından daha önemli bir şey varsa o da yargılanacak kişinin gerçekten suçlu olmasıdır. Isaac, oğlunun da araştırma içinde olduğunu bilmiyor, değil mi?" dedi Lanston.

"Jesse'in, babası dâhil kimseye hesap verdiğini sanmıyorum," dedi Malena iç geçirerek. Ada başını eğerek Malena'ya baktı. Belli ki Jesse, Tarafsızlarda kötü bir unvana sahipti. Kontrolsüz olduğunu öğrenmesi için Malena'nın ses tonunu duymasına bile gerek yoktu aslında. Ada onun, Rayleen'in cinayetinden sorumlu kişiden intikam almak için bir parti düzenlenmesinden bile bunu anlamıştı. Eğlenmek için katıldığı bir kutlamada öldürülen Rayleen adına güzel bir intikam olacaktı.

"Öyleyse suçluyu buldu mu?" dedi Ada.

Malena ilk defa Ada'ya dikkatini verdi. "Hayır. Bulmamız için emir verdi," dedi. Başka bir şey soracak mı diye yüzüne baktıktan sonra adımlarını hızlandırarak önlerinden yürümeye başladı.

Ada şaşkın bir hâlde bakışlarını Lanston'a çevirdi. "Suçluyu bulmamızı istiyorlarsa neden vaktimizi bizi buraya getirerek harcıyorlar?" dedi sessizce.

"Politika," dedi Lanston. Ada burnunu kıstırırken Lanston omuz silkiyerek gülmüşü. "Merak etme, zamanla alırsın."

"Ben."

Lanston Ada'nın ne söyleyeceğini dinlemeden adımlarını hızlandırdı. Ada, onunla çalışmayacağını açık bir şekilde söylemişti ve kararının doğruluğundan emin olamasa da arkasında durması gerektiğini biliyordu. Belli ki Lanston hâlâ onu tam tersine ikna edebileceğini düşünüyordu.

"Cinayetler çerçevesinde karşılaşmaya son vermemiz gerekiyor," dedi onlara yetişmiş olan Michael. Ada irkilse de bunu belli etmediğini umarak yürümeyi sürdürdü. Birkaç kişi hariç tüm kurtlar Doktor'un kaçmış olduğunu ve bir daha dönmeyeceğini düşünüyor olsa da Michael av peşindeydi. Bu avdaki en büyük silahının ise Ada olduğuna inanıyordu. Kardeşini bulamayacağını, taştan bir duvarın arkasında çürümekte olduğunu asla öğrenemeyecekti.

"Remus'un kontrolünü sağlamanın zor olduğunu tahmin ediyorum. Lanston ya da Yaşlılardan birkaç şey öğrenmek istemez miydin?" dedi Ada. Michael dirseğinin biraz üstünü kavradı fakat gözleri önlerinde yürüyen Lanston'a takıldığında elini geri çekti. Ada yüzünde gülümsemeyle Michael'a döndü. "Birden ona kadar derecelendirmek gerekirse bana vurmayı ne kadar istiyorsun?"

"On iki," dedi Michael.

Ada nefesini içine çekerek teselli verircesine Michael'ın omzuna dokundu. "Zamanla alırsın," dedi.

"Tanrı'm. Çok sinir bozucusun."

"Ona da alırsın."

"Ada!" dedi Lanston. Ada'nın yüzündeki ifade silinirken koşar adım Lanston'ın yanına gitti. Lanston omzunun üzerinden Michael'a baktıktan sonra Ada'ya döndü. "Kimseyi kızdırma. Toplantıya Isaac de katılacak. Sana bazı sorular soracak. Rayleen ve Jesse gibi değildir. Onu tersler, dalga geçeri ya da alaycı tek bir ifade kullanırsan seni tanımadığımı söyleyeceğim."

"Müthiş bir lider örneğisin. Gerçekten," dedi Ada. Lanston dudaklarını birbirine bastırarak derin bir nefes aldı. Bir anlığına durup Ada'ya bakıyordu. Ada ellerini ceplerine yerleştirirken başını Lanston'a doğru eğdi. "Benim yerime başka birini getirmiş olmayı mı diliyorsun?" diye sordu.

"Beni pişman etme."

"Ne zaman yaptım?" dedi Ada.

"Saymak için zamanım yok. Hızlı yürü biraz."

İçeri girip kapılar arkalarından kapandığında uğultu bir anda kesildi. Odada Michael ve onunla gelmiş olan adam, Malena, Ruis, Isaac ve Ada'nın tanımadığı iki adam daha vardı. Isaac ve Ruis odanın uzak bir köşesindeydi. Ada, Lanston'ın yanında dururken bakışları Isaac'in üzerindediydi. Teni, Rayleen ve Jesse kadar koyu olmamasına rağmen en az çocukları kadar çarpıcı bir görünüşü vardı. Yaşlılardan biriydi ve gücü, odanın diğer ucundan bile üzerlerine yığılıyor olmasına rağmen otuzlu yaşlardan daha büyük göstermiyordu. Omuzlarını süpüren saçları yüzünün bir kısmını kapatmıştı. Üzerinde açık renk bir kot pantolonla yakasındaki birkaç düğmesi açık olan bol bir tişört vardı. Ada onun parmaklarında sıralanmış yüzükleri ve dövmelelerini fark ettiğinde kaşlarını kaldırdı. Hiçbir kurtta şimdiye kadar onur ve utanç sembolleri haricinde dövme görmemişti. Isaac'in dövmeleleri ise kesinlikle sembollerden değildi. Eğer insanken onunla karşılaşmış olsaydı Ada, onu bir rock yıldızına benzetirdi. Isaac, Ruis'le konuşmaya devam ederken başını çevirerek odaya yeni gelenlere göz attı. Ruis'e her ne anlıyorsa kadının bundan endişe duyduğu belliydi. Ada, nefesini tutarak Isaac'le göz göze gelmemeyi umdu fakat bakışlarını ondan ayırmıyordu. Canlı, mavi gözleri bilgin ve öylesine mesafeliydi ki Ada irkildi. Isaac dalgın bir hâlde kaşındaki *piercingi* çekistirip önüne döndü.

Ada nefesini bırakarak başını eğdi.

Lanston destek verircesine Ada'nın sırtına dokundu. Malena'nın yönlendirmesiyle camla çevrili balkona çıktılar. İhtiyaçları olmasa da şömineyi yakmışlardı. Odunların çıkardığı ses ve yaydığı sıcaklık, ortamın gerginliğine rağmen yatıştırıcıydı.

Onlar için hazırlanmış olan masaya oturduklarında en son Ruis ve Isaac kaldı. Malena toplanma nedenleriyle alakalı konuşmaya başladığında Ada mümkün olduğunca arkasına yaslanmış, çaprazında duran Isaac'in görüş alanından uzak durmaya çalışıyordu.

"Jamie bulduğu her şeyi getirmiş fakat göz attığım kadarıyla söyleyebilirim ki pek de fazla bir şey yok," dedi Malena.

Ada, Tarafsızların Cellat'ının isminin Jamie olduğunu öğrense de karşısında oturduğundan şimdiye kadar habersizdi. Başını kaldırarak adama baktı. Malena'nın söylediklerine hiçbir tepki vermemişti. Dawson'a göre pek de becerikli değildi fakat Ada aynı sonuca ulaşmadan önce hiç değilse Jamie'yi biraz tanımak istiyordu. Dawson'ın işlediği bir cinayeti çözemediği için Jamie'yi yetersiz olarak tanımlamak pek de adil olmazdı. Ada defalarca onun ne kadar detaycı bir şekilde plan yaptığını görmüştü. Bazen içinde olmasına rağmen Ada kaybolduğunu hissediyordu. Dışarıdan bakan birinin ne kadar şanslı olabilirdi?

Herkes önündeki dosyada Jamie'nin yaptığı araştırmanın bir kopyasını buldu.

"Diğer evdeki cellatların da araştırmada bulunduğunu biliyorum. Neler buldular?" dedi Isaac.

Ada önündeki dosyayı okuduğundan Lanston'ın ona işaret verdiğini fark etmemişti. Ne yazık ki diğerleri bunu görmüş, konuşması için Ada'ya bakıyorlardı.

"Ada?" dedi Michael.

Dosyayı birden indiren Ada önce Michael'a, sonra da Lanston'a baktı. "Ne var?" dedi sessizce.

"Bulduğunuz bir şey varsa anlat," dedi Lanston.

Ada kaşlarını kaldırarak emin olup olmadığını anlamaya çalıştı. Lanston başını salladı fakat bakışlarını birkaç saniyeden fazla üzerinde tutmuştu. Ada yaptıkları şeylerin ne kadarını, nasıl anlatacağını tam olarak bilemiyordu fakat konuşmadığı her an daha fazla baskı hissediyordu. Hâlâ tutmakta olduğu dosyayı dikkatli bir şekilde kapayıp hafifçe ileri itti. Malena'ya bakarak konuşmaya başladı: "Rayleen'in bir kiralık katil tarafından öldürüldüğünü, planladıkları birkaç saldırı daha olduğunu ve..."

"Ve ne?" dedi Malena, Ada duraksadığında.

"Saldırıları planlayan kişinin Tarafsızlardan biri olduğunu düşünüyoruz," dedi Ada göz ucuyla Isaac'e bakarak.

"Ada."

Isaac elini kaldırarak Ruis'i susturdu. Dirseğini oturduğu koltuğun kenarına yaslamış, başparmağıyla çenesini kaşıyordu. Dikkatli ve sakin bakışları Ada'nın üzerindeydi. "Kiralık katille konuştunuz mu?" dedi.

"Kaldığı yeri bulduk," dedi Ada ve kesinlikle doğrudu.

"Onu tutan kişinin Tarafsızlardan biri olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye devam etti Isaac.

"Bulduğumuz kanıtlara göre söyleyebilirim ki ne Aleut ne de Remuslar'dan biri. Kimsenin işine karışmak istemiyoruz," dedi Ada hafifçe doğrularak.

"Fakat cinayeti kimin işlediğini bulmak, bizim için bir görev ve sorumluluktan daha fazlası. Amacımız Aleut'u hedeften uzaklaştırmak değil, Rayleen için adalet sağlamak."

Isaac parmaklarını dudaklarının üstünde kaydırırken hafif bir nefes aldı. "Dawson'la mı çalışıyorsun?" dedi.

"Evet."

"Çok fazla çalışıyor olmalısın. Seni işaretlemiş."

"Ben de onu işaretledim," dedi Ada. Titremediğini umduğu sol elini kaldırarak Roecus taşından yapılma siyah yüzüğünü gösterdi. "Kaybınız için üzgünüm fakat Rayleen öldüğü için daha çok üzgünüm. Sizin kadar olmasa da ben de katilinin bulunmasını istiyorum. Doğru kişinin cezalandırılmasını umuyorum."

Isaac elini masaya indirdi. Parmak uçlarıyla yavaşça ahşap zemine vurmaya başladı. Ada'ya onu anladığını belirten bir şekilde başını hafifçe eğip Michael'a döndü. "Cellat'ını temsilen gelen kişi bulduklarınızı anlatsın," dedi.

Michael, başını birlikte geldikleri adama doğru salladı.

Ada böylece neden burada olduğunu anlamıştı. Jamie haricinde araştırmayı sürdürenler dışarıdaydı, Cellat adına konuşacaklar ise burada...

"Aliş, Rayleen'in araştırmaları üzerinden gitti," diye başladı adam. "Bulduğu kanıtlara göre söyleyebilirim ki öldürülmesinin sebebi tamamen kişisel. Bu yüzden cevabın yaptığı işlerde olduğunu düşünüyoruz. Elimizde kanıt eksikliği var fakat cinayeti işleyen Tarafsızlardan olduğu fikrine katlıyoruz. Partiden çıkıp öldürüldüğü yere gidene kadar herhangi bir olay olmaması da katili tanıdığı gösteriyor. Rayleen'in yaptığı işi düşünecek olursak başka bir kiralık katili tanıyor olması çok da şaşırtıcı değil."

"Kiralık katillerin toplantılar eşliğinde bir araya gelip ölüm oranlarını filan konuştuğunu mu sanıyorsun?" dedi Isaac. Ada daha önce hiçbir kurdun gözlerinin bu şekilde değiştiğini görmemişti. Duygularına hâkim olmadığında gözleri genellikle sarıya yakın bir renge dönüşürdü fakat Isaac'in irilerinin maviliği daha da yoğunlaşmış, neredeyse parlarmıştı. "Kimse bana bir isim vermeyecek mi?"

"Katilin Tarafsızlardan biri olduğunu öğrendiğimizde araştırmayı bırakmamız emredildi," dedi Ada.

Lanston masanın altından elini uzatarak Ada'nın bileğine dokundu.

Isaac ayağa kalkarak Jamie'ye onu takip etmesini işaret etti. Balkondan çıkarken ada, Lanston'ın kolunu tutup kendine yaklaştırdı. "Beni buraya neden getirdiğini en başta açıklayamaz mıydın?" dedi.

"Gerilmeni istemedim. İyi gidiyorsun. Sadece yorum yapmaktan kaçın, olur mu? Isaac'in cevaplara ihtiyacı var, ona akıl verecek birine değil," dedi Lanston. Ada dışerini birbirine bastırda da hırlamaya kalkmadı. Yalnızca Lanston'dan çekindiği için değil, etrafında kendinden çok daha güçlü ve

pek de dost sayılmayan kurtlarla çevrili olduğundan. Lanston neredeyse gülümseme denilecek bir şekilde dudaklarını kıvrırdı. "Dawson'ı ve yapmış işleri senden daha iyi savunacak biri gelmedi aklıma. Ayrıca bir zamanlar Cellar'tın. Burada olması gereken sendin."

"Vasıfsız bir gözlemciden daha fazlasına mı ihtiyacın vardı?"

"Tekrar benim için çalışman için ne yapmamı bekliyorsun? Aleut'un tapusunu falan mı?"

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi göz ucuyla Ruis'e bakarak. Malen'yla konuşmakta olan Ruis masanın diğer ucundaydı.

"Sana söyledim. Etrafımda Ada isminde başka birini istemiyorum. Muhtemel oğluma Kaiser ismini koymayı tercih ederim. Hangi sebeple yanında vasıfsız birini istediğimi düşündün ki?"

Ada mantıklı bir cevap bulamadığından önüne döndü. Buna tamamen kendi fikirlerince karar vermişti ve haksız çıktığına memnundu.

Isaac ve Jamie geri döndüğünde kanıtlardan çok suçlu bulma yöntemleri üzerinde konuşmaya başladılar. Rayleen'in Aleut evinde öldürülmesi durumu kurtların ortak problemi hâline getiriyordu. Dakikalar geçtikçe Ada sabırsızlanıyor, sürekli saatini kontrol ediyordu. Kimseye Jesse'in bir parçayı organize etme planından bahsedemiyordu. Jesse ve Dawson'un birlikte çalıştığını söylese Isaac'ın bunu olumlu karşılayacağını sanmıyordu.

"Dantae'den öğrendiklerin işi kolaylaştırmıyor," dedi Ruis, Jamie'ye bakarak. "Daha fazlasını hatırlamasını sağlayamaz mısın?"

"Knox'la bir randevu ayarladım. Dantae tam anlamıyla gönüllü değil ama işe yarar bir şey bulabilme ihtimalimize karşılık, anılarının detaylandırılmasını problem etmeyecek," dedi Jamie ve Knox'un yöntemlerini anlatmaya başladı.

Ada hiçbir şey belli etmemeye çalışsa da yüzünde tiksinti dolu bir ifade olduğuna emindi. Hafızasında boşluklar varken Aleut'a girdiğinde Kaiser, onun için de Knox'la bir randevu ayarlamıştı. Kartıların detaylarını hatırlaması için Knox'un yardım edebileceğini söylemişti. Ada'yı bu müdahaleden kurtaran şeyse Dawson'ın yanında durması olmuştu. Onu siyahlar gördürerek eşi olduğunu gösteren bir davete katılmışlardı.

Aynı durumda Dantae'nin olması Ada'yı endişelendirmişti. Üstelik Dantae'yi tanımıyordu bile. Nefes alış verişleri hızlanırken bir elini masaya koydu. Titremesini durdurmak için parmaklarını ahşaba bastırıyordu. "Dantae'nin hafızasında boşluklar yok. Partiden sonra Rayleen'le vakit geçirdiği zamanın çoğunda uyuyormuş zaten. Knox bundan ne çıkarabilir ki?" dedi. Lanston haricinde herkes dönüp Ada'ya baktı. Söyledikleri yüzünden cesaretini takdir etmek ile uygunsuz bir anda konuya girmesi yüzünden sinirlenmek arasında kalmışlardı. Lanston'sa bir elinin parmaklarıyla gözlemini ovuşturarak iç geçirdi.

"Uyurken de bazı şeyler duyarsın, Ada. Sadece bunları hatırlamazsın," dedi Jimdiye kadar hiç konuşmamış olan diğer Tarafsız. Ada bakışlarını ona çevirdiğinde adam yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ayrıca etrafında olup bilen birçok şeyi görür, duyar ve hissedersin ama bazen parçaları birleştirmek kolay olmayabilir. Dantae biraz... Umursamazdır. Bu yüzden Rayleen etrafındayken olanlara çok fazla dikkat etmediğini düşünüyoruz."

"Kör olmayan herkes Rayleen'e ve etrafındakilere dikkat ederdi," dedi Ada ama savunmasının işe yaramayacağını biliyordu. Her şey çoktan yaşanmışken ve Dantae de gönüllüken ne kadar şanslı olabiliirdi ki zaten? "Seansta bulunabilir miyim?"

"Hangi sıfatla?" dedi Jamie. "Kendi bölgeniz için sınırlar çizildi. Bu bölgede herhangi bir talepte bulunamazsın."

"Ekstra yardımın zararı dokunmaz," dedi Isaac. Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. İki saati aşkın bir süredir sürdürdükleri toplantı, etkili ve tehlikeli birkaç karar alınmasıyla sonuçlanmıştı. Isaac diğer herkesin getirdiği bilgilerle kalınlaşmış dosyayı alarak masaya yaslandı. Bakışlarını Ruis ve Malen'ya çevirdi. "Beş gününüz var. Sonrasında kendi yöntemlerime havuzacağım. Arada yaşanan kayıpları telafi etmek ve ortalığı toparlamak da sizin probleminiz olacak."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktığında herkes tutmuş olduğu nefesi bıraktı. Ada birkaç saniyelikliğine gözlerini kapatıp açtığında Lanston'ın ona baktığını görerek irkildi. "Ne oldu?" dedi.

"Hiç," dedi Lanston. "Beni dışarıda bekle."

Ada balkondan çıkıp oradan da koridora yöneldi. Isaac'ın bir kadınla konuştuğunu ve dosyayı ona teslim ettiğini gördü. Sonrasında koridorun diğer ucuna yürüyerek onun için açılan kapılardan içeri girdi. Kapılar arkasından kapanmadan hemen önce Ada, onun başını eğdiğini ve saçlarını çektiğini gördü.

Hiçbir şey yapmaması gerektiğine emindi. Yine de orada öylece duramada. Telefonunu çıkarıp Lanston'a onunla arabada buluşacağını yazarken çoktan yürümeye başlamıştı. Kapıların önündeki korumalar Lanston'ın daireünde karşılaştıkları kadar kötüydü. Neyse ki katıldıkları toplantıyı ve Ada'nın neden orada olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden çok beklemesine gerek kalmadan içeri alınmıştı.

Ada, Isaac'ın odasına girip kapılar kapanmadan hemen önce arkasına baktı. Lanston toplantı odasından çıkmamıştı ve Ruis'in de orada olduğunu düşünülüne bir süre daha meşgul kalacaktı.

"Anlatmayı unuttuğun bir şey mi var?" dedi Isaac, Ada içeri girer girmez.

"Seni daha önce de görmüştüm," dedi Ada. Isaac saçlarını tek eliyle alından geriye doğru itip kalçasını koltuğa yasladı. Hiçbir şey söylemedi fakat dayacaklarını merak ediyordu. Ada henüz kovulmamasından cesaret

arak konuşmaya devam etti: "Edd'in cinayeti için kurulan mahkemede oradaydın. Ruis'in yönetmesine izin vermiştin ve çok konuştuğunu hatırlıyorum ama durum, normalden daha berbat ilerleyebilirdi."

Isaac kollarını çatarak başını hafifçe eğdi. "Evet," dedi. O kadar çok mahkemeye, toplantıya ya da uzlaşmaya katılıyordu ki hepsini hatırlayabilmesi mümkün değildi. Fakat Edd'i öldüren adamı ve yaptığı şeyi nasıl savunduğunu hatırlıyordu. Eğer Gavin'in gözlerinde pişmanlık ya da korku görseydi cezalandırılması için kesinlikle müdahale ederdi. "Orada olduğunu hatırlamıyorum," dedi Isaac.

"Dâhil olmamız gerekiyordu," dedi Ada. Dudaklarını slatarak birkaç adım daha ilerledi. "Rayleen birçok kişiden güçlü ve akıllıydı fakat yine de senin kızındı. Eminim, o an elinde olmamasına rağmen zarar görmesini engelleyemediğin için suçluluk duyuyorsundur."

"Hiç çocuğunu kaybettin mi, Ada?"

Ada daha soru biter bitmez, "Evet," diye cevapladı. Bunu söylediğini kendi de şaşırmıştı. Gözlerini kırptırarak başını eğdi. Belki onu görmemiş, kucakına alamamıştı fakat Samuel'e yardım ettiği an çocuğunu içinde hissetmişti. Hayatta kalmak istediğini biliyordu ve Ada'nın elinden hiçbir şey gelmemişti. Asena'yla konuştuğu rüyasında gördüğü kızal saçlı küçük kıza anımsadı. "Seninki gibi değildi," dedi Ada. Neden hâlâ konuştuğunu bilmiyordu. Karşısındaki tamamen yabancı biriydi sonuçta. "Yani onu hiç kucaklamamıştım. Henüz karnımdaydı ama koruyamadım bile."

"Hiçbir kaybı, başka bir kayıpla karşılaştıramazsın. Doğru olmaz," Isaac bir rafa doğru gidip deri kaplı bir defter aldı. Yeniden koltuğa yaklaştı. Ayakta durmak yerine oturup Ada'yı da yanına çağırdı. Ada telefonu cebinden çıkarıp herhangi bir şey geldi mi diye kontrol ettikten sonra Isaac'ın yanına oturdu. Isaac dizlerine yaslamış olduğu defteri açtı. "Bunu Rayleen'in dolabından aldım. Uzun bir yaşamımız olmasının kötü tarafı, iyi anların zamanla soluklaşması. Bu yüzden Rayleen sık sık fotoğraf çeker, altına da birkaç cümlelik notlar alırdı. Eşyaları arasından aldığım tek şey bu."

Ada, ona Dawson'ın Jesse'le birlikte çalıştığını, karile çok yaklaştıklarını söylemek istedi. Herkesten çok Isaac'ın bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Üzerinden Dawson'ın kokusunu aldığında biraz şaşırdım. Yıllar boyunca Rayleen ve ikisinin birlikte olacağını düşünmüştüm."

"Bundan rahatsızlık duymaz mıydın?" dedi Ada. Rayleen'le ilk karşılaşmalarında Ada da ne kadar uyumlu olduklarını görmüştü. İkisi yan yana durduğunda gerçekten çarpıcı bir çift gibi görünüyorlardı. Ada, Rayleen'i tanıdıkça kıskançlığı kaybolmuştu.

"Neden?" dedi Isaac yeni bir sayfa açarken. Bakışları dalgın dalgın fotoğraflarda ve kızının el yazısında doluyordu. "Dawson'la birlik olup bir Yaşlı'yı öldürdükleri için mi?"

Ada'nın gözleri ardına kadar açılma da hiçbir şey söylemedi. Isaac başını kaldırıp yüzüne bakmıyordu. Ada'yı herhangi bir sorguya çekmediği, sadece basit bir gerçekliği dile getirdiği belliydi. Herhangi bir onaylama ya da yalan duymak istemiyordu.

"Kaç çocuğun var, Ada?"

Ada boğazını temizleyerek terleyen avuçlarını pantolonuna silkti. "Üç," dedi.

Isaac gülümseyerek ona baktı. "Üç," diye tekrar etti. "Hepsini sen mi doğurdun?"

"Ben bir alakurdum," dedi Ada. Artık bunu söylerken eskisi kadar gurur duymuyordu.

"Asena'nın kızlarından birisin," dedi Isaac yeniden önüne dönerken.

Bir sayfayı daha geçecekken Ada onu durdurdu. Siyah beyaz, eski bir fotoğrafı ve metrelerce öteden çekilmiş bir yan profildi ama Dawson'ı tanıyordu. Mumlarla aydınlatılmış bir balo salonunda, eski dönem bir takım elbisenin içinde olan Dawson, tam önünde duran Rayleen'in elini tutmuştu. Onu olduğu yerde döndürdüğü sırada çekilmişti fotoğraf. Rayleen'in elbisesinin etekleri uçuş uçuş etrafında dönerken saçları kalçasına uzanmış, vücuduyla uyumlu bir şekilde kıvrılmıştı. Başını arkaya doğru atmış olan genç kadının yüzünde sadece mutluluk olarak tarif edilebilecek bir ifade vardı. Gözleri Rayleen'in üzerinde olan Dawson'ın yüz ifadesi belli değildi fakat sadece duruşundan bile Ada, onun da keyifli olduğunu anlamıştı. Dawson pek hoşlanmamasına rağmen nasıl dans etmesi gerektiğini biliyordu.

Rayleen'in fotoğrafın altına zarif el yazısıyla aldığı bir not da vardı. 1899, Berlin, Yılbaşı yazıyordu.

"Bunu alabilir miyim?" dedi Ada biraz çekinerek.

Isaac parmaklarını kızının neşeli yüzünde kaydırdı. Bir süreliğine sessiz kaldıktan sonra Ada'nın içini sıızlatan bir şekilde yutkundu. Fotoğrafı dikkatli bir şekilde defterden ayırıp Ada'ya uzattı. "Eğer araştırmanızda herhangi bir işe ihtiyacınız olursa bana haber ver," deyip elini kaldırdı. "Telefonun," dedi.

Ada bir anlık şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra tuş kilidini açtığı telefonunu uzattı. "Bizim araştırmaya devam etmemizi istemiyorlar," dedi.

"Tarafların ne düşündüğü de kuralları da umurumda değil, Ada. Sadece katilini istiyorum. Kimin, hangi yöntemle bunu çeceği beni ilgilendiriyor." Telefon numarasını tuşladıktan sonra kaydetmesi Ada'ya geri verdi. "Sana yardım teklif ediyorum çünkü Dawson'ın en iyi şansım olduğunu biliyorum. Bu yüzden Jesse'in de onunla iletişime geçeceğini tahmin edebiliyorum."

"Eğer beş gün içerisinde katili bulamazsak ne olacak?"

"Bilmek istemezsin," dedi Isaac defteri kapatırken. "Jesse, Z'nin nasıl ve kimin yüzünden öldüğünü bilmiyor. Öğrenmemesi en iyisi olacaktır."

"Öğrenmeyecek öyleyse," dedi Ada.

30

O günün geç saatlerinde Dawson evin dışında bekliyordu. Ada saatler önce Tarafsızların yanından ayrıldıklarını, Aleut'a uğradıktan sonra geri döneceğini haber vermişti. Sözüünü tutmamış sayılmazdı ve sık sık da başına bir bela açmadığına dair bilgi veriyordu fakat Dawson şu anda herkes için fazlasıyla endişeleniyordu. Yaşlılardan biri Dawson'ın canını yakmak için en eski ve en pis yola başvuruyordu. Dawson'ı hayatta tutup sevdiklerini teker teker ondan alıyordu.

Birkaç basamak geri çıkıp elini başının üstünde kaydırdı. Neden gemesini söylemişti? Şu anda hatırlayamıyordu bile. Ada gitmemek için ısrar ettiği hâlde onu ikna etmişti. Lanston'ın yanında güvende olurdu. Kendi kendine bunu tekrarladı.

"İster misin?" dedi Dantae.

Dawson dönüp baktığında Dantae'nin ona sigara uzattığını gördü. "Doktor değil misin sen?" dedi Dawson.

"Yani?" Dantae elinin içinde tuttuğu sigarayı dudaklarına yerleştirip çalmakla yaktı. "Tedavi sürecinde kullanılan otlardan. Belki gevşemeni sağlar."

Dawson dudaklarının arasından küftettikten sonra Dantae'nin uzattığı olduğu sigaralardan bir tanesini aldı. "Gelip bana saldarsalar gerçekten rahatlayacağım," dedi Dawson. Sigarayı yaktıktan sonra çakmağı geri verdi. O sırada Jesse de dışarı çıkmıştı. Verandada durup ıssız ve tamamen sessiz ormana baktılar.

"Böyle daha fazla işkence edebiliyorlarken neden saldarsınlar ki?" dedi Jesse. Bir sigara da ona vermesi için Dantae'nin koluna vurdu. İlk nefesi içine çektiğinde acemi gibi öksürüğe boğuldu. Dantae onun hâline gülerken sırtına vururken Jesse başını çevirmiş, ormanın kuzey tarafına bakıyordu. Öksürmesine sebep olan şey içine çektiği duman değil, Ada'yı görmüş olmasıydı. Daha önce hiç alakurt görmemişti.

Birkaç metre kala Ada hız kesmeden dönüşüm geçirdi. Tüylerinin karmaşık renklerinin benzeri olan pelerini vücudunu sararken yürümeyi sürdürüyordu. "Sigara mı içiyorsun sen?" dedi Ada basamakları çıkarken. "Bakayım."

"Hayır," dedi Dawson.

"Oyunbozan," dedi Ada gözlerini devirerek. "Haberlerim var. Hey!" Jesse'in elini uzattığını gördüğünde geri çekildi. Neredeyse pelerinine dokunmak üzereydi. Birden uyanmış gibi gözlerini kırptırarak Jesse öziir dilencesine başını salladı.

"Geri çekil," dedi Dawson sadece.

Jesse sigarasını dudaklarının arasına alırken birkaç adım geriledi. Dantae destek vericesine omzuna dokundu. Kendi de ilk kez alakurt gördüğünde benzer bir tepki vermişti. "Haberlerim var demiştin," dedi konuyu değiştirmeyi umarak.

Ada, "Isaac'le tanıştım. Yani... Vay canına!" derken bir kez daha Dawson'ın sigarasına uzanmaya çalıştı.

Dawson onu kararlı bir şekilde uzak tutarken kaşlarını kaldırdı. "Vay canına," diye tekrar etti.

"Asıl konu şu ki Isaac bu işin çözülmesi için beş gün verdi. Eğer ona bir isim verilmezse kendi yöntemlerine başvuracakmış. Anladığım kadarıyla çok da iç açıcı yöntemleri yok. Jesse'in burada olduğundan bahsetmedim fakat tahmin etti. Ben de inkâr etmedim. Parti mi yapıyoruz yoksa cenaze mi, bilmiyorum ama bunu bir an önce halletmemiz gerek," dedi Ada.

Jesse sigarasından son bir nefes alıp söndürdükten sonra parmağını Ada'ya doğru uzattı. "Partiyi yapıyoruz. İki gün sonra. Mümkün olduğunca herkese haber verdim. Ne kadar kalabalık olursa o kadar iyi," dedi. Dantae'ye işaret vererek eve girdi. Elinde yakıp söndürdüğü çakmağıyla Dantae onu takip etti. Şimdiye kadarki en hızlı ölüm partisini düzenleyeceklerdi.

Dawson verandanın ahşap kenarlığına yaslanırken Ada'yı tutup bacaklarının arasına doğru çekti. "Neden böyle şeyler söylemek zorundasın?" dedi.

"Ne gibi?" dedi Ada burnuyla burnunun ucunu dörterken.

"Aman Tanrı'm, ne havalı adam ama!" dedi Dawson sönük bir sesle. Ada gülüşünü bastırmak için dudaklarını birbirine kenetledi. Dawson'ın elleri Adanın pelerininin içeri kayıp beline dokundu. Huylandığını bildiği için parmak uçlarını karnına doğru kaydırды. Ada kıvrılarak kaçmaya çalıştı. Şimdi Dawson onu sıkıca tutup daha fazla yaklaşmasını sağladı. "Isaac'in üstüne oynadın, değil mi?"

"Evet. Senden öğrendiğim gibi."

"Şirinlik yapma. Ne öğrendin?"

Ada omzunun üstünden arkasına baktıktan sonra Dawson'a döndü. Ellerini Dawson'ın göğsüne bastırdı. "Sınırı aşmamız umurunda olmayacak. Tek istediği Rayleen'in katilini bulmak. Prosedürler onun için çok da önemli değil. Sanıyorum, toplantıya bile bu yüzden katıldı. Ayrıca ikinizin

Z'yi öldürdüğünü biliyor. Bu yüzden katilin Tarafsızlardan biri olduğunda şüphelendiğimi söylediğimde şaşırma. Çünkü o da aynıını düşünür.”
“Başka?”

“Sana güveniyor. Ve ciddi bir evlilik yapmış olmaya şaşırdı. Her zaman sen ve Rayleen’in birlikte olacağını düşünüyordum.”

“Çoğu kişi öyle düşünüyordu,” dedi Dawson dalgın bir şekilde. Başparmakları şefkat dolu ve hassas bir şekilde Ada’nın tenini seviyordu. “Yorumun?” dedi Dawson en sonunda.

Ada gülümseyerek ona küçük bir öpücük verdi. Dawson rapor alırken sadece gerçekleri sorardı. Ve rapor aldığı kişinin fikirlerini önemseyen mutlak yorumunu beklerdi. “Isaac’in tehlikeli olduğunu ve tehditlerinin sadece tehdit olmadığını görmek çok kolay. Sanırım, öyle ya da böyle bu işi biz tamamlamalıyız. Böylesi birçok kişi için en iyisi olacak. Kendi Celar’ına saygı duymuyor fakat...” deyip Dawson’un konuşmaması için parmaklarını dudaklarına bastırdı. Dawson parmaklarını öptüğünde Ada başını yana eğdi. “Her ne kadar senin de benzer şeyler hissettiğini bilesem de Jamie konusunda emin değilim. Bir de Michael’in yanında gelen adam hakkında iyi şeyler düşünmüyorum ama sebebini tam olarak anlayamadım.”

“İsmi ne?”

“Bilmiyorum,” dedi Ada. Söyleyecekleri bittiği için vücudunu Dawson’a yaslayıp başını omzuna bıraktı. “İyi misin?” diye sordu.

Dawson yüzünü Ada’nın saçlarına bastırdı. Onu koklarken nefesinin keşildiğini hissediyordu. Bir elini pelerinin içinden çıkarıp ensesine dokundu. Saçlarında karın serinliği ve temiz kokusu vardı. “Başka erkeklerin görüşü hakkında yorum yapmazsan daha iyi olacağım,” dedi.

Ada onun söylediğine gülüp omzunu hafifçe ısırdıktan sonra geri çekildi. “Senden başka birinden etkilenmem mümkün mü?”

“Soru mu soruyorsun?”

“Dawson,” dedi Ada onu dürterek. Dawson eğilip dudaklarını öptü. İkisinin de kıskançlığı, içlerinde uyuyan bir canavar gibiydi. Bazen canavarlar birbirini uyandırmaya çalışsa da daha önemli şeylerin arkasında kalıyorlardı. “Gidip giyinmem lazım.”

“Neden bu kadar geç kaldın?” dedi Dawson gitmesine izin vermeden.

“Çocukları kontrol ettim. Sonra da Laura’nın yanına gittim. Ailesi gelmiş. Onlarla konuşmam gerekti. Hâlâ dönüşüm geçiremedi.”

“Bu, bir şeylerin ters gittiği anlamına gelmiyor. Hâlâ zamanı var,” dedi Dawson. Hafifçe geri çekilip pelerinin dikkatli bir şekilde kapattı. “Hılice yukarı,” dedi.

Ada içten pelerinin tutarken başını eğerek dizlerini kırdı. “Efendim. Emredersiniz,” dedi.

“Tüysüz!”

“Gittim,” dedi Ada hemen. Kapıdan içeri girmeden hemen önce omzunun üzerinden Dawson’a baktı. Yüzünde gülümseme yoktu fakat duruşu ve sadece Ada’ya bakışından bile rahatladığı anlaşılıyordu. Ada, onu biraz olsun iyi hissettirebildiğine memnun kalmıştı.

Biliyordu ki Dawson bu işi tamamlayana kadar asla peşini bırakmayacak kendine huzurlu olma fırsatı vermeyecekti. Bu ailesinin intikamını almak gibi değildi. Orada kimin sorumlu olduğunu biliyorken intikam planı yapmak kolaydı. Şimdi ise katil belirsizken hemen sonuca ihtiyaçları vardı. Söz konusu Tarafsızlar olduğunda her şeyin üstü çok çabuk kapatılabiliyordu ve bu da yeterli vakitleri olmadığı anlamına geliyordu.

Ada yatak odasına çıktığında pelerinin üzerinden atıp lacivert bir kor pantolonla önünde üç düğmesi olan ince, uzun kollu bir tişört seçti. Pantolonunu giydiği sırada aynada gördüğü yansımayla sırtına doğru baktı. Tarafsızların evinden çıktıktan sonra Aleut’a gitmiş ve orada çok fazla vakit geçirmişti. Bu yüzden eve doğru koşarken biraz acele etmişti. Karanlıkta koşmaya alışkın olmayan dikkatsiz yanı, birkaç ağaçla yakın temasta bulunmuştu. Omzunun arka tarafından kürek kemigine doğru yayılan kırmızılık şimdilik canını yakmıyordu. İsim Töreni’nden sonra aldığı dövme sırtını çapraz şekilde süslüyordu. Ada bir elini uzatarak dövmenin ucuna dokundu. Hayatındaki tüm belirsizliğe rağmen Dawson’la evlenirken hiçbir şeyden olmadığı kadar emindi. Onu mümkün olduğunca tanıyor, asla pişmanlık duymayacağı bir adım attığını biliyordu.

Ada tişörtünü düzelterip üzerine geçirdi. Saçlarını kurtarıp el alışkanlığıyla topuz yaptı. Çekmecelerden birinden bulduğu tokayı da taktıktan sonra ayakkabılarını giyip oradan ayrıldı.

Merdivenden indiği sırada duyduğu konuşmalarla adımlarını hızlandırdı. Son birkaç basamağı atladi. “Arabayı bulmaya sen mi gittin?” dedi Ada.

Creon yemek masasının kenarına oturmuş, havada duran bir ayağını ileri geri sallıyordu. “Anlaşılan listede değilim,” dedi Creon, Dawson’a göz atarak. “Alındım doğrusunu söylemek gerekirse.”

Ada ona doğru gidip bir koluyla kısaca sarıldı. “Benim listemdesin,” dedi.

Creon, Peratha’nın kalbini kazandığı gülüşüyle başını salladı. “Tamam, peki,” dedi hemen.

Dawson ikisinin arasına girerek masanın üzerindeki çantaya uzandı. “Neden bu kadar uzun sürdü?” dedi.

“Arabayı saklamış. Bulmam kolay olmadı,” dedi Creon. Dawson’in kaba davranışından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. “Düğüne davetli değilsin,” dedi ayağını sallamaya devam ederken.

"Kimin düğünü?" dedi Dawson ilgisiz bir şekilde. Çantayı açıp ten çevirerek masanın üstüne boşalttı. Şu anda düşüneceği son şey, kutlama amacıyla bir düğüne katılmaktı.

"Sen davetlisin. Eşsiz gelenleri de kabul ediyoruz," dedi Creon, Ada'ya dönerek.

Ada ona göz kırparak gülümsedi. Creon'u tanıdığından beri bu kadar mutlu olduğunu görmemişti. Lanston'a ısrarları nihayet sonuç veriyordu. Şu anda Lanston birçok şeyle meşgul olduğundan Creon'a yeterince ısrar edemiyordu. Bu da etrafında olmayı kolaylaştırıyordu. "Evinizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Ada. Peratha bıçakla zehirlendiğinde Ada oraya gitmiş ve bir geceliğine kalmıştı fakat pek de bir şey hatırlamıyordu. "Uyuşturucu etkisi altında değilken nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Peratha hazırlıklara başladı mı?"

"Daha çok yardımcıları ilgileniyor," dedi Creon omuzlarını kaldırıken. Aleut karmaşasının merkezi gibiydi. Sakin olduğu dönemler çok nadirdi ve karışığında da başka bir şeyle ilgilenmek neredeyse imkânsızdı.

Ada'nın dikkati, Dawson'ın açtığı bir zarfa kaydı. İpini çözdüğü zarfın içindekileri çıkardı. Üzerinde Dave'in fotoğrafının olduğu bir ehliyet. İsimden doğum tarihine kadar tüm bilgiler sahteydi. Sadece kimlik değil aynı zamanda birkaç tapu, sigorta kayıt bilgileri ve cep telefonu vardı. Dawson tüm belgeleri yan yana koyarak bir adım geri çekildi. Bir kağıt yavaşça yukarı kalktıktan sonra burnundan öfke dolu bir soluk bıraktı. "Piç herif Rayleen'i insanlar arasında kullanabileceği sahte bir kimlik için öldürmüştü," dedi dişlerinin arasından.

Ada elini kaldırarak Dawson'ın gergin sırtına dokundu. Gömleğin üstünden bile teninin ateş gibi ısındığını hissedebiliyordu.

Creon cep telefonunu alarak açtı fakat şifreli olduğundan bir işine yararamamıştı. Parmaklarının arasında çevirerek masaya geri bıraktı. Şifreyi Dave'den öğrenemezlerse yapabilecekleri tek şey Finn'in açabileceğine güvenmekti.

Önündeki belgeleri incelemeye devam eden Dawson, Ada'nın saçlarına doğru uzanarak tokasını alışıldık bir hareketle kolayca çıkardı. Tokayı cebine koyarken başka bir kâğıda uzanmıştı. Ada, Dawson'ın yaptığını neredeyse fark etmemişti bile. Çantanın içinden çıkmış olan anahtarları inceleyordu. Bir tanesi ufak, bir tanesi ise büyük iki anahtar vardı. Dawson'ın incelediği evraklardan birkaç tanesini önüne çekip şüphelendiği şeyi aradı.

"Aliz, sadece Rayleen'in eşyalarını değil, aynı zamanda hayatını da araştırıyor," dedi masaya doğru yaklaşan Jesse. "Bize katılsa daha verimli olmaz mıydı?"

"Partiye gelecek fakat bu eve girmesi yasak," dedi Dawson.

"Bu bir banka kasasının anahtarı," dedi Ada. Küçük anahtarı ve elinde tuttuğu kâğıdı Dawson'ın önüne doğru itti. "Kimlikteki isimle bir hesap açılmış ve aynı bankada kiralanmış bir kasa var. Ödedikleri şey bundan daha fazlası olabilir. Tüm planın arkasındaki şüpheli listesini dörde düşürmüş olabiliriz ama esas ismi öğrenmek zorundayız."

"Ben ilgilenirim," dedi Murat. Masanın diğer tarafından uzanarak anahtarları, kimliği ve banka bilgilerinin olduğu dokümanı aldı. "Felicia, bu adama benzemem için yardım eder. Kasada bulduklarımı getiririm."

"Hayır," dedi Dawson onun elindekileri geri alırken.

"Dikkatli olacağım," dedi Murat. Dawson fikrinin değişmeyeceğini belirten bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Murat yardım etmesi için Ada'ya baktı. Ada omuzlarını kaldırdığında Murat bu sefer Gavin'e döndü. "Her görev için Dawson'ın listesinde olmayan birini bulamayız. Strateji konusunda uzman olan sensin. Bir şeyler söyle."

"Bunu yöneten ben değilim. Ayrıca gitmem gerekiyor," dedi Gavin. Sandalyesinin arkasına elini bastırdı. "Çocuklar yeterince yalnız kaldı ve içlerinden biri dönüşüm geçirmek üzere. Orada bulunmam lazım. Ayrıca ortaklık bu kadar karışıkken Aleut'un savunmasının güçlendirilmesi gerekecek."

"Herkesin burada kalmasına gerek yok," dedi Peratha. Oturduğu koltukta ayağa kalkarken saçlarını düzeltti. "Dave'in kaçmadığına emin olmas için dönüşümlü olarak birinin durması yeterli. Eğer iki gün içerisinde bir parti organize edilecekse yapabileceğimiz başka ne var, bilmiyorum."

"Eğer sorun olmazsa Dantae ve ben kalmak isteriz," dedi Jesse. Yapmayı planladıkları partiyi iki günde organize etmek kolay değildi ve bunu böylesine kısa zamanda tamamlamak istiyorlarsa uykuyu bir süreliğine ertelemeleri gerekiyordu.

"Burada kalmanız sorun değil fakat yardım istemiyor musunuz?" dedi Ada.

"Hayır," dedi Jesse başını sallayarak. Dantae'ye bakıp onay aldıktan sonra Dawson'a döndü. "Normal hayatınıza dönün ve mümkünse tek başınıza dolaşmayın. Partiyi organize ettiğimizde size de davetiye göndereceğim. Gizli bir şekilde katılmanızı istemiyorum."

"Taraftarların düzenlediği bir partiye katılmamız dikkat çekecektir," dedi Dawson.

"Bu yüzden sayınız dörtten fazla olmayacak. Üzgünüm ama böyle gerekiyor. Seninle birlikte gelecek üç kişi belirle, daha fazlası içeri giremeyecek. Ayrıca babam da orada olacaktır ve gözlerini üzerimizden ayırmayacağına eminim. Vereceğim partiyi öğrendikten sonra şüphelenmeye başlayacaktır. Bu yüzden herkes plana göre hareket edecek. Gereksiz kalabalık ve kargaşa istemiyorum."

"Ne kadar kalabalık, o kadar eğlence, demiştin," dedi Ada ceketine uzanırken. İşin aslı, itiraz edebilecek durumda değildi. Yorgundu ve bu da aklının dağılmasına sebep oluyordu. Jesse ve Dantae'yi evden kovmama görevini görebiliyordu. Dave hâlâ misafirleriyken eşlik edebilecek en uygun kişilerse onlardı.

"Hareketlerimizi örtecek kalabalığı istiyorum, evet," dedi Jesse. "Planımızı uygulayacak kişileri ise minimum tutmalıyız. Böylece daha kontrollü ilerler ve mümkün olduğunca az dikkat çekeriz."

Herkes gitmek için hazırlanırken Creon, Peratha'ya yaklaşıp elini tuttu. Onu kendisine doğru çekip başını eğdi. "Benimle gel," dedi. İtiraz için anılan dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. "Sadece bu geceliğine. Yarın sabah yine kural tanımaz isyankâr arkadaşlarına katılırsın."

"Arkadaşlarımla dalga geçme," diye mırıldandı Peratha. "Bunu sadet ben yapabiliyorum."

"Her neyse. Gelecek misin?"

"Remus'a girmekten hoşlanmıyorum," dedi Peratha. Bunu, Creon'u ne kadar zor durumda bırakacağını bilmesine rağmen söylemek zorunda hissetti. Evet, iki ev arasında artık bir anlaşma vardı fakat bu durum düşmanca bakışların ve hislerin önüne geçmiyordu. Peratha, Creon'u ikna etmek için gülümseyerek diğer eline uzandı. "Huzurlu ve rahat bir uykuya ihtiyacım var. Yoksa uyandığımda bu kadar güzel görünmeyebilirim."

"Öyleyse günde yirmi saat falan uyuyor olmalısın." Peratha kamını yumruk attığında Creon öksürerek gülmeye başladı. "Sadece dalga geçiyordum. İki gün boyunca uyumadığımda bile nasıl görüldüğüne şahit oldum. İnan bana, bu konuda bir eksiğin yok."

"Biliyorum," dedi Peratha ama yumuşamamıştı.

"Pekâlâ, kar tanesi. Remus'a girmekten korkuyorsan..."

"Korkuyorsam mı?" Peratha gözlerini kısarak parmak uçlarında yükseldi. "Bunu, beni öfkeliendirmek için yapıyorsun. Blöfünü görüyorum, seni sinsî şeytan."

"Yine de benimle geleceksin, değil mi?"

"Evet. Sakın gülümseme."

"Tamam," dedi Creon ve Peratha arkasını dönene kadar sahiden gülümsemedi.

Murat arabayı çalıştırmak için dışarı çıkarken Ada koltuğun üzerindeki kediyi kucığına aldı. "Ben Lanston'ın yanındayken kediyi merkeze götürmeniz gerekiyordu," dedi Ada. Titremesi geçmiş ve artık korku dolu olmayan yavru kedi, Ada'nın parmaklarını yakalamaya çalışıyordu.

"Yarın sabah hallederiz," dedi Dawson. Herkes kalan son araca geçerken Dawson geride kaldı. Jesse'e bakıp bodrumu işaret etti. "Dave'den yeni

bir şey öğrenirseniz mutlaka beni ara. Saatin kaç olduğu ya da söylediklerinin anlamsızlığı önemsiz. Üçüncü kata çıkmak yasak. Evin kalanını istediğiniz gibi kullanabilirsiniz."

Dawson da arabaya geçtiğinde Murat yola çıkmıştı. Partiyeye katılacak en faydalı kişileri belirlemeleri gerektiğini konuşmaya başladılar.

Ada kucığına saklanmış olan kediyi tutarken Gavin'e yaklaştı. Murat ve Dawson'ın onları duymayacağını düşünerek sessizce konuştu: "Michael'in verdiği zarfı açtın mı?" dedi.

"Hayır. Vaktim olmadı," dedi Gavin. Oturduğu yerde aşağıya doğru kaydı. Zarf ceketinin iç cebindeydi ve onu ne zaman çıkaracağından emin değildi. Michael gittikten sonra Ada'ya zarftan bahsetmişti. Açması konusunda ısrarcı olacağını bilmesine rağmen üstelik. "Bu kediyi beraberinde mi getiriyorsun?" dedi minik kulağını yakalayarak.

Ada eline vurup onu kediden uzaklaştırdı. "Bir yolunu bulacağım," dedi. Oturduğu yerde yan dönerken bir bacağına koltuğun üstüne doğru aldı. "Ne yazdığını merak etmiyor musun? Hâlâ bilmediğin şeyler olabilir, Gavin ve ben de öyle de. Michael'in hayranı olduğunu söyleyemem ama bugün oldukça yapıcı görünüyordu. Beni tehdit etmeye bile kalkmadı."

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Sadece aynı anda aynı yerdeydik," dedi Ada. Konuyu değiştirmesine izin vermeden koluna dokundu. "Gavin, ne sen ne de Michael geçmişe kızgın kalmayı sürdürebilirsiniz. Neden çözmek yerine görmezden gelmeyi tercih ediyorsun?"

"Hayatımda daha fazla karmaşaya ihtiyacım yok, Mahfer."

"Michael'a ihtiyacın olması gerekmez. Kimseye ihtiyacın olması gerekmez. Yine de değiştirmeyeceğin bazı şeyler var. Michael senin baban ve en önemlisi ise senin kadar suçsuz," dedi Ada. Gavin gözlerini kapatarak başını çevirdi. Düşünmesi gereken onca şey varken bir de Michael'la uğraşmak istemiyordu. Ada onu en azından şimdilik daha fazla zorlamamaya karar verdi. Sadece mutlu olmasını ve bazı cevaplar almasını istiyordu ama bu durum, onu daha da karmaşık bir hâle getiriyorken huzur bulmasını bekleyemendi. Ada uzanıp yanağından öptü. "Ne zaman konuşmak istersen," dedi.

Gavin hiçbir şey söylemese de rahatlamış görünüyordu. Ada bu yüzden doğru karar verdiğini düşündü. Öne doğru kayarak Murat ve Dawson'ın koltukları arasına yaklaştı.

Dawson konuşmayı bırakarak birden başını ona çevirdi. "Benimle bir partiye kanılmak ister misin, Tüysüz?" dedi.

"Yeni kıyafetimin olacak mı?" dedi Ada parmaklarının ucuyla Dawson'ın şenesine dokunurken.

"Tabii. Üstelik siyah ve sırt dekoltesi olacak."

Ada gülümseyerek başını salladı. Bazı zamanlarda sırtlarındaki döşemey göstermenin önemli olduğunu biliyordu. Bu da onlardan biriydi. "Diğer kişi kim olacak?" dedi Ada.

"Ben ve Gavin," dedi Murat. Aleut'un büyük demir kapılarını çıkış yola dönüş yaparken dikiz aynasından baktı. "Bazı kurallar belirleyeceğiz. Kimse tek başına kalmayacak, gereğinden fazla dikkat çekmeyecek ve mümkün olduğunca göz önünde duracağız. Ceset ortaya çıktığında olay yeri de bulunmadığımızı dair birkaç şahidimizin olması gerekecek."

"Yani her şey Tarafsızların evinde mi olacak?" dedi Ada şaşkınlıkla.

"Başka bir fırsat bulamayız," dedi Dawson. Ada'nın dokunuşları çenesinde dolaşıyordu fakat karısının bunun farkında olduğunu sanmıyordu. Dawson'un laneti ortadan kalktığından beri dokunuşları bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde birbirlerini buluyordu. "Bir Yaşlı'yı alıp öylece ortadan kaybolamayız. Muhtemelen bir düzine korumayla dolaşıyordur ve gözet sürekli üzerlerinde olacaktır. Fırsatını bulduğumuz an ölmesini sağlayacağız ve eğer şanslıysak ucunun bize dokunmaması için uğraşacağız."

"Nasıl öldüreceğiz peki? Korumalarını ve etraftaki onlara şahidi bir kenara bırakırsak muhtemelen dördümüzün toplamından daha güçlüdür," dedi Ada.

Dawson başını çevirdiğinde Ada'nın parmakları dudaklarına doğru kaydı. "Lütfen ama," dedi Dawson. "Gözünde bu kadar büyütme. Evet, hiçbirimizin tek başına indiremeyeceği kadar güçlü ama toplamımızdan daha fazla değil. Belki senin ufak bir hile kullanman gerekebilir."

"Ne hilesi?" dedi Ada gülümseyerek ama huzursuz olmuştı. Sesli bir şekilde söyleyemese de bakışlarını Dawson'in gözlerine dikmişti. Empati ve iyileştirme gücünün ortadan kaybolduğunu hatırlatmasına gerek var mıydı? Artık bu güçlerini hiçbir şekilde kullanamayacağını unutmamış olsa gerek.

"Kaiser'i öldürürken yaptığını hatırlamıyor musun?" dedi Dawson.

"Hayır!" dedi Gavin hemen. Ada'yı iterek öne doğru kaydı. "Kaiser'i öldürürken hepimizin gücünü alıp kullanmıştı. Buna iznim yok. Rayken'in katilini öldürmek için bile. Bir daha olmayacak!"

Ada elini uzatarak onun omzuna dokundu. Kaiser'i öldürmek için çektiği tuzakta Ada plansız bir şekilde bunu yapmıştı ve Gavin'in verdiği tepkiyi hâlâ hatırlıyordu. Bir Vede olarak -en azından o zamanlarda herkes böyle yapmıyordu- bulunduğu konumu kolay elde etmemiştir. Her bir gücü için çabalaması gerekmişti ve Ada'nın bir hiç gibi onları toplamasına çok sinirlenmişti.

"Böyle bir şey yapmayacağım, Gavin," diye söz verdi Ada. Gavin öfkeli gözlerini ona çevirdiğinde Ada aynı şekilde karşılık vererek tırnaklarını koluna geçirdi. "Yapmayacağım dedim. Yalan söylüyor olduğumu iddia etmeyeceksen sakinleş. Dawson, öldüreceğimiz kişinin güçlerini almamdan bahsediyor. Sizlerin değil," dedi Ada. Gavin arkasına yaslandığı sırada Ada

yeniden önüne döndü. "İkizlere hamileyken geçirdiğim dolunaydan beri bir kurttan güç toplamadım, Dawson. Kullanmayı tercih ettiğim bir yol değil ama elimden geleni yaptım."

"Bir öncekinden farklı olmayacaktır," dedi Murat. Dikkatini yolda tutmasına rağmen sürekli Gavin'e bakıp duruyordu.

"Hayır, olacak," dedi Ada ısrarla. "İkizlere hamileyken dolunayların sonrasında o kadar kötü oluyordum ki Dawson güçlerinin bir kısmını paylaşıyordu. Benim ilk tercihim bu olmasa da Dawson gönüllüydü. Yani işin büyük zorluğu ortadan kalkıyordu. Hedefimizdeki Yaşlı'nın ise gönüllü olacağını hiç sanmıyorum. Ayrıca topladığım gücü kullanmam gerekiyor. Bana izin verecek misiniz?"

"Jesse'le konuşurum," dedi Dawson. "Onu tamamen kendisine isteyecektir ama topladığın gücü harcaman için sana bir fırsat yaratırız. Önümüzde iki gün var. Alıştırma yapabilirsin."

"Nasıl?"

"Ben varım," dedi Dawson sessizce.

Ada dudaklarını aralayarak derin bir nefes aldı. Buna şaşırması lazımdı aslında. Dawson'un birçok sınırı, söz konusu Ada olduğu zaman ortadan kalkıyordu. Buna güçlerini paylaşmak da dâhildi. Üstelik Ada buna muhtaç değilken bile. "Emin misin?" dedi elini yüzüne yaslariken. "Sadece güçlerini alırım. Onları sana geri veremem, bunu biliyorsun. Kendini toplamak tamamen sana kalacak."

"Pratik düşünüyorum, hepsi bu," dedi Dawson. Ada eğilip ona kısa bir öpücük verdi. Durumu olduğundan daha rahatsız edici göstermemeye çalışması Ada'nın kalbini yumuşatmıştı. Dawson, Ada'nın elini tutarak dudaklarına doğru götürdü. Avucunu öperken nefesini bıraktı. "Bunu yapabileceğini bilmesem kesinlikle konusunu açmazdım. Seni zorlayacak ama yeterince güçlüsün. Ayrıca onu tamamen bitirmene gerek yok. Normal bir kurt seviyesine çekimen yeterli olacak."

"Tamam," dedi Ada başını sallayarak. "Yapacağım."

Kanada, 1775

Darren, yavaş adımlarla bahçede yürürken birçok kişi yolundan çekilmişti. Janine'in mektubunda her şey açıkça yazmıyor olmasına rağmen neler olduğunu anlaması zor değildi. Hâlâ elinde tuttuğu mektupla yürümeye devam ederken tek bir bedeli vardı.

Meriel, idam ağacının altında durmuş, bakışlarını Darren'dan ayırmamıştı. Onun kararlı adımlar atmasını izlerken birkaç dakika sonra gerçekleşecek olan şeyi durdurmasının imkânı yoktu. Güçlü ve karşısındaki çocuk için kararlı durmaya çalıştı fakat gözlerine yaşlar dolmuştu.

"Önce yukarı çıkalım..."

Darren elini kaldırıarak Meriel'i susturdu. Onun yanından geçtikten sonra duraksadı. Başını yukarı kaldırdığında dişlerini öylesine sıkıyordu ki kaskları, dönüşüm geçirmek üzereymiş gibi belirginleşmişti. Anne ve babasının zayıf kalp atışlarını güçlükle duyuyordu. Üzerlerindeki kıyafetler rüzgâr ve yağış yüzünden yıpranmıştı.

Beş yaşından beri Aleu'ta yaşayan Darren onlarca şeye tanık olmuştu. Buraya yeni geldiklerinde anne ve babası ona diğerlerinden farklı olduğunu anlatıp, dikkatli davranması gerektiğini söyleyip durmuştu. Birkaç yıl öncesine kadar ise neden farklı olduğunu açıklamamışlardı. O zamandan beri bir gün bunun yaşanacağını biliyordu. Hiçbir zaman bunu açıkça konuşmamışlardı fakat Tyson da Lissa da bir şekilde Darren'i buna hazırlamıştı. En azından böyle olduğunu düşünmüşlerdi. Söyleyebilecekleri ya da yapabilecekleri hiçbir şey Darren'i buna hazırlayamazdı.

Darren birden arkasını dönüp binaya girdi. Meriel, onun nereye gideceğini tahmin edebiliyordu ve çok fazla zaman geçmeden geri döneceğini de. Pierce'e bakarak son kez yanını denedi. "Babamla konuşmaya çalışacak. Bu, onu çok daha fazla sınırlandıracaktır. Çocuk yeterince şey yapıldı. Bu kadarı yeterli değil mi?"

"Sadece kuralları uyguluyorum. Kimse, özellikle de bir melezi için esnetmeyeceğim."

"Melez olarak doğmak hiçbir çocuğun tercihi ya da suçu değil, seni cabül geri zekâlı," dedi Meriel. Parmağıyla göğsünü dörterken onu birkaç adım gerilediğinin farkında değildi. "Bir kez olsun doğru olanı yap."

Dakikalar sonra geri dönen Darren direkt Pierce'e doğru yürüyordu. Sadece idam ağacına bakıyor, başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. "Neden onurları? İndir onları," dedi Darren. Sesi bir insanın kelimelerine, aves bir kurdun tehdidine karışmıştı. Dönüp Pierce'e bakmamıştı fakat kiminle konuştuğunu açıklamasına gerek yoktu. Pierce ve Meriel haricinde herkes metrelerce ötedeydi. Peratha bile yaklaşıp cesaret edemiyordu. Yardım çağırması gerektiğini bildiği hâlde olduğu yerden kıpırdıyamamıştı.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Pierce. Darren'in önüne geçip geride durması için elini göğsüne doğru bastırdı. "Doğmuş olman bir kural ihlali. Bunun biliyorsun. Tyson ve Lissa gerçekleri kabullenip itiraf etmedi. İnatçılıkları, onları şu anda bulundukları yere getirdi. Aynısının sana da olmasına izin verme. İkiisi için de artık çok geç."

"İndir onları," dedi Darren bir kez daha. Bu kez gözlerini Pierce'e çevirmişti.

"İtiraf için zorlanabilirsin ama cezalandırılmayacak ya da öldürülmeyeceksin. Bunu zafer kabul et, tamam mı?"

Darren duyduklarını bir yere oturtamazken kasklarını çatıyordu. Tam olarak neyi zafer kabul edecekti? Tyson ve Lissa'nın yaptıklarını itiraf etmemesi üzerine Darren'in bir şansı olduğunu mu?

Gözlerini kapatmamıştı fakat buna rağmen artık görmüyordu. Nefesleri düzenli, kalp atışları yavaştı. Elleri sıradan bir günde öylesine bahçede dolay-yormuşçasına sabitti. Titremiyor, korkmuyor ya da herhangi bir şey hissetmi-yordu. Pierce arkasını döndüğü an boynuna saldırdı. Zaman harcamadan, hızlıca ve Darren'in hissettiğinden çok daha merhamet dolu bir ölümlü olmuştu. Meriel ve Peratha'nın onu durdurmaya çalıştığını biliyordu ama fazla yavaşlardı. Ne olacağını anladıklarında bile artık çok geçti.

Darren işini bitirdiğinde Pierce'in cansız bedenini öylece yere bıraktı. İpleri çözmeye başladığında Meriel, yavaşça eğilerek Pierce'in bileğine dokundu. Gökyüzüne bakan sabit gözleri her şeyi açıkça söylüyor olmasına rağmen nabzını aradı.

"Lorenzo ve Arcadia'yı çağır," dedi Meriel. Peratha geriye doğru bir adım attıktan sonra binaya doğru koşmaya başladı.

Darren, anne ve babasının yan yana uzanmasını sağladı. Belinden çıkarıldığı bıçağı elinde döndürürken dizlerinin üstüne çökmüştü.

"Ben yapabilirim," dedi Meriel. Darren'in karşısına geçerken. Neredeyse cansız olan iki beden aralarına uzanmıştı. Vücutlarında hafif bir titreşimden başka bir yaşam belirtisi yoktu. Gözleri açık olmasına rağmen odaklanmaktan çok uzaktı. "Darren," dedi Meriel elini uzatarak. Omzuna dokunup birkaç tıttuktan sonra iki eliyle birden yüzünü kavradı. Zorla da olsa gözlerine bakmasını sağladı. "Bırak, ben yapayım. Üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama böyle bir şeye ihtiyacın yok."

Darren başını geri çekerek Meriel'in ellerinden kurtuldu. Anne ve babasının acıdan kurtulmak için yalvaran gözlerine baktığında şüphesi kalmamıştı. Hiçbir şey hissetmeyeceklerini umarak bıçağını kullandı. Boğazlarını keserken onlardan ayrılan son hayat belirtisi de ellerinin altında son bulmuştu. Yapacağı şeylerle yüzleşecekti. Yüzleşmek zorundaydı ve uzun bir süre boyunca bunun yüküyle baş etmek zorunda kalacaktı. Tutacağı yas ise aila son bulmayacaktı.

Yavaşça ayağa kalkıp arkasını döndüğünde ona doğru yaklaşan arkadaşlarını gördü.

Lorenzo eline uzanarak bıçağı ondan alırken Darren itiraz etmemişti. "Gel," dedi sırtına dokunarak. Onu spor salonunun bahçeye açılan kapılarına doğru yönlendirdi.

"Ne yaptığının farkında mısın?" dedi hemen arkalarından gelen Arcadia. Darren köşedeki bir bankın üstüne oturdu. Meriel ve Peratha da peşlerinden gelip kimse girmesin diye kapıları kapatmıştı.

Duvardaki haritalardan birini çeken Peratha, Darren'in yanına oturarak yüzündeki kani temizlemeye başladı. "Kaçman gerektilin," dedi tıyren se-
yle. Darren başıy tuttuğu elini, avucunu yukarı bakarak şekilde kaldırdı.
Parmaklarını yavaşça kapayıp açıyordu. Elise yavaşça olan taze kan ucaktı.
Anne ve babasının kanı... Başığı kullanması inemildi. Ölmelelerinin sebebi
kendisiydi. Doğması olmasa yeteriydi.

"Bana bak," dedi Meriel önünde eğilirken. Darren'in yüzüne hafifçe vur-
rup gözlerinin odaklanmasını sağladı. "Kaçmayasın. Daydan mı beni? Ben
Tyron ve Lisa için de sıyemekler avıncıdaydı ama karkşınle sen düzgün bir ha-
yat yaşayın diye bunu yapmadılar."

"Pierce'i öldürdü," dedi Lorenzo. "Kaçmasa ne olacak?"

"Tamam, belki bu zorlu olacak ama hay edebiliriz. Hepiniz," derken
dirdine de tek tek baktı Meriel. "Darren, Aleut'un Cellat'ını bir karışıkma
olmaksızın öldürdü. Bu hem Aleut katili dörmesini alacağı hem de Cellat ola-
cağı anlamına geliyor. Dövmeler etkilidir ama bunun sizi parçalamasına izin
veremeyiz. Geçmişiniz yollar ne olsun olsun, arkadaşlığınıza ve yapıdıkla-
rınıza unutmayın."

"Neden yanımızda olmayacakmışın gibi konuşuyorsun?" dedi Peratha.

"Tam tersi bir planım yok, salım ama bunun ihtimalini de göz ardı ede-
meyiz."

Peratha başını sallarken ayağı kalktı. Darren'in elini tutarak hareket et-
mesi için zorladı. "Seni temizleyirim, olur mu?" dedi.

"Deborah nerede?" dedi Darren.

"Tyron ve Lisa'nın cezalandırılmamasından bir süre sonra gitti," dedi Peratha
murıldanarak. Darren'in, kıyafetlerini çıkarıp üzerindeki kani temizlerken biç
itiraz etmemesi Peratha'yı köü hissettirmişti. Nerede olduğumun, ne yaptığının
ve ne yaşadığının farkında değil gibiydi. Bir elinde Janine'in mektubunu tu-
tuyordu. Şoktan çıkacağı ilk anda çok daha fazlasını yazıyacağı ve Meriel'in
tavisiyi olsun ya da olmasın, arkadaşları her zaman yanında kalacaktı.

Ada günlüğün son sayfasında parmaklarını kaydırdı. İçini acıtan de-
rin bir nefes aldı. Burnunu çekene kadar ağladığının farkında bile değildi.
Günlüğün kapağını kapatacakken kabanıklığı fark ederek parmaklarını bas-
tırdı. Kapağın deri kılıfından içeri uzanarak dokunduğu kâğıdı çekti. Üze-
rinde kan lekeleri olan, yıpranmış bir kâğıdı. Ada birkaç cümle okuduk-
tan sonra bunun Janine'in, Dawson'a yazdığı mektup olduğunu anlamıştı.

"Tüysüz, haydi ama," dedi Dawson banyodan çıktığında.

"Ne?" dedi Ada. Elinin tersiyle yüzünü silip defteri hızlıca kapattı.

"Onları okumayı ne zaman bırakacaksın?"

"Lorenzo ve Arcadia kim?"

Dawson eşofman altını giyerken gülümsedi. Boynunda asılı duran har-
layla yüzünü kurulayıp yatağın kendi tarafına omardı. "Gavin ve Mura'ın
ilk isimleri. Uzun zamandır daymamıştım. Ciddiyim, okumay bırakmalısın.
Kendini üzmelektan başka bir şeye yararıyor. Benim için ağlama, olur mu?"

"Meriel, anne ve babanın ne yaptığını biliyormuş gibi günlüklere devam
etmiş. Geçmişini ve yaşadıklarını unutmaman için yazmış. Bu defterde boş
sayfalar var. Sanırım başka bir şey yazılmamış. Yani son günlüğü," dedi
elindeki defteri sallayarak. Dawson'in karşısına geçerek havluyu onun elleri
arasından aldı. İtiraz etmesine izin vermeden saçlarını kurulamaya başladı.
Dawson başını geri çekmeye çalıştığında Ada çenesini tuttu. "Seninle ilgi-
lenmeye izin verir misin?"

"Özgülsün."

"Evet. Senin için," dedi Ada. Dawson saçlarını çatışında Ada parmakla-
rını dudaklarına bastırdı. "Ben senin eşimim, Dawson. Senin için üzül-
meye, endişelenmeye ve herkesten daha fazla kızmaya hakkım var. Bunu
benim elimden alamazsın. Anlaştık mı?"

"Böyle emir vererek konuştuğunda beni heyecanlandığımı biliyor
muydun?"

"Kapat çeneni," dedi Ada gülererek. Dawson'in saçlarını, yüzünü ve boy-
nunu kuruladıktan sonra havluyu yatağın kenarına bıraktı. Gülsü yavaşça
kaybolurken ona biraz daha yaklaşıp bacaklarını beline sardı. "Bana söz ver-
men gerekiyor," dedi. Dawson ne için olduğunu sormadan başını sallarken
Ada elleriyle yüzünü kavrıdı. "Aradığımız Yaşlı'yı bulup öldürmek için sal-
dırdığımızda her şeyin bir anda karışacağını ve tehlikeli bir hâle geleceğini
biliyorum. Bunu biliyor ve kabul ediyorum. Yapacağımız şey her ne olursa
kendini koruyacağına söz vermeni istiyorum. Eğer intikamını almaya çalış-
ırken ölürsen Rayleen'in ruhu ikimizi de rahat bırakmaz. Bu dünyada ya
da diğer tarafta."

"Gereken neyse onu yapacağım, Tüysüz. Benden daha azını bekleyeme-
sin ama söz veriyorum, bunları yaparken dikkatli olacağım. Tamam mı?"

"Benim ve çocuklarımızın sana yaşarken ihtiyacı var. Bunu unutm-
maya çalış." Ellerini omuzlarına doğru kaydırdı. Parmaklarıyla boynuna
dokundu. Bir süre önce ısırmış olduğu boynu tamamen iyileşse de dikkatle
bakıldığında izleri hâlâ belli oluyordu. "Beni sevdiğini söyleme, Dawson,
sadece hayatta kal."

"Korkutucu olduğunu biliyorum. Kolay ya da riski olmayan bir şey yap-
tığımızı da söyleyemem ama inan bana, plansız hareket etmiyorum. Körü
körüne ilerlemiyorum," dedi Dawson. Ada'nın kucaklıda duran günlüğü
alarak baş ucundaki masanın üzerine bıraktı. "İlk pratiğini yapmaya ha-
zır mısın?" Ada başını yukarı kaldırarak kendini geri bıraktı. Dawson kol-
larını yakalayıp öne çekti. "Tüysüz. Görevden kaçmak sana yakışmıyor."

"Senden güç koparmak hoşuma gitmiyos, Dawson."

"Bu yeteneğin üzerinde çalışman lazım ve benden başka kimse gönüllü olmayacaktır. Birkaç saat uyursam sabaha kadar toplanırım. Sonra tekrar deneriz. Başla haydi."

Ada ellerini Dawson'ın yüzüne koydu. Bundan nefret ediyordu. Hem yaptığı şeyden hem de Dawson üzerinde denemekten. Bu gücünü çok zorda kalmadığı sürece kullanmamıştı. Doktor'la olan mücadelesinde bile aklına gelen ilk yöntem değildi. Fakat Jesse, kişi sınırı konusunda ısrarcı olacaksa her desteğe ihtiyaçları vardı.

Karşıdaki kişinin güçlerini hasat etmesinin en kolay yolu duygularına bağlanmaktır. Şimdiye kadar bunu hep böyle çözmüştü. Şimdi ise yapamıyordu. Empati yeteneğinin yokluğu onu birkaç adım geri itmişti. Dawson'dan güçlerini topladığı her seferde buna açık olmuştur. Ada'nın zorlanmasına gerek kalmadan her şeyini paylaşmıştı. Şu anda ise Dawson kendini tamamen kapatmış, Ada'ya hiçbir kolay yol sunmuyordu.

"Zihin gücüyle beni havaya uçurmaya çalışıyor gibi görünüyorsun," dedi Dawson aradan geçen birkaç dakikadan sonra.

Ada konuşmaması için parmaklarını dudaklarına bastırdı. Gözlerini kapatıp nefeslerini kontrol altına aldı. Kendi nefeslerine değil, Dawson'ın soluklarına odaklandı. Kalp atışlarını dinledi. Çok geçmeden gücünün yoğunluğunu yakalayabilmişti. Ada'nın tümüyle baş edebilmesi mümkün değildi ve zaten ufak bir kısmını istiyordu. Bir kere koparmaya başladı mı, devamı kolay olacaktı. Sadece ilk bağlantıyı kurması gerekiyordu.

"Yeterince direnmiyorsun," dedi Ada gözlerini açmadan. Dawson konuşsa da kelimeleri anlamsız çıkmıştı. Ada tek gözünü açarak baktığında parmaklarını dudaklarına bastırması olduğunu gördü. Elini indirerek dudaklarını serbest bıraktı. "Ne söylemiştin?"

"Bana dokunman işini kolaylaştırıyor. İkimiz için de."

"Ergen gibisin," dedi Ada gülerek. Dawson eğilip boynunu öptüğünde Ada başını geri atıp daha fazla güldü. "Özür dilerim. Geri çekil."

"Tekrar söyle."

"Özür dilerim. Gerçekten." Dawson son bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi. Ada ellerini Dawson'ın bacaklarına koyarak gözlerine baktı. "Daha fazla karşı koyman gerekiyor ve teması bırakalım," deyip yatağın diğer ucuna doğru çekildi.

"En sevmediğim eğitim oldu," dedi Dawson burnunu kıvrarak.

"Çok tatlısın," dedi Ada.

"Tekrar dene."

Ada aynı bağlantıyı tekrar yakalamak için gözlerini kapattı. Kolay değildi ve Dawson'ın tüm kapıları kapatmasıyla daha da zorlanmaya başlamıştı.

Güçlerini hâlâ hissedebiliyordu fakat şimdi onlara bağlanamıyor, sadece tehdit olarak algıliyordu. Dawson, gerçekten saldırı altında olmadığını bilse de Ada'ya mümkün olan en yüksek dirençle karşılık veriyordu. Ada bir uçurumun kenarından sarkıyordu. Parmaklarının uçlarıyla yakalamaya çalıştığı her şey onu farlı bir şekilde tehdit ediyordu. Yapabileceklerini görüyor, onları hissediyor ama tutamıyordu. Sadece bir dokunuş yeterli olacaktı.

Dawson'ın kalp mührünün olduğu zamanlarda her yakınlıklarında ya da birbirlerine dokunduklarında hissettiği yoğun elektrik bir anda yine aralarındaydı. Ada neyle uğraşmaları gerektiğini çok geç olana kadar fark etmemişti.

Odanın diğer ucuna fırlatıldığında sırtından kötü bir kırıntı sesi yükseldi. Yere düşüp yuvarlandığında çığlık atmamasının tek sebebi çocukları korkutmamaktır. Gözlerini açmayı denediğinde inleyerek yan döndü.

"Ada!" dedi Dawson. Yanına diz çöküp yüzüne dokundu. "Bana bak. Özür dilerim. Fazla ileri gittim, böyle olacağını düşünmemiştim." Ada gözlerini açtığında bakışlarını sabitlemesi biraz zamanını aldı. Elini kaldırmak omzuna doğru götürmeyi başardı. Konuşmaması da Dawson ne söylemeye çalıştığını anlamış gibiydi. Kucakına doğru çıktikten sonra tişörtünü yavaşça yukarı kaldırdı. Elini kürek kemiğinin üstüne götürdüğünde Ada dokunuşundan kaçmaya çalıştı. "Kürek kemiğinde kırık var. Kolunu sabitleyeceğim sonra da üzerine buz koyarız." Saçlarını yüzünden çekerek dudaklarını alına bastırdı. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Ağrı kesici," dedi Ada dişlerinin arasından.

"Getireceğim. Sadece beş dakika bekleyeceksin. Hemen döneceğim." Dawson düzgün bir şekilde oturması için bacaklarını düzeltti. "Hemen döneceğim," dedi tekrar. Ada başını sallayarak acele etmesini umdu.

Dawson beş dakikadan daha kısa sürede ağrı kesici ve buz torbası bulup geri dönmüştü. Ada'nın çenesine dokunup iki ilacı suyla beraber içmesi için yardım etti.

"Beni fırlattın," dedi Ada düzgün bir şekilde konuşabildiği ilk anda.

Dawson kolunu sabitlemek için askıyı kullanırken Ada'nın saçlarını önüne doğru bırakmıştı. "Bilerek yapmadım, Tiysüz. Direnç göstermemi söyleyip durdun. Daha iyi misin?"

"Hayır."

"Tamam, sormadım varsay." Onu kollarının arasına çekerek sağlam omzu üzerine yaslanmasını sağladı. Buz torbasını kürek kemiğinin üstüne yavaşça koyduğunda Ada kasıldı. "Kendine birkaç saat ver. Düzlecektir."

Ada acıyla birlikte gelen mide bulantısından nefret ederek yüzünü buruşturdu. Başını Dawson'ın göğsüne yaslayarak kolunu lupırdatmamaya çalıştı. "Neredeyse eski zamanlardaki gibi," dedi Ada gülerek.

"Eğlendiğine sevindim. Sırtındaki morluk ne zaman oldu?"

"Bu akşam ormanda koşarken birkaç ağaca çarptım. Beni duvara fırlatmandan daha ciddi bir şey değil."

"Seni fırlatmadım. Her neyse, avlanmak ister misin?"

"Uykum var," dedi Ada. Hafifçe doğrularak yatağa kaldırmayı için Dawson'un elini tuttu. "Yarın sabah devam ederiz. Belki uyandığında bu kadar savunmacı olmazsın. Birkaç gücün kopanlacak diye vahşileşmene gerek yoktu."

"Beni suçlu hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Belki biraz."

Dawson, Ada'yı yatakta kendi tarafına uzanmasını sağladıktan sonra üzerini örttü. Çocuk odasının aralık kapısından içeri baktı. Lyon, kendi yatağından çıkıp Mara'nın yanına gitmişti. Birbirlerine sarılarak uyuyakalmışlardı. Lenora ise bulabildiği tüm battaniyeleri yatağına toplamıştı. Uyu-yor olmaları Dawson için yeterliydi. Kapıyı tamamen kapatmadan yavaşça çekti. Ada'nın yanına giderken ışıkları söndürmüştü. Balkon kapısını örten perdeleri hafifçe çekti. İçeri ince bir çingri hâlinde uzan ay ışığı odanın derin karanlığını kırıyordu.

Yatağın diğer tarafına uzanıp örtülerin altına girdi. "Tüysüz?" dedi yavaşça. "Efendim."

"Çocuklarla beraber uyumamak konusunda ne anlaşıyoruz?"

"Üçü de yatağında," dedi Ada sessizce.

"Bu ne öyleyse?" dedi Dawson örtülerin altından çıkardığı kediyi havaya kaldırdı.

Ada gözlerini devirerek kediyi onun elleri arasından çekti. "Yarın gidecek zaten. Çocukların görmesini istemiyorum. Ne tepki vereceklerinden emin değilim," dedi Ada. Dawson iç geçirse de bir şey söylemedi. Ada'ya sarılıp onu göğsüne doğru çekti. Burnunu boynuna dokundurup kokusunu içine çekti. Ada omzuna dikkat ederek başını Dawson'a doğru çevirdi. "Lanston, onunla çalışmaya devam etmemi istiyor," dedi.

"Şaşırdığımı söyleyemem," dedi Dawson. Saçlarını severek yüzüne dokundu. "İkimizden biriyle çalışmak zorunda kalsan hangimizi tercih ederdin?"

Ada gülerken Dawson'a biraz daha yaklaştı. "İkinizi de tercih etmiyorum," dedi.

"İyi bir ortağımdır."

"Hayır, değilsin. Seninle çalışmak çok güzel ama sürekli emir veriyorsun, yaptığım hiçbir şeyi yeterli bulmuyorsun ve sadece gerekli olduğunu düşündüğün bilgileri paylaşıyorsun."

"Uykun yok muydu senin? Gözlerini kapat."

Ada sırtarak kediye sarıldı. Boynuna sokularak mırıldanan kedi çoktan uykuya dalmıştı bile. Ada karnının üzerinde duran Dawson'un eline dokundu. Gerçekten yorgun ve uykuluydu. İkisi de öyleydi. Çocuklardan biri uyanmadan önce çok fazla vakitleri olmadığını bildiklerinden, akıllarındaki diğer sorular için sabahı beklemeye karar verdiler.

Sabaha karşı bir ara Dawson, Mara'nın sesine uyanmıştı. Kızını uykudan uykuya geçiren tekrar uyuttuktan sonra yatağına geri döndü. Ada'nın kolunu sabitleyen askıyı gevçetti. Tişörtünü kaldırarak sırtına bakışında kızarıklığın daha iyi durumda olduğunu gördü. Birkaç gün daha ağrısını hissedebilirdi fakat onu etkileyecek kadar kötü olmayacaktı. Rahat uyuyabilmesi için askıyı tamamen çıkarıp yere bıraktı.

Ada uykusunda Dawson'a doğru dönüp göğsüne doğru sıklı. "Dawson," dedi mırıldanarak.

"Buradayım," dedi Dawson onun ne soracağını bildiğinden. "Uyumaya devam et."

Ay ışığı yerini güneşin yumuşak renklerine bırakırken Dawson bir süre sessizliği dinledi. Onu her türlü zorlayan, huzur veren ve şaşırtan karısı göğsünde dinlenirken Dawson, hak etmediği bir hayata sahip olduğunu düşündü. Ya da belki de öncesinde yaşadığı her şeye karşılık olarak doğa ona bir ömür borçlanmıştı. Dawson, Ada'nın okumuş olduğu günlüğe uzandı. Parmaklarını eski deri kılıfa dokundurdu fakat onu okumayacaktı. Anılarının güçlendirilmesine ihtiyacı yoktu.

Sabah Ada sıcaklaşmış bir şekilde uyandı. Omzunu hareket ettirmeyi denediğinde kırık bir şekilde hafif bir ağrı kaldığını fark etti. Dawson gözlerini ovuşturarak uyanırken Ada onun kendine gelmeye çalışmasını izliyordu.

Dawson şaşkın bir hâlde kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman uyandın?" dedi. "Şimdi," dedi Ada. "Neden sordun?"

"Benden ayrılmamışsın. Yatağın diğer ucuna kaçmamışsın," dedi Dawson.

Ada sadece kaçmamakla kalmamış, aynı zamanda bacaklarını da Dawson'a sarmıştı. Omuz silkererek onun üstüne çıktı. "Diğer tarafta kedi vardı. Onu ezmemek istemedim sanırım. Bilmiyorum," dedi.

"Kedi kalıyor," dedi Dawson hemen.

"Hayır, kalmıyor. Ona bayıldım ama bir kediye bakabilecek zamanımız yok."

"Kalıyor," dedi Dawson kaşlarını çatarak.

"İnatçı, huysuz ihtiyarın tekisin. Yaşlandıkça daha da çekilmez oluyorsun."

Dawson gülümseyip Ada'nın ellerine uzandı. Kediyi bırakmasına izin vermeyecekti. Hayatının kalanı boyunca bu şekilde uyumak ve uyanmak istiyordu. Bunun için ödemesi gereken bedel, bir kediyle aynı yeri paylaşmaksa içgüdülerine karşı gelebilirdi.

31

Lanston, Ada'nın sabahın erken saatlerinde ona teslim ettiği dosyaya açtı. Dantae'yle alakalı bulduğu her şeyi bir araya getirmişti ve dosya, umduğundan çok daha fazlasını içeriyordu. Meriel'in araştırma döneminde Dantae aktif olarak görevini yapmıştı. Çoğunlukla kadınlar üzerinde çalışmış ve bazı başarılı sonuçlar da almıştı. Tarafsızların kayıtlarında bunlar açıkça yer alıyor olmalıydı ve Lanston'ın tahminine göre bu kayıtlara ulaşmasını sağlayan Stone olmuştu. Yine de Meriel'in Dantae'yi neden araştırdığına dair hiçbir bilgi yoktu. Dantae'nin çalışmaları temiz görünüyordu. Herhangi bir etik sınırını aşmamış, doğum ve dolunaylarda kaybettiği kadınlar haricinde kayıtlarına hiç ölüm eklenmemişti. Bu kadar temiz olması bile Lanston'ı kuşkulandırmaya yetmişti. Belki Kaiser da bu yüzden şüphelenip Meriel'e böyle bir görev vermişti. Yine de Lanston'a mantıklı gelmiyordu. Sadece şüphelendiği için bir Tarafsız'ı takip ettirmek hiç mantıklı değildi.

Kapılar tıklatıldığında Lanston cevap vermedi. Bir sonraki sayfaya geçtiğinde Dantae'nin uzun bir süre boyunca çalışmış olduğu ilki kadının isimlerini gördü. Tarafsızların kayıtlarından alınmış bilgilerde yazmıyordu fakat Ada, el yazısıyla onların alakalı olduğunu not düşmüştü. Dantae, çalışmalarının büyük bir kısmını bu sayede geliştirmişti. Doktor'un acımasız bir şekilde yürüttüğü her şeyin düzgün bir versiyonu gibiydi.

Araştırmalarının zirvesine ulaştığı dönemden birkaç yıl sonra, Dantae'nin araştırmaları sona ermişti. Yavaşlamamış, gerilememiş, tamamen sonlanmıştı. Lanston bir sonraki sayfaya geçtikten hemen sonra geri döndü. Dantae'nin kadınlar üzerinde yaptığı araştırmaların sonlandığı tarih Meriel'in öldüğü yıldı. Ada tarihli kırmızı kalemle yuvarlak içine almıştı. Aynı şey onun da dikkatini çekmiş olmalıydı. Dantae sonrasında tıp alanında çalışmayı ve insanlar arasında görev almayı sürdürmüştü fakat bir daha hamile kadınları hastası olarak kabul etmemişti.

Kapıya bir kez daha vurulduğunda Lanston dosyayı kapattı. "Raven!" diye seslendi.

Raven, "Günüm ama kapıdaki sesler ne olduğunu haber verdi. Kata ulaşmak üzere," dedi.

"Ada'yı bul. Acele etmesini söyle," dedi Lanston. Dosyayı masanın arkasındaki rafa kaldırdı. Çoğunlukla Ada burada çalıştığı zaman biriktirdiği notlardan ve okuduğu kitaplardan oluşuyordu. Raven başını sallayıp uzaklaşırken Ruis de merdivenlerden çıkıyordu. Lanston kapıların açık kalmasını işaret etti. Başını yana eğerek Ruis'in yaklaşmasını izledi. Sinirli ve aceleli görünüyordu. Lanston gülümseyip masanın kenarına oturdu. Sinirli Ruis'i, soğuk ve mesafeli Ruis'e tercih ediyordu. "Benden sadece iki gün uzak durabildin. Bir rekor olmalı," dedi Lanston.

Ruis odaya girerken kimsenin onu görmeyeceğini bildiğinden girdiğini devirdi. Lanston kalan diğer korumasına elini salladı ve kapılar sessizce kapandı.

"Davetiyeni aldın mı?" dedi Ruis. Bilerek fazla yaklaşımadan masanın diğer ucunda durdu. Parmaklarını sandalyenin tepesine yaslayarak bakışları dairesinin içinde dolaştı.

"Dün sabah aldım, evet. Fazla hızlı organize edilmiş bir davete mi katılıyorum yoksa listeye son anda mı eklendim?"

"Ben de bunu öğrenmeye geldim," dedi Ruis. Lanston anlamadan kaşlarını çatığında Ruis birkaç adım daha yaklaştı. Bugün üstüne ince askılı bir bluz ile üzerine oturan dar bir kumaş pantolon giymişti. Dalgali saçlarını atkuyruğu yaptığından yüzünün her bir hatı ortaya çıkmıştı ve bu Lanston'ın çok hoşuna gidiyordu. Ruis, incelendiğinin farkında olmaksızın konuşmaya başladı: "Isaac toplantıda bize beş gün verdi ve iki gününü hiçbir şey bulamadan harcadık. Yine de böylesine rahatın çünkü senin muhaseşem yardımcınla Cellar'ın bir şeyler karıştırıyor ve Jesse'in de için içinde olduğuna eminim."

Lanston'ın yüzündeki keyifli ifade birden bozuldu. "Jesse'le konuşuyordun," dedi.

"Elbette konuşuyordum. İşime yarayacak herkesle konuşuyordum ve senin kurtlarınla çalıştığına eminim. Ve şimdi Jesse bir parti veriyor. Isaac'ın bize gün sınırlaması koymasından hemen sonra üstelik. Neler olduğunu biliyorsan duymak istiyorum. Hemen."

"Neden Jesse'le konuşmak zorundasın?"

Ruis kaşlarını kaldırarak şaşkın bir hâlde güldü. "Söylediklerimi dinlemiyorsun bile. Isaac aklındakiileri yapmaya başlarsa en çok zarar görenler senin kurtların olacak. Bir davet verdin, bazı kişileri çağırdın ve konuklarını koruyamadın. Güven vermeyen bir liderden daha kötüsü olamaz."

"Pekâlâ," dedi Lanston sinirlenmemeye çalışarak. Ruis'i belinden yakalayıp çevirerek masanın kenarına oturttu. Bu şekilde yüzleri aynı hizaya

gelmişti. Ellerini iki yanına koyarak yüzüne doğru eğildi. "Liderliğimi, gücümü ve evimi hafife alma. Buna müsaade etmem. Isaac kızp tüm acısını Aleut'tan çıkarmak istiyorsa bununla baş edebilirim. Ama herkes gibi o da cinayeti işleyenin Tarafsızlardan biri olduğunu farkında. Bu akşam partide ne olur, bilmiyorum fakat katili bulacaklara olanı durdurmuyacağım. Sen de öyle."

Ruis tehdit altında hissetmemesine rağmen kıpırdamadan durdu. Lanston'tan korkmıyordu fakat onun tahmin ettiğinden çok daha fazla saygı duyuyordu. Hem bulunduğu konuma hem de olduğu kişiye. "Bir planları varsa bunu bilmek istiyorum. Amacım onları durdurmak değil, daha fazla karmaşanın önüne geçmek," dedi Ruis.

"Ne yaptıklarını bilmiyorum."

"Haydi ama," dedi Ruis ona inanmadığını gösterir bir şekilde başını yana eğerken.

"Ciddiyim," dedi Lanston.

"Ama Jesse'le çalıştıklarını biliyordun, değil mi?"

"Tanırım. Şu adaman ismini söylemeyi bırak artık. Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?"

Lanston ellerini çekip doğrulduğunda Ruis uzaklaşmasına izin vermeden gömleğini tuttu. İkisinin birçok konuda anlamadığı olabiliirdi. Bazen bilerek birbirlerinin uç noktalarına dokunuyorlardı. Yalnız Ruis bu sefer Lanston'ı isteyerek kızdırmamıştı. Sahiden ne planladıklarını merak ediyordu ve Jesse'in bir önceki Aleut liderini öldüren grupta çalışıyor olması hoşuna gitmemişti. Yapılacak şeylerin basit bir bulmacadan ibaret olmayacağını biliyordu. Jesse, katili bulduktan sonra durmayacaktı ve her ne yaparsa Dawson'ın onu cesaretlendirdiğine emindi.

Ruis parmak uçlarıyla Lanston'ın boynuna dokundu. Nabızının hızlanan vuruşlarını hissederek gülümsedi. "Yanında birini getirecek misin?" diye sordu sessizce.

"Belki," dedi Lanston umursamadan. Ruis parmaklarını kıvrarak tırnaklarını hafifçe batırdığında Lanston iç geçirdi. "Hayır. Hayır, kimseyi getirmeyeceğim."

"Orada görüşürüz öyleyse. Daha fazla kalamayacağım. Geri çekil," dedi elini hafifçe sallayarak.

"Rüşvet vermeden olmaz."

Ruis dudaklarına hızlıca bir öpücük bırakıp geri çekildi. "İşte. Rüşvetin," dedi. "Fazla ucuzsun."

Lanston ona daha fazla yaklaşp ellerini beline doğru kaydırdı. "Korkak," dedi. Dudakları tekrar buluştuğunda bu sefer ikisinin de hemen geri çekilmeye niyeti yoktu. Lanston ona dokunmak isteyerek belinde duran

ellerini bluzundan içeri kaydırdı. Sıcak teni Lanston'ın dokunuşlarıyla sevinmişti. Ruis bacaklarını beline sarıp aralarındaki tüm mesafeyi kapattı.

"Bana korkak mı dedin seni?" dedi Ruis öpücükleri arasından.

"Sessiz ol," dedi Lanston. Boynuna dokunup başparmağıyla çenesini yukarı doğru kaldırdı.

Nefesleri birbirine karışırken ikisi de yoğun bir ihtiyaçla doluydu. Aralarındaki tüm anlamazlıklar, beraber olmamaları için geçerli olan sebepler ve diğer olumsuz her şey kaybolmuş gibiydi. Ruis başını döndüğünü hissetti. Kalbi uzun zamandır böyle güçlü atmamıştı. Hiç kimseye böylesine derin bir ihtiyaçla bağlanmamıştı. Hayatta kalma içgüdüleri çığlık çığlığa bağırken Ruis birden geri çekildi. Korkmadığını düşünürken yanılmıştı. Şimdi korku doluydu. Lanston'a ihtiyaç duymak istememişti. Kimse için böyle hissetmeyi istemezdi. Bu, hayatta kalmanın tam tersi yönüne koymak gibiydi onun için.

Lanston için Ruis'in yaşadığı aydınlanma bir kitap okumanı kadar aydınlatıcıydı. Aynı rahatsız edici durumu kendisi haftalar önce yaşamıştı. Hoşuna gitmemiş, inkâr etmiş, en sonunda ise kabullenmek zorunda kalmıştı.

"Sakin ol," dedi Lanston. Ruis'i alından öpüp bluzunu düzeltti. "Çok güzel görünüyorsun. Sesli bir şekilde söylemediysem eğer duymam lazım."

"Lanston."

"Ruis!"

"Eğer kendime bunun için izin vereceksem," dedi parmağı ikisinin arasında gidip gelirken. "Başına gelecekle hakkında seni uyarmam lazım."

"Ne? Daha fazla muhtesem eski sevgili mi?"

Ruis dilini dudaklarının üstünde kaydırırken gülümsedi. Jesse muhtesem olmaya çok ama çok uzaktı. Aynı şekilde kendisi de öyle. "Ailemden kimse yok," dedi Ruis boğazını temizleyerek. "Doğa beni kontrolsüz bıraktı. Güçlerim konusunda gelişigüzel davranmayacak kadar yetişkinim." Lanston güldüğünde Ruis ona vurup anlatmaya devam etti: "Her şey kontrolüm altında ve bir tehdit oluşturmuyorum. Geçmişte bazıları böyle düşünmüyordu ama doğduğum yerden çok uzaktayım. Ve beni o zamanlardan tanıyan kimse kalmadı."

"Anlamıyorum," dedi Lanston kafası karışık bir hâlde. Jesse'in varlığına sinir olsa da Ruis'in geçmişiyile uğraşamayacağını biliyordu. Çok fazla yaşamışlık vardı. Ve hiçbirini değiştiremezdi zaten. "Nerede doğmuştun?"

"Danimarka," dedi Ruis. "Söylemek istediğim şey, bir toplulukta büyüdüm fakat bir ailem yoktu."

"Evet, o kısmı anladım."

"Ailem hiç olmadı, Lanston. Konuşmaya başlayana kadar bana sıradan bir isim bile verilmemişti."

"İsimisin."

Ruis omuzlarını kaldırdı. "Bu yüzden defalarca uyarılmama rağmen yıllarca Tarafusların yönetimine girmek konusunda ısrar ettim. Çoğunlukla insanların arasında vakit geçirdim. Onlar beni sakin ve normal tutuyordu. Beni istiyorsan bazı şeyleri kabullenmen gerekiyor. Sabit durmayan güçlerimi, bunu başkalarının öğrenebilme ihtimalini ya da..."

"Ne?"

Ruis gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. Kızardığına inanamıyordu. Masam, acemi bir genç kız gibi üstelik. "Sana asla imimi veremem, Lanston. Ruhlarımız hiçbir zaman o düzeyde bağlanmaz."

"Ruhlarımızın bağlanması için isimlerimize ihtiyacınız yok. Bunu görmüyor musun? Çoktan başladığını hissetmiyor musun?"

"Bu, öylece kabul edebileceğin bir şey değil. Düşünmek istemez misin?"

"Bir dakika daha fazla düşünürsem beynim yanacak. Ruis. Bana bunu yapma."

Ruis sessizlik içinde yüzüne dokundu. Gözlerine bakıp söylediklerinin ciddiyetini anladığından emin olmak istedi. İkisi için de gerekli olan buydu. Şimdi verecekleri karar sadece kendi hayatlarını değil, birçok kurdun geleceğini etkileyecekti. "Mahvolmuşuz," diye soludu Ruis yenilgi içinde. Geri dönmemesinin imkânsız olduğu bir yoldaydı artık. Bazı şeyleri düzeltmek ya da vazgeçmek için artık çok geçti. "Gitmem gerekiyor. Partiden önce bana gel, olur mu? Ofisin olmayan ve kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir yerde vakit geçirmek istiyorum."

"Sana geleceğim?" dedi Lanston kararsız bir şekilde. "Evine mi?"

"Evet, evet. Çok büyük bir olay değil."

"Oraya asla davet edilmeyeceğimi söylemiştin."

"Öyle bir şey söylemedim ama sorgulamaya devam edersen kesinlikle söyleyeceğim. Sana adresi yollarım. Artık geri çekilecek misin?"

Lanston, Ruis'in bacaklarına dokunarak ellerini yukarı doğru kaydırды. Hiç istemeyerek de olsa bir adım geri çekildi. Masanın kenarından kayarak ayaklarını yere basan Ruis saçlarını düzeltti. Lanston'un dudaklarına bulaşmış olan rujunu başparmağıyla temizledi. Gömleğinin yakasını çekiştirmekten düğmelerinden bir tanesini koparmıştı.

Kendini uzaklaşmaya ikna ettikten sonra Ruis oradan ayrıldı. Kapılara vurduğunda iki koruma tarafından hemen açılmıştı. Koridora çıkarken orada beklemekte olan Ada'ya başını salladı. "Ada," dedi sadece.

"Ruis," dedi Ada gülümseyerek.

"Acil çağırıldığını kimse sana söylemedi mi?" dedi Lanston içeriden.

Ada boğazını temizleyerek hareketlendi. Lanston'un yanına giden kadar konuşmamıştı. "Baş başa zamana ihtiyacınız olduğunu düşündüm. Bir şeyleri bölmek istemedim," derken başını yana eğdi. "Yeni mi uyandın?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Saçların biraz dağılmış da."

"Ergen misin sen? Geç otur şuraya," dedi masayı işaret ederek. Ada askasını dönerek sandalyelerden birini çekerken Lanston hızlıca saçlarını düzeltti. "Dantae'ye gereğinden fazla yaklaşmanı istemiyorum. Araştırmayı belli bir noktaya ulaştırmışsın, bu çok güzel ama adamın alakurtlarla bir geçmişi var ve iki kadının da yaşadığını sanmıyorum."

"Ne yani, sence çalıştığı alakurtları Dantae mi öldürdü?"

"Çalışmaları her bakımdan harika ilerliyoruzken neden birdenbire sonlandı? Kurtların en büyük sorununa çözüm bulabilecekken vazgeçmesi hiç mantıklı değil. Ve şimdi seni öylece araştırmanın içine ittim. Dantae'ye güzelce kurdelelenmiş bir hediye vermek gibi."

"Ben hediye falan değilim. Ayrıca tehlikede de değilim. Tehlike benim," dedi göz kırparak.

"Ne?"

"*Breaking Bad*."

"Ne?" dedi Lanston bir kez daha.

"Boş ver. Bak, Dantae'den koelmuyorum ve alakurt olduğumu saklayacak değilim. Dantae'den ya da başka birilerinden tehdit gelecek korkusuyla yaşayamam. Onu araştırmamı istedin, ben de bunu yapıyorum. Şu anda Jesse'e yardımcı olduğundan bana çok dikkat etmeyecektir."

"Alakurtların birbirine bağlı olduğunu biliyorum. Sence diğerleriyle ilişim kurabilir misin? Asena'yla yaptığın gibi."

"Bu benim de aklıma geldi ve deneyeceğim," dedi Ada. Lanston araştırma dosyasını aralarına koyup açtı. Meriel'in Dantae'yi araştırdığı dönemden kalma notların bazıları dosyanın içerisindeydi. "Dantae'nin suçlu olup olmadığını bilmiyorum ama Meriel'i hatırladığına eminim. Belki Jesse'le konuşmalıyız. Sonuçta yakın arkadaşlar. Bazı şeyler biliyor olabilir."

"Hayır."

"Kıskanç," dedi Ada.

"Ada," dedi Lanston uyarıcı ses tonuyla. "Bu akşamki partide, Jesse her ne planlıyorsa mümkün olduğunca dışında durmanı istiyorum. Ben de orada olacağım ve gözüümün önünden ayrılmayacaksın. Tarafusları karıştırman burada olay çıkarmaya benzer. Eğer tutuklanırsan seni ben bile kurtaramam."

"Davet edildiğimi nereden biliyorsun?"

"Beni salak yerine koyma."

Ada ellerini masanın üzerine bırakarak öne eğildi. Amacı kesinlikle bu değildi. "Dawson, ben, Gavin ve Murat orada olacağız," dedi.

¹ 2008-2013 yılları arasında yayımlanmış olan ABD yapımı TV dizisi.

"İmsizsin."

Ruis omzalarını kaldırdı. "Bu yüzden defalarca uyarılmama rağmen yıllarca Tarafsızların yönetimine girmek konusunda ısrar ettim. Çoğunlukla insanların arasında vakit geçirdim. Onlar beni sakin ve normal tutuyordu. Beni istiyorsan bazı şeyleri kabullenmen gerekiyor. Sabit durmayan güçlerini, bunu başkalarının öğrenebilme ihtimalini ya da..."

"Ne?"

Ruis gösterisini kapatarak nefesini bıraktı. Kızandığına inanamıyordu. Masum, acemi bir genç kız gibi üstelik. "Sana asla immini veremem. Lanston. Ruhlarımız hiçbir zaman o düzeyde bağlanamaz."

"Ruhlarımızın bağlanması için isimlerimize ihtiyacımız yok. Bunu görmüyor musun? Çoktan bağladığını hissetmiyor musun?"

"Bu, öylece kabul edebileceğin bir şey değil. Düşünmek istemez misin?"

"Bir dakika daha fazla düşününsem beynim yanacak. Ruis. Bana bunu yapma."

Ruis sessizlik içinde yüzüne dokundu. Gösterine bakıp söylediklerinin ciddiyetini anladığından emin olmak istedi. İkisi için de gerekli olan buydu. Şimdi verecekleri karar sadece kendi hayatlarını değil, birçok kurdun geleceğini etkileyecekti. "Mahvolmuşuz," diye sordu Ruis yenilgi içinde. Geri dönmek için imkansız olduğu bir yoldaydı artık. Bazı şeyleri düzeltmek ya da vazgeçmek için artık çok geçti. "Gitmem gerekiyor. Partiden önce bana gel, olur mu? Ofisin olmayan ve kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir yerde vakit geçirmek istiyorum."

"Sana geleceğim?" dedi Lanston kararsız bir şekilde. "Evine mi?"

"Evet, evet. Çok büyük bir olay değil."

"Oraya asla davet edilmeyeceğimi söylemiştin."

"Öyle bir şey söylemedim ama sorgulamaya devam edersen kesinlikle söyleyeceğim. Sana adresi yollarım. Artık geri çekilecek misin?"

Lanston, Ruis'in bacaklarına dokunarak ellerini yukarı doğru kaydırды. Hiç istemeyerek de olsa bir adım geri çekildi. Masanın kenarından kayarak ayaklarını yere basan Ruis saçlarını düzeltti. Lanston'un dudaklarına bulaşmış olan rujunu başparmağıyla temizledi. Gömleğinin yakasını çektiştirmekten düğmelerinden bir tanesini koparmıştı.

Kendini uzaklaştırmaya ikna ettikten sonra Ruis oradan ayrıldı. Kapılara vurduğunda iki koruma tarafından hemen açılmıştı. Koridora çıkarken orada beklemekte olan Ada'ya başını salladı. "Ada," dedi sadece.

"Ruis," dedi Ada gülümseyerek.

"Acil çağırıldığını kimse sana söylemedi mi?" dedi Lanston içeriden.

Ada ellerini masanın üzerine bırakarak öne eğildi. Amacı kesinlikle bu değildi. "Dawson, ben, Gavin ve Murat orada olacağız," dedi.

"Hayır. Neden sordun?"

"Saçların biraz dağılmış da."

"Ergen misin sen? Geç otur yarıya," dedi masayı işaret ederek. Ada arkasını dönerek sandalyelerden birini çekerken Lanston hızlıca saçlarını düzeltti. "Dantae'ye gereğinden fazla yaklaşmanı istemiyorum. Araştırmayı belli bir noktaya ulaştırmışsın, bu çok güzel ama adamın alakurtlarla bir geçmişi var ve iki kadının da yaşadığını sanmıyorum."

"Ne yani, sence çalıştığı alakurtları Dantae mi öldürdü?"

"Çalışmaları her bakımdan harika ilerliyoruz neden bindenbire sonlandı? Kurtların en büyük sorununa çözüm bulabilecekken vazgeçmesi hiç mantıklı değil. Ve şimdi seni öylece araştırmanın içine ittim. Dantae'ye gizlice kurtçuklenmiş bir hediye vermek gibi."

"Ben hediye falan değilim. Ayrıca tehlikede de değilim. Tehlike benim," dedi gül kırarak.

"Ne?"

"Breaking Bad'."

"Ne?" dedi Lanston bir kez daha.

"Boş ver. Bak, Dantae'den korkmuyorum ve alakurt olduğumu saklayacak değilim. Dantae'den ya da başka birilerinden tehdit gelecek korkusuyla yapayamam. Onu araştırmamı istedin, ben de bunu yapıyorum. Şu anda Jesse'e yardımcı olduğundan bana çok dikkat etmeyecektir."

"Alakurtların birbirine bağlı olduğunu biliyorum. Sence diğerleriyle iletişimi kurabilir misin? Asena'yla yaptığın gibi."

"Bu benim de aklıma geldi ve deneyeceğim," dedi Ada. Lanston araştırma dosyasını aralarına koyup açtı. Meriel'in Dantae'yi araştırdığı dönemden kalma notların bazıları dosyanın içerisindeydi. "Dantae'nin saçlı olup olmadığını bilmiyorum ama Meriel'i hatırladığına eminim. Belki Jesse'le konuşmalıyız. Sonuçta yakın arkadaşlar. Bazı şeyler biliyor olabilir."

"Hayır."

"Kıskanç," dedi Ada.

"Ada," dedi Lanston uyarıcı ses tonuyla. "Bu akşamki partide, Jesse her ne planlıyorsa mümkün olduğunca dışında durmanı istiyorum. Ben de orada olacağım ve gözümün önünden ayrılmayacaksın. Tarafsızları kurtarırmam burada olay çıkarmaya benzer. Eğer tutuklanırsan seni ben bile kurtaramam."

"Davet edildiğimi nereden biliyorsun?"

"Beni salak yerine koyma."

Ada ellerini masanın üzerine bırakarak öne eğildi. Amacı kesinlikle bu değildi. "Dawson, ben, Gavin ve Murat orada olacağız," dedi.

"Gavin ve sen mi? Kesinlikle başım belaya girecek."

Ada omuz silkererek gülmüştü. Herkesin böyle bir ön yargısı olmasını tuhaf bulmuyordu doğrusu. Aleut'ta sebep oldukları çoğu sorunda Gavin ve Ada birlikte çalışmıştı. İster istemez beraber oldukları her yerde bakışlar şüpheli bir şekilde onlara çevriliyordu. Bu sefer Gavin pek gönüllü değildi. Rayleen için uğraşmak istemediğinden değildi bu. Hem kendisinin hem de Deborah'ın tehdit altında olduğunu bilmesi Gavin için yeterliydi. Sadece akli Michael'la olan durum yüzünden biraz karıştı. Michael Kanada'ya geldikten sonra annesinin Aleut'u terk etmesi üzerine Gavin'in düşünceleri tamamen dağılmıştı.

"Partiye gelmek zorunda mısın?" dedi Ada. Lanston gözlerini kaldırarak ona baktığında Ada oturduğu yerde arkasına yaslandı. "Lanston, sana yalan söylemek ya da bir şeyleri saklamak istemiyorum. İçini rahatlatıcaksan söyleyebilirim; Isaac, Jesse'le birlikte çalıştığımızı biliyor ve umursadığı tek şey kızının katilini bulmamız."

"Bulmamız," diye belirtti Lanston. "Öldürmeniz değil." Ada başını eğerek ellerine baktı. Parmaklarını ovuşturup tüm vücudunda dolaşan karıncaların geçmesini diledi. Ne kadar tedirgin olduğunu belli etmediğini umdu. Lanston sandalyesini yaklaştırarak elini Ada'ya doğru uzattı. "Aynı endişeyi sen de yaşıyorsun. Tarafsızların arasında, onların içinde bir infaz gerçekleştirmenin ne kadar riskli olduğunu biliyorsun."

"Elbette biliyorum," dedi Ada başını kaldırmadan. "Ama onu bulduğumuzda Dawson'ı da Jesse'i de durduramam. Bir kardeş kaybetmenin ne demek olduğunu anlayabilirsin. Üzerinden iki asır geçmesine rağmen Meriel için adalet arıyorsun. Jesse'in daha azını kabul etmesini bekleyemezsin, Lanston. Bu ikiyezlilik olur."

"Toplantıdan sonra Isaac'le konuştun, değil mi?"

"Evet."

"Bunu deneyeceğini tahmin etmiştim. Seni sevmiş gibi görünüyor. Hiç değilse bu tavsiyemi ciddiye al ve onunla gereğinden fazla iletişime geçme. Yaşlıların yönetime geçmesinde ciddi bir rol oynadı. Şu anlık yaptıklarını göremeden gelen, anlayışlı biri gibi duruyor olabilir ama bir anda tam tersine dönüşebilir. Bilemezsin."

"Lucianları, Tarafsızların yönetiminden indirenin başka bir Yaşlı olduğunu sanıyordum. Gerald... İsmi buydu, değil mi? Virgil ve diğer casuslara soykırım yaptıran kişi."

"Sadece bir Yaşlı'nın vereceği karardan çok daha fazlasıydı bu. Gerald göz önündeki kişiydi. Devrimi temsil eden yüz. Isaac'ın olaylara dâhil olduğu hiçbir zaman kanıtlanamadı fakat bazen bir şeylere inanmak için ıtırak daymana gerek yoktur."

"Endişelerini anlıyorum," dedi Ada ayağa kalkarken. İpin adı, onları kendi de taşıyordu ama geri adım atmayacaktı. "Her şeyin konumuz ile ilgili olduğunu düşünmüyorum ama bir şekilde atlatacağımıza inanmak zorundayım."

"Partide görüşürüz öyleyse," dedi Lanston.

Dawson, yatak odasından çıkarken bir kez daha Stone'u aradı. Ondan günlerdir haber alamıyordu ve Felicia bile nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyordu. Geri dönüş yapması için mesaj yazdığı sırada Ada'nın ayakta dururken eski bir kitabı incelediğini gördü. "Ne yapıyorsunuz?" dedi Dawson. Stone'dan sonra Eric'e de mesaj attı. O da kayıplar arasındaydı ve Dawson'la beraber Rayleen'in ölümünden önce bir araştırmanın içindeydiler. Z'nin ölümünü araştıran Tarafsız'ın kim olduğunu bulmaya çalışıyorlardı fakat aradıkları her kimse daha hızlı hareket etmişti.

"Dantae'nin ailesinin kayıtları. Soylu bir geçmişi varmış. Kurtların ayrılmasından hemen sonra Tarafsızları Dantae'nin ailesi yönetiyormuş. Sonrasında Lucianlar devralmış."

"Kitaplığımızda Tarafsızlara ait kaynaklar mı var?" dedi Dawson.

"Hayır, bunu Lanston'dan aldım."

Dawson onun yanına giderek kitabı elinden aldı. Üst raflardan birine bıraktıktan sonra Ada'yı kendine doğru çevirdi. "Partiden önce birkaç saatimiz var. Oraya gitmeden kuralların üstünden geçmen gerekiyor. Her ihtimale karşılık."

"Yapma ama," dedi Ada. "Kuralları defalarca tekrarladın. Bir kez daha dinlememe gerek yok. Neden ortalık karışmadan önce baş başa vakit geçmiyoruz? Kurallar olmadan," dedi gülümseyerek.

"Baştan çıkaran bir teklif ama hayır."

"Sıkıcısın ve seçtiğim elbiseyi üzerinde göndüğünde fikrini değiştirmedin için pişman olacaksın."

"Çoktan pişman oldum. Bağışla beni," dedi Dawson dudaklarına doğru eğilirken. Kapıya vurulduğunda Ada onu geri itti. Dawson homurdanırken işaret parmağını kaldırdı. "Her kim geldiye kovacağım. Burada bekle," dedi.

Dawson kapıyı açmaya gittiği sırada Ada yeniden kiraba uzandı. Bulduğu her bilgi, bir şekilde birbirine bağlanıyordu ama Ada henüz büyük resmi göremiyordu.

"Sen iyi misin?" dedi Dawson.

Ada başını kaldırdığında Gavin'i gördü. Kitabı rastgele bir yere bırakıp yanlarına gitti. Gavin, Dawson'ın sorusuna cevap vermemiş, geri dönmeye hazır bir şekilde orada bekliyordu. Ada, kısaca Dawson'a baktıktan sonra

kupayı biraz daha aralayıp Gavin'e girmesini işaret etti. Dawson masanın kenarında duran ofis anahtarlarını alıp dışarı çıktı.

Ada, Gavin'i balkona yönlendirdi. Hiçbir şey söylememişti fakat elinde Michael'in ona vermiş olduğu zarfı tutuyordu. Onu bir süreliğine yalnız bırakıktan sonra elinde iki bardakla geri döndü. Gavin'in karşısına otururken bardaklardan birini önüne bıraktı. Dawson'dan öğrendiği bir rahatlama yöntemi idi.

"Bunu sana hiç sormadıklarını biliyorum ama akşam gelmeyi sahiden istiyor musun?" dedi Ada.

"Sorun değil... Yani, gelirim elbette. Dawson birilerini öldürmekle meşgulken senin de kontrol altında tutulman gerekecek."

"Bakıcıya ihtiyacım yok, Gavin."

"Ne zamandır?"

"Buraya tartışmaya mı geldin sahiden?"

Gavin zarfı masanın üzerine bıraktı. İçindeki kâğıtların düzensiz duruşundan Gavin'in zarfı çoktan açtığı belli oluyordu. Yazarlardan memnun mu kalmıştı yoksa daha da mı rahatsızdı, Ada anlayamıyordu. Gavin sıcak kahveden büyük bir yudum aldıktan sonra bardağın içine baktı. Başını iki yana sallayıp arkasına yaslandı. "Annem hamile olduğunu öğrenip kaçtıktan sonra Michael yıllarca peşinden gitmiş. Geri dönen onlarca mektup yazmış," derken zarfı gösterdi.

"Neden kaçtığı hakkında bir fikri var mıydı?" dedi Ada.

"Remus, bir Azü olduğunu itiraf ettiğinden terk edildiğini sanmış. Mektuplar gitlikçe çaresiz bir hâl almış ve en sonunda pes etmiş."

"Michael'a seni tanıma hakkı verirken anneni kaybedeceğini mi düşünüyorsun?" dedi Ada. Gavin birden başını kaldırıp ona baktı. Tam olarak bu cümleyi kurmazda fakat tanımlanmamış hisleri bu yöndeydi. Ada omuz silerek mektuplara uzandı. "Dawson da aynı sorunu yaşıyordu. Ona zorla günlükleri okuduğunda Tyson ve Lisa'nın tam tersini düşündüğünü fark etti. Michael'la her ne sorunu varsa bu Rachell'la ikisi arasında, Gavin. Bunu seni etkilemesine ya da engellemesine izin veremezsin."

Gavin elini başının üzerinde dolaştırarak saçlarını karıştırdı. "Sonradan ortaya çıkan baban, şeytani bir otopsi çocuğu olduğu için çok şanslısın," dedi.

"Tabii. Ben de sık sık böyle düşünürüm."

"Ondan intikam alamamış olmak seni rahatsız etmiyor mu?"

Ada rastgele bir mektup açarak okumaya başladı. Gavin'e yalan söylemekten nefret ediyordu. Hiç olmadığı kadar rahatsız hissediyordu. Kötü bir mide hastalığına yakalanmış gibi. "Intikamımı aldım," dedi rahat bir şekilde. "Bir daha karşına çıkamayacak ve katliamlarına devam edemeyecek. Benim için yeterli."

"Michael için ne hissediyorsun? Şu tuhaf güçlerin..."

"Bilmiyorum. Kullanmıyorum."

"Bir daha karşılaştığında deneyebilirsiniz," dedi Gavin. Ada başını iki yana sallarken okumaya devam ediyordu. Mektup çok içten ve duygulu doluydu. Okuyan birinin tepkisiz kalmasının imkânız olduğunu düşündü. Gavin öne eğilerek Ada'nın dikkatini çekmek için hafifçe masaya vurdu. "Senden ilk defa kişisel bir şey istiyorum. Yapamayacağını mı söylüyorsun?"

Ada gözlerini kapatarak kendine birkaç saniye kazandı. Yapamazdı ve neden yapamayacağını da açıklayamazdı. Gavin, empati ve şifa gücünü bir daha kullanmayacağını. Üzgünü. Benden herhangi başka bir şey ist. Her ne olursa ama bunu değil. Özür dilerim."

"Boş ver," dedi Gavin.

"Sana ne düşündüğümü söyleyeceğim," dedi Ada. Mektubu düzgün bir şekilde karayıp zarfa yerleştirdi. "Hiçbir dünyada mümkün değil fakat çocukların bu kadar küçükken Dawson'la ayrılmış olsaydık onları babalarından uzaklaştırmak istemezdim. Aramızda her ne geçerse geçsin, şef Dawson'dan nefret ediyorum diye babalarını tanıma fırsatlarını ellerinden almadım. Ve Rachell'in Michael'ı terk etme sebebi ondan nefret etmesi ya da Remus olması bile değil. Ondan kaçtı çünkü bir melez doğuracağını öğrendi ve oğlunu korumak istedi. Belki Doktor'dan yardım istemesi akıllıca bir hamle değildi fakat ne kadar çaresiz hissettiğini anlayabiliyorum, Gavin. Seni korumak için her şeyi yapabiliirdi. Sevdığı adamdan vazgeçmek dâhil. Bu yüzden babanla bir ilişki kurman Rachell'i dışlayan anlamına gelmiyor, gelmeyecek de."

"Annemin yaptığını mantıklı mı buluyorsun?" dedi Gavin şaşkın bir şekilde.

"Hayır. Sadece onu anladığımı söylüyorum. Amona'nın ruhu bana muşallat olduğunda ikizleri çok kötü etkiliyordum. Camdan tırmanıp ağağın atlamaya çalışıyorlar. Bunu fark ettiğinde Dawson, ikizleri alıp beni terk ettiğine inandırılmıştı. O zaman neden yaptığını bilmiyordum, anlamıyordum. Sadece öfkeli, ihanet içinde ve yalnız hissediyordum. Fakat sonrasında sebeplerini öğrendiğimde Dawson'da bunu yapacak cesaret olduğu için kendimi şanslı hissetmiştim. Çünkü her ne olursa olsun, çocuklarını korumuştum ve benim için bundan daha önemli hiçbir şey ya da hiç kimse yok. Michael şu anda nefret dolu fakat seninle arasını düzeltmeye başladığında Rachell'in yaptıklarının gerekli olduğunu, o dönem için ayrılmaları gerektiğini anlayacak. Birlikte olsalardı doğmana izin vermezlerdi ya da böyle birine dönüşemeyebilirdin, Gavin. Dawson'a olanlar gibi annen ve baban öldürülmüş olabilirdi. Neden ortada olmayan bir sorunla uğraşıyorsun?"

"Benim için her şey çok basittir," dedi Gavin. Ada'dan çok kendini ilna etmek için konuşuyordu. "Burada, doğduğumdan beri içinde bulunduğum kurallar belliydi. Hiçbirini kırmadım. Ya da yakalanmadım. Önemli konu bu. Michael bana öğretilenlerin hepsine karşı geliyor."

"Bu onu kötü biri mi yapar?"

"Hayır... Sanırım," dedi Gavin mırıltanarak. Başını çevirerek bahçeyi izlemeye başladı. Yoğun bir kar yağışı başlamıştı. Doğa bile bu akşam yaşanacaklara engel olmak istiyor gibiydi. Kar yağışı, fırtına ya da çığ düşmesinin bile Dawson'la Jesse'i engelleyebileceğini düşünmüyordu. Gavin birden Ada'ya döndü. "Boğazını sıkmadı mı o senin? Bu, ondan nefret etmem için yeterli."

Ada gözlerini devirirken bardağına uzandı. "Sen daha kötülerini yaptın," dedi.

"Eğitim amaçlıydı."

"Söylenene göre," diye fısıldadı Ada. Gavin itiraz edencesine ellerini havaya kaldırdığında Ada gülümsedi. Aleu'a geldiğinden beri maruz kaldığı işkencelerden -Gavin'in tabiriyle eğitimlerden- şikâyetçi olmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Bu durumun birçoğunu, hayatta kalmak için her şeyi öğreneceğini sanmıyordu. Yine de merak ediyordu. "Ne zamandır bulunduğun yer için yeterli olduğunu düşünüyorsun?" dedi Ada.

"Bunu hiç düşünmedim. Kendini zorlamayan, geliştirmeyen ve sınırlarını test etmeyen her şey ve herkes küçüldür, Mahfer."

"Seni hiç antrenman yaparken görmüyorum ama," dedi Ada. Gavin elini ona doğru salladığında Ada güldü. "Ciddiyim. Kiminle antrenman yapıyorsun?"

"Ciddiyim. Seninle."

"Ah," dedi Ada arkasına yaslanarak.

"Gitmem lazım. Deborah benim düzgün bir şekilde hazırlanmam için ısrarcı. Kot pantolonların neyi var?"

"Hiçbir şeyi, Gavin. Pantolonların harika," dedi Ada destek vericesine omzuna dokunurken. Salona geçtikleri sırada kedi koltuktan atlayarak Ada'ya doğru koştu. Ada eğilip kediyi kucağına aldığı sırada Gavin'i takip ediyordu. "Bunlarla alakalı Deborah'la konuştun mu?"

"Mükemmel bir anne ve babası varken biraz zor oldu. Beni şımartık olmakla suçladı."

Ada gülüşünü saklamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Eminim, söylediğinden daha basit bir şeydir. Anne ve babasıyla güzel bir bağı vardır ve fırsatın varken ayısını senin de yaşamını istiyor. Bu o kadar da kötü bir şey değil."

"Dawson senin söylediğin her şeyi anladığı için mi harika bir çiftsiniz?"

"Hayır. Dawson söylemediğim şeyleri anladığı için harika bir çiftiz," dedi Ada kapıyı açarken. "Şimdi gidip Deborah'ın seni hazırlamasına izin ver. Aşağıda buluşuruz."

Gavin onun koluna dokunup yanağından öptü. "Teşekkür ederim, Mahfer," dedi.

32

"Herkes nerede?" dedi Murat bahçeye indiğinde. "Bilmiyorum," dedi Dawson. Yarım saat kadar önce hazırlandıktan hemen sonra Jesse davetlilerle ilgili ayrıntıları vermek için onu aradığında aşağıya inmişti. Partiye gelmesi için bekledikleri dört Tarafsız'ın da Kanada'ya ulaştığını haber vermişti. Böylece tüm şüpheliler bir arada olacaktı. Hâlâ bunları planlayan asıl kişiyi bulamamış olsalar da bu akşam bir ipucu ya kalamaları kaçınılmazdı.

"Hazırlanmalarının bu kadar uzun sürmesi normal mi?" dedi Murat.

"Keşke bilseydim," dedi Dawson saatine bakarken. Gavin geldiğinde Murat araca geçerek motoru çalıştırdı. Dawson yaslandığı yerden doğrularak ceketini düzeltti. "O kadar zamanı böyle görünmek için mi harcadın?"

"Kıskaç," dedi Gavin. Yolcu kapısını açıp Murat'ın yanına geçti.

Yağış hızlanırken bulundukları yerin üstü kapalı olmasına rağmen kar taneleri Dawson'ın önüne kadar uçuşuyordu. Görüş mesafesi Dawson'a göre bile çok azalmıştı. Bu yüzden yeterince yaklaşıp Ada'yı fark etmemişti.

Dawson kaşlarını çatarken şaşkınlıkla bir iki adım attı.

Ada, Aleu'a geldikten kısa bir süre sonra Tarafsızların da olduğu davete Dawson'la beraber katılmıştı. Dawson onun özellikle siyah giymesini istemiş, böylece herkese Ada'ya yaklaşmamaları gerektiğini kısa yoldan göstermişti. Ada bugün, o davette giydiği elbiseyi seçmişti. Belini sıkıca saran elbisenin etekleri, Ada'nın koşmasını engellemeyecek bir şekilde dökülmüştü. Saçları açık olduğundan belli değilse de sırtı, dövmesini gösterecek şekilde açıldı.

"Beğendin mi?" dedi Ada göz kırparak.

"O gün eldiven de takmıştın," dedi Dawson sessizce.

"Evet, sana dokunmam ikimizi de kötü etkilediği içindi. Artık onlara ihtiyacım yok." Ada, Dawson'ın kravatını düzeltirken onun hâlâ şaşkın bakan gözlerine gülümsedi. "İyi misin, İhtiyar?"

Dawson parmak uçlarıyla Ada'nın omzuna yapışmış olan kar tanelerini sildi. Elini kolundan aşağıya doğru kaydırıp parmaklarını iç içe geçirdi.

Yavaşça yaklaşıp arkasına doğru yürüdü. Saçlarını omzunun üzerinden itip önüne bıraktı. Belinde çapraz bir şekilde duran yeriler, dövmesini kapatmayacak kadar inceydi. Dawson dokunuşlarıyla belinden omzuna kadar giden dövmeyi takip etti. Bu elbiseyi ilk giydiğinde Ada'nın, kurt dünyasında kendisinin olduğunu ilan etmişti, bu dövmeye ise ruhlarının birbirine bağlandığının sembolüydü. Dawson hayatında ilk defa maddeleşmiş bir şeye böylesine değer vermişti.

"Gitmemiz..."

"Bekleyebilirler," dedi Dawson konuşmasına izin vermeden. Yeniden önüne geçtiğinde hâlâ tuttuğu eline bakarak yüzüne dokundu. Dönüşme ihtimallerine karşılık Ada çoğu zaman takı tercih etmezdi. Bu yüzden Dawson ona bu yüzük ve yakut bir kolye haricinde takı hediye etmemişti.

Ada, Dawson'in saçını düzeltirken gülümsedi. "Sanırım hoşuna gitti," dedi.

"Şu anda bir partiye gitmek zorunda olduğumuz için çok şanslısın, Tüysüz."

Gözleri bir saniyelikliğine parlarken Ada, vücutları birbirine değecek kadar yaklaştı. "Daha fazla detay vermen gerekiyor," dedi başını yana eğerek. Gavin, direksiyona doğru uzanıp kornaya basarken ikisinin de umurunda olmamıştı. Ada, Dawson'in çenesini tutup göderinin buluşması için aşağıya eğdi. "Bana verdiğin sözleri unutma. Bir saniyelikliğine bile."

"Endişelenme. Ve aynı kurallar senin için de geçerli."

"İçeri geçmezseniz yola çıkacağım," dedi Murat camı indirerek. "Her ne konuşuyorsanız arabada devam edemez misiniz? Sizi duyuyor olmamız bir yana, ikimizin de bilmediği ne konuşabilirsiniz ki?"

Dawson uzanıp kapıyı açtı. Ada elbisesinin eteklerini toparlayarak arabaya geçerken Dawson eğilip derin bir nefes aldı. Peşinden arabaya bindikten sonra kapıyı kapatmasını beklemeyen Murat gaza basmıştı.

"Nihayet toparlanabilmişken beni dinleyin," dedi Murat. Aracı yola sokarken silcekleri çalıştırdı. Yolları biraz uzundu ve yağıştan dolayı süre iki katına çıkacaktı. "Kimse tek başına kalmayacak ve en az iki kişi sürekli olarak kalabalıkta bulunmak zorunda. Öldüreceğimiz Yaşlı'nın cesedini bizi oradan ayrılmadan bulma ihtimalleri var. Bu yüzden mümkün olduğunca göz önünde olmalıyız."

"Aradığımız kişiyi bulabilmek için bazı yemler bırakmamız gerekecek," dedi Dawson. "Başlangıçta Murat'la ben bunu halledeceğiz. Sonrasında gözlemlerimize başlarız. Kim olduğunu anladığımızda onu kalabalıktan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi Ada.

"Partiye katılacağına göre Rayleen'in ölümünü araştıranların elinde ne gibi deliller olduğunu merak ediyor olmalı. Bu isteği, bize avantaj sağlayacak ve bir yere yönlendirmek tahmin ettiğin kadar zor olmayacak," dedi Gavin.

"Bu konuda tecrübeli olduğunuzu unutmuşum," dedi Ada. Murat dikiz aynasından ona baktığında Ada omuz silkti. "Kızmana gerek yok. Beni tanıtır tanımaz ormana keşfe çıkmam için kandırmanı affettim."

"Teşekkürler," dedi Murat dişlerinin arasından.

Dawson başını Ada'ya doğru eğdi. "Kimseyi kandırmaman gerektiği konusunda anlaşmıştık," dedi.

"Siz sayılısınız," dedi Ada gülümseyerek.

Tarafsızların evine ulaştıklarında Jesse'in kutlamayı çoktan başlattığını gördüler. Ada çocuklarla oyun oynamaya takıldığı için geç hazırlanmıştı ve şu anda bundan oldukça memnundu. Rayleen için toplanmış olmalarına rağmen bir şekilde yanlış hissettiriyordu. Ada, Dawson'i yalnız bırakmak istemesine rağmen bu akşamın kendi amaçladıkları şekilde sonuçlanmayacağına dair ciddi şüpheleri vardı. İhtimaller onlardan yana olmasına rağmen üstelik... Ada bir kâhin değildi. Bu yüzden elinde gerçek kanıtlar olmadığı sürece sergileri, kimse için öncelik sırasına girmezdi.

"Yolu bulamadınız sanırım," dedi Jesse.

"Bazı engeller vardı," dedi Ada. Aslında üç küçük engeli vardı ve Ada onları her defasında arkasında bırakmakta gittikçe zorlanıyordu.

"Lanston senin gelip gelmeyeceğini soruyordu. Yanına uğramak isteyebilirsin. Biraz gergin görünüyor," dedi Jesse. Şüpheli ve sorgulayan gözlerle bakıyordu. Ada ne sormak istediğini anlamadan omuzlarını kaldırdığında Jesse iç geçirerek ona yaklaştı. Dawson başını iki yana salladığında Jesse gergin bir şekilde gülerek geri çekildi. "Lanston'a bir şey söyledin mi?" dedi Ada'ya bakarken.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Böyle bir şeyden bahsetmiş olsaydım hatırlardım," derken elini parti kalabalığına doğru salladı. "İspiyoncu, dikkatsiz ya da boğboğaz değilim. Ya da beni her neyle suçluyorsan. Buraya sadece size yardım etmeye gelmedim, aynı zamanda Rayleen'e değer verdiğim için geldim."

"Haklısın. Biraz gerginim, o kadar," dedi Jesse. Dawson'a dönerek nereye gitmeleri gerektiğini gösterdi. Konuşurken yakınlarında kimse olmamasına rağmen sessizdi. "Kutlama bahçede olacak. Aleut'tan geldiğinizi söylerse-niz görevli sizi masanıza götürecektir. Davetli olan Tarafsızların hepsi geldi. Ayırt etmesi kolay fakat onları tanıyamazsanız bana haber verin. Mümkün olduğunca göz önünde kalın. Tuzakı hazırlamama kim yardım ederse on dakika sonra beni binanın yan girişinde beklesin. Kuzey taraftan en üst kata çıkacağız. Balkon, kutlamanın yapıldığı bahçeyi görüyor. Biraz riskli fakat kontrol için daha iyi. Dans edin, içki için, araya karışmaya çalışın. Mümkünse yüzünüzdeki suikastçı ifadesini de silin."

"Bu onun günlük bakışı," dedi Ada, Dawson'ı işaret ederek.

"Şansımı denemek istedim. Geçin haydi," dedi Jesse.

Kalabalığa yürüdükleri an Dawson, Ada'nın elini daha sıkı tutarak kendine doğru çekti. Birkaç saat içerisinde buradan elisiksiz bir şekilde çıkmalarını umuyordu. Onlara ayrılan masaya doğru yürürken birçok tanıdık yüz gördüler. Lanston, Ruis'le birlikteydi. Hemen yanlarında Michael vardı fakat konuşmayı takip etmediği belli oluyordu. Bir eli cebinde, kalabalığa yeni karışanları izliyordu.

Ada omzunun üzerinden Gavin'e baktı. Michael'i ya fark etmemiş ya da orada değilmiş gibi davranıyordu. Ada önüne dönerken bugün kaç kişinin hayatının değişeceğini düşündü. Michael, belli ki Gavin'e verdiği sürenin sonuna gelmişti. Bu akşam bir şekilde yanıltılmak istiyordu ve yöntemlerinin pek de medeni olmayacağını işaretleri her yerdeydi.

Ada buraya yaklaştığından beri hissettiği huzursuzluğun daha büyüğüyle karşılaştığında ne olduğunu anlamadan etrafına bakındı. Biri ya da bir şey onu tedirgin etmişti. Önündeki masaya kollarını yaslayarak yavaşça kalabalığı izledi.

Murat, Jesse'in bahsettiği yan girişi işaret ederken Dawson'a doğru eğildi. "İki kişi var," dedi. "Geçiş yasak olması bunu yapmazlardı."

"Belki kimin girip çıktığını görmek istiyorlardı," dedi Dawson. Murat'la konuşurken bir yandan da parmaklarını Ada'nın sırtında dolaştırıyordu. Ada konuşmaya ya da dışardan belli etmese de Dawson onun huzursuz ruh hâlini hissetmişti.

"Daha kötü," dedi Murat.

Ada onlara doğru koşarak gelen kız çocuğunu gördüğünde gülümsedi. Rüyalarında gördüğü kızıl saçlı kıza benziyordu. Ada onu, buraya geldiği zamandan hatırlıyordu. Ateş yaktığı için kendisinden büyük bir kız tarafından azatlanmıştı. Büyülü güçleri olduğu kesindi ve bunu saklaması için sürekli kontrol altında tutuluyordu.

"Sonja," dedi Ada.

Kız çocuğu birden durup onlara döndüğünde uçuş uçuş elbisesinin etekleri havalandı. Kıvrıkcık saçları rüzgârın etkisiyle güzel yüzünün etrafında savruluyordu. "Beni tanıyor musun?" dedi kız.

"Sayılır. Oraya mı gidiyorsun?" derken merdiven basamaklarında duran mumları işaret etti. "Senin için biraz tehlikeli değil mi?"

"Hayır," dedi Sonja omuz silkererek. Ama tedirgin olmuştu. Bir sırtı açığa çıkmıştı ve bunun suçlusu olarak kendisini görüyordu.

Arkasından koşturarak gelen kadın Sonja'yı bulana kadar durmamıştı. Zaina kızın elini yakaladıktan sonra kiminle konuştuğunu görmek için döndü. Ada'yla göz göze geldiğinde gerginliği kayboldu. "Hey," dedi.

"Senin Remus olduğunu sanıyordum," dedi Ada.

Ada, Zaina'yla tuhaf bir şekilde tanışmıştı. Ray'i, Doktor'un zindanından kurtarmak için Felicia, Ada'yı Creon'un görünümüne sokmuştu. Ada bu şekilde rahatça Remus'ta dolaşabiliyordu. Zindanlara yaklaştığında Zaina'yla ve onun ısrarcı öpüşmesiyle karşılaşmıştı. Ada, sonrasında Zaina'nın büyü gücüne sahip olduğunu, Remus'ta karşılaştıkları o an Ada'yı gerçek hâliyle gördüğünü anlamıştı. Dawson bundan rahatsız olmasına rağmen Creon, onu Zaina'nın sadece kaosu sevdiğinden böyle yaptığını ikna etmeye çalışmıştı.

"Bir kısmım Tarafsız'a bağlı," dedi Zaina, Sonja'yı işaret ederek. "Seni gördüğüme sevindim, Ada. Umarım tanıştığımız zaman biraz hilekâr davranmamı affetmişsindir."

"Affedildi ve unutuldu," dedi Ada gülümseyerek başını sallarken.

"Unutuldu demek..." dedi Zaina.

"Tamamen," dedi Dawson ikisinin arasında elini sallayarak.

"Sadece dalga geçiyorum. Gerçekten," dedi Zaina. Ellerini Sonja'nın omuzlarına koyarak hafifçe eğildi. "Sonja, bu benim arkadaşım Ada. Ada, kızım Sonja."

"Memnun oldum," dedi Ada. Gülümsemesini korumasına rağmen üzülüyordu. Belli ki Sonja, annesinin büyü gücüne sahipti fakat bunu saklamaya çalışıyorlardı. Bu yaşta açığa çıkan bir güç, kimse tarafından masum olarak algılanmazdı. Özellikle de ateşle bu kadar bağlantılıysa. "Konuşabilir miyiz?" dedi Ada.

"Tabii," dedi Zaina.

Ada masadan uzaklaşacakken Dawson sırtında duran elini sıkılaştırdı. "Ne yapıyorsun?" dedi Dawson.

"Hemen döneceğim," dedi Ada. Dawson başını iki yana salladı. Ada ona yaklaşıp yanağından öptü. "Önemli bir şey. İhtiyar. Siz Murat'la eve girin, ben de hemen Gavin'in yanına döneceğim."

"Tarafsızlar kimseyi yemiyor. En azından açık bir alanda," dedi Zaina. "Benimle birlikte güvende olur, söz veriyorum."

Dawson elini daha da sıkılaştırdıktan sonra başını Ada'ya doğru eğdi. "Konuştuklarımızı unutma," dedi. Omzunu öptükten sonra geri çekildi. İstemeyerek de olsa elini uzaklaştırdı. Ada, Zaina ve Sonja'yla beraber uzaklaşırken Dawson, Gavin'e baktı. "Kimse tek kalmayacak," dedi.

Gavin sürekli dolaşan garsonun masalarına bıraktığı bardaklardan birini alarak havaya kaldırdı. "Takipteyim," dedi.

Dawson, Ada'yı takip edemezken kendisinden sonra güveneceği ilk kişi Gavin olurdu. Sadece Ada'nın değil, içlerinden kimsenin tek başına hareket etmesini istemiyordu.

Ada, Zaina'nın onu yönlendirmesiyle kalabalıktan uzaklaştı. Gürültü azalmış olsa da duyamayacakları kadar uzakta değillerdi. Banklardan birine oturdıklarında Sonja, ayakta kalarak kollarını Zaina'nın bacaklarına yaslamıştı. Meraklı gözlerle Ada'yı izliyordu.

"Bir Tarafsız'la berabersin," dedi Ada.

"Buna neden şaşırdığını anlamadım," dedi Zaina. Bir kolunu bankın tepesine yasladı. Birkaç metre arkalarında duran Gavin'e baktıktan sonra Ada'ya döndü. "Merak ettiğin bir şey mi var?"

"Güçlerin," dedi Ada ve göz ucuyla Sonja'yı işaret etti. "Onlardan ve sebep olabileceklerinden korkuyor musun?"

"Aksi mümkün olmazdı," dedi Zaina. Sonja'nın elini tutarak sevmeye başladı. "Dikkatli olması için uğraşıyorum ama bu bana ikiyüzlülük gibi geliyor. Ondan, olmadığı biri gibi davranmasını istiyorum. Büyüyünce benden nefret edecek."

"Onu korumaya çalıştığımı bilecek. Şimdi de bildiği gibi," dedi Ada. Zaina başını kaşıyıp saçlarını geriye doğru attı. Duyma mesafesinde birileri varken daha fazla konuşmak istemiyordu. Ada da Zaina'nın saklamaya çalıştığı sırtını zorlamak amacıyla değildi. "Remus'a çok sık gidiyor musun? Yoksa sadece Creon'u görmek için mi?"

Zaina gülerek elini havaya kaldırdı. "Sadece seninle eğleniyordum," dedi.

Tekrar parti alanına dönmekten önce Ada öne doğru eğilerek Sonja'ya yaklaştı. "Son zamanlarda beni tanıyan ve kimliğini öğrenen herkes güçlerim hakkında yorum yapıp sorular soruyor. Merak ettiklerinden mi yoksa korktuklarından mı bunu yapıyorlar, bilmiyorum. Ve bundan hoşlanmıyorum da. Yine de artık nasıl hissettiğimi anlayabiliyorum. Kim olduğum, güçlerim ve bunlarla neler yapabileceğim sadece benim elimde. Bir kehanete, geçmişe ya da yaşlı bir kurdun bilge sözlerine bağlı değil."

"Kehanet ne demek?" dedi Sonja.

Zaina gülerek başını salladı. "Konuşma için teşekkürler ama bunun için biraz erken değil mi?"

"Konuşmayıp yok sayman Sonja'nın güçlerini azaltmayacak, Zaina. Bu sadece daha da kontrolsüzleşmesine sebep olur," dedi Ada. Ayağa kalkıp yolu geri yürümeye başladıklarında Sonja başka bir ışığın peşinden koşarken Zaina da onu takip etmişti. Ada, Gavin'e yaklaştığında onun koluna girdi. "Partiye geri dönelim," dedi.

"Seni gözümün önünde tutacağım diye iki güzel kadının dans teklifini reddetmek zorunda kaldım," dedi Gavin.

"Bu gece dans edebileceğin tek kişi benim, Gavin. Deborah'a seni kontrol altında tutacağıma söz verdim."

"Bir partiyi sıkıcı hâle getirmek için tek ihtiyacımız sensin, Mahfet."

Jesse, mümkün olan en kısa zamanda seslerini söylediklerinden Ada ve Gavin dans eden az sayıda kişinin arasına katıldı. Kalabalığın tam ortasında olmaktan daha basit bir çözümleri yoktu. Dans edecekleri alana yürüdüklerinde Gavin, Ada'ya doğru dönüp elini tutarak kendine yaklaştırdı. Ada, bir elini Gavin'in omzuna koyarken binayı göreceği şekilde adımlarını değiştirdi.

"Bana bak," dedi Gavin. Ada gözlerini ona çevirdiğinde Gavin başını yana eğerek gülümsedi. "Daha iyi," dedi.

Jesse elinde duran fotoğrafları isimlerini söyleyerek tek tek masaya bırakmaya başladı. "Khons, Arcila, Steffan, Diana," dedi. "Norveç evi ve Zyle bağlantılı dört Yaşlı. Hepsi burada, aşağıdadır. Daha önce görmediyseniz yüzlerini ezberlemeye çalışın."

"Khons uzun bir süredir Kanada'da yaşıyor," dedi Dawson. "Kaiser, Ada'yı Aleut'a kabul ettiğinde bazı konularda destek sunabileceğini söylemişti."

"Hafıza ve zihin kırma konusunda tecrübeleri var. Gücünü fiziksel kuvvetten çok, psikolojiden alıyor. Aklın gücüne güvenen bir kurt. Nadir rastlanan bir durum ama gerçek. Khons, Kanada'da yaşıyor fakat İskandinav kökenli ve bir dönem Norveç'te yaşamış. Z ile ne kadar yakın olduklarını bilmesem de aynı sürüde yaşadıklarına eminim. Lucianlar liderlikten indirildikten sonra Kanada'ya gelenlerden biri."

Dawson ile Murat göz göze geldiler. Ne Lucianların yönetim dönemi ne de bu dönemin sona erişe hiç de sakince olmamıştı. Stone'un babası Einar, Tarafsızları sert ve kontrolcü bir şekilde yönetiyordu. Birçok kurt bundan memnun olsa da tam tersi düşünenler de oldukça fazlaydı. Lucianların yönetimine yapılan darbe sonrasında Yaşlıların liderliği almasıyla bazı şeyler çok daha kötüye gitmişti. Yaşlıları bir meclis oluşturmak amacıyla seçseler de durum güç savaşından ibaretti.

"Arcila ve Steffan, Z ile aynı meslekten. Üçü de Yaşlı meclisine katılmadan önce sürü lideriydi. Kendilerine ait özel birlikleri vardı. Küçük fakat seçkin gruplardı," dedi Jesse.

Murat, bahsedilmeyen son kişiyi işaret etti. "Peki ya Diana?" dedi.

"Z'nin ilk eşi," dedi Dantae. Bir elini masaya yaslamıştı. "Bana kalırsa en güçlü ihtimal de o."

"Neden ayrılmışlar?" dedi Dawson.

Dantae içki doldurulmuş bardaklardan bir tanesini alarak anlatmaya başladı: "Diana bir kızkurt, görüldüğü üzere. Z ile evlenmişler fakat isim bağı törenine izin vermemişler. Şimdilerde Tarafsızlar arasında bu o kadar da büyük bir mesele değil fakat iki yüz yıl önce bir akkurta kızkurdun

isim bağına izin vermeleri imkânsızdı. Evlenmeleri bile gizli bir şekilde gerçekleşmiş ve yasallaşmamış. Her soyun lideri kendi ailesini genişletmek ve ailesini kurmak zorunda. Z. bunu Diana'yla yapamayacaktı. Bu yüzden başka biriyle evlendi. Hatta isim töreni bile yaptı. Bir Yaşlı olarak sorumlulukları, yerine getirmesi gereken zorunlu görevleri vardı. Bir çocuğu oldu fakat ölümüne sebep olduğunu düşündükleri için kızı sürüden kovmuşlar."

"Diana, Z'den Tarafsızların politikaları yüzünden ayrıldı ve bu yüzden ölümünün intikamını almak istiyor olabilir," dedi Murat.

"Öyle," dedi Dantae omuz silkererek. "Kimlere hangi bilgileri vereceğimizi konuşmuştuk. Bunda bir değişiklik olmadı. Tuzağa çekeceğimiz her kimse öncelikle ona yakın birini göndereceğini düşünüyoruz. Yine de bu üç ya da dört kişiden fazla olamaz. Uzun sürmeyecek bir kutlama için sınırlı sayıda korumayla hareket ediyorlar."

"Baş edilemeyecek bir sayı değil," dedi Murat.

Jesse kışkırtıcı olarak Murat'a baktı. "Karşına çıkabilecek dört Tarafsız'ı geçebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Dört Tarafsız'ın beni geçemeyeceğini söylüyorum," dedi Murat.

"Her neyse, başlatalım. Konuşmaları mümkün olduğunca Lanston ve Ruis'den uzak tutmamız gerekiyor," dedi Dawson son kez fotoğraflara bakarken. Khons haricinde diğerlerini görmemişti. Norveç evindeyken içlerinden sadece Z'nin orada olması, Dawson için beklenmedik bir şanstı.

Jesse, ailesinden kimseye planlarından bahsetmemiştir. Fakat güvenliği sıkı tutmaları gerektiğini biliyorlardı. Jesse belli noktalara sadece ailesinden birkaç kişiyi yerleştirmişti. Geçen, orada olan ve yaklaşan herkesten haberdar olması gerektiğini söylemişti. Çıkabilecek her bir sorun, Jesse için açık noktaydı. En son yetmiş beş yıl önce bir Yaşlı öldürülmüştü ve sonuçlarıyla hâlâ mücadele ediyorlardı.

Alt kata döndüklerinde Jesse Arcila'nın, Murat'ın Khons'un yanına gitmişti. Dantae ve Dawson bir süreliğine beklemek zorundaydılar. Kalan iki Yaşlı'yla hiç tanışmamış olmaları giriş konuşmasını onlar için zorlu kılıyordu.

Dawson, Dantae'yle birlikte masalarına geçtiği sırada Gavin ve Ada'nın da yaklaştığını gördü. Her ne konuşuyorlarsa keyifleri yerinde görünüyordular. Dawson, ikisinin en sakin zamanlarda tartışıp böyle zamanlarda sakin kalmalarını biraz tuhaf, biraz da yararlı görüyordu. Canları ne zaman sıkılsa tartışacak bir şey bulabiliyorlardı.

Ada, Dawson'ın yanına geçip sandalyenin ucuna oturdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Mümkün olduğunca," dedi Dawson. Bakışlarıyla Murat ve Jesse'i işaret etti. "Hızlı başladılar. Planladığımız gibi ilerleyecekse yarım saatimiz var. Zaina'yla konuşmanız nasıl geçti?"

Ada gülümseyerek Dawson'a doğru döndü. "Kıskanman için hiçbir sebep yok," dedi.

"Kıskanmak için herhangi bir sebebe ihtiyacım yok," diye düzeltti Dawson. Ada'nın saçını düzelterek bir omzundan önüne doğru aldı. Böylece sırtını ve dövmesini açığa çıkardı. Tarafsızlar geçmiş ve geleneklere diğer tüm kurtlardan daha bağlıydı. Bunun sebebinin, sayılarının azlığından ve seçkin olmalarından kaynaklandığını düşünüyordu. Nadir olan her şeye özel bir ilgileri vardı. Ada ise kurtların elinde olmasını istediği en nadir güçlerden biriydi. Soyunun direkt olarak Asena'ya bağlı olduğunun bilinmesi, onu seçkin bir Tarafsız kadar ender kalıyordu. Dawson bu yüzden Tarafsızların arasına her girişlerinde endişe içinde kalıyordu.

O sırada Jesse, Arcila'yla konuşmasını bitirmek üzereydi. "Buraya geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Görmediğim birkaç misafir kaldı," derken elindeki bardağı masanın üzerine bıraktı. "Müsadenizle."

"Kardeşine olanlardan hemen sonra onu anmak için böyle bir... Şey yapman beni şaşırttı, Jesse."

"Parti diyebilirsiniz," dedi Jesse. "Ayrıca bunun bir kutlama olması gerekiyor zaten, Arcila. Ne de olsa hem amacıma ulaştım hem de eminim ki Rayleen sıkıcı bir anma töreni istemezdi."

"Rayleen'in katilini bulduğundan mı bahsediyorsun?" dedi Arcila ona yaklaşıp. Jesse basit bir şekilde omuz silktiğinde Arcila gülümsedi. "Sessiz kaldığına göre Tarafsızlardan biri olmalı."

"Doğrusu, henüz isim elimde değil. Rayleen'i öldürmesi için tuttuğu kişiyi yakaladık ve bize bazı dokümanlar teslim etti. Zorla aldığımızı da söyleyebiliriz. Cinayet karşılığında insanlar arasında kullanılabileceği bir kimlik almak istemiş. Bu kimliğin bazı detayları elektronik olarak ona iletilmiş. Ne büyük tedbirsizlik ama! Dosyanın bir kısmını takip ettik ve neredeyse kaynağına ulaşmak üzereyiz. Yaşlı kurtlar söz konusu olduğunda modern teknoloji bazen tedbirsizliğe sebep olabiliyor. Üzerine alınma."

"Hayır, hayır. Haklısın," dedi Arcila gülümseyerek. "Sağlam bir iz üzerinde olduğunu görebiliyorum. Senin adına memnunum. Umarım amacına ulaşırsın, Jesse. Kardeşin bunu hak ediyor."

"Teşekkürler," dedi Jesse oradan ayrılmadan önce. Arkasını döndüğü anda Dawson'la göz göze gelip kısaca başını salladı.

Dawson, masanın yanından ayrılırken bir diğer Tarafsız'a doğru yürümeye başlamıştı. Konuşmayı açmanın bir yolunu bulmak için Lanston'ın varlığını kullanacaktı. Sonrasında liderlerinin buna kızmayacağına güvenmek zorundaydı. Lanston her ne kadar arkasından iş çevrilmesinden hoşlanmasa da böyle bir durumu bilmesi, onu çok daha zor bir durumda bırakabilirdi.

"Dawson," dedi Lanston. Göz ucuyla yanında duran Steffan'a baktı. Lanston, Steffan'la babasının liderlik döneminde tanışmıştı. Yalın arkadaş oldukları söylenemezdi fakat diğer Yaşlılar gibi uzak da değildi. Ruis haricinde.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Dawson. "Rayleen hakkında."

"Tüm bu gece onun hakkında değil mi zaten?" dedi Steffan. Dirseğini masaya yaslamış olduğu kolunu alana doğru eğdi. "Çok güzel bir anıma geces. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Dawson sadece. Hemen sonra bakışlarını Lanston'a çevirdi. "Konuşalım."

Dawson bir Tarafsız'ın özellikle de bir Yaşlı'nın görmezden gelinmeye tahammül edemeyeceğini biliyordu. Onlar kendilerini kurt dünyasının doğal liderleri ilan etmişti. Herkesin aynı fikirde olmaması ise önemsizdi. Bu yüzden Steffan öne çıktığında tam da Dawson'ın istediği gibi hareket etmişti.

"Cinayetiyle alakalı bir şey öğrendiyse bilmek istiyorum," dedi Steffan. "Rayleen bizden birinin kızı, bir varisti. Isaac'e bunu borçluyuz."

"Benim burcum Rayleen'e," dedi Dawson. Derin bir nefes alıp kararsız görünerek bir süreliğine bekledi. Lanston şüpheli görünse de hiçbir ipucu yakalayamayacaktı. En azından çok geç olana kadar. "Elimizde bir ipucu var," diyerek anlatmaya başladı Dawson. Biraz önce Jesse'in Arcila'ya, Murat'ına Khons'a verdiği bilgilerin aynısını hızlıca aktardı.

Lanston, tüm süre boyunca Dawson'ı dikkatle dinlemiş olmasına rağmen hiçbir şey söylememişti. Sonrasında Lanston onların yanından ayrılip diğerlerinin yanına doğru yürüdü. Masalarına yaklaştığı an Gavin ve Ada konuşmayı bırakıp ona bakmıştı. "Keyfiniz yerinde mi?" dedi Lanston elindeki bardağı bırakırken.

"Birinin ölümü sebebiyle toplanıldığında ne kadar keyifli olunursa," dedi Gavin.

Lanston anlayışlı bir şekilde başını sallarken omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Ruis seninle görüşmek istiyordu. Yanına uğrar mısın?" dedi.

"Elbette," dedi Gavin ama yerinden kıpırdamadı. Ada gülümsemesini saklamak için bardağını dudaklarına doğru kaldırırken Lanston bakışlarını Gavin'e dikmişti. Gavin mümkün olduğunca görmezden geldikten sonra iç geçirdi. "Gideceğim. Bir ara," dedi mırıldanarak.

"Git," dedi Lanston sadece.

Gavin tek kaşını kaldırarak dudaklarını aralamıştı ki Ada koluna dokunarak onu masadan birkaç adım uzaklaştırdı. "Sorum yok," dedi. "Buradan ayrılmayacağım. Sen dönene kadar Lanston'la dururum."

"Bir karar aldık," dedi Gavin. Gözleri parladığında bunu hızlı bir şekilde kontrol altına aldı. Onlarca lider kurdun bulunduğu bir toplulukta gerginlik yaratmak istemiyordu. En azından bir iki saat daha.

Ada, Gavin'in kolunu çekerek yüzünü eğmesini sağladı. "Lanston'ın yanında bana hiçbir şey olmayacak. Dikkatli davranmanı gereken sensin. Ruis'le görüştüğün sonra hemen yanıma dön."

"Beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Ağzından laf almaya çalışacak."

"Aptal değilim, Gavin. Bunu görebiliyorum. Gir haydi."

Gavin dişlerini sıkarak kararsızlıkla ellerini yumruk hâline getirdi. Kolunda duran ele dokunduktan sonra Ada'ya son kez bakıp yürümeye başladı. Lanston'ın yanından geçerken, "Hemen döneceğim," dedi.

"Acele etme," dedi Lanston. Gavin uzaklaştıktan sonra Lanston, Ada'ya döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Senin yüzünden zamanım birilerini sakinleştirmekle geçiyor. Ne yapabiliyor olabilirim?"

"Söylemeyeceksin yani," dedi Lanston. Elini saçlarının arasından kaydırdıktan sonra göz ucuyla Ruis ve Gavin'e baktı. Gavin her ne kadar Ruis'le sohbet etse de dikkati bu taraftaydı. Arada bir insanlar geçip gitse de Ada'yı bulcu açısından çıkarıyordu. Lanston, önüne döndüğünde aynısını Ada'nın da yaptığını gördü. Sadece bu yüzden bile onların bir şeyler çevirdiğini anlayabiliyordu. Her zamankinden çok daha dikkatli ve planlıydılar. "Bundan sonra ne yapacaksınız?" dedi Lanston.

Ada yüzüne düşen saçı düzeltirken omuz sildi. "Gavin'le çalışmaya devam edeceğim. Eğitmen olabilirim," dedi.

"Olabilirsin ama yeterli sabrın yok. Bunu biliyorsun."

"Öğrenebilirim. Bu, bana güvenmeyen biriyle çalışmaktan çok daha iyi," dedi Ada. Lanston kaşlarını kaldırdığında Ada gülümseyerek öne doğru eğildi. "Ailen ve bulunduğun konum yüzünden sana ön yargılı yaklaştığımı kabul ediyorum ama tanıdıkça sana güvendim, yine de bunun yeterli olmadığını farkındayım. Güven karşılıklı olmalı."

"Sana güvenmediğimi mi sanıyorsun? Paylaştığım ve sorumluluğumu almanı istediğim onca şeyden sonra bile mi?"

"Madem öyle, bu gece hakkında da bana güven. Başka soru sorma."

Lanston gülerek başını iki yana salladı. "Bunun geleceğini biliyordum," dedi. Masanın üzerindeki bardağı alıp tamamen içtikten sonra gitmek üzere hareketlendi. Ada'nın yanına yaklaşıp, kimsenin duymayacağını emin olmak adına kulağına eğildi. "Eğer sana güvenmiyorum, yaptıklarına inanmıyorum hatta seni sevmiyordum olsaydım, duvarların arasında ölmesi için bir kurt saklamana izin vermezdim." Lanston doğrularak Ada'nın yüzüne baktı. Şaşkın olduğunu sadece gözlerinden anlayabiliyordu. Bunun haricinde rengini mükemmel derecede kontrol altına almıştı. Lanston işaret parmağıyla Ada'nın çenesinin altına dokundu. "Dikkatli ol. Tek istediğim

bu," dedikten sonra Gavin'e başını salladı. Gavin nazik bir şekilde Ruis'e veda ettikten sonra hızlı adımlarla yanından ayrıldı.

O sırada Jesse, tüm Yaşlılarla konuşulduğuna emin oluyordu. Hepsinin içine şüphe yerleştirilmişti ve kendi suçunu örtmek isteyen kim olursa delillere müdahalede bulunacağını biliyordu. Dantae, yukarı çıktığının işaretini verdiğinde Jesse, başını salladı. Dawson ve Murat da kalabalıktan ayrılacak ilk kişiyi bekliyordu. Herkes kalabalıkla beraber olmasına rağmen konuştukları Yaşlılardan biri korumasına haber verebilirdi. Burada olmayan birine...

Tarafızların binasının korunaklı olmadığını söyleyemezdi fakat Yaşlılar, bu evin sonradan yerleşmiş sahipleri gibiydi. Kimse onlardan ya da ailelerinden şüphelenmezdi. Tıpkı Jesse'den şüphelenmedikleri gibi.

Şimdiye kadar her şeyin planladıkları gibi gitmesi Jesse'i hem rahatlatıyor hem de huzursuz ediyordu. Rayleen ve diğerlerinin öldürülme emrini veren hangisiyse burada bir tuzak kurulduğundan şüpheleniyor olmalıydı. Yine de bu, geri çekilmesi için bir sebep değildi. Yüzleşmek ve gerekirse bazı ipuçları edinmiş kişileri öldürmek isteyecekti. Sadece bu şekilde Rayleen'in ölümündeki sırları saklı tutabilirlerdi.

Jesse kontrol için başını diğer tarafa çevirdiğinde babasıyla göz göze geldi. Isaac etrafındaki kalabalığın içinde bakışlarını Jesse'e dikmişti. Onları tanıyan herkes gibi Jesse'in bir planı olduğunun farkındaydı. Sadece bunu hangi noktaya kadar görmekten geleceğini bilemiyordu.

Telefonu titredığında Jesse ceketinin iç cebine uzandı. Ekranı aydınlatığında Dantae'nin mesajını gördü.

Gelen ısr.

Jesse dört Yaşlı'yı da görebiliyordu. Tahmin ettikleri gibi onlara yakın birini yollamışlardı. Ellerini kirletmek istememelerini anlıyordu.

Aynı mesaj Dawson'a da geldiğinde binaya doğru baktı. Gelen her kimse onunla ilgilenmeleri gerekecekti. Dawson telefonunu cebine koyarken oturduğu yerden kalktı. "İşaret verilmeden birbirinizden ayrılmayın," dedi. Eğilip Ada'yı öperken parmaklarını sırtından beline doğru kaydırdı.

"Bize şans öpücüğü yok mu?" dedi Gavin, Dawson yanlarından ayrılırken. "Çok fazla içtin," dedi Murat.

"Kimsenin yalnız kalmayacağını sanıyordum. Neden onunla gitmiyorsun?" dedi Ada.

"Gideceğim. Henüz hiçbir şey başlamış değil, endişelenme," dedi Murat söylediğinin faydasız olduğunu bilmesine rağmen.

Dawson tuzak için hazırladıkları daireye yaklaşırken koridorun ıssızlığı dikkatini çekmişti. Jesse burayı bilerek seçmişti, aynı zamanda sadece belirli kişilerin geçmesine izin verilmesini sağlıyordu. Elinin altında böylece bir güç varken kardeşini kaybetmiş olması Jesse'i çıldırtıyordu. Bir gün

önce dokunulmaz olduğunu düşünürken bir gün sonra kardeşinin ölümünün intikamını almak için kendini plan yaparken bulmuştu.

Kapıya hafifçe vurup açılmasını bekledi. Bu akşam yapacakları şeyler hem Rayleen'in ölümünü aydınlatacak hem de yıllardır peşini bırakmayan bu meseleyi kapatabilecekti. En azından umduğu buydu.

Dantae kapıyı hafifçe aralayıp Dawson'a girmesini işaret etti. Geniş odanın neredeyse tamamı boştu. Perdeler kapalı, ışıklarınsa sadece bir kısmı açıktı. Odanın ortasındaki arkası dönük bir şekilde oturmuş olan kurt, kollarından ve bacaklarından sandalyeye bağlanmıştı.

Dawson bağlı olan kişinin önüne geçtiğinde başını hafifçe yana eğdi. "Tanıyor musun?" dedi. Kadına bakmaya devam etse de Dantae'yle konuşuyordu.

"Birkaç defa gördüğüme eminim ama kimin için çalıştığını bilmiyorum," dedi Dantae. Camlara doğru yürüyüp elini balkon kapısının koluna yaslayarak dışarıyı izledi. Toplanan insanlar hemen aşağıdaydı. Dantae buradan ayırt edememesine rağmen hedeflerindeki dört Yaşlı'nın da aşağıda olduğunu biliyordu. Jesse ve diğerleri bundan emin olmak için oradaydı.

Dawson ellerini ceplerine koyarak kadına birkaç adım daha yaklaştı. Ağzı bağlı değildi. Buna rağmen ne yardım için sesleniyor ne de başka bir şey söylüyordu. Dawson'ın en çok dikkatini çeken şeyse karşıdaki kadının aura rengiydi. Belki bu konuda çok iyi olduğundandı ama aura rengini mükemmel derecede sabit tutuyordu. Dawson telefonunu çıkarırken nefesini bıraktı. "İsmi hatırlamıyorum fakat bu kadının mahkemelerde bulunduğunu görmüştüm. Ruis'in yanındaydı. Her zaman," dedi.

"Ruis?" dedi Dantae onların yanına dönerken. "Listemizde değildi."

"Evet, değildi," dedi Dawson. Kadının fotoğrafını çekip Jesse'e gönderdi. Aradan beş dakika geçmeden Jesse odaya gelmişti. Bağlanmış olan kadından daha şaşkın görünüyordu. "Herkes hâlâ yerinde mi?" dedi Dawson.

"Evet," dedi Jesse. Gömleğinin üst düğmesini açarak kravatını gevçetti. "İtiraf etmem gerekiyor, görmeyi beklediğim kişiler arasında yoktun. Lou. Burada ne arıyorsun?" Lou gözlerini kısarak Jesse'e baktı. Karşısındakinin bakışlarını indirmesini bekliyor gibiydi. Jesse ellerini Lou'nun bileklerine koyarak öne doğru eğildi. "Seni buraya neden yolladılar?"

"Ben burada yaşıyorum," dedi Lou.

"Biliyorum. Ama bu oda boş, öyle değil mi? Kimsenin girmesi ve çıkması için bir sebep yok. Ama yine de koridorda beklemesi için görevlendirilmişim kurtlar tam olarak saklanmıyorlar. Adımları takip eden biri benim burayı koruma altına aldığımı düşünebilir."

"Bir amacın var," dedi Dawson. "O yüzden buraya geldin. Bir şey bulmayı umuyordun."

Lou, Dawson'ı daha rahat görebilmek için başını hafifçe arkaya eğdi. "Zamanını tam hatırlayamıyorum," dedi.

"Neyin?" dedi Dawson.

"Ne zamandır burada yaşadığımı. Hatırlayamıyorum. Sanırım elli yılı geçti. Geçmişti, bilemiyorum."

"Seni buraya Ruis yolladı," dedi Jesse.

Lou gözlerini kapatarak tutmuş olduğu nefesini hafifçe bıraktı. "Buraya gelene kadar ismini değiştirmem gerekmemişti. Küçük, zararsız ve heyecandan uzak bir grupruk. Beni neden seçtiler, bilmiyorum."

Dawson geri adım atarak bir kez daha telefonunu çıkardı. Mesajla uğraşmak istemediğinden direkt olarak arama yaptı. Murat telefonu açtığı anda Dawson perdeleri hafifçe aralamış, aşağıya bakıyordu. "Burada sana ihtiyaç var," dedi.

"Yoldayım," dedi Murat.

Jesse, Lou'ya sorular sormaya devam etmesine rağmen Dawson, onun herhangi bir cevap alamayacağını biliyordu. En azından tatmin edici bir şey öğrenemeyecekti.

Murat geldiğinde Dawson, Jesse'in omzuna dokunarak çekilmesini istedi. "Şüphelendiğim bir şey var. Bırak, bir kontrol edelim," dedi. Jesse bunu kabul etmeden yeniden Lou'ya dönmüştü ki Dawson omzundaki elini sıkılaştırarak zorla itti. "Beni dinle. Dinle!" derken sırtı duvara değene kadar itmeye devam etti.

Murat, Lou'nun önünde bir dizinin üstüne çöktü. Ufak tefek bir kadın olduğundan göz göze gelmelerinin tek kolay yolu buydu. "Bunları gevşeteceğim. Daha rahat hissetmeni istiyorum," derken bileğindeki iplerin düğümlerini çözdü.

"Ne yapıyorsun?" dedi Jesse, Murat'a bağırarak.

"Bana bak," dedi Dawson. Murat için yeterli zaman vereceğini düşünerek Jesse'e odaklandı. "Şu ana gelene kadar kendini de kurduğumuz planı da kontrol altında tuttum. Böyle devam etmeliyiz. Bana güveniyor musun?"

Jesse derin nefesler alırken başını iki yana salladı fakat Dawson'ın sorusuna cevap vermek için değil, zorla tutulmasından dolayı hissettiği öfkeden. "Rayleen sana güveniyordu. Bu yüzden evet," dedi Jesse.

"Tamam. Bunu unutmamaya çalış. O benim için çok değerliydi, Jesse. Senin kadar ben de katilini bulmak istiyorum," dedi Dawson. "Böyle davranmanın hiçbir şeye faydası yok. Bizi öldürmeye çalışmıyorsan elbette."

"Akli karışmış," dedi Murat. Dantae'nin uzattığı su şişesini, içmesi için Lou'nun dudaklarına doğru kaldırdı. Lou birkaç yudum su içerken kapattığı gözlerinden yaşlar aktı. Bileğindeki ipler gevşemesine rağmen kurtulmaya

çalışmaması Murat'ı tedirgin etmişti. Bu en büyük kurt iç güdülerinden biriydi. "Bu akşam kimlerle konuştuğunu hatırlıyor musun, Lou?"

"Bu da ne demek?" dedi Lou. "Konuştuğum herkesi hatırlamam mümkün değil."

"Doğru, haklısın." Murat dudaklarını üstünü ovuştururken başka bir şekilde yaklaşmayı düşündü. Lou düşman bölgesindeki bir esirden farksız davranıyordu ve Murat bunu anlayabiliyordu. "Bana buraya gelmeden önce hatırladığın son şeyi söyleyebilir misin?"

"Onu buraya nasıl çekeceğiz?" dedi Dawson.

"Kimi?" dedi Dantae.

Jesse çenesini kaşırken bir yandan Murat'la konuşan Lou'ya bakıyordu. "Khons," dedi. Elini başının üstünde dolaştırıp saçlarını dağıttı. "Bunu o yapmış olmalı. Normalde daha titiz çalışır fakat tahminimce vakti yoktu. Lou kademli bir yardımcı. Birçok yere erişim yetkisi var, binayı ve içindekileri çok iyi tanıyor ve istediği zaman görünmez olmayı bilir."

"Bunu Ruis ayarlamış olamaz mı? Birçok Yaşlı, zihinle alakalı numaralar bilir," dedi Dantae. "Lou'nun anılarıyla oynayıp onu buraya göndermiş olabilir. Böyle bir durumda ulaşacağımız ilk sonucun Khons olacağını bilerek üstelik."

"Kahretsin," dedi Jesse.

"Ruis ve Khons arasında bir kumar oynamamız gerekiyorsa ben Khons üzerinden gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Dawson. Murat, Lou ile konuşmaya devam edip daha fazla ipucu yakalamaya çalışıyordu. Fakat kadının cümleleri de tıpkı zihni gibi karmaşıktı. Murat'ın anlamlı bir şeyler yakalaması çok zordu. Eğer onu buraya gönderen Khons ise adının Lou'nun ağızından dökülmemesini garantilemiş olmalıydı ve eğer Khons değilse Lou zaten adını vermezdi. "Tamam," dedi Dawson birden doğrularak. "Öncelikle Ruis'i buraya çağıralım. Hazırlıklı olarak... Eğer suçsuzsa sorun olmaz, aksine bize yardım edecektir. Suçluysa da planı uygulamaya devam ederiz."

"Ruis'i mi öldüreceğiz?" dedi Murat başını birden Dawson'a çevirerek.

"Amacımız suçlu olanı öldürmek," dedi Jesse. "Bu her kim olursa olsun."

Murat dudaklarını ıslatırken yavaşça doğruldu. Ruis'in dâhil olabileceğini düşünmemişlerdi. Bu, yapacakları şeyi değiştirmeyecek olsa da sonrasında karşılaşacakları şeyi baştan sonra yeniden yazıyordu. Lanston, yakalanamayacakları bir şekilde, üstelik Isaac'in her ne olursa olsun arkalarında duracağını bilerek bir Yaşlı'yı öldürmelerine kızmazdı fakat o Yaşlı, Ruis olursa her şey değişirdi. Ruis'in bir hain olması Lanston'ı ikna etmeye yetmezdi... Dawson, Murat, Gavin ve Ada'nın bundan kurtulması mümkün değildi.

"Bize bir dakika izin verin," dedi Dawson. Başıyla kapıyı işaret ettiğinde Murat onu takip etti. Koridora çıktıklarında birkaç adım daha uzaklaşırlar.

"Bu çok riskli, Dawson," dedi Murat. "Ruis, sadece Lanston'ın... Her neyiye bir yana, aynı zamanda Remus ve Aleut arasında denge kuruyor. İki tarafın da önemseyip ciddiye aldığı nadir kişilerden. Onu ortadan kaldırırsak eski günlere dönmemiz sadece dakikalar sürer."

"Biliyorum. Ne Ada ne de Gavin bundan hoşlanacak. Ruis'le bizim olduğumuzdan daha yakınlar."

"Ne yapacağız?"

"Devam etmem gerekiyor," dedi Dawson başını sallayarak. "Bırakmam. Ruis'in olacağı aklımın ucundan geçmemiştir ama Jesse haklı. Amacım Rayleen'in katilini bulmak ve bu değişmedi. Ada ve Gavin'in yanına dönmelisin. İkisini de buradan gitmeye ikna et. Aleut'a dönün."

Murat koridor boyunca karanlığa bakarken kaşlarını çatarak Dawson'a döndü. "Mümkün değil ama beni ikna ettin diyelim... Hangi güçle seni arkada bırakması için Ada'yı ikna edebileceğimi zannediyorsun? Onu baltılamam gerekir."

"Hepimizin riske girmesine gerek yok."

"Ne yapacağımızı sordum, Dawson. Hepimizin. Bu riskleri kabul ederek geldik. Gereksiz yere vakit kaybettiriyorsun."

"Öncelikle Ruis'i buraya çağıralım. Neler olduğunu anlamaya çalışalım. Sonrasında dâhil olup olmayacağınızı tekrar konuşuruz," dedi Dawson. Murat itiraz edecekken Dawson elini havaya kaldırdı. "Bir oğlun var. Karar verirken bunu aklından çıkarmamaya çalış. Ve eğer ki suçlu oysa Ruis yüzünden neredeyse ölecek olmanı. Hiçbirinizi kaybetme riskine girmeyeceğim. İntikamdan vazgeçmem gerekse bile."

Odaya geri döndüklerinde Dantae'nin Lou'yu odanın diğer ucuna taşıdığını gördüler. Sandalyenin arkasından tutmuş, iki tahta ayağı üzerinde sürükliyordu.

"Babam, Ruis'i buraya yönlendirecek," dedi Jesse telefonunu parmakları arasında döndürürken. "Araştırmanın içinde olduğundan dikkat çekmeyecektir."

"Isaac ne yaptığımızı biliyor mu?" dedi Dantae.

"Bir plan yaptığının farkında. Bize katılmayacak ama önümüzde engel de oluşturmayacak. Hiç değilse ufak bir yardımda bulunabileceğine eminim," derken telefonunu salladı.

33

Ruis kapıları açarak içeri girdiği an olduğu yerde durdu. Göz ucuyla Lou'ya baktıktan sonra boğazını temizledi. Ellerini önünde birleştirip her an, her şeyi bekleyen dört kurda baktı. "Isaac bana önemli bir şey bulduğunuzdan ve benimle özel konuşmak istediğinizden bahsetti. Meselenin Rayleen olduğunu düşünmüştüm fakat umarım Lou'yu bağlamanız için iyi bir sebebiniz vardır."

"Neden bu partiyi verdiğimi biliyor musun?" dedi Jesse.

"Tahmin ediyorum ve buna *parti* diyor olmandan rahatsızlık duyuyorum, Jesse. Şimdi bana burada ne olduğunu anlatacak mısınız?"

"Lou'yu neden buraya yolladın?" dedi Dawson.

Ruis gözlerini onlardan ayırmazken ayağını arkaya uzatıp kapıları iterek kapattı. "Kendi evimde bu şekilde sorgulanmayacağım. Tekrar deneyelim. Burada ne oluyor?" dedi Ruis. Dördüne de tek tek bakarken saldırıya geçmeye çoktan hazır olduklarının farkındaydı. Ruis bundan gurur mu duysa yoksa endişelense mi, karar veremedi. "Rayleen'in ölümü yüzünden beni mi suçluyorsunuz? Sırf Lou, bu boş ve kullanılmayan odaya girdi diye mi?" Başını Jesse'e çevirirken gülümsedi. Yavaş adımlarla önelerine doğru yürüdü. "Planını bundan çok daha iyi yöneteceğini sanırdım. Rayleen'i ben öldürmedim ya da öldürülmesi için emir vermedim. Aynı şekilde diğerlerine de saldırılmasını organize etmedim. Bunların bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Bana bildiklerini anlat," dedi Jesse öne çıkarken. Dawson onu uyarmak istedi fakat belli bir noktadan sonra durdurmaya çalışmak çok daha tehlikeliydi. "Uzun zamandır Kanada'dasın. Ben burada pek kalmazdım ama Rayleen yılın çoğunu burada geçirirdi. Muhtemelen çocukluğunu bile hatırlıyordur. Ölümünü aydınlatmak senin için önemli olmalı."

"Öyle zaten," dedi Ruis.

"Pekâlâ," dedi Jesse oyundan sıkılarak. "Aşağıda birkaç kırıntı bıraktım ve kimin takip edeceğini görmek istedim. Sonuç olarak senin yardımcın burada," derken elini Lou'ya doğru çevirdi. "Akli karışmış, yönlendirilmiş

ve kesinlikle yakalanmayı beklemiyormuş gibi. Fakat yine de buna hazırlıklı çünkü ondan işe yarar tek şey öğrenemedik."

"Bırakın, onunla konuşayım. Bunu yapabilecek bir sürü kişi tanıyorum fakat düzeltebilirim."

"Nasıl?" dedi Murat.

"Zaman, en etkili çözümleri ama böyle bir seçeneğimiz yok sanırım. Yine de elimden geleni yapacağım. Benden şüpheleniyor olmanız yeterince kötü," dedi Ruis. Lou'ya yöneldiğinde Jesse öne çıkarak yolunu kesti. Ruis dişlerini sıkarak hırladı. "Geri çekil. Buna yeterince katlandım. Sınırını aşmadan kendini kontrol altına al."

Dawson, Jesse'in sırtına dokunarak Ruis'le arasına girdi. Jesse şu anda birine saldırmayı gerçekten istiyor olsa da asıl amacı doğru kişiyi bulmaktı. Bu yüzden emin olana kadar Ruis'e de saldırmazdı. Arkasını dönerek dudaklarını araladığında Dawson başını salladı. "Biliyorum," dedi.

Ruis, Lou'nun karşısına geçerken Murat geri çekildi. Aldığı başka bir sandalyeyi getirdiğinde Ruis teşekkür ederek oturdu. Rahat bir şekilde arkasına yaslanırken bacak bacak üstüne atıyordu. Lou ise gittikçe daha kötü görünüyordu. Panik, korku ve kafa karışıklığı yoğunlaştıkça kalbi daha hızlı atıyordu. Solgun yüzünde ter birikmeye başlamıştı.

"Bugünden konuşalım," dedi Ruis. "Kaçta uyandın?"

"Hiç değilse çocukluğuna inemedi," dedi Dantae. "İçki isteyen?"

"Burada yok," dedi Jesse.

"Ve bu kimin suçu?" Dantae boş olacağını bilmesine rağmen dolap kapaklarını açıp kapatmaya başladı. Evraklar için dizayn edilmiş ahşap dolaplarda hiçbir şey yoktu.

"Khons'u şimdi çağıralım," dedi Jesse, Dawson'a. Oda'nın bir ucuna çekilmişlerdi. Ruis hâlâ Lou ile konuşurken Murat ve Dantae başka bir tartışmanın içindeydiler. Lou için ikisi de farklı noktalardan yaklaşmayı planlıyordu. Jesse diğerlerine arkasını dönerek Dawson'a baktı. "Ruis'ten asla emin olamayacağız. Suçunu bize karşı kabullenmesi imkânsız. Khons burada olursa çarpışmaları kaçınılmaz. Öfkeliyken yalan söylemek zordur."

"Eğer Khons'un hiçbir şeyden haberi yoksa planımızı tehlikeye atar."

"Ruis'in yaptığını düşünmüyorsun, neden umurunda?"

"Sen de düşünmüyorsun. Yoksa ilk başta liste beş kişi olurdu, dört değil."

"Ruis'i Norveç evine ve Z'ye bağlayan hiçbir şey yok," dedi Jesse sessizce.

"Aynen öyle."

"Lou," dedi Ruis kadının eline uzanırken. "Yıllardır benim yanımdasın. Hakkında birçok kişiden daha fazla şey biliyorsun. Bana yardımcı olmak

istediğini ve zorlandığını görebiliyorum. Hatırlayamazsan sorun değil, ısrar etmeyeceğim."

"Emin miyiz?" dedi Dantae başını onlara doğru eğerek. Ruis ona bakmadan susması için elini kaldırıncı Dantae gözlerini devirdi.

"Özür dilerim," dedi Lou. Tırnaklarını sandalyenin kenarlarına geçirdi. Tüm vücudu başka biri tarafından ele geçirilmiş gibi titriyordu. "Ben... Ulaşmaya çalışıyorum. Gerçekten."

"Biliyorum. Aşağıya inmek için daireden çıktıktan sonra seni bir daha görmedim. Nereye gittin?"

"Çok kalabalık olduğunu düşündüm ve olan hiçbir şey hoşuma gitmedi. Neden bir parti verildiğini anlamıyorum," derken Lou, bu sefer bakışlarını Jesse'e çevirmişti. Jesse önüne dönmeyi işaret ettiğinde Lou yeniden Ruis'e baktı. "Sonra buradaydım."

"Arada neredeyse iki saati atladın. O sırada ne yaptığını hatırlıyor musun?" dedi Ruis. Lou başını iki yana sallarken gözlerinden yaşlar akıyordu. Düşünmeye çalıştığı her seferde canının yandığı belliydi. Ruis ellerini Lou'nun dizlerine koydu. "Her şey yolunda. Seni odana götüreceğim, tamam mı? Dinlendiğin zaman kendini daha iyi hissedeceksin."

"Bu odadan çıkmayacak," dedi Jesse.

Ruis ayağa kalkarken Lou'nun omzuna dokunarak onu rahatlatmıştı. Jesse ve Dawson'ın yanına giderken sakın hâlâ neredeyse kaybolmak üzereydi. "Kurduğunuz oyun bahçesini dağıtmanıza yeterince izin verdim. Lou'yu buradan götürüyorum. Bana engel olmak isteyen var mı?"

Dawson, Jesse'e izin vermeden hızlıca cevapladı: "Khons'un buraya gelmesini sağlarsan hiçbirimiz Lou'nun götürülmesine karışamayacağız," dedi.

"Gerçekten izninizi bekleyen bir soru değildi, Dawson."

"Biliyorum. Yine de Khons'u burada istiyoruz. Yapacak mısınız?"

Ruis başını eğerek Dawson'a ve karşısında yas tutan diğer kurtlara karşı sabırlı olmayı diledi. Yaptıkları şeyin ne kadar önemli olduğunu anlıyor, dahası sonuca ulaşmalarını sahiden istiyordu. Aksi durumda Isaac'in alacağı kararlardan endişeleniyordu. Jesse ve Dawson gizlilik konusunda dikkatliydi. Bu işi mümkün olduğunca sessiz halledeceklerine inanıyordu. Isaac içinse böyle bir sorun yoktu. Şüphelendiği ilk kişinin boğazını parçalar, sonuçlarıyla sonra ilgilenirdi. Böyle bir pislik ise Tarafsızları karıştırmaya yeterdi.

"Khons'u buraya gönderemem. Sandığınız kadar kolay değil bu. Onun ofisine gidin, her ne planlıyorsanız oraya taşıyın. On beş dakika sonra yanınızda olacak." Ruis itiraz etmediklerine emin olmak için ikisine de baktı. Jesse ve Dawson göz göze geldikten sonra başlarını salladılar. Zor olacaktı fakat Ruis'i karşılarına almaktan daha kolaydı. Üstelik Khons'un ofisine girmek, herkes aşağıdayken çok daha kolay olacaktı. Ruis, Lou'yu kaldırarak

kolumu ona sardı. Kapıya doğru yürüdükleri sırada Ruis bir kez daha duraksadı. "Umarım, doğru iz üzerindesinizdir. Dikkatli olan ve benimle konuşmuşunuzu unutun. Yapacağınız şeyi değil, sonuçlarını merak ediyorum," dedi.

"Teşekkürler," dedi Jesse. Ruis çıktıktan sonra bir sürüliğine hiçbiri konuşmamıştı. Ne yapacaklarını çok iyi bilmelerine rağmen uzun bir zamandır bu evde yaşayan birini ortadan kaldırmak öyle kolayca olmayacaktı. Şüphelendikleri dört kurt içerisinde olmasını istedikleri en son kişiydi Khons. Burada ailesi, dostları ve yardımcıları vardı. Arkasını toparlayacak ve intikamını arayacak bir grup acımasız kurt... "Pekâlâ, eğlenceli olacaktır," dedi Jesse birden doğrularak.

"Gidelim," dedi Dawson.

Khons'un çalışma odası, bulundukları odanın iki alt katındaydı. Geniş pencereleri olan, az eşyalı, küçük bir ofisi. Bir sandalye, ahşap dolap ve geniş bir koltuktan başka bir şey yoktu.

"Burasının onun ofisi olduğuna emin misiniz?" dedi Murat.

"Evet," dedi Jesse. Pencereye giderek aşağıyı kontrol etti. Alan buradan çok daha iyi görünüyordu. Kendi bölgelerinde olmayı tercih ediyorsa da duruma uyum sağlamak zorundaydılar. Saatine baktığında Khons'un neredeyse gelmek üzere olduğunu fark etti.

"Yukarı bakıp duruyorsun," dedi Gavin. Ada başını önüne eğip alnını avucuna yasladı. Yukarı bakmamaya çalıştığı her seferde hata yapıyordu. Tüm vücudu karıncalanıyor ve koşmak istiyordu. Gavin ve Ada'nın şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri kendilerinden iki kişi yukarıdayken burada topluluğun arasına karışmaya çalışmaktır.

"Telefonun çalışıyor," dedi Ada dişlerinin arasından. Gavin teknolojiden nefret eden yaşlı akrabaları gibiydi. Şans eseri telefonu yanına alsa bile çalışmasını umursamıyordu.

Gavin telefonu çıkardığında Hilary'nin aradığını gördü. Onunla çıkmadan hemen önce konuşmuştu. Çocukların yanına gideceğini ve onlar dönene kadar Jasmine'le bekleyeceğini söylemişti. Gavin telefonu açarken birkaç adım uzaklaştı. O sırada Ruis'i izleyen Ada bunu fark etmemişti. "Sorun ne?" dedi Gavin.

"Aradığım için üzgünüm," dedi Hilary hemen. Gavin'in beklediğinin aksine sesi sakin ve kontrollü geliyordu.

"Her şey yolunda mı? Şu anda pek uygun bir zaman değil."

"Biliyorum, çocuk değilim. Seni aradım çünkü ne yapacağımı bilmiyorum ve Dawson ya da Ada'nın paniklemesini istemedim. Mara'nın yine

ateşi çıktı. Düş aldırdim ama onu sakinleştirmeme izin vermiyor. Kucağında durmuyor, kardeşleri bile ilgisini çekmiyor."

"Creon'a haber verdiniz mi?"

"Evet. O da burada."

"Tamam," dedi Gavin. Parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu. Birkaç saniyeliliğine gözlerini Ada'dan ayırıp saatine baktı. Eğer her şey yolunda gidesse bir saat içerisinde Aleut'a olurlardı. Mara içinse bu sürenin ne kadar kritik olabileceğini kestiremiyordu. "Creon'la konuşayım," dedi Gavin. Ada başını çevirip Gavin'i bulduğunda dudaklarını kapıdarak ne yaptığını sordu. Gavin elini sallayarak kendi işine bakmasını söylediğinde Ada gözlerini kısa da Ruis'i kaybetmek istemediğinden önüne döndü. Ayrıntıları bilmiyor olmasına rağmen Ada, Ruis'in hareketlerinden şüphelenmişti ve önce Lanston'a veda ettikten sonra alandan ayrılırken Khons'un da onu takip ettiğini fark etti.

"Seni aradığından haberim yoktu," dedi Creon telefonu aldığı anda. "Endişelenmenize gerek yok. Her şey olması gerektiği gibi."

"Ateşi kaç derece?"

"Otuz dokuzun üstüne çıkmadı. Ne yaptığımı biliyorum."

"Sana mecbur kaldığımızı göre umarım ki haklısındır."

"Tüm kuzenlerinle böyle mi konuşursun?" dedi Creon.

"Havlatmak zorunda değilsin," dedi Gavin marıldanarak. Creon'la kuzen olmak tercih edeceği bir şey değildi ama kontrolünde de sayılmazdı. Leone, Michael ve Kieran birbirinden zıt karakterlere sahip, kötü çocukluklar geçirmiş üç kardeşi, Arkalarında ise soylarının ve yaptıkları her şeyin yükünü taşıyan çocuklar bırakmışlardı. Gavin hâlâ zaman zaman hem Ada'yla hem de Creon'la kuzen olduklarına şaşırsa da zamanla buna bile alıştığının farkındaydı. Creon bu konuda hiç yardımcı olmasa bile... "Bir saat daha idare edebilir misin? İyi olduğuna eminsen, değil mi?"

"Burada olsanız bile benim yaptığımdan daha fazlası elinizden gelmez. Siz gelene kadar bekleyeceğim."

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Bu arada düğüne davetli kişi sayısını net tutmaya çalışıyoruz. Yani ölmemeye çalışın. Bol şans."

Gavin aramayı sonlandırırken başını iki yana sallıyordu. Hiç değilse kimseyi öldürmeyi planlamadıkları bir davete katılmaları güzel olacaktı. Ada'nın yanına döndüğünde onun neyi izlediğini anlamaya çalıştı. Bina'nın güney kanadındaki girişe bakıyor olmasına rağmen şu anda orada birkaç kişi haricinde kimse yoktu. "Başladılar mı?" dedi Gavin.

"Sanırım," dedi Ada. Elini karnına yaslayarak içinde yükselen endişeleri bastırmaya çalıştı. Etrafına duvar örebileceği son kişi olmasına rağmen

Dawson'a tam olarak bunu yapma isteğine engel olamıyordu. Birbirlerini güvenli bir bölgede tutamaz ya da kavgadan uzaklaştıramazlardı. Yine bu ne korkularını hafifletiyor ne de koruma içgüdülerini ortadan kaldırıyordu. "Belki de Murat yerine ben orada olmalıydım. Gücünü alması gereken benim."

"Ve bunu sessizce yapman gerekiyor. Mümkünse çok da konuşmaman," dedi Gavin.

Ada homurdanarak ellerini yumruk yaptı. Yukarı çıkacak olan her kimse Ada'ya haber verecekti. Bu şekilde Murat'la Ada yer değiştirecekti. Konuşukları ve anlaşukları buydu. Ada yine de bu kadar sabırsız hissetmeyi beklemedi. Ve Khons'un Ruis'le beraber uzaklaştığını gördüğünden beri aradıkları kişinin o olduğuna neredeyse emindi. Gördüklerini Dawson'a mesaj atmıştı ve aldığı tek cevap ise *tanımadım* olmuştu.

Rayleen'in arkadaşlarından biri konuşmasını tamamlayıp indiği sırada sakın bir müzik sesi yükselmişti. Karşı çapraz masalarında duran Zaina'nın gözlerini devirdiğini gördüğünde Ada gülümsedi. Jesse'in kurmaca partisinden sıkılan bir tek Ada değildi belli ki.

"Yine dans etmeye başladılar," dedi Ada şaşkınlık içinde Gavin'e dönerken. "Bundan hiç akılmıyorlar mı?"

"Eğlenmeyi unutmuş olman kimsenin hatası değil."

"Biraz senin hatan olabilir."

Yaklaşan ayak seslerini duyduklarında dödü de karşılaşacaklarına hazardı. Kapılar yavaşça açılmadan önce konuşmaları duyduklar. Khons'un yanında biri ya da birileri vardı. Bu göze aldıkları aksaklıklardan biriydi. Özellikle de Khons için. Bu binadaki birçok kurt için önemli konumda olmalıydı. Ruis ile ikisi Kanada'da yaşayan iki Yaşlı'ydı. Vazgeçilmeyecek bir konumları ve inkâr edilmez güçleri vardı. Hem fiziksel hem de politik olarak.

Şu an için onları fiziksel güç daha çok düşündürüyordu. Sonrasında uğraşacakları bir yığın sorun doğacak olsa da...

"Haber verecek misin?" dedi Murat fısıltıyla.

Dawson bunu yapması gerektiğini bildiği hâlde başını iki yana salladı. "Henüz değil," dedi. Khons'un yanındakileri görmeden Ada'yı buraya çağırmayacaktı. Ada'nın mümkün olan en son aşamada katılmasını istiyordu. İşler kontrollerinden çıkarsa inkâr, her zaman ihtimalleri arasındaydı ve böyle bir durumda Ada'nın herkesin gözünün önünde, aşağıda olmasını tercih ederdi. O bu durumu öğrendiğinde gerçek bir kavga edecek olsalar bile.

Kapılar açıldığında Jesse bir adım öne çıktı. Khons'un yanındaki iki kurtla içeri girişini izledi.

"Beyler," dedi Khons kısaca başıyla selam verirken. Hemen sonra sağ tarafındaki kadına döndü. "Dün akşamki toplantı notlarına ihtiyacımız olacak."

Kadın çıkmak için arkasını döndüğünde Jesse itiraz ederek elini kaldırdı. "Buna gerek olmayacak," dedi.

Khons ceketinin önünü açarak ellerini ceplerine yerleştirdi. "Ruis, suikastla alakalı bulduklarınız hakkında konuşmak istediğimizi söyledi. Sanırım, ele geçirdiğiniz kişi ile alakalı. Jamie de bazı bilgiler edindi. İşinize yarayabilir."

"Jamie'nin işini düzgün yaptığına şüphem yok," dedi Jesse. Khons'un rahatlığı dışında diğer iki kurdun korumacı duruşları, Jesse ve diğerlerinin şüphelerini doğruluyordu. Lou'yu göndererek kendini ve yardımcılarını korumak istemesi anlaşılırdı fakat bu sefer işini ince bir titizlikle yürütememiş, Lou'yu hafife almıştı. "Rayleen'i öldürmesi için tutulan kişi öldü. Ondan alabileceğim her şeyi aldım. Farkında olmadan bildiklerini bile," dedi Jesse.

Khons gülümseyerek başını yana eğdi. "Tebrik etmem için mi anlıyorsunuz? Bana neden haber verdiniz öyleyse?"

"Zihin konusunda yetenekli olan tek kurt değilim."

Khons, Jesse'in söylediğini bir an düşündükten sonra bakışlarını Murat'a çevirdi. Bir elini cebinden çıkarıp yürümeye başladı. Diğer iki kurt hâlâ kapının önünde duruyordu. "Asıl yetenekli olan annendi. Buna biliyorsunuz, değil mi? Onun sadece bir parçasını almış olman bile yeterince iyi olduğunu gösterir. Ama zihin güçlü, hassas ve karmaşıktır. Doğru bilgileri edindiğini sandığında seni hambaşka bir noktaya yönlendiriyor olabilir. Üstelik bunu, söylediklerinin doğruluğuna inanarak yapar."

"Söylemek istediğin nedir?" diye sordu Murat.

"Bir şeyi öğrenmeniz, bunun işinize yarayacağı anlamına gelmez. Bir adım yol aldığınızı zannederken iki adım geri gitmiş olabilirsiniz."

"Rayleen'in görevlerini araştırıyorduk," dedi Jesse, Khons'un sözünü keserek. "Ellerini kirlenmek istemeyenler için bir alternatif."

"Kiralık katildi," diye düzeltti Khons.

"Ever. Bunu söylemekten çekinmiyordum ama onunla aynı evde yaşadığına göre standartları olduğumun ve işini çok az kişinin bildiğinin de farkındasındır. Öldürdüğü kişileri ve kimleri kızdırmış olabileceğini araştırıyorduk. İlginç bir şey bulduk. Asıl yardım etmeni umduğumuz konu bu."

"Detay ver, Jesse. Bir partiyi kaçıyorum," dedi elini pencereye doğru çevirerek.

"1948 Norveç'te bir davete katılmış. Yılbaşı gecesi," dedi Dawson. "Onu bu görevi kimin verdiğini bilmiyoruz fakat Norveç'ten ayrılmasından birkaç gün önce Yaşlılardan biri ölmüş. Pek sevilen biri değildi sanırım. O

dönemde de Tarafsızların Cellat'ı Jamie'ydı. Birkaç aylığına Norveç'e gidip iz sürmüştü ama belli ki Rayleen'e ulaşamamış."

"Jamie'ye senin kadar iyi bir Cellat olması için ders vermek ister misin?" dedi Khons. Arkasında bekleyen kurtlar güldüğünde Khons sahte bir mahcubiyetle elini göğsüne götürdü. "Affedersin. Kariyerinle dalga geçmek istememişim. Umarım, karın bir kez daha elinden almaz."

"Elimden aldığında karın değildi aslında," dedi Dawson. Jesse'in yanında dururken. "Ama bunu zaten biliyor olmalısın. Kaiser'in isteğiyle Ada'nın hafıza kaybına yardımcı olmak istemişsin, değil mi?"

"Ve sen de bunu engellemek için onu, siyah giyindiği bir davete getirmiştin. Yanlış hatırlamıyorsam bugün de üzerinde aynı kıyafet var," dedi Khons. "İyi bir hafıza bazen baş belası olabiliyor. Ama sana farkında olmadığın bir şey söyleyeyim: Kaiser'in beni davet etmesindeki asıl sebep Ada değil, sendin. Ailesini kaybetmiş, kim olduğu belirsiz ve dışlanmış kıza koruyacağını biliyordu. Bir Cellat için ne kadar da tahmin edilebilir bir davranış. Dediğim gibi Kaiser, onu korumak isteyeceğini biliyordu ve bu sebeple kendini riske atacağını da. Belki fark etmişsindir, senden nefret ediyordu. Yine de hesaba katmadığı bir şey vardı: Aşk. Ne kadar da eski ve bilinmez bir karmaşa. Oyunun kurallarını yeniden yazıyor. Bir Cellat için bile."

"Öldürülen Yaşlı ile arkadaşsın," dedi Dawson.

"Kim? Evet, Norveç, 1948 demiştin, değil mi? O dönemde Z'nin öldürüldüğünü hatırlıyorum." Burnunu hafifçe çektikten sonra Dantae'ye bakarak elini uzattı. "Üzerinde sigara var," dedi.

"Ceza almam umarım. Yeterince büyüğüm," dedi Dantae. Khons parmaklarını avucuna doğru kıvrarak bir tane vermesini işaret ettiğinde Dantae cebinden çıkarak uzattı. Khons paketin içinden bir tane çekip dudaklarına yerleştirdikten sonra yakması için beklemedi. Dantae sigarasını yakarken Jesse'in ona kışkırtıcı çatmasına omuzlarını kaldırarak tepki verdi.

"Z ile bir dönem aynı savaşa katıldığımızı öğrenmiş olmalısınız. Bu yüzden... Şüpheli miyim?" derken hafifçe güldü. Sigarasını indirirerek dumanı üfledi. Bakışlarını odanın içerisinde dolaştırırdı. "İntikam almak için burayı seçmeniz beni gururlandırdı doğrusu."

"İnkâr etmeyecek misin?" dedi Jesse.

"Hiçbir şeyi kabul de etmedim." Khons odadaki tek sandalyeyi, döndüğü de görebileceği şekilde çevirerek oturdu. "Rayleen'e bu görevi kimin verdiğini bulamadığınızı mı söylemişsiniz?"

"Öyle," dedi Jesse.

"Bu kısmı sizin için aydınlatacağım öyleyse." Khons bacak bacak üstüne atıp biten sigarasını alması için yardımcılarından birine uzattı. Parmaklarını birbirine sürterek elini bacağının üstüne koydu. "Rayleen, görevini Z'nin

ölümünden bir yıl önce almıştı. Uygun zaman ve mekân bekledi. Başarılı da oldu. Yardım aldığından şüphelenmiş ama sonuçtan memnun olduğum için çok da umursamamıştım. Sonuç olarak Z ölmüştü ve bu benim için yeterliydi. Ona cömert bir ödeme yaptım. Ek olarak benden Z'nin kızını gizlemem konusunda yardım istedi. Bilmiyorum, sanırım iyi bir anımdaydım. Kabul ettim."

"Z'yi öldürmesi için Rayleen'i tutan sen miydin?" dedi Jesse.

"Evet."

"Kanıtla."

"Jesse," dedi Khons ellerini iki yana açarak. "Sen de bilirsin ki böyle görevler iki kişi arasındadır, yazılı kanıt bırakılmaz, bir daha konuşulmaz bile. Ama illaki kendimi ispat etmem gerekiyorsa konuşmaya devam ediyim. Rayleen'e görevi verirken gizlilik konusunda çok ciddiydim. Zamanında birlikte çalıştığım birini öldürmek istediğim öğrenilirse benim için pek de iyi olmazdı. Rayleen'in bu konudaki hassasiyetini biliyordum. Bu yüzden ona güvendim. Şansızlık şu ki onunla aynı anda Norveç'te olan başka biriyle çalışmaya karar vermiş," derken bakışlarını Dawson'a çevirdi. "Bunu öğrenmek beni hiç de mutlu etmedi."

"Beninkinden çok daha saçma bir hayatınız var doğrusu," dedi Dantae arkasını dönerek.

"Z'nin ölmesini neden istiyordun?" dedi Murat.

"Önemli mi? Neredeyse seksen yıl önceki amaçlarla işlenmiş bir cinayet başınıza befa olmuş olabilir ama ilgilenilmesi gereken şey sonuçlar, sebepler değil. Tıpkı benim de Z'nin öldürülüşündeki ayrıntıları umursamamam gibi."

"Lou'nun aklını karıştırıp bize yollaman belki akıllıca bir hamleymi ama tam anlamıyla hesaplayamadın ya da yeterli zamanın yoktu," dedi Jesse öne yürürken. "Belki de zaman kazanmak istedin. Çünkü işe yaradı. Ruis'ten şüphelendik, onu çağardık ve Lou konusunda bize yardımcı oldu. Elimizdekileri öğrenmen için çaresizce atılmış bir adımdı. Sahte kimlik..."

"Ne?" dedi Khons.

"Sahte kimlik. Sahte hayat. Kız kardeşimin ölümünün bedeli buydu. Z'nin ölüm emrini sen verdiysen neden Rayleen'i öldürmek istedin?"

Khons ayağa kalkarken arkasındaki kurtlar yavaşça iki yanına geçti. Buna rağmen Khons hâlâ saldırma hamlesinde bulunmuyordu. Jesse'in blöfünü görmüştü ya da karşısındaki dört kurdun da önemsiz olduğunu düşünüyordu. Yok edilebilir, ortadan kaybolması kolay dört kurt. Yaşlılar için her şey böylesine basitti. Onlardan üstünü de önemlisi de yoktu. Jesse ve Dawson plan yaparken tam da bu kibre güvenmişlerdi. Khons kendisine dokunulmayacağından ya da aynı anda dört rakibini indirebileceğinden öylesine emindi ki yalan söylemek için çabalaması bile gerekmiyordu.

34

"Ailene, özellikle de babana duyduğum saygıdan dolayı sana zarar gelmesini istemiyorum. Jesse. Mecbur kaldığım kararlar almak ise benim için hiçbir zaman problem olmadı. Buradan sessizce ayrılabiliriz, hepimiz," derken sandalyesinin arkasını kavrayıp köşeye doğru çekti. "Bu küçük ve heyecan dolu konuşmayı aramızda tutarız. Çaresizce kovaladığınız bir intikam planıydı. Ama iş yaramayacak."

"Neden?" dedi Dawson salıdan merak ettiği için.

"Burası benim evim. Henüz aklınızda bile gelmeyen hamleler için saklıları var. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musunuz? Asla kazanamazsınız. Beni öldürseniz bile sizin haricinizde iki kişiyi daha peşimde götürebileceğimi biliyorum. Belki daha fazlasını," dedi Khons. Dolaba doğru yürüyüp kapağı açtı. Kendine içecek doldurup yeniden yanlarına döndü. "Sayınız bundan daha fazla, değil mi?" derken işaret parmağını onların üzerinde dolaştırdı.

Murat ve Dawson kısaca bakırdıktan sonra Khons'un yanında duran iki korda saldırdılar.

"Bu beklediğimden hızlı oldu," dedi Dantae.

Khons gülümseyerek omuz silkti. Jesse ona yaklaşıp Dantae'ye diğerlerine yardım etmesini işaret etti. "Daha güvenli bir yol izleyebiliriz. İnan bana, Khons. Yaşadığım yerden birini, özellikle de Yaşlılardan birini öldürmek istemiyorum. Bu hayatımı mahvetmekle aynı şey. Ama bir şekilde babamı sakınlendirmek zorundayım. Son zamanlarda ne durumda olduğunu gördün."

Dawson dövuştüğü kurdu yere düşürdüğü an Murat'a bakarak kapıyı gösterdi. "Acele et," dedi.

Dantae ve Dawson aynı anda saldırıya geçtiğinde Murat'ın yolu açılmıştı. Kapılardan geçip koridora çıktığında Khons iç geçirdi. "Umarım kargaşaya sebep olmaz," dedi Murat'ın gidişini seyredirken. Khons'un kurtlarından bir tanesi duvara çarpıp odanın ortasına doğru yuvarlandı. Ayağa kalkamayacak durumda olması Khons'un birkaç sınırını zorlamıştı. Bardağını bir kenara bırakıp en yakınında duran Dantae'nin boynunu kavrayarak odanın diğer ucuna fırlattı. Ceketini düzelttikten sonra Jesse'e döndü. "Buna derhâl bir son ver. Bir avuç kişi toplayıp kanıtları herkesin önüne sererseniz bile kimse benim yargılanmamı talep etmeyecek ya da onaylamayacak. Tarafsızlar her ne kadar gururunu korumaya çalışan elit bir grup gibi görünmeye çalışsa da normalde hangi yöne koymasını bilmeyen ama kendini durduramayan çocuklar gibi. Diğer yandan bunun farkındalar. O yüzden herkesi bir arada tutan kişileri yok etmek için karar almayacaklar."

"Onlardan biri de sen misin?" dedi Jesse alaycı bir şekilde gülerek.

"Aksini ispat et," dedi Khons ceketini çıkartırken.

"Bir kişiyle daha öylesine sohbet etmem gerekirse kavga çıkaracağım," dedi Ada. Bir elinde bardağıyla kalabalığın arasına karışmıştı ve bundan nefret ediyordu. Aleut'a yeni katıldığı dönemi anımsatmıştı. Tüm politik davelerde ve toplantılarda yüzündeki zoraki gülümsemeyle Kaiser'in yanında durmuştu. Şimdi de biraz ötesinde Lanston, Remus'un yeni lideriyle dostça bir konuşma içerisindeydi. Ada'nın tahmin edemeyeceği şeyler olup bitiyordu. Hem burada hem de tam karşılarındaki binanın içerisinde.

"Bunun yerine bir kez daha dans etmek ister misin?" dedi Gavin başını ona doğru eğerek.

"Hayır," dedi Ada. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken Gavin'in omzundan destek aldı. Göz ucuyla Michael'a baktıktan sonra sessizce konuştu: "Şu anda benden daha rahatsız olmalısın. Michael'ın sana verdiği sürenin sonuna geldin, değil mi?"

"Ondan emir almıyorum," dedi Gavin.

"Daha ılımlı yaklaşacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Bu ılımlı hâlim."

"Gavin-"

"İlimliyim," diye ısrar etti Gavin. "Gerçekten. Ayrıca benim aile sorunlarımı boş ver. Başında daha büyük bir bela var."

"Sen benim ailemsin."

"Biliyorum," dedi Gavin. Omzunda duran Ada'nın eline dokundu. "Biliyorum. Sen de benim ailemsin ama her şey daha iyi. Söz veriyorum. Ne işin var burada?" dedi Gavin, Ada'nın arkasına doğru bakarken.

Ada başını çevirdiğinde hızla onlara yaklaşan Murat'ı gördü. Bir arama ya da mesajı kaçırdığını düşünerek telefonunu çıkardı fakat hiçbir şey yoktu. Murat yaklaştığında Ada onun kolunu yakalayarak yanındakilerden biraz uzaklaştırdı. "Neden onu yalnız bıraktın? Ben gelmeden ayrılmamanı gerekiyordu."

"Siz iyi misiniz?" dedi Murat.

"Şu anda mı?" dedi Ada sıkıca tuttuğu telefonla Murat'ın göğsünü dürterken.

"İyisiniz," Murat, Gavin'e de bakarak onay bekledi. İkisi de başını salladığında bile Murat dikkatle bakarak gözlerini kontrol etti. Parmaklarının dışıyla yanaklarına dokunduğunda ikisi de aynı anda eline vurmuştu. "Harikasınız, tamam," dedi Murat. Yukarı doğru baktıktan sonra kalabalığa arkasını dönerek sessizce konuşmaya başladı: "Ne olduğunu tam anlamadım. Belki bizi bölmek istediler ama her ihtimale karşılık dikkatli olmanızı istiyorum. Mümkünse kimseyle konuşmayın, bir şey yiyip içmeyin." Ada'nın elindeki bardağı alarak boşluğa doğru fırlattı. "Gitmem gerekiyor."

"Hayır," dedi Ada. Telefonunu ve çıkardığı yüzüğünü Gavin'in cebine koydu. "İkiniz burada kalın. Ben gideceğim."

"Belirlenen yerin iki kat aşağısına gideceksin. Dikkatli ol," dedi Murat.

Ada sadece gözden kaybolana kadar sakince yürümüştü. Sonja'nın merakla etrafında dolaştığı mumların arasından geçip korumaların dikkatli bakışlarını görmezden geldi. Binanın içine girdikten sonra adımlarını hızlandırdı. Neredeyse herkes bahçede olmasına rağmen bina tamamen boş değildi. Bu yüzden koşmak yerine yürümek zorundaydı.

Merdivenden çıkıp uzun koridor boyunca ilerledi. Gölgelerde saklanan kurtları hissediyor olmasına rağmen kimse onu durdurmaya çalışmamıştı. Ada, onları Jesse'in yerleştirdiğini düşündü. Neler planlandığı hakkında bir fikirleri olmamasına rağmen görevleri netti.

Henüz odaya girmeden çatışmanın başladığını hissetmişti. Herhangi bir şey duymamasına rağmen tüm hisleri onu yönlendiriyordu. Kapıları açar açmaz bilinçsiz hâlde yerde uzanan kurtlardan birine takıldı. Dawson'ı ayakta ve Jesse'le beraber Khons'a saldırırken görmesi Ada için yeterliydi. Kapıları kapattıktan sonra en yakın pencereye doğru yürüdü. Khons'un yardım çağıracağını biliyordu. Eğer mümkünse Jesse ve Dawson'ı yenebilirdi fakat zorlanmaya başladığı an sadece seslenmesiyle aşağıdaki Tarafsızların hepsi arkasında savaşırdı.

Dantae dövuştüğü kırda tekme attığında kadın, Ada'nın bulunduğu yere kadar gerilemişti. Ada sırtından iterek kadını yeniden Dantae'nin önüne yolladı. Dikkatini dağılmaması gerekiyordu. Ellerini pencerenin kenarlarına koyup soğuk havayı içine çekti. Peratha'yı hissetmesi birkaç saniyeden uzun sürmemişti. Tahmin ettiği gibi stresli ve biraz sıkılmıştı. Bu, arkasındaki olan bitene rağmen Ada'yı gülümsetti.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Dantae yanına geldiğinde.

"Sessiz ol," dedi Ada.

"Khons'un iki koruması etkisiz ama-" Ada konuşmasına izin vermeden elini ağzının üstüne kapattı. Herkes bundan nefret etse de hiç değilse işe

yarıyordu. Dantae elinin altında konuşmaya devam ederken Ada işini bitirmişti. Peratha'nın gerekli mesajı aldığını düşünerek elini çekti. "Ne yapıyorsunuz? Yoga mı?" dedi Dantae.

"Arkanızı toparlıyorum," dedi Ada. Pencereyi açık bırakarak arkasını döndü. "Endişelenme, planı bozacak bir durum yok. Beni birkaç dakikalığına koruman gerekiyor. Khons'un güçlerine odaklandığım süre boyunca savunmasız olacağım."

"Bunu daha önce yapmış mıydın?"

"Böylesine yoğununu bir defa yaptım," dedi Ada hiç hatırlamak istemesine rağmen. Kaiser'i öldürdüklerinde onun ve etraftaki herkesin güçlerine bilinçsizce bağlanmıştı. Böyle bir yeteneği -diğerlerine göre laneti- olduğunu da o gün öğrenmişti. "Daha önce çalıştığın alakurtlar bu yeteneğini kullanıyorsa bana birkaç ipucu verebilirsin," dedi Ada.

"Geniş çaplı kullanmaları pek etik değildi ama şu anda bunu tartışamayız sanırım. Sadece vücuduna topladığın gücü kullanmaktan çekinme. Khons'a bununla saldır. Hasat yaptığını düşün, yalnızca buna odaklan. Yer kalmadığında zorlama yoksa hepsini kaybedersin."

"Tamam," dedi Ada başını sallayarak.

Khons'un güçlerine odaklanmak Jesse ve Dawson onu zorluyorken Ada'nın tahmin ettiğinden daha kolay olmuştu. Arkasındaki açık pencereden esen rüzgâr tenini serinletirken gözlerini kapatmış, sadece duygulara ve hislere yoğunlaşmıştı. Kavga'nın gürültüsünü, öfkeyle söylenen sözleri ve gecenin içinde dolaşan hayvanların seslerini bile.

Khons ona saldıranların sadece Dawson ve Jesse olmadığını anladığında Ada çoktan ona bağlanmıştı. "Küçük hilebaz!" dedi Khons. Ada'ya yöneldiği anda Dantae önüne geçerken Jesse ve Dawson iki yandan tekrar saldırdı. Khons'un karşılık vermesi zor olmamasına rağmen güçlerine saldırması onu fiziksel müdahaleden daha fazla sinirlendirmişti.

"Neden yaptığını söyle," dedi Jesse nefes nefese geri çekildiğinde.

Khons kısaca Ada'ya baktıktan sonra dişlerini sıkarak gülümsedi. Kendisinden daha fazla zorlanacaktı. Khons ulumayı andıran bir şekilde bağırduğunda hepsi nefesini tuttu. Bunun olacağını, Khons'un bağırarak yardım çağıracağını tahmin etseler de bu kadar hızlı olacağını düşünmemişlerdi.

"Burası kalabalıklaşmaya başlayacak. Kaçarsanız bunu aramızda tutmaya çalışırım. Yani denerim," dedi Khons.

"Yeterli zaman var mıydı?" dedi Dawson, Ada'ya bakarak.

"Bilmiyorum. Dikkatimi dağıtma," dedi Ada.

Aradan geçen zamana rağmen kimse odaya girmeyince Khons homurtuyla kapıya yöneldi. Jesse ve Dawson karşısına çıktığında Khons hırladı. Gözleri renk değiştirirken dönüşüm geçirmeye neredeyse hazırды. Ve

duyguları ne kadar yükselirse Ada'nın onları yakalaması o kadar kolay oluyordu. "Ne istiyorsunuz?" dedi Khons.

"Ölmeni," dedi Jesse basitçe. "Ama öncesinde birkaç sorumu cevaplamanda bir sakınca yoktur umarım."

Khons bir kez daha kapıya doğru baktı. Neden birilerinin gelmediğini merak ediyordu. Başını açık pencereye doğru çevirdi. Tam önünde Ada, gözlerini kapamış bir şekilde orada duruyordu. Khons onu zihninde istilacı bir virüs gibi hissedebiliyordu. Kendine yer edinmeye, kontrollü ele geçirmeye çalışıyordu. Khons nefesini yavaşça bırakırken önüne döndü. "Uzun zamandır yapmadığım bir hata yaptım sanırım. Tamam," deyip ellerini ceplerine yerleştirdi. "Bir süre önce Norveç evindeki araştırmacıya gizli bir dosya ulaştım. Z'nin ölümüne dair bilgiler içeriyordu. Beni bulup elindeki-leri gösterdi. Z ile olan geçmişimizi biliyordu, yardım edeceğimizi düşünmüş. Okların hedefi Kanada evlerinden birini işaret ediyordu."

"Seni bulması için sebebi vardı," dedi Dawson. "Araştırmacı öldü."

"Doktor'un emriyle öldürüldü. Biliyorum. Doktor neyi saklamak istedi, bir fikrim yok ama hamlesi işime yaramıştı. Diğer yandan birileri düzenlemiş olduğum suikast hakkında bir şeyler biliyordu. Araştırmacının dosyasında Z'nin ölümüyle alakalı Dawson'un adı geçiyordu. Rayleen'in ortağını bu şekilde öğrendim. Kaiser'la aynı dönemde aynı kararı almıştık. Ve bunu birden fazla kişi biliyordu. Gerekli kararı aldım. Yapılması doğru şeydi."

"Ne?" dedi Jesse sinirli bir şekilde gülerken. "Sen de bilgisi olan herkesi öldürmek mi istedin?"

Khons ileri geri yürürken omuzlarını kaldırarak Jesse'in söylediklerini kabul etti. "Yine de bunu bir intikam gibi göstermek zorundaydım. Kurtlar intikama saygı duyar. Bu her ne kadar onları öfkeli ederse de... Bu partinin tuzak dolu olduğu öylesine belliydi ki. Yine de o yarayı kaymak zorundaydım. Sadece Dawson ve Rayleen'i değil, Z'nin ölümü hakkında detayları bilen herkesi öldürmeliydi. Umarım, birbirimizi anlıyoruzdur."

"Arkadaşlarının peşine düştün," dedi Dawson. "Ailemin."

"Evet. Tamamlanmamış birkaç iş. Merak etme, üzerinde çalışıyorum." Khons öksürerek öne doğru sendeledi. Kendini toparlayarak elinin tersini dudaklarını üstüne bastırdı. "Güçlerimle baş edemez. Bu onu öldürecek."

"Bu akşam ölecek olan tek kişi sensin," dedi Jesse.

"Çağrardığım kurtların buraya girmesini nasıl engelliyorsunuz, bilmiyorum ama şu anda burada beni öldürseniz bile fark edilmesi bir saati bulmaz. Sonrasında planınız ne? Kayıplara mı karışacaksınız?"

"Neredeyse bizi düşünüyor gibisin." Jesse, Ada'nın devam etmesi için onu bir süreliğine daha oyalamaları gerektiğini biliyordu. Khons kaçıp gitmeyecekti. Ve kimse de ona yardım etmeye gelmeyecekti. Jesse dövuştüğü sırada

kurtları kolunu ovuştururken bakışlarını bir saniyelik bile Khons'tan ayırmıyordu. "Karşı koyman beklendik ama gereksiz. Buradan çıkamayacaksınız."

Khons cama doğru döndüğünde Jesse ve Dawson birbirine baktı. Ada'nın işi neredeyse bitmek üzereydi ve Khons da bunun farkındaydı. Pencereden atlamak temiz bir iş olmasa da dikkat çekeceği kesindi. Bu da hepsinin işini yarım bırakırdı. İkisi aynı anda saldırdığında bile Khons onları yormayı başarmıştı. Jesse'in şimdiden kötü bir şekilde kolu kırılmıştı. Dawson ise kaburgalarından birkaçının akciğerine saplandığına emindi.

"Eğer şimdi durmazsanız kaybettiğiniz tek kişi Rayleen olmayacak," dedi Khons. Gülümseydiğinde dudaklarından süzelen kanı cebinden çıkardığı mendille sildi. Ada çoktan duygularına bağlanmış, güçlerini sömürüyordu fakat Khons bundan öylece vazgeçecek değildi. Ada'ya karşı koyuyor, onun tüm sınırlarını zorluyordu.

"Yalan söylüyor," dedi Jesse, Dawson'a bakarak.

"Öyle mi?" dedi Khons. "Aileniz ve arkadaşlarınızı sırf beni öldürmek için riske atmak istiyor musunuz? Listenin en sonundasınız. Bunu garantiye aldım, emin olabilirsiniz. Size yakın herkesin tek tek ölmesini izleyeceksiniz. Pes edene kadar ölmeyeceksiniz. Her şeyi kaybettiğinizi kabullendiğinizde, yalnız kaldığınızda hasta bir hayvan gibi başınızdan vurulacaksınız. Merhametli ama onursuz."

Dawson başını eğip Ada'ya baktı. Gözlerini kapamış, odaklanmıştı. Aurası tüm renklerin en yoğun haliyle etrafında dönüp duruyordu. Büyüleyici fakat normalden çok uzaktı. Ada yavaşça gözlerini araladı. Dawson'un ne düşündüğünü, içinde ne gibi şüphelerin oluştuğunu görebiliyordu. Bu planı sağlamlaştırmaları günler sürmüştü ama tek bir içgüdüyle hepsinden vazgeçip geri çekilebilirdi. Ada başını iki yana salladı. Gördükleri bir tehdit yokken sadece Khons'un son sözlerine aldanıp arkalarını dönmelerdi.

Ada hafifçe sendelediğinde Dantae kolunu yakaladı. "İyi misin?" dedi.

"Evet," dedi Ada hâlâ Dawson'a bakarken. "İyiyim. Hepimiz iyiyiz."

Khons ondan parça parça uzaklaşan ruhunu hissettiğinde sakladığı bir korku ve her yerinden taşan öfkeyle Ada'ya yöneldi. Ada, Dantae'nin elini tutarak onu önüne itti. Khons, Dantae'ye yumruk atmak için kolunu geri çekmişti ki Jesse'le Dawson arkasından saldırdı.

Sonrası Ada için zor, diğerleri içinse başta açadan zordu. Üçü Khons'a fiziksel olarak saldırmak için güçlerine saldırıyordu. Khons'un sinirlenmesi, korkması ve kurtulmak için çabalaması onunla çarpışan üç kurdu zorlarken Ada'nın işini kolaylaştırıyordu. Yüzeydeki güçlü duygulara tutunması her şeyden daha kolaydı. Doğa, Ada'dan şifa gücünü aldığından beri diğer her konuda cömert davranıyor gibiydi.

Khons büyük bir başarıyla dönüşüm geçirirken Jesse de onunla beraber kurt formunu almıştı. Ada yüzüne sıçrayan kanı hissettiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. Dikkatli olmalarını söylemek pek doğru olmayacak gibiydi.

"Yeter!" dedi Khons. Arkasından ona uzanmak üzere olan Jesse'e dirseğini geçirerek uzaklaştırdı. Aynı anda Dawson'a tekme attı. Hepsini tekrar toparlanıp üzerine saldırmadan önce Khons, Ada'ya yaklaşıp boğazını kavradı.

Ada, Khons'un duygularına öylesine odaklanmıştı ki kendi hislerine bile ulaşamıyordu. Ve ulaşmak da istemiyordu. Dikkatini bir kez kaybetti mi Khons'a karşı başka şansı olmazdı. Bu yüzden Khons'un, boğazını sıkıdığı birkaç saniye boyunca Ada tüm saldırı hislerini kontrol altında tutarak bekledi. Dawson'ın toparlanması uzun sürmemişti. Dantae'ye beraber Khons'u odanın diğer tarafına doğru uzaklaştırdılar.

Ada elini boynuna doğru götürürken öne doğru bir adım attı. Khons'un yüzü bembeyaz bir hâl almış, gözleri kanlanmıştı. Elini yavaşça aşağıya indirdiğinde kan içinde kalmış mendili yere düştü. Diğerleri geri çekilirken Ada, Khons'un önüne doğru yürümüşü.

"Çabuk öğrenmişsin," dedi Khons.

"Birden fazla öğretmenim vardı," dedi Ada. Bu Jesse ve Dawson'ın intikamı olmasına rağmen Ada, içinde topladığı bu gücü kullanmak zorundaydı. İkisinin de bunu anlayacağını biliyordu.

"Bundan öylece kurtulamayacaksınız. Hiç kimse."

Ada, Khons'un devam etmesine izin vermeden boynuna saldırdı. Gücü tükenmek üzere olmasına rağmen Khons, Ada'nın kolunu kavrayarak beline doğru kıvrılırken bacaklarına tekme attı. Dengesini kaybetmek üzereyken Khons'un omzuna tutunarak başını hızla yüzüne indirdi.

"Her defasında," diye söylendi Dawson iç geçirerek. "Bir gün burnun geri dönülmez bir şekilde kırılmış olacak."

Ada karnına yumruk yediğinde aynı şekilde karşılık verdi. Yere düşüp birkaç kez duvara itildi. İçindeki baskı hafiflerken Khons yere yıkılmış, buna rağmen henüz ölmemişti.

Büyük, beyaz bir kurt bacaklarına sürünerek geçtiğinde Ada ırkıldı. Jesse'i dönüşmüş hâlde ilk görüşüydü. Kuyruğu hafifçe eline dokunduğunda Ada onun teşekkür ettiğini düşündü. Dawson, Murat'a son durumu bildiren mesajı attıktan sonra elini uzattı. Ada onun yanına giderken Dantae de kendine gelmeye çalışıyordu. Başını sertçe iki yana sallayıp duvara yaslanmıştı.

Jesse, dişlerini ölmek üzere olan kurdun karnına geçirdiğinde Ada itiraz etmek için dudaklarını araladı fakat Dawson onu durdurmuştu.

"Karnını ısıyor," dedi Ada, Dawson'a dönerek. Kerim de aynı bu şekilde ölümcül yara almıştı. Ada, bu şekilde verilen yaranın daha fazla acı

çektirdiğini ve ölmenin daha uzun sürdüğünü biliyordu. Karşısındaki Khons olmasına rağmen böyle ölmesini istemiyordu. "Bunu yapmamam lazım."

"Bir kurt gibi öldürülmeyi hak etmiyor. Böylesi daha uygun," dedi Dawson.

Ada bakmak istemeyerek arkasını döndü. Ellerini kulaklarına doğru kaldırdıktan sonra kendini durdurdu. Çiğneme sesleri sona erdiğinde farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı. Göz ucuyla Jesse'in pelerini gördüğünde başını çevirdi.

"Benim daireme gidelim. Yedek kıyafetler ayarlamıştım," dedi Jesse. Beğenin iç tarafıyla ağzının kenarını silkti. "Aşağıya inmeden temizlenmemiz gerekiyor."

"Burayı böyle mi bırakacağız?" dedi Ada.

"Evet. Başka biri bulacak."

Ada adımlarını hızlandırarak Jesse'in yanına gitti. "Başka birinin bulması daha fazla soruna sebep olmayacak mı? Senin emrinle koridorda bekleyen on beşten fazla kurt varken Khons'u herhangi birinin bulmasını mı bekleyeceğiz?"

Merdivenleri çıkarken Jesse pelerini kapatmak için uğraşmıyor, bu yüzden Ada her defasında kendine hatırlatma yapmak zorunda kalıyordu. Siyah tenine zıt bir şekilde omuzlarından dökülen bembeyaz pelerin, Jesse'in kanlı yüzünün aksine lekesez ve kar kadar parlaktı. "Onlar benim kurtlarım," dedi Jesse koridordakileri kastederek. "Kardeşimin intikamını aldığım için beni ele vermeyecekler, arkamda duracaklar. Eğer Rayleen'i öldüreni bulamayıp beni bir çukura atıp yılanların yemeği olmamı izlerlerdi. Onları ben yetiştirdim," dedi gururla.

"Yılan yemi," dedi Ada mırıldanarak.

Jesse'in dairesine girdiklerinde Dantae banyoya gitti. Elinde taşıdığı havlulardan birini Dawson'a atıp aynanın önüne geçti. Gömleğini çıkarıp yüzü ve boynundaki kanı silmeye başladı.

Jesse pelerin çıkarıp pencereden atarken Ada hızla arkasını dönmüştü. Dawson onu yanına doğru çekip çenesine dokundu. "Makyajın bozulacak, Tüysüz," dedi. Havlunun ucuyla Ada'nın yüzündeki kan damlalarını yavaşça sildi.

"Nefes alamıyorsun," dedi Ada. Dawson'ın ceketini aralayıp avucunu göğsüne koydu. "Kaburgaların mı kırıldı?"

"Öyle görünüyor. Başını kaldır." Ada söylediğini yaptı fakat bakışlarını yüzünden ayırmıyordu. Yutkunarak gözlerini kapattığında yaşlar yanaklarına doğru aktı. Dawson'ın eli refleksiyle sıkıştığında kendini durdurdu. Başparmağını Ada'nın çenesinde kaydırırken yüzünü silmeye devam ediyordu. "Belki Aleut'a döndüğümüzde spor salonuna uğramalıyız. Birkaç tur karşılaşma iyi gelecek," dedi Dawson.

Ada burnunu çekerken başını iki yana salladı. "Khoni'un gücünden bir şey kalmadı. Bitti mi?"

"Az kaldı," dedi Dawson. Elini omzundan bileğine doğru kaydırdı. Parmaklarını sıldıktan sonra havluyu bir kenara bıraktı. Hassas dokunuşlarını boynuna götürdüğünde Ada irkilmişti. "Bunu saklamamız gerekecek."

"Onun için bir şey bulabilirim," dedi Jesse. Gömleğinin düğmelerini iliklerken başıyla dolabın kapağına asılı olan takım işaret etti. Etiketi üzerinde, Dawson'ın takım elbisesinin hiçbir aynasıydı. Dawson takım elbiseyi alıp üstünü değiştirmek ve temizlenmek için banyoya girdi. Jesse dolabını açıp içine doğru uzandı. Başka bir kapak daha kaldırdıktan sonra aldığı kutuyla Ada'nın yanına gitti. "Seni rahatlat hissettirdiysem özür dilerim."

"Karnanı sırdın," dedi Ada faulıyla. İstese de bağırabileceğini sanmıyordu. Boğazı kütü bir soğuk algınlığı geçiriyormuşçasına ağrı içindeydi.

"Aslında çıplaklık mevzuundan bahsediyordum ama neyse," dedi Jesse gülümseyerek. "Yardımların için teşekkür ederim ve buna neden üzüldüğünü anlamasam da Khoni düzgün bir ölümü hak etmiyordu. Teşekkür konusunda ciddiyim," derken elindeki kutuyu uzattı.

Ada kollarını çatarken kutuyu aldı. Kapağını kaldırdığında yüzündeki ifade yerini şaşkınlığa bıraktı. Parmak uçlarıyla pırlak kolyenin pırlantalarına dokundu. İki parmağının kalınlığında boynunu saracak kolyenin kenarlarından diğer minik pırlantalar su gibi dökülüyordu. "Yalnızca emanet olarak takacağım. Boynumu saklamak için," dedi Ada.

"Sorun değil. Bu Rayleen'indi. Ölümünden sonra bazı eşyalarını ben aldım. Bu da onların arasındaydı. Senden başka kimsenin saklamasından hoşlanmam. Rayleen de öyle hissedirdi," dedi Jesse. Kutuyu ondan geri alıp kolyeyi çıkardı. Arkasına doğru geçerken Ada hâlâ şaşkın bir hâlde saçlarını toparladı. Jesse kolyeyi taktıktan sonra yeniden önüne gelmişti. "Güzel görünüyor," derken pırlantaları düzeltti.

"Geri vereceğim," dedi Ada ısrarla.

"Sadece birkaç taş."

"Parlak birkaç taş. Bunun yüzünden kaç insan öldürülür, tahmin edebiliyor musun?"

"Ama senin alman için tek bir kurt öldürmen yetti," dedi Jesse keyifle. Rahat bir nefes alıp Ada'nın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden dışarı çıktı.

Dantae son olarak ceketini giyip saçlarını düzelttikten sonra Ada'nın şaşkın hâline güldü. "İlk suikatin miydi?" dedi.

"Bir Yaşlı'yı öldürdük. Bu ilki."

"Son olmasını umalım. Kolye yakınısı, sende kalması Jesse'i memnun edecek. Aşağıya gelmekte çok gecikmeyin. Khoni bulunduğunda herkesin içinde olmamız önemli."

Yalnız kaldığında Ada banyoya doğru yürüdü. Aralık duran kapıyı ittiğinde elini ağızına doğru kaldırdı. Dawson'ın göğsü, moraracağını gösteren jekilde kızarmıştı. Çabuk iyileceğini bilmesine rağmen onu bu şekilde görmekten nefret ediyordu.

Dawson ellerini yıkayıp havluya uzandı. "Auran düzelmiş," dedi.

"Sen daha iyi bilirsin," dedi Ada omzunu kapıya yaslarken. Ne de olsa aynaya baksa bile kendi aurasını görebilmesi mümkün değildi. "Canım ya- nıyor mu?"

"Çok değil. Birkaç saate tamamen düzelmiş olur."

Gömleğe uzanırken homurdandığında Ada ona yardım etmek için a- kına uzandı. Kollarını geçirdikten sonra omuzlarına doğru çekti. "Seninle ilgilenirken ısrat asma," dedi Ada.

"Üzerimi çıkarmandan hoşlanıyorum, giydirmenden değil."

Ada düğmeleri iliklerken gülerken başını salladı. "Birkaç saat sonra çık- racağıma söz veriyorum," dedi. Elinin tersiyle göğsüne hafifçe vurduğunda Dawson dişlerini sıkarak homurdandı. "Evet, daha iyisin. Haydi, gidelim."

"Cellat," diye mırıldandı Dawson. Kapılardan çıkarken Ada'nın elini tuttu. Aşağıya inip kabalığa karıştılar.

"Gimmeye hazır mısınız?" dedi Dawson.
"Evet," dedi Gavin hemen. Üçü de dönüp ona baktığında boğazını temizledi. "İlgilenmem gereken şeyler var. İşlerimden yeterince uzak kaldım."

Murat onlara doğru eğilip sesince konuştu: "Olayın patlamasını bekle-yelim. Herkes buradayken sadece bizim ayrılmamız dikkat çeker. Ne der-sin, işlerin biraz daha beklebilir mi?"

Gavin ona gözlerini dikip bakıktan sonra önüne döndü. Ellerini ceplerine götürdüğünde Ada'nın telefonu ve yüzüğünün hâlâ onda olduğunu fark etti. Yüzüğü çıkarıp uzattı. "Birileri bediye alması," derken kolyesine bakıyordu.

"Geçici," dedi Ada yüzüğünü alırken. "Teşekkür ederim."

Dişer doğru patlayan cam sesi sakince sürmekte olan müziği ve kalaba-lığın gürültüsünü bastıracak kadar güçlüydü. Saniiyeler sonra herkesin orta-suna düşen ölü beden birkaç çocuğun çığlık atmasına sebep olmuştu. Zama-nında kaçmayı başaramayan kurtlardan biri, ölü bedeninin altında kalmıştı.

"Ne parti ama!" dedi Gavin bardağını dudaklarına doğru götürürken.

Kalabalık hep bir ağızdan konuşmaya başladığında büyük bir bağı-rış hepsini bastırdı. "Herkes çenesini kapatsın!" Konuşan kişi Yaşlılardan Steffan'dı. Oturduğu yerden kalkıp ölü bedene doğru yaklaşırken kalaba-lık ona yol açmak için hareketlenmişti. "Herkes burada kalsın. Kimse ay-rılmayacak, söz verilene kadar konuşmayacak. Şu müziği kesin!"

Pencereden düşen kişinin Khons olduğunu anladıklarında başka bir uğultu kalabalıkta doluşmaya başladı. Steffan, Khons'u sırtüstü çevirip nab-zını kontrol ederken artık kurtarılamayacağını anlamıştı.

"Biri orada," dedi kalabalıktan sakın bir ses.

Herkes kadının bacağı yönüne başını çevirdiğinde Khons'un düştüğü pen-cerede karanlık bir silüet gördüler. Karanlıkta kaldığından yüzünü göreme-seler de uzun boylu bir erkek olduğunu ayırt edebiliyorlardı.

"Kim o?" dedi Ada fısıltıyla. Bakışlarını etrafta dolaştığında Jesse ve Dantae'nin de aynı yaşıklılıkla bacağına girdi. Khons'u bulan her kimse bastırılmaz bir kinle bedenini herkesin ortasına bir çöp gibi fırlatmıştı.

Silüet hareketlendiğinde Ada, Dawson'in küfrediğini duydu. Başını önüne çevirip gözlerini kapattığında Ada onun jimdye kadar hiç olma-dığı kadar şaşırdığını fark etti. Birkaç saniye içerisinde kendini kontrol al-tına alsa da ya korumak ya da destek almak için sıkıca Ada'nın elini kavra-mıştı. Ada elinin buz gibi olduğunu hissettiğinde ona daha fazla yaklaşıp diğer elini de koluna götürdü. Gördüğü kişinin kim olduğunu soracakken silüet seçilmez bir hızla aşağıya inip Yaşlıların yanında durdu.

Ada, bir süreliğine emin olamadan bakmaya devam etse de gördüğü şey değişmiyordu.

"Ne yapıyor?" dedi Ada.

"Hayatını mahvedecek," dedi Dawson dişlerinin arasından.

Steffan, başka bir bağırtıyla kalabalığı ormana doğru ilettikten sonra Eric'e döndü. "Bizden birini öldürdün. Yaptığın şeyin."

Eric başıçe elini kaldırarak Steffan'ı susturdu. "Olan biteni senden daha hızlı kavrayacak biriyle konuşabilir miyim?" dedi.

"Burada konuşmayalım," dedi Ruis öne çıkarak. Khons'un öldürüle-ceğini tahmin etmiş olmasına rağmen Eric'i görmeyi kesinlikle beklemi-yordu. Steffan hâlâ Eric'i tanımamıştı fakat Ruis son zamanlarda arşivleri çok karıştırmış ve Lucianlara da sık sık rastlamıştı. "Isaac, Arcila, Diana. Ofisime geçelim. Acele edelim, olur mu?" dedi.

Arcila, Eric'i tanıdıktan sonra Khons'un ölümünden daha büyük bir sorunları olduğunu fark etmişti. Diğerlerini takip etmek için hareketlendi-ğinde bile Eric'e bakmaya devam ediyordu. "Ölmüşsünüz. Hepiniz," dedi.

"Hayır, sadece etkili bir giriş yapmayı bekliyordum," dedi Eric.

"Steffan," dedi Ruis onun koluna dokunarak kendisine bakmasını sağ-larken. "Burasıyla ilgilenmen gerekiyor. Kimsenin daha fazlasını görme-sine gerek yok. Herkesi evine gönder. Sorularla daha sonra ilgileneceğiz."

Steffan kalabalıkla ve Khons'un bedeniyle ilgilenmesi için etrafında-kileri organize ederken Dawson titreyen telefonunu çıkardı. Arayan kişi-nin adını gördüğünde hızlıca cevaplayıp kulağına götürdü. "Bunu sen mi planladın?" dedi.

"Teşekkür etmeyi bilmiyorsun," dedi Stone. "Endişelenmemen için ara-dım. Lanston haricinde hiç kimseyle konuşmayın, Eric'le iletişime geçme-yin. Oradan ayrılıp Aleut'a gelin. Neler olduğunu anlatacağım."

"İşime karıştın."

"Hayatta kalmanı sağlamak için onayına ihtiyacım yok, Dawson. Oyun-cakları dağıttınız, ben de topluyorum."

Telefon yüzüne kapattığında Dawson homartuyla yumruğunu kaldırdı. Masaya indirecekken Ada bileğini kavradı. "Öfke patlaması yaşamak için en kötü yerdesin," dedi Ada. "Stone'u dinleyelim. Eminim, yaptıklarının mannlı bir açıklaması vardır."

"Eric kendini ifşa etti," dedi Dawson birden Ada'ya dönerek. "Sinirli ve tüm duygularının sınırındaydı. "Bunun geri dönüşü yok. Lucianların yaşadığını öğrenecekler."

"Tek bir Lucian'ın yaşadığını öğrenecekler," dedi Ada onun yüzüne dokunurken.

"Dawson," diye seslendi Lanston birkaç metre öteden. Dawson dönüp ona baktığında Lanston yaklaşmasını işaret etti.

Dawson gözlerini ovuştururken Ada elini sırtına yaslamıştı. Kulağına doğru eğilip fısıldayarak konuştu: "Eric ve Stone'un planını bozacak bir şey yapma. Stone'a güveniyorum, sen de güveniyorsun. Tarafsızları onlardan daha iyi tanımıyoruz. Lütfen dikkatli ol."

"Tamam," dedi Dawson daha sakın bir sesle. "Tamam."

Dawson, Lanston'ın yanına giderken Murat da onu takip etmişti. Michael da onlara katıldığında binaya doğru giderek gözden kaybolmuşlardı.

"Dawson'ı neden çağırdı sence?" dedi Ada onların gittiği yere bakarken. Gavin'den ses çıkmayınca Ada ona bakmak için döndü. "Affedersin. Bir şeyi bilmiyorum, değil mi?"

Gavin telefonun ekranını kilitleyip cebine koydu. "Önemli değil, Mahfer. Ne oldu?"

"Lanston, Dawson'ı çağırdı. Murat ve Michael'la beraber binaya girdiler."

"Yani hâlâ Aleus'a dönemiyoruz."

"Neyin var senin? Bir şey mi oldu? Gavin."

"Panik yapmak için sorun yaratmaya çalışıyor gibisin. Biraz sakın ol. Khons fena durumda. Karnından mı yaralanmış?"

"Evet," dedi Ada bakmamak için başını çevirirken. Gavin öksürmeye başladığında Ada ona içeceğini uzattı. "Stone yaptığımız plandan kurtulamayacağımızı düşünüyordu. Bu yüzden dâhil olmuştur. Başka türlü Lucianları açığa çıkarma riskine girmezdi."

"Yine de Dawson'a söylemesi gerekiyordu," dedi Gavin. "Babalarımızda elli bir kibir ve kendini beğenmişlik var, değil mi?"

"Bilmem. Benimkinden daha çok öldürme arzusu ve durdurulamaz bir soykırım isteği vardı."

"Ne şans ama!"

Gavin yeniden, daha güçlü öksürmeye başladığında Ada endişelenerek koluna dokundu. "İyi minin?" dedi. Gavin başını onaylayarak sallayacakken

bir an durup parmak uçlarıyla göğsüne vurdu. "Nefes alamıyorsun. Ne yapacağımı söyle."

"Bilmiyorum."

"Sakin olmaya çalış," dedi Ada. Aynı zamanda kendini de sakinleştireceğini umarak derin bir nefes aldı. Koluyla Gavin'e destek verirken onu kalabalıktan uzaklaştırmaya başladı. "Arabaların anahtarları Murat'a kalda. Ben onu bulup anahtarları alacağım. İşleri uzun sürebilir. Seni eve götüreceğim, tamam mı?" Gavin tökezlediğinde Ada onu daha sıkı tuttu. Ne yapacağını, nereye saldıracağını bilememek Ada'yı her zaman çaresiz hissettirirdi. Gavin'den sızan berbat bir mide bulantısı ve yoğun baş ağrısı, Ada'yı neredeyse hareketsiz bırakacaktı.

Binaya girdikleri sırada Gavin daha fazla devam edemeyip duvara yaslandı. Öksürerek yeniden öne eğildiğinde ağzından kan boşalmıştı. Her şey saniyeler içinde daha da kötüye gitmeye başlamıştı ve Ada'nın tek yapabildiği beklemektir.

Ada, Gavin'in ceketini çektişirerek telefonu buldu. "Yardım çağıracağım. Otur haydi," dedi dikkatli bir şekilde eğilmesine yardım ederken. "Bana bak. Nefes almaya devam et." Titreyen eli ona yardımcı olmazken tuşlara bulanık kan da Ada'nın işini zorlaştırıyordu. Khons boğazını sıkarken bile duymadığı bir korkuyla Gavin'in elini kavradı.

"Mahfer."

"Konuşmaya çalışma," Ada rehberine girecekken gözleri ardına kadar açılarak telefonu elinden düşürdü. Gavin'in gözlerindeki siyah daha parlak bir hâle dönüşürken çenesi ve boynu gerginleşmişti. "Acemi bir yenidoğan değilsin, Gavin. Stres, korku ve kafa karışıklığı, içindeki bir dolu Tarafsız'ın olduğu evde dönüşüm geçirmeyeceksin. Kendini kontrol altına al. Yoksa seni bayıltmak zorunda kalacağım."

Gavin gözlerini kırptırırken başını salladı. "İyiyim," dedi boğuk bir sesle. Dudaklarını birbirine bastırırken bağırmanın için kendini zorluyordu. Tüm vücudu titrerken gözleri bu sefer gözyaşları yüzünden parlak bir hâl almıştı. Başını iki yana salladı. "Değilim. İyi değilim. Gitmen gerekiyor."

"Bana zarar vermezsin ama dönüşüm geçirirsen sen zarar göreceksin. O yüzden lütfen kendini kontrol altına al," Ada ellerini Gavin'in yüzünün iki yanına koydu. "Dönüşüm geçirmeyi başaramadığım ilk yıl boyunca bana hiç kimsenin olmadığı kadar yardım etmiştin. Henüz tam bir kurt değilken bile beni hiçbir zaman eksik ya da yalnız hissettirmedin. Bir dönüşüm halinde kontrolü koruyabilecek biri varsa bu, senden başkası olamaz. Sadece birkaç dakika beklemeni istiyorum. Yardım çağıracağım. Hemen uzaklaşacağız ve Tarafsızların sınırından çıkar çıkmaz dönüşüm geçireceksin. Ben de seni takip edip saçma bir şey yemeni engelleyeceğim. Sonrasında neden bu hâlde olduğunu anlamaya çalışırız."

"Tavşan avlamama izin verme. Bundan nefret ederim."

"Biliyorum," dedi Ada gülerek. Burnunu çekerek gözyaşlarını sildi. Telefonuna uzanmak için bacaklarını Gavin'den ayırdığında ilk hatasını yapmıştı.

Bir saniye içerisinde Gavin'in dişleri Ada'nın omzuna saplandı. Ada reflekle ağzını açtı. Tek istediği acıdan bağınmaktı. Kimseyi buraya toplamak istemediğinden dudaklarından çıkan tek ses içkence dolu bir inleme oluyordu. Dişlerini birbirine bastırıp iki elini birden Gavin'in göğsüne bastırarak itti. Omzuna saplanmış dişler varken bunu yapmaması gerektiğini bildiği hâlde çaresizce onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Gavin," dedi Ada nefes nefese bir hâlde. Öylece durması Ada'yı koynuşmak için cesaretlendirmişti. Ada'nın etini koparmaya kalkışmıyor, onu aslında avlamıyordu. "Bana zarar vermek istemediğini biliyorum. Kıpırdamadan duracağım, sen de geri çekileceksin."

Gavin'in boğazından çaresizlik dolu bir ses yükseldiğinde Ada, onun da ne kadar korktuğunu anlamıştı. Elini Gavin'in sırtına doğru götürüp kaçma isteğini güçlükle bastırdı. Gavin kendini zorlayarak geri çekilirken etrafındaki havaya bile meydan okuyor gibiydi. "Özür dilerim. Ne yaptığımı bilmiyorum, Mahfer. Özür dilerim."

Ada başını sallarken titreyen elini omzuna doğru götürdü. Parmaklarına bulaşan kan çok yoğun değildi. Teni, diş izleri haricinde zarar görmemişti. Gavin refleksiyle yutkundığında ikisinin de yüzü bembeyaz olmuştu. Ada onun yeniden özür dilemesini istemediğinden kendini ayağa kalkmak için zorladı. Kanını yutmasını fark etmemiş gibi davranacaktı. Gavin'in elini tutup gördükleri ilk kapıdan içeri girdiler. Yemek davetleri için kullanıldığını düşündüğü, sadece uzun bir masanın olduğu boş bir odadaydılar.

"Buraya otur," dedi Ada en yakın sandalyeyi çevirerek. Gavin oturduktan sonra alnını masaya yasladı. Ada'nın anlamadığı bir şekilde kendi kendine mırıldanıyordu. Bacağını sürekli sallarken ellerini yumruk hâline getirmişti.

Ada telefonunu ve elini elbisesine silerek mümkün olduğunca temizledikten sonra Ruis'in numarasını buldu. Nerede olduklarını ve durumun acil olduğunu söyledi. Sızlayan omzunu ovuştururken Gavin'in karşısındaki sandalyeyi çekti. "Ruis bizi güvenli bir şekilde buradan çıkaracaktır. Murat ve Dawson'a da haber vereceğim," dedi. Gavin başını kaldırmadan elini masanın üzerine koyduğunda Ada uzanıp parmaklarını tuttu. "Kimseye görünmeden arabaya gideceğiz. Söz veriyorum, başka kimse bu hâlini görmeyecek."

"Ne oluyor?"

"Bilmiyorum, anlamıyorum," Ada burnunu çekerken Dawson'ın numarasını buldu. Arama yapacağı sırada Ruis'in odaya girmesiyle başını kaldırdı.

"Yaralandın mı?" dedi Ruis. Ada ne olduğunu anlatırken Ruis, Gavin'in başına dokunarak doğrulmasını istedi. Ellerini yüzünün iki yanına koyarak gözlerine baktı. İnsan ve kurt göderi arasında kalmış, hâlâ acı içerisindeydi. "Bir tür zehre benziyor. Aynıını birkaç defa daha görmüştüm. Ada, Gavin'in yürütmesine yardım et. Benimle gelin."

Ada kolunu Gavin'in beline sararak ayağa kalkmasına yardım etti. Ruis'i takip ederken kimsenin onları görmemesini umuyordu. Merdivenleri çıktıkları sırada Gavin mümkün olduğunca kendini zorluyor, Ruis'in hızına yetişiyorlardı. "Gavin'in her türlü zehre karşı bağışıklığı var," dedi Ada.

Ruis girdikleri koridorda birkaç kapı açıktan sonra uygun olanını bularak içeri girmelerini işaret etti. "Gelen misafirler için ayarlanmıştı. Herkes evine döneceği için burada sizi kimse rahatsız etmez. Bir süreliğine burada beklemeniz gerekiyor," dedi. Gavin'i yatağa yatırmauna yardım ettikten sonra Ada'ya döndü. "Bağışıklığı mı var dedin?"

"Evet," dedi Ada. Gavin homurdanarak olduğu yerde yana dönerken Ada omzundan tuttu. "Zehirlenmesi mümkün değil."

"Büyük olmalı öyleyse. Bak, şu anda tehlikeli ve hassas bir krizin içerisindeyiz. Bu hâlde dışarı çıkmanız tehlikeli. Arkamdan kapıyı kilitleyin, kimseyi içeri almayın. Geri döneceğim."

Ada, Ruis çıktıktan sonra söylediği gibi kapıyı kilitledi. Banyoya giderek askıdaki havlayı çekti. Yatağın baş ucunda dizlerinin üstüne eğildi. "Yardım edemediğim için üzgünüm," dedi. Yüzünü silerken telefonun çaldığı duyarak kendine geldi. Dawson'ı aramayı unutmuştu.

"Neredesiniz?" dedi Dawson.

"Üçüncü kat, ilk merdivenin solundaki oda."

"Yoldayım."

Ada telefonu kapatıp yere bıraktı. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra banyoya gitti. Havlunun ucunu ıslatarak omzunu sildi. Kan akışı tamamen durmuş, sadece diş izleri kalmıştı. Omzu ve kolundaki tüm kanı temizledikten sonra saçlarını önüne aldı. Ellerini yıkarken bir yandan da aynadan içeriye bakıyordu. Gavin hareket etmeyi bırakmış, öylece tavana izliyordu. Nefesleri ve nabızı sakinleşmişti. Ada bunun iyiye işaret olmasını umuyordu. Kurtlar söz konusu olduğunda durgunluk her zaman iyileşmek anlamına gelmiyordu.

Kapı gürültüyle vurulduğunda Ada elbisesinin eteklerini toparlayarak banyodan çıktı.

Kilidi çevirdiğinde Dawson kapıyı itti. Süleyeceği her neyse o anda unutarak içeri girdi. Yatağın başına doğru yürüyüp Gavin'e uzandı fakat ona dokunamıyordu. Gavin, nerede olduğunu bile farkında değilmiş gibi götüniyordu. Dawson onun neredeyse kendini tamamen kapattığını düşünecekti.

"Sadece birkaç dakikalığına yanınızdan ayrıldık," dedi Dawson.

"Bu hâle gelmesi birkaç dakikadan daha kısa sürdü," dedi Ada yanlarına giderken. "Öksürmeye başladı, sonra ağzından kan geldi. Dönüşmeye çalışıyordu. Kurt bunu istiyordu ama Gavin izin vermedi. Hâlâ savaş hâlinde, Dawson. Sanırım o yüzden bu hâlde." Yatağın diğer tarafında kollarını bağlayarak bekledi. Gavin'den en ufak bir tepki görmek istiyorlardı. Eğer gözlerini kırpıyor olsaydı nabzını kontrol etmeleri gerekebilirdi. "Ağresif durumdaydı. Bu yüzden Ruis'e haber verdim. Bizi güvenli bir şekilde çıkarmasını umdum ama buraya getirdi. Ortalık sakinleştiğinde geri döneceğini söyledi."

"Binanın içi de dışı da karmaşık durumda. Bu hâlde kimseye görünmeden çıkması imkânsız," dedi Dawson. Gavin'in bileğine dokunduğunda teninin normalden daha sıcak olduğunu fark etti. Birden geri çekilirken Khons'un onları lanetlercesine söylediklerini hatırladı. "Khons sadece kurtlarla değil, aynı zamanda büyücülerle de anlaşmış olmalı."

"Buna, onun sebep olduğunu mu düşünüyorsunuz? Öldükten ve cesedi ortaya çıktıktan sonra bile mi?"

"Khons ölürse bile en az iki kişiyi beraberinde götüreceğini söyledi," dedi Dawson, Gavin'i işaret ederek. "Durmalıydık. Durmamız gerektiğini biliyordum."

"Gavin ölmeyecek. Neden böyle söylüyorsunuz?" dedi Ada titreyen sesine rağmen bağırırken. "Ruis daha önce böyle durumlarla karşılaşmış. Erninin ki tedavi yöntemini de biliyordur. Gidip Ruis'i ve mümkünse Stone'u bul. Önceliğimiz Gavin'i buradan çıkarmak olmalı. Sonrasında tedavisini araştırırız."

"İki kişi."

"Ne?"

"Khons, iki kişi ölecek, dedi. Seni burada yalnız bırakamam."

"Eve en hızlı dönebilmemizin yolu bu. Lütfen git," dedi Ada.

Dawson ona doğru bir adım attı. "Tüysüz."

"Git," dedi Ada geri çekilerek. "Khons'un saçma kehaneti umurunda değil. Gavin ya da bizden başka biri ölmeyecek."

Dawson bir kez daha Gavin'e baktıktan sonra başını salladı. Murat çoktan ayrılmış olmasaydı onun burada kalmasını isteyebilirdi. Düşman bölgesi olarak gördükleri bir yerde, Gavin ve Ada'yı bırakmak zorundaysa bile hiç değilse bunu mümkün olduğunca kısa tutabilirdi.

36

"Aradan geçmiş iki yüz yıldan sonra öylece ortaya çıkıp içimizden birini öldürmeye mi karar verdin?" dedi Arcila. Diana'nın ona uzatmış bardağı alırken teşekkür etmişti.

Eric, ailesi katledilmeye başladığından beri girmedığı binada olmanın huzursuzluğu içindeydi. Ruis onları odaya çıkardıktan bir süre sonra yanlarından ayrılmıştı. Eric, diğer üç Yaşlıyla beraber gittikçe havası azalan bir yerde sıkışık kalmış gibiydi. Kendi evinde üstelik. Burada doğmuş, eğitim almış, büyümüştü. Hayatı bu evde başlamıştı ve şimdi yeni hayatı yine bu evde sona eriyordu.

"Konuşmayacak mısın?" dedi Diana.

"Beklediğim biri var," dedi Eric odanın içinde yürürken. Isaac koltuklardan birine oturup kolunu arkaya doğru uzatmıştı. Sakin bakışlarla etrafında dolayan gerginliği izliyordu. Arcila ve Diana stres doluydu. Bunu belli etmeye çalışsalar da onları neletin beklediğini görebiliyorlardı. Eric de tam olarak bunu kullanmak istiyordu. "Kızın için üzgünüm," dedi Eric, Isaac'e hafifçe başını sallayarak. Isaac de aynı şekilde başını sallasa da bir şey söylemedi.

Ruis korumaları tarafından açılan kapılardan içeri girerken göz ucuyla Eric'e baktı. "Ayrılmak zorunda olduğum için üzgünüm. Şimdi konuşabiliriz. Kimseyi içeri almayın," derken yardımcılarını dışarıda kalmasını işaret etti. İki yardımcısı da çıkarken kapıları kapattılar.

"Beklediğim biri var," dedi Eric yeniden.

"Eric, bizi çok zor bir durumda bıraktın," dedi Diana. Kısa kesilmiş saçları, yuvarlak yüzünü sevimli denilebilecek kadar güzel gösterirken bakışları tam tersini işaret ediyordu. Diana, aralarındaki en tecrübeli kurt değildi fakat bulunduğu noktaya her bir basamağı tek başına çıkarak gelmişti. Bazen savaşlarda en ön sırada yer almış, bazense savaş çıkaran kişi olmuştu. "Khons'u öldürmen için bir sebep var mıydı?"

"Sebebin varsa bu konuyu kapatıp hemen dağılacak mıyız?" dedi Eric gülünseyerek. "Bilseydim listemi önceden hazırlardım."

"Şimdiye kadar neredeydin? Hepinizin öldüğünü sanıyordum," dedi Arcila.

"Bir kartlam başlatıp arkanıza yaslandınız. İki ayardan fazla zamandır bekliyorum. Eminim, sizler de birkaç dakika daha sabredebilirsiniz," dedi Eric. Sözüleri zehir kadar acı olsa da sesi sakin, nabız yavaştı.

Onlarla yüzleşmeyi defalarca düşünmüştü. Hepünü tek tek avlamayı, yaralı hayvanlar gibi infaz edilmelerini... Fakat bir kefalet ödüyordu. Kardeşine ve onun oğluna karşı... Bu yüzden her defasında yüzleşmekten vazgeçmişti. İntikamından da. Stone kendini affettirmesinin yolunu sunduğunda Eric düşünmeden kabul etmişti. Bu, aralarında olmaktan nefret ettiği Tarafsızlara katılmak anlamına gelse bile.

Eric'in beklediği kişi geldiğinde hepsi biraz daha şaşkın ve nihayet ne-ler olduğunu anlayacakları için sabırsızlardı.

"Rafael?" dedi Arcila.

"Pariye çağırılmadım ama duyduğuma göre müthiş bir kapanış yapmışsınız," dedi Rafael yanlarına giderken. Uzun bir süredir ne aralarına katılmış ne de herhangi bir irtibat kurmuştu. Bu yüzden şaşkınlıkları birkaç saniyeden fazla sürmüştü. Rafael tekli koltuklardan birine otururken ceke-tinin önünü açtı. "Eric, Meksika'da beni bulduğunda en az sizin kadar şaşırılmıştım. Buradan ayrılırken bir daha gelmeyeceğimi söylemiştim. O yüz-den tepkinizi anlayışla karşılıyorum."

"Neden buradasın peki? Khons'un ölümünü sen mi emrettin?" dedi Diana.

"Birileri bunu çok daha önce emretmeliydi ama hayır," dedi Rafael elini basitçe kaldırarak. "Sizin aksinize, hâlâ Lucianlara saygı duyan kurtlardan biriyim. O yüzden Eric'e Khons'u öldürmesi için emir vermedim. Kendisi bana bunu yapacağını ve planını anlattığında, 'Neden olmasın?' diye düşün-düm. Bir şeylerin yeniden şekillenmesi gerekiyor."

"Ne gibi? Fikirlerini beğenmediğiniz herkesi ortadan mı kaldıracaksınız?" dedi Arcila öfkeli bir şekilde gülerken.

"Yönteminiz işe yaramıyor," dedi Rafael ve hepsine tek tek baktı. "Yaş-lılar yönetimi mahvetti. Bunu kabullenmemiz gerekiyor. İsimleri önemsiz bazı kişiler o ya da bu sebeple Einar'ın yönetiminden alınmasına karar verdi. Bu zorunlu muydu? Belki. Çocuklar dâhil tüm Lucianların ölüm emrinin verilmesi canice miydi? Kesinlikle."

"Hafızam yanıltıyorsa beni düzelt ama itiraz ettiğini hatırlamıyorum," dedi Diana.

"Moskova'daki evime gönderdiğiniz mektup yolda kaybolmuş olmalı öyleyse. Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Neden buradasın?" dedi Ruis.

"Söylediğim gibi Tarafsızlar da Einar'ın yönetiminden memnun değildi. Onu geri çekmek doğru karardı. Herkes için. Peki, her şey daha mı iyi oldu dersiniz? Bir grup basit ve sırf daha fazla yaşadığı için kendini güçlü varsayan yaşlı kurt yönetime geçti. Tarafsızlar eski düzenden şikâyetçiydi, şimdi

düzende ise korkuyorlar. Bir grup Yaşlı ile yönetilmektense adil bir Lucian'ın liderliğini tercih edeceklerdir. Yani... Haydi, oyalayalım," diyip elini kaldırdı.

"Bu da ne demek?" dedi Arcila bardağını masanın üzerine bırakırken. İlk yaralanan ve güç kaybetme korkusu yayayan o olmuştu. Kurtlar tara-fından aşağılık görülen en kötü iki duyguydu. "Öylece gelip yönetimi biz-den devralamazsın. Bazı kurallar var."

"Yaşlı meclisini kurarken topluluğumuza herkesin gözü önünde bir söz verdik, Arcila. Lucianların öldüğünü açıkladıktan sonra yönetimi devrala-cığımızı fakat bundan endişelenmemeleri gerektiğini anlattık. Çünkü sa-dece tek bir kurdun bile önermesiyle yeni lider seçme şansının hâlâ ellerinde olduğuna yemin ettik. İşlerinden hiçbirini bunu yapamaz. İstiyorlar ama siz-lerden o kadar korkuyorlar ki teklif dahi edemezler. Onun yerine ben tek-lif ediyorum. Yeni bir lider seçeceğiz. Bu gece."

"Yıllardır topluluğumuzdan uzak duran bir kaçığın mı liderimiz olma-sını istiyorsun?" dedi Diana inanamadan.

"Eric bir Lucian," dedi Rafael. "Hayatta kalan son Lucian. Aşağıdaki kurtlar onun kim olduğunu belki henüz anlayamadılar ama anladıkları an-dan itibaren tepki verecekler. Akli başında, adaletli ve arkalarında duran bir lider istiyorlar. Kendi çıkarları için hayatları manipüle eden bir grup di-nozor değil."

"Rafael," dedi Ruis başını eğerek tebessüm ederken.

"Özür dilerim," dedi Rafael. Ruis'in elini tutarak parmaklarını öptü. "Her zamanki gibi harika görünüyorsun bu arada. Tüm bu karmaşa sona erdiğinde seni yemeğe çıkarmalıyım. Hâlâ en sevdiğin tatlıyı hatırlıyorum."

"Hiç şüphem yok ama bir ilişkim var. Yine de teşekkür ederim. Bir di-nozor için hiç de fena değilsin."

"Bekleyebilirim," dedi Rafael omuz silerek.

"Sana karşı gelen herkesle baş edebileceğini sanmıyorum," dedi Ar-cila, Eric'e. "Buradan ayrıldığından beri sakin bir hayat geçirdiğini varsa-yarsak tabii."

"Ayaklarımın üzerinde durabildiğimden beri sadece hayatta kalmak için değil, aynı zamanda sizin gibilerin oyunlarının üstesinden gelebilmek için de eğitim gördüm. Babamı yönetimden alabilmeniz tek yolu aklını kaybetmesiydi. Başka bir şey değil. Hem ondan hem de tüm Lucianlardan öylesine korkuyordunuz ki sizin için bir şeyleri değiştirmenin tek yolu so-yumun tamamını katletmekti. Çünkü sadece bu şekilde içimizden birinin hepimizi avlamayacağından emin olabildiniz. Korkakça!"

"İzlemesi eğlenceli olacak," dedi Isaac. Başını hafifçe geri yatıp Diana'ya baktı. "O içtiğinden bana da getirebilir misin? Sanırım bir süre daha buradayız."

Ada pencerenin kenarında ormanın aydınlanışını izliyordu. Dawson buradan ayrılalı iki saatten fazla olmuştu. Sek sık Ada'yı arıyor ve ne durumda olduklarını söylüyordu. Fakat Ruis onları buradan çıkarmaya henüz hazır değildi. Ada, Tarafızların belki de içinden aylarca çıkamayacakları bir durumun içinde olduğunu biliyordu. Toparlanmalarının zaman alacağını bilmesine rağmen bir an önce eve dönmeleri gerekiyordu.

Gavin'in homurdandığını duyduğunda Ada oturduğu yenden kalktı. Saatlerdir ilk defa rahat bir nefes aldığını hissediyordu. Yatağın kenarına oturup Gavin'e doğrulması için yardım etti. "Nasıl hissediyorsun?" dedi.

"Ölü gibi," dedi Gavin boğuk bir sesle. Sirtını yastıklara bırakıp yüzünü ovuşturdu. "Neden hâlâ buradayız?"

"Eric liderliği geri istiyor. Şimdiye kadar yedi kurtla karşılaştı. İkisi de Yaşlılardandı."

Gavin kışkırtıcı çataırken kendini kaybetmeden önce yaşadıklarını hatırlamaya çalıştı. "İki Yaşlı mı öldü?" dedi.

"Östelik hızlı bir şekilde," dedi Ada pencereye doğru bakarken. Karşılaşmaları izlemek Ada için eğitici olmuştu aslında. Şimdiye kadar Eric gibi dövüşen sadece Stone'u görmüştü. O da mecbur kalmadıkça bu eski ve karşındakine hiçbir şans tanımayan stili tercih etmezdi. Eric ve Stone yalnızca eski liderlerin aldığı kapsamlı bir eğitimden geçmişti. Ada, Stone'dan bunu öğrenmek için merakla bekliyordu. Bir gün onlar kadar iyi dövüşebileceğini hayal etmek güçtü. "Gavin," dedi Ada. Yüzüne dokunduğunda hissettiği soğukluk Ada'yı korkutuyordu. Gavin artık kendini kaparmıyordu fakat daha iyi olduğunu söylemek de mümkün değildi. "Felicia'yla konuştum. Sende gördüklerimi tarif etmeye çalıştım ama sen konuşursan belki daha iyi olur."

"Hatırlamıyorum."

"Ne?"

"Neler olduğunu hatırlamıyorum. Nasıl hissettiğimi de. Ağzımda ruhaf bir tat var, belirtilere bunu da ekleyebilirsin," dedi Gavin yüzünü buruşturarak. "Avlandım mı?"

"Hayır," dedi Ada mırıldanarak.

"Birini mi ısırıldı? Bunun ne kadar tehlikeli."

"Sürekli öksürüyordun ve bir süre sonra ağzından kan gelmeye başladı. Dengesiz hâledeydin. Bu yüzden Ruis'le beraber seni buraya getirdik. Çok kısa zamanda da çıkacağız, tamam mı? Dawson on dakika önce aradı. Lanston, Ruis'le görüşmeyi başarmış. Bize bir araç ayarlıyorlar. Kalabalıkta olmanın tehlikeli. Bu yüzden dağ evine gideceğiz. Tedavin tamamlandığında Aleut'a döneriz."

"Tedavi," dedi Gavin başını geri yasarken. "Daha ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Öğreneceğiz öyleyse. Herkes bunun için uğraşıyor."

Gavin elinin iç tarafıyla dudaklarının üstünü ovuşturdu. "Avlandığıma neredeyse eminim," derken bilinci yavaşça bulanıktı.

Ada onun uzanmasını sağlayıp başını yastığa koydu. Alnına dökülen kıvrıkcık saçlarını düzeltti. Emsir teni solgun ve soğuktu. Ada, titremesi bir türlü durmayan elini Gavin'in boynuna doğru götürdü. Nabzını parmak uçlarında hissederken kendi kalp atışı da kulaklarındaydı. Ada eğilip Gavin'i alnından öptü. "Nefes almaya devam et," dedi. "Ne yapacağımı bulana kadar bana yardımcı ol."

Yeni bir karşılaşmanın başladığını duyduğunda Ada ayağa kalkmıştı ki kapıya vuruldu. Nihayet buradan ayrılacaklarını umuyordu. Kilidi çevirmeden önce kapıya bir kez daha vurulmasını bekledi. Aynı şekilde art arda üç kez daha ses duyduğunda kapıyı açtı. Gelenin Dawson olmadığını biliyordu. O olsaydı bunu bir şekilde hissedirdi. Fakat Michael'in geleceğini de tahmin etmemişti doğrusu.

"Yürüyebilecek durumda mı?" dedi Michael içeri girerken.

"Sanmıyorum ama uyandırmayı deneyebilirim."

"Dene öyleyse. Acele etmemiz lazım."

Ada başını sallayıp Gavin'in yanına döndü. Omzunu tutup hafifçe sarsarken bir yandan da ayakkabılarını giyiyordu. "Birkaç dakikalığına kendine gelmen lazım," dedi. Gavin başını diğer tarafa çevirdiğinde Ada iç geçirdi. Bu, sandığından daha zor olacaktı.

"Tokat atmayı deneyebilirsin," dedi Michael.

"Belki sen de yardımcı olmayı deneyebilirsin. Sesini duyunca sinirlendiğinden bu, uyanmasını sağlayabilir."

"Sinir bozucu ama haklısın. Geri çekil," dedi Michael yaklaştığında. Elini Gavin'e doğru uzattıktan sonra duraksadı. Zaman, her saniye onların aleyhine geçiyordu. Ada boğazını temizlediğinde Michael iç geçirdi. "Kapı çeneni. Onu taşımaman mı yoksa uyandırıp yürüterek çıkarmanın mı daha az tehlikeli olabileceğini düşünüyorum."

"Yani kaçıyor muyuz? Ruis'in bize yardım edeceğini sanıyordum."

"Ruis, yeni bir karşılaşma başladığında Gavin'i çıkarmamı söyledi. Tüm yardımı bu kadar. Şu anda elinden daha fazlası gelmez." Gavin'in çenesini tutarak başını çevirdi. Göz bebeklerini kontrol ettikten sonra kararını vermişti. Her neyin etkisindeyse bunu kolayca çözemeyeceklerini de anlamıştı. Ruis zehirden şüphelenmişti fakat Michael onun zehirlenmeyeceğini biliyordu. Gavin'i araştırırken hakkında öğrendiği en ilgi çekici şey de bu olmuştu.

"Ne yapacağız?" dedi Ada.

Michael cebinden çıkardığı anahtarları Ada'ya verdi. "Taşıyacağım. Arabayı ben kullanırım fakat kapıları benim için açman gerekecek. Ön bahçeye gideceğiz. Çıkışlara izin verdiklerinden sıkıntı olmayacak. Gavin baygınken çok fazla sorunla da karşılaşmayız. En azından kimseye saldırmaya çalışmaz."

"Tamam, bir planımız var," dedi Ada anahtarları alırken.

Michael, Ada'nın uyarığı elinin titrediğini gördüğünde kaşlarını çatmıştı. "Ne olduğunu anladığımı söyleyemeyeceğimi ama bir çözüm bulabileceğimi ise eminim. Gavin'in zehire bağımlılığı olduğundan bu kadar güçlü direndiğini düşünüyorum. Başka biri olsaydı muhtemelen çoktan ölmüştü."

"Biz tedavisini bulana kadar dayanacaktır."

"Gidelim öyleyse," dedi Michael. Gavin'in kolunu tutarak oturur pozisyona gelmesini sağladı. Omzuna attığında Gavin neredeyse kendine gelmişti. Baş aşağıya sallanması zihnindeki bulanıklık için faydalı olmamıştı.

Ada, önden çıkarak yollarının temiz olduğunu teyit etti. Arka bahçede, ölümden dönmüş ve kana susamış bir Lucian varken hiç kimsenin dikkati onların üzerinde olmayacaktı. Arabaya gidene kadar yoğun bir gürültü onları takip etmişti. Eric'in karşılaştığı kurt, onu diğerlerinden daha fazla zorlamış gibiydi. İyi bir kurt kavgası ise her zaman için izlemesi keyifli bir olaydı. Bulundukları şartlar daha iyi olsaydı Ada da Eric'i izlemek isteyeceğini düşündü.

"Orada," dedi Michael başıyla arabayı işaret ederken. Ada kapıyı açıp diğer taraftan dolaştı. Michael dikkatli bir şekilde Gavin'i bırakıp anahtarları aldı.

Ada, Gavin'in başını düzelterip dizine yaslarken bir kez daha nabzını kontrol etti. Yavaş olmasına rağmen kalp atışlarını hissedebiliyordu. Titreşime benziyordu fakat hâlâ çabalıyordu. "Çok az kaldı," dedi Ada. Aşağıya doğru düşen kolunu tutup göğsünün üstüne koydu. İlerledikleri yolda çok fazla sarsılmasın diye bir eliyle başına destek veriyordu. Gavin güçlüğüle bıraktığı bir nefesle Ada'nın elini sıktı. "Daha hızlı kullan," dedi Ada.

"Bir metreden ötesini göremiyorum ve zaten hızlıyım."

"Nereye gideceğini biliyor musun?"

"Evet."

"Dawson neden gelmedi?"

"Lavina'ya ulaşmaya çalışıyordu. Böylesinin daha hızlı olacağını düşündü. Sizin tarafınızda neden Lavina gibi büyücü var, anlamadım fakat Dawson yardım edebileceğinden emindi."

"Eğer ona ulaşabilirse," dedi Ada sessizce. Lavina'yla iletişime geçtikleri her seferde eğer mümkünse yardım ediyordu. Fakat onunla konuşabilmek kolay olmuyordu. Evinden çıkmak zorunda kalmadıkça telefon kullanmazdı, zaten yerin metrelerce altındaki evinden telefonla konuşabileceğini de sanmıyordu.

Gavin'in eli Ada'nın parmaklarının arasından yavaşça kaydı. Ada elini daha sıkı tutarken başını göğsüne doğru eğdi. Kalp atışlarını duyamıyordu. "Hızlanmak zorundasın. Önünü görüp göremediğini umurunda değil," dedi Ada. Amacına ulaşamayacağını bilmesine rağmen gözlerini kapatıp Gavin'in duygularına ulaştı. Korku, acı, şaşkınlık vardı. Hepsinin yüzeyindeyse öfkesi doluyordu. *Tam tahmin ettiğim gibi,* diye düşündü Ada hafif

bir gülümsemeyle. Bildiği Gavin hâlâ oradaydı. Kaybolmamıştı. Üzerine işlenen büyü her ne olursa olsun. "Lütfen bana karşı gelme," diye yalvardı Ada. *Doğru ile mi yoksa Asena'nın kendisiyle mi konuştuğuna emin değildi. Asena, şifa güçlerinin kaybolmasının sebebi olarak doğanın kurallarını göstermişti. Ada ona inanıyordu. Sadece Asena'nın daha fazlasını bildiğini ve bunu tersine çevirebilmek için Ada'ya yardım edebileceğini hissetmişti. "Son bir kez. Bana bir iyilik yap."*

"Sıkı tutun," dedi Michael.

Araç şiddetli bir şekilde sarsıldığında Ada iki eliyle birden Gavin'i tuttu fakat başını kaldırmamıştı. Michael'in bir yere çarpmayacağına güvenmek zorundaydı. "Bir kısmını... Bir kısmı için bana izin verin. Kahretsin!" dedi Ada. Kapalı gözlerinin arasından akan yaşlar, Gavin'in gömleğini ıslatmıştı. Kötü duyguları ve ruhunu yıkmaya çalışan baskıyı görebiliyor ama ulaşamıyordu. İçinden çıkamadığı bir kâbusa sıkışmak gibiydi. Görünmez bir duvar aşmaya çalışırken sadece kendini daha fazla yormuştu.

Ada, ona karşı bu kapıların tamamen kapandığını kabullenmek zorundaydı. En nihayetinde Asena haklıydı. Bir daha şifa gücünü kullanamayacaktı. Ada başını kaldırıp parmaklarını Gavin'in dudaklarına doğru götürdü. Birkaç saniye beklediği süre boyunca Michael yavaşlamaya başlamıştı. Eve dönen yola girdiklerinde Ada öne uzanıp Michael'in omzunu kavradı. "Nefes almıyor," dedi.

Michael küfrederek son kez gaza bastı. Araba kaymasına rağmen doğru yola girmişlerdi. Kapının önüne geldiklerinde sert fren yüzünden araba birkaç metre sonra durabildi.

Araha durur durmaz arka kapı açıldı. Ada, Murat'ı gördüğünde, "Nefes almıyor," dedi yeniden.

Murat, arabanın içine girip Gavin'in nabzını kontrol etti. Teninin soğukluğunu hissettiğinde yüzünü buruşturmuştu. "Kalbi atıyor. Nefes almadığını ne zaman fark ettin?" derken kendisiyle beraber Gavin'i de dışarı çıkardı.

Ada arkalarından eve girdiğinde ayakkabılarını çıkarıp attı. "Birkaç dakikadan fazla olmadı. Bir çözüm bulduğunuzu söyleyin," dedi.

"Felicia ve Peratha araştırmaya devam ediyor. Deborah gerekli olabilecek malzemeleri toplamaya gitti. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz," dedi Murat. Michael'la birlikte Gavin'i ikinci kattaki misafir odalarından birine götürdüler. Yatağa bıraktıklarında Murat eğilip yeniden nabzına baktı. Başını geriye doğru itip dudaklarını hafifçe araladı. "Dawson, Lavina'ya ulaştığını söyledi. Birkaç dakika içinde burada olurlar."

"Hilary nerede?" dedi Ada ondan bahsetmediği için. Murat'ın ifadesi değiştiğinde Ada kaşlarını kaldırdı. "Ona söylemediniz mi?"

"Söyleyemedim. Gavin kendine geldiğinde onunla konuşabilir."

"Felicia ve Peratha nerede?"

"Aleut'un kütüphanesindelet. Bulabildikleriyle buraya dönecekler," dedi Murat. Parmaklarını Gavin'in dudaklarının üstüne yaklaştırdığında başını salladı. "Tamam, nefes alıyor. Bu koku ne?" derken bakışlarını Ada'ya çevirdi.

"Birkaç damla kan sadece," dedi Ada kollarını bağlarken.

"Hayır, başka bir şey."

Murat ona doğru adım attığında Ada geri çekildi. "Dawson ve Lavina gelene kadar üzerimi değiştireceğim," dedi. "İciniz de başından ayrılmayın, olur mu? Hemen dönerim."

"Ada"

Murat ona sesleniş de Ada çoktan odadan çıkmıştı. Çatı katındaki banyoya girip kapıyı arkasından kilitledi. Yüzüğünü çıkarıp lavabonun kenarına koyduktan sonra üzerindeki kıyafetleri bir yığın hâlinde bıraktı. Suyun altına girdiğinde başını yukarı kaldırıp gözlerini kapadı. Teni öylesine sıcaktı ki soğuk suyla buluştuğunda etrafına buhar saçabileceğini bile düşünmüştü.

Temizlenen saçlarını önüne doğru alıp sıktı. Bornozunu giyerken hassas teni Ada'nın homurdanmasına sebep oldu. Kumaş ince ve yumuşacıktı. Buna rağmen Ada üzerine zırlı giydiğini düşünecekti.

Yüzüğünü alıp yatak odasına girdiği sırada Dawson'ın sesini duydu. Kapıyı itmişti ki kapanmasına fırsat kalmadan Dawson içeri girmişti.

Ada, Lavina'nın ne gibi bir çözümle gelmiş olduğunu öğrenmek istiyordu. Bu yüzden hemen giyinmeyi planlamıştı fakat Dawson'ın bakışları onun hareket etmesini engelliyordu. "Sorun ne?" dedi Ada. "Yoksa."

"Hayır, Gavin iyi. Yani... Hâlâ bıraktığın gibi. Lavina ne olduğunu tam olarak söyleyemiyor ama araştırarak. Lanston, Ruis'e buraya gelmesini söyledi. Onun daha iyi bir fikri varsa bize avantaj sağlayacaktır. Sen iyi misin?"

"Evet. Ama hemen giyinip aşağıya inmek istiyorum. Müsaade eder misin?"

"Yaralandın mı?"

"Hayır, Dawson... Hayır, öyle bir şey yok."

"Görmemi ya da anlamamı istemediğin bir şey var, Tüysüz. Bunu fark edemediğimi mi sanıyorsun? Seni tanıyorum."

Ada bornozunun bağını çözüp üzerinden çıkardı. Ellerini havaya kaldırıp bekledi. "Memnun oldun mu?" dedi. "Yaralanmış değilim. Sadece Gavin'in yanında olmak istiyorum. Lavina'nın bir çözüm bulmasına yardım etmeliyiz. Bunun basit bir şey olduğunu sanmıyorum," derken dolabı açtı. İç çamaşırlarını giydikten sonra pantolonunu ve kısa kollu, ince bir tişörtü üstüne geçirdi. Saçlarını tişörtün altından çıkarıp yeniden önüne bıraktı. "Felicia ve Peratha bir şey bulabildi mi?"

"Sanmıyorum. İşimize yarayabilecek kaynakları alıp buraya gelecekler."

"Deborah'a sen mi söyledin?"

"Evet. Sadece bir büyü'nün etkisinde olduğundan bahsettim. Bu kadar kötü olduğunu bilmiyorlar."

Ada yatağın kenarına oturup ayakkabılarını giydi. Ellerini bacaklarına yaslayıp Dawson'a baktı. "Nasıl bir büyü olduğunu bilseydik çözümü kolay olurdu, değil mi?"

"Öyle ama büyüü yapamı bulmamızın tek yolu ona emir veren kişiye sormaktır."

Ada, Dawson'ın nasıl bir suçluluk duyduğunu hissetmesine rağmen oturduğu yerden kalkmadı. Ona sarılmayı, yüzüne dokunmayı ve kendisini daha iyi hissedebileceği herhangi bir şey yapmayı istedi. Bunun yerine soğukkanlı bir şekilde başını salladı. "Khons öldüğüne göre başka bir yol bulacağız. Gavin'in bu hâlde olmasının sebebi Khons'un ölmesi değil, Dawson. Zaten ölümünden önce planlanmış bir saldırı. Her şekilde Gavin'i hedef hâline getirdiğini biliyorduk."

"Ölmeden önce uyarıydı," dedi Dawson duvara yaslanırken.

"Doğru olduğunu bilemezdim."

"Riske atmamam gerekirdi. Z'yi öldürmenin sorumluluğunu alabilirim. Bunun cezasını çekebilirim. Ben üstlenirim. Arkadaşlarım değil. Bu adil değil."

"Zaten bu yüzden sana değil de diğerlerine saldırdı. Seni yıkabilecek en etkili şeyin bu olduğunu bildiği için. Khons öldü ama belli ki planı devam ediyor. Buna izin vermeyelim, olur mu?"

Dawson başını sallarken bir kez daha Ada'ya dikkatle baktı. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Bunu ikisi de biliyordu. Birbirlerine dokunmaya, tenlerini hissetmeye ve yakınlığa... Dawson, bir kez daha ona doğru adım attığında Ada'nın geri çekildiğini görmek istemiyordu. Bunu yeniden yaşayamazdı. Ada'nın ona geleceğini düşünmesi ise yararsızdı.

"Aşağıda olacağım," dedi Dawson çıkarken.

Kapı kapandığında Ada dişlerini sıkarak nefesini bıraktı. Omzundan tüm vücuduna yayılan acı hareket etmesini güç kılıyordu. Lavina ya da Felicia'nın bir çözüm bulacağını umuyor olsa da Ada çoktan yedek planını oluşturmaya başlamıştı. Ruis bile Gavin'e olanlar konusunda emin konuşmadığından Ada, bunun nadir bir durum olduğunu anlamıştı. Üstelik ne suçlayacakları biri kalmıştı ne de büyüü kimin yaptığını biliyorlardı. Şans onlardan yana olmazsa umutları neredeyse yoktu.

Ada, aşağıya inip Gavin'in olduğu odaya girdi. Felicia ve Peratha'nın seslerini ise salondan duyabiliyordu.

"Bir fikrin var mı?" dedi Ada.

"Hoşlanmayacaksınız," dedi Lavina iç geçirerek. Gavin'in gözlerini kontrol ettikten sonra elini göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinledi. "Saldırılanlaştığını söylemişsin."

"Evet," dedi Ada sabırsız bir hâlde. "Ne yapacaksınız?"

Lavina dudaklarını ıslatırken geri çekildi. "Büyüyü kan cadılarından biri yapmış. Bir tür zehir aşında. Aradan saatler geçtiğine göre şimdiye kadar zehir etkisini göstermeliydi."

"Bu etkisini göstermemiş hâli mi?" dedi Michael.

"Etkisini göstermiş olsaydı Gavin'e giden yol üzerinde cesetler bulardınız. Bu şekilde kendini kapatabilmesi için içten içe savaşıyor olması lazım. Zehirlere karşı bağışıklığı olduğunu söylemiştin," dedi Lavina. Dawson'a dönerek, "Bu, Gavin'in bir süre daha savaşılabileceği anlamına geliyor ama çok da değil. Yenikliğinde bunun geri dönüşü olmayacak."

"Kan cadıları gerçek mi?" dedi Dawson.

"Evet, sana anlatmıştım."

"Masal olduğunu zannediyordum. Kan için yaşayan, kanla beslenen, ölü cadılar."

"Neredeyse ölü cadılar," diye düzeltti Lavina.

"Tedavisini de biliyorsun öyleyse," dedi Murat.

"Öyle bir şey söylemedim," dedi Lavina geri çekilirken. Saçlarını kulaqlarının arkasına sıkıyordu. Gavin'in eline dokunduktan sonra Dawson'a döndü. "Kan cadılarının zehirleri bizimkilerden farklıdır. Yüzyıllardır aynı tür bile sayılmıyoruz. Bunun nasıl işlediğini biliyordum ama durdurmak için ne gerektiğini hiç öğrenemedim. Onların türünden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyoruz."

"Damian'in türünden," dedi Dawson. Lavina başını salladı. "Öyleyse onu bulalım. Eğer onun türüne ait bir zehirse tedaviyi de biliyor olmalı."

"Hayır," dedi Lavina kesin bir şekilde. Onu ilk defa neredeyse korku dolu görüyorlardı. "Kurtlar, bölgesini korumayı seven avcılardır, cadılarsa sadece kendi türünü gözeten mücadeleci varlıklar. Amazonlar için her şey hayatta kalıp varlığını sürdürmekten ibaret. Damian'in türü ise yırtıcıdır. Neden, kim ya da nasıl; umursamazlar. Bizim döngümüze ait değiller, olmayacaklar. Damian'dan da onun türünden de uzak duracaksınız. Bu sana çözüm gibi gelebilir, Dawson ama çok daha berbat ve kötü sonuçlar doğuracak. Beni dinle," dedi Lavina. Dawson konuşacakken, "Bana güven. Daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım. Bunu senden daha hızlı bir şekilde yapabilirim. Asla zamanında yetişemezsin. Bırak, ben ilgileneyim, tamam mı?"

"Kahretsin!" dedi Ada oradan ayrılırken. Merdivenden indiğinde Felicia'yı masada çalışırken buldu. Peratha başka bir kitabı okurken olduğu yerde durmadan salonun içinde yürüyordu. "Ne buldunuz?" diye sordu Ada.

"Tedavi diye bir şey yok. Böyle sonuçları olan bir büyü bile bulamadım," dedi Peratha başını kitaptan kaldırmadan.

Felicia da aynı umutsuz durum içerisinde omuzlarını kaldırdığında Ada kararını vermişti. Bir elini masanın üstüne yaslayarak Felicia'ya doğru eğildi. "Senden bir şey isteyeceğim. Çok zamanını almayacak," dedi.

"Nedir?"

"Beni uyutabilir misin?"

"Anladım."

"Uyumam gerekiyor. Hemen."

"Sanırım özel bir çay hazırlayabilirim. Birkaç dakika içinde uyumamı sağlar. Yeterli mi?"

"Mükemmel. Khons'un kurtları çağırmasını engelleyen büyü için teşekkür ederim. Son dakika oldu ama gerçekten hayatımızı kurtardı."

"Pencereyi açman işe yaradı. Creon orada uçuyordu ve onun sayesinde için daha da kolaylaştı."

Ada omzuna dokundu. Felicia kitabıyla beraber mutfığa giderken Ada orada kaldı. Gerginliği üzerinden neredeyse akıp gitmişti. Sadece meraklıydı. Yapmışın işe yaramasını ummaktan başka bir şansı yoktu. Lavina'nın kan cadılarıyla iletişime geçip bir çözümle gelmesini beklemeyecekti.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi Peratha yeni bir sayfaya geçerken.

"İyi," dedi Ada.

"Dikkatli ol."

Felicia biraz sonra üzerinde duman tüten kupayla geri döndü. "Sık sık yaptığım bir büyü. Sana zararı dokunmayacak. Yorgunluk ve bilincinin sakinlik durumuna göre on dakika da uyayabilirsin bir gün boyunca da."

"Teşekkür ederim."

Ada yatak odasına gidene kadar çayın yarısını bitirmişti. Gözlerini ovuşturarak odaya girdiğinde kapıyı yavaşça kapattı. Yatağa doğru dönmüştü ki pencerenin kenarında oturan Dawson'ı gördü. Öylesine sessiz ama aynı zamanda gürültülüydü ki Ada bir an için nefes almakta güçlük çekti.

"Anlat," dedi Dawson sadece.

Ada bardağında kalan çayı yudumladuktan sonra yatağın kenarına oturdu. "Asena'yla konuşacağım. Tanıdığımız en bilgili kurt o. Ayrıca onun zamanında, büyücülerle ortak bir hayat yaşıyorlarmış. Gavin'e ne olduğunu anlayabilir. Çabuk uyumamı sağlaması için Felicia'dan bana büyü yapmasını istedim," dedi kupayı kaldırarak.

"Büyülü bir çay mı içtin?"

"Yumruk atıp beni bayıltmaya gönüllü olur muydun?"

"Ada, benimle konuş. Lütfen."

Ada bardağı yere, ayaklarının dibine bıraktı. Söyleyeceklerinin Dawson'ı sinirlendireceğini biliyordu ama birkaç dakika sonra kendinden geçeceğini düşünerek konuşmaya başladı. Eğer şanslıysa uyandığında Dawson sakinleşmiş olurdu. "Gavin saldırganlaştığında beni ısırdı," dedi Ada yavaşça elini omzuna doğru kaldırarak.

Dawson'un gözleri büyürken renkleri altın sarısı bir ışıkla parladı. İlk hissettiği şey şaşkınlık ya da öfke değil, korku olmuştu. "Bu yüzden sana yaklaşmama izin vermedin. Lanet olsun, Ada," derken karşısına yürüdü. "Gavin'in ısırganının ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun. Aradan saatler geçti. Bunu hemen söylemiş olsaydın Deborah'a çözüm bulabileceği kadar zaman verebilirdik. Şimdi ise..."

"Beni kurtarabilecek kadar hızlı bir çözüm bulabilecek tek kişi Gavin. Bu yüzden uyuyacağım, Asena'yla konuşacağım."

"Neden bekledin?" dedi Dawson'un sesi yükselirken. Korkusu hâlâ oradayken ağzından çıkanlar öfke doluydu. "Isırdığında bana söylemen gerekiyordu!"

Dawson'un aksine Ada sakindi. Belki de çayın etkisi yüzündendi. Yatağın kenarına tutunarak ayağa kalktı. "Tehlike altında olan sadece Gavin'ken Asena yardım etmez. Böyle şeylere katılmaktan hoşlanmıyor. Kesin bir şekilde belli etti. Eğer Gavin'i kurtarmazsa benim de öleceğimi bilirse yardım edecektir."

"Bunu yapmaya hakkın yoktu," dedi Dawson başını iki yana sallarken.

"Kararımı verdim," derken bu sefer Ada da sinirlenmeye başlamıştı. "Daha birkaç ay önce tanıştığım Ray haricinde tüm kardeşlerimi kaybettim, Dawson. Maritza öldü, Franz öldü. Gavin'i kaybetmeyeceğim. Ve benden özür dilememi bekleme. Çünkü dilemeyeceğim. Seni korkuttuğum için ne kadar kötü hissettiğimi bilemezsin. Yaptığım şeylerin seni hayal kırıklığına uğratmasından nefret ediyorum. Üzüldüğün için üzgünüm ama yaptıklarımı için değil. Aynı kararı yine verdim. Bunu biliyorsun. Beni tanıyorsun. Gavin'i kaybetmeyeceğim."

"Sence ben arkadaşlarımı kaybetmekten memnun muyum? Bunun için her şeyi yapmaz mıyım?"

"Yaparsın. Yapacağını biliyorum. Mümkün olsaydı benim yerime zehirlerdin, Asena'yla yüzleşirdin. Gavin kendine geldiğinde benim semptomlarımı soracaktır. Anlatamayacak durumda olursam diye bilmen gerekiyor. Midem bulanıyor, başımın patlayacağını hissediyorum ve düzgün göremiyorum. Elim sürekli titriyor ve bazı şeyler görmeye başladım," derken burununu çekti. Olduğu yerde sendelediğinde Dawson kollarını kavradı. Ada acı içinde nefesini tuttu.

"Seninleyim. Yanında olacağım, korkma," dedi Dawson.

"Bana kızmandan nefret ediyorum," dedi Ada gözleri kapanırken.

"Yine de işimi hiç kolaylaştırmıyorsun." Ada'nın yatağa uzanmasını sağladı. Yanına geçip sırtını yastıklara dayadıktan sonra Ada'yı kollarının arasına aldı. Hâlâ ıslak olan saçlarını okşayıp dudaklarını alnına bastırdı. Tişörtünün yakasını çekip Gavin'in ısırganını aradı. Omzundaki diş izleri kanlı ve kabarıktı. Yaraların etrafı morarmıştı. Parmaklarıyla dokunduğunda ateşinin gittikçe yükseldiğini fark etti. Gavin'in ruh hâli zehrini değiştiriyordu ve Ada'yı ısırdığına göre aklı pek de başında olmasa gerekti.

Dawson, Ada'nın kollarını okşarken gözlerini kapattı. Onunla beraber dünyasında yürüyecekti.

Ada yine aynı evdeydi. Dışarıda gürültülü bir yağmur yağarken Asena bir koltukta oturmuştu. Üzerinde kırmızı, askılı, ince bir elbise vardı. Ada'ya olan bakışları ise her zamanki gibi şefkat doluydu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Ada.

"Belli ki." Asena ayağa kalkıp Ada'nın karşısına yürüdü. Çenesine dokunup yüzünü sevdi. "İyi görünmüyorsun. Sorun ne?"

Ada ona her şeyi anlatmaya başladı. Asena dikkatli ve sabırlı bir dinleyiciydi. Fakat Ada'nın neden burada olduğunu anlamamıştı. "Arkadaşın için üzgünüm, Ada ve yaralandığın için de. Eminim bunun üstesinden geleceksinizdir."

"Gavin'in ısırgısı böyle durumlarda ölümcül oluyor," dedi Ada. Sessiz fakat kararlı bir şekilde konuşmuştu. Dawson'a söylediklerinde ciddiydi. Pırpırtı değil ve Asena'nın da bunu görmesini istiyordu. "Yaşamamı istediğini biliyorum. Panzehir bulmaları için diğerlerine yeterince vakit vermedim ve şimdi sürem tükeniyor. Ne tür bir zehrin etkisinde olduğumu çözebilecek tek kişi Gavin. Bunu."

Asena'nın narin bir şekilde yüzünü seven eli, bu kez sert bir tokatla Ada'nın yanağına çarpmıştı. Ada dişlerini sıkarak gözlerini yeniden Asena'ya çevirdi. Dudaklarını aralamıştı ki Asena bir kez daha tokat attı. Parmağını kaldırarak sızmasını işaret etti. "Bencil ve küstahsın, Ada. Aynı zamanda kibirlisin de. Kayıpların seni ne kadar yıktığını biliyorum. Nasıl sorumlu hissettiğini... Ama bununla çizgiyi aştığını görmek gerekiyor. İntihar etmekten ne farkı var?" dedi. Ada dilini dudağının iç tarafında dolaştırırken kan tadı aldı. Asena gözlerini kapatarak iç geçirdi. "Cevap ver."

"Tedaviyi biliyorsun. Bilmesen bile bulabilecek güçtesin. Eğer hayatım tehlikede olmasa hiç tanımamış olduğun ailemi kurtarmam için bana yardım eder miydin?"

"Doğanın bir düzeni var."

Ada başını arkaya bırakarak bağırdı. "Siktir," dedi Asena'ya. "Sen de doğa da siktirsin. Umurumda değil. Gavin bunu hak etmedi. Ben bunu hak etmedim." Asena arkasını döncekken Ada kolunu tutarak yeniden yüzüne bakmasını bekledi. "Yalvarmamı istiyorsan yalvarırım. Sana da doğaya da. Bana yardım etmelisin. Onun, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun. Kızdumu bulmama, ona bağlanmama ve anlamama nasıl yardım ettiğini bilmiyorsun. Bunlar senin için önemli değil mi?" derken gözyaşlarını sildi.

"Elbette önemli. Sen bir alakurtsun. Benim kızsımsın. Ve belli ki benim kadar delisin."

"Öyleyse benimle gurur duyuyor olmalısın."

"Bir hayaleti bile hayattan soğutabilirsin," diye söylendi Asena.

Gavin gözlerini panik içinde ve boğularak açtı. Kendini yukarı doğru itip kaçmaya çalışırken biri onunla konuşup tutmaya çalışıyordu.

"Dur lütfen. Bana bak," dedi eller yüzünü kavrarken.

Gavin ellerden kurtulmak için bileklerini kavramıştı ki nabızı düşmeye başladı. Gözlerini kurşuturken su damlaları, gözyaşları gibi kirpiklerinden yanaklarına doğru aktı. "Debby?"

"Benim," dedi Deborah. Parmaklarını Gavin'in dudaklarında ve gözlerinin altında kaydırdı. "Hayattasın. Nefes alıyorsun."

"Beni boğmaya çalıştığın düşünülürse bu, seni sahiden şaşırtmış olmalı. Küvetteyim," derken etrafına bakındı. Banyoyu su içinde bırakmıştı. Deborah dış tarafta dizlerinin üstüne çökmüştü. Gavin başını kaldırdığında Felicia'yı gördü. "Ne yapıyorsun orada?"

"Rica ederim," dedi Felicia elindeki kâğıdı düzgün bir şekilde katlar-ken. "Kalanını sen açkılarsın. Eğitim aldığım birini çıplak görmek hoşuma gitmiyor."

"Bu benim suçum mu? Bilincim kapalıydı," dedi Gavin. Deborah'ın uzattığı havluyu alırken. "Ne yapıyordunuz, anlatacak mısın?"

"Büyülü bir zehir yüzünden neredeyse ölüyordum. Ada, Asena'dan tedaviyi öğrenip Felicia'ya verdi. O da formülü bir araya getirdi. Uyanman biraz uzun sürdü ve sonra ateşin yükseldi. Dawson'a haber vermem gerekiyordu. Uyandığında hemen söylememi istemişti."

"Panzehirle ilgilendin mi?" dedi Gavin. Deborah'ın çıkardığını umduğu kıyafetlerini alıp giymeye başladı.

"Sendeki, panzehirle çözülecek bir şey değildi."

"Ben değil, Debby. Mahfer'i ısıdım. Panzehirle ilgilendin, değil mi? Sana nasıl yapılacağını göstermiştim," dedi Gavin. Deborah'ın şaşkın hâlini gördüğünde küfredti. Başına açılan saçlarını dağıtarken banyodan çıktı. Akli hâlâ biraz bulanıktı ve başı ağrıyordu fakat kendinde olduğunu hissedebiliyordu. Zihnindeki bulutlar neredeyse dağılmıştı. Her şeyi çok da hoşlanmadığı bir şekilde hatırlıyordu. Çatı katına çıkıp yatak odasına girerken salondan gelen konuşma seslerini duyabiliyordu.

"Uyanmışım," dedi Dawson ayağa kalkarken. Gavin'in omzunu tutup gözlerine baktı. "Kendine geldiğine sevindim. Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet. Evet, yardım edeyim." Yatağın diğer tarafına geçip Ada'nın başını yana çevirdi. "Isırıldığında hemen haberiniz olsaydı Deborahı bunu halledebilirdi. Bilinci ne zamandır kapalı?"

"Kük beş dakika," dedi Dawson ona çok daha uzun gelmesine rağmen. "Mide bulantısının olduğunu söyledi ve bir şeyler gördüğünü. Çok sıcak. Hâlâ öyle. Bir şey yap."

"Isırıldığında çok korkuyordum. Normalde bunu yapmam. Korku, ısırmama sebep olmaz." Eğilip yaranın olduğu yeri kokladı. Elini omzuna koyduğunda avucuna bunalıcı bir sıcaklık yayıldı. Zehri tanıması için çok fazla ihtiyacı yoktu. Ne gerekli olduğunu biliyordu ve hemen gerekli olduğuna da. "Anlamıyorum. Neden yardım istemedi?"

"Bunu uyandığında kendisine sorarsın, olur mu?"

Gavin soracağına emindi. Elini omzundan avucuna doğru kaydırdı. "Aleut'a gidip panzehri yapacağım. Bir saat içerisinde dönmüş olurum," dedi. Odadan çıkmak üzere dönmüştü ki Dawson'a bakmak için durdu. "Uyanırsa onu yataкта tutmak konusunda ısrar et. Zehir halüsinojen etkisi gösteriyor. Isırıldığında ruh hâlini düşünecek olursak muhtemelen onu üzen bir şey. İhtilâra meyilli olacağını söylemiyorum ama keskin şeyleri uzak tutmak isteyebilirsin."

"Yanından ayrılmayacağım. Acele et sadece." Gavin çıkmak üzereyken Dawson, durması için seslendi: "İyi olmana sevindim."

"Ben de öyle," dedi Gavin. Dawson'ın sırtına vururken. Merdivenden indiğinde, "Arabaya ihtiyacım var," dedi.

Murat masanın üzerinden aldığı anahtarları ona doğru attı. "Zehirlenmek pek de hoş değilmiş, değil mi?" dedi Murat.

"Hissettiğimi söyleyemem," dedi Gavin. Michael'in ona baktığını gördüğünde başını salladı. Neden burada olduğunu anlamamıştı fakat belli ki biri ona haber vermişti. "Gitmem gerekiyor. Sonra hep beraber el ele oturup ağlarız, olur mu?"

"Bir saniye," dedi Peratha ona sarılırken. Acelesi olduğunu bildiğinden yavaşça öperek geri çekildi. "İşe yaramasına sevindim. Bizi çok korkuttun."

"İyi iş çıkardınız. Teşekkürler."

"Gidelim haydi. Ben kullanırım," dedi Deborah anahtarı ondan alırken.

Peratha, yukarı çıkıp yatak odasının aralık duran kapısını hafifçe itti. Dawson kimseye bir açıklama yapmamasına rağmen Peratha neler olduğunu hissedebiliyordu. Ada, rüyasında Asena'yla buluşup kötüleştirmeye başladığından beri her şeyi anlamlandırabiliyordu. "Gavin, Deborah'la beraber Aleut'a gidiyor," dedi girişte dururken. Dawson ona baktıktan sonra önüne

dödü. Peratha onun yalnız kalmak istediğini bilmesine rağmen içeri girdi. Sandalyeyi yatağa yaklaştırıp oturdu.

Dawson, Ada'nın yanına oturmuş, parmaklarını alnında ve yanağında dolaştırıyordu. Bir daha rüya görebilme ihtimaline karşılık hazır bekliyordu. Ada'yı ya da başka birini rüyalarından koruyabilmesi mümkün değildi ama orada olabilirdi. "Beni çaresiz bırakıyor," dedi Dawson. "Ona kızdığım da bile... Yaptığı şeyleri anlayabiliyor olmam."

"Daha azını yapmazdın."

"Öyle sanırım," dedi Dawson. Başını eğerek Ada'yı alnından öptü. Dudakları sıcak teninde dolaştı. Başparmağını yanağından çenesine doğru kaydırdı.

"Jesse ve Dantae buradaydı," dedi Peratha bilmek isteyeceğini düşünerek. "Eric, Tarafsızları biraz karıştırmış. O yüzden çok duramadılar. Tekrar geleceklerini söylediler."

"İyi," dedi Dawson sadece. Duvardaki saate baktı. Gavin'in ayrılıp Aleur'a gitmesinin üzerinden günler geçmiş gibiydi. Dawson için zaman hiç böylesine yavaşlamamıştı. Kendini sakinleştirmek için kollarında tuttuğu karısının kalp atışlarını ve nefeslerini dinliyordu.

"Stone da orada. Kendini açığa çıkarmadı fakat mola verdiği zamanlarda Eric'le konuşuyor."

"Bundan nefret etmiştir. Eski evinde olmaktan."

"Sesi öyle geliyordu," dedi Peratha gülümseyerek. Ayağa kalkmadan önce Ada'nın elini tuttu. Bilincinin kapalı olması onları korkutuyor olsa da kalp atışları hâlâ güçlüydü. "Sizi yalnız bırakayım. Eğer uyanırsa haber verir misin? Diğerleri ayrılıyor fakat Murat ve ben aşağıda bekliyor olacağız."

"Tamam."

Dawson oturduğu yerden hiç uzaklaşmamıştı. Ada arada bir hareketlense de Dawson onu bırakmamıştı. Gözlerini güçlülükle açıyor, hemen sonra yeniden bilincini kaybediyordu. Gavin'in söyledikleri düşünülecek olursa böylesi en iyiydi.

Gavin geldiği sırada Ada yeniden kendine gelmeye çalışıyordu. Bu sefer hareket etmiyor, sadece ayak ucuna doğru bakıyordu. Dawson onun ne gördüğünü bilmiyordu fakat Gavin'in haklı olduğunu düşündü. Zehrin etkisiyle gördüğü her neyse üzülmeye sebep oluyordu.

"Yanımdayım," dedi Dawson yeniden. Ada onu duyduğuna dair tepki vermese de başını göğsüne doğru çevirirken gözleri yeniden kapanmıştı.

"Hazırladım," dedi Gavin. Çekentinin iç cebinden çıkardığı şırınganın kapağını yere attı. "Zehri etkisiz hâle getirmesi için yeterli zaman yok. Çözümü hızlandırmam gerekti. Durum biraz çirkinleşecek."

"Ne gibi?"

Gavin, Ada'nın kolunu düzelterek iğneyi damarına batırdı. "Başka bir zehir, diğer zehri atmasını sağlayacak. Kusacak, terleyecek, muhtemelen ağzından ve burnundan kan da gelebilir. Endişelenmemen için anlatıyorum."

"Tam olarak hangi kısmından endişelenmemem gerekiyor, Gavin? Beni test mi ediyorsun?"

"Belki de test eden sizsinizdir. Isırmamın üzerinden saatler geçmesine rağmen panzehri almak için uğraşmamanıza başka bir açıklama düşünemiyorum. Olan oldu," dedi Gavin boş şırıngayı parmaklarının arasında sallarken. "Akşama kadar tamamen toparlanmış olur. Avlanmam gerekiyor. Kontrol etmek için önerim."

"Uyandığında burada olman lazım. Nasıl olduğunu soracaktır ve seni görene kadar iyileşmek için çabalamaz."

"Hemen döneceğim," dedi Gavin. Planı da buydu. Avlanmak için vakit harcamayacaktı. Tek istediği besindi, av heyecanı değil. Yataktan uzaklaşmadan önce eğilip Ada'yı alnından öptü. "Hesap verebilmen için önce seni iyileştirmem gerekiyor. O yüzden düzeleceksin," dedi çıkmadan önce.

Bir süre sonra Ada karıncalanan elini koluna doğru götürdü. İğnenin batığı yeri ovuştururken puslu bakan gözlerini araladı. Yeniden ayak ucuna baktı. Asena'yla bir önceki buluşmasında gördüğü kız çocuğu oradaydı. Yine arkası dönüktü. Yatağın kenarına oturmuş, başını öne doğru eğmişti. Bu kez bu kez kız saçları beline kadar iniyordu. Ada gözlerini kırptığında sıcak gözyaşlarının döküldüğünü hissetti.

"Tüysüz," dedi Dawson. Ada'nın saçlarını okşayıp yanağını öptü. "Yanımdayım. Ağlama artık," derken yanağını bir kez daha öptü. Dawson parmak uçlarını yüzünde kaydırdı.

"Rüyada benimleydin," dedi Ada hırıltılı sesiyle.

"Özgünüm. Sana vurmaya hakkı yoktu."

"İşe yaradı mı? Gavin iyi mi?"

"Evet, avlanmaya gitti."

Ada başını sallarken elini karnına doğru götürdü. Hareket etmeye çalıştığı bula bula hemen pişman olmuştu. "İki tokatla bedelini ödediysem bundan pişman edemem doğrusu. Daha kötülerini olmuştu. Gavin uyandığına göre panzehri almış olmam lazımdı. Neden dağılacakmışım gibi hissediyorum?"

"Aslında..." Ada kendini yatağın kenarına doğru itip dışarı koştuğunda Dawson hızlı davranarak peşinden gitti. "Ben de bundan bahsedecektim. Gavin sana farklı bir zehir verdi. İlkini vücudundan atabilmen için."

"Kolay yolu tercih etmeyeceğini biliyordum," dedi Ada klozetin önünde eğilirken. Dawson ısıltığı havluyla Ada'nın yanına gitti. Saçlarını tutup onunla beraber bekledi. Ada midesine kramplar girerken inleyerek başını kaldırdı. "Kusmaktan nefret ediyorum. Bunun yerine birkaç tane daha tokat yiyebilirdim."

"Böyle söyleme," dedi Dawson.

Serin havayı yüzünde hissettiğinde Ada rahatlayarak Dawson'ın bileğini tuttu. "Saçlarını mı topladın sen?" dedi Ada bitkin bir hâlde gülümseyerek.

"Geçici olarak," dedi Dawson hemen. Elini hızla çektiğinde Ada'nın saçları sırtına doğru kıvrılarak düştü. "İyileşmen için bir süreliğine daha kütüye gideceksin. Bunu kaldırabilecek kadar güçlüsün."

"İyileşeceğime emin misin? Çünkü öyle hissettirmiyor," dedi Ada. Dawson'un bileğini daha sıkı tutarken mide bulantısının yeniden yükseldiğini hissediyordu. "Bana yalan söylemedin, değil mi? Gavin sahiden düzeldi mi?"

"Evet."

"Nerede öyleyse?"

"Avlanmaya gittiğini söyledim, Tüysüz. Gelecek."

"Çocukların yanında kim var?"

"Finn ve Hilary," dedi Dawson. "Küveti suyla dolduracağım. Ateşinin yükselmesini engellememiz lazım."

"Onları çok özledim."

"Biliyorum. Birkaç saat içinde yanlarına dönmüş olacağız."

Ada küvetin kenarına oturup Dawson'ın onunla ilgilenmesine izin verdi. Sadece bu bile kendisini daha iyi hissetmesi için yeterliydi. Zaman zaman Ada, dört küçük çocuğu varmış gibi hissedirdi. Dawson'ın tuhaf takıntıları ve Ada'yla birlikte kazandığı alışkanlıkları yüzünden. Şimdi ise Ada bir çocuk gibiydi ve Dawson her zamanki gibi en güzel şekilde onunla ilgileniyordu.

Serin suyun içine girip gözlerini kapatırken karamsar düşüncelerin onu serbest bıraktığını hissetti. Yüzünde ve kolunda dolaşan parmaklara odaklandığında daha rahat nefes alabiliyordu. Asla sahip olamayacağı minik kızıl kurdu için üzgündü fakat sahip olduklarıyla da mutluydu.

Gözlerini aralayarak hafifçe doğruldu. "Bunu gerçekten atlattığımıza inanmıyorum," dedi Ada.

Dawson küvetin dış tarafında otururken yorgunlukla gülümsedi. "Beni de öyle," dedi.

"Sanırım Eric ve Stone'a bir teşekkür borçluyuz."

"Bunun yerine onlara hediye sepeti gibi bir şey veremez miyiz?" dedi Dawson.

"Tabii. Ama kart yazmayı unutma. Şöyle bir şey olabilir: Yaşlılardan birini daha öldürmeme yardım ettiğiniz ve bunun sorumluluğunu üzerinize alıp hepimizi kurtardığınız için teşekkürler. Sonuza kadar sevgilerle."

Dawson homurdanarak başını diğer tarafa çevirdi. "Peki, tamam. Daha iyi bir fikrim var."

"Hayır," dedi Ada hemen. "Onların ölümcül bir tehlikeye girmesini bekleyip hayatlarını kurtaramazsın."

"Bu hepimiz için daha az dramatik olurdu. Tamam, teşekkür edeceğim. Mutlu musun?"

"Belki daha sonra," dedi Ada yanağını Dawson'ın dizine yaslar. Zehirlenmekten nefret ediyordu. Midesine kramplar giriyor, başı ağrıyor ve soğuk suyun içinde olmasına rağmen tüm vücudunun alev aldığını hissediyordu. Üstelik bir değil, iki kez üst üste zehirlenmişti. "Gavin'e nasıl kurtulduğunu anlattın mı?"

Dawson, Ada'nın saçlarını sevip ıslanmaması için dışarı doğru aldı. "Öyle olmasını isterdin sanırım ama hayır, anlatmadım. Bununla kendin yüzleşmek zorundasın."

Ada yüzünü Dawson'ın dizlerine kapatarak huysuzluğunu bastırmaya çalıştı. Gavin'le yüzleşmek istemiyordu ki... Sadece herkesin hayatta ve sağlıklı olmasını istiyordu. Yapıtları da bu yüzden. Neden özür dilemesi gerekiyordu? Hesap vermek zorunda kalmamalıydı.

Su, Ada'nın artık içinde durmak istemeyeceği kadar ısındığında Dawson ona boynuzunu giydirdi. Yakalarını düzelterip kuşağını bağlarken dudaklarına öpücük bıraktı. "Rengin düzelmiş gibi," dedi.

Ada banyoarmalarını havaya kaldırdı. Cümle kurmakla uğraşamazdı bile. Dawson onun hâline gülümseyip kolunu sardığında Ada da ona sarıktı. "Belki biraz koridorda oturmalıyız," dedi Ada elini duvara doğru uzatarak. Dawson eğilip kucığına aldığı Ada rahatlayarak nefesini bıraktı.

Yatağa oturduğu sırada birkaç saniyelik gözleri yine orada olmayan küçük kıza aramıştı. Hayal gücünün yarattığı bir oyunun içindeydi fakat çok güreldi. Dawson giyinmesine yardım ederken onunla konuşuyor, Ada ise uygun cevaplar veriyordu. Rayleen'in katilini bulmuş, ortadan kaldırmışlardı. Ve şüphesiz bir şekilde bundan sorumlu tutulmayacaklardı. Dawson ve Jesse, Khons'un ölümü için kutlama yapmak ya da bunu herkese duyurmak istemiyorlardı. Eric tüm suçu da övgüleri de alabilirdi. İkisi de Rayleen'e karşı görevlerini yerine getirmişti.

"Yeryüzünde misin, Mahfer?"

Ada gözlerini kırptığında kafasının içindeki uğultu hafifçe geri çekildi. Gavin'i kişil kıyafetlerinin içinde ve ayakta görmek, onu soğuk sudan daha hızlı kendine getirmişti. Dawson'ın elinden destek alarak ayağa kalktı. "Beni ne kadar korkuttuğunu biliyor musun? Tüm o sinirli tavırlar ve dişler..."

"Hayır, hayır," dedi Gavin. Ada'yı daha da huzursuz edecek şekilde elini salladı. Dawson usulca dışarı çıkmadan önce eğilip Ada'yı alnından öpmüştü. Ada gitmemesi için kolunu yakalamaya çalışsa da kocası sinsi bir Cellat'ı. Ve zaman zaman görevini devretmek konusunda başarılıydı. Gavin gözlerini Ada'dan ayırmadan kapıyı yavaşça kapattı. "Ne yaptığını bilmek istiyorum. Hemen."

"Hayatını kurtarmaya çalışıyordum," dedi Ada omuzlarını kaldırarak. Acıyla kaşlarını çatarak elini omzuna doğru götürdü.

Gavin'in bakışları bir anlığına yumuşasa da uzak durmayı tercih etti. "Ölebilirdin."

Ada gözlerini devirerek elini salladı. "Sen de öyle. O zaman *kırm*, *kırm* hesap soracakmı? Ölmüş birine sınırlı kalamazsın."

"Çocukların var!"

Ada her sinirlendiğinde seyiren kaşına parmaklarını bastırdı. Neden herkes birbirini kurtarmak konusunda bu kadar iyiyken sonrasında *kat* mayayla uğraşmak zorundaydı? Ada yaptığı seçimlerden pişman bile değiken üstelik. "Dinle. Belki bazen ani kararlar verip ona göre hareket ediyorum ama bunu iyice düşündüm."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Seni hayatta tutmaya çalışıp nefes almaya devam etmen için *yakınırken*. Kalbin hâlâ atıyor mu diye göğsünü dinlerken. İşte, o zaman aklıma geldi. İyi bir fikir miydi, emin değilim ama işe yaradı, değil mi? Rica ederim!"

"Mahfer..."

"Teşekkür et."

"Ne?"

"Hayatını kurtaran birine yapacağın gibi... Teşekkür et."

"Aptalca davrandığın için teşekkür etmeyeceğim. Unut bunu," dedi Gavin. Ada arkasını dönüp yeniden omzunu ovuştururken Gavin ikisinin de düzeleceğini düşündü. Aptalca veya değil, bir şekilde yine hayatta kalmışlardı. "Özür dilerim, tamam mı? Mahfer, buna bak," dedi koluna dokunurken. "Borçlu olmaktan nefret ederim. Hepsi bu yüzden."

"Endişelenme, kendimi ölümcül bir durumun içine sokmam çok uzun sürmeyecektir. Borcunu ödersin."

"Anlaytık ama çok da hızlı olmasın. Biraz toparlanmam gerekiyor."

"Evet, benim de," dedi Ada yorgun bir hâlde. Gavin ona sarıldığında Ada gözlerini kapatarak gülmüştü. Güçlü kalp atışlarını ve sıcak tenini hissedebiliyordu. Yapması gereken şeyi bildiğinde bulduğu cesaret onu yavaşça terk ederken gözleri yaşlarla doldu. Hem Gavin hem de kendi için delicesine korkmuştu. "İşe yaramasaydı o zaman aptalca bir plan olurdu."

"Hayır, hâlâ aptalca olduğuna düşünüyorum ama teşekkür ederim. Gerçekten," dedi Gavin. Başına doğru eğilmişken vazgeçip alnından öptü. Ölümünden daha yeni dönmüşken Ada'yı saçlarından öperek kendini yeniden riske atamazdı. "Ben baygınken Eric'in karşılaşmalarını izlemiştin. Umartım her detay aklındadır çünkü bunun hakkında konuşmamız gerekiyor."

Ada heyecanlı bir şekilde geri çekildi. "Alınma ama o karşılaşmaları unutmam için senin minik zehirli dişlerinden çok daha fazlası gerekli. Her şey aklımda ama üzerinden çok zaman geçmeden oturup not alsak iyi olur. Sence Eric, bizimle birkaç kez dövüşmeyi kabul eder mi?"

"Şansımızı bir deneriz."

"Eğer gönüllü olmazsa Dawson'in onu ikna etmesini sağlayabilirim. Vicdan azabı çok iyi bir motivasyondur."

"Harika. Belki bu sayede çok fazla üzerimize gelmez."

38

"Söylediklerini takip edebildiğimden emin değilim," dedi Lanston. Masasının bir ucunda ayakta duruyordu. Hemen yanındaki Ada ise ahşap zemine yaydığı tüm belgeleri kendi kafasındaki sıraya göre açıyordu. Lanston'un aklı ise aynı anda birçok yerdedi. Khoni'un ölümünden sonra Tarafulat öylesine karışmıştı ki o zamandan beri Ruis'le görüşmüyordu. Aradan tam on iki gün geçmiş olmasına aldırmamaya çalışıyordu. Hayatı boyunca zaman hiç bu kadar yavaş akmamıştı.

"Çünkü dinlemiyorsun," dedi Ada. Raflardan birinde duran ipek kumaş kapı tokayı aldı. Muhtemelen Ruis'e aitti ve Lanston öylesine dalgın görünüyordu ki Ada'nın saçlarını bununla toplamaya aldırmadı bile.

"Tamam," dedi Lanston. Sandalyeyi çekerek oturduktan sonra ellerini kucığında birleştirdi. "Dikkatim senin üzerinde. Anlat."

"Rayken'in ölümüyle alakalı soruşturmada Jesse'e yardım ederken Dantae de bizimle. Yakın arkadaşlarımız."

"Evet," dedi Lanston burun kıvrarak. "Jesse'in olayı ne? Hiçbir vasfı yokken namlar her şeyin tam ortasında?"

"Kıskançlığın sırası değil, Lanston. Dikkatini ver," dedi Ada. Koruyucu plastik poçete yerleştirdiği mektubu Lanston'un önüne doğru itti. "Bildiğin gibi Rayken'in katilini Eric öldürdü fakat yine de Jesse bize teşekkür etti ve yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu."

"Eric, tabii," dedi Lanston. Bakışları Ada'nın üzerindeki mektubu ucundan tutarak kaldırdı.

"Neyse, Jesse'e sadece ufak bir soru sordum ve o da elindekileri bana geri verdi."

"Merel'i mi sordun?" Lanston mektubu okurken oturmasını dikleştirdi. Merel'in el yazısını ilk başta tanıyamamıştı. Üstteki tarihe baktığında ise ölümünden hemen önce yazmış olduğunu anladı.

Kapı tıklatıldığında Ada okumaya devam etmesini işaret etti. Hızlı hareket etmeleri için kapılar açılırken oraya doğru yürüdü. Dantae içeri girer

girmiş Ada onu masaya yaklaştırdı. "Henüz her şeyi anlatamadım ama mektubu okuyor. Senden duyması daha iyi olacaktır."

"Jesse'i öldüreceğim," dedi Dantae hoşnutsuz bir gülümsemeyle.

"Tüm bu ölüm ve intikam işlerine bir süre ara veririz diye düşünmüştüm."

"Belki sen buna ara verebilirsin ama benim işimin bir parçası sayılır. Her şeyi anlatıp gideceğim. Kanada'da çok uzun süre durmamam gerekiyor," dedi Dantae. Ada oturması için masanın diğer ucundaki sandalyeyi çekti. Kendisi de ortadan bir sandalyeye yerleşti. Dantae bir elini masanın üzerine koyup parmak uçlarıyla kâğıtlara vururken bakışlarını odada dolaştırıyordu. Lanston nihayet mektubu okumayı bitirdiğinde Dantae ona döndü. "O mektubu Meriel yanımdan ayrılmadan hemen önce yazmıştı. Bir veda mektubu ve dilinden de anlayacağın üzere düşman değildik."

Lanston'un gözleri maviden sarıya dönerken ellerini yumruk hâline getirdi. "Seninle tanıştığında daha çocuk sayılırdı," dedi.

"Sevgiliydik demedim. Lanston, aklını biraz bu konudan uzaklaştırmalı. Ruis'in kapıları açtığını sanıyordum," derken bacak bacak üstüne attı.

Ada, Lanston kalkmasını diye kolunu tutarken Dantae'ye elini salladı. "Konuda kalalım, olur mu? Devam et lütfen."

"Peratha'nın doğumunun dolunaya denk geleceğini öğrendiklerinde Kaiser en iyisini bulmak istedi ve o da bendim. Dört ay boyunca bana ulaşmaya çalıştı. Ondan sonrasında da... Mektuplar bana teslim edilememiş, gönderdikleri kişiler beni bulamamıştı."

"Nasıl bir yerdedin ki aylar boyunca seni bulamadılar?"

"Telefon açıp mail gönderemedikleri için onları suçlama. Sadece iki asar önceydi," dedi Dantae. Ada kollarını havaya kaldırdığında Dantae iç geçirdi. "Özür dilerim. Sahiden Kanada'dan gitmek zorundayım."

"Meriel neden peşindeydi?" dedi Lanston.

"Meriel'den önce de yıllar boyunca Kaiser birkaç kişiyi yolladı. Bunu söylemekten hoşlanmıyorum ama onları öldürmek zorunda kaldım. Tamamen nefsi müdafaaydı," diye ekledi hemen Dantae. "Neden peşimde olduğunu bilmediğim kişiler beni takip edip duruyordu ve defalarca araştırmanı engellediler. Babanı suçlamak hoşuma gitmiyor, Lanston fakat beni takıntı hâline getirmeseydi şu anda kadınlarımız çok daha kolay doğum yapabiliirdi. Tüm araştırmanı mahvetti."

"Ne demek bu?" dedi Lanston elleri yumruk hâlini alırken.

"Peratha'nın doğduğu dönemde bir alakurtla çalışıyordum ve kendisi ikinci çocuğuna hamileydi. Tüm süreçleri takip etmem önemliydi. Bu yüzden kalabalıktan uzak bir yerde yaşıyorduk. Hey, bekle," deyip parmağını Ada'ya çevirdi. "Belki de büyük büyükbannen falandı." Ada gözlerini devirdiğinde Dantae gülümseyerek omuz silkti. "Sonuç olarak ulaşılması zor bir

yerdedim. Araştırmam yıllarca ve aralıklarla devam etti. Meriel beni bulduğunda alakurt, dördüncü çocuğuna hamileydi."

"Meriel seni buldu ama sen onu öldürmedin," dedi Ada.

"Daha çoktu. Ne yapacaktım ki?" dedi Dantae. Çenesini kavrırken bileyi görüp oraya doğru gitti.

Lanston ellerini kâğıtların üstüne koyarak Ada'ya doğru eğildi. "Babanın amacını yerine getireceğimi hissediyorum," dedi.

"Saçmalama," dedi Ada.

"Liderine saçmalama, diyemezsin, Ada. Kovulmak mı istiyorsun?" Ada gözlerini devirerek kollarını bağladı. Lanston, Dantae'nin onlardan yetince uzakta durduğuna emin olduktan sonra yeniden Ada'ya döndü. "Yeni bedenmiş görünüyorsun ama sadece beslenmemiş, aynı zamanda avlanmış. Kovalamak ve heyecan için koşmuş, yakalamış ve nefesi kesilene kadar boğazını sıkımsın."

"Ne olmuş yani? Suç mu işledim?"

"Belki ama ben öğrenene kadar itiraf etmeyeceksin."

"Ah," dedi Ada yüzü yumuşarken. "Lanston, beni çok iyi tanıyorsun. Yeniden bağlandığımı hissediyorum."

"Kapat çeneni."

"Kesinlikle hissediyorum."

Dantae yerine döndükten sonra anlatmaya devam etti: "Kaiser ve Stone, kasıtlı olarak yardım etmediğini düşündüklerinden yıllarca birilerini peşinden göndirdiler. Meriel ise biraz daha sinsi yaklaşmıştı. Onun kim olduğunu tahmin etmem mümkün değildi. Tıp öğrencisi olmak isteyen acemi bir kurt gibi davrandı."

"Ve sen de ona inandın," dedi Lanston.

"Samimi olduğunu düşünmüştüm," dedi Dantae elinde çevirdiği bardağı bakarken. "Önemli değil. Bir süre sonra onu Kathryn ile tanıştırdım fakat alakurt olduğunu gizlemiştim. Çalışkan, dikkatli ve meraklı bir asistandı. Otelinde sıkıntı çektiğinden Kathryn'le aynı yerde kalmaları için birkaç ayarlama yaptım. Uzun bir süre birlikteydik. Bana, geldiği yeri ve sebebini anlattı."

"Seni öldürmeye çalışmadı öyleyse," dedi Ada.

"Hayır. Sanırım benden hoşlanıyordu."

"Öyle mi? Bunun için hiçbir sebep göremiyorum," dedi Ada gülerek. Lanston başını eğerek gözlerini ona diktiğinde Ada boğazını temizledi. "Devam edelim."

"Teşekkür ederim," dedi Dantae. Ada'ya göz kırıp içeceğinden bir yudum aldı. Bardağını masanın kenarına bıraktıktan sonra ayağa kalktı.

"Meriel'in itirazından sonra çok bir şey değişmemişti. Sayımız haricinde. Kathryn dördüncü çocuğunu doğurmuştu. Üç erkek ve bir kız. Meriel, bebekler konusunda iyiydi. Ben de araştırmaya konusunda. Bulduğumuzu yeti yeterince giriydi fakat çok uzun zamandır oradaydık. Bebekler yüzünden rahat hareket edememiştik. Kaiser'in yakaladığı her cadıyı öldürmesinden dolayı o dönemde cadılar ve kurtlar arasındaki düşmanlık daha yoğundu. Meriel'in kim olduğunu öğrenip peşine düşmüşler. Bense bunu çok sonradan öğrendim," dedi Lanston'un elindeki mektubu işaret ederek. "Meriel cadılar tarafından tehdit edildiği için bebekleri korumak isteyerek bizi terk etmişti. Cadılara onu öldürüp cesedini buraya gönderdi."

"Neden seni hiç duymadım?" dedi Lanston. Ayağa kalkıp Dantae'nin karşısına geçti. "Eğer babam ve Stone senden böylesine nefret ediyorsa neden Meriel'den sonra birilerini peşinden göndermediler?"

"Meriel, benim neden yardım için gelemediğini ikisine de açıklamıştı. Aramızda dostluk oluştuğunu söyleyemem fakat peşime düşmekten de vazgeçmişlerdi. Hepsisi bu kadar."

Lanston bir kez daha mektubu okumak için arkasını döndü. Dantae oradan ayrılırken Ada da peşinden gidip koridora çıktı. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Önemli değil."

"Remus ve Aleut ittifakından sonra oluşturulan bir kurul var. Sağlık alanında da gelişmeler yapılacağı ve..."

"Biliyorum. Bu yüzden çağırıldım."

"Kanada'dan ayrılmak istediğini söyleyip duruyorsun. Bu yüzden teklifi kabul etmediğini tahmin ediyorum."

"Ettim aslında," dedi Dantae. Dışarı çıkışlarında Dantae arabasının anahtarını cebinden çıkardı. "Bana güzel bir bütçe ve sınırsız personel teklif ettiler. Asıl problem laboratuvar çalışmalarına katılacak kadın ve çocukları bulmak olacaktır. İşte, bir fikir."

"Evet."

"Ne?"

"Çalışmalara katılacağım."

"Seni ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm," dedi Dantae gülerek.

"Murat etik kurulunun başında olacak. O yüzden kabul etmem kolay oldu ve Lanston da rica etti. Sadece şu var." Ada başını eğerek ellerini ovuşturdu. Bunu tamamen yabancı gördüğü birine söylemek zordu. En yakınındakiler bile bilmiyorken üstelik. Burnunu çekip başını kaldırdı. "Söyleyeceğim şeyler, bu andan itibaren doktor-hasta gizliliğine girer. İhlal edersen seni avlayıp öldürmem yasal olacak."

"Böyle bir kural yok. Ama bana güvenebilirsiniz."

Ada derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Dördüncü bir çocuğum olmayacak."

"Ada."

"Bu istemediğim için değil, bildiğimden söylediğim bir şey. Asena yetenince net konuştu."

Dantae kapıyı açmak üzereyken yavaşça Ada'ya döndü. "Asena'yla mı konuşuyorsun?"

"Evet. Kathryn konuşmuyor muydu?"

"Hayır. Bu, böylece olan bir şey değil, Ada. Umarım herkese söylemezsin. Bu seni zor durumda bırakır. Başına her ne geldiyse üzgünüm ama bu benim ve araştırmaların için önemsiz. Deneylere katılmak için çocuk doğurmuş olan bile önemli. Genlerin ve kurdun buna özel tasarlanmış gibi. O yüzden programın içinde bulunman çok değerli. Birçok kadına yardımcı olabilirsiniz."

"Ve kızlarıma," dedi Ada.

"Kızlarına da," dedi Dantae başını sallayarak. "Neden dördüncü çocuğa sahip olamayacağını düşündüğünü bilmiyorum ama birçok imkânsız şeyin gerçekleştiğini gördüm. Belki bu program, diğerlerine olduğu kadar sana da yardım eder. Görüşmek üzere, alakurt."

Eric, henüz çocukken girmekten korktuğu odanın kapılarında artık oranın lideri olarak geçiyordu. Hızlı uyum sağlamış gibi görünmesine rağmen hâlâ eğreti hissediyordu. Buraya ait olduğunu düşünmek bile yanlıştı. Zamanla ya bu duruma alışacak ya da Tarafsızları şimdi olduklarından daha berbat bir hâlde bırakacaktı.

Az sonrasında dönüşüm geçirdiğinde ormanın içinden binaya yürüdüğü süre boyunca bazı kurtların açıkça saygı gösterdiğini diğerlerinin ise kararsız olduğunu görmüştü. Sadece geri dönmüş olması bile bir grup kurt için yeterliydi. Ailesinin adı hem lanet hem de kurtarıcıydı. Ve bazen lanet, yeteneksiz bir topluluk tarafından yönetilmekten çok daha iyiydi.

"Kendini toparlamış görünüyorsun."

Eric pelerini çıkarıp camdan dışarı atarken arkasına baktı. Yatak odasının kapısında duran Stone, dışarıdan en az Eric kadar rahat görünüyordu. Fakat her ne kadar zaman onları ayırsa da Eric kardeşini tanırdı. Yanından geçerken elindeki bardağı aldı. "Bu içeceklerden almaya hakkın olduğunu sanmıyorum," dedi. Ava gitmeden önce çıkıp yatağın üstüne attığı pantolonunu aldı.

"Yaşlılar haricinde kaç kişiyi öldürdün?" dedi Stone.
"Umarım yeterince." Stone kendine yeni bir bardak doldururken Eric pantolonunu giyerek geri dönmüştü. "Sonrasını iyice düşündüğümü sanmıyorum," dedi Eric koltuğun kenarına otururken.

"Bunun için bolca vaktin olacak."

"Tarafların lideri olmak istemiyorum."

"Çok yazık. Bunu Yaşlıların yarısını öldürmeden önce düşünmeliydin." Eric homurdanarak başını geri attı. "Yardım için etrafta olacağımı söylediyini sakın unutma. Bunu tek başıma yapmayacağım."

"Söz verdiğim gibi yardım edeceğim ama yaşadığımı öğrenmeyecekler. Sadece senin açığa çıkman bile onları şüphelendirecektir. Ölümünden nasıl kurtulduğunu, başka kurtulan olup olmadığını araştıraraklardır. Bunun ucu Dawson'a ve ailesine dokunmamalı."

"Bir şeyler düşüneceğim. Yalan söylemekte iyiyimdir."

"Hatırlatılmasına ihtiyacım olmadığı bir yeteneğin," dedi Stone. Bardağı masanın üzerine bıraktıktan sonra yavaşça doğruldu. "Tünelleri kullanacağım. İhtiyacın oldukça bana ulaşabilirsin. Aleut'a gelmen riskli fakat insanların arasında bir evim var. Oranın da adresini ve yedek anahtarını veririm. Buraya gelemediğim zamanlarda buluşmamız için güvenli bir yer olur. Daha fazla karşılaşmaya çıkmamaya çalış. Amacın ne, kendine yönelime geçecek Tarafsız bırakmaya kadar hepsini öldürmek mi?" Eric gülmeyerek başını eğdiğinde Stone ellerini havaya kaldırdı. "Hiç değilse iki ya da üç sürüyü hayatta bırak. Babamın oğlu olduğunu fark ederlerse bir süre sonra senin de peşine düşerler," dedi Stone.

"Deneyebilirler," dedi Eric gülerek.

39

Dawson, Ada'dan acilen gelmesi gereken telefonu aldığı anda Aleut'a yeni dönmüştü. "Sakin ol," diyordu Dawson.
"Olacağım! Bir an önce gelersen... Özür dilerim," dedi Ada hıçkırıkları arasında. "Çok özür dilerim, Dawson. Düşüncesizlik ettim ve... Ve ben büyük olacağımı bilemezdim."

"Tüyünüz. Öst katrayım şu anda, tamam mı? Bir dakika."

Dawson telefonu kapatırken koridorun sonuna yürüyordu. "Sadece iki hafta," diye mırıldandı. Hiçbir olay yaşamadan hayatlarına devam etmeleri bu kadar sürmüştü. "İçeri girmem gerekiyor," dedi Dawson.

"Kırga ediyolar," dedi Raven kapının önünden çekilirken. "Senin kararın." Dawson içeri girer girmez kapıyı kapatıp kilitletti. Salonun ortasında Ada üleri geri yürüyordu. Dawson'ı gördüğünde ona doğru gidip ellerini göğüslerine bastırdı. Konuşmaya çalıştıkça daha fazla ağlıyordu. Dawson yüzünü tutarak sakinleşmesi için saçlarını okşadı. "Önce nefes alman gerekiyor. Sonra bana neler olduğunu anlat ki çözebilelim."

Ada dudaklarını birbirine bastırırken başını iki yana salladı. "Gitmem gerekiyor. Başka bir yolu bulabileceğimizi sanmıyorum," dedi.

"Sandığın kadar kötü bir şey olmadığına eminim." Dawson kazağını koluna parmaklarına kadar çekip Ada'nın dudaklarındaki kanı sildi. "Lansin'i yaraladım."

"Ne?"

Ada gözlerini kapatırken elini arkasına doğru salladı. "Yatak odasında. Büyük hâlde," dedi Ada. Dawson oraya gidecekken Ada kolunu tuttu. "Gavin'e de haber verdim. Bu şekilde daha hızlı halledebiliriz diye düşün-
düm. Ben."

"Sen şimdilik sadece oturuyorsun," dedi Dawson. Ada'yı kolundan tutarak koltuğa doğru götürdü. "Gavin'le ben bir yolu bulacağız. Sakin-
leşikten sonra bana neler olduğunu anlattırın."

Ada koltuğa oturup alımı avuçlarına yasladı. Tüm vücudu titrerken kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Dawson, ikisinin ne konuda kavga ettiklerini hiçbir zaman anlamasa da bu kadar ileri gideceklerini hiç düşünmemişti. Yatak odasına yaklaşıncaya kan izleri yoğunlaşmıştı. Dawson gönceği peyden korkmasına rağmen hızlı hareket ediyordu.

Açık dolabının önünde yüzüstü yatan Lanston'ı gördüğünde gözlerini kapattı. Kolu anormal bir açıyla yukarı doğru kıvrılmıştı ve kan yoğunluğuna bakılacak olursa Ada direkt boynuna saldırmıştı. "Tüysüz," dedi Dawson iç geçirerek. Lanston'ın yanına eğilip bileğine dokundu. Atan bir kalp bulmak işlerini gerçek anlamda kolaylaştırırdı. Ada'nın uzun bir özür konuşması hazırlaması gerekse de.

"Parti nerede?" dedi Gavin. Adımları Dawson'ı takip ettiğinde kapı kenarında durarak küftetti.

Dawson ona doğru dönüp yavaşça doğruldu. Gavin'e salonu işaret ettiğinde birlikte Ada'nın yanına geri döndüler. Ada hızla kalkıp titreyen ellerini arka ceplerine sıkıyordu.

"Tüysüz, Lanston'ı dövmemişsin."

"Hâlini görmedin mi?" dedi Ada. "Ne yapacaktı?"

"Öldürmüşsün," dedi Dawson.

"Ne?" dedi Gavin. "Bunu sen mi yaptın? Neden?"

Ada başını iki yana sallarken ellerini yüzüne bastırarak arkasını döndü. Nefes almak için pencereye doğru gidip camı araladı. Birkaç dakika sonra kendini biraz olsun toparladığında konuşmayı denedi: "Akira'yı öldürdüm. Biliyorum, Thomas ve Akira'nın cezası bu şekilde verilmemeliydi ama ikisi de orada çürürken kimse bir şey yapmıyordu. Daha fazla nefes almaları doğru gelmedi."

"Bekle," dedi Dawson elini kaldırarak. "Akira'yı öldürdüğünü söyledin ama Thomas'dan da bahsediyorsun."

"Evet, Thomas'ı öldürmedim."

"Neyse ki," dedi Gavin mırıltanarak.

"Onu Murat öldürdü," dedi Ada.

"Tanrı aşkına, Mahfer!"

"Sakin ol, Gavin. Kimsenin daha fazla gerginliğe ihtiyacı yok," dedi Ada kendini koltuğa bırakırken. Dawson önüne gelip dizlerinin üzerine eğildiğinde elleri birbirini buldu. Ada başını kaldırmadan gözlerini, ellerine sabitlemişti. Birçok sebepten dolayı ikisine de bakamıyordu. "Bunu söylemekten gurur duymuyorum ama Murat'la belli bir rutinimiz var. Seansları ayda bire indirmiştik ve terapinin bir kısmı Akira ve Thomas'ı zindanlarda ziyaret etmemizi içeriyordu. Bu sabah yine aynısını yaptık. Bir şeyler farklıydı.

Bilmeyorum, belki Rayleen'in ölümünden dolayı. Murat bekçileri uzaklaştırmak Thomas ve Akira'yı zindanlarından çıkardım."

"Neredyse ölü kadar cansız iki kurdu öylece avlayamazsın, Tüysüz. Ceza ben kesinleştirmişti ama bunu belli kurallara göre yapmalıydık," dedi Dawson.

"Zaten o hâldeyken öldürmek hoşumuza gitmezdi," diye mırıltıyordu Ada ve anlatmaya devam etti. "Tünelci kullanarak Thomas ve Akira'yı dışarı çıkardık. Avlanmaları için süre verdik. Böylece güçlerini geri kazanacak ve karışık verebileceklerdi. Onlar için güvenli bir ortam oluşturduk. Avlanırların sonra Akira neredyse eskisi kadar güçlü ve çok daha deliydi. Thomas sanırım mümkün olduğunca iyiydi," dedi omuz silkererek. "Ben Akira'yı, Murat ise Thomas'ı kovaladı. Adil bir kavgaydı."

"Değildi," dedi Dawson. "Sonra ne oldu?"

"Yaptığımızı saklamak gibi bir niyetimiz yoktu. Ne benim ne de Murat'ın. Buraya geldiğimde önce Dantae'yle alakalı bir sorunu çözmemiz gerekti ama Lanston ayrıntıları anlamasa da birini ya da bir şeyi avladığımı anlamıştı."

"Kudü elbette," dedi Gavin yatak odasına doğru bakarken.

"Hem de çok," dedi Ada. Gözlerini sımsıkı kapatıp öne eğildi. "Öldüğüne emin misin? Belki sadece nabızı yavaşlamıştır. Çok yavaşladığında bunun fark edilmediğini biliyorum. Lanston'ı öldürmüş olamam."

Dawson saçlarını okşarken Gavin'e baktı. İkisi de endişe içindeydi. Pank yapmak için sürekli kendilerini durdurmaları gerekiyordu. Yıllar boyunca birçok baktan durumun içinde bulunmuşlardı fakat böylesini yaşadıklarını hatırlamıyorlardı. Kaiser'i öldürmeleri bile belli derecede makul görünmüştü. Lanston'ın ölümü ise Tarafsızlar dâhil, hiçbir kurdu memnun etmeyecekti.

"Bağırma başladı. Çıkacaktım ama izin vermedi. Beni tehdit etti," dedi birden doğrularak. Kızarmış gözlemlerinden akan yaşlar yüzünü ıslatmıştı. Bunu çekerek parmaklarını dudaklarının üstünde kaydırdı. "Böyle olmasını istememiştin. Ne yaptığımı anladığımda artık çok geçti."

"Tamam, bir düşünelim," dedi Dawson, Ada'nın yanına otururken.

"Cesedi saklamak acemi hatası olur. Bir fikrim var," dedi Gavin hemen sonra. "Felicia'dan içimizden birini Lanston görünümüne sokmasını iste. Her şey zaman çizgisiyle alakalı. Lanston gibi görünen kişi gayet canlı bir şekilde kalabalıkta dolaşırken gerçek ve ölü Lanston'ı burada bırakırız. Buradan yeterince uzaklaştığımızda da tesadüf eseri biri cesedi buluverir. Burada yoktuk ve bilmeyorduk."

Ada dudaklarını kıvrırken yavaşça arkasına yaslandı. "Şüphe verici bir şekilde çok hızlı plan yaptın," dedi. "Bunu daha önce düşünmüş olamazsan, değil mi?"

"Evet ama kesinlikle Lanston için değil."

"İkiniz de wusun," dedi Dawson. "Çok ama çok uzun bir zaman sonra ilk defa Aleu'un gerçekten iyi bir lideri vardı. Bu kadar ucuz bir plan kimseyi kurtarmaz. Hâlâ aklım almıyor, Tüysüz. Lanston'ı sevdiğini sanıyordum. Dahası ona saygı duyuyordun."

Ada yatak odasına doğru baktıktan sonra elini ağzının üstüne kapattı. "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Kafam patlayacak," dedi Dawson. Oturduğu yerde duramadan ayağa kalktı. "Peratha'ya haber vermemiz gerekecek. Stone'a da."

"Hayır. Hayır, hemen haber vermemiz gerekmiyor," dedi Ada.

Dawson şaşırarak olduğu yerde döndü. "Peki, bunu ne zaman açıkla-mayı düşünüyorsun? Düzenli aralıklarla Lanston gibi görünen birini kardeşlerine ziyarete mi göndereceğiz?"

Ada yardım için Gavin'e baktı. "Bir şey söyle," dedi.

"Keşke yardımcı olacak bir şey bilsem," dedi Gavin sessizce.

Dawson bir an bekledikten sonra gözlerini ovuşturdu. Siyah dumanın kuvvetli bir rüzgârla dağılması gibiydi. "Buna inanamıyorum," dedi Dawson. Nefesini bırakıp bir elini karnına yasladı. Ada'ya bakarken neredeyse gurur doluydu, aynı zamanda sinir olmuştu. "Bir kez olsun çocukları sormadın,"

"Ne?"

"Böyle bir şeyi yaptığında aklına gelecek ilk şey çocukları korumak olurdu. Bu gibi durumlar için aklında milyon tane plan var. Çocukların, hareketlerimizin sonuçlarından etkilenmemesi için. Ama bir tanesinden bile bahsetmedin."

"Yine de etkili bir süre devam ettirdi. Kaç dakika oldu?" dedi Lanston kapının ağzından. Gavin yumruklarını kaldırarak döndüğünde Lanston sakinleşmesi için elini salladı. "Ölümden dönmedim, sakın ol. Ayrıca umarım, bir gün senin insafına kalmam, Gavin. Ölmeme verdiğin ilk tepki cesedini nasıl gizleyeceğin oldu."

"Mahfer," dedi Gavin homurdanarak Ada'ya dönerken.

Ada burnunu çekerken elinin tersiyle yanaklarını kuruladı. "Beyler, kızgın olmanız için hiçbir sebep yok. Biraz büyüyün." Ayağa kalkıp tişörtünü düzeltti.

Dawson ağır adımlarla Ada'nın karşısına yürüdü. Ada yurkunarak başını geri çekerken Dawson ısrarla yüzüne yaklaştı. "Bu savaşı kazanmış olabiliyorsun, Tüysüz ama çok ucuz bir numarayla. Lanston'ı buna ikna ettiğine inanamıyorum," dedi dişlerinin arasından.

"Ben de," dedi Ada gergin bir şekilde gülerken. "Ama şakaya ortak olursa yeniden onunla çalışacağımı söyledim."

"Öledüğümüz bedeller..." dedi Lanston. Aldığı havluyla boynundaki hayvan kanını silerken büfeye doğru yürüdü.

"Bileğine dokunduğumda nabzını alamadım," dedi Dawson. Ada'ya bakarken. "Beni ne kadar korkuttuğunu biliyor musun? Aklımdan neler geçtiğini?"

"Ah, haydi ama. Sadece şakaydı. Kan tutmadı, değil mi?" dedi Ada yüzüne uzanarak. Dawson hırladığında Ada ellerini kaldırarak geri çekildi.

"Akira ve Thomas'ın öldüğü doğru mu?" dedi Gavin.

"Doğru," dedi Lanston. Kanı temizlerken kısaca Ada'ya baktı. "Ve başıma kımı da öyle. Thomas ve Akira'nın ölüm kararı kesinleştiği için Ada ve Murat sadece disiplin cezası alacaklar. Eminim ki Dawson, ikiniz için uygun bir şeyler düşünecektir."

Gavin gülüşünü bastırmak için öksürürken Ada gözlerini devirdi. Dawson, memnuniyetle ceza verecek olsa da hâlâ Ada'nın kötü şakasının etkisindedeydi. Başını sallayıp dışarı çıkarken Ada da onu takip etti. "Yenilgiyi centilmence kabul etmen gerekir. Huysuz oyunbozanları kimse sevmez," dedi Ada.

Dawson birden arkasını dönüp onu belinden yakalayarak durdurdu. "Bu çok ucuz bir numaraydı," dedi.

"Ama yine de komikti. İtiraf etmen gerekir."

"Kimin için?"

"Benim açımdan elbette. Gülmemek için verdiğim mücadele beni oldukça zorladı." Dawson'ın yüzüne öpücükler bırakırken parmaklarını omuzundan boynuna doğru kaydırdı. "Kazandım mı?"

"Şimdilik," dedi Dawson. Ada'nın dudaklarına öpücük bıraktıktan sonra hafifçe geri çekildi. "Hiç hoşuma gitmese de güzel bir şaka olduğunu itiraf etmen gerekir. Gavin'in de hiçbir şeyden haberi yoktu. Neden onu da çağırdın?"

"Gavin'i çağırmamış olsaydım şaka yaptığımı daha çabuk fark ederdin. Ayrıca Lanston'ı kapıda gördüğünde yüzünün aldığı ifade tarif edilemezdi," derken gülmeye başladı. "İkiniz de zombiye bakar gibiydiniz."

"Yeter," dedi Dawson. Bacaklarını kavrayarak omzuna atıldığında Ada şaşkınlıkla bağırды.

Gün batımının en güzel renkleri denizi ve kumsalı aydınlatırken Perathaevinin merdiveninden iniyordu. Planladıkları gibi sadece en yakınından oluşan ufak bir kalabalık, evlilik kutlamaları için toplanmıştı. Merdivenin biriminde bekleyen Creon sabırsız bir şekilde yerinde duramıyordu. Yaklaştığında elini uzattı. Peratha elini tutup karşısına geçti.

"Mükemmelsin," dedi Creon.

"Öyle değil mi? Ben de aynısını söyledim," dedi Peratha saçlarını düzeltirken. Deborah saatler boyunca saç ve kıyafeti için uğraşmıştı. Üstelik Ada ve Hilary'nin tüm sabotaj yüklü alaycı yorumlarına rağmen. Peratha, ince askılı ve tamamı ipek tülden oluşan zarif bir elbise seçmişti. Dalgalı saçlarının üst kısmı Creon'un ona hediye ettiği zümrüt taşlı tarak tokayla toplanmıştı.

"Gidelim haydi. Herkes bizi bekliyor," dedi Creon. Peratha'nın parmaklarını öpüp ona bakmaya devam etti.

"Romantizmin kalanını diğer kutlamaya da saklayabilirsiniz," dedi Deborah, Peratha'nın odasından çıkarken. "Gün batımının romantik ışığında evlenmek istiyorsanız acele edin biraz. Bu arada, böylesine bayat bir fikir kimin aklından çıktı?"

"Tüm bayat ve romantik şeyleri yapacağız," dedi Peratha. Creon'un elini sımsıkı tutarken.

"Çok tatlısınız," diye mırıldandı Deborah ve her sadık arkadaş gibi görüş alanından çıkana kadar gözlerini devirmedi.

Peratha ve Creon evden çıkarlarken Deborah, Hilary ve Ada da arkalarından onları takip etmişti. Dans müziği kumsalda yükselmeden önce Peratha ve Creon evlilik yeminlerini etmişlerdi. İsim Töreni'ni sonradan gerçekleştirecek olsalar da o an ruhları zaten bağlanmıştı.

Dawson, Ada'nın arkasından yaklaşıp kulağına doğru eğildi. "Kalabalıkta eşimi arıyordum. Belki bana yardımcı olabilirsin. Kendisi böyle kutlamalarda genellikle siyah giyer ve göz alıcı görünür," dedi.

Ada buna hazırlıklı olarak yüzünde gülümsemeyle Dawson'a döndü. Elindeki içki bardağını ona uzattı. "Peratha siyah giymemizi yasakladı. Anlaşılan kumsaldaki kutlama için fazla karamsar bir renkmiş."

"Sen karamsarsındır zaten," dedi Dawson bardağı ağzına götürürken.

"Ben de aynı savunmayı yaptım ama sonra bu elbiseyi buldum," derken hafifçe geri çekilerek ellerini kaldırdı. Dawson gözlerini bayağı ayağına elbiseye dolaydırırken ilgisiz görünüyordu. Elbisenin esekleri beyazken beline doğru kazılgı artıyordu. Göğsünü saran kumaşa kadar kırmızı öyle yoğunlaşıyordu ki neredeyse siyaha yakındı. Ada saçlarını önüne alıp etrafında döndüğünde sırtının, dövmesini gösterecek şekilde açık olduğunu fark etti.

"Eh," dedi Dawson omuz silkererek. Ada yumruğunu göğsüne indirdiğinde Dawson şampanyanın bir kısmını boğulmamak için yutmak zorunda kalmıştı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sana daha fazla içki yok," deyip bardağı geri aldı.

Dawson onu sarıp kırmızı rujuna dikkat ederek dudaklarını hafifçe öptü. "Dantae'nin araştırmasına katılmanı yeniden konuşabilir miyiz?" dedi.

Müziğe uygun bir şekilde hareket ederlerken Ada bardağını masalardan birine bıraktı. Kollarını Dawson'ın boynuna sardı. "Birincisi, bu Dantae'nin değil, Aleut ve Remusların ortak araştırması. Dantae sadece liderliğini yapıyor. İkincisi, birçok kadına ve aileye faydası dokunacak. Çocuklarımız dâhil. Üçüncüsü, katılmamı istemiyorsun çünkü araştırmalar evden biraz uzakta."

"Üç hafta evde olmayacaksın. Bu çok uzun."

"Biliyorum. Benim de hoşuma gitmedi ama katılacağımı söyledim bir kere. Vazgeçmem doğru olmaz. Hem bunu istemiyorum da. Bak, söz veriyorum, eğer mümkün olursa daha çabuk döneceğim. Lanston da bundan pek hoşlanmadı."

"Onunla çalışmaya devam etmek iyi bir fikir mi? Lanston iyi biri fakat birlikte çalışmak konusunda kötü."

"En az senin kadar," dedi Ada. Ellerini omuzlarına, oradan da göğsüne doğru indirdi. Parmakları ceketinin içine doğru girdi. "Stone'la olan çalışmamı devam edeceğim. Ve öğrencilerimi bırakamam. Ama Lanston'ın inandığı şeylere ben de inanıyorum. Aleut'u hatta tüm kurtları daha iyi yaşamak istiyor. Buna saygı duyuyorum. Ayrıca ben yanında olmazsam Rusi'le bir adım daha atmaları yüz yılı bulabilir. İkisi de fazla bürokrat. Çok düşünüyorlar."

"Yine de muhtemel kazılarına Ada ismini veremeyecekler."

"Ne yatsı! Kendi kayıpları."

Dawson, Ada'nın yüzünü severken devam eden müziğe rağmen hareket etmeyi bırakmışlardı. "Kötü şakalarını, karamsar düşüncelerini ve acımasız gerçekliğini seviyorum. Beni delirtene kadar konuşmanı ve etrafında olduğumu anladığın her an gözlerindeki bakışın dahi değişmesini." Dawson, Ada'nın elini tutup avucundan öptü. Parmağını burun çizgisinde kaydırırken Ada keyif içinde gözlerini kapatmıştı. "Hayattan zevk alan her bir yanını seviyorum."

"Sadece sevgilim değil; aynı zamanda arkadaşım, sırdaşım ve öğretmenim olmanı seviyorum," dedi Ada. "Bütün olmanı sağlayan tüm parçalar sensin. Bir evlilik kutlamasında bunu söylediğim için üzgünüm ama..." Hilary iki tane mum uzattığında Ada almak zorunda kaldı. "Bekle," dedi Ada. Elbisesinin eteklerini tutup en yakındaki masadan yanan bir mum alarak Dawson'ın yanına geri döndü. "Buna söz vermek için muma ihtiyacım yok ya da dillendirmeye. Belki bana kızacaksın ama yapmam gerekiyor."

"Ne?" dedi Dawson kendi mumunu ondan alırken.

Ada kendi mumunu yakarken aklındakileri en hafif şekilde ifade edilemeye umdu. "Bir defasında sana eğer ölürsen bunun, beni mahvedeceğini ama çocuklarımız için yaşamayı bırakmayacağımı söylemiştim. Çocuklarımız huzul büyüyor. Bir zaman sonra bize ihtiyaçları kalmayacak bile. Bunu düşünmek hem güzel hem de ürkütücü. Benden önce ölürsen..."

"Tüysüz..."

"Üzgünüm ama dileği bölemezsin."

"Gidişatından hoşlanmadım ama devam et."

"Benden önce ölürsen bana musallat olmanı ya da hayalet olarak dönmeni bekleyemem, Dawson. Arkadaşlarım bile ölümün ucundan dönerken aklımı kaybedecek hâle geliyorsam seni kaybettiğimde ne durumda olacağımı düşünemiyorum. Ne yapıyorsun?" dedi Ada, Dawson da kendi mumunu yakığında.

"Ne dileyeceğimi biliyorum," dedi Dawson sessizce. "Haklısın, buna söz vermemiz için muma ihtiyacımız yok. Hatta sesli bir şekilde söylememiz gerekmez."

Ada gözleri yaşlarla parlarken gülümsedi. "Benden önce ölürsen peşinden gelirim," dedi.

"Peşinden gelirim," diye tekrar etti Dawson. "Ama ondan önce, vahşiçe öldürülmüşsem intikamımı alman gerekiyor."

"Elbette. Merak etme, en güzel planımı buna sakladım."

"Harikası," dedi Dawson eğilip Ada'yı öperken. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim."

On Sekiz Yıl Sonra Chicago

Daha hızlı, koynuya devam et. İçinde devamlı tekrarlanan bu cümleyle ilerlemeye devam ediyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve şiddetli yağmur her yeri ıslatırken sokaklar neredeyse boştu. Sokak lambaları ve dukkânların tabelalarından yayılan neon ışıklar yolunu kısmen aydınlatıyordu.

Adımları kısa süreliğine yavaşlarken montunun önünü kapatıp elini karnına bastırdı. Eve ulaşmasına birkaç blok daha kalmıştı. Aldığı derin soluklar vücudundaki ağrıları artırıyordu. Hızlı adımlarla yürürken telefonunu çıkardı. Gittikçe şiddetli artan mesajlar ve bir yığın cevapsız arama vardı. Eve ulaştığı anda bunlarla uğraşacağını bildiğinden şimdilik görmezden geldi. Arama yapıp açılmasını beklediği sırada yeniden koynuya başlamıştı.

Eve ulaşta aramayı dört defa daha tekrarlamıştı. Islak ve titreyen elleriyle apartman kapısının şifresini girdi.

"Sana koynuma söylemiştim," dedi arkasından gelen ses.

Mara birden başını çevirdiğinde rahatlayarak nefesini bıraktı. "Beni korkuttun," dedi koluna vurarak. "Ve koştum zaten. Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Hunter. Mara'nın omzunun üzerinden uzanarak kapıyı itti. "İçeri geç haydi."

Dairenin önüne geldiklerinde Mara anahtarını çıkardı. Gözlerini kapatıp Hunter sabırsızlanmaya başlayana kadar bekledi. Yarası canını yakıyor olmasına rağmen tek istediği kimseyle karşılaşmayacağı bir yere kaçmaktı. Böyle bir şans yoktu. Bu yüzden kapıyı açıp peşinde Hunter'la içeri girdi. Koridordan geçip direkt merdivene yönelmişti ki oturma odasından yüksek bir çarpma sesi duydu.

"Buraya gelin! Hemen," diye seslendiğinde Mara göz ucuyla Hunter'a baktı. Hunter omuz silkip yürümesini işaret etti.

Oturma odasına geçtiklerinde Lyon, yüzünde ikisini de tedirgin edecek bir ifadeyle onları karşıladı. Mara dudaklarını araladı fakat Lyon elini salladı. Bir şey söylemesine izin vermeyecekti. O şansını kaybetmişti. Nefesini içine çekerek konuşmaya başlayacaktı ki kollarını çattı. "Yaralı mısın sen?" dedi.

"Biraz," dedi Mara.

Lyon'un öfkeli ifadesi endişeyle değişirken Hunter'a koridoru işaret etti. "Pansuman malzemelerini getir. Acele et," dedi. Mara'nın elini karnından çekerek montunun önünü açtı. "Bir daha bunu sakın yapma. Hunter beraber olduğumuzu yazdığı için cezadan çok ucuz kurtuldun. Uzan şuraya."

Koltuğun yastıklarını yere atarken bir yandan Mara'nın kolunu tutmaya devam ediyordu. Uzanmasını sağlayıp ayaklarını koltuğun üzerine aldı.

"Özür dilerim," dedi Mara yutkunarak. "Seni endişelendirmek istemişim. Annem ve babama haber verme, olur mu?"

"Şimdilik bunu düşünme," dedi Lyon. Hunter ilk yardım çantasını bırakırken Lyon'un yanına eğildi. Mara'nın karnında on santimden biraz daha uzun, kötü bir kesik vardı. Kötü bir bıçakla zorla kesilmiş gibiydi. Gösterdiğinden çok daha fazla canı yaniyor olmalıydı. Lyon dişlerini sıkarak Hunter'a baktı. İkisini de azarlamak istemesine rağmen kendisini zor tutuyordu. Yarayı temizlerken Mara yerinden sıçradığında Lyon elini çekti. "Kıpırdamadan dur. Acıdığını biliyorum ama biraz dayanacaksın, tamam mı?"

Mara gözlerini kapattığında yaşlar pakaklarına doğru süzülür. Derin bir nefes alıp başını salladı. "O çantanın içinde beni hayırlıca bir şey var mı?" dedi.

"Uyuşturucuya ihtiyacın yok," dedi Lyon.

"Berbat bir keşiği olan sen değilsin tabii."

"Sus, Mara," dedi Lyon yeniden yarayı temizlemeye başladığında. Yarayı bandajladıktan sonra kanlı bezleri bir kenara bırakıp koltuğun kenarına oturdu. Mara'nın yüzüne yapışan saçlarını çekip solgun yanaklarına dokundu. Burnuna vurduğunda Mara gözlerini araladı. Surat asmaktan nefret ederdi fakat şu anda tek yapmak istediği buydu. "Yaşayacaksın."

"Özür dilerim," dedi Mara kesik nefesler alırken. Her konuştuğunda ya da vücudu hareket ettiğinde yarısındaki baskı artıyordu. Karnından tüm vücuduna yayılan bulaşıcı bir sıcaklık vardı. Midesi bulanıyordu ve başı hiç böylesine kötü ağrıamıyordu.

Lyon eğilip Mara'nın alnını öptü. "Beni bir daha böyle habersiz bırakma. Aklına neler geldiğini tahmin edemezsin. Henüz beş aydır buradasınız, Mara ve sen daha on sekiz yaşındasınız. Hangi şartlar altında Aleut'tan çıkmaya izin verildiğini unurma, ihlal ettiğinde oraya geri döneceğini de."

"Hayır," dedi Mara. Panik içinde direkleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. "Geri dönemem. İstemiyorum."

Lyon omzuna bastırarak tekrar uzanmasını sağladı. "Neler olduğunu anlat," derken bu sefer Hunter'a bakıyordu.

"Bir saat önce çalışma grubundan ayrıldık. Eve yürüyerek dönmeye karar vermiştik. Siyah bir karavan önümüzü kesti ve saldırdılar. Çok... Tuhaftı," dedi Hunter. Başka nasıl tarif edeceğini bilememiştir. "Mara önümde yürüyordu. Bu yüzden ilk darbeyi o aldı. Sonra ona saldıran kişiyi indirdi. Ben de diğer ikisiyle ilgilenirken kaçmamı söyledim."

"İnsanlar mıydı?" dedi Lyon.

"Evet," dedi Hunter. Masanın diğer ucuna uzanarak Mara'nın oraya bırakmış olduğu çalışma kitabını açarak boş bir kısmına hızlıca bir şeyler karaladı ve Lyon'a doğru çevirdi. "Aracın plakasını aldım," dedi yazdığı plakaya parmağıyla vurarak.

"Plakayı ve araçla ilgili hatırladığın diğer detayları Finn'e gönder. Ne bulabileceğine bakalım," dedi Lyon. "Başka?"

"Sanırım uyuşturucu ya da bir çeşit büyüün etkisindeydiler," derken yavaşça duraksadı. Bunu şimdiye kadar düşünmemiştir. Hunter alnını ovuşturarak ayağa kalktı. "Buna rağmen eğitilmiş değillerdi. Sıradan kişiler olduğuna eminim."

"Şimdilik bu kadar yeterli. Dedim gibi Finn'le konuş. Hangi sokakta saldırıya uğradıysanız onu da söyle. Güvenlik kameralarından izimizi yarayacak bir şeyler bulabilir."

Hunter başını sallayıp Mara'nın omzuna dokunduktan sonra yukarı çıktı. Lyon kollarını bacaklarına yaslamak için öne eğildi. Mara'nın ıslak saçlarını yastığın üzerine bıraktı. "Hafif bir ağrı kesici ister misin?" dedi.

"Evet," dedi Mara mırıldanarak.

Lyon mutfığa gittikten sonra elinde ilaç ve bir şişe suyla geri döndü. İçmesi için yardım ettikten sonra elini tutarak onu oturttu. "Üzerini değiştir. Hasta olacaksın," dedi.

Mara sadece uzanmak istese de bu hâldeyken Lyon'la çatışacak durumda değildi. Bu yüzden ısrar etmeden yatağına çıktı. Lyon açık duran televizyonu kapattı. Cama doğru yürüyüp perdeleri araladı. Yağmur öylesine şiddetli yağıyordu ki sokağın karşı neredeyse görünmezdi. Gök gürültüsü, camları titretecek kadar güçlüydü.

Lyon bir süre yağmuru izledikten sonra arka cebine uzanarak telefonunu çıkardı. Saat geç olduğundan tereddüt etse de en sonunda aramayı yaptı. Arkasını dönlüp pencerenin kenarına yaslandı. İkinci çalışın sonuna doğru arama cevaplanmıştı.

"Orada saat kaç?" dedi Gavin.

"İki buçuk," dedi Lyon sadece.

"Bir yere not almanı istiyorum, Lyon. Aramızda bir saat zaman farkı var ve ben yaşlı bir adamım. Ne istiyorsun?"

"Mara yaralandı," dedi Lyon ve Gavin'in soru yağmuruna tutulmadan önce hızla konuşmaya devam etti: "Kötü bir kesik ama yüzeysel görünüyor. Dikişin bile gerekli olduğunu sanmıyorum ve dezenfekte ettim ama doğru mu yaptım, bilmiyorum. Onu hastaneye götürmeliydim, değil mi?"

"Yüzeysel bir kesikse buna gerek yok. Beni defalarca yara temizlerken gördün, defalarca yardım ettin. Doğrusunu yaptığına eminim," dedi Gavin. Sesi şimdi tahammülsüz değil, dikkat kesilmiş geliyordu. "Yarayı temiz, kuru ve kapalı tut. Antibiyotik almasını sağla. Mara henüz dönüşmemiş olsa da bir insandan daha dirençli, bu yüzden sakın kalman önemli. Gece boyu belli aralıklarla onu gözetmeni istiyorum. Eğer ateşi çıkarsa ya

da yaralanın enfeksiyon kapıpını fark edersen hemen hastaneye *gidin, sonra* da bana haber verin. Nasıl yaralanmış?"

"Öğrendiklerimi paylaştım," dedi Lyon. Elini başının üzerinde *kaydı-* rırken ileri geri yürümeye başladı. "Söylediklerini yapacağım. Gavin... Bu durum aramızda kalabilir mi?"

"Mara'yla konuştum," dedi Gavin sorusunu yanıtlamak yerine.

Lyon onun burada olmadığını söyleyecekken Mara'nın geldiğini *duydu*. Lyon'un telefonla konuştuğunu gördüğünde olduğu yerde donup kalmıştı. Lyon yanına giderek telefonu ona uzattı. "Gavin. Seninle konuşmak istiy-

yor," dedi. "Neden beni hiç dinlemiyorsun?" dedi Mara telefonu ondan *alırken*. Azar yemeye kendini hazırlamak için derin bir nefes aldıktan sonra *tele-* fonu kulağına götürdü. "Efendim?" dedi.

"İlk gerçek yaralanmanı tebrik ederim. Hediye olarak ne istersin?" *dedi* Gavin. Mara gülerken elini yüzüne kapattı. Onu ne kadar özlediğini *ner-* deyse unuttu. Koltuğun kenarına otururken bir elini dizine yasladı. Ga- vin her neredeyse Mara onun yürüdüğünü duyabiliyordu. "Çalışmalarına devam ediyor musun?" dedi Gavin.

"Evet," dedi Mara hemen. "Söz verdiğim gibi. Her gün iki saat."

"Neden yaralandın?"

"Çünkü kadının elinde bıçak vardı ve beni hedef almıştı."

"Mara?"

"Tamam," dedi Mara. Aklını toparlayabilmek için gözlerini kapattı. Başını iki yana sallarken Lyon, eline büyük bir bardak su tutuşturmuştu. Mara titreyen eliyle bardağı kavradıktan sonra bacağına yasladı. "Ne oldu- ğunu anlayabilmem uzun sürdü. İnsanların arasında olmam beni biraz ra- hatlattı sanırım. Özgünüm. Tehdidi algıladığımda geç kalmışım ve bıça- ğın yolundan çekilmek yerine onu durdurmaya çalıştım."

"Acemi hatası. Telefonu Lyon'a geri ver."

"Gavin, özür dilerim."

"Özür dileme, Mara. Buna gerek yok. Daha dikkatli olman yeterli. Lyon'a ver," dedi bir kez daha.

Mara burnunu çekerken telefonu uzattı. Lyon ondan alarak Mara'yı ba- yından öptü. "Evet?" dedi.

"Çalışmaları hafta sonu için dört saate çıkar. Her hafta videolu ve yazılı geri dönüş istiyorum. Hepsile ilgilenmen için seni seçmemizin bir sebebi var, Lyon. Altından kalkabileceğini düşünmeseydik Mara'nın sizinle birlikte gel- mesine izin vermezdik. Henüz dönüşemesine rağmen onu ko-

şa verdiğiniz için orada. Ailelerinize karşı arkanızda durduğum için beni pişman etme. Yoksa senin daha fazla pişman olmanı sağlarım."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Lyon. Telefonu kapatıp masanın üze- rine bıraktı. Mara'nın ağladığını gördüğünde onun yanına giderek yanak- larını silti. "Sabaha daha az ağrı olacak. Antibiyotik vereceğim ama başka ağrı kesici yok."

Mara başını iki yana salladı. "Başını derde soktum, değil mi? Neden aradın ki?"

"Çünkü seninle doğru ilgilendiğime emin olmam, başımın belaya girme- sinden daha önemli. Kimseye söylemeyecek, merak etme," dedi Lyon. Mara ona sanılarak göğsüne yaslandı. Lyon kollarını sararak koltuğun kenarından sarkan bartaniyeyi üzerine doğru çekti. "Ne hediye istediğini söylemedin."

Mara gülerken burnunu çekti. "Burada kalmaya devam etmek istiyorum. Beklediğim hediye bu," dedi Mara.

Lyon onu asla bırakmayacağını söyleyecekken kapının açılıp kapandığını *duydu*. Bir koluyla Mara'yı tutmaya devam ederken başını koridora doğru çevirdi. "Buraya!" diye bağırdı.

Önce boğuk sesle edilen bir küfür duyular, sonra da Lenora'nın ken- disini gördüler. "Uyumamışsınız," dedi neşeli bir şekilde.

"Neredeydin sen?" dedi Lyon.

Lenora, Lyon'un diğer tarafına oturup ayakkabılarını iterek çıkardı. "Orada burada," dedi omuz silkererek. "Sen neden böyle görünüyorsun?"

"Biraz yaralandım. Ciddi bir şey yok," dedi Mara hemen.

"Bakayım. Neden hiçbir şey söylemiyorsunuz?" Lyon'u iterek uzaklaştırdıktan sonra Mara'ya yaklaştı. İkinin de konuşmasına fırsat vermeden başını salladı. "Telefonum yanımda değildi. Biliyorum. Hâlâ telefon taşı- maya alışmadım. Ama bir şekilde bana ulaşabilirsiniz. Bu saate kadar ya- nında duracağım kaç tane arkadaşım var ki? Ah, seni bir kasap mı mua- yene etti?" dedi Lenora bandajın kenarını düzeltirken.

Lyon arkasında dururken ellerini havaya kaldırdığında Mara gülmeye başladı. Lenora sinirli bir şekilde konuşmaya devam ediyor, bir yanda da Mara'nın başka bir yerinde yara var mı diye kontrol ediyordu. Kendi göz- leriyle görene kadar rahatlamayacağı için ikisi de onu durdurmadı.

Lyon mutfaktan aldığı küçük bir kutu dondurma ve kapıkla geri döndü. "Sakinleş biraz," dedi Lenora'nın omzuna dokunarak. "Kızı rahat bırak. Al- gunu," dedi dondurmayı uzatarak.

Lenora, bakışlarını Mara'dan ayırmadan dondurmayı ve kaşığı aldı. "Gerçekten iyi misin? Belki hastaneye gitmeliyiz. Nasıl hissediyorsun? Buna inanmıyorum. İnsanların arasında bu şekilde yaralanmayı nasıl başarırın? Bıçağın üzerine düşmen daha büyük olasılıktı."

"Lenora," dedi Mara bir elini göğsüne yaslayarak. "Hunter da benimle birlikteydi ve iyi olduğunu söyledi ama onu banyoya girerken gördüğümde biraz solgun gibiydi. Nasıl olduğunu kontrol edebilir misin? Ben kalkardım ama dinlenmem gerekiyor."

"Tamam, ben hallederim." Lenora hızla büyük bir kaşık dondurmaya ağzına götürdü. Elindekileri masaya bıraktıktan sonra basamakları ikişer ikişer çıktı. Banyonun önünde durup kapıya vurdu. İçeriden hiç ses gelmemesine rağmen kapının altından sızan ışığı görebiliyordu. Lenora hafif ıslak olan saçlarını karıştırarak sırtına doğru bıraktı. "Öylece içeri girmek istemiyorum. Beni buna mecbur etme, olur mu? Aç şu kapıyı."

"Beş belası," diye söylendi Hunter kapının kilidini çevirirken. Kapıyı hafifçe aralayıp başını uzattı. "Ne var?"

"Yaralanmışım. Kokusunu alabiliyorum."

"Banyodayım. Başka bir şeyin kokusuyla karıştırmıyor olabilir misin?"

Lenora yüzünü buruştururken ayağıyla kapıyı itti. "Erkeklerle yaşamak berbat," dedi. Hunter'ı küvetin kenarına oturması için yönlendirdi. Kolumun arka tarafından yaralanmıştı ve görebildiği kadıyla ufak bir kesikti. Kendi kendine kötü bir pansuman yapmıştı. Lenora sarıyı açarken göz ucuyla Hunter'a baktı. "Bunun haricinde bir şey var mı?"

"Yok."

"Benim kontrol etmem için yalan söylüyor olamazsın, değil mi?"

"Neredeydin?"

Lenora sarı bezini yere bırakıp yarayı düzgün bir şekilde dezenfekte etti. Tahmin ettiği gibi bir kesik değil, daha çok kurşun yarası gibiydi. "Başka yaran var mı?" diye sordu Lenora tekrar. Hunter omzunu işaret etti. Lenora tişörtünü çektiğinde omzunun morarmış olduğunu gördü. "Neden seninle ilgilenilmesine izin vermiyorsun? Her defasında yaralı olduğunu koklayarak mı anlamamız lazım?"

Hunter başını çevirerek ona baktı. Oturuyor olmasına rağmen başı Lenora'yla aynı hizadaydı. Baba tarafının soy işareti gibi boy avantajı genlerine aktarılmıştı. "Telefonun yanında değildi," dedi.

"Unutmuşum," diye mırıldandı Lenora. Kolumu sarmayı bitirdikten koridoru işaret etti. "Buz torbası bulalım. Omzuna iyi gelecektir."

Hunter sadece daha fazla sorusu olduğu için Lenora'yı takip etti. Mutfaka geçerken Lyon ve Mara'nın televizyon izlediklerini duydular. Mara her zamanki gibi sürekli yorum yaparak yanındakinin hiçbir şey anlamamasına sebep oluyordu.

Lenora buz torbasını çıkarıp ona attı. Hunter sağlam kolunu kaldırarak yakaladı. "Buradan nefret ediyorsun, değil mi?" dedi Hunter.

"Bilmiyorum, daha iyi bir ev tutabilirdik."

"Bu akşam tüm sorularımı geçiştirmeyi mi planlıyorsun?"

Lenora iç geçirerek onun öylece elinde tuttuğu buz torbasını alarak omzuna yasladı. "Henüz beş ay oldu. Nefret edip etmediğime karar vermem için çok erken. İnsanlarla anlaşmakta zorlanıyorum ama alışabilirim," dedi Lenora.

"Alışman değil, araya karışman gerekiyor. Bak, hepimiz Aleut'tan çıkmak istediğimiz için itiraz etmediğini ve bu yüzden bizimle geldiğini biliyorum. Yaşadığın sorunları benimle paylaşırsan bunlarla baş etmen konusunda sana yardımcı olabilirim."

Lenora, Hunter'ı oturması için itti. İkisi de masanın taburelerine oturdukları anda Lenora, buz torbasını omzuna yaslanmış bir hâlde oturuyordu. "Aleut'a yaşamaktan memnundum. Orayı da yaptığım şeyleri de seviyordum. Bunun için yalan söyleyemem."

"Neden bizimle geldin öyleyse?"

"Babamla Murat'ı konuşurken duyduğum. Ya hepimizin çıkmasına izin vereceklerdi ya da hiçbirimizin. Henüz çok erken olduğunu düşündükleri için böyle bir önlem almak istediler sanırım. Özellikle de Mara için."

"Aleut'u özlemene rağmen dışarıda bu kadar vakit geçirmen doğru mu?"

Lenora gülerken kolumu masaya yasladı. Alnını ovuştururken konunun kapanmasını diliyordu fakat Hunter'ın ailesinden aldığı tek genetik kod boy avantajı değildi. Tıpkı babası ve büyükannesi gibi karışındaki insanı nasıl konuşturması gerektiğini çok iyi biliyordu. "İnsanları anlamaya çalışıyorum. Ve sen sormadan söyleyeyim, bu konuda çok kötüyüm," dedi elini sallayarak. Yüzündeki gülümseme kaybolurken burnunu çekti. "Annemle yaptığım antrenmanları özledim. Babamla birlikte çalışmayı da. Birlikte harika vakit geçiyorduk ve bana bir sürü şey öğretti, Hunter. İnsanlar arasında, baktan bir üniversitenin baktan eğitmenlerinden çok daha fazlası. Bulmaca çözmek konusunda beni her defasında şaşırtıyor. Noktaları birleştirene kadar birbiriyle alakası olmadığını sandığım birçok şeyi fark edebiliyor. Onun gibi olmak istiyorum ve aramızda bu kadar mesafe varken bunu nasıl başaracağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yine de bir Cellat olmak istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Lenora bu sefer içten bir şekilde gülerken. "Ve bunu sırf Cellat olmak için babamı öldürmem gerektiğini bildiğim için istemiyorum. Benimle birlikte çalışabiliyordu. Babam kimseyle birlikte çalışmaz. Annemle bile her ortak işlerinde kavgaya etmeden ayrılmıyorlar."

"Babamı ve onunla yaptığın şeyleri özlemen çok normal. Bunu saklamaya çalışmanı anlamıyorum," dedi Hunter. Eline uzanarak yavaşça tuttu ve konuştuğu süre boyunca bırakmadı. "Çok değil, belki altı ya da yedi yıl burada yaşayacağız. Eğitimimiz tamamlandığında ya da bunu yeterli

bulduğumuzda geri dönebiliriz. Tatillerde seninle birlikte Aleut'a geliriz. Olur mu?"

"Olur," dedi Lenora başını sallayarak. "İkizimi anlamıyorum," derken elini omuzuna doğru salladı. "Benden çok Lyon'un gelmek isteyeceğini sanmıştım. Gavin onu kovmadığı sürece spor salonundan çıkmıyordu bile. Harika şeyler başaracağı konusunda herkes aynı fikirdeydi. Ama bir anda insanların arasına girip tıp okumaya karar verdi. Bana hiçbir şey söylemedi bile."

"Bir anda değil, bunu aylardır planlıyordu. Duruma tek bir taraftan bakamazsın. Lyon, Gavin'le çok iyi çalışıyordu ve strateji konusunda ciddiye alınacak fikirleri var. Ama herkes gibi Lyon da farkında ki hayatımız tek bir şeyle ilgilenmek için fazla uzun. Tıpta öğreneceği her şey Aleut'taki kariyeri konusunda ona yardımcı olacak. Aynı senin burada kazanacağını deneyimin gelecekte işine yarayacağı gibi."

"Ne yapacağımı bile bilmiyorum ki. Bana nasıl faydası dokunacak?"

"Bubana yardım etmekten ve bulmacaları çözmesinden hoşlandığını söylemiştin. Belki polis akademisine katılabilirsin ya da adli bilim alanından bir şey seçersin. Bilmiyorum. Hangisi ilginizi çekiyorsa."

Lenora bunu düşünürken başını hafifçe eğmişti. İnsanların arasında onun işine yarayacak bir şey bulacağı hiç aklına gelmemişti. "Belki önce Ali'yle konuşurum," dedi Lenora birden. "O, hangi alanın benim isteyeceğim şeyi verebileceği konusunda yardımcı olabilir."

"Kesinlikle bir fikir veriz," dedi Hunter gülümseyerek.

"Peki ya sen?" dedi Lenora. "İnsan bilimleri sana Lanston'dan daha iyisini öğretebilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Hunter. Omuzunu hafifçe hareket ettirirken hâlâ tuttuğu Lenora'nın elinde basparmağını kaydırdı. Hunter'in insanların arasına gelmek istediğinden Lanston'a bahsetmesi kolay olmamıştı. Oç yıldan fazla zamandır Lanston'ın her an yanındaydı. İstedığı şey konusunda tereddüdü yoktu. Lanston kurtların sistemini mükemmelleştirmek için gece gündüz çalışırken Hunter'in umduğu tek şey bunun bir parçası olmaktı. Sistemi düzeltmek, sorun oluştuğunda onları çözmekten çok daha etkiliydi. Eas değişim ve gelişimin kaynağı buydu.

İçlerinde bir tek Mara ne yapmak istediğini bulamamıştı. Hâlâ kendini keşfediyordu ve öncesinde yapması gereken ilk şey dönüşümünü tamamlamaktı. Herkes bunu dillendirmekten kaçınıyor olsa da Mara'nın şimdiye kadar dönüşmesini beklemişlerdi.

"Mara dönüşümünü burada geçirirse ona nasıl yardım edeceğiz?" dedi Lenora.

"Bu uykuya dalmak gibi olmayacak. Lenora. Bazı belirtiler göreceğiz ve öyle olduğunda Aleut'a gidip dönüşümünü güvenli bir yerde geçirmesini sağlayacağız. Her şey yolunda gidecek."

"Her zaman belirtiler olmaz. Bazı kurtlar aniden dönüşüm geçiriyor."

"Sen ve Lyon birer istisnaysınız," dedi Hunter oturduğu yerden kalkarken. "Hâlâ sizin haricinizde o kadar küçük yaşta dönüşüm geçirmiş kurt tanımıyoruz. Bu yüzden zorlanmıyorsunuz ama geri kalanımız için o kadar sorunsuz ve pürüzsüz bir geçiş olmuyor. Güven bana, Mara dönüşüm için hazır olduğunda bunu anlayacağız."

Kapıya yavaşça vurulduğunu duyduklarında hepsi birden ayağa kalktı.

Koridorda toplandıklarında Lyon geri çekilmelerini işaret edip dürbünden baktı. Kapılarını çatarak başını çevirdikten sonra yeniden baktı.

"Kim?" dedi Lenora sessizce.

Lyon kilimleri çevirerek kapıyı hafifçe araladı.

"Özür dilerim. Ben... Ah, hepiniz buradasınız. Merhaba," dedi koridorda duran kız.

"Şansa bak," diye mınıldandı Hunter. Lenora başını çevirip gözlerini üzerine diktiğinde Hunter boğazını temizledi. "Yani, iyi geceler."

"İyi geceler," dedi kız mahcup bir şekilde gülümseyerek. "Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm. Uyanık olduğunuzu duydum. Duvarlar o kadar da kalın değil."

"Yanıt" dedi Lenora kollarını bağlarken.

"Lenora," dedi Lyon. Lenora, ona aldırmandan bir süre daha kıza baktı. En az Deborah'ın saçları kadar parlak kızıl saçları vardı. Eski bir kazak ve fazlasıyla bol bir epofman giymişti. Dağınık hâliyle bile güzel görünüyordu.

"Yurdumuz kapandığı için buraya taşınmak zorunda kaldık. Elektriklerimiz kesik ve sizin televizyonunuzdan anladığım kadarıyla bu, sadece bizim dairemizle alakalı. Yardım için kimi arayacağımızı bilemedik," derken elini arkasına doğru salladı. O sırada kutu taşımakla meşgul olan başka bir kız sadece başını sallayarak selam verdi. Konuşmak için durmamıştı. Lenora kızı hemen sevmişti doğrusu.

"Yangın çıkmıştı, değil mi? Olayı duydum," dedi Mara. Bir elini karnına yaslarırken diğer elini uzattı. "İsmim Mara."

"Memnun oldum," dedi kız gülümseyerek eline uzanırken. "Ben de."

"Yangın mı çıktı?" dedi Lenora kardeşine bakarken. "Bundan neden habirim yok? Gitmem lazım," deyip yanlarından ayrıldı.

"Okulun gazetesinde falan mı?" dedi kız.

"Hayır, sadece takıntılı," dedi Mara. "Ne yaptığına baksam iyi olacak."

"Bir ihtiyacınız var mı?" dedi Lyon.

"El feneri ya da mum. Hangisi olursa."

Lyon mutfaktan aldığı el fenerini uzatırken, "Lyon," dedi.

"Doğru. Söylemeyi unuttum," deyip bir kez daha elini uzattı. Lyon'un elini tutarken amber rengi gözleri neşeye parlamıştı. "İsmim Sonja," dedikten sonra Hunter'ın da elini sıktı. "Fener için teşekkür ederim. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. İyi geceler."

Kapı kapandıktan sonra Sonja daireye dönüp salona geçti. Açılmamış kutuların ortasında duran arkadaşına bakıp feneri ona doğru attı. "Nasıl da tatlılar ama," dedi.

"Arkadaş kartını oynamak için iyi bir zaman değildi," dedi Anna.

Sonja parmaklarıyla saymaya başladı. "Geç saatteyiz, yeni bir saldırı atlattılar ve ufak bir kavga yaşadılar. Akılları karışırken ilk tanışmayı atlatmak her zaman daha iyidir. İkinci görüşmede daha az şüpheli olurlar."

"Lenora haricinde," dedi Anna kutulardan birini kenara iterken. "O kız fazla sinsî. Hiç hoşlanmadım."

"Hoşlanmamız gerekmez." Sonja şöminenin yanına giderek eğildi. Bir elini taş işleminin detaylarında dolaştırdı. Bu daireyi seçmelerinin tek sebebi karşı komşularıydı fakat içinde bir şömine olması Sonja için güzel bir sürpriz olmuştu. Sonja parmağını şıklattığında içindeki odunlar saniyeler içinde tutuştu. "Yurtta yangın çıkarmak riske değerdî fakat içlerine girmek daha zor olacak."

"Lyon ve Hunter'ın sana nasıl baktığını görmedin mi? İçlerine girmek hiç de zor olmayacak."

Sonja olduğu yerde dönüp başını kaldırdı. "Onlar kurt, Anna. Büyücü olduğumuzdan şüphelendikleri an bakışları sadece öldürme üzerine olacak."

"Tatlım," dedi Anna onun yanına eğilirken. "Senin de bir yanın kurt. Bunu unutmamaya çalış. Eğer sen içlerine girecek bir yol bulamazsan meclisin bulması mümkün olmayacak. En büyük avantajımız sensin. Tereddüt hissetme, kendinden şüphelenme ve sakın onlarla bağ kurmaya kalkma."

"Lütfen ama," dedi Sonja yeniden ateşe bakarken. "Sevgi beslediğim tek kurt annemdi." Elini ateşe doğru uzattı. Parmaklarının etrafında dans eden ışık tenini okşayan ılık bir rüzgâr gibiydi. Bunu her yaptığında Anna irkilse de belli etmemeye çalışıyordu.

Sonja ve Anna meclislerinin verdiği görevle buraya taşınsa da kurtlara olan kinleri çok daha kişiseldi. Ve o dört kurt, yaşayacakları hiçbir şeyin farkında dahi değildi.

DEVAM EDECEK...

BÜŞRA TORAMAN

Büşra Toraman, üniversite eğitimi
Çanakkale Onsekiz Mart
Üniversitesi'nde tamamlamıştır.
İlkokul yıllarından itibaren kısa
hikâyeler yazmaya başlayan ve lise
döneminde tanıştığı fantastik
kitapların etkisiyle bu alana
yönelen yazarın ilk basılı eseri
Amazon Efsanesi de bu türdendir.
Karanlığın Çağlığı, Kırmızı Başlıklı
Kız Serisi'nin altıncı kitabıdır.

 busraatoraman

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com